

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

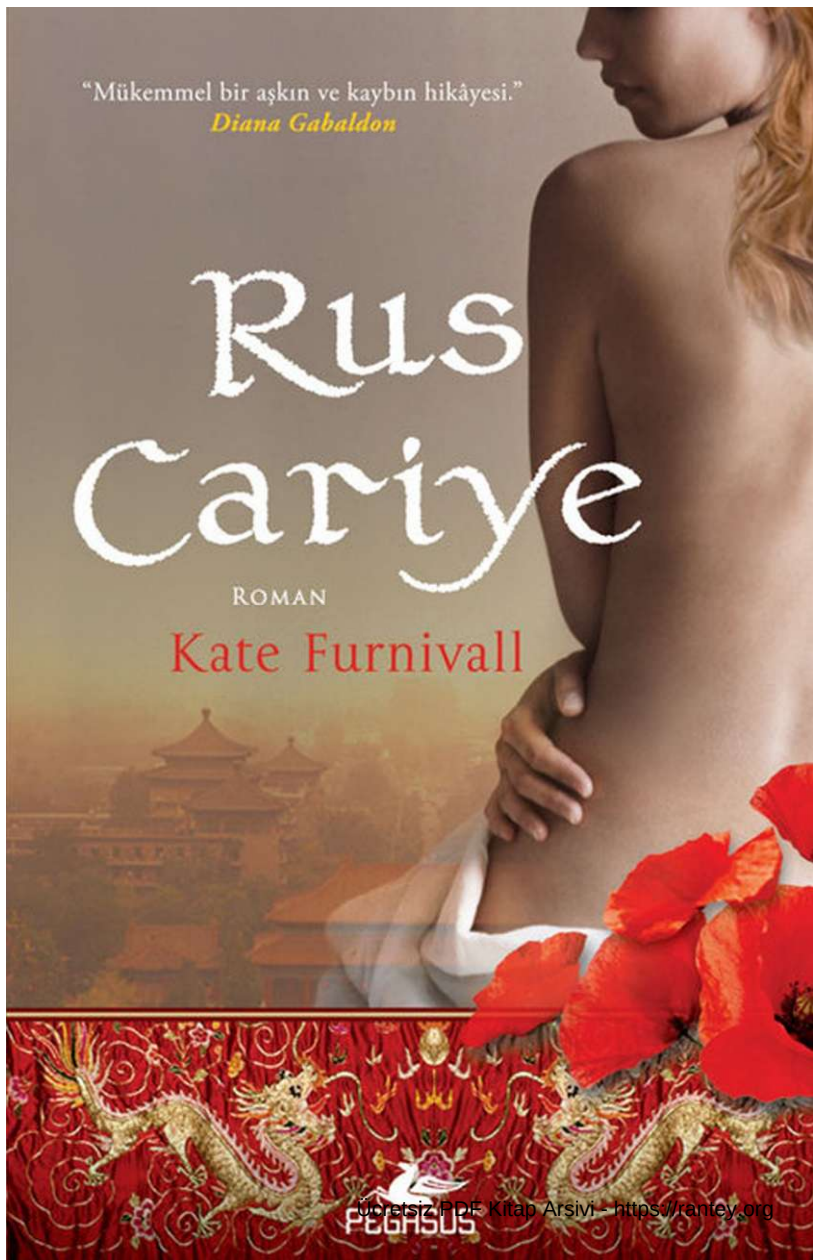
“Mükemmel bir aşkın ve kaybın hikâyesi.”

Diana Gabaldon

Rus Cariye

ROMAN

Kate Furnivall



PEGHOSUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KATE FURNIVALL

Rus Cariye

İngilizceden Çeviren:
FULYA GÜMÜŞPALA TEKE

PEGASUS YAYINLARI

*Hikâyesi benimkine ilham kaynağı olan
annem Lily Furnivall'irt anısına. Sevgiyle...*

*Rusya,
Aralık 1917*

Tren, homurdanırçasına aniden durmuştu. Sarsılarak titreyen motorundan çıkan gri dumanlar, bembeyaz gökyüzüne doğru savruluyor, trenin arkasında yer alan yirmi dört adet yük vagonu, bu ani duruş yüzünden çığlık benzeri acı acı sesler çıkararak ve sendeleyerek zangırdıyordu. Bağıra çağıra verilen komutlar ve atların çıkardığı sesler, soğuktan buz kesmiş, bu ıssız bölgenin sessizliğinde, havada yankılanıyordu.

Valentina Friis kocasına dönerek, "Neden durduk?" diye fısıldadı.

Ağzından çıkan nefesi aralarında buzdan bir perde oluşturuca kadar soğuktu. Yine de umutsuzlukla dolup taşan zihninde hâlâ hareket kabiliyetine sahip olan tek şey nefesiymiş gibi geliyordu. Kocasının elini kavradı. Bu sefer bu hareketi, ısınmak gayesiyle yapmamıştı, tek amacı onun hâlâ! orada, yanında olduğunu hissetmekti. Kocası, onu yatıştıncasına başını salladı. Yüzü, soğuktan morarmıştı çünkü paltosunu, kollarında uyumakta olan çocuğu sıla sıkıya sarmak için kullanmıştı.

"Bu, hef şeyin sonu değil," dedi karısına bakarak.

"Söz ver bana," diye soludu kadın.

Adam, karısına gülümsedi ve sonra beraberce tahtaların arasındaki incecik boşluklardan dışarıyı gözetlemek için içinde bulundukları sığır vagonunun pürüzlü ahşap duvarına yapıştılar. Aslında etraflarındaki herkes aynısını yapıyordu. Dışarıda olup biteni gör-

meye çalışan bu gözler zaten daha Önce de çok fazla kötü şeye tanık olmuş umutsuz gözlerdi.

"Bunların niyeti bizi öldürmek," dedi Valentina'nın sağında duran sakallı bir adam düz bir sesle. Yoğun bir Gürcü aksanıyla konuşan bu adam, astragan şapkasını kulaklarının üzerine iyice indirmişti. "Yoksa niye böyle olmadık bir yerde duralım ki?"

"Ah, sevgili Meryem, Tanrı'nın anası, koru bizi."

Bu, pislik içindeki yere çömelmiş, yaşlı bir kadının feryadıydı. Üst üste o kadar çok sarınıp sarmalanmıştı ki, adeta küçük şişman bir Buda'ya benziyordu. Ama aslına bakılacak olursa, o kokuşmuş paçavraların altında bir deri bir kemik kalmış bir vücuttan fazla bir şey yoktu.

"Hayır, *babuşka*," diye ısrarla söylendi bir erkek ses. Ses, buz gibi keskin rüzgârın çıtaların arasından acımasızca sızmalıyla, Si-birya havasının insanların ciğerlerine dolduğu vagonun arka tarafından gelmişti. "Hayır, bizi durduran General Kornilov'dur. Q, Tanrı'nın bile unuttuğu bu sığır treninde açlığa mahkûm edildiğimizi biliyor. Bizim ölmemize izin vermeyecektir. O mükemmel bir komutandır."

Zayıflıktan kurumuş yüzler arasında, adamın sözlerini onaylayan mırıldanmalar yayılmaya başlamış, cansız gözlerde küçük de olsa bir umut ışığı parıldamıştı. Hatta cansız bir şekilde bir köşeye kıvrılmış duran, sarı saçları pislik içinde bir çocuk, ayaklarının üzerinde zıplayarak, büyük bir rahatlamayla ağlamaya başlamıştı. O kadar güçsüz kalmışlardı ki, çok uzun zamandan beri, ağlamaya bile halleri olmamıştı.

"Ulu Tanrım! Umanm haklısındır," dedi gözleri zayıflıktan çukurlarına kaçmış bir adam. Kolunun omzuna bağlandığı yerde iyice lekelenmiş bir bandaj vardı. Ağrıdan olsa *gerek*, gece boyunca uykusunda inleyip durmuş, ancak gün doğarken sakinleşip sessizleşmişti. "Savaştayız," dedi ters bir sesle. "General Lavr Kornilov bile her an her yerde ölamaz."

"Ama size o burada diyorum. Hepiniz göreceksiniz."

Valentina, "Bu adam doğru mu söylüyor, Jens?" diye sorarak başını kocasının göğsüne yasladı.

Valentina, sadece yirmi dört yaşında, küçük ve kırılgan bir kadındı, ama bir erkeğe içini kemiren açlığı ve kollarındaki çocuğun ağırlığını bir tek bakışıyla kısa bir an için bile olsa unutturacak kadar duyarlı gözlere sahipti. Jens Friis, karısından on yaş büyüktü ve her yerde kol gezen Bolşevik askerleri onun güzel yüzünü fark ederler diye, karısının güvenliği konusunda son derece endişe duyuyordu. Başını eğerek» kadının alnına bir öpücük kondurdu.

"Yalanda anlarız," dedi.

Tıraşsız yanağın kaplayan kızıl sakallar, Valentina'nın çatlamış dudaklarını hafifçe örselemişti, ama yine de kocasının tenini ve ne zamandır yıkanmamış bedeninin kokusunu hissetmek ona iyi gelmişti. Tüm bunlar ona ölüp de cehennemegitmediğini hatırlatıyordu; çünkü ona öğretildiği kadıyla cehennem de aynı burası gibi bir yerdi. Binlerce millik karlı ve buzlu yollar boyunca devam eden bu kâbus gibi yolculuğun sonsuza dek devam edebileceğini düşünüyor ve bunun anne babasına karşı geldiği için başına gelen zalim bir lanet olduğu düşüncesi onu uykusundayken de, uyanırken de rahat bırakmıyordu.

Aniden vagonun sürgülü büyük kapısı zorlanarak açıldı ve öfkeli bağışlar duyuldu. "*Vse vagona, bistro.*" Vagonlardan çıkmaları emrediliyordu.

Valentina'nın gözleri bir anda vagondan içeriye dolan ışığın etkisiyle kamaşarak etrafı göremez oldu. İçerisi bir anda öylesine aydınlık olmuştu ki, uzun süre vagonun içinde alacakaranlıkta kaldıktan sonra, gökyüzünden gelen yoğun ışık, karlara çarpıp vagonun içine yansarak, onun görüşünü tamamen alıp götürmüştü. Güçlükle gözlerini kırıştırarak etrafında olup bitene odaklanmaya çalıştı.

Ne yazık ki sonunda görmeyi başardığı şeyler kanını dondurmuştu.

Bir dizi mavzer görüyordu. Hepsi de perişan haldeki yolculann üzerine doğrultulmuştu. İnsanlar endişe içindeki gruplar halinde birbirlerine sokulmuş, itiş kakış trenden inmeye çalışırken, soğuktan ve duydukları korkudan korunmaya çalışırcasına paltolarına sıkı sıkıya sarınmışlardı. Jens, yaşlı kadının vagondan inmesine yardım etmek için ileri doğru uzandı; ancak daha kadının elini bile tutamadan, arkadan birisinin itekleyerek dışarı atmasıyla, kadın yüzüstü karların üzerine düşüverdi. Ne ağlıyor ne de en ufak bir ses çıkanyordu. Hemen sonra vagonun kapısını açan asker tarafından hızla çekilip yerden kaldırılarak ayaklarının üzerine dikildi ve yine aynı asker tarafından köpeğe kemik sallarcasına dikkatsiz bir biçimde silkelendi.

Valentina ve kocası bir an göz göze gelip birbirlerine baktılar. Sonra tek kelime bile konuşmaksızın, çocuklarını Jens'in omzundan aşağı kaydırarak, aralanna aldılar ve birlikte öne doğru ilerlerken, onu uzun paltolarının arasına sakladılar.

"Anne?" Çocuğun sesi, fısıltı halinde çıkıyordu. Sadece beş yaşında olmasına rağmen, her şeyin sakince halledilebilmesi için sessiz olması gerektiğini öğrenmişti.

Valentina, "Sessiz ol, Lydia," diye mırıldanırken, başını kızına doğru eğip ona bir göz atmaktan kendisini alamadı. Tüm gördüğü, çocuğun kemik gibi bembeyaz olmuş, kalp şeklindeki yüzünde, korkuyla kocaman açılmış bir çift ela göz ve kara batmış çizmeli küçük ayaklardı. Kocasına biraz daha yanaştı. Böylece kızın yüzü artık görünmez olmuştu. Çocuğun hâlâ orada olduğunu anlatan tek şey, annesinin elini sıkıca tutan küçücük eliydi. Vagondayken konuşan Gürcistanlı adam haklıydı. Burası gerçekten de dağ başıydı. Sadece kar, buz ve ara sıra esen rüzgâra karşı korunmasız kalmış kapkara, parıldayan kayalarla örtülü, Tanrı'nın bile unuttuğu bir dağ başı... Uzak bir mesafede iskelete dönmüş dallarıyla duran bir ağaç kü-

mesi, burada hâlâ hayat olduğunu anlatır gibi dikilip duruyordu. Ancak burası yaşanacak bir yer olmaktan çok uzaktı.

Öyle ki, ölmek için bile uygun bir yer değildi.

At sırtındaki adamlar, hiç de ordu mensubuna benzemiyorlardı. Valentina'nın, balo salonlarında ve St. Petersburg'un troykalarında görmeye alışık olduğu, hatta görkemli üniformaları içerisinde kusursuz hareketlerini sergileyerek, Neva Nehri üzerinde buz pate-ni yapan düzgün askerlerle, bu adamların uzaktan yakından alakası yoktu. Bu adamlar başka türlüydü. Arkasında bırakmış olduğu, zarif ve seçkin dünyaya yabancıydılar. Saldırgan tavırlı ve tehlikeliydiler. İçlerinden yaklaşık elli tanesi, tren boyunca dizilmiş, aç kurtlar gibi tetikte bekliyordu. Soğuktan korunmak için birbirleriyle uyumsuz, kalın paltolar giymişlerdi. Bir kısmının üzerinde gri, bir kısmının üzerinde de siyah kaputlar vardı. İçlerinden bir tanesiyse koyu, çamur yeşili bir kaput giymişti. Ama hepsi, uzun burunlu mavzerlerini aynı titizlikle kavramıştı ve her birinin gözlerinde aynı nefret dolu fanatik bakış hâkimdi.

"Bolşevikler," diye mınıldandı Jens, Valentina'ya, kırılğan seslerle edilen duaların gözyaşları gibi yavaş yavaş akıp duyulmaya başladığı bir grup insana doğru sürü gibi iteklenirlerken. "Şapkanla başını iyice ört ve ellerini sakla."

"Ellerimi mi?"

"Evet."

"Ellerimi neden saklayayım ki?"

"Yoldaş Lenin, insanların ellerini yaralı ve şerefli işçilik adını verdiği yılların etkisiyle yıpranmış görmekten hoşlanır," dedi Jens, himaye edencesine kadının koluna dokunarak ve, "piyano çalmanın bu işçilik sınıfından sayılacağını sanmıyorum, aşkım," diye devam etti.

Valentina, durumu anladığını belirtmek üzere başını sallayarak, şapkasını başına iyice yerleştirdi ve açıkta kalan tek elini de cebine soktu. Bir zamanlar çok güzel görünen samur kürkünden eldivenle-

ri, gündüzleri yürüyerek yolculuk ettikleri, geceleriye kurt ve mantar yiyerek yaşamaya çalıştıkları, ormanda geçirilen aylar boyunca lime lime olup parçalanmıştı. Aslında sefil bir şekilde yaşadığı o dönem, ondan eldivenlerinden çok daha fazlasını alıp götürmüştü.

"Jens," dedi yumuşak bir sesle. "Ölmek istemiyorum."

Jens, şiddetle başını sallayarak, boştaki eliyle komutan olduğu açıkça belli olan, yeşil kaputlu askeri gösterdi. "Köylüleri, Rusya'yı bu toplu haldeki deliliğe iterek parçaladığı için asıl onun ölmesi lazım. Onun gibi adamlar barbarlığın dizginlerini öylece koyuverirler ve bu yaptıkları şeyin adına da adalet derler."

Subayın o anda verdiği bir emirle, silahlarına sarılan askerlerin sayısı artmıştı. Tüfekleri sırtlarına doğru vurarak, namlulannı yüzlerine doğrultmuşlardı. Vahşetin sessizce yaşandığı bu sahne-
de, tren nefes alırcasına sesler çıkarken, askerler yüzlerce yersiz yurtsuz insandan oluşan yığını itip kakarak, tren yolu hattından elli metre kadar uzağa sürükleyip, sıkış tıktık bir daire şeklinde dizdiler ve vagonlarda bulunan eşyaları yağmalamaya başladılar.

önerindeki vagonlardan birinden kucak dolusu eski püs-kü battaniye ve küçük bir ocak dışarı doğru hızla fırlatılırken, Valentina'nın dirseğinin hizasında duran bir adam, "Hayır, ne olur yapmayın," diye haykırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Valentina, elini uzatarak adamın omzuna dokundu. Bu durumda ne söylerse söylesin, bir anlamı olamazdı. Etrafını saran umutsuz yüzler, kül rengini almış ve gerginleşmişti.

İnsanların özenle sakladıkları eşyaları karların üzerine atıldıktan sonra ateşe verilirken, her bir vagonun önünde birikmekte olan mal mülk yığınları büyüdükçe büyüyordu. Buhar makinesinden alınan kömürün üzerine, bir parça votka sıçratılarak tutuşturulan alevler, kendilerine duydukları saygının son kırıntılarını da beraberinde yakarak yok ediyordu. Bütün bu yanıp küle dönen eşya yığınının arasında, giysileri, battaniyeleri, bir düzine Bakire

Meryem ikonu, hatta Çar II. Nicholas'ın minyatür bir tablosu bile vardı.

"Sizler hainsiniz. Hepiniz, vatan hainisiniz."

Bu suçlama yeşil palto giyen, uzun boylu subaydan gelmişti. Sivri kasketinin üzerindeki çapraz biçimli süvari kılıcı rozetinden başka bir rütbe işareti taşımamasına rağmen, bu askerleri onun komuta ettiğine hiç şüphe yoktu. Ökçeleriyle vurduğu hafif fiskelelerle zahmetsizce kontrol ettiği, son derece yapılı bir atın üzerine kurulmuştu. Gözlerinde o kadar karanlık ve sabırsız bir ifade vardı ki, Beyaz Ruslardan oluşan bu tren yükü sanki kendisinde tiksinti uyandırıyormuş gibiydi.

"Hiçbirinin yaşamayı hak etmiyorsunuz," diye devam etti soğuk bir şekilde.

Kalabalıktan boğuk bir inleme sesi yükseldi. Muhtemelen yaşadıkları şokun etkisiyle tepki veriyorlardı.

Bunun üzerine subay, sesini yükselterek, "Bizi sömürdünüz. Bize hep kötü davrandınız. Zannettiniz ki, *bize*, Rus halkına hiçbir zaman hesap vermeniz gerekmeyecek. Ama yanıldınız. Kör gibi, hiçbir şeyi göremez oldunuz. Bütün o servetiniz nerede şimdi? O koskoca evleriniz, güzel atlarınız nerede? Çar'ın işi bitti ve size ant olsun ki..."

O sırada kalabalığın ortasında bir yerlerden tek bir ses yükselecek, "Tanrı Çar'ı korusun. Tanrı, Romanovları korusun," dedi.

Bir tüfek ateş almıştı. Subayın tüfeği ellerinde ileri geri tepmişti. Ön sırada duran bir silüetin yere düşmesiyle, karoların üzerinde koyu bir leke oluştu.

Subay, "Adam, *sizin* ihanetinizin bedelini ödedi," diyerek düşmanca bakışlarını, aşağılar bir şekilde, şaşkın haldeki kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Sizlerin ve sizin gibilerin, açlıktan ölen işçilerin sırtlarına yapışmış parazitlerden farkınız yoktu. Zengin insanların arkalarını fakirlerin haykırışlarına dayadığı gaddar ve acımasız bir dünya yarattınız. Şimdi de alev almış bir gemiden kaçan sığınanlar

gibi ülkenizi terk ediyorsunuz ve Rusya'nın genç insanlarını da yanınızda götürmeye cüret ediyorsunuz." Atının yönünü değiştirerek, perişan haldeki yüzlerin oluşturduğu kalabalıktan uzaklaştı. "Şimdi kıymetli eşyalanınızı bize teslim edeceksiniz."

Hemen sonra başıyla işaret vermesiyle, askerler mahkûmlann arasına doğru dalmaya başladılar. Gayet sistemli bir şekilde, bütün mücevherlere, saatlere, gümüş sigaralıklara, her türden para da dâhil olmak üzere, değerli gördükleri her şeye el koyuyorlardı. Askerler, küstah elleriyle, insanların giysilerini, koltuk altlarını, ağızlarının içini, hatta göğüslerinin arasını bile karıştırarak, sahiplerince hayatta kalmalarına eşdeğer anlama gelen, özenle saklanmış mücevherlerini anyorlardı. Valentina, eteğinin kenanna gizlediği zümrüt yüzüğünü kaybederken, Jens'in elinden de çizmesine sakladığı son altın parası alınmıştı. Her şey bittiğinde, kalabalıktan cansız hıçkırıklardan başka bir şey duyulmuyordu. Son umutları da ellerinden alındığından, artık hiç sesleri çıkmaz olmuştı.

Ama subay, durumdan memnun görünüyordu. Yüzündeki hoşnutsuz ifade kaybolmuştu. Sonra dönerek, arkasında at sırtında duran adama sert bir emir vermesiyle, birkaç atlı asker hızla kalabalığın arasına daldı, insanları karmaşa içinde hırpalamaya başladı. Valentina avucunun içine gizlediği küçük eli sımsıkı kavradı. Jens'in ölmeden çocuğun diğer elini bırakmayacağını biliyordu. İri yarı bir doru at, üstlerine gelip, demirden yapılmış mihlalarını tehlikeli bir şekilde onlara doğru kaldırıncaya, küçük çocuk zayıf bir sesle çığlık atıverdi. Aslında bu olay olmasa, çocuk azimle dayanıyor ve hiç sesini çıkarmıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı Valentina.

"Erkekleri alıyorlar. Çocukları da."

"Ah Tannm, olamaz."

Jens haklıydı. Sadece yaşlı erkekler ve kadınlar görmezden geliniyor, ancak diğerleri tümüyle gruptan kopanlararak, sürü gibi başka bir tarafa doğru güdülüyordu. Buz gibi soğuk ve çorak arazi acı

dolu haykınırlarla inliyor ve trenin uzak bir köşesinde, burnuna do-
lan kan kokusunun cazibesine kapılmış bir kurt, karnının üzerinde
sürünerek, onlara doğru yaklaşıyordu.

"Jens, sakın onların kızımızı ve seni almalarına izin verme,"
diye yalvardı Valentina.

"Baba?" K       bir y  z aralarından sıyrılarak, kendisini g s-
terdi.

"Sessiz ol, hayatım," dedi babası.

Tam o sırada, kızının başını tekrar paltosuyla örtmeye çalışır-
ken, bir tüfek dip iğiyle omzuna vuruldu. Aldığı darbeyle sende-
leyip d       gibi olmuş, ama sonra ayakları üzerinde durmayı
başarabilmişti.

"Sen! ş u tarafa geç." At sırtındaki asker, tetiği çekmek için ba-
hane arar gibi bakıyordu. Çok genç ve çok sinirliydi.

Jens, yerinden kıpırdamayarak, "Ben Rus değilim," dedi. Elini
i  cebine attı, askeri huylandırmamak üzere yavaşça hareket ederek
pasaportunu çıkardı.

"G rd n  z m ?" diye heyecanla atıldı Valentina. "Kocam Da-
nimarkalı."

Asker, ne yapacağını bilemez bir halde   kelenmişti. Ama ko-
mutanının g       gayet keskindi. Askerinin tereddüdünü hemen
fark ederek, atını panik halindeki kalabalığa doğru sürdü ve hemen
genç erin yanına geldi.

"Grodensky, neden burada vakit harcayıp duruyorsun?" diye
sordu.

Ancak konuşurken dikkati askerinin değil, Valentina'nın   e-
rindeydi. Kadın, atlı askerle konuşmak için başını kaldırmış ve o
sırada şapkası arkasına düşerek, uzun siyah saçları ve solgun ama
kusursuz hatlara sahip y       geniş alnını g         n ne sermişti.
Aylarca süren açlık, elmacık kemiklerini daha da belirgin hale getir-
miş, g       y       g    çok iri kalmışti.

Subay, atından inerek, onlara iyice yaklaştı. Şimdi at üzerinde olduğundan çok daha genç görünüyordu. Muhtemelen otuzlarm-daydı, ama gözleri çok daha yaşlı bir adama aitmiş gibi bakıyordu. Pasaportu alarak, kısaca göz gezdirdi. Bakışları, bir an Valentina'dan Jens'e doğru kaydı, sonra tekrar kadına doğru dönerek, "Ama sen," dedi pürüzlü bir sesle. "Sen Russun, öyle değil mi?"

Arkalannda silah sesleri duyulmaya başlanmıştı.

"Doğum yeri olarak, evet," diye cevap verdi Valentina, başını gürültünün geldiği yöne çevirmekten sakınarak. "Ama şimdi, yaptığım evlilik sonucunda Danimarkalıyım." Kocasına biraz daha yaklaşarak, çocuğu aralarında daha güvenli bir şekilde saklamak istiyordu, ama kımıldamaya cesaret edemedi. Sadece elinin içine aldığı küçük, soğuk eli daha sıkı tutmakla yetindi.

Subayın tüfeği aniden kocasının midesine inmiş ve Jens acıyla iki büklüm olmuştu, fakat subay bununla da yetinmeyip başının arkasına da bir darbe indirerek onu yere serdi. Şimdi buzlu yüzeye kanlar fışkırıyordu.

Valentina çığlıklar atıyordu.

O sırada avucunun içindeki küçük elin parmaklarının arasından kurtulmasıyla, küçük kızının tıpkı vahşi bir kedinin yırtıcılığıyla, kendisini subayın bacaklarına atıp, deli gibi ısırp, tırmalayarak saldırdığını gördü. Sonra ağır çekimde bir film izler gibi, askerın dipçikle onun küçük başına vurmaya hazırlandığını fark etti.

Çocuk darbe almadan hemen önce, "Hayır," diye haykırarak, kızını yanına çekip, kollarının arasına aldı. Fakat maalesef kendisinininkilerden çok daha güçlü olan eller, çocuğu tekrar ondan çekip almıştı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye çığlık çığlığa bağıırıyordu. "O Danimarkalı bir çocuk. Rus değil."

Subay, "O bir Rus," diye ısrar ederek, tabancasını çıkardı. Çok olağan bir hareketmiş gibi, tabancanın namlusunu dosdoğru çocuğun alnının ortasına yerleştirdi.

Çocuk donup kalmıştı. Çok korktuğu, sadece gözlerindeki ifadeden anlaşıyordu. Küçük ağzını sımsıkı kapatıp, dudaklarını birbirine kenetlemişti.

"Yalvarırım, ne olur öldürmeyin onu," diye yalvanyordu Valentina. "Lütfen onu öldürmeyin. Onun yaşamasına izin verirseniz, ne isterseniz... ne isterseniz yaparım."

O sırada ayaklarının dibinde kıvrılmış yatan kocasının, boğuk bir şekilde inlediğini duydu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı tatlılıkla. Sonra gözlerini subayın yüzünden bir an bile ayırmadan, paltosunun üst düğmelerini açarak, "Her şeyi," dedi.

Bolşevik komutan, elini uzatarak saçlarına, yanaklarına ve ağzına dokundu. Valentina nefesini tutmuş, adamın onu arzulamasını umut eder bir halde bekliyordu. Ve kısa bir an için bile olsa, adamı ayarttığını fark etmişti. Fakat komutan, kendisini izleyen adamlarına baktığında, hepsinin kadını arzuyla süzdüklerini ve komutanlarından sonra sıranın kendilerine gelmesini umduklarını fark ederek itiraz eder bir biçimde başını salladı.

"Hayır. Sen buna değmezsin. Güzel dudaklarınla vereceğin yumuşak öpücükler bile buna değmez. Hayır. Senin yüzünden askerlerim arasında çok fazla kargaşa olur." Sonra omuz silkerek, "Rezillik olur," dedi ve tekrar tetiğe sarıldı.

Bunun üzerine Valentina, "İzin verin, onu satın alayım," diye hızla atıldı.

Subay kaşlarını çatarak, öfkeyle ona bakmak için döndüğünde, söylediklerini yineleyerek, "Çocuğumu ve kocamı satın almama izin verin," dedi.

Subay şimdi kahkahalarla gülüyordu. Hemen sonra askerleri de ona katılarak, insafsızca gülmeye başladılar. "Neyle satın alacaksınız onları?"

Valentina, "Bunlarla," diyerek, iki parmağını boğazından aşağı attı ve boş midesinden gelen sıcak safra ağzından dışarı fışkırırken,

eğildi. Kaskatı buz tabakasının üzerine saçılan san renkteki bulaşık sıvının ortasında, pamuğa sarılmış iki küçük paket duruyordu. Fındıktan daha büyük değildiler. Subayın bir işaretiyle, sakallı bir asker iki küçük nesneyi yerden alıp komutanına uzattı. Siyah eldivenin ortasında, nemli ve pis bir şekilde duruyorlardı.

"Bunlar elmas," dedi Valentina gururla, subaya doğru yaklaşarak.

Adam, en ufak hareketinde bile hissedilen bir hevesle, yanıp sönerек parlayan, iki adet külçe benzeri nesneye ulaşana kadar, pamuktan sargılan söke söke açtı.

Valentina, o anda adamın yüzündeki açgözlü ifadeyi fark etti. "Bir tanesi kızımı almak için, diğeri de kocam için."

"Karşılığında sana kızım ve kocam vermesem de, bunlan alabilirim. Zaten şu anda kaybetmiş durumdasın."

"Biliyorum," dedi Valentina cesurca.

Sonra subay, aniden gülümseyerek, "Pekâlâ, anlaşalım bakalım. Elmaslarım bize verdiği ve güzel bir kadın olduğun için, veledi alacaksın," dedi. Lydia, Valentina'nın kollarına doğru itilmesiyle, sanki içine girercesine ona sanldı.

"Peki, ya kocam?" diye ısrarla sordu Valentina.

"Kocanı alacağız."

"Ah, hayır, olamaz. Tannm, lütfen. Ben..."

Ancak hemen sonra atların öne geçmesiyle, atlı askerlerden oluşan kaskatı etten bir duvar, kadınlan ve yaşlı erkekleri iteleyerek, yeniden trenin içine doğru sokmaya başladı.

Lydia, Valentina'nın kollarında, babasının vücudu askerler tarafından sürüklenirken, "Baba, baba..." diye haykırıyor, gözyaşları sicim gibi yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

Valentina öyle bir haldeydi ki, gözyaşlan bile kurumuştı. Trenin dışında ortalığı yakıp kavurmaya devam eden rüzgâr kadar soğuk ve

cansız bir biçimde, adeta içi boşalmış bir halde kalakalmıştı. Sırtını tahtadan duvara dayayarak, hayvan vagonunun leş gibi kokan zeminine oturuverdi. Gecenin karanlığı vagonun duvarlarından içeri süzölmeye başlamıştı. Hava o kadar soğuktu ki, nefes alıp verirken göğsü acıyordu; ama Valentina bunu bile umursamayacak bir haldeydi. Başı öne düşmüş, gözleri hiçbir şey göremez olmuştu. Etrafını saran acı dolu sesler, yarısı boşalmış vagonda inleyip duruyordu. Kirli san saçları olan çocuk da, Beyaz Rus ordusunun kendilerini doyurmaya geldiğine kesin gözüyle bakan adam da artık aralarında değildi. Kadınlar, kocalarını kaybetmenin ve kızlarıyla oğullarının kendilerinden resmen çalınmış olmasının verdiği acıyla ağlıyor, trende kalan son çocuğa, düpedüz bir imrenme, hatta kıskançlıkla bakıyorlardı.

Valentina, çocuğunu ve kendisini paltosuyla sımsıkı sarmış olmasına rağmen, kolları arasındaki kızının hâlâ titrediğini hissediyordu.

"Anne," diye fısıldadı küçük kız. "Babam geri gelecek mi?"

"Hayır," dedi Valentina kısaca.

Çocuk, aynı soruyu belki yirminci kez soruyordu. Sanki soruyu sürekli tekrarlarsa cevabı değıştireceğini umuyor gibiydi. Valentina, kızının küçük bedeninin karanlığın içinde titrediğini fark ederek, buz gibi yüzünü elleri arasına aldı ve sert bir şekilde konuşarak, "Ama biz kurtulacağız. Sen ve ben. Hayatta kalmak her şeyden önemlidir," dedi.

Pazar yerinde hava, katır gübresi gibi kokuyordu. Üzerinde krem rengi keten takım elbise olan adam, takip edildiğinin farkında değildi. Arkasından gelen gözler her hareketini izliyordu. Tertemiz, beyaz mendilini burnuna doğru götürerek, *Bütün kutsanmışlar adına, nereden geldim bu ıssız yere?* diye kendi kendine sorup duruyordu.

Sonra, ağzının kenarındaki sert İngiliz çizgileri, beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrılıverdi. Burası Tanrı'nın bile unuttuğu ıssız bir yer olabilirdi belki, ama kendi put tanrıları tarafından terk edilmemiştir. Muazzam büyüklükteki bronz çanların hüzünlü sesleri, tapınaktan pazar yerine doğru sürüklenerek geliyor ve hiç istemediği halde beyinde zonklu, tekdüze bir tonda hiç bitmeyecek gibi yankılanıp duruyordu. Dikkatini başka bir tarafa çekmek amacıyla, satış yapabilmek için bağırıp çağırmakta olan çok sayıdaki pazarcılardan birinin önünde duran tezgâhtan bir porselen parçasını seçerek ışığa doğru kaldırdı. Bu kâse, ejderhanın nefesi kadar saydam ve bir lotus çiçeğinin kalbi kadar kırılgan görünüyordu. Ayrıca sanki tam o noktaya aitmişçesine avucunun içine oturuyordu.

"Eski Ch'ing Hanedanlığından bir parça," diye mırıldandı zevkle.

Mat gri tonda bir tunik giymiş olan pazara, adamdan olumlu bir yanıt bekleyerek, "Alıyor?" diye sordu. Siyah gözleri sahte bir gülümsemeyle parlıyordu. "Beğendi?"

İngiliz, kabaca yontulmuş tezgâh ve kusursuz görünen ceke-

ti arasında belli bir mesafe bırakmaya özen göstererek, öne doğru eğildi ve son derece kibar bir sesle, "Söyle bana pazarcı, siz Çinliler nasıl oluyor da hayatımda gördüğüm en pis çöplükte yaşarken, dünya üzerindeki en mükemmel kreasyonları yaratmayı başarabiliyorsunuz?" diye sordu.

Boşta kalan eliyle, pazar yerine üşüşen insan kalabalığını ve hayvanların yüke dayanıklı sırtlarında büyük yığınlar halinde taşıdıkları tuz bloklar yüzünden sırlıslıkla olmuş katır trenini işaret etti. Hayvanlar, dışkılarını günün boğucu sıcağında iyice çürüyecekleri halde yerlere bırakarak, yiyecek tezgâhlarının önünden geçip, insan kalabalığının arasından gürültüyle, ağır ağır ilerliyorlardı. Çiçek bozuğu suratlı katıra, Junchovv'a sağ salim ulaşmış olmanın verdiği rahatlıkla maymun gibi sırtıyor, ancak sığır gibi pis pis kokuyordu. Ayrıca biraz ileride, bambudan yüzlerce kuş kafesinin üst üste yığılmasından meydana gelen, beyaz renkte bir dağınıklık göze çarpıyordu. Bu arap saçına benzeyen manzara, parke taşlarının üzerini kaplayarak, meydanın bir tarafı boyunca uzanan ağız açık kanalizasyonun leş gibi kokusuyla kaynaşarak birleşiyordu. Arkalarında diken gibi saç örgüleri sarkan iki küçük çocuk hemen lağımın yanına çömelmiş, ellerinde tuttukları yeşil ve sulu bir şeyi gayet mutlu bir şekilde dişleyerek yiyorlardı. Artık yedikleri şeyin ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Daha doğrusu Tanrı ve sinekler demek lazımdı. Yedikleri her neyse, sularını her tarafa damlatıyorlardı.

İngiliz, tekrar pazarcıya döndü ve umutsuzluk içinde omzunu silkerek, "Bunu nasıl başanyorsunuz?" diye yeniden sordu.

Adamın söylediklerinin bir kelimesini bile anlamamış olan Çinli satıcı, uzun boylu *fanqui'ye*, *İblis Yabanct'ya* doğru başını kaldırıp baktı. Sonra y :?ni aldığı cariyesine, kırmızı kurdeleli bir çift saten terlik almaya söz verdiğini hatırladı. İşte bu yüzden bu satışı kaçırmak istemiyordu. Bildiği toplam sekiz İngilizce kelimedenden ikisini tekrarlayarak, "Alıyosun?" diye sordu ve son bir umutla, "Çok güzellere," diye ekledi.

İngiliz, "Hayır," diye cevap vererek kâseyi özenle, siyah beyaz lakeden küçük bir çay kutusunun yanına bıraktı. "Yok almak."

Tam arkasını dönüp yola koyulmuştu ki, yan taraftaki tezgâhta duran satıcı, konuşmak için yanına yaklaşarak ona rahat vermedi. Bu hiç anlamadığı Tann'nın belası dilde konuşulan sözler, kocaman Batılı kulaklarına kedi tırmığı gibi geliyordu. Bir yandan da şu kavurucu sıcak canına okuyordu. Ter içinde kalmış alnını mendiliyle silerek, cep saatini kontrol etti. Tabanları yağlama zamanı gelmişti. Binky Fenton'la, Ulysses Kulübü'ndeki öğle yemeği randevusuna geç kalmak istemiyordu. Yaşlı Binky bu tarz durumlarda biraz titizdi. Aslında bu konuda haklıydı da.

Aniden, omzunda keskin bir acı hissetti. Sıkış tıkış sokakta, parke taşlar üzerinde tangırdarak hemen yamndan bir binek arabası geçiyordu. Kahretsin, bu lanet şeylerden buralarda gerçekten çok fazla vardı. Aslında bunların yollara dökülmesine hiç izin verilmemesi gerekirdi. Öfkeyle parlayan gözlerini binek arabasını işgal edenlere çevirdiği anda bakışları yumuşayıverdi, çünkü ilk gözüne çarpan, lila rengi dik yakalı elbisesinin içinde, fidan gibi bedeniyle dimdik oturan genç ve güzel bir Çinli kadın olmuştu. Uzun siyah saçları sırtım satenden bir pelerin gibi kaplayarak beline kadar iniyordu ve kulağının arkasına, sedef bir tarakla krem rengi bir orkideleştirilmişti. Başını kucağında tuttuğu küçücük ellerine doğru eğmiş bir halde bakışlanm ağırbaşlılıkla önünden ayırmadığından gözlerini göremiyordu; ama yüzünün kusursuz bir ovalliğe sahip olduğunu fark edebilmişti. Kadının cildiyse az önce eline aldığı porselen kâse kadar zarif ve inceydi.

O sırada duyduğu kaba saba bir bağırışla, dikkati binek arabasıyla cebelleşmekte olan işçi kılıklı sürücüyeye kayd ve gördüklerinden duyduğu tiksintiyle bakışlarını tekrar başka tarafa çevirdi. Adamın üzerinde, başındaki çaput parçasıyla, beline doladığı leş gibi peştamaldan başka bir şey yoktu. Bu durumda genç kadının sadece önünde tutuşturduğu ellerine bakmayı yeğlemesine şaşmamak ge-

rekirdi. Şu yerlilerin çıplak vücutlarını böylesine teşhir etmeleri ne çirkin bir şeydi. Mendilini burnuna götürdü. Ah şu koku. Ulu Tannm, bu kokuyla iç içe nasıl yaşıyorlardı bunlar böyle?

O sırada boş bulunup bir ordu mensubunun trompetinden gelen tiz boru sesiyle havaya sıçradı ve sinirleri bozulmuş bir halde geriye doğru sendeleyerek, arkasında duran Avrupalı bir kıza çarptı.

Hemen sonra, ince hasırdan yapılmış panama şapkasını tutarak, "Çok Özür dilerim, bayan," dedi. "Lütfen sakarlığımı mazur görün. Şu berbat gürültü, beni perişan ediyor."

Kadının üzerinde lacivert bir elbise vardı ve saçlarını gizleyip, yüzünü ondan sakınmasına yardımcı olan geniş kenarlı hasır bir şapka takıyordu, fakat adam yine de kadının belirgin bir şekilde kendisine güldüğü izlenimine kapıldı; çünkü trampetin sesi, mahallenin bıçak bileyicisinin pazara geldiğini duyuran anonsun yanında hiç kalıyordu. Kızı başıyla kısaca selamlayarak yolun karşısına geçti. Aslında bu kızın, her ne sebeple olursa olsun, yanında bir refakatçi olmadan oralarda dolaşmaması gerekirdi. Karşısında büyümlü maymun Tann, Sun Wu-Kong'un oyma heykelini görünce düşünceleri yanm kaldı. Böylece kendi kendine beyaz bir kızın, başıboş bir şekilde Çin'in bu kargaşa dolu sokaklarında ne aradığını sormaktan vazgeçmişti.

Lydia olağanüstü bir el çabukluğuna sahipti. Ayrıca dokunuşu da o kadar yumuşaktı ki, maharetli parmaklarıyla sahibinin ruhu bile duymadan, Buda'nın yüzündeki gülümsemeyi dahi çalabilirdi.

Hiç arkasına bakmadan kalabalığın arasına karıştı. İşin en zor kısmı burasıydı. Arkasına dönüp peşine düşen birilerinin olmadığını görmek için o kadar büyük bir istek duyuyordu ki, adeta göğsü sıkışıyordu. Eliyle cebini üzerinden yoklayarak, su taşıyan adamın omzunda tuttuğu sırğın tırtıklı ucu hizasında çöküp gizlenerek, pazarın giriş kısmını oluşturan oymalı sundurmaya doğru yönel-

di. Sokağın iki tarafı boyunca kümelenmiş küçük dükkânlara tıka basa balık ve meyve yığılmış, bu yüzden de sokağın daralan diğer ucunda insan kalabalığı daha yoğun bir hal almıştı. Kendisini burada daha bir güvende hissetti.

Ama ağzı kurumuştı.

Dudaklarını yaladı ve küçük bir risk alarak arkasına doğru hızlı bir bakış attı. İşte şimdi yüzü gülmüştü. Krem rengi takım elbiseli adam hâlâ bıraktığı yerde duruyor, tezgâhlardan birine eğilmiş bir halde şapkasıyla yelpazeleniyordu. O anda keskin gözleriyle, adamın arkasında manidar bir şekilde dolanan, kaba saba, pijamaya benzer mavi renkte bir şeyler giymiş Çinli bir sokak çocuğunu fark etti. Adam, en azından şimdilik, hiçbir şeyin farkında değildi. Ama yine de her an aklma cep saatini kontrol etmek gelebilirdi. Zaten onu gözüne kestirdiği ilk anda da bunu yapıyordu. Bu kavun kafalı aptal adamın hiç mi sağduyusu yoktu acaba?

Daha ilk anda, bu işin çok kolay olacağını anlamıştı.

Elinde olmadan, zevk dolu küçük bir iç çekişle inledi. Bu mutluluğunun sebebi, sadece iyi bir iş başarmasının ardından vücudunun salgıladığı adrenalin değildi. Sadece etrafını saran Çin pazarını seyretmek bile ona büyük bir haz veriyordu. Bu yerden yükselen enerjiye bayılıyordu. Sarı, kırmızı renkleriyle pırıl pırıl parlayan Japon incirlerinin ve karpuzların bulunduğu bir ortamda, satıcıların yüksek sesle bağırışlarıyla her tarafı saran gürültü ve şamatayla, her bir köşesinden hayat fışkırıyor gibiydi. Hayat, çatıların düzenlenişindeydi; uçlarının rüzgârla uçmaya çalışıyorlarmışçasına kıvrılışlarındaydı. Ve fazladan biraz daha alfa filizi, fırınlanmış yılan balığı kâseleri ya da kerevit alabilmek için pazarlık yapan insanların giydikleri salkım saçak kıyafetlerde... Lydia, pazar yerinin kendisine has bu keskin kokusu içine işlemiş gibi hissediyordu.

Lydia, burada kendini çok uluslu bir yerleşim biriminde gibi hissetmiyordu. Bu insanların giydikleri balenli korselerin sadece bedenlerini değil, akıllarını da kısıpaca aldığını düşünüyordu.

Hızlı hareket ediyordu, ama çok da hızlı değil. Dikkat çekmek istemiyordu. Bu yerli pazarlarına yabancıların da uğraması artık kanıksanmış bir durum olsa da, on beş yaşında, tek başına ortalıkta dolaşan bir genç kız kesinlikle alışılmışın dışında bir görüntü oluşturunuyordu. Önünde uzanan geniş kaldırımli yol, birçok milletten insanın yaşadığı mahalleye doğru açılıyordu ve sonuçta krem rengi takım elbiseli adamın, peşine düşmeye karar verdiği takdirde ilk bakacağı yer burasıydı. Ancak Lydia'mn başka planları da vardı. Keskin bir dönüşle sağındaki yola girdi ve aniden bir polisle çarpışarak burun buruna geldi.

"İyi misiniz, bayan?"

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hızla çarpıyordu. "Evet," diye cevap verdi soluk soluğa.

Genç bir adamdı ve Çinliydi. Bahriyeli üniforması ve belinde pırlı pırlı parlayan beyaz kemeriyle, gururla devriye gezerek, belediyeyle bağlı çalışan polislerden biriydi. Lydia'yı meraklı bakışlarla süzüyordu.

"Yolunuzu mu kaybettiniz? Genç bayanlar buralara gelmezler. Burası onlar için uygun bir yer değildir."

Lydia başını hayır anlamında iki yana salladı ve en tatlı gülümsemesini yüzüne yerleştirmeye çalışarak, "Hayır, kaybolmadım. Sadece dadımla burada buluşmak için sözleşmiştik," dedi.

"Dadının bunu benden de iyi bilmesi gerekir," dedi polis kaşlarını çatarak. "Burası hiç ama hiç uygun bir yer değil."

Lydia aniden arkasında yükselen kızgın haykırışı duyar duymaz kaçmaya yeltendi. Bağınışm etkisiyle dikkati dağıldığından, genç Çinli onun bu hareketini fark etmemişti. Daha sonra polis, istem dışı bir hareketle kepini kontrol ederek, genç kızın önünden geçip, hızla kalabalık meydana doğru ilerledi. Lydia hemen harekete geçti ve taştan örülmüş dik merdivenleri koşarak çıkıp, taş kemerin altına gizlendi. Bu yol, devamında onu dört tane taştan oyulmuş yekpare aslanın muhafızlık eder gibi önlerinde durduğu tarihi du-

varlarla çevrili, eski Çin kasabasının merkezine götürecekti. Genelde buraya gelmeye pek sık cesaret edemezdi, ama böylesi durumlar bu riski almaya değeri.

Burası karanlık geçitlerle ve bu geçitlerden de karanlık kin ve nefretle örölü bir dünyaydı. Sokaklar daracıkta. Kaldırım taşları aya-kaltında çiğnenip iyice suyunu bırakmış sebzelerle kayganlaşmış, leş gibi olmuştu. Bu binalar onun gözüne çok gizemli görünüyordı. Sanki yüksek taş duvarlarının ardında fısıldayarak bir şeyler saklıyor gibiydiler. Aslına bakılırsa, özensizce boyanmış verandaları ve kıvrır kıvrır sayvanları olan çayevlerinin hemen yanına kurulmuş, ayakta kalmak için farklı açılarla birbirlerinin üzerine eğilmiş, alçak ve dökük yapılardan başka bir şey oldukları söylenemezdi. Tuhaf Tann ve Tannçaların gülünç yüzleri olmadık yerlerde karşısına çıkarak, kendisine pis pis sırtarak bakıyorlardı.

Sırtlarında çuvalar taşıyan adamlarla, çok sayıda bebekli kadın önünden geçip giderken, onu düşmanca bakışlarla süzüyorlar ve anlamını bilmediği laflar atıyorlardı. Yalnız "İblis Yabancı" anlamına gelen *fanqui* kelimesini çokça duyarak korkuyla ürpermişti. Bir köşede, paçavralara sarınmış yaşlı bir kadın, pisliğin içine oturmuş, dileniyordu. Bir elini pençeye benzer bir şekilde öne uzatmıştı ve gözyaşları, zayıflıktan iskelete dönmüş yüzünün derin çizgileri üzerinden kontrolsüzce kayarak akıyorlardı. Bu, Lydia'nın birçok milletten insanın yaşadığı özel yerleşim biriminde bile sıkça gördüğü bir manzaraydı, ama yine de bu görüntüye bir türlü alışamamıştı. Bu dilenciler onu korkutuyordu. Onları düşünmek bile onu dehşete düşürüyor, kâbuslarında kendisini onlardan biri olarak sokaklara düşmüş, yapayalnız ve kurtla beslenmekten başka çaresi olmayan bir dilenci gibi görüyordu.

Başını iyice önüne eğerek adımlarını hızlandırdı.

Güvenini tazelemek için parmaklarıyla cebindeki ağır nesneyi kavradı. Değerli bir şeye benziyordu. Ganimetini cebinden çıkarıp incelemek istiyordu, ama burası bu iş için çok tehlikeliydi. Gizli Çin

örgütü üyelerinden biri, onu böyle bir harekette bulunurken gördüğü anda elini kesiverirdi. Böylelikle sabırlı olmaya karar vererek yürümeye devam etti. Ama boynunun arkasındaki küçük tüyler, korkudan hâlâ diken dikendi. Ancak Copper Caddesi'ne ulaştığında rahat bir nefes aldı ve onu hasta eden mide bulantısı biraz olsun hafifledi. Tüm bunlar yaşadığı korkunun eseri idi. Bir şey çaldığı zaman hep böyle hissedirdi. Sırtından aşağıya ter damlaları süzülürken, kendisini bunun sıcaklığın etkisiyle olduğuna inandırmaya çalıştı. Başından kaymış olan şapkasına çeki düzen verdikten sonra, başım kaldırarak tarihi kasabanın tamamını, adeta kalın ve boğucu bir battaniye gibi kaplayan dümdüz ve bembeyaz gökyüzüne baktı ve Bay Liu'nun dükkânına yöneldi.

İssiz bir sundurmanın gerisine kurulmuştu. Giriş kısmı dar ve karanlıktı, ama dükkânın vitrini özenle boyanarak asılmış nakışlı perdeleriyle ve kırmızı renkte kafes işiyle çerçevelenmiş bir halde, ısıltılı ve neşeli bir şekilde parlıyordu. Lydia, bütün bunların Çinlilerin gösteriş merakından kaynaklandığını biliyordu. Bu şekilde görünüşü kurtarıyorlardı. Ancak dükkânın görünürde olan yüzünün arkasında olup bitenler, çok özel meselelerdi. Zaten içerisi güçlüklerle seçilebiliyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, ama öğle yemeğine ayrılan saatin geçtiğine emindi. Bay Theo, derse dönmekte geç kaldığı için çok kızacaktı. Öyle ki, cetvelle parmak eklemlerine bile vurabilirdi. Bu yüzden acele etse iyi olacaktı.

Bununla birlikte, dükkândan içeri girdiği anda gülmekten kendini alamadı. Sadece on beş yaşında olabilirdi, ama bir Çinlinin ticari işlerde acele hareket etmesini beklemenin, Junchovv'un gri kiremitli çatılanm üzerinde dönerek kanat çırpın güvercinleri saymaya çalışmak kadar saçma olduğunun bilincindeydi.

Dükkânın içinde loş bir ışık vardı. Bu yüzden gözlerinin ortama uyum sağlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Dışarıdaki nemli ve sıcak havadan sonra, dükkânın içini saran serin yasemin ko-

kuşu Lydia'ya iyi gelmişti. Odanın bir köşesinde, üzerinde bir kâse kavrulmuş yer fıstığı duran siyah masayı görünce, bu sabah yediği bir kaşık sulu yulaf peltesinden sonra, şu saate kadar ağzına hiçbir şey koymadığını hatırladı.

O sırada meşe tezgâhın arkasında kahverengi, uzun bir cüppe giymiş, sopa gibi incecik bir adam beliriverdi. Yüzü, bir cevizin yüzeyi kadar kırıktı ve çenesinin ucundan sarkan, uzun ve püsküllü bir sakal bırakmıştı. Saçını hâlâ, gri bir yılan gibi sırtından aşağıya sallanan, eski moda Manchu kuyruğu biçiminde kullanıyordu. Siyah, keskin ve kurnaz bakışlı gözleri vardı.

"Mütevazı işyerime hoş geldiniz, bayan. Değersiz gözlerim, sizi tekrar görmekten dolayı çok memnun oldu." Kibarca eğilerek genç kızı selamladı. Lydia da adamın nazik tavrına aynı şekilde karşılık verdi.

"Sizin dükkânınıza geldim, çünkü Junchovv'da kime sorduy-sam, *Sadece Bay Liu, nadide el işlerinin gerçek değerinden anlar*, dedi," diyerek konuşmasına düzgün bir giriş yaptı.

"Bana onur verdiniz, genç bayan," diyerek gülümsedi ve yüzünde gayet memnun bir ifadeyle köşede duran alçak masayı işaret ederek, "Lütfen oturun ve biraz serinleyin. Yaz yağmurlan, bu sene bizlere insafsızlık ediyor. Tanrılar da, gökyüzünden üzerimize her gün ateş üflediklerine göre, bize çok kızmış olmalılar. Vücudunun ateşini dindirmesi için size bir fincan yasemin çayı ikram etmeye izin veriniz," dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Liu. Çok memnun olurum," diye cevap verdi genç kız.

Hemen sonra bambudan yapılmış bir tabureye oturdu ve adam arkasını döner dönmez, bir yer fıstığı kapıp ağzına atıverdi. Dükkân sahibi, üzerine fildişi renginde tavus kuşları işlenmiş bir paravanın arkasında bir şeylerle uğraşırken, Lydia inceleyen bakışlarla dükkânı gözden geçirmeye koyuldu.

Karanlık ve gizemli bir yerdi. Tozlu rafları o kadar tıksık tıksık

doldurulmuştu ki, eşyalar resmen birbirinin üzerine binmiş durumdaydı. Yüzlerce yıllık, incecik Jiangxi porselenleri, pırıl pırıl parlayan, krem rengi bakalitten yapılmış, son model bir radyonun hemen yanında duruyordu. Vahşi görünümlü bir dövüşçü kılıcının üzerine, ince bir işçilikle boyanmış nakışlar sarkıtılmıştı. Onun yukarıdaysa bronzdan oyulmuş, tuhaf kıvrımlı bir ağaç, sırttan bir maymun kafasının üzerinden büyümüş gibi görünüyordu. Bunların tam karşısında iki adet Alman malı oyuncak ayı, Jermyn Caddesi'nde bir yerde, üzeri tamamen el işçiliği ipekle kaplanmış bir dizi şapkaya dayalı duruyordu. Kapının yanına dayalı halde, tahta ve metal yaylardan yapılmış tuhaf görünümlü bir aygıt duruyordu ve Lydia'nın bu şeyin takma bir bacak olduğunu keşfetmesi, epeyce zaman almıştı.

Bay Liu bir tefeciydi, insanların hayallerini alıp satarak, günlük yaşamlarındaki işlerini kolaylaştırırdı. Lydia'nın gözleri, dükkânın arka kısmında duran askıya takıldı. Burada vakit geçirmeyi seviyordu. Gösterişli bir şekilde pırıl pırıl parlayan sık gece elbiseleri ve kürkler askıya dizili duruyordu. Hatta bunlar o kadar çoktu ki, metal çubuk arkasından bel verir gibi tam ortasından eğilmişti. Böylesi bir lüksün sadece görüntüsü bile, Lydia'nın gencecik kalbinin az da olsa kıskançlıkla çarpmasına sebep oluyordu. Dükkândan ayrılmadan önce, her seferinde çekinerek onların durduğu kısma yaklaşır, elini o kalın dokulu kürklerin üzerinde gezdiriverirdi. Artık bir kürkün parlak derili misk sıçanı kürkü mü, yoksa hakiki vizon kürkü mü olduğunu ayırt edebiliyordu. Bir gün her şeyin değişeceğine dair kendisine söz vermişti. Gün gelecek satmayacak, alacaktı. Bir gün elinde bir kova dolusu dolarla buraya gelip, şunlardan birini alacak ve sonra da kürkü annesinin omuzlarının üzerine bırakarak, "Bak, anne, ne kadar güzel oldun. Şimdi güvendesiniz. Artık gülümseyebilirsiniz," diyecekti. Annesi de şahane bir tebessümle gülümseyecek ve mutlu olacaktı.

Ağzına iki yer fıstığı daha atarak, ayağını sıkın küçük siyah ayakkabısını sabırsızlıkla yerdeki çinilere vurmaya başladı.

Biraz sonra Bay Liu, elinde bir tepsi ve yüzünde tedbirli bir gülümsemeyle tekrar ortaya çıkmıştı, tki adet zar gibi incecik, kulpsuz fincanı masanın üzerine, demliğin yanına yerleştirdi. Demlik bütün yaldızım kaybetmişti ve çok eski görünüyordu. Yaşlı adam, sessizce fincanları doldurdu. Sıcak sıvı fincana döküldükçe, yasemin çiçeklerinden yayılan hoş koku Lydia'nın zihnindeki öfkeyi yatıştırmış, hatta genç kız elinde tuttuğu hazinesini bile masaya bırakacak kadar rahatlamıştı. Geldikleri bu aşamayı daha iyi biliyordu. Şimdi gevezelik edip, oradan buradan konuşacaklardı. Çinlilerin iş yapma şekli böyleydi.

"Umarım bu zor ve sıkıntılı günlerde, sizin de mahallenizdekilerin de sağlık ve afiyetleri yerindedir, bayan," diyerek söze başladı Çinli adam.

"Teşekkürler, Bay Liu. Ben gayet iyiyim. Ama mahalledekiler..." Bir an duraklayarak, umursamaz görüldüğünü umduğu bir tavırla omuz silkerek devam etti, "mahalledekiler hep sıkıntı içinde."

Adamın aniden gözleri parlamıştı. "Mackenzie Salonu'ndaki Yaz Balosu iyi geçmedi mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Tabii ki iyi geçti. Herkes oradaydı. Son derece seçkin bir toplantıydı. Bütün o kocaman otomobiller, binek otomobilleri... Ah, bir de o mücevherler, Bay Liu. Eminim görseniz bayılırdınız. O kadar şahaneydiler ki," dedi sesinin tutkuyla yükselmesine engel olamayarak.

"Bu söyledikleriniz beni gerçekten sevindirdi. Çin'in bu değersiz köşesini yönetmek üzere bir araya gelmiş, bu çok uluslu topluluğun bir kereliğine bile olsa, birbirlerinin boğazım kesmeden bir araya gelebildiklerini duymak çok güzel."

Lydia kahkahayla gülerek, "Ah, ona bakarsamz, aslında bir sürü kavga da oldu. Özellikle de oyun masalarının etrafında," dedi.

Bunun üzerine, Bay Liu bir parça eğilip yaklaşarak, "Tartışmaların konusu neydi?" diye sordu.

"Sararım tartışmalarının konusu..." Adamı oracıkta kısık kısık soluyarak cevabı bekler halde bırakıp, çayından son bir yudum almak için kasten durakladıktan hemen sonra usulca devam etti. "Sanırım Hindistan'dan daha çok Sih Mezhebi üyesi getirmekle ilgili bir şeydi. Belediye zabıtasını destekleyerek daha da güçlendirmek istiyorlar. Anlarsınız ya..."

"Başlarına bela mı arıyor bunlar?" diye tepki verdi adam.

"Bizim polis şefi, Komiser Lacock, bunun sadece Pekin'de devam eden yağmalama olaylarına karşı bir önlem olduğunu söyledi. Yine bu sebeple halkınızın büyük bir kısmı yiyecek bulabilmek için bizim mahalleye akın ediyormuş."

"Doğrudur. Biz de gerçekten zor zamanlar yaşıyoruz. Öyle ki, ölmek de yaşam kadar olağan hale geldi. Açlık ve kıtlık her yanımızı sardı." Adam, bir an susarak düşüncelere daldı. Sonra sordu: "Yalnız mümkünse benim şu kalın kafama bir açıklar mısınız, bayan, nasıl oluyor da sizin gibi böyle gencecik bir hanım, Mackenzie Salonu'nda yapılan en görkemli toplantıya davetli olabiliyor?"

Lydia yüzü kızarak, "Annem," diye söze başladı gururlu bir ifadeyle. "Annem Rusya'daki en seçkin ve başarılı piyanistlerden biriydi. Kış Sarayı'nda bizzat Çar'ın önünde çalardı. Şimdiyse Junchow'da büyük talep görüyor. Ben de ona eşlik ediyorum."

"Ah," diyerek saygıyla başını eğdi adam. "Şimdi her şey açıklığa kavuştu."

Lydia, adamın bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştı. İngilizceye etkileyici bir şekilde hâkim olduğunun başından beri bilincindeydi ve ayrıca bir zamanlar Jackson&Mace Madencilik Şirketi'nin yerli acenteliğini yaptığını duymuştu. Bu adamı bir elinde kasma, diğerinde bir külçe altın tutarken gözünün önüne getirebiliyordu. Aynı zamanda, zan altında kalarak istifa ettiği de ortalıkta konuşulup duruyordu. Raflara bakınca, parıldayan mücevher sandığının kilit altında sergilendiğini fark etti. Hırsızlık, Çin'e pek de yabancı bir kavram değildi.

Şimdi hatır sorup, dedikodu yapma sırası kendisine gelmişti.

"Umarım Çin'deki bu nüfus artışı, sizin işiniz açısından da avantajlı olur, Bay Liu," dedi.

"*Ail* Aksi bir durumdan bahsetmek çok sıkıntı verici olurdu. Ama işler çok zayıf," diyerek, küçük siyah gözlerini abartılı bir üzüntüyle devirdi. "Yeni meclis başkanımız, şu pis yılanın oğlu, Feng Tu Hong, hepimizi felakete sürüklüyor."

"Ah! Ne şekilde yapıyor bunu?"

"Junchovv'un eski dükkânlarının hepsinden öyle yüksek vergiler istiyor ki, iliğimizi kemiğimizi kurutuyor. Yaşlı kulaklanm, ortalıkta genç komünistlerin dolaştıklarını ve bunların geceleri gizlice posterlerini asmaya başladıklarını duyunca artık hiç de şaşırmıyor. Bunlar çok zor zamanlar, bayan. Kendimi ve gariban oğullarımı beslemek için bir parça kırıntıyı bile güçlkle bulabiliyorum. *Ai-ya!* İşler çok kötü, çok."

Lydia, adamın söylenmesini dinlerken gülmemek için kendini zor tuttu.

"Durumunuza çok üzıldüm, Bay Liu. Bu arada size işinizi tekrar kaldıracığını umduğum bir şey getirdim," dedi Lydia.

Bay Liu, başım genç kıza doğru uzattı. Bu hareketiyle, alışverişe sıra geldiğini anlatmış oluyordu.

Lydia elini cebine atarak, ganimetini çıkardı ve masamn üzerine bıraktı. Saat, simsiyah masamn üzerinde dolunay gibi parlıyordu. Lydia'nın cahil gözleri bile saatin ne kadar güzel olduğunu fark etmişti. Şık, yaldızlı kasasından, ağır gümüş zincirine kadar saatin her bir parçası insanın burnuna para kokusu getiriyordu. Lydia, Bay Liu'yu resmen göz hapsine almış bir şekilde, her bir hareketini inceliyordu. Adamın yüzünde tek bir kas bile hareket etmiyordu, ama gözlerinde yanıp sönen hayranlık ışıltısını saklamayı başaramadı. Sonra yüzünü yavaşça başka tarafa çevirerek küçük fincanındaki çayım yudumladı. Ama Lydia onun bu numaralarma alışık oldu-

ğundan, hemen küçük hilelerini uygulamaya hazırlandı.

Bekledi.

Sonunda, adam saati eline alarak onu daha yakından incelemek için cüppesinden gözlüğünü çıkardı. Saatin ön tarafındaki gümüş kapağı, arka kapağını ve son olarak da iç kısmını kolayca açtıktan sonra, büyük bir uzman edasıyla mırıldanarak saatin kasasını okşadı. Birkaç dakika sonra, saati tekrar aldığı yere bırakarak, "Biraz değeri var," dedi umursamaz bir tavırla. "Ama fazla değil."

"Ben bu saatin değerinin bir miktardan daha fazla olduğuna inanıyorum, Bay Liu."

"Ah, ama sıkıntılı zamanlar yaşıyoruz, bayan. Kim masasında yiyecek ekmeği yokken böyle bir şeye para yatırır ki?"

"Çok hoş bir işçiliği var."

Adamın parmakları, gümüş parçasını bir kez daha okşayacakmış gibi kıpırdandı, ama sonunda saat yerine küçük sakalını okşayarak, "Fena değil," diye itiraf etti. "Biraz daha çay ister misiniz?"

On dakika kadar, fiyatı yükseltip alçaltarak pazarlık ettiler. Bir ara, Lydia ayağa kalkıp saati tekrar cebine koyduğu anda, Bay Liu teklif ettiği fiyatı yükseltti.

"Üç yüz elli Çin Doları."

Bunun üzerine Lydia saati tekrar masaya koydu ve, "Dört yüz elli," diyerek yeni talebini öne sürdü.

"Üç yüz altmış dolar. Daha fazlasına gücüm yetmez, bayan. Ailem aç kalacak."

"Ama bu saat daha fazla, hatta çok daha fazla eder."

"Benim için değil. Üzgünüm."

Lydia, derin bir nefes alarak, "Yeterli değil," dedi.

Adam içini çekerek başını sallayınca, uzun saç kuyruğu da aynı anda seyirdi. "Pekâlâ, bir hafta boyunca bir şey yiyemeyecek olsam da," diyerek bir an sustu ve simsiyah, keskin gözleriyle karşısında duran genç kıza onu tartarcasına bakarak, "Dört yüz dolar," dedi.

Lydia, bu teklifi kabul edip parayı aldı.

Çok mutluydu. Hızla eski kasabaya doğru yürürken akli adamdan kopardığı bu parayla neler alabileceğini düşünmekle meşguldü. Başlangıç olarak tatlı şeftaliden yapılmış bir paket meyveli hamur tatlısı alabilirdi ve evet, tabii ki annesi için de güzel bir fular alırdı. Sonra kendisine bir çift ayakkabı alsa çok iyi olurdu; çünkü ayağındakiler artık o kadar küçük geliyordu ki, feci şekilde canım acıtma-ya başlamışlardı. Ve belki bir de...

O sırada önünde uzanan yolun kapalı olduğunu fark etti. Ortalık fena halde karışmıştı. Tüm bu karmaşanın ortasında geniş çamurlukları ve pml pırıl parlayan krom işçiliğiyle büyük, siyah bir Bentley duruyordu. Araba, katırlar ve tekerlekli el arabaları geçecek şekilde tasarlanmış cadde için o kadar büyük ve uyumsuzdu ki, Lydia bir an gördüklerine inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Ama gözlerini açıp baktığında, araba hâlâ iki adet binek arabasının arasına sıkışmış bir halde orada duruyordu. Bu binek arabalarından bir tanesi, bir tekerleği kırılmış bir halde yan yatmış ve bir eşekle, başka bir yük arabasının arasına sıkışmıştı. Yük arabasının taşımakta olduğu beyaz lotus çiçeği kökleri yollara saçılmıştı ve eşek de anıarak bu yemlere ulaşmaya çalışıyordu. Bu arada oraya toplanmış bir sürü insan, bir ağızdan bağırıp duruyorlardı.

Lydia, tam kimsenin dikkatini çekmeden bu küçük dram sahnesinden sıyrılmak için kusursuz bir yol keşfetmişti ki, bir adam, Bentley'nin arka penceresinden kafasını çıkararak, emretmeye alışkın olduğu açıkça belli olan bir tonda, "Hey, çocuk, şu arabayı derhal yerden kaldır ve yola nehir kenarındaki yoldan devam et," diye seslendi.

Üniformalı şoför, "Peki, efendim," diye cevap verdiği halde, hâlâ sivri uçlu kasketiyle yük arabası şoförüne vurmaya devam ediyordu. Sonra yeniden, "Tabii, efendim. Derhal, efendim," diyerek dönüp, işverenini itaatkâr bir şekilde selamladı. Fakat çok kısa bir

süre sonra gözlerini kaçırarak, "Ama bu imkânsız, efendim. Bu yol çok dar," dedi.

Arabanın içindeki adam, hayal kırıklığına uğramış bir halde al-nım kırıştırarak yüksek sesle, Lydia'nın duymak için beklemeye ten-ezzül etmediği bir şeyler sövüp saydı. Genç kız, o sırada acele eder gibi görünmemeye, küçük bir yan sokağa girip ördek gibi eğilerek saklanmaya çalıştı; çünkü onu, yani arabadaki adamı tanıyordu. Bir şekilde, o adamın kim olduğunu biliyordu. Yeleye benzeyen uzun beyaz saçları, havaya kalkmış bıyığı ve bir atmacanın kine benzeyen burnuyla bu adam, junchovv'daki Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin Baş Valisi, Sir Edvvard Carlisle'den başkası olamazdı. Uyku saatleri geldiğinde yataklanna gitmemek için huysuzlanan çocukları korkutmak için, sadece bu yaşlı şeytanın ismini söylemek bile yeterli olurdu. Peki, ama onun burada, eski Çin kasabasında ne işi vardı? İstenmediği halde her şeye burnunu sokmasıyla ünlenmiş bir adamdı ve şu anda Lydia'nın en son ihtiyacı olabilecek şey, onun tarafından fark edilmekti.

"*Chiyort!*" diye sövdü nefes nefese.

Bu lafı, Çin topraklarına izinsiz girerek buraya birlikte gelmiş oldukları beyaz tenlilerle konuşmaktan kaçınmak için kullanırdı. Yaşadığı mahallede hırsızlık yoluyla elde ettiği malları satmaya çalışması çok riskli olurdu. Polis, cebine her türlü yoldan neredeyse uçarak giren rüşvete rağmen, antikacı dükkânlarına ve tefecilere sürekli baskın yapıyordu. Aldıkları rüşvete *Cumsham* diyorlardı. Burada işler böyle yürüyordu.

Sinsice gizlendiği, diğerlerinden daha dar ve yoksul görünüşlü caddeye hızla göz gezdirdi. Ve o anda boynunun arkasında sanki bir örümcek yürüyormuş gibi hissederek endişeyle ürperdi. Burası, güneş ışınlanm bile giremeyeceği kadar dar ve derin gölgeler içinde kalmış bir yerdi ve bu haliyle bir sokaktan çok bir geçide benziyordu. Bu manzaraya karşın, fena halde rutubetli havada, hayalet gibi gevşek ve cansız çamaşır ipleri karşısında asılı duruyor ve

caddenin öteki ucunda da geniş siperli işçi şapkası giyen bir adam, Lydia'ya doğru bir el arabası sürerek yaklaşıyordu. Arabaya ağzına kadar kuru ot yığılmıştı. Arabasını fazlasıyla sertleşmiş toprağın üzerinden yürütmeye çalıştığı için çok yavaş ve zahmetli bir şekilde ilerliyordu. Son derece sessiz olan sokakta, el arabasının gıcırtilarından başka bir şey duyulmuyordu.

Acaba neden bu kadar sessizdi?

Sonra bir kadının, harap halde bir kapı girişinde durmuş, bir parmağıyla işaret ederek kendisini çağırdığım fark etti. Kadının yüzüne, Lydia'mın arkadaşı Polly'nin Zevk Kadınları diye adlandırdığı kadınlara benzer şekilde bir makyaj yapılmıştı. Gözlerinin etrafı kopkoyu siyaha boyanmıştı. Kırmızı boyalı dudaklarıysa beyaz renkte pudralanmış yüzünde yara gibi duruyordu. Lydia kadına dikkatle bakınca, görüldüğü kadar genç olmadığı izlenimine kapıldı. Kadın Hâlâ, kırmızı ojeli parmağıyla işaret ederek Lydia'yı çağırmaya devam ediyordu. Genç kız duraksayarak, sinirlendiği zaman yaptığı çocuksu bir hareketle elini ağzına götürdü. Buraya gelmemesi gerekirdi. Hele hele bir cep dolusu parayla hiç gelmemesi gerekirdi. Endişe içinde, hayır anlamında başını salladı.

"Dolarlar?" Kadının ağzından çıkan bu kelime, sanki bütün caddeden süzülüp kendisine ulaşmış gibi gelmişti Lydia'ya. "Çin dolarlarını sever misin?" Lydia, kadına bir adım bile yaklaşmaya cesaret edememiş olmasına rağmen, kadının gözleri onun üzerine kenetlenmişti.

Aralandaki sessizlik gitgide uzuyordu. Bu mahallede hiç üstü başı kir içinde oyun oynayan çocuk ya da aralannda itiş kakış kavga eden kadınlar yok muydu? Kâğıt, camdan daha ucuz olduğu için pencereler yağ içinde kalmış, kâğıt parçalarıyla örtülmüştü. İyi de, bir mahallede hiç kap kaçak sesi de mi olmazdı? Tekerekleri her dönüşünde, el arabasından çıkan gıcırtilar ve karasineklerin vızıldamasından başka bir ses duyulmuyordu. Derin bir nefes alarak ellerine baktığında, avuçlarının terden kayganlaştığını fark ederek şaşırdı. Koşup, kaçmak üzere harekete geçmeye hazırlandı.

Fakat tam o sırada nereden geldiği belli olmayan, siyahlara bürünmüş sıksa bir figür, yolunun önüne dikiliverdi ve, "*Ni zhege yochou yochuri de ji!*" diye bağırdı yüzüne doğru.

Lydia gencin söylediklerini önce anlayamamıştı, ama haydut kılıkli genç bir de yere tükürüp ona doğru tıslayınca, ne demek istediği anlaşılmıştı. Genç çocuk çok zayıftı ve saldırgan öfkesine hiç de yakışmayan bir tutam saçın altından sarktığı, kulaklıklılı kürkten bir başlık takıyordu. Ancak gözleri hiddetle parlıyordu. Derken, genç çocuk dövmeli yumruğunu Lydia'nın yüzüne doğru kaldırdı. Lydia'nın gözleri sersem gibi, sadece çocuğun kırık tırnaklarının altındaki kire takılmıştı. Doğru düzgün ve mantıklı düşünmeye çalışıyordu, ama göğsünün altından fırlayacakmış gibi atan kalbi buna izin vermiyordu.

Sonunda, "Bırak da geçeyim çocuk," demeyi başarabildi. Sesinin olabildiğince sert çıkmasına gayret etmişti. Tıpkı Sir Edward Carlisle gibi. Ama pek de başanlı olamamıştı.

"*Wo zhishi yao nide qian, Fanqui.*"

İşte yine o kelimeyi duymuştu. *Fanqui*. Yani *İblis Yabancı*.

Lydia, onun etrafından dolanıp kaçmaya çalıştı, ama çocuk çok hızlıydı ve hemen önünü kesmişti. Arkasından gelen el arabası gıcirtısının kesildiğini fark ederek omzunun üzerinden baktığında, kadınla el arabalı adamın gölgelerin karanlığına sığınmış bir halde, kendisinin her hareketini keskin gözlerle izleyerek yolun ortasında beklediklerini gördü.

İnce bir el aniden telden bir kement gibi bileğini kısıp aldı.

Lydia paniğe kapılarak çılgık atmaya başladı. Sonra sanki cehennem şeytanları inlerinden salıverilmişler gibi, sokak birdenbire gürültü ve bağırış çağırışla doluverdi. Fahişeye benzeyen kadın, çılgınlık atarak zincirli ayaklarıyla öne doğru koştu ve arkada duran adam da el arabasını bırakarak, elinde aşağı sarkıttığı uzun bir tırpanla, homurdanarak, Lydia'nın üzerine doğru yürüyüp bileğine yapıştı. Genç kız, elinden kurtulmak için debelendikçe yaşlı şeyta-

nın bileğini tutan eli onu daha da sıkarak, tıpkı dişlerini geçirir gibi tırnaklarını etine batırıyordu.

O sırada, dördüncü bir kişi sessiz sedasız bir biçimde sokağa giriverdi. Görünüşte Lydia'dan pek de büyük olmayan genç bir adamdı, ama bir Çinliye göre çok daha uzun boyluydu. Uzun, soluk tenli bir boynu, kısa kesilmiş saçları vardı ve hareket ettiğinde salınan bol pantolonunun üzerine, V yakalı siyah bir tunik giymişti. Bakışları keskin ve kararlıydı, ama duruma hâkim olmaya çalışırken yüzünde sakin bir ifade vardı. Yaşlı serserinin bileğine asılan elini görünce, genç adamın yüzü öfkeyle alevlenmişti. Adamın bu halini görünce, Lydia'mn içinde bir umut ışığı belirdi. Yardım istemek üzere bağırmaya başladı, ancak daha kelimelerin ağzından çıkmasına fırsat kalmadan, dünya çok hızlı gelişen hareketlerle bulanıklaşmaya başladı. Hızla dönerek gelen bir tekme, yaşlı adamın göğsünün tam ortasına indi. Lydia, o an çok net bir şekilde, adamın kaburgalarının kınıp parçalandığını duydu ve hemen ardından işkencecisi acıyla inleyerek yere yıkıldı.

Lydia, adam yere düşünce sendeledi ama sonra kendini toparladı, fakat oradan kaçmak yerine gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde olduğu yerde donakaldı. Daha sonra genç Çinli çocuğun hareketlenmesiyle, genç adam bir süre havada süzülür gibi asılmış ve ardından bir kol ya da bacak hareketiyle, kobra darbesi kadar hızlı bir şekilde hamle yapmıştı. Bu gördükleri, Lydia'ya geçen sene Madam Medinsky'yle beraber gittikleri, Victoria liyatrosu'nda sergilenen Rus balesini anımsatmıştı. Daha önceleri de bu dövüş becerileri hakkında bir şeyler duymuştu, ama hiç bu kadar canlı bir biçimde izlememişti. Genç adamın dövüşürkenki hızı resmen başım döndürüyordu. O sırada genç adamın dirsekleri üzerinde doğrulup, elini dövüş aletine uzatmaya çalışan tırpanlı adama doğru yaklaştığını fark etti. Genç dövüşçü, serserinin tırpanını sallamasına fırsat vermeden tüm vücudunu sanki bir kuş gibi havada döndürdü ve koluyla adamın boynunun tam arkasını nişan alarak son darbesini

indirdi. Çinli kadının kıpkırmızı boyanmış ağzı, dehşet içinde attığı cıglıkla açık kalmıştı.

Hemen sonra genç adam Lydia'ya bakmak için döndü. Simsiyah derin bakışlı gözleri, badem şeklinde ve hafif çekikti. Lydia bu gözlere bakarken, hafızasında yer etmiş eski bir anısı canlanmıştı. Karda yatan küçücük bedenine mutlak bir endişeyle bakan bu ifadeyi daha önce de görmüştü, ancak böylesi bir bakışla karşılaşmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu anısı neredeyse tamamen küllenmişti. Bu hayatta tek başına mücadele etmeye o kadar alışmıştı ki, onun için düşmanlarıyla savaşmak için öne atılan bu adamı görünce, şaşkınlıktan göğsünde küçük bir patlama olmuş gibi hissetmişti.

"Teşekkür ederim, *xie xie*, teşekkür ederim," diye haykırdı. Hâlâ nefes nefeseydi.

Genç adam, sanki yaptıkları teşekkürle değmezmiş ya da önemsiz şeylermiş gibi geniş omuzlarını silkti. Aslında gerçekten de o kadar hızlı hareket etmesine ve geçidin boğucu sıcakına rağmen yüzünde en ufak bir terleme belirtisi yoktu.

"Yaralandınız mı?" diye sordu kusursuz bir İngilizceyle.

"Hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu insanlar, mahalle serserisi. Junchovv'un adım lekeliyorlar. Ama sizin de buralara gelmemeniz lazım. Burası güvenli bir yer değil, özellikle de bir..."

Lydia, genç adamın *fanqui* diyeceğini sandı.

"... Ateş rengine saçları olan bir genç kız için. Böylesi bir güzellik, çayevlerinin üzerindeki parfüm kokulu odalarda çok yüksek fiyatlara gidecektir."

"Saçım mı, ben mi?"

"Her ikisi de."

Şapkasının altından dışarı saçılmış, ele avuca sığmaz gür saçların lülelerinden birini parmaklarıyla tararken, yabancının kendisini

izlediğini yavaşça içini çektiğini ve dudak kenarlarının yumuşadığını fark etti. Adam elini kaldırıncı, parmaklarını alev gibi parlayan saçlarının arasına daldıracağım sandı, ama genç adam bunun yerine bir kapının gölgesine doğru sürünen yaşlı adamı işaret etti. Kapının bir köşesinde, ağzı mantar bir tıpayla sıkıca kapanmış, topraktan, siyah bir çömlek duruyordu. Yaşlı adam acıyla iki büklüm bir halde eğilerek çömleği kaldırdı ve ağzından tükürükler saçan, öfkeli bir haykırıyla Lydia'nın ve kurtarıcısının önüne doğru savurdu.

Çömlek belki yüzlerce parçaya bölünürken, Lydia geriye sıçradı. Bu patlamadan sonra kabın içinden çıkam gördüğündeyse, bacakları korkudan tutmaz hale geldi.

Şimdi gözlerinin önünde, bir metreden daha uzun, jet gibi hızlı hareket eden, simsiyah bir yılan vardı. Sadece birkaç saniye. Hayvanın Lydia'ya doğru temkinli bir şekilde, kayarak sürünmeye başlaması sadece bu kadarcık zaman almıştı. Tekinsiz yaratığın çatal dili, Lydia'nın havayı elektrikleyen korkusunun tadını alıyor gibiydi. Fakat hayvan aniden genişçe bir kavisten başım kaydırarak, duvardaki çatlakların birinden içeri girip, gözden kayboldu. Lydia, rahatlayarak uzun süredir tuttuğu nefesini bırakıverdi. Yaşadığı bu son birkaç saniyeyi, ömrü boyunca unutmayacaktı.

Daha sonra dönüp genç adama baktığında, onun da yüzü solmuş bir halde, kaskatı kesildiğini görerek şaşırdı. Ancak adamın gözleri yılanın gözden kaybolduğu yere bakmıyordu. Gözleri, kapı önünde yattığı yerden ikisine de kin ve zafer dolu bir ifadeyle bakan yaşlı adama kenetlenmişti.

Genç Çinli bakışlarını bir an bile sabitlediğı yerden ayırmadan, aceleyle ve ısrarla konuştu: "Koşmak zorundasın."

Ve Lydia koşmaya başladı.

Theo VVilloughby öğrencilerini seviyordu. Bu yüzden bir okul işletiyordu. Junchovv VVilloughby Akademisi'ni. Öğrencilerinin genç ruhlarındaki lekelenmemiş hevesi ve gözlerindeki o bembeyaz saflığı seviyordu. Hepsi lekesiz ve saftı. İyinin ve kötünün ne olduğunu insanlara anlatan, şu Tanrı'nın cezası elma hikâyesinden hiçbirinin haberi yoktu. Ayrıca onları kanatları altına alıp koruduğu yıllar boyunca yaşadıkları değişimleri ve her birinin içinde barındırdığı Cennet'ten, Kayıp Cennet'e doğru kademe kademe yaptıkları dayanılmaz yolculuğu tek kelimeyle büyüleyici buluyordu.

"Starkey, şu kalemin ucunu kemirmeyi hemen bırak. O okul malı. Her neyse, onu biraz daha kemirmeye devam edersen tahta kurdu kapacaksın."

öğretmenin bu sözleri üzerine sımfıta çekingen kıkırdama sesleri duyuldu. İkinci sırada oturan öğrenci, mürekkepli ellerini kah-verengi fırırlı bezine silerek öğretmenine katıksız nefret dolu bir bakış attı.

Otuz altı yaşındaki Theo, hislerini yüzünden belli etmeme konusunda herhangi bir Çinli poker oyuncusu kadar ustaydı. Böylece gülme isteğini bastırarak sadece sertçe başım salladı ve, "Çalışmana dön," dedi.

İşte bu özellikleri de çok hoşuna gidiyordu. Kolayca etki edilebiliyorlardı. Aynı zamanda onları kışkırtmak da çok kolaydı. Küçük pençeleriyle güç bela yerleri tırmalanmaya çalışan kedi yavru- larım andınıyordu. Gerçek silahlıysa gözleriydi. Engel olmayı başaramazsanız, bakışlarıyla kalplerinizi paramparça edebilirlerdi.

Ah, evet, tabii ki onları seviyordu, ama bir dereceye kadar. Konu çocuklar olunca, asla hayal dünyasında yüzmüyordu. Şöyle düşünüyordu: Onlar çitin diğer tarafında duruyorlardı ve onun görevi, isteseler de istemeseler de, onları iyi hazırlanılmış bir yetişkinliğe doğru bu çitin üzerinden atlatmaktı.

"İmparator Ch'eng Tsu hakkında yazacağımız kompozisyonlarınızı yarın teslim edeceğinizi hepinize hatırlatmak isterim," dedi otoriter bir sesle. "Lütfen tembellik yapmayalım."

Aniden ön sıradan bir el havalandı. Bu el, düzgünce kısa kesilmiş sarı saçları ve her iki yanığında da sevimli gamzeleri olan on beş yaşında bir kıza aitti. Biraz sinirli görünüyordu.

"Sorun nedir, Polly?"

"Efendim, babam Çin tarihi öğrenmemize karşı çıkıyor. Diyor ki, size sormalıyım, neden gözü dönmüş barbarların yüz yıl önce neyle uğraştıklarını öğrenmeye çalışmak yerine..."

Theo, elindeki tahta silgisini öyle bir hışımla masaya indirdi ki, bütün sınıf oturduğu yerden sıçradı. Sonra, "Yerine ne?" diye sordu. "İngiliz tarihi mi?"

Kolunu kaldırıp, ön sıradaki bir çocuğu işaret ederek, "Bates, Naseby Muharebesi'nin tarihi nedir?" diye sordu.

"1645, efendim."

Sonra koluyla sınıfın arka tarafını işaret ederek, "Clara, VIII. Henry'nin dördüncü karısının adı neydi?"

"Anne of Cleves, efendim."

"Griffiths, iplik eğirme makinesini kim icat etti?"

"James Hargreaves."

"Reform Kanunu'nun geçiş döneminde kim başbakanlık yaptı?"

"Lord Grey."

"Makadam, yollar ne zaman hayatımıza girdi?"

"1819'da."

"Lydia..." diye seslenerek bir an sustu. Sonra, "İki tekerlekli binek arabasını Çin'e ilk kim getirdi?"

"Avrupalılar, efendim. Japonya'dan."

"Mükemmel." Theo, uzun bacaklarını oturduğu yerden yavaşça sarkıtarak doğruldu. Polly'nin sırasına doğru yürürken öğretmen çüppesi, kocaman siyah kanatlar gibi iki tarafında dalgalanıyordu. Polly'ye, tıpkı bir karganın, küçücük ayağı kapana sıkışmış bir çalıkuşuna bakmasına benzer bir şekilde tepeden bakarak, "Eee, Bayan Mason, söyleyin bakalım, sizce küçük tarih sınıfımızın soylu ve zaferlerle dolu tarihimiz hakkında bir bilgi eksiği var mı? Babanız da tarihi gerçeklerin bu şekilde ortaya konduğu bir ortamdan etkilenmez miydi acaba?" diye sordu.

Polly'nin yüzü pembeleşmeye başlamış, yanakları olgunlaşmış erik rengini almıştı. Gözlerini ellerine dikmiş, bir kalemle oynuyor, duyulamayacak kadar kısık bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu.

"Pardon, Polly," dedi Theo düz bir sesle, "tam olarak anlayamadım. Bir şey mi söyledin?"

"Evet, dedim, efendim," diye cevap verdi kız. Ama kelimeler ağzından hâlâ mırıltı halinde çıktığından, güçlkle duyuluyordu.

Theo, yüzünü diğer öğrencilere çevirerek, "Sınıf, aranızdan Bayan Mason'ın söylediklerini duyan var mı?" diye seslendi.

Arka sırada oturan Gordon Trent elini kaldırdı ve sıntarak, "Hayır, efendim, konuşmadı, ben hiçbir şey duydum," dedi.

"Dilimizin Bay Trent tarafından böylesine korkunç bir şekilde kötüye kullanılmasını göz ardı ederek, tekrar Bayan Mason'a dönüyoruz. Şimdi, sorumu size bir kez daha hatırlatayım, Polly," dedi Theo sakın bir ses tonuyla. "Babanız da tarihi gerçeklerin bu şekilde ortaya konduğu bir ortamdan etkilenmez miydi acaba?"

Polly'nin cevap vermesine fırsat vermeden, Lydia ayağa fırlayarak, "Efendim," diye seslendi kibarca. "Bana öyle geliyor ki İngilizler, Çin tarihini, Rusların tarihi gibi algılıyor."

Theo, ölümcül bir soğukkanlılıkla, başı öne eğik duran sanşın çocuğun tepesinde durmayı bırakıp tekrar masasına yöneldi. "Lüt-fen bizi aydınlatır mısın, Lydia? İngilizler ne yönden Çin tarihini Rusların tarihi gibi algılıyorlar?"

"İngiltere'de yaşayan bir İngiliz için, ikisini de öğrenmek gayet yersizdir, efendim. Bence Polly'nin demek istediği, bu bilgilere sahip olmanın sadece burada, yani Çin'de bir anlam ifade ettiğidir. Ve sonuçta bu sınıftaki herkes yakın bir zamanda, büyük olasılıkla İngiltere'de yaşıyor olacak."

Polly, arkadaşına minnet dolu bir bakışla teşekkür etti, ama Theo bunu fark etmedi. O, hiç konuşmadan Lydia'ya bakıyordu. Gri gözleri kısılmıştı ve ağzı, sanki görünmeyen bir şeylerin etkisiyle gerilmiş gibi görünüyordu. Lydia'nın bu çıkışı üzerine, sınıfın ondan beklediği gibi öfkeyle patlayarak çocuğun üzerine gitmek yerine içini çekmekle yetindi.

"Beni hayal kmklığına uğrattın. Sadece bu öğleden sonra derse geç kalmakla yetinmeyip, bir de şu anda karşımda durmuş, içinde yaşadığın ülke hakkında olağanüstü yanlış düşünceler sergiliyorsun."

Tam o sırada dışarıdan gelen ani bir çatırtı ve patlama sesi, sınıf içindeki gerilimi biraz olsun yumuşatmıştı.

"Kestane fişekleri," dedi Theo, açık pencereden dışanya el sallarken. "Bir Çinli düğünü ya da ona benzer bir kutlama yapıyorlar." Sonra ani bir ilgiyle öne doğru eğilerek, "Peki, söyle bakalım Lydia, neden böyle zamanlarda geleneksel olarak kestane fişeği kullanıyorlar?"

"Kötü ruhlan korkutup kaçırmak için, efendim."

"Doğru. Bu durumda, bütün Çin tarihinin yersiz olduğunu söyleyerek yargılamana karşın, tarihimiz hakkında az da olsa bir şeyler biliyorsun." Parmağıyla ön sırada oturan Polly'yi işaret ederek, "Söyleyin bana, Bayan Mason. Barutu kim buldu?"

"Çinliler."

Parmağını bir kez daha genç yüzleri nişan alarak tüm sınıfta gezdirdi.

"Kâğıdı kim buldu?"

"Çinliler."

"İnşaat alanındaki kanal havuzunu ve bölmeli kemerleri kim icat etti?"

"Çinliler."

"Matbaayı kim icat etti?"

"Çinliler."

"Pusulayı kim buldu?"

"Çinliler."

"Peki, İngiltere'de yaşayan biri için tüm bunlar yersiz ya da konu dışı mı, Lydia?"

"Hayır, efendim."

Theo gülümsedi. Tatmin olmuş görünüyordu. "Güzel. Bu noktayı açıklığa kavuşturduğumuza göre, Han Hanedanlığı konusunu çalışmaya başlayabiliriz. İtirazı olan var mı?"

Bu sefer kimse elini kaldırmadı.

Theo, Li Mei'in yukarıdaki pencereden baktığını biliyordu. İncecik parmak uçlarını, sanki camın ardından ona dokunacakmış gibi pencerenin üzerine dayamıştı. Ama Theo hiç arkasını dönmedi. Hatta başını kaldırıp ona bakmadı bile.

Dimdik duran uzun bedeniyle, okulun giriş kapısının yanında duruyordu. Öğleden sonra güneşi de cayır cayır yakmaya devam edip hiç nefes aldırmadığından, genç adamın sırtı demir kapıdan yayılan hararetili sıcaklık yüzünden adeta eriyordu. Onu bunaltan, havanın bu kadar sıcak olması değil, nemli olmasıydı. Bütün bir yaz boyunca insanı perişan edip sonbahann pırıl pırıl parlayan aydınlık günleri artık gelsin diye inletene kadar, bedeninizdeki tüm enerjiyi alıp götürüyordu. Bununla birlikte, okulun paydos saati olduğun-

dan, her zamanki gibi açık kahverengi saçlarını yeniden düzelterek taramış, cüppesini çıkarıp onun yerine tiril tiril, keten bir ceket giymişti. Yüzüne yerleştirdiği biraz soğuk, ama yine de yaklaşılabılır bir başöğretmen gülümsemesiyle çocuklarını okuldan almaya gelen velileri karşılamak üzere, kendinden emin bir duruşla yerini almıştı. Dadıları ve şoförleri görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Çay partileriyle, tenis dersleriyle ya da kendilerine harçlık çıkarmak için oynadıkları, bitmek tükenmek bilmez briç partileriyle meşgul olup, kendi işlerini yapmaları için hizmetçilerini gönderen anneleri hiç tasvip etmiyordu. Ancak kızlarının zihinlerini zehirleyen babaların yaptığı bu harekete daha da kızıyor ve çok yanlış buluyordu. Bay Christopher Mason da, tam anlamıyla bu kategoriye uyuyordu. Theo o gün daha önceden de böylesi durumlarla karşılaşmaya alışık olduğu halde, ciddi bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Bizzat hükümet idaresinde çalışan adamlar bile, Çin'in muhteşem tarihini öğrenmenin zaman kaybı ya da öğrenmeye değmeyen bir konu olduğunu düşünürken, bu ülkenin ne şansı olabilirdi ki? Bu yaşadıkları Theo'yu camndan bezdiriyordu.

"Merhaba, Bay YVilloughby. Bu gece yine yağmur yağacağa benziyor."

"İyi akşamlar, Bayan Mason. Bence de bu konuda kesinlikle yanılmıyorsunuz."

Önünde duran kadın kısa boylu ve güler yüzlü biriydi. Onun da tıpkı kızı gibi her iki yanağında gamzeleri vardı. Sarı saçlarını kadife bir kurdeleyle arkasında toplamış, yuvarlak yüzü koştur-maktan kızarmıştı. Üst dudağının üzerinde ter damlalan boncuk boncuk birikmiş, güneşin altında parlıyordu.

Theo gülümseyerek, "Bisiklet gezintisi hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

Anthea Mason, çift kişilik yeşil bisikletine yaslanmış bir halde, bir eliyle bisikletin ziliyle oynayarak küçük neşeli ve cıvıltılı sesler çıkarırken, kahkahayla gülerek, "Ah, hayır, burada bisiklete

binmeyi hiç sevmiyorum. Bütün yol boyunca yokuş tırmanıyorsunuz/' dedi. Üzerinde açık renk, pamuklu bir bluzla, binici pantolonu vardı ve her ikisi de terden ıslanmış ve buruşuk görünüyordu. Mavi gözleri, güzel bir şeyler olmasını bekler gibi parlıyordu. "Hep yokuş yukarı tırmanarak geldiğinize göre, bu demek oluyor ki eve dönerken yolculuğunuz çok daha rahat geçecek. Özellikle de Polly arkamzdayken."

Theo konuyu Çin tarihine getirmeye karar vererek konuşmaya devam etti. "Bayan Mason, sanırım söylemem gereken..."

Ancak o sırada kadının bakışları, lacivert formlarıyla asker gibi dizilmiş çocuklara kaymıştı. Bütün öğrenciler, genç öğretmenlerden biri olan Bayan Courtney'nin gözetiminde avluya toplanarak sıraya girmişlerdi. Okul binası, kırmızı tuğladan yapılmış gösterişli bir yapıydı. Okulun önünde arabaların da geçebileceği kadar geniş bir yol bulunuyordu. Ayrıca bir yanında yeşil alan, diğer yanında da bahçesi vardı. Daha yeni cilalanmış döşemeleri ve tertemiz tahtalarıyla çok bakımlı bir yerdi.

Bayan Mason, "Ah, işte benim kızım," diyerek kolunu kaldırıp kızına el sallamaya başladı. "Huu huuu, Polly. Çayın yanında hamur tatlısı var, hayatım."

Polly, annesinin davranışından utanarak öfkeyle kızardı. Theo da çocuğun haline acımişti. Arkadaşlarının arasından sıyrılarak ayaklarını sürüye sürüye öne çıktı. Lydia da onun hemen yanında yürüyordu. Başları birbirine çok yakın duran iki çocuktan birinin saçları dümdüz ve altın sarısıydı, ötekini ise uzun, dağınık, bakır rengi dalga yığını halinde şapkasının altına sıkıştırılmıştı. Aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı, ama Theo bu konuda yıllarca egzersiz yaptıktan sonra, öğrencilerin duyulması neredeyse imkânsız mırlanmalarını bile anlamasını sağlayan, yarasalarının benzer bir yetenek geliştirmişti.

"Ah, aman Tanrım, Lyd, öldürülebilirdin. Hatta ölümden de kötü şeyler gelebilirdi başına." Polly'nin sesi nefes nefese çıkıyordu,

gözleri büyümüştü ve arkadaşının incecik kolunu sanki onu cehen-nemin ağzından dışarı çekiyormuş gibi sıkıca kavramıştı.

Lydia, "Keşke sen de onu görebilseydin. Onun nasıl dövuştü-ğünü..." diye konuşurken, Theo'nun gözlerinin üzerinde olduğunu fark ederek aniden sustu ve arkadaşına her zamanki gibi, "Görüşü-rüz, Polly," dedikten sonra, başka tarafa yürüyüp gitti.

"Merhaba, Lydia," diye seslendi Bayan Mason kızına neşeli bir sesle. Theo, kadının kızına karşı son derece ilgili davrandığını gö-re-biliyordu. "Çay için bizimle birlikte evimize gelmek ister misiniz? Binek arabalarından birini tutabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim, Bayan Mason."

"Çayın yanında hamur tatlısı var. Sizin sevdiklerinizden."

"Üzgünüm, ama bugün mümkün değil. Size katılmak isterdim, ama yapmam gereken birkaç getir götür işim var."

"Anneniz için mi?"

"Evet, aynen öyle."

Polly, yüzünde belirgin bir üzüntüyle kendisine bakıyordu. Theo buna tam olarak bir anlam verememişken, o sırada kadının iki tonluk, süslü püslü ayakkabısını pedala yerleştirirken bir ricada bulunmasıyla dikkati tamamen dağıldı.

"Ah, Bay VVilloughby, neredeyse unuttuyordum. Kocam sizinle bir mesele hakkında konuşmak istediğini iletmemi istedi. Yann ak-şam onunla kulüpte buluşabilirsiniz çok memnun olacak." Sonra söz konusu davetin sebebini hafife alırcasına, sevimli bir şekilde ba-şını sallayarak güldü. "Siz erkekler, bilardonuz ve konyağınız olma-sa ne yapardınız acaba?"

Sonra kızım da arkasına oturttu ve ikisinin de uyumlu bir bi-çimde pedal çevirmeye başlamasıyla yola koyuldular. Genç adamın yüzündeki gülümseme arkalarından bakarken uçup gitmiş, omuz-ları çökmüştü.

"Tann'nın cezası," diye mırıldandı, öfkeden solukları hızlan-mıştı.

Aniden dönünce, etrafında dolanıp durmakta olan Lydia'nın üzerine düşecek gibi oldu. Bir an için ikisi de şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar ve birbirlerinden özür dilediler. Lydia başım eğerek yüzünü hasır şapkasının siperine saklamaya çalıştı, ama geç kalmıştı. Theo gibi o da ayakta durmuş, trafiğin yoğun olduğu sokaklarda zil çalarak önünü açıp ilerlemeye çalışan ve neredeyse gözden kaybolmak üzere olan çift kişilik bisikletin arkasından bakıyordu. Fakat Theo'yu asıl şaşırtan, kızın amber rengi gözlerindeki ifadeydi. Bakışları öylesine belirgin bir özlemle doluydu ki... Bu duygu yoğunluğuyla, kalbine bıçak saplanmış gibi bir sancı hissetti.

Bu kadar büyük bir özlemle istediği şey ne olabilirdi?

Bisiklet mi? Kızın yoksul olduğunun farkındaydı. Herkes, kızın annesinin Rus mültecilerden biri olduğunu ve evine düzenli maaş getirecek bir erkeği olmadığını biliyordu. Yani kadının en azından sürekli var olan bir erkeği yoktu. Ama yok, bu bisikletle ilgili bir özlem değildi. Hayır, Lydia o türden bir kız değildi. Bu durumda, Polly gittiği için üzülüyordu. Geçen bunca sene boyunca, kendi hemcinslerine âşık olan birçok genç kız görmüştü. Ayrıca bu iki kız birbirlerine gerçekten çok yakındılar. Theo başım eğerek, düşünceli bir şekilde kızın hasır şapkasına baktı. Şapkanın eskilikten sarardığını ve taç kısmının birçok yerinde lekeler olduğunu fark etti. Kız bu şapkayı ya dikkatsizlikle çöpe düşürmüştü ya da sert bir rüzgârda, başından uçup gitmemesi için kirli ellerle tutuvermişti. Artık annesi her kimse, ondan kızına hemen yeni bir şapka almasını isteyecekti.

Yoksa bu kızın imrenerek baktığı kişi Polly'nin annesi miydi?

Bu çok zayıf bir ihtimaldi. Özellikle çağırılmadığı sürece, okula nadiren gelen annesi, alelade bir kadın olan Bayan Mason'dan kesinlikle çok daha güzel ve çekiciydi. Zaten kendi beğenisi de, daha çok esmer ve egzotik kadınlardan yanaydı. Çocuk yaşтайken bile, bir peni olan harçlığını büyüteçle küçük bir delikten seyredilen kadın resimlerine yatırır ya da babasına ait bir kitabın Paul Gauguin tarafından çizilmiş resimlerine gizlice bakardı. Derken okul bahçesi

birdenbire bir araba akınına uğradı ve ilgilenmesi gereken bir sürü veli, hızla geçirtilen gülümsemeler ve hızlı tokalaşmalar birbirini kovaladı. Okul bahçesinin boşalması, neredeyse on dakika kadar sürmüştü. Neden sonra etrafına şöyle bir baktığında, küçük Rus kızın hâlâ dirseğinin altında durduğunu gördü.

"Hey Tannm, Lydia senin hâlâ burada ne işin var?"

"Bekliyordum. Size bir şey sormak istedim, sayın müdürüm."

Theo, kendi kendine kıkırdadı. Daha önce de çocukların, ondan bir şey istediklerinde resmî unvanını çok rahat bir şekilde kullandıklarına şahit olmuştu. Bu yüzden kelimenin üzerinde fazlaca durmayarak, küçük kızı cesaretlendirircesine gülümsedi. "Ne soracaktın?"

"Çin ve Çinliler hakkında her şeyi biliyorsunuz, bu yüzden..."

Theo, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle homurdanarak, "Sadece on yıldır burada yaşıyorum. Çin'i her şeyiyle öğrenmek için bir ömür boyu çalışmak gerekir. Hatta o zaman bile sadece pastamn üzerindeki kaymak kadar bilgin olur, derinine inmeye bir ömür yetmez," dedi.

"Ama Mandarin dilinde konuşabiliyorsunuz ve Çinliler hakkında çok şey biliyorsunuz." Genç kız, konuşurken gözlerinin içine bakıyordu ve Theo bu bakışlarda ilgisini çeken bir ısrardık olduğunu fark etti.

Sonunda, "Evet," diyerek sessizce kabullendi. "Gerçekten de çok şey biliyorum."

"Şey, o zaman bana bir şeyin adını söyleyebilir misiniz?"

"Bu, o bir şeyin ne olduğuna bağlı."

"Sorduğum şey, Çin stili bir dövüş tekniği. Havada uçarak, darbe için ayaklarını kullandıkları bir stil. Bu tarz dövüşe ne dendiğini öğrenmem lazım."

"Ah, evet Çinliler dövüş sporlarıyla ün yapmışlardır. Çok çeşitli türleri vardır ve her biri de içinde diğerlerinden farklı bir stil ve

felsefe barındırır. Mesela benim favori dövüş stilim *tai chi chuan'dır*. Bu kelimeleri tercüme etmek zordur, çünkü çok fazla anlam içerir. Ama kabaca *Ying Yang Yumruğu* anlamına gelir." Kız öyle büyük bir dikkatle dinliyordu ki Theo, *Keşke günlük okul derslerini de böyle dinlese*, diye düşünerek konuşmasma devam etti. "Ama sen *kungfu*'yu tarif ediyormuşsun gibi geldi bana."

"*Kung fu*," diye tekrarladı Lydia dikkatli bir şekilde.

"Doğru. Kelimesi kelimesine *Erdem Ustahğı* olarak çevrilebilir. Japonlar bu spora karate derler. O da, *Boş El* anlamına gelir. Başka bir deyişle, silahsız dövüş."

Lydia kendi kendine güldü. Narin yüzünü ısıtan, haz dolu, yumuşak bir gülümsemeydi bu. "Evet. İşte bu."

"Tanrı aşkına, söyler misin, neden silahsız dövüş hakkında bir şeyler öğrenmen gerekiyor?"

Lydia, öğretmenine cesur ve haylaz bir şekilde sırtarak cevapladı: "Çünkü Çinliler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Böylece bu bilgilerin gerekli mi, gereksiz mi olduğuna kendi adıma karar verebileceğim, efendim."

"Pekâlâ, sebebi her ne olursa olsun, üzerinde yaşadığım topraklar hakkında daha fazla şey öğrenmek istemene sevindim. Şimdi artık yanınızdan ayrılmam gerekiyor, genç bayan, çünkü yapmam gereken başka işlerim var."

Lydia'nın gözleri, çok kısa bir an için yukarı kattaki pencereye kaydı ve hemen sonra veda bile etmeden yürüyüp gitti.

Theo içini çekerek, Lydia Ivanova'nın kendisi için asla kolay bir öğrenci olamayacağını düşündü. Bugün bile, öğleden sonraki derslere geç kaldığından parmak eklemlerine cetvelle vurmak zorunda kalmıştı. Bu kızın kurallara saygısı pek azdı. Aslında tam anlamıyla küstah ve terbiyesiz sayılmazdı, ama sınıftan içeri girerken yürüyüşünde, başını bağımsız bir tavırla dikleştirmesinde ve Theo bir soru sorduğu zaman gözlerini yavaş yavaş kendisine doğru kaldırışında farklı bir şeyler vardı. Bu farklılığın sebebi her neyse orada,

gözlerinin arkasında saklıydı. Kendisine sanki onun bilmediği bir şey biliyormuş gibi bakıyordu ve bu durum Theo'yu gerçekten çok sinirlendiriyordu.

Gerçi Lydia'nın bu asi tavn bile, onu Bay Christopher Mason kadar sinirlendiremezdi. öne doğru uzanarak okulun ağır kapılarına kilit vurdu. Böylece dış dünyayla tüm bağlantılarını kesmiş oluyordu. İşte koca gün boyunca ilk kez o an, ince zevkini tatmin etme hakkını kendinde bularak yukandaki pencereye baktı.

"Bir kaplanın kuyruğunu çimdiklemek hiç de akıllıca değildir, aşkım."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Theo. Li Mei'in boynundaki lezzetli çukurluğu öperken, kadının hızla atan nabzını dudaklarının ucunda hissetti.

"Bay Mason'ı kastediyorum."

"Bay Mason'ın cehenneme kadar yolu var."

Yatakta çırlıçılak yatıyorlardı. Sıcaktan korunmak için sadece küçük bir aralıktan içeriye ışık sızmasına izin verecek şekilde, kenkleri yan yanya indirmişlerdi. Bu kadarcık güneş ışığı da, sanki kadının göğüslerine kendisinden de çok dokunmak istiyormuşçasına Li Mei'in tatlı vücudunu, altından bir kuşak gibi sarıyordu.

"Tiyo, aşkım, ben gayet ciddiylim."

Theo, başım kaldırarak kadının çenesinin ucunu öptü. "İyi, sen ciddi ol. Ama ben hiç de ciddi falan değilim. Bütün bir gün boyunca, bir okul dolusu maymunla hep ciddi oldum. Şu an fazlasıyla ciddi-yetsiz olmak istiyorum."

Kadın, öylesine zevk dolu bir kahkaha attı ki, Theo kadının se-sindeki yumuşaklığın ve kısıklığın etkisiyle ayak tabanlarının kanncalandığını hissetti. Li Mei'in teni sümbül kokuyordu ve tadı da bal gibiydi; ama kesinlikle daha fazla bağımlılık yapıyordu. Dudak-larım kadının düzgün vücudu üzerinden aşağıya, kalçalarının üze-

rindeki kıvnma doğru kaydıldı ve zevk dolu bir iç çekişle yanağını narin baldırlarının üzerine dayadı.

"Bu durumda yarın Bay Mason'ı görmeye gideceksin, değil mi?"

"Hayır. O adam bir baş belası."

"Lütfen, Tiyo."

Li Mei, öne doğru uzanarak, onun başım okşamaya başladı. Zihnindeki bütün gerilim eriyip yok olana kadar, parmak uçlarıyla kafa derisine masaj yapmayı sürdürdü. Onun dokunuşuna bayılıyordu. Hiçbir kadınınkine benzemezdi. Dalgalar halinde tüm zihnini rahatlatan bu boşalma duygusu dışında hiçbir şey hissetmemek için gözlerini kapalı tutuyordu.

Sonra, "Yarın cumartesi," diye mırıldandı Theo. "Seni nehir gezisine çıkaracağım. Orada hava daha serindir. Ayrıca akşamleyin Hvvang'ta konaklayıp patlayıncaya kadar karides ve *kuo tieh* yiyeceğiz." Yana yuvarlanarak kadına gülümsedi. "Bütün bunları yapmak ister miydin?"

Li Mei'in siyah gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Başındaki krem rengi orkideyi ve sedef tarağı zarif bir hareketle saçlarından sıyrarak komodinin üzerine bıraktı ve Theo'ya dönüp ciddi bir şekilde bakarak, "Bütün bunları yapmayı çok isterim Tiyo," dedi. "Ama yarın değil."

"Neden yarın değilmiş?"

"Çünkü yarın Bay Mason'la görüşeceksin."

"Tanrı aşkına Li Mei, her parmak işaretine koşan küçük bir köpek yavrusu gibi her çağırıldığımda oraya koşup gitmeyi istemiyorum."

"Okulunu mu kaybetmek istiyorsun?"

Theo, bir anda kendini çekti. Tek kelime bile etmeden yatağı terk ederek açık duran pencerenin yanına gidip dışarıyı seyretmeye başladı. Çıplak sırtı kaskatı gerilmişti. Uzun süren bir ses-

sizlikten sonra, "Biliyorsun, okulumu kaybetmeye dayanamam," diyebildi.

Kısa bir an duyulan çarşaf hıştırtısından hemen sonra, Li Mei'in varlığını yanında hissetti. İncecik vücudunu sırtına sımsıkı bastır-muş, kollarını da arkadan dolaştırarak göğsüne bastır-mış, yanağını da omzuna dayamıştı. Uzun kirpiklerinin cildine temasını hissedebiliyordu. Genç kadın hiç konuşmadan öylece durdu.

Theo, bir tepenin üzerine kurulu bu yüksek yerden, on yıldır yaşadığı ve yuvası olarak benimsediği kasabanın tuğla döşeli çatılarına baktı. Burası gerçekten de sevdiği bir yuva ve arkasında bıraktığı İngiltere'nin bozuk düzeninden kaçıp saklandığı sığınağıydı. Sonra, uluslararası yerleşim bölgesi olarak belirlenmiş alan üzerinde göz gezdirdi. Çin sınırları içinde küçük bir Avrupa birimine dönüşmüş görünen küçük bir nokta gibiydi. Bu bölge, tuhaf bir biçimde birbirine girmiş birçok mimari stili içinde bannındınyordu. Mimarideki katı kurallarıyla ünlü Victoria Dönemi malikâneleri, kendilerinden çok daha süslü görünen Fransız caddeleri, ferforjeden balkonlarla ve çiçekliklerle süslenmiş İtalyan tipi teraslarla iç içe duruyorlardı.

Avrupalılar, bu arazi parçasını Çinlilerin elinden 1900 yılında çıkan Boxer Ayaklanması'nın ardından yapılan bir onanım anlaşması uyanınca almışlardı. Tarihi duvarlarla çevrili olan kasabayı beğenmeyerek bir kenara itip onun hemen yanına çok daha büyük olan kendi kasabalannı kurmaya girişmişlerdi. Bu arada deniz kuvvetleriyle desteklenmiş harici politikalarıyla, Peiho Nehri üzerinde yüzen timsahlara benzer şekilde gözdağı vermek suretiyle, su yolunun kontrolünü ele geçirmişlerdi. Sonuç olarak, arkalarında bıraktıkları vatanları olan İngiltere'deki efendilerini mutlu eden, ancak Çin Hükümeti'nin kusağında kalmış, Batı ticaretinin en yoğun şekilde yaşandığı bu alana, Uluslararası Yerleşim Bölgesi adını vermişlerdi.

Theo, olumsuz düşüncelerini dağıtmak ister gibi başını salladı. İngilizler şu tüm dünyayı tek elden yönetme işinde gerçekten çok iyidiler. Çünkü bölge çok uluslu olsa da, hiç şüphesiz, İngilizler

tarafından kontrol ediliyordu. Sir Edvvard Carlisle, tıpkı Uluslararası Konsey'de bastığı soğuk damga gibi, önüne gelen her belgeye gösterişli bir şekilde imzasını atmıştı. Aslında kasaba resmî olarak, İngiltere, İtalya, Fransa ve Rusya olmak üzere dört eşit parçaya bölünmüş ve bu ülkelerin halkları eski dostlar gibi düzgün bir biçimde yan yana dizilmişlerdi. Fakat işler, uygulama safhasına gelince, beklenildiği gibi yürümedi. Sürekli atışıp, arazi dağılımı konusunda kavga etmeye başladılar. Theo, bu tarz tartışmalara, Ulysses Kulübü'ne gittiği zamanlar sıklıkla şahit olmuştu. Daha sonra, her nasıl olursa, İngiltere kasabasının neredeyse yansını zapt etmekten vazgeçti ve küçük alanlar Rusların elinden alınıp büyük miktarlarda altın karşılığında Japonlara ve Amerikalılara devredildi. Maalesef bu noktadan sonra hep para konuştu. Para ve gözdağı siyaseti.

Theo, kasabaya göz gezdirirken, İngiliz Bölgesi'nin, evleri sıkışık ve sefil bir halde sıralanmış sol taraftaki Rus Bölgesi'ne kıyasla çok daha etkileyici görüldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. İngilizlere ait bölüm, besili bir kedi gibi bakımlıydı ve pırıl pırıl parlıyordu. Kilise kulesi, Belediye Binası'ndaki saat kulesi, Imperial Hotel'in klasik dış görünüşü, parklarda kusursuzca budanmış güllerle dolu çiçeklikler. Yerli halkın tüm bunları görüp yabancıların şeytan olduklarını söylemesine şaşdırmamak gerekirdi. Evet, onlara "İblis Yabancılar" diyorlardı, çünkü ancak bir şeytan sizden ruhunuza çalıp onu yabancı bir memlekete dönüştürebilirdi. Çinliler için Junchovv'un Uluslararası Yerleşim Bölgesi tamamen farklı bir gezegen gibiydi. Yine de uzakta bir nehir, cılganmış bir metal gibi parlıyor, küçük kayık kümelerinin yanı sıra demir atmış ticari gemiler, burada kalıcı olduklarında ısrar edercesine bu aptalca aldanmayı pekiştiriyorlardı.

Theo, düşüncelerinden sıyrılarak Li Mei'in yumuşak dairesel hareketlerle göğsünü okşadığını fark etti.

"Bugün pazarda arkadaşımı gördüm, Tiyo. Gazeteci olan adamı."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Senin şu Bay Parker vardı ya hani, onu."

"Alfred mi? Ne işi varmış burada?"

Li Mei, erkeğin içine işleyen yumuşacık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Galiba antika bir şeyler arıyordu, ama sanırım başı belada."

"Nasıl yani?"

"O da İngiliz, ama etrafına pek dikkat etmiyor. Senin gibi değil."

Li Mei, kollarını Theo'nun bedenine daha sıkı sararak, cesaretlendirici bir şekilde kıkırdadı, ama Theo'nun hiç sesi çıkmıyordu. Li Mei arzuladığı tepkiyi alamayınca hayal kırıklığına uğrayarak başını salladı ve o anda ipeksi saçlarından yayılan parfüm kokusu, Theo'nun her yanını sardı. Dışarıda bir yerlerde arabanın biri klakson çalıyordu, ama odanın içi tamamen sessizdi. Bir avuç dolusu güvercin sürüsü çırpınarak önlerinden geçti. Kuyruklanna takılmış düdüklükler, Tannların kahkahalarına benzeyen, vınlama gibi bir ses çıkarıyorlardı.

"Tiyo," dedi Li Mei, sonunda dayanamayarak. "Babama sormamı ister misin?"

Theo, hemen genç kadına döndü. Gri gözlerindeki ifade aniden sertleşmişti. "Hayır. Ondan *asla* yardım isteme."

Giriş holünde duran gaz lambası bozulmuştu. Muhtemelen yeni bir gömleğe ihtiyacı vardı, ama Lydia lambaya dönüp bakmadı bile. Ön kapıdan girip paketlerini merdiven dibine bıraktı. Sonra içgüdüsel olarak yerlere döşeli muşambadaki deliklere basmamaya gayret ederek loş koridorda hızla ilerledi ve Bayan Zarya'nın oturma odası kapısını çaldı.

"Kim o?"

"Benim, Lydia."

Kapı açıldı ve uzun boylu, orta yaşlı bir kadın, Lydia'ya şüpheli gözlerle bakarak, "*Kakaya sevodnya otgovorka?*" diye sordu.

"Lütfen, Bayan Zarya, gayet iyi biliyorsunuz ki Rusça konuşmıyorum."

Kadın, sanki puan kazanmış gibi kahkahayla güldü. İnce duvarları titreten, olağanüstü şiddetli bir kahkahaydı bu. Geniş, tombul yüzü ve Rusya'nın büyük bozkırlarım andıran kocaman göğüsleriyle, iri yarı bir kadındı. Lydia bu kadından hep korkardı, çünkü dili de bazen sanlımaları kadar sert ve hararetli olabiliyordu. Bu yüzden huyuna gidip sinirlendirmemekte yarar vardı. Olga Petrovna Zarya onların ev sahibesiydi ve küçük teraslı evinin zemin katında oturuyordu. Evin geri kalan kısmım kiraya vermişti.

"İçeri gel, küçük serçe, seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Lydia odadan içeri girdi. Kadının arka bahçe dediği yere bakan pencere açık durduğu halde içerisi borç çorbası ve soğan kokuyordu. Ayrıca bu daracık alan için çok ağır ve geniş duran mobilyalarla doluydu. Odanın en yüksek ve en güzel köşesinde, çerçevelenmiş

bir fotoğraf duruyordu. Maundan piyanonun üzerindeki lekeleri gizlemeye de yarayan nakışlı örtünün üzerine konmuştu. Fotoğraftaki adam General Zarya'ydı. Bembeyaz ordu üniforması içinde, kollarını kavuşturmuş, sert ve suçlayıcı bakışlarla salondakileri süzüyordu. Lydia onun kahverengi gözlerinden elinden geldiğince kaçınmaya çalışırdı. Bu adamın bakışlarında, kendisini başansız hissetmesine yol açan bir şeyler vardı.

Olga Zarya sert bir duruşla Lydia'nın karşısına geçip, "Sabrım tükendi," diyerek son noktayı koydu. "Söyle o tembel annene, benden de, iyi niyetimden de yeteri kadar yararlandı. Ona de ki, önümüzdeki haftadan tezi yok, onu dışarı atacağım. Evet, evet, sokağa atacağım. Yani ne bekliyordu ki! Sen hiç çalışmayıp..."

"Kirayı ödemezsen mi?" diye kadının cümlesini tamamladıktan hemen sonra, masamın üzerine bir deste gıcır gıcır dolar bırakarak ayağa kalktı.

Bayan Zarya kısa bir an ağzı bir karış açık baktıktan sonra, parayı kapar gibi eline alıp çabucak şöyle bir silkeledi ve kendi dilinde saymaya başladı.

"Güzel. *Spasibo*. Teşekkür ederim." Kadın, birkaç adım yaklaştı. Lydia, kadının simsiyah, uzun ve şekilsiz elbisesinden yayılan naftalin kokusunu alabiliyordu. Sonra kocaman suratını Lydia'ya o kadar yaklaştırdı ki, küçük kız, kadının, "Ama zamanında ödemediniz," derken ağzının öfkeyle seğirdiğini net bir şekilde görmüş oldu.

"Önceki iki aydan ve bu aydan borcumuz vardı. Hepsi orada."

"*Da*. Hepsi burada."

"Bu kadar geç ödediğimiz için özür dileriz."

"Bunu ödemek için tekrar piyano çalmaya mı başladı?"

"Evet."

Ev sahibi, sarılıp kucaklayacakmış gibi uzanarak, iri kolunu küçük kıza doğru uzattı; ancak Lydia kadının kocaman göğüsle-

riyle burun buruna gelince kapıya doğru gerileyerek odadan dışarı çıktı.

"*Do svidania*, Bayan Zarya."

"Güle güle, küçük serçe. Annen olacak o kadına söyle..."

Lydia kadının sesini duymamak için kulaklarını kapayarak paketlerini kapattığı gibi merdivenlerden yukarı koştu. Merdivenlerde halı yoktu. Çıplak tahta fazlasıyla tozlu ve aşınmış olduğundan, yürüdükçe çatırtılı sesler çıkanyordu. Annesinin yukarıdan bu sesleri duyarak onun geldiğini anlayacağını biliyordu.

"Merhaba, Bayan Yeoman," dedi şarkı söyler gibi bir sesle, ikinci kat odalarının önünden geçerken. Bu odalar, bir Baptist misyoner ve karısı tarafından kiralanmışlardı. Kan koca, Lydia'nın bir türlü anlayamadığı bir nedenden dolayı, emeklilik maaşlarını biraz artırabilmek için hayatlarını geçirdikleri kırsal bölgeden buraya taşınmışlardı.

"İyi akşamlar, Lydia," diye seslendi Bayan Yeoman her zaman ki neşeli sesiyle. "Acelen varmış gibi görünüyorsun."

"Annem evde mi?"

Kadın, bu soru üzerine hafifçe duraksamıştı ama Lydia bunu fark edemeyecek kadar heyecanlıydı. Sonra, "Evet, büyük olasılıkla içeridedir," dedi.

Böylece Lydia son hızla, tavan arasına çıkan merdivenleri ikişer ikişer atlayarak büyük bir neşeyle içeri daldı. "Anne, anne bak bizim için neler aldım. Anne, benim çok param..." Aniden sustu. Yüzündeki gülümseme bir anda uçup gitmişti.

Arkasındaki kapıyı bir tekme atarak kapadı. Bütün gün boyunca yaşadığı mutluluğun bedenini terk ederek, paramparça olmuş çanak çömleğin, ezilmiş çiçeklerin ve odayı sanki bir kuğu saldırısına uğramış gibi gösteren binlerce kuş tüyünün yanma doğru, yerlere saçıldığını hissetti. Ayaklarının altında kırılmış ayna parçacıkları vardı. Bütün bu karmaşanın tam ortasında Valentina İvanova'nın uzanmış küçük bedeni duruyordu. Halının üzerine kedi gibi bükü-

löp yatmıştı. Yumuşak ve düzenli küçük soluklar halinde duyulan nefesinden de anlaşılacağı üzere derin bir uykudaydı. Masanın altında bir votka şişesi vardı. İçi boştu.

Lydia, kontrolünü yitirmemeye çalışarak ayakta durup annesine baktı. Sonra kucak dolusu hediye paketini ve kahverengi kese kâğıdım özensizce yere bırakarak, ayağının ucuyla annesini dürttü. Onu incitip, rahatsız etmekten korkar gibi bir hali vardı. Oysa gayet iyi biliyordu ki, şu anda Valentina Ivanova'yı bir kova sudan başka bir şey uyandıramazdı. Annesinin yanına diz çöktü.

"Merhaba, anne," diye fısıldadı. "Buradayım. Benim için hiç üzölmüyor musun? Ben..." Konuşamıyordu. Kelimeler bir türlü çıkmıyordu. Boğazı düğömlenmişti ve başı çatlayacakmış gibi ağırıyordu.

Elini uzatarak bir tutam kanşmış siyah saçı annesinin yüzünden çekti. Valentina saçlarını genellikle şık bir topuzla toplayarak ya da Lydia'nınkine benzer şekilde genç kız gibi arkasında bağlayarak kullanırdı. Ama bugün donuk renkli halının üzerine siyah, uzun ve esnek dalgalar halinde saçılmıştı. Lydia, annesinin saçların okşadı, ama Valentina hiç kıpırdamadı. Yanakları hafif kızarmıştı, ama sarhoşluktan baygın düşmüş olmasına rağmen, güzel yüz hatları hâlâ temiz ve hoş görünüyordu. Üzerinde istiridye kabuğı renginde bir kombinezon ve çoraptan başka bir şey yoktu. Sanki ağlamaktan rimeli akmıştı.

Lydia, topuklarının üzerine basarak iyice çömeldi ve annesinin saçlarını defalarca ve defalarca okşamaya devam etti. Annesini bu şekilde parmaklarının ucunda hissetmek onu rahatlatıyordu. Bir yandan da, bugün eski kasabada başına gelen felaketten kıl payı nasıl kurtulduğunu, Çinli koruyucusunu ve iğrenç yilandan ne kadar çok korktuğunu anlatıyordu.

"Yani anlıyorsun, değil mi, anne? Bugün eve gelemeyebilirdim. Bir beyaz köle tacirinin eline düşüp Zevk Kadını yapılmak üzere gemiyle Şangay'a gönderilebilirdim." Kahkahaya benzer bir ses çı-

kardı. "Bu çok komik olurdu, değil mi? Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi anne? Gerçekten komik."

Hiç cevap gelmedi.

Oda, sigara dumanı ve külü yüzünden ekşi ekşi kokuyordu. Pencereler kapalıydı ve hava boğucu derecede sıcaktı. Lydia, votka şişesini yerden kaldırdı ve büyük bir öfkeyle bağırarak duvara fırlattı. Şişe, patlayarak binlerce parçaya ayrıldı.

Lydia'nın odayı temizlemesi bir saatten fazla sürdü. Paramparça olmuş Çin porselenlerini, bardakları, ezilmiş çiçekleri ve kuş tüylerinin hepsini süpürmüştü. En zoru da kuş tüyleriyle uğraşmaktı. Sanki hepsi tekrar canlanmışlardı ve Lydia tam yakaladım zannederken, tüm çabalarını boşa çıkarmak için, onunla alay eder gibi elinden kayarak havada süzülüp duruyorlardı. Her şey bittiğinde, kırık bir porselen parçasının üzerine oturması sonucu dizi kesilmiş, süpürme işinden dolayı sırtına ağrı girmişti ve saçlarına da bir avuç dolusu kuş tüyü yapışmıştı. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, dayanılmaz bir şekilde terlemişti. Bu yüzden, üzerinde sadece atleti ve lacivert külotu kalacak şekilde soyundu ve kendisini ferahlatmak için odanın içinde dolanmaya başladı.

Bütün bunlar olup biterken Valentina uyumaya devam etmiş, bir ara Lydia, annesinin halının üzerine yasladığı başının altına bir yastık koyarak yanağına bir öpücük kondurmuştu. Lydia, bütün pencereleri açmış olmasına rağmen neredeyse hiçbir faydası olmamıştı. Bunun sebebi evin bütün sıcaklığının yükselerek, onların çatının hemen altındaki havasız yuvalarına doluyor olmasıydı. Tavan arasındaki yuvaları, eğri büğrü duvarlardan ve iki adet çatı penceresinden oluşan uzunlamasına bir odadan ibaretti. Kırık dökük mobilyaların varlığı da odanın sefil görüntüsüne pek fayda etmemişti. Döşeme tahtası, muhtemelen bir zamanlar canlı renkleri olan, ama şimdi soluk bir griye dönüşmüş ve havları iyice dökülmüş bir halıyla kaplıydı. Oda, her iki tarafına da perde gerilerek, iki adet penceresiz yatak odası oluşturmak amacıyla bölümlere ayrılmıştı. Perde-

ler belki az da olsa bir mahremiyet sağlıyordu, ama seslerin her iki tarafa da kolayca aksetmesini engelleyemiyordu. Böylece anne kız, birbirlerini rahatsız etmemek için sessiz olmayı öğrenmişlerdi.

Lydia eve gelirken getirdiği paketleri açmaya başladı, ama birdenbire kavuştuğu bu yiyecek bolluğu, aslında şu anda hiç ilgisini çekmiyordu. Ayrıca cam şu anda daha önce planladığı gibi yemek pişirmek de istemiyordu. Hiçbirine gönlü yoktu. Zaten midesi de iyi değildi. Çinlilerin tarlalarında rahatsız edici şekilde insan dışkısı kullandıklarını bildiğinden, meyve ve sebzeleri kirli mi, temiz mi diye hiç düşünmeden gözü kapalı yıkadı, ama sonra doğrayıp pişirmeden, süzölmeleri için bir kenara bıraktı.

Kendisine bir fincan sütün içine bir kaşık bal koyup kanştırarak bir içecek hazırladı ve pencerenin yanına bir sandalye çekip dirseklerini pencere eşiğine yerleştirerek aşağıdaki sokağı seyre koyuldu. Pis bir teras, kapılan doğrudan kaldınma açılan daracık evler... Gözüne güzel görünen ya da umutsuz dünyasını biraz olsun aydınlatan hiçbir şey yoktu. Elinde hiçbir belgesi ya da işi gücü olmayan Rus mültecilerle ağzına kadar dolu olan bu bölüme Rus Mahallesi deniyordu. Düşük ücretli işlerin hepsini Çinliler kapıyordu. Bu yüzden bakır paralardan kazanmak için ya pazar yerine gidip bin bir hileyle kılıç yutar gibi yapacaktınız ya da kaldırım fahişeliği yapan bir karınız olacaktı. Aksi takdirde açlıktan ölmeye mahkûmdunuz. İşte her şey bu kadar basitti.

Ya çalacak ya da açlıktan sürünerek ölecektiniz.

Lydia aklından geçen tüm bu olumsuz düşüncelere rağmen sokağı seyretmeye devam etti. Gördükleri arasında, yan kapı komşulan olan beyaz bastonlu kel adam, kol kola girip gezmeye çıkmış Alman kız kardeşler, bir kelebeğin peşine düşmüş sıska bir köpek, kapı girişinde çingırağıyla oynayan bir bebek, ağır aksak sürünürcesine yoldan geçen arabalar, bisikletler, hatta tekerlekli el arabasıyla domuz taşıyan zalim bakışlı bir adam bile vardı.

Lydia'dan tarafa başım kaldırmış bakan tek varlık ayı gibi bir

adamdı. Yüzünün alt kısmım gizleyen gür sakalına ve astragan başlığının altından dışan taşan, kıvrık ve yağlı saçlarma bakılırsa, hiç tartışmasız Rus'tu. Bir gözü siyah bir bezle kapalı olduğundan, iç karartıcı ve tekin olmayan bir hali vardı. Tıpkı kütüphanedeki kitaplardan birinde gördüğü Korsan Mavisakal'ın resmine benziyordu. Tek fark, bu adamın dişlerinin arasında parlayan bir bıçak tutmuyor olmasıydı. Ayrıca adam tam önünden geçerken, diz hizasındaki çizmelerinin yan taraflarına uluyan kurt figürleri işlenmiş olduğunu fark etti. Bir an sanki kurtlar kendisine doğru uluyorlarmış gibi geldi, ama içinde bulunduğu odanın haline bakmaktansa, dışarıdaki insanların her birini ilgiyle izlemeyi sürdürdü.

Ufuktaki bulutlar yaklaştıkça gökyüzü kararmaya başlamış ve akşama dönen havayı yağmur kokusu sarmaya başlamıştı. İçini acıtan düşüncelerden uzaklaşmak için, *Şu anda İngiltere'de yağmur yağıyor mudur acaba?* diye düşündü. Polly bir keresinde İngiltere'de sürekli yağmur yağdığını söylemiş, ama Lydia ona inanmamıştı. Bir gün oraya gidip bunu kendi gözleriyle görmeye kararlıydı. Şu Avrupalıların Çin'e kendi istekleriyle gelip yerleşmelerini çok saçma buluyordu, çünkü okuduklarından öğrendiği kadarıyla incelikli, güzel ve arzu edilen her şey zaten Avrupa'da vardı. Londra'da, Paris'te Berlin'de ve daha nicelerinde her şeyi bulmak mümkündü. Belki artık savaş sonrasında Berlin'i bu muhteşem şehirlerin arasında saymaması gerekirdi, ama Londra, evet Londra kesinlikle mükemmeldi. Ritz, Savoy, Buckingham Sarayı, Albert Salonu... Ayrıca kulüpler, büyük mağazalar, tiyatrolar ve daha neler neler vardı o güzel şehirde.

Regent Caddesi ve Piccadilly Meydanı mesela. Her şey. Bir insanın gidip görmek ve yaşamak isteyebileceği her şey yaşadığı yerde varken, bütün bunları terk edip gitmek niyetiydi?

İçini ürperten bir soluk alarak iç çekince, gözyaşı gibi bir ter damlası kulağından çenesine doğru aktı. *Ah, Tanrım,* diye yakardı. Ne yapacağım ve ne düşüneceğini şaşırılmıştı. Kalbi göğsünü tekme-

leyen bir katır gibi atarken, tek düşünebildiği, şu anda İngiltere'de yağmur yağıp yağmadığıydı. Bu gerçekten çok aptalcaydı. Başım kollannın arasına alıp soluklan sakinleşene kadar öylece kaldı.

"Baba, baba onun için ne yapmam lazım? Lütfen, baba söyle bana. Ne olur yardım et bana."

Hiç kimse, başı sıkışınca babasının hatırasına seslendiğini bilmezdi. Polly bile. Hele annesi hiç bilmezdi. Valentina ondan hiç bahsetmezdi. Aralandıktan ayrıldıktan sonra onun soyadım bile kullanmamıştı.

"Baba," diye fısıldadı yeniden, sadece bir kez daha ağzından bu kelimenin döküldüğünü duymak için.

Sonunda pencerenin yamndan çekilerek gözlerini tekrar odaya çevirdi. Burası, alçak eğimli çatısı, eski püskü küçük gaz ocağı ve yontulmuş çömlektan lavabosuyla yaşamak için çok zor ve biçimsiz bir yerdi; ama annesi yaşadıkları bu odayı katlanılabilir bir hale getirmek için elinden geleni, hatta daha fazlasını yaparak burayı renkli ve çarpıcı bir hale getirmişti. Koltuk ve kanepenin kirli bir brokar kumaşla kaplı, iyice eskimiş kol kısımları, hayat dolu ve ıslıl ıslıl mor, macenta tonlarında ve kehribar rengi şeritlerle sanlıp süslenerek gözlerden saklanmıştı. Altın sansı ve bronz renkli kucak dolusu yastık, etrafa serpiştirilerek annesinin hafif iç gıcıklayıcı, Bayan Zarya'nınsa şehvet uyandırıcı olarak yorumladığı bohem ve rahat bir atmosfer yaratılmıştı. Çam ağacından yapılmış bir masanın üzerine, Lydia'mn saçlarının renginde, püsküllü bir şal örtülmüş ve üzerine de içinde mumlar olan pirinçten bir tabak konmuştu. Ta-bağın içindeki mumlar, bakır rengi ipek kumaşa yansayıp hareler yapacak şekilde masanın tam ortasına yerleştirilmişti.

Lydia'ya göre, burası onun yuvasıydı ve tüm varlığı da bundan ibaretti. Yeniden Valentina'nın uyuyan bedenine yaklaşıarak, günün solan ışıklan altında, gri halının üzerine oturup annesinin solgun elini avuçlarının arasına aldı.

Valentina, "Canım," diye mırıldanarak, başım halının üzerindeki yastıktan kaldırdı ve kendine gelmeye çalışarak kedi gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Canım, uyuyakalmışım. Saat kaç?"

"Kilise saati şimdi biri vurdu." Lydia, masanın üzerinde, önünde duran kitaptan başım kaldırmadan konuşmuştu.

"Gece yarısı mı?"

"Öğleden sonra birde hava bu kadar karanlık olmaz herhâlde!"

"O halde senin yatakta olman gerekir. Ne yapıyorsun orada?"

"Ödevimi yapıyorum." Hâlâ başım kaldırıp annesine bakmak gelmiyordu içinden.

Valentina, bel kemiğinin kıvrımlarını gevşeterek gerindi ve kalkıp oturdu. O sırada başının altına konmuş yastığı fark edip kısa bir an gözlerini kapayarak ürperdi.

"Canım, çok üzgünüm," dedi.

Lydia omuz silkerek, *İngiliz Tarihi'nin Ana Hatları* adlı kitabından bir sayfa daha çevirdi. Annesine belli etmiyordu belki, ama harfler gözlerinin Önünde anlamsız bir şekilde oraya buraya dağılıp duruyordu.

"Hadi ama, asma şu suratını, Lydia. Sana hiç yakışmıyor," dedi annesi.

"Yerde yatmak da sana hiç yakışmıyor."

"Belki yerin altında yatsam, ikimiz de daha mutlu olurduk."

"Lütfen yapma şunu, anne."

Bunun üzerine Valentina, yumuşacık bir ifadeyle gülümseyerek, "Çok özür dilerim, küçüğüm," dedi.

"Ben senin küçüğün değilim," diye öfkeyle söylendi Lydia.

"Ah, evet haklısın, biliyorum." Genç kadın, derin kahverengi gözlerini, kızının öne doğru eğilmiş başında ve çelimsiz bacaklarında dolaştırarak, "Artık büyüdün. Hem de çok büyüdün," dedi.

Valentina oturduğu yerden kalkıp çıplak ayaklarını bir balerin

gibi sırayla öne doğru uzatarak gerindi. Daha sonra uzun saçlarını arkasına atarak sallamasıyla, mumlardan yansıyan ışıklar simsiyah gür buklelerinin arasında ışıldadı. Lydia ilgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama 1716'daki Ayaklanma Hareketi'ni okumak yerine annesinin her bir hareketini kirpiklerinin altından gizlice gözetliyordu. Sonuçta, genç kadının son derece sakin ve dinlenmiş görüldüğünü fark ederek, hem rahatladığını, hem de öfkelenildiğini hissetti. Çekilen bütün o acının izleri neredeydi? Büyüleyici kıvrımlara sahip kaşlarının duruşu her zamankinden daha belirgin ve hoş görünüyordu. Güzel gözleri, sanki yaşam ciddiye alınmaya değmeyecek kadar aptal bir şakaymış gibi umursamazca bakıyordu.

Valentina kanepeye oturup yanında duran yastığı kabartarak, "Hadi gel de yanıma otur," dedi.

"Ödevimle meşgulüm."

"Şu anda gece yarısı saat bir. Ödevlerinle yarın uğraşırısın."

Lydia, kitabını şak diye kapatıp kanepeye doğru gitti. Sonra annesiyle arasında belirli bir mesafe bırakmaya özen göstererek gergin bir şekilde oturdu, ama Valentina kızına yaklaşıp saçlarını karıştırdı.

"Rahatla, hayatım. Arada sırada içtiğim birkaç duble içkinin ne zararı olabilir? Aklımı kaçırmamam için çok yardımcı oluyor bu içkilerin. Lütfen bu yüzden surat asıp durma."

"Surat asmıyorum," dedi Lydia asık bir suratla.

"Ah, Tannm, çok susadım," diye birden atıldı annesi.

"Sadece bir tane sağlam fincanımız kaldı. Fincan tabağımızsa hiç yok."

Bu söz üzerine Valentina kahkahayı patlattı. Lydia da kendini tutamayarak bıyık altından gülmüştü. Sonra annesi, yerlere bakıp başını sallayarak, "Hepsini benim için toplayıp temizledin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Kfite Fumlvalt

"Teşekkür ederim, tatlım. Bahse girerim, aşağı kattaki Bayan Yeoman, yaptığım gürültüyü duyunca, dünyanın sonu geldi..." Bir rttnda, çıplak kalmış gibi görünen duvarı fark ederek konuşmayı kesmişti. "Ayna. Yoksa..."

"Evet. Kınlmış. Bu demektir ki yedi yıl boyunca uğursuzluk peşimizi bırakmayacak," dedi Lydia.

"Ah, Tanrım, Olga Petrovna Zarya beni öldürecek ve bizden bu aynanın değerinin iki misli para isteyecek. Ama önümüzdeki yedi yıl, geçen yedi yıldan daha kötü olamaz, öyle değil mi?"

Lydia hiç cevap vermedi.

"Bütün bu olanlar için gerçekten üzgünüm hayatım," diye mırıldandı genç kadın, ama Lydia bu tarz özürleri daha önceden de çokça duyduğundan, hiç etkilenmedi. "En azından fincanlan biz almıştık. Her neyse, zaten o aynadan ilk gördüğümden beri hiç hoşlanmamıştım. Gerçekten çok çirkindi ve beni çok yaşlı gösteriyordu."

"Bir sürahi limonata yaptım. Biraz ister misin?" diye sordu Lydia.

Valentina dönerek, kızının yanağını okşadı ve "Bu gerçekten harika olur hayatım. Boğazım susuzluktan kavruluyor," dedi.

Geriye tek sağlam kalan çay fincanından soğuk içeceğini yudumlarken, bu arada bütün cam bardakları rehine vermişlerdi, her defasında elini başına götürerek sanki tutmasa düşecekmiş gibi hafifçe bastırıyordu.

"Evde aspirin var mı?" diye sordu bir umutla genç kadın.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bunun üzerine Lydia utangaç bir gülümsemeyle, "Ama bak, bunları senin için aldım," diyerek arkasında sakladığı çikolata dolgulu kruvasanı ve koyu kırmızı frapan bir tonda ipekten bir eşarbt çıkarıp annesine uzatarak, "Sana çok yakışacağını düşündüm," diye ekledi.

Valentina ay fincanını halının üzerine bırakarak bir eline kruvasanı, öteki eline de şarbt aldı. "Ah, hayatım," dedi, okşar gibi bir sesle. "Beni şımartıyorsun." Uzun süren bir an boyunca hediyelerine baktıktan sonra şarbt büyük bir keyifle boynuna sardı ve kruvasanından da büyük bir ısınk aldı. Ağzt dolu bir halde, "Harika," diye mırıldandı. "Fransız pastanesinden. Teşekkür ederim, benim tatlı çocuğum," deyip eğilerek Lydia'yı yanağından öptü.

"Bir süredir okulda Bay VVilloughby'ye yardım olsun diye bazı işlerini yapıyordum. O da bana bugün ödeme yaptı," diye durumu açıkladı Lydia. Kelimeler, ağzından yuvarlanır gibi biraz fazlaca hızlı çıkmıştı, ama neyse ki annesi bu halini fark etmemiş görünüyordu.

Lydia'nın alnını kaskatı geren o küçük kas, ilk kez o akşam gevşedi. Bundan böyle artık her şey yoluna girecekti. Annesi artık çılgınca oraya buraya saldırıp eşyaları kırmaya bir son verecekti. Halının üzerinde duran fincanı alıp dili damağına yapışmış haldeki ağzım ferahlatmak için bir miktar limonatayla doldurdu.

Sonra annesine karşı yan yan bakarak, "Sorun yine Antoine mi?" diye sordu.

Ve hemen o anda da bunu sorduğuna pişman oldu.

Çünkü Valentina, "Ah, şu rezil piç, *podliy ismennik!*" diye bir anda patladı. "Bana onun adım bile anma. O yalana bir Fransız kurbağı, hatta alılann arasında sürünen sinsi bir yılan. Onu bir kez daha görmek istemiyorum."

Lydia, Antoine Fourget'a karşı güçlü bir yakınlık duyuyordu. Annesine resmen tapıyordu. Bir Fransız Katolik'le evli olmasa hemen annesiyle evlenirdi. Kansı, sahip oldukları dört çocuğaa maddi manevi destek olması için ciddi yaygaralar kopanyor ve boşanmayı kesinlikle kabul etmiyordu. Antoine, Valentina'yı her cuma gecesi dansa götürürdü. Ayrıca hafta içinde ne zaman iş yerinden uzun bir öğle paydosu için izin koparsa, Lydia okuldayken, birkaç mahrem saati birlikte geçirirlerdi. Ama Lydia okuldan döndüğünde, onun

»ve geldiğini hep anlardı; çünkü briyantın ve sigara kokusu bir araya geldiğinde oda her zamankinden çok daha farklı kokardı.

Hiç çekinmeden, "Ne yaptı?" diye sordu.

Valentina bir hışımla ayağa sıçradı ve iki elini de mengene gibi başında kenetleyerek, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Kansı. Bebek bekliyor!"

"Ah."

"Hilekâr piç; bana artık karısının yatağına hiç yanaşmadığına dair yemin etmişti. Nasıl bu kadar... bu kadar sadakatsiz olabiliyor?"

"Anne, o kadın resmen *karısı*," diye Antoine'ı savunmaya çalıştı Lydia.

Valentina, öfkeyle başını sallayarak sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Evliliğim sadece kâğıt üzerinde kalacak diye bana söz vermişti."

"Belki de kansını seviyordur."

Bunun üzerine annesi gözlerini aniden kocaman açıp, meydan okuyan bir tavırla ellerini basenlerine dayayarak, "*Benim de* onu seviyor olabileceğim hiç aklına gelmiyor mu, küçük hanım?" diye sordu.

Bu sefer gülme sırası Lydia'ya gelmişti. "Hayır, anne. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmiyor. Evet, ondan hoşlanıyorsun, onunla hoş vakit geçiliyorsun, onunla dans ediyorsun, ama hayır, onu *kesinlikle* sevmiyorsun."

Valentina itiraz etmek için ağzını açtı, ama hemen sonra ürkek bir şekilde başını sallayarak yeniden kanepeye çöktü ve yastıkların arasına uzandı. Soma ağrıyan başını koluna dayayarak, "Sanınm öleceğim, hayatım," dedi.

"Bugün değil, anne."

"Onu birazcık da olsa seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum, anne."

"Ama..." Aniden sustu ve kolunun altından gözlerini kısarak kızının yüzüne, güçlü hatlara sahip dümdüz burnuna, İskandinavlara özgü kalkık elmacık kemiklerine ve bakır renginde pınl pınl parlayan saçlarına bakarak, "... Ama bu hayatta şimdiye kadar sevdiğim ve sonsuza dek seveceğim tek adam, babandır," dedi ve emin bir ifadeyle gözlerini kapadı.

Şimdi odaya derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Lydia duyduğu büyük hazla cildinin karıncalandığını hissetti. Dışardan gelen nemli bir esinti, yağmur damlalarını, açık duran pencereden içeri sürükleyerek yanaklarını serinletiyordu, ama hiçbir şey vücudunu saran ve neredeyse afyon kadar baştan çıkarıcı olan bu tatlı sıcaklığı serinletemezdi.

"Baba," diye fısıldadı ve babasının güçlü ve derinden gelen kahkahasını, kafasının içinde yankılanarak, genç beyninin içini tamamen doldurana kadar duymaya devam etti. Güçlü eller tarafından ta yukarıya, gökyüzüne doğru sürüklenirken dünyanın çılgın bir kaleydoskopun içindeymiş gibi, tekrar tekrar döndüğünü gördü. Sanki biraz daha gayret etse, bir yolunu bulup babasına ait o erkekse kokuyu tekrar alabilecekti. Çenesini gıdıklayan nemli sakallannın, saç losyonunun ve kullandığı tütünün karışımından oluşan alkollü bir kokuydu bu.

Yoksa bunların hepsi kafasından uydurduğu hayaller miydi?

Hafızasında babasından kalan son hatıra kalıntılarını da unutmaktan öylesine korkuyordu ki, bu da mümkündü. İçini çekerek ayağa kalkıp mumları söndürdü ve annesinin hemen yanında duran yastıkların arasına kıvnlarak, tıpkı bir kedi yavrusu gibi, kolay ve rahatça uykuya daldı.

Lydia, aşağıdaki caddeden gelen bir klakson sesiyle yerinden sıçrayarak uyandı. Yan aralık perdelerin arasından minyatür odanın içine süzülen solgun san ışık, sabah olduğunu haber veriyordu. Aslında uyanmak için geç bile kalmıştı. Cumartesi, okul sadece yarım

gün demekti ama yine de saat dokuzda sınıfında olmak zorundaydı. Ayağa kalktığında, başının gövdesinden ayrılmışçasma fini fml döndüğünü fark ederek şaşırdı, ama sonra geçen gece hiçbir şey yemediğini ve bunun sebebini hatırlayarak kalbinde bir sızı hissetti.

Ama bugün her şey daha iyi olacaktı, çünkü bugün onun doğum günüydü.

Caddedeki klakson sesi yeniden başlamıştı. Telaşla yatağından kalkarak aşağıda neler olduğunu görebilmek için en yakın pencereden dışarı sarkıp etrafa bakındı. Geçen geceki yağmur dinmişti ama her yer hâlâ ıslak ıslak parlıyordu. Havaysa yeniden ısınacakmış gibi görünüyordu. Karşısındaki çatının üzerindeki taş tahtalardan buharlar yükselmeye başlamıştı. Başım yukarı kaldırdığında, gökyüzünün hâlâ cansız ve kasvetli bir grilikte olduğunu gördü. Oysaki aşağıdaki cadde insanın ruhunu canlandıran parlak renklerle ışıdamaya başlamıştı. Tam kapılarının önüne küçük, üstü açık bir spor araba park etmişti ve arabanın içinde, elinde bir buket kırmızı gül tutan, sarı renk polo tişört giymiş, koyu renk saçlı bir adam oturuyordu. Adam birden başım yukarı kaldırıp, elindeki buketi Lydia'ya doğru sallayarak, "Allo, *ma cherie*," diye seslendi. "Annen hâlâ uyanmadı mı?"

Lydia, "Merhaba, Antoine," diyerek gülümsedi ve leke içindeki atletinin önünü alelacele elleriyle kapatarak, "Bu senin yeni araban mı?" diye sordu.

"Bu mu? Ah, evet, dün gece kumarda kazandım. Çok sevimli, değil mi?" dedikten sonra, Fransızlara özgü bir hovardalıkla parmak uçlarına bir öpücük kondurdu ve bembeyaz, sağlıklı dişlerini göstererek gülümsedi.

Lydia bu adamı her görüşünde, onun hayatında karşılaştığı en yakışıklı erkek olduğunu düşünürdü. Gerçi çok fazla adamla da tanışmamıştı, ama yine de onunla vakit geçirmenin ne kadar hoş olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi. Annesi, onun otuzlu yaşlar-

da olduğunu söylemişti, fakat o kadar genç bir cazibeyle doluydu ki, Lydia'ya çok daha gençmiş gibi geliyordu.

Aşağıya doğru, "Gidip uyanmış mı bakayım," diye bağırdıktan sonra, perdeyi aralayarak gizlice annesine bakmak için koştu.

Valentina kendi uyuduğu bölümün renklerini, oturma odasına ayrılan alanın şehvet uyandıran renklerine tam bir tezat oluşturacak şekilde, son derece sade ve yalın renklerden seçmişti. Hiçbir süsü olmayan duvarlar, yatak çarşafı, hatta kapıları biraz eğilmiş olduğundan güçlkle açılabilen gardırobu bile beyazdı. Perdesi, bir zamanlar beyaz renkte olan ama zamanla eskimekten rengi griye dönmüş bir çift yatak çarşafından oluşuyordu. Bu küçük bölme, hiçbir hata kabul etmeyen ruhsuz bir hücreden farksızdı. Lydia bazen, annesinin kendisini bu hücre gibi yere hapsederek neyin kefareti ödemeye çalıştığını merak ederdi.

"Anne?"

Valentina, birbirine girmiş birkaç çarşafın arasında yatıyordu. Sefil bir şekilde darmadağın olmuş saçları yastığına saçılmış ve gözlerinin altında, bir gün önce yaşadığı travmaya tanıklık edercesine mor halkalar oluşmuştu. Gözleri kapalıydı, fakat Lydia onun dün gece bir saniye bile uyuduğuna inanmadı, çünkü genç kadının yüzündeki tüm çizgiler, huzursuz ve azap dolu bir gece geçirdiğini anlatıyordu.

"Anne, Antoine geldi," dedi usulca.

Valentina gözlerini açmadan, "Söyle ona, cehenneme kadar yolu var," diye cevap verdi.

Lydia, "Ama sana çiçek getirmiş," dedikten sonra, annesinin yatağının ayakucuna oturdu. Genelde davet edilmediği sürece onun bölmesine girmezdi. "Çok üzgün görünüyor ve..." diye söze başladıktan sonra, hızla annesini etkileyebilecek bir şeyler düşünmeye çalışarak, "ve spor bir arabayla gelmiş," diye devam etti. Arabanın çok küçük ve oldukça tuhaf görünümlü olduğunu söylemekten özellikle kaçınmıştı.

'İyi öyleyse, kendisini dosdoğru nehre atması çok daha kolay olma k.," dedi Valentina.

"Çok gaddarsın, anne."

Valentina, kızının bu sözü üzerine aniden gözlerini kocaman (ışınıştı. Ancak bakışlan hiç de hoş değildi.

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun, Lydia. Üstelik sadece erkek olduğı için yapıyorsun bunu," diye çıkıştı.

Lydia yüzü kızarak ayağı kalktı. İyice eskimiş atleti ve kü-loduyla pek de ağırbaşlı görünmediğinin farkındaydı, ama yine de başını dikleştirerek, "Aşağıya inip ona senin uyuduğunu söyleyeceğim," dedi.

"Eğer gerçekten işe yaramak istiyorsan, ona bana biraz votka getirmesini söyle," diye cevabı yapıştırdı annesi.

Lydia perdeyi sıyrıp onun bölmesinden ayrıbrken, annesinin bu isteğı hakkında yorum yapmaktan çekinmişti. Lavaboya gidip avuçlarına doldurduğu buz gibi suyu yüzüne çarptıktan soma, tuza batırdığı parmağıyla dişlerini ovdu ve zihnini kontrolü altına alan gerginlik verici korkudan kurtulabilmek için elinin ayasıyla alnum ovaladı. Annesinin ağzından çıkan tek bir *votka* kelimesi bile ciddi şekilde paniğe kapılmasına yetmişti. Okul formasını üzerine geçi-rip, okul çantasını da kaptıktan soma, eline birkaç tane şekerli hamur tatlısı aldı. Tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyordu ki, annesinin kendisini çağırın sesini duydu. Genç kadının sesi bu sefer tatlı tatlı geliyordu.

"Lydia."

"Evet?"

"Buraya gel, tatlım."

Lydia isteksizce beyaz yatak odasma girdi ve perdenin hemen önünde durup gözlerini aşınmış siyah ayakkabılarına dikerek bekledi. Başındaki ağnya alıştığı gibi, bu ayakkabıların da kendisine a a vermesine alışmıştı.

"Lydia," diye seslendi annesi.

Genç kız başını kaldıp baktı. Annesi bitkin bir şekilde arkasını yastığına dayamış yatıyordu. Saçlarını parlayana dek fırçalamış bir halde, gülümseyerek ona bir elini uzatmıştı. Lydia, annesinin bu çağısına cevap veremeyecek kadar öfkeli hissediyordu ve bu yüzden de olduğu yerde hiç kıpırdamadan durmaya devam etti.

Valentina, "Hayatım, bugünün ne günü olduğunu unutmadım," dedi.

Lydia, büyük bir nefretle ayakkabılarına bakıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, canım. *S dtiom rozhdernia, dochenka.* Votkayla ilgili söylediklerimde ciddi değildim. İnan bana. haydi gel de bana kocaman bir doğum günü öpücüğü ver, hayatım."

Bunun üzerine Lydia, sıcacık yanaklarını annesinin serin yüzüne yaklaştırarak söylenileni yaptı.

Sonra, "Bir dakika yammda otursana, Lydia," dedi Valentina.

"Ama Antoine..."

"Boş ver şimdi Antoine'ı," diyerek bir şeyleri kovar gibi elini salladı Valentina. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Böylece Lydia, yatağın üzerine oturdu. O anda aniden acıktığını hissederek şekerli hamurundan bir ısmık aldı ve dudaklarına bulaşan şeker parçalarını diliyle yoklayarak yaladı.

"Beni dinle, hayatım. Doğum gününde güzel bir şeyler yiyebileceğini gördüğüme sevindim, ama bunları sana alan ben olmadığım için üzgünüm," dedi.

Lydia, hemen o anda ağzındaki yemeyi kesmiş ve ağzındaki şekerli tat, belli belirsiz bir suçluluk duygusuyla yerini ekşimsi bir tada bırakmıştı. "Sorun değil, anne," diyebilirdi usulca.

"Hayır, bu tabii ki bir sorun ve beni gerçekten de çok üzüyor. Sana hediye alacak param yok. Her ikimiz de bunun farkındayız. Bu yüzden de, hediye almak yerine seni bu gece çalışacağım Ulysses Kulübü'ne davet ediyorum. Benim için notaların sayfalarını çevirebilirsin."

Lydia neşeyle haykırarak kollarını annesine doladı ve, "Ah, iinne, çok teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesi," dedi.

"Sakin saçlanmı şekerleme, Lydia,"

"Bu yıllardır istediğim bir şeydi."

"Sanki bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun. Sürekli resitallere gelmek için kafamı ütüleyip durdun, ama artık on altı yaşında olduğuna göre, bana eşlik etme zamanın geldi demektir. Ve bu aynı /amanda şu anlama geliyor ki, resitallerden sonra, Sir Edvard bunu dedi, Albay Mortimer şunu söyledi, kadınlar şöyle şöyle giyinmişlerdi diye sana anlatmak için helak olmam gerekmeyecek. Hayatım, şu yapış yapış ellerini üzerime sürme lütfen."

Lydia geriye çekilerek, ellerini eteğinin iki yanına sürttü. "Söz veriyorum, anne. Benimle gurur duyacaksın. Bu öğleden sonra Bayan Zarya'nın piyanosunda prova yapabiliriz. Biliyorsun seni piyano çalarken dinlemeye bayılıyor."

"Ya tabii, eğer daha önce o sefil yaşlı ejderha bizi kapı önüne koymazsa."

"Ah, olamaz, sana söylemeyi unuttum. Borcumuz olan kirayı ödedim. Ayrıca gelecek ayın kirası da rafın üzerindeki mavi kâsenin içinde duruyor. Bu yüzden, artık Bayan Zarya hakkında endişelenmene gerek yok."

"Şu Bay VVilloughby için yaptığın işin ücreti bayağı yüksek olmalı," dedi Valentina.

Lydia, acemice başını sallayarak açıklamaya girişti. "Evet, öyle. Benden daha küçük sınıflardaki çocukların ödevlerine not verme işini yapıyorum. Anlarsın ya, neredeyse gerçek bir öğretmen gibi." Sonra okul çantasını eline aldı ve "Tekrar teşekkür ederim, anne," diyerek kapıya doğru koştu.

Annesinin sesi arkasından yetişti. "Ayrıca aşağıda arabanın içinde yatan o sıçana söyle, çiçeklerini de verdiği sözlerle birlikte ait oldukları yer olan lağıma göndersin."

Lydia, Bay ve Bayan Yeoman'ın annesinin sesini duymasına fırsat vermemek için kapıyı hızla kapattı.

"Ama sadece üç tekerleği var," diye itiraz etti Lydia.

Antoine Fourget, "Yani ne bekliyordun ki? Sonuçta o bir Morgan," diyerek, ayağıyla arabasının pınl pınl parlayan siyah çamurluklarından birine hafifçe vurdu. "Tüm dünyada yarışlar kazanmış bir araba bu."

"Isadora Duncan'ın içinde öldürüldüğü arabanın aynısı, değil mi?"

"Non." Antoine bu söylediğine hemen karşı çıkmıştı. "O bir Bugatti'ydı. Ama bu bir şaheser, küçük bayan. Dün gece kumarda çok şanslıydım." Sonra umut dolu gözlerini Lydia'ya çevirerek, "Ama acaba bugün şanslı mıyım? *Eh bien*, annen ne dedi?" diye sordu.

"Pek iyi bir şey söylemedi."

"Beni görmek istemiyor mu yoksa?"

"Üzgünüm, ama hayır, istemiyor."

"Peki ya çiçekleri?"

Lydia, hayır anlamında başım salladı.

Antoine, sürücü koltuğunun içine yığıldı ve gırtlığının arkasından guruldama benzer bir ses çıkardı. Lydia o an içinde, uzanıp genç adamın dağılmış saçlarını düzeltmek ve ne kadar yumuşak olduklarını duyumsamak için karşı konulmaz bir istek duydu. Onun için bir şeyler yapmak, annesinin ona verdiği acıyı bir şekilde hafifletmek istiyordu. Ama yine de ellerini kendisine saklamayı tercih ederek, "Bir kere binebilir miyim?" diye sordu.

Genç adam, sıcacık bir gülümsemeyle, "Tabii ki, *cherie*. Okula doğru mu gidelim?" diye cevap verdi.

"Evet, lütfen."

Antoine, yolcu koltuğunun üzerindeki çiçekleri kaldırdı ve Ly-

Kate Famtvall

ilîti, şapkasını kucağında sıkıca kavrayıp koltuğa kurularak, "Bugün benim doğum günüm," dedi.

Antoine genç kızı, "Ah, *bonne anniversaire*," diye kendi dilinde tebrik ettikten sonra eğilerek iki yanağından öptü. "Demek ki annen yerine çiçekleri sen alacaksın. Benden sana doğum günü hediyesi."

Lydia'nın yüzünün kızarmasına sebep olan gösterişli bir hareketle çiçek buketini genç kıza uzattıktan sonra arabayı çalıştırdı. Lydia genç adamın, yanında oturmasını istediği kişinin kendisi olmadığını biliyordu, ama bu yolculuktan yine de çok hoşlanmıştı. Annesinin sevgilisine henüz söylemediği şeyse, bir arabada ilk kez bulunuyor olduğuydu. Daha önce hiç arabaya binmemişti. Bu yüzden arabanın vites koluyla sürekli oynanarak elle kontrol edilmesinden olduğu kadar, büyük bir hızla yol alırlarken sürekli kıvınlıp bükülerek şekil değiştiren kaldırımlardan, arabanın daracık ön camını aşarak hızla yüzüne çarpan saçlarını uçuşturup gözlerini kırpmasına yol açan ve onu soluksuz bırakan rüzgârdan da etkilenmişti. Ayrıca Morgan'ın klakson çalmasıyla önlerinden kaçarcasına çekilen, iki tekerlekli binek arabasını görerek zevkten dört köşe olmuştu.

"Lydia."

"Hımm?"

Yollar şimdi daha geniş bir hal almıştı; çünkü Rus bölgesini oluşturan ve dilencilerin kol gezdiği yoksul caddeleri geride bırakmış, dükkân ve kafelerin çoktan açılmış olduğu, kasabanın çok daha güzel bir bölümünde ilerliyorlardı. Sih Mezhebi üyesi olan sarıklı polislerin her biri bir kavşakta durmuş, üzerine çıktıkları bir platformun üzerinden beyaz eldivenleriyle trafik akışını yönlendiriyorlardı. Lydia arabanın alçak kapısının üzerinden dışarı sarkarak, sadece eğlence olsun diye bu polislerden birine el salladı.

"Lydia," dedi tekrar Antoine, bu sefer daha ısrara bir ses tonuyla.

"Evet?"

"Sence beni affedecek mi?"

"Ah, Antoine, gerçekten bilmiyorum. Annemin nasıl biri olduğunu bilirsin."

Bu cevap üzerine, Antoine baygm ve güçsüz bir sesle cam yanıyormuş gibi inledi. Öyle ki Lydia, genç adam umutsuzlukla Fransızlara özgü el kol hareketleri yaparken arabayı bir tarafa çarpacağından korkarak panikledi ve ona moral vermek için hızla konuşmaya başladı. "Ama aslma bakarsan bence kolaylıkla bu durumun üstesinden gelecektir. Sadece ona birkaç gün ver. Bak göreceksin, her şey yoluna girecek."

Gösterişli sütunların yanı sıra İngiliz bayrağının dalgalandığı, büyük belediye binasının ve hemen ardından dadıların çocuk arabalarıyla gezindiği Victoria Park'ın önünden o kadar hızlı geçmişlerdi ki, Lydia hiçbir yeri net olarak görememişti. Antoine frene bastıkça yanaklarının rüzgâra tutulduğunu hissediyordu.

"Onu seviyorum, biliyorsun," dedi Antoine. "Onu incitmek istememiştım. Aslında bebekten hiç bahsetmemem gerekirdi."

"Evet, belki de bu bir hataydı."

"Sence o da beni seviyor mu?"

"Ah, evet, tabii ki o da seni seviyor."

"Gerçekten mi, *cherie*?"

"Gerçekten."

Genç adamın yüzünde beliren şahane gülümseme, yalan söylemesine değmişti. Lydia, bel kemiğinden parmak uçlarına kadar ürperdiğini hissetti ve o sırada aklına bir fikir geldi.

"Antoine, bence ne yapman lazım biliyor musun?"

Antoine heyecanla, "Ne yapmam lazım?" diye sorarken, kolunu öne çıkararak arabayı hızla Wordsworth Meydanı'na doğru döndürmüş ve bu esnada arabanın bir motorsikletinkinden farksız olan motoru büyük bir homurtuyla gürlemişti.

"Eğer anneme gerçekten istediği bir hediye verirsen, sanırım onun kalbini tekrar kazanabilirsin."

Antoine simsiyah gözlerini endişeyle genç kıza çevirdi. "Zengin değilim, biliyorsun. Onu gerçekten hak ettiği gibi, o güzel mücevherlere ve parfümlere boğmam imkânsız. Ayrıca bir keresinde ona az bir miktar para teklif ettiğim zaman, bilirsin işte sadece yardım olsun diye, hemen geri çevirmişti."

Lydia şaşırmış bir şekilde bakarak, "Peki ama neden?" diye sordu.

"Hatta bana bağırarak kafama bir kitap fırlattı ve satın alınacak bir fahişe olmadığım söyledi."

Lydia sıkıntıyla içini çekti. *Of, anne*, diye geçirdi içinden. Böyle si bir gururun da bir bedeli vardı işte.

İngiliz Bölgesi'nde yer alan tepenin zirvesindeki evler büyük ve zevkliydi. Soluk renkli taşlarla inşa edilmiş bir halde, bakımlı çimler ve düzgün çitlerle çevrelenmişlerdi. Arabayla ilerlerken okulu yavaş yavaş görünmeye başlamıştı. Acele etmesi gerekiyordu.

"Ah, hayır, ben hediye derken pahalı bir şeyleri kastetmemiştim. Ben sadece... Sen yanında değilken onu rahatlatacak bir şeylerden bahsediyordum," diyerek temkinli bir şekilde genç adama baktı. "Yani sen karının yanındayken demek istiyorum."

Antoine, kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarak, "Nasıl bir şey mesela?" diye sordu.

Lydia, ilk önce yutkundü ve sonra çabucak, "Bir tavşan mesele," deyiverdi.

"Ne?"

"Evet, sevimli pembe gözleri ve uzun tatlı kulakları olan beyaz bir tavşan."

"*Un lapin?*"

"Aynen öyle. Annem küçük bir kızken, St. Petersburg'da yaşarlarken böyle bir tavşanı varmış ve ondan sonra da hep yine bir tavşanı olsun istemiş."

Antoine, samimi bir ifadeyle genç kıza bakarak, "Beni şaşırtıyorsun," dedi.

"Ama bu söylediklerimin hepsi gerçek."

"Bu konuyu ona soracağım."

Lydia, "Hayır, hayır, sakın yapma bunu. Sürprizi berbat edersin," diyerek, yüreklendirir bir biçimde genç adama gülümsedi ve o sırada ne kadar güzel bir burnu olduğunu düşündü. Sonra, "Tavşanın yumuşak, beyaz kürkünü her okşayışında seni hatırlayacaktır," diye devam etti.

Antoine'ın yüzünden, genç kızın söyledikleri hakkında düşündüğü anlaşılıyordu. Hemen sonra, ağzının kenarları neşeyle kıvrıldı ve İngilizlerinkine kıyasla çok daha fazla şey ifade eden Fransızlara özgü bir hareketle omuzlarını silkti ve, "Belki," dedi. "*C'est possible.*"

"Kırmızı bir kurdele de harika olurdu," dedi Lydia. "Yani tavşanın boynuna bağlasan, demek istiyorum."

Ancak genç adamın son cümlesini doğru dürüst duyduğuna emin olamadı, çünkü o sırada Antoine, Villoughby Akademisi forması giyen üç kızın içinden atladığı siyah, büyük bir Humber'ı sollamakla meşguldü ve kızlar Lydia'ya imrenerek bakıyorlardı. Kollar arasına aldığı gül buketini sıkıca kavrayarak tam kızların gözlerinin önünde, yakışıklı partnerinin yanaklarından öptükten sonra, tembel tembel gezinir gibi okula doğru yürüdü. Bugün çok güzel başlamıştı.

Neden sonra, sınıfta pencereden dışarı bakıp hayal kurarken, yolun karşısındaki binek arabalarının gölgelerine saklanmış, kıvrak bir şekilde hareket eden genç figürü düşünmek aklına gelmişti. Okul kapısından içeri girerken, bir çift Çinli siyah göz onu gözetliyordu.

Ulysses Kulübü, ismi gibi gösterişli bir yerdi ve Theo buradan nefret ediyordu. Bu kulüp, sömürgeci kibirliliğiyle alakalı olarak, Theo'nun hor görüp eleştirdiği her şeyi bilakis savunan bir özelliğe sahipti. Bina, İngiliz Bölgesi'nin tam merkezinde inşa edilmişti. Şehrin gürültüsünden ve keşmekeşinden uzak durmak ister gibi, özenle biçilmiş çimlerin ve sık orman güllerinin arkasına saklanmış bir halde, anayoldan epey aşağıda bir yerde konumlanmıştı. Hepsi kazanılan zaferin onuruna el oymacılığıyla meydana getirilmiş kule gibi sütunları, üçgen biçimindeki alınlıkları ve sayvanlarıyla gösterişli ve neredeyse kendisiyle övünür gibi bir görüntüsü vardı.

Giriş kısmına doğru yükselen merdivenlerden çıkarken, sanki bir tapınağa giriyormuş hissine kapıldı. Aslında bir dereceye kadar burası düşündüğünden farksız bir yerdi. Burası, muhafazakârlık Tanrısı adına, statükoyu korumak için yapılmış bir tapınaktı. Ve insanların yüzüne yalanlar söyleyip, çocuklarını satan o melun kabileye mensup hiçbir sarı benizlinin bu kutsal kapıdan içeri girmesine izin verilmediğini söylemeye bile gerek yoktu. Bu aşağılık insanlar, ancak arka kapıdan hizmetçi üniforması giymiş olarak içeri girebilirlerdi.

Theo, içinde bulunduğu bu durumdan nefret ediyor, içinden lanetler yağıdırıyordu, ama Li Mei'e hak veriyordu. İçindeki aslanı harekete geçiren öpücükleri ve aklını başından alan tatlı sözleriyle, ona bu olayı bir oyun gibi görmesini öğretmişti. Bu, oynamak ve kazanmak zorunda olduğu bir oyundu.

"VVilloughby, seni yaşlı delikanlı, gelebilme çok sevindim."

Christopher Mason, bir elini kendisine doğru uzatmış, yüzünde ancak bir yılanınki kadar sıcak olabilecek bir gülümsemeyle, kabul salonunun mermer zemini üzerinde uzun adımlarla yürüyerek kendisini karşılamaya geliyordu. Kırklı yaşların ortasıydı. Formunu at binerek koruyordu ve Theo bu adamın hayatında bir resmigeçit törenine bile katılmamış olduğunu kesin olarak bilmesine rağmen, Christopher Mason kendisini bir kara subayı gibi takdim ediyordu. Mason daha genç yaşta hükümette bir masa başı işi almaya karar vermişti. Sonrasındaysa, eğer işini bilirse Çin'de bir servet sahibi bile olabileceği duyumunu alınca, büyük bir istekle bu memleketteki bir göreve talip olmuştu. Yuvarlak ve tilki gibi kurnaz bakışlı gözleri vardı. Koyu kahverengi saçlarını, önemli biri görüntüsü vermek için dümdüz arkaya taramıştı ve salonda karşı karşıya geldiklerinde, Theo'ya kıyasla oldukça kısa boylu görüldüğünden, yüksek sesle konuşarak bu açığı telafi etmeye girişmişti.

"Son haberleri duydun mu? İnsanın kalbini durduracak cinsten saçmalıklar. Bana sorarsan, Tanrı'nın cezası, vakitsiz alınmış kararlar bunlar."

Theo, "Ne haberiymiş bunlar?" derken tedbirli davranmaya çalışıyordu.

Çok iyi biliyordu ki, hepsinin içine sıkışıp kaldığı bu yoğun klostrofobik ortamda, Binky Fenton'ın bir kriket maçını hile yapmakla suçlanarak terk etmesi gibi *haber* olabilirdi, General Çan Kay Şek'in radikal bir yasa çıkararak yabancıları topraklarından sürüp denize dökmeye karar vermesi de. Bu çevrede her iki olay da kalp durdurabilecek nitelikte haber olarak kabul edilirdi. Aslında öncelikle Çinlilerin verdikleri sözlere sadık kalmaları beklenmiyor olsa da, hilekârlık suçlamaları da onaylanmayan, rezilce bir durumdu ve Theo, Mason'ın yanaklarının rengini doğranmış ciğere çeviren bu haberin ne olduğunu duymak için sabırsızlıkla bekliyordu.

"Mesele bizim birliklerimiz. İkinci İskoç Muhafız Taburu, yeni

yılda *Marseilles* şehri üzerinden harekede Çin'i terk edecekmiş. Şu lanet kararın cüretkârlığına bak! Bizi bu geri kalmış ülkede savunmasız bırakacaklar. Ulusal Kuomintang Ordusu'nun Pekin'i yağmalayarak sefahat halinde cinayet işleyip ayaklanma çıkardığım bilmiyorlar mı? Ulu Tanrım... Dinle dostum, birlikleri azaltmak şöyle dursun, aslında şimdikinden bile daha çok askere ihtiyacımız var. Her şeyden önce, Baldvvin'i ayakta tutan ticari kârları sağlayan ve onun o sefil haldeki hükümetinin geri dönmesi için sermaye ayıran bizleriz. Finans piyasalarının ne hale geldiğini gördün mü?"

"Demek ki bu durumda artık kendi kendimize ayakta durmayı öğreneceğiz, öyle değil mi?" dedi Theo, özellikle karşısındakini sinirlendirmek için tasarlanmış bir şekilde omuz silkerek. "Çinlilerle barış içinde yaşayabileceğimizi iddia ederken, yammızda bir ordu bulundurmamak niye?"

Mason, hiç kıpırdamadan dinliyordu.

"Bu noktada yapmamız gereken," diye devam etti Theo. "Her iki taraf için de uygun olan şartlarla, cezalandırıcı nitelikte olmayan bir anlaşma imzalamak. Aksi takdirde, ya taviz vermek zorunda kalırsınız ya da kendi ellerimizle ikinci bir Taiping İsyanı başlatmış oluruz."

Mason sert bir ifadeyle baktı ve sonra homurdanarak, "Seni rezil Çinli hayranı," dedi ve sonra salonun seçkin, oluklu sütunlarına ve Venedik tarzı avizelerine hiç uymayan bir nezaketsizlikle arkasını dönerek bara doğru yürüdü. Salonun içinde yerli hizmetkârlar sessizce dolanıp duruyordu. Boyunlarına kadar iliklenmiş beyaz tunikleri ve ellerinde taşıdıkları tepsileriyle son derece derli toplu ve sakin görünüyordular. Kibarca gülümseyen ifadeleri, dondurularak yüzlerine yerleştirilmişçesine hiç değişmiyordu. Yine de Theo bu adamların her birinin, Ulysses Kulübü üyelerine bir önceki günün gazetesi kadar bile değer vermediklerini biliyordu. Binanın arkasındaki uzun verandadan gelen yüksek sesli, keskin bir kahka-

ha duyuldu. Leydi Caroline tilkilerden birini tuzağına düşürmekle meşguldü.

Theo neredeyse geri dönüp gidecek ve Mason'ı o köşeye sıkışmış haliyle bırakarak yürüyüp gitmek ona büyük bir zevk verecekti, ama Li Mei'in beyninde yankılanan sözleri geri dönmektense, rotasını Mason'a doğru çevirmesine sebep oldu.

"Bu oyunu gereği gibi oynayıp, kazanmak zorundasın, Tiyo."

Onun eşsiz sevgilisi Li Mei gerçekten çok akıllıydı. Bu kadının, bir erkek olarak sahip olduğu zayıflıklarını kullanarak, İngiliz devlet okulunun saçma sapan öğretilerinden kaynaklanan hayatı kontrol etme çabalarını altüst etmesine bayılıyordu. Theo sonuç olarak onun sayesinde, şu anki durumunu kazanmak zorunda olduğu aptalca bir oyun gibi görüyordu.

İki taraflı, oymalı kapıdan geçip bara doğru ilerleyerek Mason'ı takip etmek üzere etrafına bakındı. Saat akşamüstü yedi buçuk olduğundan, bar her zamanki gibi ağzına kadar doluydu. İngiliz İmparatorluğu'nun tüm mimarları karşısında duruyordu. En maharetli olanlar, usta olanlar ve o kadar da becerikli olmayanlar... Hepsi buradaydı işte. Bazıları, koyu renk deri paltolarıyla, üniformaları içinde dimdik ve ödün vermez bir halde ayakta dikiliyordu. Bir kısmı da ellerinde sigaralarıyla, yeni imal edilmiş, hafif Lloyd Loom sandalyelerine rahatça serilmişlerdi. Bu sandalyeler, aslında bayan üyelerin bu mekânı daha cazip bulmaları için tasarlanmıştı.

Theo barda içki içenlerin önünden geçerken tamdik yüzleri başıyla selamladı, ancak konuşmak için durmadı. Ona göre, bu görüşme ne kadar çabuk biterse, o kadar iyiydi. Ancak Mason'ın maundan, alçak bir masanın etrafına dizilmiş dört kişilik bir grup adamla görüşmek üzere harekete geçtiğini görünce, kalbi duracak gibi oldu. Sıcak ve sineklerin üstesinden gelmek için hiç durmadan dönen pirinçten yapılmış büyük pervanelere rağmen, adamların üzerinde sigara dumanından oluşan pis bir halka halinde kapkara bir bulut duruyordu. Theo dimdik duran gömlek yakasının şekil değiştirerek

Kfite Furnivall

metalden bir boğma halkasına dönüştüğü hissine kapıldı. Ama ne olursa olsun, eğer niyetiniz oyuna dâhil olmaksızın, parti giysilerini giyip tüm diğer konuklar gibi davranmak zorundaydınız. Bir an için duraksadıktan sonra, bir Türk sigarası çıkarıp yaktı ve ilk zarını almaya hazırlandı.

"İyi akşamlar, Sir Edvvard," dedi içtenlikle dolu bir sesle. "Amerikan Deniz Kuvvetlerinizi, Tientsin'den çekeceğinizi duydum."

Sir Edvvard Carlisle, atmacaya benzeyen yüzünü şaşılacak kadar sakın bir şekilde viski bardağından kaldırarak, Theo'ya gülümsemi. Gruptaki diğer adamlar kendilerini tutamayarak kıkırdamaya başladılar. Bir tek polis komiseri Lacock bu gülen gruba dâhil olmamıştı. Kıpır kıpır, yerinde duramayan bir adam olan ve Amerikalılarla ilgili bir konu olduğunda burnunu sokmadan duramayan gümrük memuru Binky Fenton, samimi bir şekilde kadeh kaldırarak, "Eh, zamam gelmişti," dedi.

Theo, bir anda kendini, bu küçük politik grup içerisinde arkadaşları olarak nitelendirebileceği tek adam olan Alfred Parker'ın hemen yanında otururken buldu. Alfred onu davet edercesine başıyla selamlayarak elini uzatmıştı. Theo'dan birkaç yaş büyüktü ve Çin'e daha yeni yerleşmişti. Yerel bir gazete olan Junchow'daki *Daily Herald* gazetesinde yazıyordu. Gazetecilikte de pek fena sayılmaz, diye düşündü Theo. Son yazısı, ayaklan bağlanan kadınlarla ilgili insanın içini dağlayan bir makaleydi. Söz konusu olan olay, feci bir gelenektir. 1911'de Manchu Hanedanlığı yıkıldıktan sonra zorunluluk olmaktan çıkmıştı, ama birçok bölgede hâlâ yaygın bir şekilde uygulanıyordu. Tanrı'ya şükür, Li Mei'in ailesi onu bu barbarca geleneye karşı korumuşlardı. Ve Alfred Parker konusunda haklıydı. Makalesinde, *Halkınız sokaklarda açlık ve sefaletten kırılıyorketi, iş gücünün yarısını felce uğratmak niye?* diye sorguluyordu. Gerçekten de bu yaptıklarının hiçbir anlamı olamazdı.

"İyi akşamlar, YVilloughby," dedi Sir Edvvard. Sesinin tonu gerçekten de onu gördüğüne sevinmiş gibi çıkıyordu. Öte yandan, bu

adam gerçekten de usta bir diplomattı ve bu yüzdendir ki Theo, adamın tavnından tam olarak emin olamadı. Sir Carlisle, konuşmasını sürdürdü. "Evet, haklısınız. Bu arada bu bilgiyi kimden aldığınızı bir bilsem, lanet okuyacağım. Doğru bilgi almışsınız. Amerikan Deniz Kuvvetleri sekreteri, derhal Tientsin'den çekilme emri verdi."

"Kaç asker çekilecek?" diye sordu Parker ilgiyle.

"Üç bin beş yüz denizci," diye cevap verdi Sir Carlisle.

Binky Fenton yüksek sesle ıslık çalarak alkış tuttu. "Elveda Yankiler! Çok şükür kurtuluyoruz."

"Ve bizim İskoç birliklerimiz de mayıs ayında çekilecekler," diye homurdandı Mason. Bu arada parmaklarını havada şıklatarak garsonu çağırmıştı. Dirseğinin yanında hemen bir garson belirmişti. "Viski soda istiyorum, çocuk. Buzsuz olsun. VVilloughby?"

"Sek viski," dedi Theo.

Sir Edvvard, Theo'nun içki seçimini başıyla onaylayarak takdir etti. İnsanların güzelim viskiyi su kanştırarak berbat etmelerinden nefret ediyordu. "Şimdi kontrol Kuomintang Milliyetçileri'nde," dedi sert bir şekilde. Ancak yüzünde bu durumdan memnun olup olmadığı gösteren en ufak bir belirti yoktu. "Nanking'e olduğu kadar Pekin'e de hâkimler. Bu da, hem kuzeydeki hem güneydeki başkentlerin kontrolünü ele geçirdikleri anlamına geliyor. Bu durumda, komünistler arasında olmasa bile, yerel diktatörler arasındaki iç savaşın sona erdiğini kabul etmek zorundayız. Mareşal Chang Tso-lin'in ve kuzeydeki ordulannın da işi bitmiş durumda. İşte beyler, bu sebepten ötürü İngiliz Hükümeti, Çin'deki menfaatlerimizi korumak üzere burada bulunan birliklerimize eskisi kadar ihtiyaç olmadığına karar verdi."

"Mareşal Chang Tso-lin ve askerlerine güvenli bir şekilde Mançurya'ya geçiş izni verildiği doğru mu?" diye sordu Parker, konuşmaya yeni bir yön kazandırmak amacıyla.

"Evet."

"Ama neden? Çinlilerin genellikle, yenmiş oldukları düşmanlarını katletme gibi bir alışkanlıkları vardır."

"Bu soruyu General Çan Kay Şek'e sorsamz daha iyi olur," diye cevap verdi Sir Edward, sigarasım içmeye devam ederek. Keskin gözleri, etrafım kollar gibi tetikteydi.

Altmışlı yaşların başlarında, uzun boylu bir adamdı. Yüksek yakalı gömleği, beyaz kravatı ve üzerine tam oturan resmî takım elbisesi içinde, etkileyici bir duruşu vardı. Beyaz saçlanmn tertemiz görüntüsü, her gün saf Highland viski, tanin ve nikotine maruz kalarak karamel rengini almış askerlerinkine özgü bıyığıyla büyük bir tezat oluştuyordu. Junchovv Valisi olarak yabancı gruplar arasında banşı sağlamak gibi imkânsız sayılabilecek bir görevi üstlenmişti. Söz konusu bu gruplar arasında Fransızlar, Amerikalılar, ingilizler ve daha da kötüsü, Büyük Savaş'ın 1918'de sona ermesinin ardından, Çin'deki resmî statülerini kaybetmiş olan ve orada bulunmalarının iyi mi kötü mü olduğu belli olmayan Ruslar ve Almanlar yer alıyordu.

Bununla birlikte Çin'in parçalanmasına asıl sebep olanlar, Tanrı'nın belası Amerikalılardı. Kendi çıkarları doğrultusunda görevlerini yarım yamalak yerine getirme eğiliminde olan ve ancak büyük hasarlar verilip, büyük kayıplar yaşandıktan sonra, sadece son durumu konuşmak için ortaya çıkan lanet olasıca Amerikalılar. Bu şekilde Tientsin biraz daha tehlikeye atılmış olsa da, onlardan gelen herhangi bir yardımın arkasında ne gibi bir menfaat güttüklerini araştırmak asla yanlış bir hareket olmazdı. Zaten Junchovv'daki yedek kuvvetler de, şansları yaver giderse, onların yapmaları gereken koruma görevini yerine getireceklerdi. Ama bir de hâlâ çok dikkat etmeleri gereken Japonlar meselesi vardı ki, olayın bu yönü insanın adeta kamnı donduracak nitelikteydi.

Bakışlarını yan tarafa çevirince, Theo YVilloughby'nin kendisini izlediğini fark etti ve diğerlerine hissettirmeden, genç adamı onayladığını gösterir bir biçimde başım salladı. Bu öğretmeni se-

viyordu. Çin'le ilgili şu lanet olasıca takıntılı bir yana bıraksa çok daha yüksek bir mevkiye yükselebilirdi. Sorun, şu yerli kadınla olan ilişkisi değildi. Kendisi bu konuda o kadar meyilli olmasa da, tanıdığı adamların birçoğu arada bir bu san havuza dalıp çıkmayı adet edinmişlerdi. Ah, Tanrım, hayır! Böyle bir şey yapmaya kalksa, sevgili yaşlı Eleanor mezarında ters dönerdi. O yaşlı genç kızı hâlâ çok özlüyordu. Kansına duyduğu bu özlem diş ağnsı gibi bir şeydi. Ama hiçbir kocakan ilacı böylesi bir acıyı dindiremezdi. Eleanor da VVilloughby'yi severdi. *Sevimli çocuk* derdi ona. Mason'ın yüzündeki ifadeyi doğru yorumlayabildiyse, bu tatlı çocuğun başı şu anda beladaydı. Yukarıda bir şeyler oluyordu, tki adam arasındaki ipler ciddi şekilde gerilmişti ve Mason'ın kendisini daha üstün gördüğü açıkça belli oluyordu, ama dikkat etmesi gerekirdi; çünkü bu çocuk hafife alınacak türden biri değildi. Ne yapacağı hiç belli olmayan bir yapısı vardı. Herhâlde damarlarında dolaşan deli kandan ileri geliyordu. Babasının İngiltere'de neler yaptığı düşünülürse... Ah, Tanrım, ne utanç verici bir olaydı o! Bu genç adamın, buraya dünyanın öbür ucunda bir yerlere kaçıp saklanmasına şaşmamak gerekirdi.

Viskisinden büyükçe bir yudum alarak iyice tadına varabilmek için dilinin üzerinde yuvarladı ve "YVilloughby," dedi örümcek bacağı gibi uzun ve ince kaşlarının altından ters ters bakarak, "Bu gece Rus güzel tarafından verilecek resitale kalıyorsun, değil mi?" Bunun bir soru olmadığı çok açıktı.

"Memnuniyetle, efendim," diye cevap verdi Theo. *Aşağılık yaşlı şeytan*, diye geçirdi içinden. Bu durumda bütün akşam Li Mei'i görmeyecekti.

"Seni burada görünce şaşırdım," dedi Alfred Parker. Sesi her zamanki gibi kulağa son derece nazik geliyordu, ama yine de merakım gizleyemiyordu.

Barın önünde beraberce duruyorlardı. Başka kimse yoktu. Boşalan bardaklarını sürekli tazeleyip, dış ülkelerden gelecek tehlikeler hakkında fikir yürüterek geçen yıl Koca Kulak Du ve onun

Yeşil Çete adındaki üçlü çetesi yardım etmemiş olsa, milliyetçiler Şangay'ı ele geçirebilirler miydi diye ateşli bir şekilde tartışarak vakit geçiriyorlardı.

Theo, ne zaman bu çetenin konusu açılrsa kendisini huzursuz hissederdi ve boynunun arkasındaki tüyler diken diken olurdu. Bu çetenin Junchovv'daki faaliyetleri hakkında birçok söylenti gelmişti kulağına. Kesilen boğazlardan, aniden yakılıp yok edilen dükkânlardan, nehirde başsız bir şekilde yüzerken bulunan bir insan gövdesinden bahsediyorlardı. Bütün bunlar bir yana, aslında Theo'nun hayran olduğu ve terk edemediği şey, Çin'in eşsiz güzelliğiydi. Çin, insanın soluğunu kesecek kadar güzeldi ve resmen kalbini çalmıştı. Burada söz konusu olan sadece Li Mei'in o incelikli zarafeti değildi. Bir Ming vazosunun muhteşem kıvrımlarına, bir hat fırçasının yurkarı doğru süpürmeye benzer hareketlerine, balık tutan bir adamın suluboya resmindeki gizli manalara, hatta kokuşmuş olan kirlerini bu dünyaya ait olmayan kor bir kırmızılığın içinde yıkayan bir dizi salın arkasında batmakta olan rengârenk güneşe de büyük bir hayranlık duyuyordu. Bütün bunlar duyulannı öylesine harekete geçiriyordu ki, bazen nefes bile alamadığım hissediyordu. Çin'e olan tutkusu bu kadar güçlüydü işte. Ekşi ter kokulu ve kink dişli bir binek arabası çekicisinin ya da tarlada çalışan bir ırgatın, bu ülkenin, güzelliğini üzerinde çalışan milyonlarca işçiye borçlu olduğunu anlatırkenki hali bile onu etkileyebiliyordu.

Ah, ama şu çeteler meselesi yok muydu? Tıpkı tahıl ambarını istila eden fareler gibiydiler. Yıkıyor, yağmalıyor ve zehirliyorlardı. Theo büyük, kırmızı bir mendille alnını silerek, boğazını sıkan yakasını bir parmağıyla gevşetmeye çalıştı.

Sonunda, "Buraya kendi isteğimle gelmedim," dedi Theo. "Mason benimle konuşmak istedi."

"O adam çok aç. Burnunu çok fazla işe sokmuş. Her yerde eli kolu var," dedi Alfred.

Bunun üzerine Theo keyifsizce gülerek, "Aşağılık mendebur,

açgözlü bir şekilde etrafa saldırıyor. Önüne kim çıkarsa çıksın, vurup geçecektir," dedi.

"Zaten kimse önüne çıkmıyor ki."

"Korkanm ki bunun için çok geç kalındı, Alfred."

"İyi de, neden senin üzerine geliyor? Adamı kızdıracak ne yaptın?"

"Ah, yaramı deşme şimdi. Kızının Çin tarihini öğrenmesini istemiyor ya da beden eğitimi dersini erkeklerde olduğu gibi kızlarda da zorunlu hale getirmiş olmamdan hoşlanmıyor. Ayrıca cumartesi sabahları boy hedefleri üzerinde yapılan atış talimlerini yasakladım. Zaten bir tek bu yüzden bile bir yığın öfkeli babanın hışmına uğradım."

Parker, kendini tutamayarak güçlü bir kahkaha attı. İnsanlara samimi bir yaklaşımı olan iri yan, geniş göğüslü bir adamdı, ama bugün biraz tedirgin bir hali vardı. Elini cebine atıp piposunu bulabilmek için biraz karıştırdıktan sonra, bir süre de pipoyu yakmak için uğraştı ve hafifçe azarlar gibi başını sallayarak "Bütün bunları, aslında onları kıskırtmak için yapıyorsun," dedi.

Theo, şaşırarak arkadaşına baktı. Alfred şu anda bir gazeteci mantığıyla konuşuyordu. Herhangi bir meseleyi Doğu'ya özgü yöntemlerle halletmek konusunda toy olabilirdi, ama insanların ortaya attıkları yalanların blöf mü yoksa zırvalık mı olduğunu anlamasına yarayan çok hassas bir içgüdüye sahipti. Zaten onu iyi bir gazeteci yapan da bu içgüdüydü ve işte yine bu sebepten ötürü Theo da bu adama karşı bir yakınlık hissediyordu. Evet, bazen, özellikle de hoş bir kadının yanında, kibirli ve ukala bir adam gibi davranabiliyordu, fakat diğer zamanlarda rüküş gece kıyafetleri yerine tertemiz keten ceket giyip sade yakalıklar takması gerektiğini de bilen düzgün bir adamdı. Ama her şeye rağmen Alfred'in yorumu az da olsa içini titretmişti, çünkü adamın bu düşüncesinde haklı olabileceğinden korkmuştu.

"Dinle beni, Alfred. Ben sadece bu çocukların ufkunu genişletmek ve zihinlerini açmak istiyorum," diye savunmaya geçti.

"Sen de çok iyi biliyorsun ki, onları atış talimi gibi hoşlandıkları şeylerden menetmek, sana bu konuda hiçbir yarar sağlamayacaktır. Ben olsam, bunun tam aksi yönünde düşünüp öyle davranırdım," dedi Alfred.

"Bak, Avrupa'daki uzun süren savaş belasından kurtulalı çok olmadı. Ayrıca, burada yani Çin'de de, Afyon Savaşları'nı ve Boxer tyanı'nı da eklersek, yirmi yıldır iç savaşın içinde yaşıyoruz. Bir de bugünlerde Hindistan'da yaşayanları düşünürsek, savaş tehditlerinin bir çözüm olmayacağını ne zaman öğreneceğiz?"

"Sakin ol ve mantıklı düşünmeye çalış, Theo. Bu putperestlere medeniyetin ve manevi ahlakın ne olduğunu öğreten bizleriz. Ayrıca ruhlarının kurtuluşunu da bizlere borçlular. Bizim ordularımız ve donanmalarımız da tüm bu kapıları açmak için gerekliydi."

"Hayır, Alfred. Şiddet çözüm değildir. Bizim geleceğe ait tek umudumuz, bir insanın başka bir ten rengine sahip olmasının ya da başka bir dili konuşmasının, onu bizim düşmanımız yapmayacağını çocuklarımıza öğretebilmek." Elini arkadaşının omzuna koyarak devam etti. "Bu ülkenin umutsuzca bizim yardımımıza ihtiyacı var. Ordularımıza değil."

"Bir Çin hayranı olduğun kadar vicdan sahibisin de, öyle değil mi, YVilloughby?" Konuşan Mason'dı.

Theo, arkasını dönüp bakmadı bile. Öfkenin göğsünden yükselerek taşmaya hazırlandığını hissediyordu. Barın arkasındaki aynadan, Christopher Mason'ın tam arkasında durduğunu görebiliyordu. Çenesini, *haydi vur bana*, dercesine öne çıkarmış bekliyordu.

"Bay Mason." Alfred, olay çıkmasını önlemek için araya girmişti. "Sizinle konuşabilme onuruna eriştiğim için çok memnun oldum. Bir fırsat yakalayıp biraz sohbet edebilmeyi gerçekten çok istiyordum. *Daily Herald* gazetesi okuyucularımız, Junchow'un eğitim müdürü olarak görüşlerinizi duymaktan çok mutlu olacaklar-

dır. Şu sıralar, bu bölgedeki çocuklara sunulan eğitim olanaklarını konu alan bir yazı hazırlıyorum. Sizinle bir görüşme ayarlayabilir miyiz?"

Mason şaşırmış görünüyordu. Bir an dengesini yitirir gibi oldu, ama hemen ardından gülümseyerek cevap verdi. "Tabii ki, Parker. Cumartesi sabahı beni ofisimden arayın."

"Zevkle," dedi Alfred.

Mason, bir an topuklannın üzerinde ileri geri sallandıktan sonra, aniden, "Şimdi, VVilloughby, kesinlikle konuşmamızın zamanının geldiğine inanıyorum," dedi.

"Latince."

"Pardon?"

"Kızıma neden Latince öğretiyorsunuz?"

"Dil anlayışında ufkunu genişletmek için."

"Aynca ona tehlikeli kimyasal maddeleri de karıştırıyorsunuz."

"Bay Mason, okulumdaki her öğrenci, erkek ya da kız diye bir ayrım olmaksızın, Latince ve fen dersleri görüyor. Aynca üç yıl önce kızınızı benim okuluma kaydettirdiğinizde de bunu biliyordunuz."

"Latince şiirler," dedi Mason, Theo'nun yorumunu duymazdan gelerek. "Kurbağaları parçalara ayırmak ve böceklerin bacaklarını çekmek; sonra bütün o boyun vurma ve cariyeye konulan da içinde olmak üzere Çin tarihi. Kızların atlann üzerinden zıplayarak üzerlerine doğru dürüst bir şey giymeden taklalar atmalan. Tabii kızlar takla atarlarken, erkek çocuklan da gözlerini dört açıp onlara bakıyorlardır. Bu, genç kızlar için uygun bir durum değil. Bu söylediklerimin hiçbirisi uygun değil."

"Atlar, gerçek değiller. Onlar sadece jimnastik gereçleri/' dedi Theo.

"Beni alaya aimaya çalışma, genç adam."

"Sizi alaya almaya falan çalışmıyorum. Sadece öğrencilerin bütün bu aktiviteleri bir jimnastik salonunda yaptıklarını anlatmaya çalışıyorum. Kızlar ve erkekler bu dersleri ayrı gruplar halinde görürler. Böylece erkekler, kızlara bakamazlar. Bu arada kızlar egzersiz yaparken son derece derli toplu bir giysi olan *chifon*larım giyerler, ama yine de Bayan Pettifer dışında hiç kimse onları göremez."

"Bunun onlar için uygun olmadığı söylüyorum size. Bayan Mason da, ben de bundan hiç hoşlanmıyoruz."

Theo, konunun her gün iki kişilik bisikletle kızım almaya gelen Bayan Mason'a kaymasından rahatsız olmuştu, çünkü açıkça biliyordu ki o bayan da kadınların canlandırıcı egzersizler yapması taraftarıydı. Bardağındaki viskinin amber rengi derinliklerine dalarak Mason'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı. Upuzun verandanın en uzak köşesinde özel olarak konuşuyorlardı; verandanın diğer ucunda, büyük çömeleklere dikilmiş palmyelerin arasındaysa birkaç kadın duruyordu. Hafif bir mınltı halinde havaya yayılan yumuşak sesleri iki adamı kesinlikle rahatsız etmiyordu.

Theo, "Her zaman için Polly'yi başka bir okula verme şansınız var, Bay Mason," diyerek sessizce teklifte bulundu. "Mesela St. Francis Lisesi'nin şartları size çok daha uygun gelebilir."

Bunun üzerine Mason'ın iri, yuvarlak gözleri, karşısındakinden hiç hoşlanmadığını anlatan bir ifadeyle üzerine odaklandı. Bu taş benzeyen gri derinliklerde, Theo'nun bel kemiğine kadar ürpermesine sebep olan başka bir şey vardı.

"Benim sorunun bu değil, VVilloughby," dedi Mason.

"Sorununuz nedir, söyleyin öyleyse," diyerek bardağına ağzına doğru götürmek üzere kaldırdı.

"Senin okulunu tamamen kapatmayı düşünüyorum."

Theo, buz gibi donup kalmıştı. Kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Büyük bir çaba sarf ederek viski bardağı masanın üzerine bıraktı. Gözlerini kırptıştırarak dışarıya, akşam karanlığında lavanta rengini almış çimenlere ve bir ejderha kuyruğu kadar sert ve gri bir

renge bürünmüş olan gölün gümüş yüzeyine baktı. Fena halde sert bir içkiye ihtiyacı vardı, ama bardağını eline almaya bile cesaret edemiyordu. Mason, sert ve insanın içine işleyen bakışlarla ona doğru eğilmişti. Theo konuya odaklanmaya çalıştı. Yavaşça sandalyesine oturup bacaklarını geriye doğru toplayarak Mason'a döndü.

"Bu söylediklerinizden VVilloughby Akademisi'nin lisansım geri alacağınızı mı anlamam gerekiyor?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Bu da bir ihtimal tabii."

"Sanırım böyle saçma bir harekette bulunursanız, masanızın üzeri velilerden gelen itiraz mektuplarıyla dolup taşacak. Benim okulum Junchovv'daki en iyi okul ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz. Kızların daha geniş kapsamlı bir eğitim görmesi, bu kadar başarılı bir okulun kapatılmasına..."

"Mesele sadece bu değil."

Theo, kaşlarını çatmıştı. "Daha başka ne sebep var?"

"Sorun para," dedi Mason.

İşte o an, Theo oyunu kaybettiğini anladı.

"Hey, şurada duran kadına bak. Tam bir şeftali değil mi? Böylesi her erkeğin başım döndürür, dostum." Bu sözler, bilardo salonundan çıkan bir grup gürültücü üniformalı subaya aitti.

Theo mermer zeminin üzerinde sigara içilen odaya doğru yürüyordu. Bu delice sirkten uzakta, yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermesi gerekiyordu. İnandığı tüm kutsal değerlere ağır darbeler indirilirken, kulağının dibinde binlerce çekirge vızıldıyor gibi hissediyordu; ama yine de subayın ağzından çıkan lafları duyunca başım çevirip omzunun üzerinden yan tarafa baktı.

Gelen kişi Valentina Ivanova'ydı.

O anda bu akşamki resitali ve Tann'nın cezası Sir Edvard'ın

kendisini de davet ettiğini hatırladı. Tabii Mason da, o kendini beğenmiş sırtışı ve açgözlü bakışlarıyla orada olacak ve kendine has yırtıcılığı sergileyerek parmaklarıyla büyük beyaz dişlerini bileyecekti. Her şeye rağmen, Valentina Ivanova'yı görmek Theo'nun aklını başına getirmiş, ona ne için savaştığını hatırlatmıştı; çünkü genç kadın giriş salonundan içeri girerken hemen yanında öğrencilerinden biri de ona eşlik ediyordu. Çinlilerin dövüş sporlarına merak saran, küçük Lydia'ydı bu.

İkisi birlikte son derece göz alıcı görünüyorlardı. Salonun ortasından geçerlerken başlar dönüp dönüp onlara çevriliyordu. Diğer kadınların kıskançlıktan dudakları gerilmişti. Anne şahane görünüyordu. Oldukça minyon bir yapısı vardı ama zarif yürüyüşü narin kalçalarını sallayışı ve başını kaldırıışındaki gururlu tavrıyla, bu ufak tefekliğini de fazlasıyla telafi ediyordu. Teni soluk ve kusursuzdu. Pırıl pırıl parlayan simsiyah saçlarını, dalgalar halinde başının üzerinde toplamış ve bu da onun daha uzun ve çok daha çarpıcı görünmesini sağlamıştı. Her şey bir yana, simsiyah ışıklar saçan gözleri, bir erkeğe diz çöktürebilecek kadar duyarlı bir kırılganlığa sahipti.

Theo onu daha önce de defalarca görmüştü ama bunların hiçbirisi şimdikiyle kıyaslanamazdı. Genç kadın, bu gece mavi renkte Şantung ipeğinden, hafifçe parıldayan bir gece elbisesi giymişti. Elbisenin ön kısmının, zarif boynunu ve göğüslerinin üst kısmını gözler önüne serecek şekilde tasarlanmış oldukça düşük bir kesimi vardı. Dirseklerinin üzerine kadar uzanan uzun, beyaz eldivenler giymişti, ama hiç mücevher takmamıştı. Zaten mücevhere ihtiyacı da yoktu. Elinde olmadan zihninde onu Li Mei'le kıyasladı. Li Mei'in bu kadar şehvet uyandıran bir vücudu yoktu ve çekicilik konusunda da bu kadına göre çok daha gerilerde kalırdı, fakat Theo Li Mei'de, hiçbir batılı kadında bulunamayacak türden el değmemiş bir cinsellik ve saflık olduğunu düşünüyordu. Şu anda yaptığı şey, İngiltere'nin meşhur Wedgwood seramikleriyle Çin porselenlerini karşılaştırmak gibi bir şeydi. Aslına bakılırsa, o Çin porselenlerinin

bir tanesi bile, güzelliğiyle kalbinizi yerinden oynatacak kadar eşsizdi.

"Hey, dostum, o muhteşem yaratık kimdi Tanrı aşkına?" diye sordu subaylardan biri.

"Sanırım o konser piyanistiydi," diye cevap verdi genç bir binbaşı. "Kulüp komitesi bir takım eğlenceler düzenliyor ya. İşte bu da onlardan biri."

Binbaşının bu açıklamasının üzerine kaba saba kahkahalar yükselmışti. "Canı ne zaman isterse gelip beni eğlendirebilir."

"Yok, ben küçük olanı tercih ederim, yavru aslanı. Bu işlere hazzırmış gibi görünüyor, baksanıza."

"Ben her şeyden önce elbisesinin altına ne giydiğine.

Theo, rahatsız olarak hemen oradan uzaklaştı. Bu adamlar çok içmişlerdi ve rezilce konuşuyorlardı. Ama erkeklerin beyaz kadınlara göre, bire on fazla olduğu böylesi toplumlarda bu durum gayet olağandı, özellikle Rus ve Avrupa-Asya karışımı melez kızların sermaye yapıldığı genelevler çok iş yapıyordu. Söz konusu kızlar, sınıf ayrıntısının gözetildiği bu toplumdan dışlanmışlardı.

Theo, tüm bu insanları kendileri için yarattıkları bu cehennemde bırakıp çıkıp gitmek için çok güçlü bir istek duydu, ama bu isteğini bastırdı. Gece henüz sona ermemişti ve Mason hâlâ oradaydı.

O sırada Lydia'yla göz göze geldi ve genç kız, şıklığının farkında olarak utangaç bir şekilde gülümsedi. Evet, adam haklıydı. Ela gözleri ve pınl pınl parlayan kızıl yelesiyle tıpkı bir aslan yavrusuna benziyordu. Onda vahşiliği çağrıştıran bir şeyler vardı. Bu gece çok hoş, genç bir kadın gibi görünüyordu; hatta eteği diz hizasında, modaya uygun şekilde düşük belli, şeftali rengindeki elbisesinin içinde ışıklar saçarak etrafa heyecan dolu bir titreşim yayıyordu. Tehlikeli bir hali olduğu bile söylenebilirdi. Ama yine de Theo gülümsemesine karşılık verdiğinde bir okul çocuğu gibi yüzü kızardı.

Ulysses Kulübü'nün dışında, Wellington Caddesi'nin sokak lambalarından karanlığın içine sarı ışık havuzları yayılıyor gibiydi. Ama bu ülkenin içinde bulunduğu karanlık engin ve derindi; çünkü Çin, yabancıların kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri o nahif dünyayı sahiplenmek istiyordu.

Karanlık, herkese saklanacak ve sığınacak bir yer bağışlıyordu; Dadısı aşağı katta mah-jonng oynarken, genç binbaşının uyumakta olan çocuğunun ayakucunda dikilen kısık gözlü hırısza, kokuşmuş bal yüklü vagona, tarlalara gönderilmek üzere tıka basa insan dışkılarıyla doldurulmuş el arabasına ve Çinli bir bahisçiye taktığı borcun kendisini bağlamadığını düşünen beyaz bir adamın gırtlığına dayanmış bıçağa.

Ve tabii ki Chang An Lo'ya. Akşam karanlığı çökünce, gölgeler içindeki genç silüetini, yol boyunca dizilmiş çınar ağaçlarından birinin alacalı gövdesinin arkasına saklayarak görünmez olurdu ve hiç kıpırdamazdı. Yıldırımlar, gümüş rengi bir çizgi halinde gökyüzünü delerek üzerine gelse de, ağaç yapraklarını başının üzerine indiren sağanak yağmurlar yağsa da, hatta arabalar kulübün dövme demir kapılarından dışarı çıkarken parıltıyan farlarıyla kapkara cavarlara dönüşseler de, asla yerinden kımıldamazdı. Sivri şapkalı ve tüfekli bir muhafız kulübe her gireni kontrol ediyordu.

Chang An Lo, başını pürüzlü ağaç kabuğuna dayadı ve gözlerini kapatarak genç kızın onu buraya getiren arabadan inerkenki görüntüsünü yeniden gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Saçlarındaki ateşin omuzlarında dans ederkenki hali ve adımlarındaki heyecam

şimdi tekrar tablo gibi gözlerinin önündeydi. Onun dev gibi mermer sütunları incelerken başım kaldırışını izlemiş, keskin gözleriyle kızın adımlarındaki bir anlık duraksamayı bile fark etmişti. *Dün onu arka sokaklardaki geçitte, o pis hutong'da' gördüğünde, gözlerinde yine böyle büyük bir şaşkınlık var mıydı, diye düşündü.*

Oraya gelmesinin sebebi ne olabilirdi?

Bu soruyu kendisine defalarca sormuştu. Yolunu şaşırması olabilir miydi? Ama bir insan, eski Çin Bölgesi'nde dolaşmakta olduğunu nasıl fark etmezdi? *Fanquilerin* tuhaf bir tarzı vardı. Düşünce şekilleri karanlık ve anlaşılması zordu. Bir elini gür siyah saçlarının diplerinde gezdirince, yağmurun ıslak parlaklığını hissederek, sanki biraz zorlarsa içinden bir cevap söküp çıkarabilirmiş gibi parmaklarının kafatasına olan baskısını arttırdı.

Bu kızı onun karşısına çıkaran Tanrılar mıydı yoksa?

Kendisine sinirlenerek başını salladı. Avrupalılar, Çinlilere asla dost olmazlardı ve Merkezi Krallık'a ait Tanrıların da onlarla hiç işi olmazdı. Aslında Chang An Lo'nun da onlarla, açgözlü ruhlarını geldikleri yer olan denize göndermekten başka bir işi olamazdı; ama işin tuhaf tarafı, dün genç kızla *hutong'da* karşılaştığı sırada gördüğü şey kesinlikle iblis bir yabancı değildi. Bu kız, daha çok, hırlayan ve kurtuluşu için savaşıyor bir tilkiye benziyordu. Kızın bu hali ona, bir zamanlar ormanın içindeki bir tuzaktan kurtardığı tilkiyi anımsatmıştı. Hayvan, can havliyle dişlerini ona geçirerek kolundan şerit halinde bir et parçası koparmış, ama sonuç olarak kaçıp kurtulmayı başarmıştı. O sırada Chang, hayvanın bakışlarında kapana kısılmışlığın, yabanılığın ve özgürlük savaşının izlerini gördü.

İşte şimdi de karşısında aynı vahşiliğin izlerini taşıyan bu kız vardı. Her tarafı ateşe veren öfkesi, bakır kızılı saçlarının ve *fanqui* gözlerinin yanı sıra içini de yakıp kavuruyordu ve onu da yakacaktı. Tuzağa yakalanmış tilkiye dokunduğu anda kendisine saldıracağını bildiği gibi bunu da kesin olarak biliyordu. Ama her ne pahasına

* Çin'e özgü, dar bir sokak türü. (yay. n.)

olursa olsun, kendisini ve ruhunu ona mecbur hissediyordu ve başka bir seçeneği de yoktu; çünkü kızın hayatım kurtarmıştı.

Bir an gözlerinin önünde geçidin hayali canlandı. Hiç kimsenin girmek istemeyeceği, aşağılık, leş gibi, rezil bir lağıma benziyordu. Normalde hiç bakmadan geçip giderdi, ama Tanrılar onun yürüyüşünü durdurup başını o yana çevirmişlerdi. Genç kız bütün ateşiyle, sanki o pis, kapkara çukurun tamamını aydınlatıyordu. Daha önce hiç ona benzeyen birini görmemişti.

Yağmurun ve güröldeyen gökyüzünün etkisiyle düşünceleri aniden dağıldı. Yaklaşmakta olan ayak sesleri ve bir bastonun sertçe yere vurulurken çıkardığı sesler dikkatim çekmişti. Sadece birkaç metre uzağından bir adam geçiyordu. Silindir şapka ve kalın yağmurluğuyla bir şemsiyenin altına sığınmış bir şekilde, Chang'in oradaki varlığından habersiz, hızla yürüyüp gitti. Fakat adam daha kulübe varamadan, gölgeye benzer iki figür kendini adamın önünde, sırlıklam kaldınmların önüne atmıştı.

Bunlar besbelli dilenciydiler. Biri kadın, diğeri erkekti. Eski kasabanın yerlisi olan bu insanlar, tiz sesleriyle yalvarıyorlardı.

Chang, onların bu halini görünce yere tükürdü.

Adam, gırtlığından gelen bir sesle lanet okuyarak, bir avuç dolusu bozuk parayı yerlere savurdu ve iki dilenci bu paraları toplamak için yerlere kapanınca bastonunu hızla sırtlarına indirmeye başladı. Adam kalın sopayı yukarı aşağı salladıkça ısığa benzer sesler çıkarıyordu. Chang adamın daha sonra binamın girişine doğru uzanan geniş, beyaz merdivenlerden çıkışını izledi. O kadar büyük bir yapıydı ki, adeta yüksek rütbeli memurlara tahsis edilmiş bir saraya benziyordu. Adamın içeri girerken söylediklerini duymadı, fakat hareketlerinden neler söylemiş olabileceğini tahmin ediyordu. Hayatı boyunca Çin'de bu tiplerden çok görmüştü.

İlerleyen saatlerde, bir kuşun mısıra karşı duyduğu çekime benzer şekilde gözlerini pırıl pırıl aydınlatılmış, uzun pencerelerden alamamıştı. Tilki saçlı kız, orada, bu binamın içindeydi. Yarun-

daki kadınla birlikte bu merdivenlerden tırmanışını izlemişti. Yalnız bu iki kadının arasında, ruhların gerginleştiren ve başlarını birbirlerinden öte tarafa çevirmelerine sebep olan taşkın bir öfke vardı.

Yağmur damlaları yüzüne inmeye başlarken, kendi kendine gülümsedi. Tilki kızın dişleri gayet keskindi.

Lydia, hızla kulüpten içeri girdi. Görülecek çok şey vardı ama zamanı kısıtlıydı.

"Burada kal. Çok sürmeyecek. Sadece on dakika. Hepsi bu," demişti Valentina. "Sakın bir yere kıpırdama."

Çok büyük bir alan kaplayan merdivenlerin yanında duruyorlardı. Merdivenlerin hemen yanında duran meşe ağacından antika koltuk, başlarının üzerinde sallanan avizelerin ışıltısıyla ve dev bir meşe palamudu biçimindeki, yeni cilalanmış tırabzan direğinin görünümlüyle nedense hiç uyumlu görünmüyordu. Buradaki her şey devasa boyutlardaydı. Tablolar, aynalar, hatta adamların bıyıkları bile, Lydia'nın daha önce görmüş olduklarından çok daha büyük ve güzeldi. Polly'nin bile bu kulüpten içeri hiç girmediğini düşündü.

"Ve sakın hiç kimseyle konuşma," diye ekledi annesi. Etraflarını saran insanların ilgiyle onlara bakıp aralarında mırıldandıklarını fark edince sesi iyice sertleşmişti. "Hiç kimseyle, duyuyor musun beni?"

"Evet, anne."

"Ofise gidip bu gece için nasıl bir düzenleme yapıldığını öğrenmem gerekiyor." Bu arada, kendisine yaklaşmakta olan smokinli ve ipek fularlı genç adama doğru cesaret kırıcı bir bakış atarak, "Belki de seni de yanımda götürmeliyim," dedi endişeli bir şekilde.

"Hayır, anne. Ben burada iyiyim. İnsanları seyretmek hoşuma gidiyor."

"Sorun şu ki, *Lydochka*, onlar da seni seyretmekten hoşlanıyorlar." Bir an için duraksadı. Kararsız kalmıştı ama sonra Lydia'nın

koltukta, elleri kucagında, ağırbaşlı bir şekilde oturduğunu görünce, kızının omzunu, onu cesaretlendirmek ister gibi hafifçe sıktı ve soldaki koridora doğru ilerledi. Annesi yanından ayrılınca, Lydia etrafındaki mınıtlılara kulak verdi. "Ben olsam, ona asla şu lanet elbiseyi almazdım," diyordu bir tanesi.

Elbisesinden mi bahsediyorlardı? Lydia parmak uçlarını, şeftali rengi, yumuşak, jorjet kumaşın üzerinde gezdirdi. Bu elbiseyi neredeyse camndan çok seviyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir giysisi olmamıştı. Ya krem rengi saten ayakkabılarına ne demeliydi? Bir ayağım kaldırıp tekrar bakınca, ayakkabısına bir kez daha hayran oldu. Bu, hayatımın en muhteşem amydı. Güzel bir yerde, güzel elbiseler içinde otururken, yine güzel insanlar tarafından takdirle izleniyordu. İnsanların gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu.

Yaşamak buydu işte. Mesele sadece hayatta olup, nefes alabiliyor olmak değildi ki. Bu... Bu yaşadığı şey, yan ölü bir şekilde etrafta dolanmak yerine, gerçekten canlı olmaktı. Ve işte o anda hayatında ilk kez, annesinin yüreğini kavuran acıyı biraz olsun gerçekten anladığını hissetti. Bütün bunlara sahip olup, sonra yitirmek... Gözü kapalı bir şekilde bir kanalizasyona girip fareler yardımıyla eve giden yolu bulmaya çalışmak gibi bir şey olmalıydı bu. Ev kelimesi zihninde yankılar uyandırmıştı. Bir anda bileğinde atan nabzının hızlandığını hissetti. Onun evi tavan arasındaki odaydı. Ama o evde daha ne kadar kalabilirlerdi ki? Eliyle şeftali rengi kumaşı kavrayarak avucunun içinde buruşturdu. Ayakkabılarını da gözlerden uzak olsun diye koltuğun arkasına itti.

Bak sana ne aldım, canım. Hem bu gece için, doğum günün için.

Okuldan koş koş eve geldiğinde, Valentina bu sözleri söylemiş, o da gülümseyerek annesinin ona, saçına bağlayabileceği bir kurdele ya da hayatının ilk ipek külotlu çorabını aldığını düşünmüştü. Bu elbiseyi ve bu ayakkabıları almış olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Donup kalmıştı. Kıpırdayamıyordu. Yutkunamıyordu bile. "Anne," demişti gözlerini elbiseye dikerek. "Onu neyle aldın?"

"Raftaki mavi kâsenin içinde duran parayla."

"Kira ve yiyecek için ayırdığımız parayla mı?"

"Evet, ama..."

"Hepsiyle mi?"

"Tabii ki. Bu pahalı bir elbise, haydi ama öyle üzgün üzgün bakma." Valentina aniden hüzünlenmiş, parlayan gözleri endişeyle dolmuştu. Kızının yanağım okşayarak, "Bu kadar üzölme, *dochenka*," dedi yumuşacık bir sesle. "Bu gece vereceğim konser için bana oldukça iyi bir ödeme yapacaklar. Ayrıca belki bu konser sayesinde başka rezervasyonlar da alabilirim. Özellikle de sen yanımda bu kadar sevimli bir halde dururken. Bunları, geleceğimiz için yaptığımız bir yatırım olarak düşün, haydi biraz gülümse, bir tanem. Elbiseni beğenmedin mi yoksa?"

Lydia beğendiğini anlatmak için başım sallamıştı, ama çok küçük bir hareketti bu ve ne kadar uğraşsa da bir türlü gülümseyemiyordu. "Aç kalacağız," diye fısıldamıştı sonunda.

"Saçmalama, Lydia."

"Bayan Zarya bizi dışarı attığında köprü altlarında çürüyeceğiz."

"Hayatım, aşırı duygusal davranıyorsun, haydi kalk da dene şu elbiseyi. Ve de tabii ki ayakkabılarım. Ayakkabılar için dükkâna hâlâ biraz borcum var, ama çok güzeller. Sence de öyle değıl mi?"

"Evet," dedi Lydia. Güçlölkle nefes alabiliyordu.

Elbise başından aşağı kaydığı anda, ona resmen âşık olmuştu. Elbisenin kol deliklerine iki sıra, oya gibi boncuk işlenmişti. Geometrik şekilli bir yakası, basen kısmında hafifçe parıldayan bir kuşağı vardı ve bir tarafında, tam diz üstünden başlayan küçük ama cesur bir yırtmaç göze çarpıyordu. Lydia kendi etrafında dönmeye başlayınca, elbisenin hışırdayarak dünyada olabilecek en baygın şeftali kokularını yaydığını hissetti. Yoksa hayal mi görüyordu?

"Beğendin mi, hayatım?" diye sordu Valentina.

"Bayıldım."

"Nice yıllara, bir tanem."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi, artık bana sinirlenmeyi bırak, olur mu?"

"Anne," dedi Lydia uysal bir sesle. "Korkuyorum."

"Of, sıkıldım artık ama, Lydia! Lütfen bu kadar aptalca davranma. Seni mutlu etmek için hayatının ilk şık elbisesini alıyorum ve sen de kalkmış bana korktuğunu söylüyorsun. Güzel bir şeye sahip olmak suç değildir." Simsiyah saçlarını Lydia'nın üzerine doğru eğmiş ve fısıldayarak, "Tadım çıkar, benim güzel, küçük kızım, hayatta elde edebildiklerinin tadını çıkar," demişti.

Buna karşılık Lydia başım sallamaktan başka bir şey yapamamıştı. Evet, elbiseyi beğenmiş, ama aynı zamanda ondan nefret etmişti. Ve onu bu kadar çok istediği için kendisinden de nefret ediyordu.

"Beni çıldırtıyorsun, Lydia Ivanova. Senin yüzünden yaşlı ve huysuz bir keçiye benzedim," dedi annesi sert bir sesle. "Elbiseyi hak etmiyorsun. Bu yüzden onu geri götüreceğim."

"Hayır." Bu kelimeyi haykırarak söylemiş ve böylece içinde saklı duygulan açığa çıkarmıştı.

Valentina, kızının saçlarını fırçalayıp bukleler halinde bir yanında toplamış ve çok geçmeden Lydia annesinin, gece elbisesine uygun *yeni* eldivenler giydiği fark etmişti.

Çabucak şöyle bir göz attığı sigara içme salonundan yavaşça uzaklaşırken yanma bir deniz subayı geldi. Salonun içindeki hava, düzinelerce sigara ve pipo içilmesinden oluşan dumanla sisli bir hal almıştı ve genzine kaçan duman yüzünden hapsiriyordu.

"Size yardıma olabilir miyim, bayan? Kaybolmuşa benziyorsunuz. Bu kadar hoş bir genç bayanı stres içinde görmek hiç hoşuma

gitmedi." Genç bahriyeli, azametli üniforması ve üzerindeki altın rengi püsküllerle göz aha bir şekilde durmuş, Lydia'ya gülümsüyordu.

"Şey, ben..."

"Size bir içki almama izin verir misiniz?"

Gözleri masmaviydi ve muzip bir gülümsemesi vardı. Daha önce böylesi bir daveti ancak rüyalarında görmüş olabileceğini düşündü. Size bir içki almama izin verir misiniz? Bütün bunlar elbise sayesinde gerçekleşiyordu. Bundan emindi. Aslında elbise ve sofistike bukleleri sayesinde demek daha doğru olurdu. Çok etkilenmişti ama kalbinin bir köşesinde biliyordu ki, bu seçkin subay, bu ilgisi karşılığında, besili bir şekilde dizilmiş dişleriyle, mutlaka bir şeyler bekleyecekti. Bu yönüyle, dün karşısına çıkan Çinli koruyucusundan çok farklıydı. Genç adam hayatım kurtarmış ve karşılığında hiçbir şey istememişti. Ancak bu hareketiyle, Lydia'mın tam olarak anlayamadığı bir şekilde, ruhuna dokunmuştu işte. Bu o kadar... o kadar sıra dışı bir durumdu ki. Çinli bir şahin neden *fanqui* bir serçeyi kurtarmak istemişindi? Bu soru kafasının içini oyarcasına zihninde dönüp duruyordu.

Simsiyah gözlerinde çakan öfke kıvılamını hatırlayarak, buna neyin sebep olabileceğini düşündü. Aslında ona bunu sormak istiyordu, ama öncelikle onu bulması lazımdı ve maalesef adım bile bilmiyordu.

"Bir içki?" diye sordu tekrar üniformalı subay.

Lydia, karşısındakini küçümsercesine başım kaldırarak, soğuk bir sesle, "Buraya konserin piyanisti olan annemle geldim," dedi.

Genç adam, sanki bir anda eriyerek yok olmuştu. Lydia bel kemiğinde zevk dolu bir titreşim hissederek giriş holünün gerisinde yer alan küçük bölmedeki kapıya doğru yöneldi. Kapının üzerindeki levhada demirden harflerle "Okuma Odası" yazıyordu ve zaten aralık durduğundan tokmağını çevirmesine bile gerek kalmamıştı. Usulca içeri girdi. Kalbindeki çarpıntı, ancak içeride ikiden fazla in-

san olmadığını görünce yatışmıştı. Yaşlı bir adam, arkası ve yanları yüksek bir deri koltukta uyuyakalmıştı ve elinde tuttuğu *The Times* gazetesi, adam tatlı tatlı horladıkça yüzüne doğru inip kalkıyordu. Yağmurun simsiyah camlarını dövdüğü pencerenin yanındaki adamsa Bay Theo'dan başkası değildi.

Gözleri kapalı bir halde dimdik oturuyordu. Ağzından, sürekli olarak uzun uzun, "Ooom," diye tekdüze bir ses çıkanyordu. Bu ses, tıpkı annesinin piyano tuşlarına uzun süre bastığı zaman çıkan sese benziyordu. Bir yandan da derin derin soluyordu ve ellerini dilenci kâsesi gibi, avuçları tavana bakacak şekilde koltuğun kollarına yerleştirmişti. Lydia adeta büyülenmişçesine öğretmenini seyre daldı. Yerlilerin, özellikle de Kaplan Tepesi'ndeki tapmakta yaşayan saçları kazınmış rahiplerin, böyle şeyler yaptıklarını görmüştü, ama beyaz bir adamın bu hareketleri yapışına ilk kez şahit oluyordu. Gözlerini odanın içinde gezdirdi. Loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve odanın bir duvarı, deri kaplı kitapların dizildiği rafların etkisiyle kararmış görünüyordu. Ayrıca odanın ortasına aralıklı olarak dizilmiş abanoz kaplama masaların üzeri gazete ve dergilerle kaplanmıştı. Lydia en yakınında duran bir tanesinin başlığını okuyabildi: KAPTAN DE HAVILLAND, ÇİNGENE GÜVESİYLE İLGİLİ YENİ BİLGİLER SUNDU.

Parmak uçlarında yürüyerek masalardan birine yanaştı. Çok nadir de olsa, Victoria Park'ında ortalığa atılmış bir dergi bulurdu ve onu parçalara aynalana dek, belki aylarca okuyarak didik didik ederdi. Ama bu odadaki dergiler yepyenyidi ve Lydia'nın karşı koyamayacağı kadar çekiciydiler. *Kasabanın Kadını* gibi çok çekici bir ismi olan ve kapağında uzun bacaklı bir kadınla bir tazi resmi bulunan dergiyi eline aldı. Ve tertemiz sayfalarından yayılan mürekkebin kokusunu içine çekmek için yüzüne yaklaştırdı ve hemen ardından derginin ilk sayfasını çevirdi. Aniden büyülendiğini hissetti. Birinci sayfada, Londra'nın Trafalgar Meydanı'ndaki Ulusal Galeri'nin basamaklarında poz vermiş iki kadının resmi vardı. Son moda kask

tipi şapkaları ve kendisinininkine benzeyen elbiseleriyle o kadar modern görünüyorlardı ki, Lydia doğrudan kendisini fotoğrafın içinde bir yerlerdeymiş gibi hayal etti. Şimdi bu kadınların kahkahalarını duymakla kalmıyor, ayaklarının dibinde cıvıldaayan güvercinlerin seslerini bile rahatlıkla duyabiliyordu.

"Çık dışarı."

Bu bağırmanın etkisiyle Lydia neredeyse elindeki dergiyi yere düşürecekti.

"Çık dışarı. Hemen."

Bu sesin sahibi Bay Theo'ydu. öne doğru eğilmiş, direkt kendisine bakıyordu. Tek fark, bu adamın her zaman alışık olduğu Bay Theo'ya pek benzemiyor olmasıydı. Neredeyse büyük bir hızla söylenileni yapacaktı. Okuldayken onun emirlerini harfiyen yerine getirmeye öylesine alışmıştı ki, karşı çıkmak aklının ucundan bile geçmezdi, ama bu sefer adamın sesinde var olan bir şey onu duraksatmış ve dönüp ona tekrar bakmasını sağlamıştı. Genç adamın gözlerindeki perişan ifade, onu adeta olduğu yere çivilemişti.

Çekinerek öğretmenine doğru bir adım yaklaştı. "Müdürüm?"

Bunun üzerine Theo, sanki Lydia açık bir yaraya parmak basmış gibi geriye doğru sıçrayarak, bir elini solgun yüzüne götürdü. Öğrencisine tekrar dönüp baktığında kontrolünü kazanmış görünüyordu.

"Ne var, Lydia?"

Lydia, ne diyeceğini ya da nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu. Dahası kendine güvenini tamamen yitirmişti, fakat küçük saten ayakkabılarının içini dolduran ayaklarına da odadan çıkmaları için söz geçiremiyordu.

"Efendim," diye konuşmaya başladı, ancak cümlelerin devamında ne söyleyeceğini kendisi bile bilmiyordu. "... Siz Budist misiniz?"

"Ne olağanüstü bir soru. Ama aynı zamanda özel bir soru, di-

yebilirim buna," diyerek, başını tekrar kızıl kahverengi deri koltuğun arkasına dayadı. Birdenbire yine yorgun ve bezgin görünmeye başlamıştı. "Ama hayır, Budist değilim. Yine de Budizm'e ait söylemlerin birçoğu, beni banşa ve aydınlanmaya giden yolu seçmem için teşvik ediyor. Yoksa Tann biliyor, kapkara bir ruha sahip olan bu yerde nadiren yararlı bir şeyler bulunabiliyor."

"Yani Çin'de mi, demek istiyorsunuz?"

"Hayır, burayı, bu yeri kastediyorum; yani bizim Uluslararası Yerleşim Bölgemizi," diye cevap verdi Theo, acı dolu bir kahkaha atarak. "Aslında ahlaki çöküntüden ve açgözlülükten başka bir şeyin yerleşmemiş olduğu bu yeri kastediyorum."

Öğretmeninin sözlerindeki acılığı, aloe bitkisinin acılığına benzer şekilde ağzının kenarlarında hissetmişti Lydia. Bu histen kurtulmak istercesine başını sallayarak elindeki dergiyi masanın üzerine bıraktı. "Ama, efendim, ben hep şöyle düşünmüşümdür: Sizin gibi biri... yani demek istediğim... her şeyiniz var. O halde neden..."

"Her şey mi? Okulumu mu kastediyorsun?"

"Evet tabii. Aynca bir eviniz, arabanız, toplumda iyi bir yeriniz var ve..." Güzel, egzotik bir metresiniz de var diyecekken, tam zamanında dilini tutmayı başardı. Aynca paradan da bahsetmedi. Oysa bu adamın çok parası vardı. Bütün bunları söylemek yerine, "Bir insanın isteyebileceği her şeye sahipsiniz," dedi.

"Bütün bunlar," dedi aniden ayağa kalkarak, "hepsi balçık, çamur. Buda'nın çok açık bir şekilde söylediği gibi, sahip olunan her şey insan ruhunu kirletir."

"Hayır, efendim. Böyle bir şeye inanmam."

Gözlerini tehditkâr bir biçimde kısarık genç kıza baktı, ama Lydia her şeye rağmen bakışlarını kaçırmayı reddetmişti. Kızın ağzı beklenmedik bir şekilde gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bak, küçük Lydia Ivanova, hoş elbiselerinin içinde her an açmaya hazır, olgunlaşmış, ama yine de kolayca incinebilecek bir

manolyaya benziyorsun. O kadar saf ve masumsun ki, etrafta neler döndüğünden hiç haberin yok. Burası yozlaşmış ve kokuşmuş bir dünya, hayatım ve sen bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Düşündüğünüzden çok daha fazla şey biliyorum."

Kızın bu lafına doğrudan bir kahrkayla cevap vererek, "Ah, tabii ki, eminim öyledir. Gerçi seni birçok sınıf arkadaşın gibi, ağzı dili olmayan bir orman faresi olarak görmüyorum, ama yine de çok küçüksün ve bu yüzden de hâlâ bir şeylere inanacak gücün var," dedi Theo. Sonra yeniden koltuğuna çökerek başını ellerinin arasına aldı ve, "Hâlâ inancın var," dedi.

Lydia genç adamın, açık kahverengi, hoş saçlarının arasına gömdüğü, fazlaca cefa çektiği belli olan uzun parmaklarına baktı ve o anda dilinin ucuna öfkeyle söyleyebileceği bir dizi laf geldiğini hissetti. Odanın diğer ucundan gelen baygın horultu sesleri eşliğinde öğretmeninin koltuğuna yanaşarak, sanki kulağına bir şey söyleyecekmış gibi, öne doğru eğildi.

"Efendim, kendim için nasıl bir gelecek istiyorsam, istediğim geleceği oluşturacak olan yine sadece benim. Eğer inanmak dediğiniz şey buysa, o halde evet, inanıyorum." Bu kelimeler ağzından öfkeli bir tıslama halinde çıkmıştı.

Theo, başını yana çevirerek genç kıza baktı. Genç kızın iradesine olan hayranlığını öfkesinin ardına gizleyerek, "Bunlar çok tutkulu sözler Lydia, ama maalesef boş sözler. Çünkü sen nerede yaşadığının farkında değilsin. Bu sefil, küçük kasabanın çarklarını döndüren şeyin ne olduğundan haberin yok senin. Her yerde ve her şeyde bir pislik, kokuşmuşluk, köprü altlarından yayılan leş kokuları..."

"Hayır, efendim," dedi Lydia. Şiddetle başını sallıyordu. "Bütün bunlar, burası için geçerli değil," diyerek deri kaplı kitapları, hayatlarını düzene sokmak için çalışan yaldızlı Fransız yapımı duvar saatini ve Sir Edvard Carlisle tarafından gözetilen, düzenli ve sakın olduğu dünyaya açılan şık kapıyı işaret etti.

"Lydia, sen resmen kör olmuşsun. Bu kasaba açgözlülüğün ve ihtirasın eseri olarak doğdu. Çin doymak bilmeyen, açgözlü insanlar tarafından çalınmış ve ele geçirilmiştir. Tann ve Buda adına seni uyarıyorum ki, sonu da yine açgözlülüğünün elinden olacaktır."

"Hayır."

"Evet, çünkü yozlaşmışlık bu kasabanın kalbine işlemiş. Herkesten önce sen, bunu biliyor olmalısın."

"Ben mi? Neden ben?" Kalbinin, göğsünden fırlayacak gibi korkuyla çarptığını hissetti Lydia.

"Tabii ki benim okuluma devam ettiğin için."

Theo, aniden kendisini toparlayıp her zamanki soğukkanlı haline dönerek, "Hadi şimdi git, Lydia. Pırl pırl parlayan saçlarını ve parlak fikirlerini de alıp git ve dışandakilerin gözlerini kamaştır. Pazartesi sabahı görüşürüz. O zaman sen, bileklerin her zamanki gibi aşınmış kol ağızlarından fırlamış bir halde VVilloughby Akademisi formanı giyiyor olacaksın. Ben de öğretmen cübbemi giyiyor olacağım. Ve aramızda geçen bu konuşmayı hiç olmamış kabul edeceğiz," dedi. Sonra öğrencisine artık dışarı çıkması gerektiğini anlatan bir el işareti yaparak sigarasına uzandı ve sessiz bir umutsuzluk havası içinde bir sigara yaktı.

Lydia her ne kadar öğretmeninin isteği üzerine dışarı çıkıp kapıyı da arkasından kapatmış olsa da, bu konuşmanın asla unutulmayacağına çok iyi biliyordu. En azından kendisi tarafından unutulmayacaktı.

"Lydia, hayatım, ne kadar hoş görünüyorsun."

Lydia, bu sesin kimden geldiğini öğrenmek için döndüğünde, üzerine eğilmiş bir halde duran Polly'nin annesi Bayan Mason'la karşılaştı. Yanında kırklı yaşlarda, uzun boylu, zarif bir kadın vardı. Bayan Mason bu kadının yanında çok kısa ve tıknaz görünüyordu.

"Kontes, sizi Lydia Ivanova'yla tanıştırmama izin veriniz. Ken-

disi, bu geceki piyanistimizin kızıdır," diyerek Lydia'ya döndü. "Kontes Natalia Serova da, St. Petersburg'dan gelen bir Rus'tur. Gerçi sanırım, onu artık Madam Charonne diye takdim etmem gerekiyor."

Kontes mi? Karşısındaki kadın bir kontes miydi yani? Bunun düşüncesi bile Lydia'yı soluksuz bırakmıştı. Koyu kırmızı, hareli tonlarda ipekten bir gece elbisesi giymişti, ama bu elbise, koyun bacağına benzer kolları ve uzun eteğiyle fazlasıyla eski moda görünüyordu. Kadın, soylu sırtı dimdik, boynuna bir dizi inci kolye dizilmiş bir halde, başını havaya kaldırmıştı ve solgun mavi gözleri Lydia'yı soğuk bir ilgiyle süzüyordu.

Lydia'nın bir kontese nasıl davranması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden de kadının önünde hafifçe diz kırarak eğilmekle yetindi.

"İyi yetiştirilmişsin, çocuğum. *Devushki ochen redko takie vezhlevie*," dedi kadın.

Lydia, kadının söylediklerini anlamadığını itiraf etmekten kaçındığı için, gözlerini yere dikmişti.

"Ah, yalnız Lydia Rusça bilmez," diye atıldı Bayan Mason genç kıza yardımcı olmaya çalışarak.

Bunun üzerine, kontes tek kaşını büyük bir ustalıkla yay gibi havaya kaldırarak, "Rusça bilmez mi? Ama nasıl olur?" diye sordu.

Lydia, o anda yerde bir delik açıp içine saklanmak istemişti. "Annem beni sadece İngilizce konuşabilecek şekilde yetiştirdi," dedi. Ardından da, "Ve biraz da Fransızca," diye ekledi çabucak.

"Utanç verici bir durum bu," dedi Kontes.

"Ah, Kontes, çocuğa karşı bu kadar acımasız olmayın, lütfen," diye yeniden atıldı Bayan Mason.

"*Kakoi koshmar!* Ama ana dilini bilmesi gerekirdi."

Yanakları utanç ve öfkeden kıpkırmızı olduğu halde, "Benim ana dilim İngilizcedir," diye ısrarla kendisini savundu Lydia. "Ve İngilizce konuşuyor olmaktan onur duyuyorum."

"Aferin sana," dedi Bayan Mason. "Bayrağımızı işte böyle dalgalandıracaksın, hayatım."

Kontes, ileri doğru uzanıp bir parmağını Lydia'nın çenesinin altına koyarak kızın başını bir santim kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak, "Evet, işte aynen böyle davranmalısın," dedi. Sonra dudaklarında muzip bir gülümsemeyle, "Tabii eğer mahkemedeysen," diyerek sözlerini bitirdi. Rusça aksanı, Valentina'ninkinden bile daha güçlüydü. Kelimeler ağzının içinde yuvarlanıyor gibiydi. Daha sonra hafifçe omuz silkti, fakat soğuk bakışlarını üzerinden çekmeden, imalı bir şekilde incelemeye devam etti. Öyle ki, genç kız bu bakışlar altında, kat kat soyuluyormuş gibi hissetti. "Evet, tatlı bir çocuksun, ama..." diyerek elini kızın çenesinden çekip doğruldu, "böyle bir elbise giymek için çok zayıfsın. Gecenin tadım çıkar, küçüğüm." Daha sonra yanındaki arkadaşıyla birlikte salonun iç kısımlarına doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

"Bugün Helen Wills'in YVimbledon'da kazandığını duydum," diyordu hemen yanında Anthea. "Ne heyecan verici, değil mi?" Bir yandan da Lydia'ya doğru özür diler gibi el sallıyordu.

Lydia, en az bir dakika boyunca yerinden hiç kıpırdamadı. Konser yaklaştıkça salon daha da dolmaya başlamıştı, fakat annesi ortarlarda görünmüyordu. Göğüs kemiğinin tam arkasında dayanılmaz bir acı hissetti. Sefalet içindeki yaşantısı yeni elbisesine bulaşan pis bir leke gibi onu kirletmişti. O anda acı bir şekilde bütün kemiklerinin zayıflıktan öne fırladığının, adeta bir deri bir kemik görüldüğünün ve göğüslerinin çok küçük olduğunun farkına vardı. Ayrıca saç renginin de kendisine uymadığını düşünüyordu. Üstelik aklı da tıpkı vücudu gibi diken dikendi. Elbisenin üzerindeki duruşu gibi, gerçek bir İngiliz gibi davranmaya çalışması da sahtekârlıktan başka bir şey değildi. Ah, evet, bu dili mükemmel bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu, ama kimi kandırıyordu?

Bütün bunları düşünerek geçirdiği bir dakikanın sonunda, çenesini bir santim kadar kaldırarak, annesini aramak üzere odanın

içinde dolaşmaya başladı. Konser sekiz buçukta başlayacağına göre çok az zamanları kalmıştı.

Biraz ileride iki vücut birbirine yaklaşmış bir halde duruyordu. Lydia birbirlerine biraz fazla yakın durduklarını düşündü. Mavi elbise ve minyon yapılı olanı, arkasım duvara yaslamıştı. Bir şeylerin beklentisinde olduğu fazlasıyla belli olan diğer iri yan vücutsa, o narin vücuda doğru eğilmiş ve yüzünü de neredeyse onu yiyecekmiş gibi kadının yüzüne yaklaştırmıştı.

Lydia donup kaldı. Kulübün içinde yer alan iyi aydınlatılmış bir koridorun yarısına kadar ilerlemiş, fakat koşarak sağ taraftaki dar geçitten geçince hizmetçilere ya da çamaşırhaneye ayrılmış gibi görünen bir bölüme çıkmıştı. Burası gizli saklı, kuytu bir yere benziyordu. Loş ve aşırı sıcaktı. Giriş kısmında, saksıya dikilmiş palmye ağacı, çini döşeli yerlere uzun parmaklara benzeyen gölgelerini döküyordu. Hemen o anda, kadının annesi olduğunu arılamış, ama ona doğru eğilen adamın kim olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Ardından büyük bir şokla, o adamın da Polly'nin babası Bay Mason olduğunun farkına vardı. Adam ellerini annesinin mavi elbisesi üzerinde gezdirerek sahiplenircesine kalçalarına, baldırlarına, boynuna, göğüslerine, her yerine dokunuyordu ve annesi de onu itip, uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Lydia, midesinin bulandığını hissetti. Arkasını dönüp oradan kaçıp gitmek istedi, ama yapamadı. Bunun yerine orada durup gözlerini onların üzerinden ayırmaksızın izlemeye devam etti. Valentina, sırtını, başını ve avuçlarını, sanki içine gömülmek istiyormuş gibi arkasındaki duvara bastırmış bir halde, hiç hareket etmeden bekliyordu. Mason'ın ağzı zapt edercesine kendi ağzını kavradığında, yüzünün yıkanmasına izin veren bir oyuncak bebek gibi adama teslim oldu. Adamın öpüşüne karşılık vermeden, cam gibi parlayan gözleri açık bir halde duruyordu. Bunun üzerine adam Valentina'mn vücudunu iki eliyle kavrayarak dilini boynundan aşı-

ğıya ve göğüslerinin arasındaki sıcak yarığa doğru kaydırıldı. O an Lydia, annesinin zevkle inleyişini duydu.

Nefesini kontrol edemeyerek yüksek sesle solumuştu. Ağzından çıkan ses bastırılmış ve oldukça alçak bir tonda olmasına rağmen yine de annesinin dikkatini çekerek, başını o yöne çevirmesine yetmişti. Kızım gördüğü anda kocaman siyah gözleri daha da irileşmiş, ağzı da şaşkınlıkla açık kalmıştı ama hiçbir şey söyleyememişti.

O anda Lydia, bacaklarının beyninden gelen uyanlara nihayet cevap vermesiyle, gözden kayboluncaya dek koşmaya başladı. Bir sürü köşeden dönerek koridordan koridora yarışırcasına koşarken, arkasından bir yerlerden gelen annesinin, "Lydia, Lydia!" diye bağırın sesini duyuyordu.

Tam o sırada tanıdık gelen birini gördü. Bu adamla daha önce de bir yerlerde karşılaşmış olduğundan emindi. Adam ana çıkış kapısına doğru ilerliyordu, ama yüzünü Lydia'dan tarafa çevirmişti. Bu, dün pazar yerinde saatini çaldığı adamdı. Bir saniye bile düşünmeden, soldaki ilk kapıdan içeri dalıp kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Burası, vestiyer olarak ayrılmış küçük ve sakın bir odaydı. İçerisi paltolar, etoller, yağmurluklar ve bastonlarla doluydu. Şapka ve bastonların asmak için portmantolar bile vardı. Bir kenarda ayn bir bölüme açılan küçük bir sundurmanın altında, bir uşak, konukların üzerlerindeki kıyafetleri alıp sonra da giderlerken geri vermek için sürekli olarak hazır bulunuyordu. Uşak, o sırada ortalarda yoktu, ama Lydia, onun dışarıda birisiyle Çince konuştuğunu duyabiliyordu.

Korkudan titriyordu. Dizleri birbirine vuruyor, dişleri zangırdıyordu. Derin bir nefes alıp hemen yanında asılı duran tilki kürkünden gösterişli paltoya doğru yanaştı. Giysiye kibarca yanağım dokundurarak pırıl pırıl parlayan kürkün zengin sıcaklığıyla midesindeki bulantıyı yatıştırmaya çalıştı, fakat bunun da hiç faydası olmadı. Yere oturup, kollarıyla dizlerinden aşağısını sararak başını dizlerine dayadı ve bu akşam olanları değerlendirmeye çalıştı.

Her şey, ama her şey kötü gitmişti. Yaşadığı tüm olumsuzluklar baştan sona kafasının içinde dönüp duruyordu. Annesi, okulu, planları, görünüşü, hatta konuşması bile... Hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı. Ah, bir de annesinin yanında gördüğü Mason vardı. Bu ne demektir ki şimdi? Neler oluyordu?

Yanaklarının gözyaşlarıyla ısındığını hissederek büyük bir öfkeyle yüzünü sildi. O asla ağlamazdı. Asla. Gözyaşları, Polly gibi, ağladıkları zaman sergiledikleri bu aciz görüntüyü umursamayacak insanlar içindi. Sonra başını sallayarak bir eliyle ağzını Ovuşturdu ve ayağa kalkarak kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Eğer her şey kötü gitmişse, onları kendi lehine olacak yola sokmak da ona kalmış demektir. Ama bunu nasıl yapacaktı?

Hâlâ titreyen elleriyle elbisesinin kırıkan yerlerini düzeltti ve o anda kasten olmasa da, daha çok alışkanlığı gereği vestiyerdeki paltoların ceplerinde bir şeyler aramaya koyuldu. Bir çift deriden erkek eldiveniyle, bir adet Dunhill çakmak hemen eline gelivermişti; ama içi acısa da bunları tekrar yerlerine bıraktı. Onları içinde saklayabileceği bir gece çantası ya da geniş bir cebi yoktu. Ama yine de dantelden bir kadın mendilini iç çamaşırlarının arasına sıkıştırmadan edemedi. Böyle bir şeyi *pazarda kolaylıkla* satabilirdi. Sonra kalın, siyah bir yağmurluğa doğru yöneldi. Yediği yağmurun etkisiyle hâlâ kurumamıştı ve iç cebinde bir kabarıklık göze çarpıyordu. Lydia'nın parmakları, cebin içindekileri hemen dışarı çıkardı. Geayik derisinden yumuşacık bir keseydi bu.

Kimse gelmeden, telaşla kesenin ağzını gevşetip ters çevirmesiyle, pırlıl pırlıl parlayan yakut bir kolye eline düşürmüştü. Avucunun tam ortasında kor alevden bir kan *havuzu gibi duruyordu*.

Chang, etrafı izlemeye devam ediyordu.

Bölgenin kalbinden yükselen bir dalga gibi geldiler. Gelgit kabilinden kapkara bir polis dalgası caddeyi bir anda nefessiz bırakmıştı. Kalça hizasında asılı duran silahları ve sivri kasketleri üzerinde gururla işlenmiş rütbeleriyle, kovuğundan başını çıkaran bir kobra yılanı kadar tehditkârdılar. Geceyi sapsarı, düzgün dilimlere ayıran farları eşliğinde araba ve kamyonetlerinden dışarı fırlayarak kulübü çepeçevre sardılar. Göğsü madalyalarla kabarmış ve sağ gözünün üzerinde tek bir cam mercek olan, siyah-beyaz renklerde şık giyimli bir adam, kulüp binasının merdivenlerinden inerek onlara doğru yaklaştı. Sonra, nüfuzlu bir adamın kızının düğününde etrafa altın paralar saçarkenki haline benzer şekilde, el kol hareketleri yaparak askerlerine emirler yağdırdı.

Chang, olan biteni soğukkanlı ve telaşsız bir biçimde izledi. Ama bir yandan da, tehlikeli bir durum olduğunu hissettiğinden, karanlığı kolaçan etmekten geri kalmıyordu. Ağacın gövdesinin gölgede kalan kısmına doğru kaydı. O sırada uzun süredir etrafında olan herkes aceleyle kaçışmıştı. Dilenciler, çekirdekçi, çaycı ve havada bozuk para çevirerek gösteri yapan dal gibi incecik çocuk, polis çizmelerinin kokusunu aldıkları anda sanki eriyerek ortadan kaybolmuşlardı. Gecenin bozulan havası, Chang'in ciğerlerini tıkamaya başlamıştı. Ayrıca başının yanından titrek ışıklar saçarak, gölge gibi geçen kızgın ruhların öfkeli söylemlerini duyar gibi oluyordu. Bu ruhlar, başka bir barbarca istiladan daha yeni çıkmışlardı.

Bu arada, yağmur şimdi daha da yoğunlaşmış bir şekilde, sanki hepsini önüne atıp sürükleyecekmiş gibi yağmaya devam ediyordu.

Caddeleri cilalanmış gibi parlatırken, Ulysses Kulübü'nün duvarları etrafında mevzilenmiş mavi üniformalı şeytanların kasketlerine çok hızlı darbeler indirerek, başlarını eğmelerini sağlıyordu. Chang, bir gözü mercekli olan adamın binanın açılmış gibi görünen kapıları tarafından yutuluşunu ve hemen ardından ağır kapıların üzerine kapanışını saklandığı yerden izledi. Onun yerini tüfekli bir subay aldı. Dünya, işgalcileri içine alarak kendisini dışarıya kapatmıştı.

Chang, onun, yani tilki kızın da içeride olduğunu biliyordu. Tıpkı uyurken rüyalarına girdiği gibi, şimdi de bu binanın odalarında geziniyordu. Bu kız gün doğup uyandığında bile, sanki yaşadığı yer orasıymış gibi, rahatça zihninde belirveriyor, onu aklından çıkarmaya çalıştıındaysa alay edercesine kahkahalar atıyordu. Gözleri kapalıyken bile onun yüzünü, keskin dişlerini, alev alev yanan saçlarını ve kendisine zekâ dolu, merakla bakarken parlıyormuş gibi görünen kehribar rengi gözlerini görebiliyordu.

Ya beyaz şeytanın binasında kendi isteğiyle bulunmuyorsa, diye düşündü birdenbire. Acaba kapatılmış ya da tuzağa düşürülmüş olabilir miydi? Eğer durum böyleyse, kapıyı gevşetip kızı kurtarması gerekiyordu.

Böylece ıslak briketleri kolaylıkla arkasında bırakarak sıçan deliğinden içeri süzülen bir kedi kadar sessiz ve görünmez bir şekilde, hafifçe eğilerek karanlığın içinde koşmaya başladı.

Gözleri binanın arka tarafındaki karanlığa uyum sağlayana kadar geniş yapraklı bir çalılığın altında çömelerek bekledi. Yüksek taş duvarın gölgesi olduğu gibi bahçeye vuruyordu ve cadde ışıklan bu alana hiçbir şekilde uzanamadığından, gecenin alışılmış düzenini bozamıyordu. Genelde keskin kulakları, bir baykuşun pençesine düşmüş, acı içindeki bir yaratığın çılgınlığını ya da bir samurun homurdanmasını bile fark edebilirdi, ama yağmurun yaprakları döven şakırtısı diğer seslerin çoğunu bastırıyordu. Bu yüzden, çömelerek sabırla beklemeyi tercih etmişti.

Çok fazla beklemesine gerek kalmadan, bir fenerden yayıldığı belli olan yuvarlak sarı ışık, iki polis memurunun devriye gezdiğini haber verdi. Başları öne eğik, omuzlarını yağmuru düşman bellemişçesine kamburlaştırmış bir halde yürüyorlardı. Fenerin ışığı dev bir ateş böceği gibi çalıkların arasında geziniyor olsa da, adamlar bakışlarını neredeyse hiç sağa sola çevirmiyorlardı. Chang, başını geriye atarak çocukken suratım şelaleye doğru uzatmasına benzer şekilde, yüzünü sağanak yağmura doğru kaldırdı. Su, bir ruh haliydi. Onu, nehirde yüzerken ya da kirini yıkarken bir arkadaşı gibi görüyorsa, cennetten indiği zaman neden düşman olarak görsündü ki? Tanrıların bizzat kendi kadehlerinden ikram ettikleri bir nimetti su. Bu geceyse, barbarların ölümcül gözlerinden korunması için suyu ona bir hediye olarak sunuyorlardı. Merhamet Tanrısı Kuan Yung'a şükranlarım sunmak için dudaklarının arasından bir dua mırıldandı.

Sonra yola doğru ilerledi. Derin bir nefes alarak su ve ateşi oluşturan tüm elementlerin kokusunu içine çekti ve duvara tırmanmak üzere öne doğru fırladı. Parmaklarıyla tutunmak için pürüzlü bir taş bulup daha sonra bacakları başının üzerine gelecek şekilde havada takla atarak, duvarın üzerine doğru saniyenin yarısı kadar bir zamanda yaptığı bir sıçrayıştı bu. Daha sonra yere yumuşak bir iniş yaparak diğer tarafa atladı. Bunlar, su gibi akıcı ve sakin hareketlerdi ve sonuç olarak hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Chang'ın atlayıp zıplaması karşısında şaşkınlığını dile getiren tek canlı, bir kurbağaydı.

Fakat Chang ileri doğru bir adım bile atmadan, gökyüzü tek bir yıldırım çarpmasıyla adeta ikiye ayrılarak kulüp bahçesini göz kamaştıracak bir şekilde aydınlatmış ve gece görüşünü elinden almıştı. Chang, boğazında bir kasımayla birlikte ağzının kuruduğunu hissetti. Bu bir işaretti. Ama bunu iyiye mi, kötüye mi yorması gerektiğine karar veremedi. Bu konu bir süre aklım kurcalamaya devam etti. Yıldırımın ardından daha da derin bir şekilde çöken ka-

ranlığın ortasında bir su samuru kadar ıslak ve kaygan vücuduyla diz çökerek, bu işaretin ona dikkatsizliğini anlatmak için gönderilmiş olabileceğinden endişe etmeye başladı. Belki de Tannlar ona bu *fattqui* kızın, çok yüksek bir bedele mal olacağını anlatmaya çalışıyorlardı. Islak toprağın kokusu burun deliklerine kadar ulaşıyordu. Yere uzandı ve bir avuç toprak alarak yüzüne yaklaştırdı. Barbarlar tarafından çalınan zengin, verimli, sanmtırak, kül rengi Çin toprağıydı bu. Parmaklarının arasında yuvarladığında, sanki ölüymüş gibi, soğuk bir his veriyordu. Barbarlar nereye giderlerse ölümü de beraberlerinde getiriyorlardı.

Aslında buradan hemen gitmesi gerektiğini biliyordu.

Sabırsızca başını sallayarak dudaklarına düşen yağmur damlalarını diliyle yaladı. Buradan gitmek mi? Bunu yapması imkânsızdı, çünkü ruhları artık birbirine bağlanmıştı ve bir balık nasıl yüzdüğü nehri terk edemezse o da buradan öylece çekip gidemezdi. Sanki içinde, derinde bir yerlerde onu kıza bağlayan gizli bir zincir vardı ve onun varlığını tıpkı göğsünü sızlatan bir sancı gibi hissedebiliyordu. Burayı terk etmek onun için ölümle eş değerd.

Yanından geçtiği ağaçların bir parçasıymış gibi hareket ederek ıslak çimenlerin üzerinden hızla, ama hiç ses çıkarmadan ilerlemeye başladı. Öyle ki gölgesi bile ağaçların gölgeleriyle bütünleşiyor gibiydi. Her yanı hektarlarca uzanan tertemiz çimenlerle çevrelenmişti. Bir tarafta küçük bir göl, çiçek bahçeleri ve tenis kortları, diğer taraftaysa bir orduyu boğmaya yetecek büyüklükte bir yüzme havuzu yer alıyordu ve tüm güzellikler, binadan yayılan ışıklarla loş bir şekilde aydınlanıyorlardı. Chang, burayı eskiden alelade bir binadan çok iki ufak kulesi olan bir kaleye benzetirdi; ama yabancılar binanın böylesine iddialı görünmesine cesaret edemeyerek ön cephe görüntüsünü uzun bir verandayla ve hilal şeklindeki terasa inen geniş basamaklarla yumuşatmışlardı. Verandanın çatısından aşağıya kıvrımlar halinde salkımlar sarkıyordu ve fırtınadan korunmak amacıyla uzun bambulardan yapılmış storlar aşağıya indiril-

mişti. Bu yüzden içerisi hiçbir şekilde görünmüyordu. Chang, starların ani esen rüzgârla, tıpkı bir ölüden geriye kalan kemikler gibi dalgalanıp zangırdarak çerçevelere çarptığım duyabiliyordu.

Chang, bir an hangi yoldan gideceğine karar veremedi, ama sonra sağa doğru kıvnldı. O anda küçük ve hafif bir şeyin yüzüne çarparak yağmur damlalarının etkisiyle yanağına tutunduğunu hissetti. Hemen elini yüzüne götürerek aldı onu. Tam, uğursuz bir kelebek muamelesi yaparak fırlatıp atmak üzereydi ki, biraz daha yakından bakınca onun bir çiçek yaprağı olduğunu fark etti. Yumuşacık, pembe bir gül yaprağıydı bu. İşte ancak o anda, bir gül bahçesinin tam ortasında durduğunun farkına vardı. Yeni açmış çiçekler rüzgârın ve yağmurun etkisiyle dallarından koparak parçalanıyorlardı. Avucunun içinde kıvrılmış halde tek başına duran gül yaprağına baktı. İşte *bu* da bir işaretti. Aşkın işareti. Böylece artık onu bulacağından hiç şüphesi kalmamıştı. Hatta bu umut damarlarına kadar işlemişti. Tannlar bu gece ona, kulağına fısıldayacak kadar yakındılar. Kendisine onlar tarafından nazikçe sunulan gül yaprağını ıslak gömleğinin altına sakladı. Çıplak teni yaprağın dokunuşuyla sızlamıştı. Şimdi nabızı daha güçlü atıyordu.

Fenerlerden yayılan yuvarlak ışıklan takip ederek gölgede kalmaya çalıştı. Binamn mutfak kısmına giden bir patikaya girene kadar karanlıktan karanlığa ilerledi. Odanın ışıkları pencerelerini ıslıl ıslıl aydınlatıyordu ve Chang dağınık haldeki zemini ve dumanı tüten tencereleri görebiliyordu; ama içeride kapımın yanında duran polis üniformalı, uğursuz barbardan başka kimse yoktu. Gevezelik edip sürekli lanetler yağdıran mutfak işçileri neredeydi? Yoksa barbarlar onları yemişler miydi? Bu gece burada neler dönüyordu böyle?

Sessizce binanın yanından ilerleyerek kalbini kıskançlıkla dolduran bir pencerenin önünde durdu. Aslında gördüklerine imrenmesine çok şaşırmıştı. İmkânsız olduğunu bile bile, bu duyguyu yüreğinden söküp atmaya çalıştı. Aslında Batılılardan ve onlann

Doğu'ya getirdikleri her şeyden nefret ederdi. Bir tek şey hariç: Kitaplar. Onların kitaplarını seviyordu ve penceresinden baktığı bu odanın bir duvan tamamen bu kitaplarla doluydu. Herkesin rahatça alıp okuyabilmesi için düzgün bir şekilde raflara dizilmişlerdi. Çin öğretisindeki, sadece bilginlerin okuması için belli bir yerde muhafaza edilen ve dikkat edilmediğinde kolayca yıpranabilen tomarlara benzemiyorlardı. Dayanıklı olmaları için deriyle kaplanmışlardı ve içleri bilgi doluydu.

Chang yıllar önce İngilizce eğitimi almıştı, ama bu tabii ki Pekin'deki Yasak Şehir'de babasının başı vurulmadan günler önce olan bir şeydi. O günlerin tekrar gözünün önüne gelmesine bile dayanamıyordu; çünkü o dönemi her hatırlayışında düşünceleri adeta beynini sokan anlara dönüşüyorlardı. O zamanlar öğretmeni, Munrov'un *Büyük İngiliz İmparatorluğu Tarihi* adlı kitabını okuma ödevi olarak vermişti. Böylece Chang, İngiltere'nin ne kadar küçük olduğunu ve Çin gibi büyük bir okyanusun yanında ancak sefil bir tükürük sayılabileceğini öğrenerek büyük bir utanç duymuştu.

Öfkeli seslerle bağınıldığını duyunca, dikkati kitaplardan odanın içinde tartışmakta olan iki adama kaydı. Adamlardan biri, Cam Göz'dü. Dimdik ve gergin bir şekilde masada oturuyordu ve ellerini önünde sımsıkı yumruk yapmış bir halde, makineli tüfek gibi durmadan konuşup duruyordu. Diğer adamsa beyaz saçlıydı. Uzun boyuyla odanın ortasında duruyor ve olaya hâkim olmaya çalışıyordu. Gözleri, bir şahin gagası kadar kancalı görünen burnunun üzerinden öfkeyle parlıyordu. Cam Göz yumruğunu masaya vurduğunda bir an bile ürmedi. Oysa adam yumruğunu masaya indirirken, bir yandan da bas bas bağırıyordu. Öyle ki odanın dışında duran Chang bile, kelimesi kelimesine adamın bütün söylediklerini duyabiliyordu. "Burnumun dibinde bütün bunların olmasına izin vermeyeceğim. Polis şefi olarak ısrar ediyorum, herkes..."

O anda gecenin sessizliği bir köpek havlamasıyla bölündü. Ses, Chang'in solundan, sağanak yağmurun arkasına saklanmış, gö-

r nmeyen bir yerden geliyordu. Tüylerinin ürperdiğini hissederek hızla diğer köşeye kaymak üzere harekete geçti. Bu kısımda pence-
reler uzun ve kemerliydi. O anda Peiho Nehri  zerine vuran güneş
kadar ı ıltılı bir şekilde parlayan büyük bir çemberden içeri baktığı
hissine kapıldı. Hemen ardından odanın, narin kanatlarını çırparak
heyecanla  t    en ku larla dolu olduğunu sandı; fakat gözleri ı ı a
alı ınca, onların gece elbiseleri içinde, ellerinde yelpazeleriyle geve-
zelik eden kadınlar olduklarını fark etti.   te onun da burada, bu al-
tın kafeste olması gerekiyordu. Aniden heyecanlanarak, g  s nde
kelebekler u uşuyormuş gibi hissetti.

Oda da hiç erkek yoktu. Sandalyeler düz bir sıra halinde dizil-
mi ti ve hepsinin yüzü tek bir objeye dönüktü. Chang, odanın bu
düzenini canavarımsı, dev bir kaplumbağaya benzeterek  a kınlık-
la nefesini tuttu. Gerçekten de uzun ve cılız bacaklarının üzerinde
duran, siyah ve parlak bir kurbağaya benziyordu ve hemen ya-
nında bir parmağını arada bir bembeyaz di lerine götürerek uzun
ve içi buz dolu bardağım yudumlayan siyah saçlı, güzel bir kadın
duruyordu. Kadının gözlerinde kederli ve yalnız bir ifade vardı.

Onu tanıyordu. Bu kadını daha önce, kulübün önündeki mer-
divenlerde tilki kızın yanında da g rm  ti. Nefesi  yle düzensiz-
le mi ti ki, gözleri kalabalığın arasında parlayan bakır rengi saçları
ararken güçlükle soluyabiliyordu. Kadınların sadece birkaç tanesi
oturur haldeydi. Büyük bir kısmı ellerinde bir bardak ya da bir yel-
pazeyle ayakta dikiliyor ya da odanın içinde geziniyordu. Boyalı
dudakları   keyle kıvrılmı tı. Belli ki, huzurlarını kaçıran bir şey
vardı. Pencerenin yanındaki ta  işlemeye dayanıncaya kadar cama
iyice yana tı ve o sırada aniden onu gördü. Dünyalar onun olmuştu
ve şimdi her şey daha bir parlak görünüyordu.

Mermer s t nlardan birine dayanmış, diğerlerinden ayrı bir yerde
duruyordu. Saçının topuzuna bir deveku u tüyü tutturmuş olan  i -
man bir kadının arkasına saklanmıştı ve neredeyse herkesten ka ar

gibi bir hali vardı. Saçının zengin parlaklığı göz önüne alınmazsa, genç kız, önünde duran kadına kıyasla çok daha zayıf ve solgun görünüyordu. Chang, gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmadan genç kızı izlemeye devam ediyordu ve kızın tedirgin bir şekilde defalarca kapıyı kontrol ettiğini fark etmişti. Kapının aniden açılmasıyla birlikte içeriye iki kadın girince de gözleri korku ve dehşetle kararmıştı. Chang, kadınların her ikisini de kaskatı beyaz cübbeleri ve beyaz bir örtüyle kapattıkları tuhaf saç biçimleriyle ölüm meleklerine benzetti. Çocukken onu yaşayan Tannlanmn etini yemeye zorlayan ve Tannlanmn kanını ağzının içine döken rahibelerden hiçbir farklan yoktu. Bu korkunç barbarlığı her hatırlayışında midesine kramplar girerdi. Ama salona giren bu kadınlar boyunlarına gurur duydukları o haçlı kolyelerden takmamışlardı.

Kadınlar yüzlerinde kibar bir gülümsemeyle kendilerinden daha genç görünen iki bayana salonun dışına doğru eşlik ettiler. Tilki kızın vücudundaki gerilim, ancak salon kapısı bu insanların arkasından kapandıktan sonra biraz olsun yatışmış, etrafı kolaçan ederek kafesinin kenarlarında sessizce dolaşmaya başlamıştı. Yine de iki yamna sarkıttığı kollar hâlâ gergindi ve bir eliyle elbisesinin yumuşak kumaşını çektiyordu. Chang, o sırada genç kızın dantel bir mendili kazara olmuş gibi yere düşürdüğünü fark etti; ama kızın parmaklarının kasıtlı hareketi kesinlikle gözünden kaçmamıştı. *Bunu neden yapmış olabilir ki*, diye düşündü. Şu yabancıların bazı hareketleri de gerçekten anlaşılmas oluyordu.

Olgunlaşmış dağ erigi rengine bir elbise giyen, uzun boylu bir kadının yanından geçerken, kadın ona bir şeyler söyledi, ama tilki kız cevap olarak hiçbir şey söylemeyip sadece başını sallamakla yetindi. Biraz da yanakları kızarmıştı, o kadar. Kız şimdi pencere-lere doğru ilerliyordu. Kızın yaklaştığını görünce, Chang'ın göğsü heyecandan sıkışmaya başladı. Elmacık kemikleri hatırladığından da hoş görünüyordu. Ayrıca gözleri de daha iriydi, ama ağzının etrafını çevreleyen cildi, tıpkı hasta bir çocuğunki gibi morumsu bir renkteydi.

Öne doğru eğilerek uzandı ve genç kızı ondan ayıran cama dokundu. Parmakları soğuk yüzeyin üzerinde hafifçe davul çalınıyormuş gibi zangırdıyordu. *Bu titreme, belki de yağmur yüzündendir*, diye düşündü. Genç kız, pencerenin önüne gelmeden yan yolda durup kaşlarını çatarak, tıpkı eski günlerde babasına ait av köpeğinin yaptığı gibi başını yana eğerek dışarıdaki fırtınaya baktı. Chang onun camın önünden çekilmesine fırsat vermeden pencereden yansıyan ışığın önüne geçerek kızın önünde saygıyla eğildi.

Tilki kızın gözleriyle ağzı şaşkınlıktan ay gibi yuvarlaklaştı. Sonra da kendisini tanyarak gülümsedi. Hemen ardından Chang, kısa bir an sessiz bir yardım çağrısında bulunur gibi avucunu açarak ona doğru uzattı. Tam o sırada sert ve soğuk bir cisimle başının yan tarafına vurulduğunu hissetti. Sanki üzerinden kapkara dalgalar geçiyordu ve gece, siyah camdan keskin parçalara ayrılmıştı. Yine de kendini hızlıca toparlamış ve kasları harekete geçmek üzere anında gerilmişti.

Tek bir bacak savurma hareketiyle leş gibi viski kokan, lanet suratlı bu saldırganı sakat bırakabilir ya da bıçak gibi keskin bir el darbesiyle, onun o beş para etmez nefes borusunu parçalayabilirdi, ama o anda duyduğu bir ses onu durdurmuştu.

Bu, onu ölümle tehdit eden bir hırlama sesiydi.

Islak çimenlerin üzerinde, ayaklarının dibinde yere çömelmiş bir kurt köpeği duruyordu. Hayvan, üzerine atlamaya hazır, kam-burunu çıkarmış bir halde bekliyordu. Bir yandan da gırtlığının gerisinden gelen ve Chang'ın kanını donduran bir hırlamayla dişlerini gösteriyordu. Bu av köpeği, kalbini yerinden söküp çıkarmaya susamış gibiydi.

Aslında köpeği öldürmek istemiyordu, ama mecburdu.

Bakışlarını yavaşça köpekten alıp adama doğru yöneltti. Adamın başında yağmurdan korunmak için giydiği mavi renkte bir iblis kasketi vardı. Uzun boyluydu, fakat leylek gibi uzun bacakları ve içi boş gibi görünen tombul yanaklarıyla devrilmesi kolay türden

kof bir ağaca benziyordu. Elinde bir silah vardı. Chang, kendi kanının silahın üzerinde parladığını fark etti. Adamın ince dudaklarının hareket etmesinden bir şeyler söylediği anlaşılıyordu, ama rüzgâr kulaklarında öyle bir uğulduyordu ki, kelimeleri güçlkle duyabiliyordu.

"Seni sarı pislik."

"Hırsız Çinli."

"Adi röntgenci."

"Bizim kadınlarımıza bakmaya nasıl cüret edersin, seni rezil..." diye söylenerek, tüfeğini Chang'in üzerine indirmek üzere bir kez daha havaya kaldırdı.

Chang yan tarafa kayarak belini döndürdü ve bacağı kamçı gibi hızla şaklatarak yukarı doğru salladı, ama köpek de onun kadar hızlıydı. Kendisini hızla efendisiyle saldırganın arasına atarak, dişlerini Chang'in ayağındaki hassas deriye geçirdi ve onu ıslak çimenlerin üzerine sırtüstü yatırdı. Köpek, dişlerini kemiğine geçirince Chang'in duyduğu acı bacağından yukarı doğru yayılmıştı. Yine de, derin bir nefes alarak, vücudundaki gerilimi azaltıp korkunun enerjisini kendi lehine kullanma yoluna gitti. Sonra bir anda nefesini bıraktı ve diğer ayağını patlatırcasına av hayvanının yüzüne indirdi.

Hayvan, ağzındakini bırakarak inlemesine bile fırsat kalmadan yan tarafa yığılıp kalmıştı. Chang hemen ayaklarının üzerinde doğrularak koşmaya başladı.

"Bir adım daha atarsan bir mermiyle lanet olası beynini dağıtırım."

Chang, sakinleşerek mantıklı düşünmeye çalıştı. Bu adamın kendisini köpeğine yaptığı şeyden ötürü zaten öldüreceğini biliyordu. Mavi iblisin gururunu kırmıştı. Bu yüzden kaçması ya da teslim olması hiçbir şey fark ettirmeyecek, her iki durumda da sonucu aynı olacaktı. Kızdan aynlaacağı için ciğerlerinin bıçak değmiş gibi pişmanlıkla sızladığını hissetti. Sonra yavaşça dönerek adamın kar-

şısında durdu. Mavi iblisin gözlerindeki vahşeti tüm açıklığıyla görebiliyordu. Tüfeğinin kapkara gözünü doğrudan üzerine doğrultmuştu.

"Dong Po, Tanrı aşkına burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Bu ses yağmurun içinden patlarcasına gelerek, polisin mermisini Chang'in beynine bağlayan ipi koparmıştı. Kızın sesiydi bu.

"Seni işe yaramaz çocuk, sana kapıda beklemeni söylemiştim. Bu itaatsizliğinden dolayı eve gidince Li'ye, sana temiz bir dayak atmasını söyleyeceğim," dedi Lydia. Gözlerini Chang'e dikmiş, ters ters bakıyordu.

O anda Chang, kalbinin durduğunu sandı. Bütün gücünü harcayarak dudaklarına yayılan gülümsemeyi engellemeye çalıştı ve aciz bir şekilde özür dilemek üzere başını eğdi.

"Ben üzgün, bayan, çok üzgün. Kızma bana," dedi ve pencereyi işaret ederek, "Siz iyi mi diye baktı ben. Çok polis var. Endişe etti ben."

Kızın arkasında bir tane daha mavi iblis duruyordu. Adam, kızın başının üzerinde siyah bir şemsiye tutmaya çalışıyordu, ancak sert rüzgâr ve yağmur şemsiyeyi hızla savuruyordu. Öyle ki, kızın saçının şekli sıçan kuyruğuna, rengi de bronz dönmüştü. Omuzlarının üzerine bir hizmetçinin incecik beyaz ceketini almıştı, ama o da şimdiden sırlıslık olmuştü.

"Ted, köpeğin durumu nasıl?" diye sordu sonradan gelen polis. Orta yaşlı ve şişman bir adamdı.

"Bak sana ne diyeceğim, Sarge. Eğer bu sarı benizli aşağılık herif benim Rex'imi öldürdüyse, onu..."

"Sakin ol, Ted. Bak, köpek kımıldıyor işte. Muhtemelen, sadece bayılmıştır," dedi Sarge. Sonra Chang'e döndü ve yüzündeki kanı fark ederek, "Şimdi bana bak, çocuk," dedi çok da kaba olmayan bir ses tonuyla. "Burada neler döndüğünden tam olarak emin değilim, ama efendin senin bu pencerelerden içeriye gözetlediğini görünce gerçekten çok üzüldü. Sana bir muhafız gibi kapıda beklemeni

söylemiş. Anla işte, kendisi ya da annesi binek arabalanndan birine ihtiyaç duyduklarında onları koruman için. O arabaların çekicileri gerçekten çok tehlikeliler. Bu yüzden, onu bu şekilde hayal kinklığına uğrattığın için kendinden utanmalısın."

Chang sessizce kan içinde kalmış ayağına bakarak başını salladı.

"Disiplinsizsin," dedi mavi iblis. "İşte senin sorunun bu."

Chang, adamın yüzünün ortasına bir kaplan pençesi yumruğu indirdiğini hayal etti. Bu ona disiplinin ne olduğunu gösterir miydi acaba? Üstelik köpeğini öldürmek istemiş olsa hayvan şu anda kesinlikle ölü olurdu.

"Dong Po."

Başım kaldırarak kızın amber rengi gözlerine baktı.

"Seni sefil çocuk, şimdi doğru eve gideceksin. Hiç güvenilir şekilde davranmadın. Bu yüzden de yann cezalandınlacaksın," dedi Lydia.

Konuşurken çenesini havaya kaldırmıştı. Kibirli bir şekilde dudak bükerek ona bakışını görenler, onu Merkezi Krallık'ın Büyük İmparatoriçesi Tzu Hsi sanabilirlerdi.

"Memur Bey," dedi Lydia, "uşağımın davranışlarından dolayı sizden çok özür dilerim. Mümkünse kapının dışına atıldığına siz de şahit olun lütfen."

Soma ortalığı kasıp kavuran bir yaz fırtınasında değil de, güneşli bir havada yürüyüşe çıkmışçasına, geldiği patikadan geriye doğru yürümeye koyuldu. Mavi üniformalı çavuş da bir eliyle şemsiyeyi tutarak onu takip etti.

"Efendim," diye bağırdı Chang arkasından. Sesi rüzgârın uğultusuna kaşıyordu.

"Ne var?" diyerek döndü Lydia.

"Sivrisineği top atarak öldürmeye gerek yok," dedi Chang. "Lütfen merhamet edin de söyleyin yann nerede cezalandınlacak ben."

Bunun üzerine Lydia bir an düşünerek, "Bu son cüretkârlığını da hesaba katarsak, kötü ruhundan arındırılacağın yer, St. Saviour Salonu olacak," dedi. Sonra bir kez bile arkasına bakmadan, azametle yürüyerek içeri girdi.

Tilki kızın dili de kendisi gibi kurnazdı.

"Buraya pek yakışmayabilirdi."

Annesi yumuşak bir kahkaha attı. Sesi, odaları bölmeye yarayan perdeler yüzünden boğuk çıkıyordu. "Sevgilim, bir Erard alacak kadar param olsaydı, onu koyacak büyük bir salona da gücüm yeterdi. Hatta o zaman onu öyle bir odaya yerleştirdim ki, yerler Tientsin'den el dokuması halılarla kaplı olurdu. Bütün masaların üzerleri ingiliz gümüşünden şahane şamdanlar ve çiçeklerle dolu olurdu. Hem belki de o çiçeklerden odaya yayılan mis gibi kokular sayesinde, burun deliklerimde yer eden şu pis yoksulluk kokusundan da kurtulurdum."

Lydia, annesinin bu sözleriyle, odadaki havanın nefes alınmayacak kadar yoğunlaştığını hissetti ve hiç konuşmadan başını yastığına gömdü.

"Ya sen?" diye sordu Valentina, sessizlik çok uzayınca, kızının uykuya daldığını düşünerek.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Sen kendine ne alırdın?"

Lydia, gözlerini kapatarak hayal etti. "Bir pasaport."

"Ah, evet, tabii ya, tahmin etmeliydim. Peki, bu pasaportunla nereye seyahat ederdin, küçüğüm?"

"İngiltere'ye. İlk önce Londra'ya giderdim, sonra da Oxford denen yere. Polly'den duydum. O kadar güzelmış ki, orayı görünce insanın içinden ağlamak geliyormuş. Sonraaa..." Sesi, sanki şimdiden bahsettiği yerlere gitmiş gibi kısık ve buğulu geliyordu. "Sonra film yapılan yeri görmek için Amerika'ya giderdim. Bir de Danimarka'ya giderdim. Orada da..."

"Çok fazla hayal kuruyorsun, *dochetika*. Bunun sana hiçbir yararı olmaz."

Lydia aniden gözlerini açarak, "Beni bir İngiliz gibi yetiştiren sensin, anne. Bu yüzden tabii ki İngiltere'ye gitmek istiyorum. Gerçi bu gece bir Rus kontes bana dedi ki..."

"Kim?"

"Kontes Serova. Dedi ki..."

Valentina ikinci kez kızının sözünü keserek, "Hadi oradan! O kadın belalı cadının biri. Her ne dediyse, cehenneme kadar yolu var. Onunla bir daha konuşmanı istemiyorum. Onun anlattığı o dünya geçmişte kaldı, bitti artık. Anlıyor musun?" dedi.

"Hayır, anne. Dinle lütfen. Kadın, ana dilimi konuşamamamın utanç verici bir şey olduğunu söyledi."

"Senin ana dilin İngilizcedir, Lydia. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma. Rusya tükendi, öldü ve gömüldü. Rusça öğrenmenin sana ne yararı olabilir ki? Hiç. Ben nasıl unuttuysam, sen de unut bunu. O kontesi de unut. Hatta bir zamanlar Rusya gibi bir ülkenin var olduğunu da unut." Bir an sustu ve hemen sonra kararlı bir sesle, "Bu şekilde daha mutlu olursun," dedi.

Kelimeler karanlığın içinde sert ve ihtiraslı bir şekilde akarak, çekiç darbeleri gibi Lydia'nın beynine inmişti. Sonuç olarak kafası karışmıştı. Aslında bir yanı, tıpkı doğduğu yerle ve ana diliyle gururlanan Kontes Serova gibi, Rus olmaktan dolayı gurur duymak istiyordu. Ama aynı zamanda İngiliz olmayı da çok istiyordu. Polly kadar İngiliz olmayı, ona çayın yanında tatlı hamurlar kızartan, bisikletle dolaştıran, doğum gününde hediye olarak köpek yavrusu alan ve her gece uyumadan önce dualar söyleyip, *Tatırı kralı korusun*, dedirten bir anneye sahip olmayı çok arzu ederdi. Özellikle de votka yerine tatlı şarap yudumlayan bir annesi olsa ne iyi olurdu.

Ağzından acı dolu bir ses ya da bir inleme çıkmasını önlemek için elini ağzının üzerine kapattı.

"Lydia."

Lydia'nın sessizliğin bu sefer ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Uyuyormuş gibi yaparak ağır ağır nefes almaya başladı.

"Lydia, neden yalan söyledin?"

Birden yüreği ağzına gelmişti. Hangi yalanını, ne zaman ve kime söylediği yalanı sorguluyordu?

"Duymuyormuş gibi yapma şimdi. Bu gece polise yalan söyledin."

"Söylemedim."

"Evet, söyledin."

"Hayır, söylemedim."

Lydia, odamn diğer tarafından gelen somya gıcırıltılarını duyunca, annesinin yüz yüze konuşmak için yanma geldiğim sanarak korktu. Ama hayır, neyse ki böyle bir şey yapmıyordu. Sadece sabırsızca yatış pozisyonunu değiştiriyordu.

"Yalan söylediğinde anlamadığımı sanma, Lydia. Kendine gel ve söyle bakalım. Komiser Lacock'a öyle dolambaçlı bir hikâye uydururken neyin peşindeydin? Neyi saklamaya çalışıyordun?"

Lydia, midesinin bulanmaya başladığım hissetti ve bu durum, bu gece ilk defa başına gelmiyordu. Dili şişip ağzını dolduruyormuş gibi geliyordu. O sırada kilise saati gece üçü vurdu ve caddenin aşagısında bir ciyıklama sesi duyuldu. Bu ses, bir domuzdan ya da bir köpekten geliyor olabilir miydi? Daha çok insan sesine benziyordu. Rüzgâr kesilmişti ama ardından gelen sessizlik bile onu sakinleştirmeye yetmemişti. İçinden ondan geriye saymaya başladı. Paniğe kapılmayı önlemek için öğrendiği bir yöntemdi bu.

"Ne hikâyesi?" diye sordu, kendini biraz olsun toparlayarak.

"*Chyort!* Ne hikâyesi olduğunu *sen* gayet iyi biliyorsun. Bu gece Bay VVilloughby'yle okuma odasında beraberken, pencereli kapının önünde gizemli bir adam gördüğüne dair uydurduğun hikâye. Ve aynı zamanda bu tuhaf adamın vestiyerdeki yakutları çalan hırsız olabileceğini öne sürdüğün hikâye."

"Ah, o mu?"

"Evet, o. Bir gözü yamalı, astragan şapka ve desenli, uzun çizmeler giymiş sakallı bir adam. Bunları söyledin."

"Evet." Bu kadar utanacağını hiç düşünmemişti.

"Neden böyle yalanlar uyduruyorsun?"

"Onu gerçekten gördüm."

"Lydia Ivanova, bu kadar ısrarcı olma, sonra bir bakarsın söylediğin yalanlar dilini yakıp kavurmuş."

Lydia hiçbir şey söylemedi. Yanaklarının yandığını hissetti.

"Onu tutuklayacaklar, biliyorsun değil mi?" dedi Valentina öfkeyle.

Hayır, bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Senin tarifine göre, onun bir Rus olduğu kanısına vardılar. O eşkâle uyan bir adam bulana kadar, burayı, yani Rus Bölgesi'ni tarayacaklar." Annesinin sesi sertliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Tanrım, ne olur onu bulmalarına izin verme, diye içinden dua ediyordu Lydia.

"Çok aptalca bir yalan söyleyerek insanları tehlikeye attın."

Lydia hâlâ ağzını açıp tek bir kelime söylememişti. Ağzından olmadık bir laf kaçırmaktan korkuyordu.

"Yine suratım as ve öylece dur tabii. Zaten kuyruğun sıkışınca hep böyle yaparsın." Valentina'nın sesi son derece öfkeliydi. "Ah, Tanrım, ne kötü bir geceydi bu. Konser veremeyince, tabii ücret de alamadık. Küstah bir hemşire tarafından üstümüz başımız arandı. Üstüne üstlük, kızım yağmurun altında dolaşıp yeni aldığım güzel elbisesini berbat ettiği yetmiyormuş gibi, şimdi de kalkmış söylediği yalanlarla ve küskünlüğüyle beni çileden çıkarıyor."

Lydia'dan yine hiç ses çıkmıyordu.

"İyi. haydi yat da uyu o halde. Umarım rüyada şu sakallı Rus adamın hayaletini görürsün. Belki de elinde bir tırmıkla, söylediğin yalanlar için sana teşekkür etmeye gelir."

Lydia, bakışlarını karanlığa dikerek yatağında kıvrılıp yattı. Gözlerini kapamaya korkuyordu.

"Merhaba, canım. Bu sabah erkencisin ve güneş gibi parlıyorsun. haydi gel de Polly'ye dün gece yaşadığımız heyecanlı olayları anlat. Ah, Tannm, ne geceydi ama!"

Bayan Mason, kızının arkadaşını, pazar sabahı kahvaltı saatinde bile önce kapısında görünce, onu büyük bir neşeyle karşılayıp içeri davet etmekten başka bir yol düşünememişti herhalde.

"Terasta oturuyorduk, haydi sen de bize katıl."

Aslında Lydia'nın planları bu yönde değildi. Onun Polly'yle yalnız kalıp özel olarak konuşmaya ihtiyacı vardı, ama yine de hiç yoktan iyidir, diye düşünerek, evin içine doğru yönelen Bayan Mason'ın peşinden gitti. Kayın ağacından, soluk renkli parke zeminle son derece modern ve büyük bir evdi. Evin içi, sanki güneş ışınlarını içine çekiyormuş gibi, krem rengi, pürüzsüz duvarlarının üzerinde dans eden ve Lydia'nın her zaman imrenerek baktığı gramofonun parlak pirinçten borusunu okşayarak gelen ışıklarla dolu olurdu. Bu evde soyulup yere sarkmış bir duvar kâğıdına ya da hamamböceklerinin cirit attığı izbe köşelere rastlayamazdınız. Ayrıca Polly'nin evinde her zaman, balmumu ciladan, çiçeklerden ya da fırında pişmekte olan ev yapımı yiyeceklerden kaynaklanan cezbedici bir koku olurdu. Bugün de kahve ve taze çörek kokusu vardı.

Lydia, güneş ışınlarının pırıl pıl aydınlattığı, Sarı çay gülleriyle bezenmiş terasa çıktığında son derece pastoral bir manzarayla karşılaştı. Beyaz ketenden, kolalı bir örtüyle kaplı masanın üzeri, kenarları altın kaplamalı, küçük ve narin kulpları olan çay fincanlarıyla doluydu. Ayrıca ortada duran gümüş cezvenin etrafında yine gümüşten tereyağı, marmelat ve bal kâseleri vardı ve hepsi birlikte kusursuz bir uyum sergiliyorlardı. Bay Mason, bir elinde gazetesi, diğer elinde bir dilim tost ve kucağında da Achilles olduğu halde gömleklerini sıvamış, binici çizmelerini de masanın bir ucuna uzatmış, istirahat ediyordu. Achilles, uzun gri tüyleri olan, şişman bir kedi idi. Sis düdüğüne benzeyen bir miyavlaması vardı.

"Merhaba, Lyd." Polly, masanın diğer tarafından, şaşkınlığım gizlemeye çalışarak gülümsüyordu.

"Merhaba."

"Günaydın, Lydia," dedi Bay Mason. "Misafirlik için oldukça erken bir saat, öyle değil mi?" Lydia, adamın, çizmelerini boyattığı çocukla da aynı ses tonuyla konuştuğunu hatırladı. Ona bakmaya tahammül edemeyeceğinden, gözlerini adamın hemen yanında duran zarif sürahiye dikmiş, bu arada suyun içinde yüzen limon dilimine de hiçbir anlam verememişti.

Sonra kendisini toparlayarak, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

"O halde, neden geldin?"

"Ah, Christopher," diyerek atıldı Bayan Mason. "Biz her zaman için Lydia'yı görmekten mutluluk duyarız. Değil mi, Polly? haydi tatlım, otur da bir şeyler ye."

Ama Lydia, dün akşam annesine sarkıntılık eden adamla aynı masada oturmaktansa dilini yutmayı tercih ederdi. Hem kendisi, hem annesi, geçen gece gördüğü manzara hakkında konuşmaktan çekinmişlerdi, fakat gördükleri zihninde hâlâ capcanlı duruyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kibarca. Mümkünse Polly'yle özel olarak bir şeyler konuşmak istiyorum."

Bunun üzerine Mason, arkasına yaslanarak elindeki gazeteyi yere fırlattı. "Demek öyle, küçük hanım. Kızıma her ne söyleyeceksen, bizim önümüzde de söyleyebilirsin. Biz birbirimizden hiçbir şey gizlemeyiz."

Adam, yüzüsüzce yalan söylüyordu. Lydia gözlerini kırpıştırarak, sert bir cevap vermek üzere ağzını açtı, fakat Polly kucığındaki peçeteyi kaptığı gibi ayağı fırlatarak ona mani olmuştu. Lydia, o peçetenin Londra'dan geldiğini çok iyi bildiğini hatırladı. New Bond Caddesi'nde Givan's adında bir mağazadan, yirmi dokuz şilin dokuz eski peniye bir düzine peçete almışlardı. Polly'nin, *Hepsi da-*

masko kumaşından, diye gururla anlattığını hatırlıyordu. Artık nasıl bir kumaşa...

"Baba, hem Toby'yi de alır, parkta dolaştırınız biraz," diye atıldı Polly.

"Ah, bu onun da çok hoşuna gider. Hatta onun topunu da yanına al ve şapkanı takmayı unutma, canım," dedi Anthea Mason, kocasına doğru imalı bir şekilde bakarak.

Adam, karısıyla göz göze gelmemek için yüzünü çevirdi ve kucağında yatan kediye gülümsedi. Hayvan, gayet samimi bir şekilde onu izliyordu. Sonra hiç istifini bozmadan, "Çok uzun sürmesin," dedi.

"Hayır, merak etme, baba. Çabucak gidip geleceğiz," dedi Polly-

"Bugün pazar ve kilisedeki tören saat tam on birde başlıyor. Bizi geciktirme sakın."

"Tamam, babacığım söz veriyorum. Zamanında döneceğiz."

Sonra Polly önünden geçerken, elini uzatıp kızının san saçlarını karıştırdı. Lydia'nın içi bir tuhaf olmuştu. Sanki daha önce de bir babanın böyle bir hareket yaptığını hatırlıyor gibiydi. Sonuç olarak bu hareketi taklit etmeye karar verdi. Polly'nin yanakları pembeleşmişti. Babasının yanında hep sinirli olurdu ve yalnızlarken bile ondan hiç bahsetmezdi. Babalar hakkında hiçbir şey bilmeyen Lydia kızın bu halini normal olarak kabul ediyordu.

"Polly, bana bir iyilik yapman lazım," dedi Lydia, arkadaşının koluna yapışarak.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Büyük bir iyilik."

Arkadaşının gözleri şimdi daha da mavileşmiş ve kocaman açılmıştı. "Evde babam olmasına rağmen, sabahın bu erken saatinde paldır küldür içeri girmenden, çok önemli bir şey olduğunu

anlamıştım zaten. Ne oldu? Hadi, çabuk anlat bana." Köpeğinin tasmasını eline dolamıştı.

Güneşin altında, bir banka oturmuşlardı. Polly'nin Tibetli spanyel cinsi köpeğine top atıp hayvanın geri getirmesini bekliyorlardı. Victoria Park'ında "Köpek Giremez" yazan bir sürü tabela olduğundan, oraya girmeye çekinmiş, hiç Çince bir ilan olmadığından, Alexandra Gardens'a gelmeyi tercih etmişlerdi. Böylece Toby de, kenevir bahçelerinden uzak durup, koi balıklarının cirit attığı ve kurbağaların pusuya yattığı gölete arsızca burnunu sokmadığı sürece ortalıklarda koşup oynayabilirdi.

"Şey... Polly... anla işte. Kulübe tekrar gitmem gerekiyor."

"Nasıl yani? Ulysses Kulübü'ne mi?"

"Evet."

"Ama neden?"

"İşte, mecburum."

"Bu bir cevap değil." Polly, sevimli yüzünü buruşturarak surat asmaya çalıştı, ama hiç de inandırıcı görünmüyordu. Lydia'yla ters düşmek ya da ona hayır demek konusunda çok zayıftı, fakat bu sırrını kendisine saklamayı tercih ediyordu.

"Senin dün gecedен sonra o kulübe bir daha asla ayak basmak istemeyeceğini sanıyordum. Yani ben olsam, oraya bir daha asla gitmezdim. Cadı gibi yaşlı bir hemşire tarafından aranmak berbat bir şey olsa gerek," dedi Polly. Narin narin omuz silkince sapsarı saçları dalgalanmıştı. "Gerçekten de iğrenç bir durum." Sonra biraz daha öne eğilerek, gözlerini Lydia'nın kılere dikti ve, "Bu yaptıkları arama, şey yaptılar mı, bilirsin ya işte, mahrem yerlerini de aradılar mı?" diye sorarak, nefesini tuttu.

"Ah, Tanrım, evet. Oralara da baktılar."

Polly'nin ağzı açık kalmıştı. Sonra hızla nefesini bıraktı ve, "Ah, Lyd, bu korkunç bir şey. Yazık sana," diyerek çabucak arkadaşına sarıldı.

"Eee?

"Ne eeesi?" diye sordu Polly.

"Ah, Lyd, böyle bir şey yapamam ben."

"Tabii ki yapabilirsin, biliyorsun. Lütfen, Polly."

"İyi de, neden tekrar kulübe gitmek istiyorsun ki? Herkesi ve her odayı didik didik aramalarına rağmen, çalınan gerdanlığı bulamadılar. Sen ne yapabilirsin ki?" Bir an korkuyla etrafı kolaçan ederek sesini alçalttı. Şimdi resmen fısıltıyla konuşuyordu. "Yoksa bir şey mi gördün? Onu kimin aldığını biliyor musun?"

"Hayır, hayır, tabii ki bilmiyorum. Bilsem, polise söyledim."

"Öyleyse neden oraya gideceksin ki, Lydia? Anlat bana."

"Çünkü... Ah, tamam, anlatacağım, ama bunu sır olarak saklayacağına söz vermelisin."

Polly, hevesli bir şekilde başıyla onaylayarak bir parmağını yaladı ve havaya boğazı hizasında bir haç işareti çizdi. Sonra da, "Biri-ne söylersem, sonum olsun," diye yemin etti.

"Cuma günü geçitte hayatımı kurtaran genç adamı hatırlıyor musun? Hani havada uçarak *kungfu* tekmeleri atan..."

"Evet?"

"İşte o dün gece kulübe geldi."

"Ah, hayır olamaz."

"Evet, geldi."

"Gerdanlığı o mu çaldı yoksa?"

"Aptal olma, Polly," dedi Lydia çabucak. "Tabii ki o çalmadı. Özel olarak benimle bir konuda konuşmak için gelmişti oraya. Çok önemli olduğunu söyledi. Fakat gerdanlığın çalındığı anlaşıncı, etrafı bir sürü polis bastı ve biz de konuşamadık. O da benden ertesi gün, yani bugün oraya tekrar gelmemi istedi... Ona gerçekten çok şey borçluyum Polly ve oraya gitmezsem, onu başka nerede bulabileceğimi bilmiyorum."

Bir an korkuyla, parmaklarının sağ kulağının önünde duran bir

tutam saçı çekiştirdiğini fark etti. *Ah Tanrım*, diye söylendi içinden. Annesi haklıydı. Ne zaman yalan söyleyecek olsa saçını çekiyordu ve bu hareketiyle de kendisini hemen ele veriyordu. Elini hemen o anda saçından çekerek, Polly'nin de dikkatini çekip çekmediğini kontrol etmek için yan yan baktı ve Toby'nin topunu almak için eğildi.

"Ama anlayamadığım bir şey var, Lyd," dedi Polly.

O sırada, Lydia, oynaması için topu köpeğe attı.

Polly, "Hep annenin seni hiç azarlamadığım, istediğin her şeyi yapmana izin verdiğini söyleyip durursun. Bu yüzden daima sana imrenmişimdir, biliyorsun. Keşke ben de onun kadar özgür olsam, dediğim çok olmuştur," diyerek yüzünde meraklı bir ifadeyle arkadaşına baktı. "Öyleyse tüm bu gizlilik niye? Annen... hatta onun Morgan arabayla dolaşan şu Fransız arkadaşı seni oraya götüremez mi?"

Lydia aslında Polly'ye yalan söylemekten nefret ediyordu. O bütün dünyada dürüst olabildiği tek insandı, ama eğer yakutlan Okuma Odası'nda sakladığı yerden almak istiyorsa, bugün tekrar kulübe girmek zorundaydı. Ve maalesef Polly bu konuda direktmeye başlamıştı.

Lydia ayağa kalkarak sabırsızlıkla başını salladı. "Sen de gayet iyi biliyorsun ki, ne annem ne de Antoine kulüp üyesi değiller. Ama eğer babandan böyle bir şey istemeye korkuyorsan, ben de bizzat gidip kendim rica ederim."

"Ama nedenini bilmek isteyecektir."

"Sorun değil. Ben de ona dün gece bir broş ya da ona benzer bir şeyi orada düşürdüğümü söylerim."

"O da bu sözlerin karşılığında sana kızacak ve bir şeye gerektiği gibi bakamıyorsan, sahip olmayı hak etmediğini söyleyecektir."

Lydia, "Ah, Polly, gerçekten de bebek gibi davranıyorsun," diyerek aniden kalktı ve kendinden emin bir şekilde park kapısına doğru yürümeye başladı.

Fakat Polly de hemen, etrafında hoplayıp zıplayan Toby'yle birlikte arkasından koşturdu. "Lütfen, Lyd, kızma bana," dedi.

"Kız mıyorum."

Tabii ki de kızgındı, ama ona değil, kendisine. Başını çevirip Polly'ye, onun sevimli, peygamber çiçeği rengi elbisesine, güzel, kaliteli ayakkabılarına ve üzüntüyle kırışmış gözlerine baktı ve o an kendisinden nefret etti. Pınl pınl parlayan, yepyeni bir gümüş dolara benzeyen bu kıızı kendi pisliğine sürüklemeye hiç hakkı yoktu. Kendisi bu pisliğin içinde yaşamaya o kadar alışkındı ki, diğer insanların bu sefilliğin kokusundan hoşlanmayacakları hiç aklına gelmemişti. Polly'yi kolundan tutup kendisine doğru çekerek keyifsizce gülümsedi.

"Özür dilerim, Polly. Biliyorum bu aralar fazlaca düşüncesizce ve kına davranıyorum."

"Kırmızı saçlısın ya. Ondandır."

Her ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar. Sonuçta kolay kolay zedelenemeyecek kadar sıkı bir dostlukları vardı.

"Peki, tamam, babama soracağım."

"Teşekkürler."

"Ama bilesin, hiç işe yaramayacak."

"Olsun. Sen yine de bir dene bakalım."

"Ama bir şartım var. Çinli kurtancım gördükten sonra neler olduğunu bana bir bir anlatacaksın." Bir an sustu ve köpeğini tekrar tasmalayarak, kulaklarını okşadı. Sonra Lydia'dan tarafa bakmadan, "Bunun tehlikeli olabileceğinden korkmuyorsun, değil mi? Yani demek istediğim, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Haksız mıyım?"

"Beni köle olmaktan hatta belki de daha kötü bir şeylerden kurtardığı dışında bir şey bilmiyorum. Evet," diye güldü Lydia. "Korkma, şapşal. Dönünce, sana olan biten her şeyi bir bir anlatacağım. Söz veriyorum."

"Onu bana bir daha tarif etsene. Nasıl biri?"

"Benim uçan şahinim mi?"

"Evet."

Lydia, bu konuda kendisini sinirli hissediyordu. Çinli koruyucusu hakkında konuşmayı ve onun hiç aklından çıkmayan hallerinden bahsetmeyi gerçekten çok istiyordu. Bir kuş kanadı gibi havaya kaldırdığı kaşlarının dik kıvrımları, onu dinlerken başım eğişi ve gözleriyle, sözlerinin ardına gizlediği düşüncelerim okumaya çalışır hali, hiç gözünün önünden gitmiyordu. Onu tekrar görmek için ne kadar büyük bir istek duyduğunu, göğsünün üzerine çöreklenmiş sıcak bir taş gibi hissediyordu, ama bunun nedenini bilmiyordu. Kendi kendine bunun sebebinin, sadece onu bir kez daha görüp teşekkür etmek ve bir yara alıp almadığını görmek olduğunu söyleyip duruyordu. *Nezaket icabı*, diyordu. *Hepsi bu*.

Fakat kendisine yalan söyleme konusunda, Polly'yi kandırdığı kadar başarılı değildi. Bu, hiç bilmediği yollardan oluşan bir labirentin içinde kaybolmak gibi bir şeydi ve bu his, onu hem korkutuyor hem heyecanlandırıyordu. Zihninin kuytularında bir yerde, farklı bir şeylerin kıpırdandığını hissetti, ama bu düşünceleri çabucak savuşturdu. İkisinin dünyaları arasındaki duvarlar aşılamayacak kadar yüksekti, fakat nasıl oluyorsa ikisi beraberken tüm engeller bir şekilde ortadan kalkıyordu. Polly, bunu anlayamazdı.

Kendisi bile anlayamıyordu. Bu yüzden de Polly'ye dün gece gerçekte neler olduğunu anlatmaya cesaret edememişti.

Polly, "Yakışıklı mı?" diye sorarak, arkadaşım anlatması için cesaretlendirmeye çalıştı.

"Çok dikkat etmedim," diye yalan söyledi Lydia. "Saçı kısa kesimli ve gözleri... Bilemiyorum, sanki..." Bir an duraksayarak, *Sanki bakışlarıyla uzanıp içime işliyor, desem mi acaba?* diye düşündü. Sonra bundan hemen vazgeçerek, "Sanki sürekli inceliyor gibi," diyerek, pek de inandırıcı olmayan bir şekilde bitirdi cümlesini.

"Ve çok güçlü, öyle değil mi?"

"Dövüşürken, bir... şahin gibi hızlı hareket ediyordu."

"Burnu da şahininkine benziyor mu peki?"

"Ah, kesinlikle hayır. Burnu... kusursuz bir şekilde düzgün bir burnu var. Ayrıca konuşmadığı zamanlarda yüzü o kadar pürüzsüz görünüyor ki, adeta incecik bir porseleni andırıyor. Sonra uzun parmaklı elleri var ve."

"Ah, pardon ama, fazla dikkat etmedim, dediğini hatırlıyorum ben."

Lydia, utanç ve öfkeyle yüzü kızarmış bir halde, dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutarak parkın çıkış kapısına doğru koşmaya başladı. "Hadi, çabuk ol. Gidip babana sormamız lazım."

"Tamam, ama seni şimdiden uyarayım, *lucu/ır*, diyecek."

Christopher Mason, hayır, demişti. *Hiçbir şekilde olmaz*. Lydia, St. Saviour Salonu'nda bir tabağa patates püresi koyarken, adamın söylediklerini düşündüğünden, yüzü al al olmuştu. Gayet olağan bir şeymiş gibi, onu dün gece, annesinin göğüsleri arasında sürünürken gördüğünden bahsederek adamın o kibirli ağzını kapatmayı çok ama çok istemişti. Elbette bu bilgi, her türlü kapıyı da açacaktı, ama böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi ki? Anthea Mason'ın ona karşı bitmek tükenmek bilmeyen nezaketini ve Polly'nin ona güvenle bakan gözlerini aklına getirince bunu yapması tamamen imkânsızlaşmıştı. O kelimeler bir türlü ağzından çıkmamış, yapamamıştı işte. Öylece, hiçbir şey söylemeden kaçıp gitmişti evlerinden, ama şimdi de umutsuz hissediyordu.

Ona doğru uzatılan tabağa bir kepçe daha patates püresi koydu. Yemeği dağıtırken tabaklarını uzatan süzgün yüzlere bakmıyordu bile; çünkü gözleri, düzinelerce insanın oluşturduğu kuyrukta tek bir kişiyi aramakla meşguldü. Kanada benzeyen kaşlarının altında ışıltılı siyah gözleri olan, geniş omuzlu, özel birini arıyordu.

"Dikkatli ol, Lydia," dedi yanında duran Bayan Yeoman neşeli bir sesle. "Patatesleri biraz bol kepçe dağıtıyorsun, hayatım. Yüce

Tanrı, beş somun ekmekle üç balığı, beş bin kişiye dağıtmayı başarmış olsa da, biz onun kadar becerikli olamayız. Eğer kazandaki yemek herkese vermeden biterse çok zor durumda kalırız."

O anda Bayan Yeoman'ın yüzüne yayılan gülümseme, kırışıklıklarını neredeyse yok ederek, onu aniden altmış dokuz yaşından çok daha genç göstermişti. Hayatının çoğunu tropik bölgelerde geçirmiş beyaz insanlara özgü sert bir cildi vardı. Gözleri neredeyse renksizdi, ama hep gülerdi. Gözleri kısa bir süre daha genç arkadaşının yüzüne takılı kaldıktan sonra yaşlı kadın hafifçe onun kolunu okşadı ve sağlıklı yüzlerden oluşan bitmek tükenmek bilmez kuyruğa pirinç çorbasıyla dolu kâseleri dağıtma işine geri döndü. Constance Yeoman'a göre bu insanların renklerinin ya da inanışlarının hiçbir önemi yoktu; hepsi Tann'nın sevgili kullandı ve birbirlerine eşittiler. Sonuçta Bayan Yeoman da, *Tann'nın sevdiğini ben de severim*, diye düşünüyordu.

Lydia, neredeyse bir yıldır her pazar St. Saviour Salonu'na geliyordu. Fısıltıların bile yankılandığı, yüksek tavanlı, ambar gibi bir yerdi. Üzerinde dumanı tüten iki sobanın önüne düzinelerce masa sıralanmıştı. Bay Yeoman, bir gün Bayan Zarya'nın altında oturduğu dairesinden çıkarak onlara gelmiş ve misyonerlere özgü coşkusuyla, ara sıra olsa da insanlara yardımcı olmak için çalışmalarını önermişti. Tabii ki böyle bir şey Valentina için söz konusu bile olamayacağından, evinde başlattığı bir yardım işinden bahsederek adamı geri çevirmişti. Ama Lydia sonradan, aşağı kata süzülerek onların kapılarını çalmış, odalarının duvarlarına işleyen kâfurun ve Parma menekşelerinin eşsiz kokusunu içine çekmişti. Bu koku, başında dikenli tacı ve elinde şamdamıyla resmedilmiş hüznü İsa resmi, hatta ilahiler kadar güçlüydü. Daha sonra hemen aşevinde onlara yardım etmek istediğini söylemişti. Böylelikle en azından haftada bir gün olsun sıcak yemek yiyebileceğini düşünmüştü.

Sebastian Yeoman ve karısı Constance, belki artık kiliseden emekli olmuş olabilirlerdi, ama yine de bu aşevi için her zamankin-

den çok çalışıyorlardı. Akla hayale gelmeyecek insanların cebinden, dilenerek, borç alarak ya da gözdağı vererek toparladıkları parayı, St. Saviour Kilisesi'nin arkasındaki büyük salonda kazanılan kaynatmaya devam etmek için kullanıyorlardı. Sonuç olarak her pazar, fakir, hasta, hatta suçlulardan oluşan düzinelerce insan, sürüler halinde açık tutulan bu kapılardan girerek bir lokma yemeğe ve sıcak bir gülümsemeye kavuşuyorlar ve aynı zamanda şaşırtıcı bir dil ve lehçe zenginliğiyle hoş bir şekilde karşılandıklarından, huzur buluyorlardı. Lydia, Yeomanların, İsa'nın şamdanının gerçeğe uyarlanmış hali olduklarını düşünüyordu; çünkü bu insanlar kapkara dünyada birer ışık gibiydiler.

"Teşekkürler, bayan. *Xie xie*. Çok nazik siz."

Bir keresinde Lydia, önünde duran yaşlı kadını daha yakından bakarak incelemişti. Zayıflıktan kemikleri fırlamış kadının saçları pislikten ve bakımsızlıktan keçeleşmişti. Küçük çocuğunu tuhaf bir askıyla kalçasına bağlamıştı ve diğer iki çocuğu da perişan bir halde annelerine yaslanmışlardı. Üzerlerinde giyecek namına, leş gibi paçavralardan başka bir şey yoktu ve hepsinin cildi tozlu zemin gibi pütür pütür olmuş, gri bir renge dönüşmüştü. Anne, bir köylünün geniş ama etsiz yüzüne ve nasırlaşmış kaim parmaklarına sahipti. Bir çekirge sürüsünden bile daha beter bir şekilde toprağını soyup soğana çeviren askerler yüzünden arazisini terk etmek zorunda kalmıştı. Lydia, daha sonraları da böyle sefil yüzler görmeye devam etmiş, hatta bunları rüyalarında kuru kafalar şeklinde görerek, çoğu kez sıçrayarak uyanmıştı. Bu yüzden de artık hiçbirinin yüzüne bakmıyor, sadece ona uzatılan tabakları doldurmakla yetiniyordu.

Yeomanları gözünün ucuyla kontrol ederek, güveçle ve yer elmasıyla meşgul olduklarını görünce, Çinli kadının tahtadan kâsesine kimseye fark ettirmeden bir kepçe daha yemek koydu, fakat kadının minnet dolu gözyaşlarını görünce kendisini daha da kötü hissetti.

Soma birden onu gördü. Diğerlerinden ayrı bir yerde, ölüm ve

umutsuzlukla dolu olan salonun ortasında, capcanlı, esnek ve kıvrak bir yaratık duruyordu. Yanlarına gelip yemek dilenemeyecek kadar gururluydu.

Lydia işini bitirip dışarı çıktığında, onu kendisini beklerken buldu. Zaten onu bekleyeceğini tahmin etmişti. Kilisenin arkasındaki küçük mezarlığa bakarken sırtı ona dönüktü, ama yine de Lydia'nın yaklaştığını hissetmiş olmalıydı ki, hiç başını çevirmeden, "Ölülerinizin ruhları yuvalarına giden yolu nasıl buluyorlar?" diye sordu.

"Ne?" diye atıldı Lydia.

Bunun üzerine, genç adam yüzünü dönüp gülümsedi ve kızın önünde saygıyla eğildi. Son derece kibar ve düzgün davranıyordu ki, Lydia aniden bir hayal kırıklığına kapıldı. Aralanna bir mesafe koymaya çalışıyordu. Oysa daha önce hiç böyle bir şeye gerek duymamıştı. Sanki sokakta ilk kez karşılaştığı bir yabancıymış gibi, Lydia'ya hiç gülümsemiyordu. Yo, bu adam için kesinlikle bir yabancıdan fazlası olması gerekirdi. Yoksa yanlış mıydı?

Çenesini havaya kaldırarak, Bay Theo'nun Polly'yle alay ederkenki tavrını taklit ederek gülümsedi.

"Demek geldin," diyerek, bakışlarını alelade bir şekilde St. Saviour'm çan kulesine çevirdi.

"Tabii ki geldim."

Genç adamın sesindeki bir şey, tekrar arkasına dönüp bakmasına sebep olmuştu. Adam o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, en ufak bir ayak sesi bile duymamıştı. Yine de oradaydı işte, elini uzatsa dokunacağı kadar yakınma gelmişti. Ağzı kapalıydı belki ama çekik siyah gözleri onunla konuşuyormuş gibi bakıyordu. Yüzü hafifçe başka tarafa dönük olsa da, gözlerini onun üzerine sabitlemişti. Lydia, ona bu sefer içten bir ifadeyle gülümseyince, tıpkı bir kedinin, güneş çok parlak olduğunda yaptığı gibi gözlerini kırptı.

Sonra, "Nasılsın?" diye sordu Lydia.

"İyiyim."

Ancak Lydia'ya doğrulttuğu bakışlar tam aksini söylüyordu. Diken ucunda duruyormuş gibi sinirli görünüyordu ve siyah tuniğinin altında belirginleşen kaslar gerginleşmişti. Sanki her an olduğu yerde sıçrayacakmış gibi bir hali vardı. Soma tuhaf sayılabilecek kısa bir iç çekişle, titrek bir şekilde gülümseyerek yüzünü genç kıza döndü. Lydia ilk kez o anda genç adamın yüzünü tam anlamıyla görebilmişti.

"Yüzün..." diyerek soluğunu tuttu Lydia. Sonra bu konuda fazla konuşmaması gerektiğine karar vererek sustu. Çinlilerin, kişisel yorumlamaları kabalık olarak değerlendirdiklerini çok iyi biliyordu. Böylece sadece, "Acıyor mu?" diye sormakla yetindi.

"Hayır," dedi genç adam.

Herhalde yalan söylüyor, diye düşündü genç kız. Başının Lydia'dan tarafa bakan tarafı yarılmış ve şişmişti. Morumsu siyah renkteki yaradan sızan kanlar, alnındaki saç çizgisinden kulağına kadar akarak, kurumuştı.

Lydia, bu görüntü karşısında dehşete düşerek, "O polisi," dedi Öfkeyle, "bu yaptıklarından dolayı ihbar edeceğim."

"Görevini yaptığı için mi?" Bunları söylerken gülmüyordu. Siyah gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Bence bu hiç de akılcıca bir davranış olmayacaktır."

"Ama tedaviye ihtiyacım var," diye diretti Lydia. Sonra da, "Gidip Bayan Yeoman'ı buraya getireceğim. O ne yapılması gerektiğini bilir, diyerek, *yardım* getirmek için büyük bir telaşla salona doğru koşmaya başladı.

Genç adim, "Hayır, lütfen," diye bağırdı arkasından. Sesi yumuşak ama ısrarcıydı.

Lydia duraksayarak döndü ve tanıdığı, ama hakkında çok fazla şey bilmediği bu figüre sert sert baktı. Gayet sakin bir biçimde, hiç hareket etmeden duruyordu. Sanki bir şeyler saklıyordu. Ama ne? Ondan daha başka ne saklıyor olabilirdi ki? Bu sakin hali de, geçitte

yaptığı hareketler kadar seçkin ve zarıftı. Kolları kaslıydı ama kalçası kendisinininkinden de dardı. Ayağında siyah kauçuktan, sevimsiz ayakkabılar vardı.

Yemek dağıtırken onu salonda ilk gördüğünde ve biraz önce selamlaşırken yüzünün yaralı kısmım fark etmediğini hatırlayarak, o anda genç adamın kendisini ondan sakındığını, yarasım göstermemeye çalıştığını anladı. *Ya ona yardım etmeye çalışmamı yanlış anlıyorsa*, diye sordu kendi kendine. Birinden yardım almak onun için ne anlama geliyordu? Bunu bir zayıflık olarak mı algılıyordu? Yoksa kendisine bakamayacak kadar aciz göründüğünü mü düşünüyordu? Huzursuzlukla başını sallayarak, dâhil olmaya çalıştığı bu tuhaf ve kırılgan dünyanın, aslında kendisine konuştuğu dil kadar yabana olduğunu fark etti. Attığı her adıma dikkat etmesi gerekiyordu. Böylece onun isteğini kabul ettiğini anlatmak üzere başım sallayarak, yüzünü küçük vazolann içine yerleştirilmiş karanfillerle gayet temiz ve düzenli görünen mezar taşlarına doğru çevirdi. Bu dünyayı anlıyordu işte.

"Ruhları doğruca cennete gidiyor," dedi eliyle dikdörtgen şeklindeki çimleri göstererek. "Eğer Hristiyan olarak öldülerse, ruhlarını nerede teslim ettiklerinin bir önemi yoktur, ama ahlaksız ve haince yaşamışlarsa cehenneme giderler. Her neyse işte, en azından rahiplerin bize anlattığı bu," dedi Lydia. Soma başını genç adama çevirince, onun mezarlığa değil, kendisine baktığını fark etti. Böylece o da delikanlının gözlerinin içine bakarak, "Bana bakılırsa, ben doğrudan cehenneme giderim," diyerek kahkahayı bastı.

Chang bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra da utangaç bir gülümsemeyle, "Sanırım benimle dalga geçiyorsunuz," dedi.

Ah, Tanrım, yine hatalı davrandım, diye düşünerek hayıflandı Lydia. Bu kadar farklı bir insanla nasıl konuşulurdu ki? Junchovv'da geçirdiği hayatı boyunca karşılıklı olarak konuştuğu Çinliler sadece satıcılar ve hizmetkârlardı. Onlarla da konuşmaları, "Bu ne kadar?", "Bir poundluk soya fasulyesi, lütfen," demekten ileri gitmemişti.

Bir Çinliyle iletişim kurmak söz konusu olduğunda, bu noktaya en çok tefeci dükkanındaki Bay Liu'yla yaptığı pazarlıklar esnasında yaklaşmıştı, ama bu adamla yaptığı konuşmalar bile tam anlamıyla kusursuz değildi. Sonuçta Çinli arkadaşıyla taze bir başlangıç yapmaya karar verdi.

Gayet resmî bir şekilde, ellerini birleştirip gözlerini yere dikip genç adamın önünde hafifçe eğildi. "Hayır, sizinle dalga geçmiyorum. Bilakis, size teşekkür etmek istiyorum. Geçitte hayatımı kurtardığınız için size müteşekkirim ve size teşekkür borçluyum."

Genç adam hiç hareket etmedi. Ne yüzünde, ne vücudunda tek bir kas bile oynamamıştı, ama içinde bir yerlerde bir şeyler değişmiş gibiydi ve Lydia tam olarak ne olduğunu anlayamasa da bunu hissedebiliyordu. Sanki kapalı duran bir yerin kapısı açılmış gibiydi. Genç adam da kendisine doğru sıcak bir akımın geldiğini hissederek şaşırdı.

"Hayır," dedi genç adam, gözlerini özellikle onun üzerine odaklayarak. "Bana teşekkür borçlu değilsin." Sonra Lydia'ya doğru bir adım attı. Şimdi o kadar yakındı ki, Lydia onun gözlerine gizlenmiş küçük mor benekleri görebiliyordu. "Seninle işleri bitince boğazını kesip bir kenara atarlardı. Bana hayatımı borçlusun," dedi Chang.

"Hayatım bana aittir. Hiç kimseye değil. Sadece bana," diye ırdetti Lydia.

"Ve ben de kendi hayatımı sana borçluyum," diye devam etti Chang. Sen olmasan çoktan ölmüş olurdum. O sırada gecenin içinden yürüyerek gelmesen, şimdi kafamın içinde bir mermi olacaktı." Bir kez daha kızın önünde eğilerek, "Hayatımı sana borçluyum," dedi.

"Demek ki ödeştik," dedi Lydia. Bu lafının ne kadar ciddiye alınacağından emin değildi. "Birbirimizin hayatım kurtardık."

Genç adam ona bakıyordu, ama Lydia bu sefer onun gözlerindeki ifadeyi çözemedi. Çok durgun ve karanlık görünüyordu. Hiçbir tepki vermeyince, söylediklerinin ne kadarım anladığından

emin olamadı. Özellikle de, "Senin şu Bayan Yeoman'ın yanında iğne iplik var mıdır acaba?" diye sorduğunda iyice kafası karıştı.

"Ah, vardır herhâlde. Gidip getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen. Çok nazıksın."

Lydia, elinde olmadan genç adamın giysilerini gözden geçirdi. V yakalı bir tunik ve bol bir pantolon giyiyordu ve üzerinde hiçbir yırtık ya da delik yoktu. Bu durumda iğneyle ipliği, belki de kan kardeşliğine benzer bir tür ayınle, yaşamlarını birbirine dikmek için istiyordu. Bu düşünceyle, belkemiği de dâhil olmak üzere tüm vücudunu alev gibi bir sıcaklığın sardığını hissetti. Böylece dün gece Komiser Lacock'un kendisini konser salonunun ortasına ittiği andan beri ciğerlerine yerleşen ve gerginlik verici topun gevşediğini ve tekrar nefes alabildiğini fark etti.

"Benim adım Lydia Ivanova."

Genç kız ona elini uzatmıştı. Karşılığında ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu hareketi yapan yabancıları daha önce de görmüştü. Selamlaşırken birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Berbat bir alışkanlıktı bu. Kendisine saygısı olan hiçbir Çinli, başkasına, özellikle de hiç tanımadığı birine dokunacak kadar kaba olamazdı. Kim bir domuzun bağırsağına ya da karısının mahrem yerlerine yeni dokunmuş olabilecek birinin elini tutmak isterdi ki? Şu barbarlar ne pis yaratıklardı.

Yine de kızın küçük elinin görünüşü bir nilüfer çiçeği kadar solgundu ve onun elini bekleyen hali son derece davetkâr görünüyordu. Chang, ona dokunmak ve bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek istedi.

Sonunda kızın elini tutarak, "Ben Chang An Lo," dedi.

Tıpkı elinin içine bir kuş almak gibi yumuşacık ve sıcak bir histi bu. Öyle ki, elini bir sıkırsa o narin kemikler kırılabilirmiş gibi gelmişti. Ama asla böyle bir şey yapmak istemezdi. Elinin içinde çırpınır gibi duran bu küçük yaratığı koruma hissine kapılmıştı ve bu his ona hiç yabancı değildi.

Genç kız, elini tıpkı uzattığı gibi kolay ve rahatça çekerek etrafına bakındı. Onu buluştukları mahalleden alıp Amerikalılara ait bölgenin arka taraflarına götürmüştü. Sonra Lizard Creek'in dışına doğru uzanan çamurlu yolu takip ederek kasabanın batısında küçük ağaçlık bir yola gelmişlerdi. Burada sabah güneşinin yeni uyanan ışıkları derenin üzerine vuruyor, kayın ağaçları da altlarında uzanan

kayaların üzerine alacalı gölgelerini düşürüyorlardı. Bazı kayalann üzerindeyse kertenkeleler, rüzgâra kapılmış yapraklar gibi bir göze görünüp bir kaybolarak oynayıp duruyorlardı. Derenin öbür tarafındaki arazi, bir gece önceki yağmurun ardından, Kuzeydeki uzak dağlara kadar dümdüz bir bataklık şeklinde uzanıyordu. Dağlar, yaz sıcağında mavi bir ışıqla ürkekçe panlıyorlardı; ama Chang bu sinmiş kaplamın içinde, derinde bir yerlerde Kızıl bir kalp olduğunu ve o kalbin her gün biraz daha hızlı atmaya başladığını biliyordu. Gün gelecek, bütün ülkeyi sel gibi kanına boğacaktı.

"Burası çok güzel," dedi tilki kız. "Böyle bir yerin varlığından bile haberim yoktu."

Gülümsüyordu. Mutluydu. Kızın bu halini görmek, Chang'ın göğsünde büyük bir tatmin duygusu uyandırmıştı. Kızın elini narin bir şekilde akan suya daldınışın izleyerek, bir kırlangıcın suyun yüzeyini sıyrıp geçerken parıldaması görünce gülümsedi. Sıcaklığın etkisiyle böcekler vızıldıyor, iki tane cırcır böceği sazlıkların arasında atışıp duruyordu.

"Buraya suyu temiz olduğu için geliyorum," diye açıkladı kıza. "Bak, ne kadar berrak. Sanki yaşıyor, hatta şarkı söylüyor. Hey, şu balığa bak." Gümüş rengi bir balık finis fırl dönerek ortaya çıkmış, sonra da bir anda gözden kaybolmuştu. "Ama bu su Peiho Nehri'ne bağlanınca, ruhlar onu terk ediyorlar."

"Ama neden?" diye sordu Lydia. Kafası karışmış görünüyordu. Gerçekten bu kadar cahil olabilir miydi?

"Çünkü o zaman yabancıların savaş gemilerinden akan kapkara yağlarla ve fabrikalarından yayılan zehirlerle karışıyor. Ruhlar, Peiho Nehri'nin bu kahverengi pisliğinde yaşayamazlar."

Bu sözleri üzerine kız ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Sadece bir kayanın üzerine oturdu ve derenin sığ yerlerine doğru bir taş attı. Kız çıplak ve narin bacaklarını suya doğru uzatınca, Chang ayakkabılarından birinin altında bir delik olduğunu fark etti. Ateş gibi parlayan saçlarını hasır bir şapkanın altına saklamıştı. Chang,

Kate Furnivall

kızın bu hali karşısında içinin burkulduğunu hissetti. Şapkası da ayakkabıları gibi eski ve yıpranmış görünüyordu. Ama saçları da ima taptaze bir ışıltıyla parladığından, bu alevleri tekrar görmek istedi. Kız, kahverengi küçük bir kuşu seyre dalmıştı. Küçük kuş ayaklarının altındaki kuru bir dal parçasının üzerinde bulunan otları didikliyordu.

"İngilizcen mükemmel, biliyorsun, değil mi?"

Kız, çok hafif ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu, ama Chang kızın kuşu ürkütmemek için mi, yoksa bu ıssız yerde adamın biriyle yalnız kalmasından dolayı aniden tedirgin olduğu için mi böyle konuştuğundan emin olamamıştı. Onunla buraya gelerek büyük bir cesaret örneği sergilemişti. Hiçbir Çinli kız böyle bir riske girmezdi. Bunun yerine, evcil kaplumbağalarını bir kobraya yem etmeyi tercih ederlerdi. Tilki kız, yine de pek sinirli görünmüyordu. Gözleri umutla parlıyordu.

Kızı tedirgin etmemek için su kenarına doğru giderek aralarında biraz mesafe kalmasını sağladı ve çimlerin üzerine çömeldi. Yerler biraz nemli görünüyordu.

"Düzgün bir İngilizcem olduğunu düşünmenden gurur duy-dum," dedi Chang.

Kızın dikkati kahverengi kuşun üzerindeyken, sağ ayağında-ki lastik ayakkabıyı gevşetti. O anda duyduğu acıyla, kafatası bile zonklamıştı. Ayağının etine yapışmış ve kandan sıırıslam olmuş çorabını yavaşça çıkarmaya çalışıyordu.

"Yıllarca bir İngiliz öğretmenden ders aldım," dedi kıza. "Yani küçükken. Sanırım İngilizceyi bana oldukça iyi öğretti." Çorabında-ki iğrenç koku burnuna kadar geliyordu. "Ayrıca amcam üniversite-de Harvard'a gitti. O okul Amerika'dadır. Bana daima İngilizcenin geleceğin dili olduğunu söylerdi ve benimle sadece bu dilde konuşurdu."

"Gerçekten mi? Tıpkı annem gibi. Aslında annem kim bilir kaç dilde konuşabiliyor, ama benimle sadece İngilizce konuşuyor."

"Herhâlde Çince bilmiyordur?"

Kız bu soru üzerine su gibi çağıldayan bir sesle gülünce, izlemekte olduğu kuş ürkerek ağaçtan havalandı. Ama Chang için durum farklıydı. Kızın tatlı sesi, akarsuyun şırıltısıyla birleşerek ayağının acısını dindiriyordu.

"Annem hep İngilizcenin konuşmaya değer tek..." Bir anda susmuştu. Sonra kızın soluğunun da kesildiğini duydu.

Başım çevirdiğinde, kızı ağzı açık bir halde, ayağına bakarken buldu. Sonra genç kızın gözleri onun yüzüne kaydı. İkisinin gözleri bitmek tükenmek bilmeyen bir an boyunca birbirine kenetlendi ve öylece kaldı. Bakışlarını ilk kaçıran Chang oldu. Ayağını sınısıklam olmuş çorabından ayınnca, nehrin fini fini dönerek akan suyuna bıraktı. Genç kız hiçbir şey söylemeden, sessizce izlemeye devam etti. Chang, suyun altında elleriyle yaralarını ovmaya başladı. Zehrin dışan çıkması ve ondan boşalan yerlere hayatın dolması için, yaralannı suyun altında ovmaya koyuldu. Yarasından kopup ayrılan kan pıhtılan suyun yüzeyinde yüzmeye başladığı anda, suyun dibinden uzanan aç ağızlar bunları kapıyorlardı. Yarasından ince ince sızan taze kan, nehir yatağının sarı taşları arasında yemyeşil parıldayan bir balık sürüsünü hızla onun bulunduğu yere doğru çekti. Su serindi ve ayağı bu serinliğin içine çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bir ses duyarak etrafına bakındı. Genç kız hemen yanına, çimenlerin üzerine diz çökmüştü. Yıpranmış şapkasının altına sakladığı yüzü bembeyazdı. Elinde iğne iplik tutuyordu. Onun bu kadar yakınına gelmesi, aralarındaki havada öyle bir titreşim yaratmıştı ki Chang, sanki yanaklarının üzerinde güvercinler kanat çırpıyormuş gibi hissediyor, parmak uçlarıyla onun o pürüzsüz Avrupalı tenine dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Lydia, "Bunlara ihtiyacın olacak," diyerek elindekileri ona uzattı.

Chang başıyla onaylayarak, onları almak, için uzandığındaysa

genç kız ondan bir an uzaklaşıp, hayır, anlamında başım sallayarak, "Ben yapsam daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Chang tekrar başıyla onayladı. O sırada genç kızın yutkunduğunu fark etti. Kızın yumuşacık, solgun boğazı kısa süren bir spazmla titremiş, sonra tekrar normale dönmüştü.

"Aslında bir doktora ihtiyacın var," dedi Lydia.

"Doktora gitmek bir sürü dolara mal olur."

Lydia daha başka bir şey söylemedi. Şapkasını çıkarp bir kenara fırlatarak saçlarının o olağanüstü tilki ruhunu özgür bıraktı; tıpkı bir süre önce genç adamın tilkiyi kısıldığı kapandan özgür bıraktığı gibi.

Sonra ayağına doğru eğildi. Dokunmuyor, sadece bakıyordu. Chang onun nefes alıp verişlerini duyabiliyor, hatta kızın soluğunun yarısının çentikli kenarlarını okşadığını hissedebiliyordu. Yumuşak nefesi, Nehir Tanrısı'nın öpücüğü gibiydi.

Chang, duyduğu şiddetli acıyı zihninden atarak onun yerine kızın geniş alnının düzgün kavisli halini ve bembeyaz boynunda kıvrılan bakır ışıltılı buklelerini düşündü. Muhteşem bir duyguydu bu. Artık acı hissetmiyordu. Sonra gözlerini kapadı ve kız da yarasını dikmeye başladı. Cesaretine hayran olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi acaba?

"İşte, böyle çok daha iyi," dedi Lydia. Chang onun sesindeki rahatlamayı hemen fark etti.

Çabucak ve hiç utanmadan eteğini çıkararak onu bıçağıyla şeritler halinde kesmiş, sonra da ayağını bunlarla sıkı sıkı sarmıştı. Ayağının bu haliyle ayakkabısına sığması mümkün görünmüyordu. Bunun üzerine, yine ona hiç sormadan, ayakkabısının kauçuk kenarlarını keserek ayağını içine yerleştirdi ve iki tane daha şerit alarak ayakkabının üzerinden ayağını tekrar sardı. Gayet temiz ve ustaca bir iş çıkarmıştı. Hâlâ acı hissediyordu, ama en azından kanaması durmuştu.

Chang, başını hafifçe eğip kızı tekrar selamlayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Kükürtlü pudraya ya da Bayan Yeoman'm yarayı kurutmak için kullandığı cinsten bir karışıma ihtiyacın var. İstersen ondan..."

"Hayır, gerek yok. Bitkilerle uğraşan birini tanıyorum. Tekrar teşekkür ederim."

Lydia, yüzünü suya çevirip parmaklarını açarak ellerini suyun içinde gezdirdi. Bunların kendi parmakları olduğuna inanamayarak, bugün başardıkları işe şaşırmış bir halde onları izliyordu.

Sonra, "Bana teşekkür etme," dedi. "Sürekli birbirimizin hayatını kurtardığımıza göre, bu bizi birbirimize karşı sorumlu kılar. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Chang şaşkınlıkla donup kalmıştı. Bu kız sanki onun kelimelerini çalmış gibi, aynen onun ağzından konuşuyordu. Ama bir barbar, bu denli Çinlilere özgü bir şeyi nasıl bilebilirdi? Zaten onu takip edip gözetmesinin bir sebebi olduğunu biliyordu. Bunun sebebi, ondan sorumlu olmasıydı. Fakat bu kız bunu nasıl bilebilirdi ki? Bir insanın her şeyi bu kadar net görebilmesi için ne çeşit bir akla sahip olması gerekirdi?

Kız ayağa kalkınca genç adam, yarımındaki sıcak varlığını kaybettiğini hissetti. Lydya sandaletlerini giyip derenin sığ sulanında yürümeye gitmişti. Altın başlı bir ördek sazlıkların arasında pınelerken birden ürkmüş, sanki kuyruğunda bir gelincik varmış gibi akıntı aşağı yüzmeye başlamıştı; ama genç kız bunu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Elleriyle eteğinin kenarlarını ıslatmakla meşguldü. Bu iç etek, defalarca yıkanmaktan eskimiş, çok şekilsiz bir giysiydi. O anda ilk kez kızın üzerinde kan olduğunu fark etti. Onun kanıydı bu. Kızın giysilerinin dokulanna, hatta kızın içine kadar işlemişti. Tıpkı kızın onun içine işlediği gibi.

Çok sessizdi ve meşgul görünüyordu. Chang, kız gölün kıyısında dururken onu incelemeye koyuldu. Güzel teni sudan yansıyan gümüş yıldızlarla dalgalanıyor gibiydi. Saçlarıysa üzerine vuran

güneş ışınlarıyla su gibi çağlayarak, daha da canlı bir hal almıştı. Dolgun dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe aralık duruyordu. Chang, söyleyeceği şeyin ne olabileceğini merak etti. Kalp şeklindeki kusursuz yüzü, ince kavisli kaşları ve bir kaplanunkine benzeyen amber rengi iri gözleriyle insanın içine işleyip kalbini çalıyordu. Aslında hiçbir Çinlinin çekici bulmayacağı bir yüzü vardı. Burnu çok uzundu, ağzı çok büyüktü ve çenesi de çok güçlü görünüyordu. Ama yine de onda defalarca dönüp bakma isteği uyandırmıyordu. O da böylece bir türlü anlam veremediği ama kalbini mutluluğa boğan bir ruh haliyle gözlerini tatmin ediyordu. Kıza baktığı zaman gördüğü, sadece yüz hatları değildi. Yüz ifadesinin arkasına gizlenmiş sırları da görüyordu. Bu sırların gölgeleri, kızın yüzünü nefes kesen, soluk karaltılara boğuyordu.

Dirseklerinden destek alarak ılık çimenlerin üzerine uzandı.

"Lydia Ivanova," diye seslendi usulca. "Canını böylesine sıkın şey nedir? Hadi, söyle bana."

Lydia başını kaldırıp ona baktı ve Chang, gözlerinin birbirine kenetlendiği o anda aralarında elle tutulur, somut bir şeylerin varlığını hissetti. Gümüş rengi, parlak ve Tannlar tarafından örülmüş bir bağdı bu. İkisinin arasında titrek bir ışıkla parıldıyordu. Belki deredeki küçük dalgalar kadar ele geçmez ve dokunulmaz görünüyordu, ama bu bağ aynı zamanda Peiho üzerindeki yeni köprüyü bağlayan çelik halatlar kadar güçlüydü.

Elini kaldırarak, sanki onu kendisine çekmek ister gibi kızı doğru uzattı. "Söyle bana, Lydia. Kalbinde böylesine ağır ne var?"

Lydia, suyun içinde doğruldu ve giysisinin eteklerinin bir balıkçı ağı gibi bacaklarına dolanmasına izin vererek suya bıraktı. Chang, o anda kızın gözlerindeki kararlılığı fark etmişti.

"Chang An Lo," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Peiho Nehri'nin üzerinden hafif bir rüzgâr esiyor ve çürümüş balıkların pis kokularını da beraberinde sürüklüyordu. Bu koku, der-

me çatma iskelelerin ve nehir kenarını işgal eden dubaların etrafını saran yüzlerce sandaldan geliyordu ve Chang'ın alışkın olduğu bir şeydi. Ayrıca depolann arkasındaki tabakhanelerden gelen kaynamış inek postunun pis kokusu da etrafı sarmıştı.

Çok hızlı hareket ediyordu. Zihnini ayağından beynine gönderilen acı sinyallerine kapayarak dilenci aşiretlerin ve kayıkçıların kendilerine mesken edindiği, nehir kenarının bol gürültülü, yaygaralı ve tangirtili âleminden sessizce süzüldü. Kayıklar, bambudan siperlerinin birbirine çarpmasıyla sallanırken, karabataklar balıkçı teknelerinin pruvalarına tüneyerek, açıklıktan kıvranarak paylanna düşecek nimetleri bekliyorlardı. Chang, özellikle burada fazla oyalanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu, öyle tekinsiz yerlerden geçiyordu ki, nehre günlük olarak atılan şeyler arasında, arasına bıçak saplanmış kaburgalar bulunduğu, bir çift ayakkabı bulunmasından daha az duyulmuş değildi.

Büyük Peiho Nehri'nin Forty Fields'tan da daha geniş bir denize aktığı bir yerde İngiliz ve Fransız savaş gemileri, demir atmış bekliyorlardı. Beyaz, kırmızı ve mavi renkteki bayrakları gözdağı verircesine dalgalamyordu. Chang, bu görüntü karşısında yere tükürdü. Sonra da ayakkabısıyla tükürdüğü yerin üzerine basarak, ezdi. Yanm düzine devasa buharlı geminin limana yanaştığım görebiliyordu. Yarı çıplak ameleler, güverte iskelesinde bir aşağı bir yukarı gidip gelerek perişan halde çabılıyor, bir öküzün belini bile kırabilecek kadar ağır yükler altında eziliyorlardı. Sonra gözleri, elinde kalın, siyah bir sopayla kibirli bir şekilde yürüyerek işçilere sövüp sayan gözetmene kaydı. Gerçi her yerde adamlar bağırıp çağırıyor, çanlar çalıyor, motorlar kükrüyor, develer haykırıyordu ve yine tüm bu karmaşa devam ederken karasinekler kadar çok sayıda binek arabası, her deliğe girip çıkıyordu.

Chang, hızla yürümeye devam ederek rıhtımın yanından ilerledi. Dar bir geçitten geçerken başını eğdi ve o sırada kesik bir elin çamurun içinde yattığını gördü. Hiç istifini bozmadan depolara yö-

neldi. Bunlar diğerlerine kıyasla daha fazla mavi iblisin muhafızlık ettiği eşya depolarıydı ve arkalarında duvarlarına dayanarak yapılmış kulübeler türemiştii. Bunlar domuz ahırından farksız bir şekilde, bir insanın belini bile aşamayacak yükseklikte, nehrin sürüklediği çürümüş odun parçalarından inşa edilmiş derme çatma yapılarıdı. Bir kelebeğin kanat çırpmasıyla bile devriliverecekmiş gibi görünüyordı. Üçüncü kulübeye doğru yaklaştı. Kapısı olması gereken yere yağlı bir kâğıt sarkıtılmıştı. Kâğıdı aralayarak, "Selamlar sana, Tan Wah," diye yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Senin o sefil dilin nehir yılanlarına yem olmadı mı hâlâ?" diye sert bir cevap geldi içeriden. "Yumuşacık kızlarımı çaldın benden. Ah, o kızların tenleri bal kadar tatlıydı. Her kimsen, lanet olsun sana."

"Aç gözlerini, Tan Wah. haydi rüyalarından uyan artık. Balın tadının zengin bir adamın en büyük zevki olduğu ve bir bakire gülümsemesinin bu gübre yığınının bir milyon li" uzakta olduğu bir dünyada buluş benimle."

"Chang An Lo, seni genç kurt. Dostum, zehirli kelimelerimi affet lütfen. Tanrılardan lanetimi senin üzerinden kaldırmalarını rica ediyor ve seni eşsiz sarayına davet ediyorum."

Chang, çömelerek leş gibi kokan mezbeleden içeri kaydı ve sıçan yeniğı gibi duran bir paspasın üzerine bağdaş kurarak oturdu. İçerideki loş ışıktı, gazete kâğıtlarına sarınarak ıslak toprağın üzerine uzanmış, başım da yastık niyetine eski bir araba koltuğunun yastığına dayamış figürü zar zor seçebildi.

"Seni tatlı rüyalarından uyandırdığım için özürlerimi kabul et, lütfen Tan Wah, ama senden bir konuda bilgi almam lazım."

Gazeteden bir kozanın içinde duran adam doğrulup oturmaya çalıştı. Chang, adamın zayıflıktan bir deri bir kemik kaldığım fark etti. Cildinin sarılığıysa onun bir afyon bağımlısı olduğunu açık ediyordu. Hemen yanında uzun saplı çömlekten yapılmış bir pipo du-

* 500 metreye eş değerdeki, Çin'e özgü uzaklık birimi, (yay. n.)

ruyordu. Kulübeyi boğulacak kadar havasız bırakan pis kokunun bundan geldiği belliydi.

"Bilgi almak sana paraya mal olur, dostum," dedi, gözlerini güçlkle açarak. "Üzgünüm, ama işler böyle yürüyor."

"Bugünlerde kimde para var ki?" diye belirtti Chang. "İşte, sana para yerine bunu getirdim." Aralandaki toprağın üzerine kocaman bir somon balığı bıraktı. Balığın pulları, pis kulübede gökkuşağı gibi parlıyordu. "Seni görmeye geleceğimi bildiği için, bu sabah dere-deyken dosdoğru kollanma doğru yüzüverdi."

Tan Wah balığa elini bile sürmedi. Ama kısık gözleriyle bu balık karşılığında, evine Ay'ı ve yıldızları getiren siyah macundan ne kadar alabileceğini çoktan hesaplamıştı. "Dilediğini sor, Chang An Lo. Ben de senin bilmek istediğin şeyi bulana kadar değersiz beynimi zorlayayım bakalım."

"Senin *fanqui'nin* büyük kulübünde çalışan bir yeğenin vardı."

"Ulysses'te mi?"

"Evet, orada."

"Benim aptal kuzenim Yuen Dun'dan bahsediyorsun sen. Ağzında hâlâ süt dişleri olan toy bir çocuk o, ama yine de ben bu hal-deyken o, yabanalann dolarları sayesinde şişmanlıyor." Sonra bir anda susarak hem ağzını, hem gözlerini kapadı.

"Dostum, balığı sana ancak rüya bağışlayacak afyonla takas edeceğine yemeyi tercih etsen, sen de şişmanlarsın."

Adam hiçbir şey söylemeden yere uzandı ve piposunu eline alarak oyunağı sakınan bir çocuk gibi göğsüne bastırdı.

"Söyle bana, Tan Wah, senin şu aptal kuzenin nerede oturur?"

Bunun üzerine kulübede bir sessizlik oldu. Sadece çömlekten boruyu okşayan parmakların sesi duyuluyordu. Chang, sabırla bekledi.

"Beş Kurbağa'ran bulunduğu caddede." Zor duyulan bir sesle mırıldanmıştı. "Urgancının hemen yanında."

Kate Furnivall

"Tüm sözlerin için binlerce teşekkürler. Sana sağlıklı günler diliyorum, Tan Wah," dedi Chang. Sonra tam ayaklanmn üzerinde emekleyerek dışarı çıkmak üzereyken döndü ve, "Ayrıca binlerce ölüm diliyorum," diyerek gülümsedi.

Karşı taraftan, "Ben de binlerce ölüm diliyorum," diye bir cevap geldi.

"Nanking'in çış içen generaline."

Daha sonra gazetelerin arasından çingırağa benzer bir kıkırdama duyuldu. "Ve denizlerimizdeki eşek siken iblis yabancılara."

"Hayatta kal, dostum. Çin'in, insanlarına ihtiyacı var."

Ama Chang tam yağlı kâğıdı aralayıp dışarı çıkacakken, Tan Wah dayanamayarak telaşla fısıldadı: "Senin peşindeler, Chang An Lo. Sakın kimseye arkam dönme."

"Biliyorum."

"Kara Yılan Kardeşliği'nden çıkmak hiç iyi değildir. Görüyorum ki şimdiden köpeklerine senin yüzünü çiğnetmişler. Onların adamlarından birini ölesiye döverek ellerinden bir kız çaldığım duydum."

"Adamın sadece kaburgalarım zedeledim. Hepsi bu."

Adam, pis kokulu havada içini çekerek, "Seni aptal! Mıymıntı beyaz bir kız için neden bu kadar riske giriyorsun?" diye hayıflandı.

Bunun üzerine Chang, kulübenin ağzındaki kâğıdı kapatarak hızla yola koyuldu.

Bıçağını konuşturmaya karar vererek keskin tarafını çocuğun boğazına dayadı.

"Rozetini ver," diye talep etti.

"O... o... benim cebimde."

Çocuğun yüzü korkudan griye dönmüştü. Karanlıkta kalan giriş bölümüne doğru sürüklenirken çoktan üzerine işlemiştı. Chang

Çocuğun rozetini alırken, kemiklerinin üzerini kaplayan dolgun etini hissetmiş ve cildinin iyi beslenmiş bir cariyeye gibi parladığını fark etmişti.

"Kulübün hangi bölümünde çalışıyorsun?" diye sordu.

"Mutfaklarda," dedi ocuk.

"Ah, demek ailene götürmek için yiyecek alıyorsun."

"Hayır, hayır asla."

Boğazındaki bıçak gerilmiş ve bir damla kan çocuğun terine kaşmıştı.

"Evet," diye haykırdı ocuk. "Evet, itiraf ediyorum işte. Bazen alıyorum."

"yleyse gelecek sefere köpek suratlı hergele, birazını da kuzenin Tan YVah'a götür, yoksa onun ruhu yanma gelip senin şişman mideni yiyecek. Sonra da karaciğerini delip bütün yağlarını emip bitirecek ve sen de öleceksin."

Çocuğun bütün vücudu titremeye başlamıştı ve Chang onu bırakır bırakmaz şık deri çizmelerinin üzerine kustu.

"Sen de duydun, değil mi, Theo? şu dn geceki Rus ne kadar da aptalmış. Öyle bir şeyi insan palto cebinde nasıl bırakır!"

"Gerdanlığı mı?"

"Evet."

Theo VVilloughby ve Alfred Parker, Ulysses Kulübü'nn terasında satranç oynuyorlardı. Theo aslında kâğıt oynamayı tercih ederdi. şöyle sıkı bir poker oynasalar ne iyi olurdu, ama bugün pazardı ve Alfred bu gibi konularda çok katıydı. Onun inancına göre Sebt gününde asla kumar oynanmazdı. Theo, bu gnle ilgili inanışların çok saçma olduğunu düşünüyordu. Sebt gününde şemsiye açmak ya da dış fırçalamak neden yasak olsundu? Ona göre bunların en ufak bir anlamı bile yoktu. Filini hareket ettirerek Alfred'in savunma ge-ninden bir piyon aldı.

Alfred'in kaşları çatılmıştı. Gözlüklerini eline alarak kolalı mendiliyle camlarını dikkatlice temizledi. Anlayışlı bakışlarıyla devamlı glmseymeyen, yuvarlak bir yüzü vardı. Düşüncesizce hareketleri olmayan, sağlam karakterli bir adamdı. Aslında bu özelliklerin bir gazetecide bulunması gerçekten şaşırtıcıydı. Fakat ağzımın etrafında sürekli olarak belirgin bir gerginlik olurdu. Bu yüzden de Theo'ya arkadaşı hep panik halindeymiş gibi gelirdi. Belki de Çin'de umduğunu bulamamıştı. Bunaltıcı derecede sıcak, mavi gökyüzü, günün tüm enerjisini emerek tepelerinde kaynıyordu. Salkımların zerindeki tüylü yapraklar bile sıcaktan bitkin düşerek tembel tembel aşağı sarkmışlardı, ama biraz ilerideki tenis kortunda havalı, bembeyaz tenis kıyafetleri içerisinde bir çift, top peşinde koşturuyor, Theo da alelade bir ilgiyle onları izliyordu.

"Hak etmiştir mutlaka," dedi. "Şu Rus'tan bahsediyorum. Açıkçası ben hiç umursamadım, ama eminim ki yaşlı Lacock ve Sir Edvard burunlarının dibinde böyle bir olay yaşandığı için öfkeden çılgına dönmüştür. Aslında..." Bir an susup omuz silkerek bir sigara yaktı. "Aslında benim kafamı kurcalayan başka şeyler var."

Parker, gözlerini satranç tahtasından kaldırarak arkadaşına baktı. Soma onun sözlerini başıyla onaylayarak atını hareket ettirdi ve "Bu Rus'un Stalin tarafından General Çan Kay Şek'le görüşmesi için gönderilen bir ajan olduğuna dair söylentiler var," dedi. "Ayrıca Generali Nanking'de görenler varmış. Şu sıralarda da Pekin'de olduğu söyleniyor."

"Burada her zaman dedikodular olur," dedi Theo.

"Gerdanlığın da Çan Kay Şek'in kansı, Mai-ling'e verilmesi tasarlanan bir hediye olduğu zannediliyor. Çalınan kolye merhum çarichenin şaheser mücevher koleksiyonundan alınan yakutlardanmış."

"Ya, demek öyle? Olağanüstü bir istihbaratın var, Alfred," dedi Theo, imalı bir kahkahayla. "Desene gerdanlık bir zorbamn eşinden, öbürününkine geçerek el değiştirecekmiş. Gerçi bana kalırsa, o kolye şu an her kimin elindeyse tamamen değer kaybetmiş durumda."

"Ama nasıl olur?"

"Hiç kimse, hatta Çinli bir hırsız çetesi bile o parçayı elinde tutma riskine girmeyecektir, çünkü şu anda o, kolyeden çok bir boyun bağı. Çok ünlü ve çok tehlikeli. Bu yüzden de hiçbir hırsız onu satmaya cesaret edemez. Açıkçası, yakutlar hakkında fısıldadığı bile duyulsa, kellesini şu bambu kafeslerden birinin içinde lamba direğine asılı bulacaktır."

"Ne kadar barbarca bir uygulama," diyerek ürperdi Parker.

"Onlar hakkında öğreneceğin çok şey var."

Daha sonraki yanm saat boyunca hiç konuşmadan satranç oynamaya devam ettiler. İçeride bir yerlerde bulunan sarkaçlı dolap saatinden gelen ahenkli çan sesleri ve hemen ardından saka kuşunun telaşlı ötüşüyle daldıkları derin düşüncelerden sıyrıldılar. Sonra oyundan sıkılmış ve iyice sabırsızlanmış olan Theo, bir satranç tuzağıyla Parker'ın şahum devirdi.

"Aferin sana, yaşlı delikanlı. Beni hakkını vererek yendin." Parker yenilgisini hiç dert etmeden, hasır sandalyesinde arkasına yaslanarak keyifle ve hiç acele etmeden gül ağacından yapılmış çok sevdiği piposunu yaktı. "Peki, sen bugün beni buraya neden çağırıldın? Biliyorum bu yerden nefret edersin. Sadece satranç oynamak için de çağırılmış olamazsın, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Eee? Derdin ne öyleyse?"

"Mason'la ilgili küçük bir sorun yaşıyorum."

"Şu eğitim bölümündeki Amerikalıyla mı? Hani şu koca ağızlı olan adam. Sanırım sessiz sedasız da bir karısı var."

"Evet, onunla."

"Sana ne zararı olabilir ki onun?"

"Alfred, dinle beni. Onunla ilgili bir şeyler bulmam lazım. Geçmişte yaptığı pis bir şeyler. O domuz heriften kurtulmamı sağlayacak bir şeyler. Sen gazetecisin. Bir sürü bağlantın var ve bu işlerin nasıl araştırılacağı da iyi biliyorsun."

Parker şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Piposunu ağzından çekerek dumanını önünden geçmekte olan bir kelebeğin üzerine üfledi. "Bu söylediklerin kulağa bayağı kötü geliyor, eski dostum. Bu adam ne yaptı ki sana?"

Theo kısaca özetleyerek, "Courtney Bankası'na bir miktar borcum var. Geçen sene okulumu genişletmek için kredi almıştım. Mason, o bankanın müdürü ve kendini nasıl ağırdan satar bilirsin. Beni borç verdiği parayı geri istemekle tehdit ediyor, eğer..." Bir anda susuvermişti.

"Eğer ne?" diye üsteledi Parker.

"Eğer ona karşı bonkör davranmazsam."

Bunun üzerine Parker acemice boğazım temizleyerek, "Tann aşkına, bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu.

Theo sigarasını dudaklarının arasından alıp yere attı ve izma-riti ayağının altında ezerken, "Bu, Li Mei'den yararlanmak istiyor, demek oluyor," dedi.

Alfred Parker'ın yüzü burnunun ucuna kadar kıpkırmızı kesil-mişti. "Theo, bence böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Bu konu-da seni daha fazla dinlemek istediğimi sanmıyorum," dedi ve ba-kışlarını başka tarafa çevirerek, elinde küçük bir tepsiyle verandaya doğru yaklaşmakta olan yerli bir hizmetçiyi izlemeye koyuldu.

Theo, öne doğru eğildi ve arkadaşının dizine sertçe vurarak, "Aptallık etme, Alfred. öyle demek istemedim. Beni ne zannediyor-sun? Li Mei benim..." Aniden sustu. Parker'ın bakışları suçlarcası-na üzerine çevrilmişti.

"Senin neyin, Theo? Zina ortağın mı? Fahişen mi?"

Theo donup kalmıştı. Hislerini ele veren tek işaret bembeyaz kesilmiş dudaklanydı. "Bu söylediklerin Li Mei'e hakarettir, Alfred. Sözlerini geri al, lütfen."

"Hayır, alamam, çünkü söylediklerimin hepsi gerçek."

Theo sert bir hareketle ayağa kalktı. "İngiltere, senin gibi, Sir Edvard gibi ve bu kulübü dolduran diğer Tann'nın cezası sosyal uyumsuzlar gibi insanları felç eden ırkçı ve sofu delileri bu toprak-lardan ne kadar çabuk çekerse, bizim halkımız ve Çin halkı da o kadar çabuk özgür kalacak, düşünce ve yaşam özgürlüğüne kavu-şacaktır. Ayrıca..."

"Hey, yavaş ol, dostum. Hepimiz burada kral ve ülkemiz tara-fından bize verilen görevi yerine getirmek için bulunuyoruz. Senin yerlilerin örf ve adetlerine göre yaşamayı seçmiş olman, geri kala-nımızın da Tann'nın buyruklanm, iyi ve kötü ya da günahla sevap

arasındaki aynımı net bir şekilde belirlememiz gereğini göz ardı edeceğimiz anlamına gelmez. Tamı biliyor ya, bu gaddar ve putperest ülkenin tek umudu yine Tann'nın buyruklarıdır. Tann'nın buyrukları ve İngiliz Ordusu."

"Yüzlerce yıl önce, İngiltere'nin daha adı bile ortada yokken, Çin medeni bir ülkeydi."

"Sen buna medeniyet mi diyorsun?"

Theo kaskatı kesilmiş bir halde, hiçbir şey söylemeden duruyordu. Görmeyen gözlerle, kriket oynamak üzere o sırada bahçeye çıkmış iki çifti izliyordu.

"Hadi otur, Theo," dedi Parker usulca.

Piposunun haznesine başparmağıyla hafifçe vurup karıştırarak, içinde bulunduğu huzursuzluğu gizlemeye çalıştı. Bahçeden topların birbirine çarpmasına benzer bir ses ve, "Dedim sana, Corky, bu biraz farklı bir oyun," diye bir haykırış yükseldi.

Theo aniden silkinerek kendine geldi. Bir köpeğin üzerindeki suları silkelemesine benzer bir şeydi bu. Yarı yanya kapalı gözleriyle sandalyesinde oturmakta olan arkadaşına baktı ve, "Alfred, eğer haklı olduğuna inansaydım, yanndan tezi yok, Junchovv'u terk ederdim, ama ben senin gaddar ve putperest diye adlandırdığın bu ülkenin insanlanna inanıyorum," dedi. Soma tekrar sandalyesine oturdu, göstermelik bir rahatlamayla uzun bacaklanm öne doğru uzatarak elinde tepsıyla dolaşan hizmetçiyi bir el işaretiyle çağırdı ve mükemmel bir Çinceyle, "Bir viski, lütfen," dedi. Sonra Alfred'e dönüp gülümseyerek, "Farklı olduğumuzu kabul edelim. Ben Mason'ın, *Çinli âşığı* dediği türden biriyim," dedi.

Alfred kahkahasını güçlükle bastırmıştı.

"Her iki telden de çalamazsın, Theo. Ya balıksındır ya da kuş. Uluslararası kuruluşun çocuklanm eğitim almaları için sana göndermelerini istiyorsun, ama bir yandan da çocukların anne babalarını küçümseyip böbürlenerek amacından sapıyorsun. Bunu nasıl..." Bir anda susuverdi. Gözlerini, verandaya çıkacakken birden çekine-

rek içeri kaçan bir hizmetçiye dikmişti. "Hey çocuk, hemen buraya dön," diye bağırdı.

"Neler oluyor, Alfred?"

Fakat Parker ona cevap bile vermeden ayağa fırlamıştı. Hizmetçi durmuş, onlara bakıyor, ama yanlarına gelmiyordu. Alfred, uzun adımlarla delikanlının yanına doğru yürüdü.

"Sen, burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu hizmetçiye.

Çinli hiçbir şey söylemiyordu.

Theo da yerinden kalkıp yanlarına gitti. Bu Alfred'e de neler oluyordu böyle?

"Burada doğru olmayan bir şeyler var," dedi Alfred, piposunu hizmetçiye doğru sallayarak. "Ona bir baksana."

Theo, elinde tepsisi ve tertemiz beyaz tuniğiyle karşısında duran delikanlıya baktı. "Bana göre bir sorun yok," dedi.

"Saçmalama, Theo. Yüzü bereli. Görmüyor musun?"

"Eee, ne olmuş yani?"

"Ve pantolonunda da sorun var. Siyah ama nizami üniformaya ait siyah pantolon değil bu. Ayrıca ayağı da bandajlı. Şu ayakkabıların haline bak! Kulüp, asla buna benzer birinin üyelerine hizmet etmesine izin vermez. Bu çocuk bir hırsız."

"Çalışıyorum," diyerek tepsiyi kaldırdı çocuk. "İçkiler..."

Theo düşündükçe, Alfred'in ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Haklıydı. Bu çocuk diğerlerine benzemiyordu. Bu gözler bir hizmetçinin gözleri olamazdı. İnsana, kafasını kopanp, şu lanet olası bambu kafeslerden birinde sallandırmak istiyormuş gibi dik dik bakıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Theo Çince.

Fakat Alfred, o anda delikanlının yana doğru pot yapmış cebini işaret ederek, "Boşalt şunu. Hemen," diye bağırdı.

Hizmetçi, Parker'ı panama şapkasından başlayarak, cilalı ve

kaliteli ayakkabılarına kadar küstah bakışlarla süzdü ama hiçbir harekette bulunmadı.

"Sana söylenileni yap," dedi Theo yine onun dilinde. "Ceplerini boşalt, yoksa bir sokak köpeği gibi dayak yiyeceksin."

"Güvenlik muhafızlarını çağırın," diye bağırdı Parker. "Dün gece burada bir soygun meydana geldi. Bu şahıs.

Bunun üzerine Theo tekrar, "Çabuk ceplerini boşalt," diye sert bir sesle bağırdı.

Bir an çocuğun ona vuracağım sandı. Çocuğun gözlerindeki ifadeden içinde bir şeylerin serbest kalmak için savaş verdiği belliydi. Vahşi ve öfkeli bir şeydi bu. Neyse ki çocuk öfkesine hâkim olarak gözlerini önüne eğdi ve tek kelime bile etmeden cebini ters yüz ederek içinde ne var ne yoksa verandanın çini döşemelerine döktü. Bir avuç dolusu tuzlu fıstık ayaklanm etrafına saçılmıştı.

Theo, kahkahalarla gülerek, "Bu ganimet senin mücevher hırsızın için bile fazla, Alfred. Bu çocuk sadece aç," dedi.

Fakat Parker bu kadar kolay pes etmeye niyetli görünmüyordu. Tekrar çocuğa dönerek, "Diğer ceplerini de boşalt," dedi.

Çocuk yine ona söyleneni yapmıştı. Diğer cebinden de uzunca bir bambu ipi, çamurlu bir balık iğnesi ve üzerinde Çince el yazısıyla bir şeyler yazılı, katlı bir parça kâğıt çıkmıştı. Theo, kâğıdı eline alarak kısaca göz gezdirdi.

"Neymiş o?" diye sordu Parker.

"Önemli bir şey değil. Toplantı ya da o türden bir şey için düzenlenmiş bir afiş bu."

Fakat çocuk eşyalarını almak için eğildiğinde, Theo çocuğun belinde kemik rengi bir bıçak sapının parıldadığını fark etti ve aniden arkadaşı için endişelenmeye başladı.

"Bırak gitsin, Alfred. Bu bizim işimiz değil. Üstelik çocuk buraya aç olduğu için gelmiş. Çin'de yaşayan insanların çoğu aç zaten."

"Çaldığı şey ister fıstık ister mücevher olsun, hırsız hırsızdır,

Theo. Kutsal kitap ne der? *Çalmayacaksınız.* Hatırladın mı?" dedi Parker. Ama artık kızgın görünmüyordu. Gözlüğü burun kemiğinin yarısına kadar kaymıştı ve yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Bu kadarını onlara borçluyuz, Theo. Bir inşam yanlış yoldan çıkıp doğru yola sevk etmek, sadece tren yolu döşeyip, fabrika inşa etmekle olmaz."

Sonra çocuğun kolunu tutmak üzere uzandı, ama Theo araya girerek, bileğini yakaladı.

"Hayır, yapma, Alfred. Bu seferlik yapma," dedi ve simsiyah gözleri nefretle dolu, sessiz figüre dönerek, hızla Çince, "Git," dedi. "Ve bir daha da asla geri dönme."

Çocuk bahçeye çıkmış, sonra esnek ve uzun adımlarla yürüyüp ağaçların arasından geçerek bir anda gözden kaybolmuştu. Theo şahit olduğu bu manzarayı, yaşadığı ormana geri dönen bir yaratığın hayaline benzetti ve onu sığınağından çıkmaya iten şeyin ne olduğunu çok merak etti. Bu itici güç kesinlikle fıstıklar olamazdı.

"Sonradan bunu yaptığına pişman olabilirsin," dedi Parker, arkadaşına biraz kızgınca başını sallayarak.

Theo da alaya bir tavırla, "Merhamet, cennetten hafif hafif üzerimize yağın bir yağmurdur," diyerek, hâlâ elinde tuttuğu kâğıt yaprağına baktı. Aslında bu komünistlere ait bir el ilanıydı.

"Sha! Sha!" diyordu kâğıtta, "öldür! öldür! Lanet olası emperyalistleri öldür! Hain Çan Kay Şek'i öldür. Yaşasın Çin halkı."

Bu yazılanlar, Theo'yu itiraf edemeyeceği kadar çok üzmüştü. Çan Kay Şek ve Kuomintang Milliyetçileri şimdi ülkenin kontrolünü ele geçirmişlerdi ve bir şans verilmesini hak ediyorlardı. *Keşke batılı güçler onu bu baş belalarına karşı koruyup arka çıksa,* diye düşündü. Yoksa komünistler, Çin'e, Stalin'in Rusya'ya yaptığını yapacak ve burayı kurak, çorak bir bölgeye dönüştüreceklerdi. Çin, tıpkı herkesin malı olan bir fahişe gibi soyulup talan edilecek çok fazla güzelliğe ve ruha sahipti. *Tanrı bizi komünistlerden korusun,* diye geçirdi

içinden. Daha sonra da, *Tanrı ve Çan Kay Şek'in ordusu*, diye için için hayıflandı.

"Evet mi dedi?"

"Evet."

Bunun üzerine Li Mei, Theo'nun ensesini öperek, "Senin için çok sevindim, Tiyo. Parker, senin için çok iyi bir arkadaş," dedi.

Yanağı, onun çıplak sırtına dayamıştı, ama parmaklarıyla bel-kemiğinin iki yamnda dairesel hareketler yaparak, Theo'nun gerilmiş kaslanm yumuşatmaya devam ediyordu. Li Mei vücudundaki gerginliği atması için masaj yaparken, Theo yatak odasında yüzü-koyun yere uzanmıştı. Bu kadının parmaklarının gücü ve derisi altına gizlenmiş şeytanları çıkarmak için ellerini nereye bastıracağı bu kadar iyi bilmesi onu hep şaşırtırdı.

"Evet, Alfred iyi bir arkadaş, ama yine de bazen Oliver Cromwell'e yaraşacak kadar dar görüşlere sahip olabiliyor."

"Oliver Cromvvell mi? Söylesene, bu Oliver Cromvvell de kim, Theo? Başka bir arkadaşın mı?"

Theo kahkahayla gülerken, Li Mei'in parmak eklemleriyle omuzlarını yumrukladığını hissetti.

"Sen benimle dalga geçiyorsun, Tiyo."

"Hayır, aşkım, ben senden korkanm. Öyle dalga falan geçemem."

"Şimdi de yalan söylüyorsun. Kötü Tiyo." Li Mei, küçük ama sıkı yumruklarla kalçasını art arda yumruklayarak kanının beline doğru hücum etmesini sağlamıştı. Bunun üzerine, Theo yüzüstü yuvarlanıp bileklerinden destek alarak kalktı ve genç kadının çıplak vücudunu kolları arasına aldı. Sandal ağacı ve nasıl oluyorsa bir şekilde, dondurma kokuyordu. Onu kucağına alıp merdivenlerden aşağıya taşımaya başladı.

"Alfred, Mason'ın bu kadar namussuzca davranmasına çok

kızdı. Afyon işine girebilmek için beni ona yardım etmeye zorlayacağından korkuyor. Ben de ona yemin vererek, Li Mei'in babasının afyon işinin başında olması, benim de bir şekilde o işin içine gireceğim anlamına gelmez dedim. Uyuşturucular hakkında ne düşündüğümü sen de çok iyi bilirsin."

"Afyon için iğrenç bir şey diyorsun."

"Theo, gülümseyerek genç kadının siyah saçlarını öptü. "Evet, tatlım. İğrenç bir şey. Her neyse, böylece o da piç herifin geçmişini araştırıp, onun bileğini bükme için kullanabileceğim bir şeyler bulmayı kabul etti."

Sevgilisini özenle kucaklayarak boş sınıftan içeri girdi.

"Günlerden pazar olması ne güzel," diyerek güldü Li Mei.

Theo, genç kadını daha da yukarı kaldırarak, onu öğrenci sıralarının önünde duran kendi uzun masasının üzerine, yüzü kendisine bakacak şekilde oturttu.

"İşte, yarın burada böylece durup öğrencilerimin önünde Vezüv'ü anlatırken, bunu hatırlayacağım," dedi ve öne doğru eğilerek, Li Mei'in sol göğsünü öptü. "Ve eşkenar üçgeni anlatırken bunu hatırlayacağım," diyerek, dudaklarını kadının sağ göğüs ucunun üzerine kapadı. "Ve o mankafalara Afrika'nın rutubetli ve karanlık merkezini anlatırken de bunu hatırlayacağım," diyerek başını eğdi ve kadının dümdüz karnının altında uzanan siyah tüyleri öptü.

Li Mei onun saçlarına doğru duyulu bir sesle mırıldanarak, "Tiyo," diye mınıldandı. "Tiyo, ne olur dikkatli ol. Şu Mason, güçlü bir adam."

Theo, "Güce sahip tek adam o değil," diyerek güldü ve Li Mei'i nazikçe yere yatırdı.

"Nedir bu?"

Valentina odanın ortasında durmuş, kaskatı kesilmiş parmağıyla döşemenin üzerindeki karton kutuyu işaret ediyordu. Lydia henüz okuldan gelmiş ve tavan arasının her zamankinden de havasız olduğunu fark etmişti. Pencere kapalıydı ve odada değişik bir koku vardı; ama bunun nereden kaynaklandığını çıkaramamıştı.

"Sen," diye bağırdı Valentina. "Kendinden utanmalısın."

Lydia ayaklarını sürüyerek huzursuz bir şekilde halıya yanaştı. Bin bir sebep düşünerek, annesinin kendisine neden bu kadar kızdığını bulmaya çalışıyordu. Demek utanmalıydı, öyle mi? Ama neden? Chang yüzünden mi? Ah, hayır, sebep o olamazdı. Bu durumda annesi söylemiş olduğu yalanlardan birini fark etmişti ve ona kızıyordu. Ama hangisine?

"Anne ben..." diye söze başlayacak oldu, ama sonra birden susarak annesine baktı.

Valentina'nın solgun yanakları, iki adet kırmızı benek halinde al olmuştı. Öfke ve üzüntüden göz bebekleri büyümüş, kirpikleri ağırlaşmış bir şekilde, kapkara bakıyordu.

"Antoine geldi," dedi, Lydia'yı suçlarcasına. Sonra işaret parmağıyla tekrar kutuyu göstererek, "Bak," dedi. "Şunun içine bak."

Lydia ürkekçe yaklaştı. Kırmızı, parlak bir kurdeleyle sarılmış, çizgili bir şapka kutusuydu bu. Annesinin kendisine şapka hediye edilmesi üzerine bu kadar kızıp yaygara koparmasına bir anlam verememişti. Aslında Valentina şapkaları severdi. Hatta şapka ne kadar büyük olursa, o kadar hoşuna giderdi.

"Küçük boyunu mu almış?" diye sordu, kutunun kapağını kaldırmak için eğilirken.

"Ah, evet."

"Üzerinde kuş tüyü olanlardan mı?"

"Kuş tüyü falan yok."

Lydia karton kapağı usulca kaldırdı. Kutunun içinde çömelmiş vaziyette bir tavşan duruyordu.

"SunYat-sen."

"Ne?"

"SunYat-sen."

"Bir tavşana koyulacak isim mi bu, Lydia?" diye bağırarak tepki vermişti Polly.

"Tavşana ismini verdiğim bu adam, Cumhuriyetin kurucusuydu. 1911 yılında Çin halkına yepyeni bir hayatın kapılarını açtı," dedi Lydia.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Chang An Lo."

"Ayağım dikerken mi?"

"Hayır, diktikten sonra."

"Ne kadar cesursun, Lydia. Ben olsam, daha iğneyi etine batırmadan ruhumu oracıktaki teslim ederdim."

"Hayır, işin içine girince hiç de öyle olmuyor. Mecbur kalınca yapıyorsun. Zorunda kalınca yapabileceğimiz daha kim bilir neler vardır."

"İyi de tavşana neden Flopsy ya da Şeker gibi bir isim koymuyorsun? Hatta Levvis Carroll'dan esinlenerek, Lewis ismini bile koyabilirsin. Ne bileyim işte, şöyle hoş bir isim düşünsene."

"Hayır, onun adı Sun Yat-sen olacak."

"Ama neden?"

"Çünkü benim için yepyeni bir hayatın kapılarını açıyor."

"Aptallık etme, Lyd. O sadece bir tavşan. Onunla ne yapacak-

sın ki? Sadece oturup, benim Toby'ye sarıldığım gibi sarılıp, kucaklayacaksın."

"İşte benim demek istediğim de bu zaten, Polly."

Saat gece yarısı bir buçuğu gösteriyordu. Lydia, pencerenin yanındaki iskemlesinden kalktı. Gelmiyordu işte.

Ama gelebilirdi de. Hâlâ bir olasılık vardı. Belki de şu anda bir yerlerde saklanıyor ve gecenin iyice...

Yo, hayır. Gelmeyecekti.

Dilinin ağzımn içinde kalınlaşıp kuruduğunu hissetti. Saatlerdir kendi kendisiyle kavga halindeydi. Gözleri yorgunluktan sulanmış bir halde parlıyordu. Onun gelmesini ne kadar çok istese de, artık bunun hiçbir yararı olamazdı. *Chang An Lo, sana güvenmiştim. Nasıl bu kadar aptal olabildim, diye geçirdi içinden.*

Odanın zifiri karanlığında lavaboya giderek ağzım soğuk suyla çalkaladı, o sırada göğsüne saplanan dayanılmaz sancıyla alçak sesle inledi. Chang An Lo ona ihanet etmişti. Verdiği sözleri düşünmek bile canım acıtıyordu. Uzun zaman önce, insanın güvenilebileceği tek kişinin kendisi olduğunu öğrenmiş olmasına rağmen, nedense onun farklı olduğunu düşünmüş, aralarında görünmez bir bağ olduğuna inanmıştı. Birbirlerinin hayatım kurtarmışlardı ve Lydia aralarında tesadüf eseri olmayan bir ilişki olduğuna emindi. Ama şimdi düşününce, *Demek verdiği sözlerin maymun pisliği kadar değeri yokmuş, diyordu kendi kendine.*

O kolyenin, Londra'da ya da herkesin eşit olduğu söylenen Amerika'da yepyeni ve pırl pırl bir hayata başlaması için tek şansı olduğunu biliyordu. Karanlık köşelere saklanma gereği duymadan ışıltılı bir hayata başlayacaktı. Böylece annesine de komünistlerin ondan çalmış olduğu şeylerin en azından bir kısmım geri verme şansı olacaktı. Fildişi tuşlarına basıldığında melek seslerine benzer tınlar çıkaran büyük bir piyano ve en güzelinden bir kürk manto alacaktı annesine, ama bu Bay Liu'nun dükkânındaki ikinci el man-

tolardan değil, tüyleri pırıl pırıl parlayan son moda bir palto olacaktır. Her şey ama her şey yepyeni olacaktır.

Gözlerini kapadı. Çıplak ayaklarla, üzerinde bir zamanlar başkasına ait olan eski ve yırtık bir iç eteğiyle karanlığın içinde durmuş, onun kendisini terk ettiğini kabullenmeye çalışıyordu. Chang An Lo, giderken yakut kolyeyi de, ışıltılı yeni hayatını ve tüm mutluluğunu da beraberinde götürmüştü.

Boğazının daraldığını hissetti. Nefesi kesilmeye başlamıştı. Soluk alamıyordu. El yordamıyla kapıyı bulduğunda, kalın doğrama ayağına çarparak, derisini sıyırdı. Yine de kapıyı ardına kadar açıp büyük bir hızla koşarak iki kat aşağı indi ve evin arkasındaki avluya açılan kapıya ulaştı. Bu kapının da açılabilmesi için sürgüsüne defalarca asılması gerekmiş, nihayet büyük bir gıcırtyla açıldığında, onu serin ve temiz havaya kavuşturmuştu. Üst üste derin nefesler alarak, ciğerlerini tekrar işler hale getirmeye çalıştı, ama çok zordu. Kızgınlığım, umutsuzluğunu ve hayal kırıklığım, korkularım, hiddetini ve istediği, ihtiyaç duyduğu ya da özlediği her şeyi kafasından söküp atmaya çalıştı; fakat bu daha da zordu.

Sonunda panik atağı sona ermişti. Vücudu tir tir titriyor, boncuk boncuk terliyordu, ama en azından yeniden nefes almaya başlamıştı ve artık mantıklı düşünebiliyordu. Önemli olan da buydu. Sağlıklı düşünmesi gerekiyordu.

Avlu, yüksek duvarlar arasında, sadece birkaç adımlık bir alana sıkışmış, karanlık bir yerdi. Küfle kaşık eski eşyaların kokusu her tarafa sinmişti. Bayan Zarya ıskartaya çıkardığı mobilyaları buraya koyardı ve bu eşyalar da zaman içinde yavaş yavaş çürüyüp bozulurken, yine oraya atılmış paslı tava ve eski ayakkabılarla harmanlanırlardı. Eskiyen hiçbir şeyini atamayan bir kadındı Bayan Zarya. Lydia, kınk bir masanın üzerinde yan yatmış duran eski püskü bir çay sandığının üzerine çıktı. Yığın halindeki tüm bu eşyalar telden bir kafes içine alınmıştı.

Lydia, yüzünü tele yaklaştırarak, "Sun Yat-sen," diye fısıldadı. "Uyuyor musun?"

Birkaç hışırtı ve burun çekme sesi duyulduktan sonra, Lydia'mn burnunun yanına pembe bir burun yanaşmıştı. Genç kız, tel kafesi eliyle aşağı çekerek, kıvrınmakta olan küçük bedeni kollarına aldı. Hayvan büyük bir mutlulukla hemen Lydia'mn kaburgalarının altına yerleşmiş, burnunu da dirsek kıvrımının altına sokmuştu. Uyku- lu küçük hayvanı kucaklamış bir şekilde orada öylece duruyordu. Çocukken dinlediği, neredeyse tamamen unutulmuş Rusça bir ninni dudaklarından dökülürken, başım kaldınp gökyüzünde parıldayan düzinelerce yıldızla baktı.

. Chang An-Lo artık hayatında olmayacaktı. O sonsuza dek gitmişti. Kolyeyi kulübe saklamış ve genç adam onu kendisine geri getireceğine söz verdiğinde ona inanmıştı. Fakat belli ki Chang An Lo yakutları görünce şeytana uymuş ve geri dönmemişti. Lydia, büyük bir hata yaptığım kabul ediyordu. Ama asla bir hata daha yapmayacaktı.

Parmak uçlarında yürüyerek tekrar merdivenlerden yukarı tırmandı. Bu sefer hiç ses çıkarmadan hareket ediyor, ayakları karanlığın içinde kendiliğinden yolunu buluyordu. Kucağındaki sıcaklık varlık hâlâ kolunun altına sokulmuş bir halde duruyordu. Parmak uçlarıyla, uzun kulaklarının üzerindeki ipeksi tüyleri ve kemikleri çıkmış küçük bedenini okşadı. Hayvanın sıcak nefesi, Lydia'mn teninde kuş tüyü değiyormuş hissi uyandırıyor. Tavan arasındaki odanın kapışım iterek açtığında, annesinin yatak odasını ayıran perdenin arkasındaki loş kızılığf fark ederek şaşırıp kaldı. Bu ışık perdenin arkasında titreyerek yanan bir mumdan geliyordu. Sun Yat-sen'i gözlerden uzak bir yere saklamak için hemen kendi yatak odasının bulunduğu tarafa koştu, ama odanın perdesini sıyırdığı anda ölü gibi donup kaldı.

"Anne," diyebilirdi sadece. O anda diyecek başka bir şey bulamamıştı.

Annesi, orada öylece duruyordu. Geceliği üzerinden kaymış,

gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Lydia'nın yatağına bakıyordu. Saçları darmadağın bir şekilde omuzlarına dökülmüştü ve sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. İncecik kollanm, sanki bedeninin tamamını sarmak ister gibi, gövdesine dolamıştı.

"Anne?" diye fısıldadı tekrar.

Valentina, başını çevirdiğinde, şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. "Lydia," diye haykırdı. "*Dochenka*. Seni götürdüklerini sandım."

"Kimin? Polislerin mi?"

"Askerlerin. Silahlı olarak geldiler."

Lydia, kalbi küt küt atarken, "Buraya mı? Bu gece mi?" diye sordu.

"Seni yatağından sürükleyerek kaldırdılar. Sen çılgık çılgıca bağınyordun. Sonra bir tanesinin yüzüne vurdun. O da senin ağzına tüfekte vurdu ve dişlerin döküldü. Daha sonra seni karlara doğru sürüklediler ve..."

Lydia, "Anne, anne," diye haykırarak koştu ve bir kolunu annesinin titreyen omuzlarına dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı. "Sakin ol, anne. Sadece bir rüya gördün. Sadece kötü bir rüyaydı," dedi.

Annesinin vücudu buz gibi soğuktu ve Lydia onun kasılarak sarsıldığını hissedebiliyordu. Genç kadının içinde bir şeyler parçalanıyor gibiydi.

"Anne," dedi Valentina'nın terden sınısıklam olmuş saçlarını okşayarak. "Bak, ben buradayım, anne. Güvendeyim. Her ikimiz de güvendeyiz," diyerek annesini yatıştırmaya çalıştı.

Sonra dişlerini göstererek, "Bak, bütün dişlerim de ağzımda," dedi.

Valentina, zihnini işgal eden görüntüleri yorumlamaya çalışan gözlerle kızının ağzına baktı.

Lydia, "Gördüklerin kâbustu, anne. Gerçek değildi. Gerçek olan bu," diyerek onu yanağından öptü.

Valentina, kafasındaki kaşıklığı kovmak ister gibi başını sallayarak, "Senin öldüğünü sandım," dedi.

"Buradayım ve hayattayım. Aşağı katta sürekli dolarlarını satan Bayan Zarya ve evleri daima kâfur yağı kokan Yeomanlarla birlikte, hâlâ bu pis kokulu sıçan deliğinde yaşıyoruz. Değişen hiçbir şey yok." Sonra bir Çinliye kaptırdığı yakutları düşünerek, "Hiçbir şey," diye tekrarladı.

Valentina üst üste derin nefesler alarak rahatlamaya çalıştı.

Lydia, annesini kendi yatağının olduğu bölüme doğru götürdü. Yatağın yamında duran mum, titrekle ve cılız aleviyle geceyi hafifçe aydınlatıyordu. Annesini çarşafın arasına yatırarak nazikçe alından öptü. Sun Yat-sen de fare şekerlemeleri kadar pembe gözleri korkuyla kocaman açılmış bir halde ona sokulmuştu. Onun da başını öptü. Valentina tavşanı hiç fark etmemişti.

"Daha iyi hissetmen için mumu söndürmeyeceğim," diye mırıldandı Lydia. Aslında bu bir israftı, çünkü bu mumları almaya bile zar zor para yetiştiriyorlardı, ama şu anda annesinin buna ihtiyacı vardı.

"Gitme, yammda kal."

"Kalayım mı?"

Valentina, "Evet. Yanımda kal," diyerek yatak örtüsünü kaldırdı.

Lydia tek kelime bile etmeden yatağın içine kayarak sırtüstü uzandı. Valentina fikrini değiştirip, onu kendi yatağına yollamasın diye hiç kıpırdamadan yatıyor, mumdan ayrılan dumanlı gölgelerin tavanda dans edişini seyrediyordu.

"Ayakların buz gibi olmuş," dedi. Şimdi daha sakindi ve başını kızınıninkine yaslamıştı. "Biliyor musun, en son ne zaman birlikte yattığımızı hatırlamıyorum," dedi.

"Hastalandığın zamandı. Bir kulak enfeksiyonu kapmıştın ve ateşin çıkmıştı."

"Öyle mi? Sanırım üç, dört sene önce, Constance Yeoman'ın sana ölebileceğimi söylediği zamanki hastalığımдан bahsediyorsun."

"Evet."

"Aptal, yaşlı cadı. Beni öldürmeye basit bir ateşin değil, Bolşevik ordusunun bile gücü yetmez," dedi Valentina, çarşafın altında kızının elini sıkarak. Lydia da annesinin elini bırakmadan, "Anne, bana St. Petersburg'u anlatsana. Özellikle de Çar'ın okuluna yaptığı ziyaret sırasında olanları."

"Ah, hayır, yine mi?"

"Ama bu hikâyeyi on bir yaşımdan beri dinlemedim."

"Tarihleri nasıl da aklında tutuyorsun, *Lydochka*."

Lydia hiçbir şey söylemeden bekledi. Bu çok hassas bir andı. Annesi her an içine kapanıp ulaşılmaz bir ruh haline girebilirdi. Valentina içini çekerek, Chopin'in *Noktürn*'ünden bir parçayı mi bemol tonunda mmlndanmaya başladı. Lydia rahatladı ve Sun Yat-sen'in gerinerek, küçük çenesini göğsüne yasladığını hissetti. Biraz gıdıklanıyordu.

"Kar yağıyordu," diye anlatmaya başladı Valentina. Madam Irena bize pencerelerin üzerindeki buzlar gibi parlayana kadar yerleri cilalatmıştı. Sonuçta yerler ayna gibi öyle bir parlamıştı ki, neredeyse bakınca yüzümüzü görebiliyorduk. Fransızca dersine girmek yerine temizlik yapmıştık. Hepimiz çok heyecanlıydık. Ellerim öyle bir titriyordu ki, piyano çalamayacağımdan korktum. Tatyana Sharapova sınıfta hastalandığı için, o gün yatak istirahatine gönderilmişti."

"Zavallı Tatyana."

"Evet ya, her şeyi kaçırmıştı."

"Aslında hastalanması gereken senmişsin," diye atıldı Lydia.

"Haklısın. Onun önünde çalacak öğrenci olarak ben seçilmiştim. Rusya'nın kurucusu Çar II. Nicholas'ın önünde. Bu büyük

bir onurdu. Hatta o günlerde on beş yaşında bir genç kızın hayal edebileceği en büyük onurdu. O kadar okul arasında bizi ziyaret etmeyi seçmişti, çünkü bizim okulumuz, yani Ekaterininsky Enstitüsü, Kharkov ya da Moskova'daki okullardan bile daha güzel ve başarılıydı. Biz en iyisiydik ve bunun bilincindeydik. Bu yüzden de prensesler kadar gururlu bir şekilde başımızı hep dimdik, neredeyse bulutlara varacak kadar havada tutardık."

"Seninle konuştu mu?"

"Tabii ki. Salonun ortasında bulunan oymalı bir koltuğa oturarak başlamamı söyledi. En çok Chopin'i sevdiğini duymuştum. Bu yüzden *Noktürn'ü* çaldım ve o sırada kalbimdeki tüm duyguları müziğe yansıtmaya çalıştım. Müzik bittiğinde yüzündeki gözyaşlarını gizlemeye bile gerek duymamıştı."

Lydia'nın yanağına bir damla gözyaşı damladı, ama o anda bunun kime ait olduğundan emin olamadı.

"Hepimiz beyaz yakalarımız ve önlüklerimizle ayakta durup sıraya dizilmiştik," diye devam etti Valentina. "Ve o benim yanıma geldi ve beni almımdan öptü. Sakalının fırça gibi yüzüme sürtünüşünü ve saçındaki balmumu kokusunu hatırlıyorum. Ah, bir de, göğsündeki madalyalar öyle bir parılıyordu ki, Tanrı mutlaka parmağım bunlara değdirmiş olmalı diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Sana neler söylediğini anlatsana."

"Dedi ki: 'Valentina Ivanova, sen büyük bir piyanistsin. Bir gün Kış Sarayı'nın salonunda İmparatoriçe'yle benim için piyano çalacaksın ve bütün St. Petersburg senin şerefine kadeh kaldıracak.'"

Odanın içi mutlu bir sessizlikle dolmuştu ve Lydia annesinin daha fazla anlatmayacağından korktu.

"Çar, yanında başkalannı da getirmiş miydi?" diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi.

"Evet. Seçkin devlet adamlarından oluşan bir grup arkadaşı da

onunla beraber gelmişti. Onlar da kapının yanında durup ben çalmayı bitirdiğim anda alkışlamaya başladılar."

"Peki, aralarında özel biri de var mıydı?"

Valentina, derin bir nefes alarak, "Evet vardı," dedi. "Genç bir adam vardı."

"Nasıl biriydi?"

"Bir Viking savaşçısına benziyordu. Güneşten bile daha parlak, ıslıl ıslıl saçlarıyla salonu aydınlatıyordu. Thor'un dev baltasını bile kaldıracabilecek kadar güçlü omuzları vardı," diyerek kahkaha attı Lydia. Havada kayarcasına süzülen sesi, Lydia'ya denizi ve Vikinglerin uzun sandallarnı anımsatmıştı.

"Ona âşık mı oldun?"

"Evet," diye cevap verdi Valentina. Sesi son derece yumuşak ve kısık çıkıyordu. "Jens Friis'i gördüğüm an, ona âşık oldum."

Lydia, zevkle ürperdiğini hissetti. İçindeki keskin acı körelmişti. Gözlerini kapayarak, babasının kocaman gülümsemesini ve geniş omuzlarını kuşatan güçlü kollarını hayal etti. Sonra sadece hayal etmekle kalmayıp hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı.

"Orada biri daha vardı," dedi Valentina.

Lydia, bir anda gözlerini açtı. Hatırladığı kadıyla hikâyede böyle bir bölüm yoktu. Ona daha önce anlatılan hikâye, annesinin ilk görüşte âşık olmasıyla son buluyordu.

"Senin de karşılaştığın biri." Valentina daha fazlasını da anlatmaya kararlı görünüyordu.

"Kim?"

Kontes Natali Serova da oradaydı. Dün gece sana sinirlenip Rusça konuşman gerektiğini söyleyen kadın. Rusça konuşabiliyor olması ona ne kazandırdı ki? Bilmek isterdim doğrusu. Bence hiçbir şey. Komünist Kızıl köpekler ısırmaya başladıklarında, Rusya'nın dışına giden trenlere binmek için ilk sıraya girenlerdendi. Trans-Siberya Demiryolları'nda hiçbir mücevherine el sürülmedi ve Mosko-

vali kocasının akıbetini öğrenmeyi bile beklemeden, burada, yani Junchovv'da bir Fransız maden mühendisiyle evlendi. Sanırım şimdi o adam da kuzeyde bir yerlere görevli olarak gönderildi."

"O halde pasaportu var. Öyle değil mi?"

"Ah, evet. Evliliğinden dolayı edindiği bir Fransız pasaportu var. Ben bu cehennem çukurunda çürüyüp geberirken, o bu günlerde Champs-Elysées meydanında şampanyasını yudumlayıp havalı havalı kanişini dolaştırıyordun"

Hikâyenin tadı kaçmıştı. Lydia, içindeki mutluluğun eriyip gittiğini hissetti. Gölgelemin dansım izleyerek bir dakika daha yattıktan sonra, "Sanırım kendi yatağıma gideceğim, anne," dedi. "Tabii, kendini iyi hissediyorsan?"

Annesi hiçbir yorum yapmamıştı.

"İyi misin, anne?" diye sordu.

"Hiç olamayacağım kadar iyiyim."

Lydia, onu yanağından öptü ve uyumakta olan küçük tavşanı da kucığına alarak, yataktan dışarı kaydı.

"Teşekkür ederim, sevgilim," dedi Valentina. Konuşurken gözleri kapalıydı ve yüzünde gölgeler oynayıyordu. "Teşekkürler. Giderken, mumu söndür, lütfen."

Lydia derin bir nefes alarak mumun alevine doğru üfledi.

"Lydia?" Annesinin sesi karanlığın içinde havada asılı kalmıştı.

"Evet?"

"Sakın o pis yaratığı bir daha yatağıma getirme."

Sonraki beş gün çok zorlu geçti. Gittiği her yerde Chang An Lo'yu aramaktan kendini alamıyordu. Neredeyse bir deniz dolusu Çinli yüzün arasında, başı her an tetikte gibi duran, yüzünde morumsu bereler olan birini arıyordu. Herhangi birinin omzuna en ufak bir dokunuşunda umutla başını çevirip bakıyordu. Caddenin karşısın-

da birisi bağırdığında ya da bir yerden içeri girerken yanında bir gölge belirlediğinde bile yüreği hopluyordu. Fakat sınıf penceresinden dışarı bakarak, okul kapısının önünde karanlık bir figür belirmesini beklemekle geçen beş günün sonunda umudunu yitirmişti.

Şimdi de zihninde onun gelmeyeşine dair bahaneler uydurmayla başlamıştı. Belki de hastaydı, ayağındaki enfeksiyon kamna ya yılmıştı ya da etraf sakinleşene kadar bir yerde saklanmaya karar vermişti. Hatta belki de gerdanlığı almayı başaramamıştı ve bunu Lydia'ya söylerse, onun güvenini ve saygısını kaybedeceğinden korkuyordu. Ama en azından ona bir şekilde haber göndermesi, onu tamamen karanlıkta bırakmadığını bildirmesi gerekirdi. Sonuçta ikisi de bu kolyenin karşısındaki için ne ifade ettiğini gayet iyi biliyordu. Onun dövülüp ayakları zincirlenerek hapse atılmış haldeki hayali geceleri rüyalarına girerek Lydia'yı hiç rahat bırakmıyordu.

Daha da kötüsü, tıpkı babasının onu korumak uğruna Rusya'nın karları üzerinde can vermesi gibi, şimdi de Chang bu uğurda hayatını kaybediyordu. Rüyasında onun cansız bedeninin kapkara, köpüren bir nehre atıldığını görmüş ve inleyerek uyanmıştı. Neyse ki gün ışığında daha akıllı başında düşünebiliyordu. Uluslararası Yerleşim Bölgesi, tam anlamıyla bir dedikodu yuvasıydı. Sonuçta, mücevher hırsızları yakalanıp gerdanlık ele geçirilmiş olsa, mutlaka haberi olurdu.

O bir hırsızdı. Kahretsin. Basit ve hiçbir özelliği olmayan bir hırsız. Mücevherleri alıp gitmişti işte. Bir hırsızın onurlu davranması ya da birinin hayatını kurtarması beklenemezdi. Ona o kadar kızgındı ki, onun da kendisi gibi acı çektiğini görmek için gözlerini oyup büyük bir özenle dikiği ayağını kendi ayağının altında ezmek istiyordu. Kafasının içi, testere dişlerinin metal bir yüzeye sürtüldüğü zaman çıkardığı sese benzer, kulak tırmalayıcı, tiz gıcırtilarla çınılıyordu ve bunun öfkeden mi, yoksa açlıktan mı kaynaklandığından emin değildi. Derse dikkatini vermediği için, Bay Theo tarafından defalarca azarlanmıştı.

"Tam yüz satır, Lydia, yüz satır kadar, *Hayal kurmamalıyım*, yazacaksın. Teneffüste dışarı çıkmak yok. Oturup ceza ödevini yazacaksın."

Hayal kurmamalıyım.

Hayal kurmamalıyım.

Hayal kur...

Hayal kur...

Hayal kur...

Kelimeler düşüncelerini dağıtarak beyaz çizgili kâğıt üzerinde kendi renklerine bürünüyorlardı. Mesela *hayal* kelimesi kâğıdın üzerinde dönüştürerek bazen kırmızı, bazen de morumsu bir renk alıyordu. Ama olumsuzluk ifade eden *-mamalıyım* kısımları maden bacası gibi hep kapkara kalıyordu. Bu yüzden bu kısımları yüzüncü satırın sonuna kadar atlayarak, nokta koyup boş bıraktı. Neden soma, Bay Theo tepesine dikilip kâğıdı almak için elini uzattığındaysa eksik olan *-mamalıyım* kısımların çabucak çiziktirdi. Bu sırada dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılmış, bu da kafasındaki gıcırdamaları daha da şiddetlendirmişti. Bu yüzden öğretmenine bakmayıp sol başparmağındaki mürekkep lekesine yoğunlaşmayı tercih etti ve *Bu leke Chang'in kalbi kadar kara*, diye düşündü.

Okuldan geldikten sonra formasını ve şapkasını bir kenara fırlatıp eski bir elbise giydi, ama üzerinde kan lekeleri olan elbiseyi değil. Ona elini sürmeye bile dayanamıyordu. Sonra da Sun Yat-sen için yiyecek bir şeyler aramak için dışarı çıktı. Bu amaçla gidilebilecek uygun yer parktı; çünkü sokaklarda canlı olan her türlü ot, sokakta yaşayan aç insanlar tarafından talan edilmişti. Ama Victoria Parkı'nda, Çinlilerin çitlerden öte tarafa geçmelerine izin verilmediği için, henüz keşfedilmemiş bir yığın karahindiba otu bulmuştu.

Sun Yat-sen bu kırpık yaprakları çok sevmiş, Lydia bunları ağzına birer birer vererek yedirirken, kucağında heyecanla hoplayıp zıplamıştı. Lydia, kendi boğazından çok, küçük tavşanımınkini düşünüyordu.

Kahverengi, buruşuk bir kese kâğıdını ağzına kadar yaprak ve çimenle doldurduktan sonra, tezgâhların altında birkaç parça yiyecek bulabilme umuduyla, doğruca Strand'deki sebze pazarına gitti. Nemli ve sıcak bir gündü. Kaldırımlardan yukarı vuran sıcaklık, incecik sandaletlerinden geçerek ayaklarının tabanını kavuruyordu. Bu yüzden, mümkün olduğunca gölgeden yürümeye gayret etti. Sokaktaki diğer kızlar zarif güneş şemsiyelerini fırıl fırıl döndürerek yürüyorlar, bir süre sonra da dondurma yemek için La Fontaine Caf  'ye ya da kabuksuz ekmekten yapılan salatalıklı sandvi  lerden yemek için Buckingham   ay Salonu'na girerek g  zden kayboluyorlardı.

Lydia bu insanlara daha fazla bakmaya dayanamayarak başını başka tarafa çevirdi. G  zleriyle birlikte d    nceleri de başka bir y  ne kaymıştı. O sıralarda evdeki durumlar hi   de i   a  ıcı de  ildi. Hem de hi  . Valentina, konser iptal edildi  inden beri, yani bir haftadır, tavan arasındaki odadan dı  arıya adımım bile atmamıştı ve g  r  n  rde ağzına votka ve sigaradan başka bir   ey de koymamıştı. Antoine'ın oraya gelmiş oldu  unu her ne kadar havada asılı kalmış olan sa   kreminin kokusundan anlıyorsa da, kendisi eve geldi  inde o   oktan gitmiş oluyordu. Odada g  rd     manzaraysa hi   de  işmiyordu. Annesini, yerlere sa  ılmış, darmada  ın yastıklarının arasında her defasında farklı bir umutsuzluk girdabının i  inde buluyordu.

"Hayatım, sanırım artık, e  er beni kabul ederse, Bayan Helga'nın yerinde   alı  maya ba  lamamın zamanı geldi," diye m  nldanmıştı ge  en g  n.

"Sa  malama, anne. Bayan Helga'nın yeri dedi  in yer bir genelev."

"Eee, ne olmuş yani?"

"Orası fahişelerle dolu."

"Bak sana ne diyeceğim, küçüğüm. Eğer artık kimse bana parmaklanmm piyano tuşları üzerindeki maharetinden dolayı para vermeyecekse, bu parmakları başka işlerde kullanarak para kazanmam gerekiyor demektir." Bunları söylerken, parmaklarını kınlanmış bir yelpaze gibi büküp havaya kaldırarak kızma göstermişti.

"Anne, o parmakların en azından şu pis yerleri ovma ya da giysilerini askıya asmak için kullansan, burası böylesi rezil bir domuz ahırına dönmez."

Valentina, "Pufff!" diye hayıflandıktan sonra iki elini dağınık saçlarının arasından geçirmiş ve Lydia'yı pencere kenarına koyduğu bir sandalyede okur halde bırakarak, öfkeyle yatmaya gitmişti.

Sun Yat-sen, Lydia'nın omzunda sere serpe uzanmış, uyuyordu. Genç kızın kulağını gıcıklayan ılık nefesiyle rüyalarını fısıldıyor gibiydi. Lydia'nın elindeki kitap Thomas Hardy'nin *Adsız Sansız Bir fude* adlı romanıydı. Bu kitabı kütüphaneden almıştı. Hikâyedeki insanların umutsuz sefaleti onu tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı, şimdi aynı kitabı üçüncü kez okuyordu. Odanın içi darmadağındı, ama hiç umursamıyordu. Dün okuldan eve geldiğinde, Valentina'nın giysilerini yere saçılmış halde bulmuş, fakat ayakaltında ezileceklerini bile hiç toplamaya yeltenmemişti. Evin bu hali, annesinin Antoine'la yine kavga ettiğini ortaya koyuyordu. Ama bu sefer Lydia, onları yerden kaldırmak yerine, üzerlerine basmamaya dikkat ederek etraflarından dolanarak yürümüştü. Bu, cesetlerin üzerine basmadan yürümeye çalışmak gibi bir şeydi. Ayrıca evde yiyecek hiçbir şey kalmamış, saatin parasıyla aldığı yiyecekler de çoktan tükenmişti.

Lydia, kayısı rengi saten kuşağı olan güzel konser elbisesini Bay Liu'ya götürüp satması gerektiğini biliyordu, ancak bunu bir türlü yapamıyordu. Her gün kendi kendine yarın, kesinlikle yarın bu işi halledeceğim deyip duruyordu, fakat kendisi açlık yüzünden

günden güne daha da zayıf düşüyor olsa da, elbise duvardaki askıda asılı duruyordu.

Lydia, Strand'e gittiğinde, alışveriş merkezi tenhalaşmaya başlamışta. Asfaltın sıcaklığı insanları caddeyi bir an evvel boşaltmaya itiyordu, fakat caddenin sonundaki gürültülü büyük salon, günün bu geç saatinde bile, beklediğinden daha yoğundu. Strand, Uluslararası Yerleşim Bölgesi'ndeki en büyük alışveriş merkeziydi, ön cephesinde Churston Mağazası'nın gotik tarzdaki mimarisi göze çarpıyordu. Bu, kadınların iç çamaşırlarını, erkeklerin de puro kutularını aldıkları büyük bir mağazaydı. Lydia'ysa sadece yağmura yakalandığında vitrinlerine göz gezdirirdi.

Bugün mağazaya hiç bakmadan, hızla önünden geçip doğrudan pazara yönelmişti. Etrafı süpürülüp temizlenirken, parçalanmış lahana yapraklarının ya da ezilmiş duran meyvelerin çöp kutusuna doldurulduğu, kapanmaya hazırlanan bir tezgâh aramaya başladı. Ancak ne zaman bunlardan birini gözüne kestirse, Çinli sokak çocuklarından oluşan kalabalık bir grup onunla ağız dalaşına girerek yiyecek çuvalına üşüşen kedi yavruları gibi, itiş kakış önüne geçiyorlardı. Lydia, yarım saat kadar bir süreyle bu çocukları sabırla izledikten sonra, dikkatsiz bir dirsek hareketiyle yere yuvarlanan bir mısır koçanını kaptığı gibi oradan ayrıldı. Bu şekilde ele geçirdiği mısır koçanını da yaprakların ve çimenlerin arasına yerleştirip yolun karşısına geçmek için, sallana sallana giden bir eşek arabasının arkasından kaldırım taşından aşağıya adımını atmıştı ki, bir el yılan gibi kıvrılarak kese kâğıdını elinden kapıverdi.

"Geri ver onu," diye bağırarak, hırsızın ensesine yapıştı.

Fakat Çinli çocuk kolunun altından sıvışarak, kaçmayı başardı. Yoğun trafiğin içinden zikzak çizerek kaçarken simsiyah saçları fırça gibi havaya dikilmişti. Yedi ya da sekiz yaşından daha büyük olmamasına rağmen, gerektiğinde eğilip bükülerek bir sansar hızında koşabiliyordu. Sürekli atlayıp zıplayarak, kıvrılıp bükülerek

Kute Furnivall

cılgınca kaçıyordu. Lydia, hızla peşinden koşmaya başladı. Tam köşeyi dönerken bir hokkabazla çarpıştı ve adamın elindeki çemberler havaya uçtu, ama genç kız gözlerini fırça saçlı çocuktan ayırmadan koşmaya devam etti. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu, fakat bacaklarını sansann iki misli açarak kendini biraz daha zorladı. Sun Yat-sen'in bu gece de aç uyumasına izin vermeyecekti.

Çocuk aniden patinaj yaparak yirmi metre uzağmda durdu ve başını çevirip Lydia'ya baktı. Ufak tefek bir çocuktı. Cildi kir pas içinde, bacakları çırpı gibi incecikti ve gözünün altında bir çıban çıkmıştı. Her şeye rağmen, kendinden son derece emin görünüyordu. Siyah gözlerini bir an için bile kırpmadan kese kâğıdım havaya kaldırdı ve parmaklanm gevşeterek yere düşürdü. Soma da yaklaşık bir düzine adım atarak hızla geriledi.

Lydia, neden sonra durup etrafına bakmayı akıl edebilmişti. Sokak sessizdi ama boş değildi. Vişneçürüğü renginde, çentikli çamurlukları olan küçük bir araba hemen yamnda, yolun ortasına park etmişti ve yolun karşısında da iki İngiliz bir motosiklet motoruyla uğraşıyorlardı. Biri diğerine, yüksek sesle bir kaynana ve papağanla ilgili bir fıkra anlatıyordu. Burası bir İngiliz caddesiydi. Evlerin pencerelerinde tül perdeler vardı. Eski Junchow'un o sefil dar geçitlerinden birinde değildi. Güvenli bir yerdeydi. O halde elini uzatıp ona ait olam almak konusunda neden bu kadar tedirgin hissediyordu? Usulca kese kâğıdının düştüğü yere yaklaştı.

"Seni adi hırsız şeytan," diye bağırdı çocuğa.

Karşıdan hiçbir cevap gelmedi.

Gözlerini çocuktan ayırmadan çabucak eğilerek kese kâğıdını yerden aldı ve parmaklarıyla yumrulu sebzeleri yoklayarak göğsüne sımsıkı bastırdı. Fakat ne olduğunu bile anlayamadan, arkasından gelen bir el ağzının üzerine kapanmış ve güçlü kollar tarafından çentikli çamurlukları olan küçük arabanın arkasına doğru sürüklenmişti. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda olup bitmişti. Ama kendisi gözünü bile kırpmıyordu, çünkü sağ

gözünün çukuruna doğru bir bıçak ağzı doğrultulmuştu ve sert bir ses Çince bir şeyler homurdanıp duruyordu.

Ağızına kapanan el yüzünden ses çıkaramıyordu. Kalbinin kavgalarının arasından fırlayacakmış gibi atan sesini kulaklarında duyuyordu, ancak yine de rastgele salladığı bir tekmesini adamın kaval kemiğine denk getirmeyi başardı.

"Rahat dur."

Bu daha düzgün bir sestir. İngilizce konuşuyordu. Yüzü de daha düzgündü. İki adam vardı ve her ikisinin de Çinli kabadayılar olduğu çok açıktı. Bir tanesi ablak suratlıydı ve pis pis sanmsak kokuyordu, diğeri ise sert bakışlıydı ve yüz hatları küçük ve düzgündü. Bıçağı göz kapağına doğru tutup sallayan da bu düzgün hatlı olanıydı.

"Yoksa gözünden olursun. Sorun çıkarma," diyerek yumuşak bir sesle uyarıda bulundu. Bu esnada Lydia, yolun karşısında duran iki İngiliz'in aptalca espriler yaparak kahkahalarla güldüklerini duyabiliyordu.

Bu arada Çinli kabadayı, "Anlıyorsun değil mi?" diye üsteledi. Lydia cevap olarak sol gözünü kırptı.

Bunun üzerine, öteki adam pis kokan elini ağzından çekmişti.

"Ne istiyorsunuz?" dedi soluk soluğa. "Benim hiç param yok."

"İstediğimiz para değil," diyerek başını salladı düzgün suratlı olan. "Chang An Lo nerede?"

Lydia sırtından aşağıya soğuk terler boşandığını hissetti.

"Chang An Lo diye birini tanımıyorum ben."

Bıçağın ucu cildine bir çentik atmıştı. Gözkapağı sızlıyordu.

"O nerede?"

"Bilmiyorum, ama sakın beni bir daha kesme çünkü doğruyu söylüyorum. O gitti ve ben nereye gittiğini bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Kfite Furnivall

"Hayır. Söylediklerim gerçek," diyerek bir parmağını havaya kaldırdı Lydia. "İstersen bu parmağımı kes, ama cevabım değişmez. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

İki adam da bir an duraksayarak birbirlerine baktılar. O sırada Lydia, adamların her ikisinin boynunda da yılan dövmesi olduğunu fark etti. En son eski Çin Mahallesi'ndeki geçitte yılan görmüştü, ama o siyah bir ylandı.

"Fakat yine de bir tahminde bulunabilirim," diye konuşmaya devam ederek adamın yüzüne aşağılarcasına baktı Lydia.

Kaba suratlı adam da bu bakışlarına aym şekilde karşılık verirken, düzgün yüzlü olan ona biraz daha yaklaşarak, "Nerede?" diye sordu.

"Hapiste."

Bunun üzerine adam öfkeyle kaşlarını çatarak, "Neden hapiste olsun ki?" diye sordu.

"Bir şey çaldı. Hem de Ulysses Kulübü'nden. Bu yüzden de onu yakalayıp bir hücreye taktılar. Onu büyük ihtimalle Tientsin'deki hapishaneye göndereceklerdir. İngilizler genelde mahkûmları oraya naklediyor. Her neyse, sonuçta onu uzun bir süre boyunca bir daha göremeyeceksiniz."

İki adam taşkın bir öfkeyle birbirlerine baktı. Sonra kaba suratlı olanın gözleri olan biteni anlamış olmamın verdiği öfkeyle büyüdü ve Lydia'ya doğru saldırganca haykırarak onu kolundan tuttuğu gibi arabadan dışarı, kaldırımlara doğru fırlattı. Kafasının arkası taşla çarpmış, ama Lydia bu darbeyi neredeyse hiç hissetmemişti. Araba hızla hareket etmiş, çocuk da bir anda ortadan kaybolmuştu. Ağzında rahatlatanın verdiği hoş bir tat vardı. Büyük bir gayretle ayağa kalktığı anda, yolun karşısındaki İngilizlerden biri, ilk kez o anda varlığını fark ederek, "İyi misiniz, bayan?" diye seslendi.

Lydia, evet, anlamında başını sallayarak caddeden aşağıya hızla yürümeye başladı. Kahverengi kese kâğıdı hâlâ elindeydi.

Lanet, lanet, lanet!

Tanrı, *Chang An Lo* denen şu adamın belasını versin, diye söylenip duruyordu. İkinci kez onun hayatını kurtarmıştı. Peki, bunun karşılığında eline ne geçmişti? Kafasında yumurta kadar bir şişlik ve morarmış bir göz. Ne gerdanlığa ne de Erard Grand marka piyanoya kavuşabilmişti.

Strand'e tekrar döndüğünde titrediğini fark ederek şaşırdı. Vücudu, terden yapış yapış olmuştu ve son derece öfkeliydi. Ağzının içi sanki bir avuç kumla dolmuş gibi hissediyordu ve içinde buz ve bir dilim mango yüzen, şöyle soğuk, kocaman bir içecek için çıldırıyordu. Hayatı boyunca sadece bir kez buzlu bir içeceğin tadına bakmıştı. Annesi mağazada şapka seçerken, Antoine ona kasabanın Fransız Bölgesi'ndeki dondurmacıdan ahududu suyu almıştı. Bardağın içindeki buz küplerini dili tamamen hissizleşene kadar emdiğini hatırlıyordu.

Churston Mağazası'nın cam kapılarını iterek açtı ve bir an için ensesine yapışmış saçlarını havaya kaldırarak rahatlamaya çalıştı. Burası en azından dışarıya göre biraz daha serindi. Tavandaki pirinçten yapılmış vantilatörler buz değildi tabii, ama yine de insanın tenini biraz olsun ferahlatıyorlardı. İçerideki tezgâhlar gayet işlek görünüyordu. Bir tanesinde, kısa kesimli saçları olan Amerikalı bir kadın, Guerlain parfümü satın alıyordu. Başka bir tezgâhın önünde, bir adam oltu taşından bir çift küpeyi karısının yüzüne doğru kaldırmış gülümsüyordu. *Belki de metresidir*, diye düşündü Lydia.

Başlarının üzerinde tahtadan küçük kutular tellerin üzerinde

kayarak, köşedeki kafese benzer küçük odacığa nakit para ve makbuz götürüp getirmek üzere vızır vızır gidip geliyordu. Orada yüzü dişi bir keçiye benzeyen ve çenesindeki beninden kıllar fışkıran bir kadın paraları toplayarak, her bir işlemin değerini küçük küçük not ediyordu. Lydia, normalde kadının hiç durmayan, devamlı bir şeyle meşgul olan ellerini izlemekten hoşlanırdı, ama bugün böyle bir şey için hiç de havasında hissetmiyordu. Aslında bugün hiçbir şey için havasında değildi ya...

Yılan derisinden çantalann ve sedekten yapılmış mücevher kutulanmn sergilendiği tezgâhlara bakmak, kendisini daha da kötü hissetmesinden başka bir işe yaramamıştı.

Oradan ayrılmak üzere döndüğü sırada, önceden de tanıdığı bir adamla çarpışacak gibi oldu. Bu, geçen hafta Çin pazanında rastlandığı krem rengi ceketli ve panama şapkalı adamdı. Başka bir deyişle, geçen hafta saatini çaldığı ve şu Çin porselenlerinden hoşlanan adamdı. Hemen toparlanarak yürümeye devam etti, fakat adamın cüzdanını ceketinin yan cebine kaydırarak, çıkışa doğru ilerlediği gözlemlerinden kaçmamıştı. Kolunun altına da ince, beyaz bir kâğıda sarı bir paket sıkıştırmıştı.

Lydia hemen o anda kararnı vermişti. Bu adamı soymanın ne kadar kolay olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Adamın duruşu o kadar yumuşak ve savunmasızdı ki... Ancak bir aptal cüzdanım bu kadar dikkatsizce taşıyabilirdi. Adam çıkış kapısına ulaştığında Lydia çoktan yerini almıştı. Adam, nazik bir tavırla parmaklarını şapkasının siperine götürerek onun için kapıyı açtı ve Lydia teşekkür edip gülümseyerek, adama sürtünüp geçti.

Sokağa çıktığında, kızgın sıcaklığın altında fazla değil, sadece iki adım atmıştı ki, bir elin bileğini kavramasıyla durmak zorunda kaldı.

"Genç bayan, cüzdanımı geri istiyorum." Adam bağırıyordu, ama sesindeki öfke tamamen yüzüne yansıyor.

"Pardon?"

"İşleri kendiniz için daha da güçleştirmeyin. Cüzdanımı verin. Hemen şimdi."

Bileğini büküp döndürerek adamın elinden kurtarmaya çalıştı, ama adamın eli kaskatı kenetlenmiş gibiydi. Babasının ölümünden beri, bir adamın elini üçüncü kez üzerinde hissediyordu. İlk Çin Mahallesi'ndeki geçitte başına gelmişti, ikincisi biraz önceki çentikli arabada ve işte bu da üçüncü oluyordu. Adamın parmaklarının gücüne şaşırarak, kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti.

Bu arada, "Cüzdanım," diye üsteledi adam.

Bunun üzerine Lydia, boşta kalan eliyle tuttuğu kahverengi kese kâğıdım havaya kaldırdı ve adam paketin içindekileri kendi cebine aktarmaya başladı. Bu sefer ceketinin iç cebini kullanmayı akıl etmişti. Ama genç kızın bileğini bırakmıyordu. Lydia, çaresizlikle başım eğdi. Ondan daha başka ne istiyordu ki?

"Üzgünüm," diyerek adamı yumuşatmayı denedi.

"Üzgün olman yeterli değil. Bu yaptığından bir ders alman gerekiyor, kızım. Seni doğruca karakola götürceğim," dedi adam.

"Hayır," diye karşı koymaya çalıştık genç kız.

"Bak, seni şimdiden uyarıyorum. Eğer bir güçlük çıkaracak olursan, bana eşlik etmesi için caddeden birkaç trafik polisi çağırırım ve seni temin ederim ki bu da senin için çok daha onur kına olur."

Böylece kızı da beraberinde sürükleyerek yürümeye devam etti. Yolda giderlerken birkaç kişi başım çevirerek baktı, ancak hiç kimse dâhil olacak kadar olan bitenle ilgilenmedi. Lydia panik halindeydi. Sakatlanmış gibi yapıp kaldırıma oturabilirdi, ama bunu yapmakla eline ne geçecekti ki?

Bir süre hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler.

"Efendim?"

"Benim adım Bay Parker."

"Bay Parker, söz veriyorum, bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

"Tabii ki yapmayacaksın. Ama benim derdim bundan emin olmak."

"Peki, polis bana ne yapacak?"

"Tabii ki seni hapse atacak. Hırsızların layığı da budur."

"Sadece on altı yaşında olsam bile mi?"

Adam, adımlarım bir nebze olsun yavaşlatmadan, kıza tıpkı bir akrebe bakar gibi baktı. Kız da ona bakıyordu.

"Tam olarak bir hafta önce de soyulmuştum," dedi adam sert bir şekilde. "O da büyük olasılıkla senden daha büyük olmayan yerli bir dilenciydi. Herhâlde aç ve fakirdi, fakat bu hırsızlık için bir mazeret olamaz. Hırsızlık, hiçbir şekilde mazur görülemez. Çünkü çalmak, hem Tann buyruklarına, hem de toplumumuzun yapısına aykırıdır. Benden kamını doyuracak bir şeyler istese verirdim. En azından o şekilde hayır işlemiş olurdum. Ama hiç yoktan saatimi vermezdim. Tann aşkına onu kesinlikle vermezdim."

"Ben de istemiş olsam, bana da para verir miydiniz, Bay Parker?"

Adam ona baktı ve o anda yüzünde kafasının karıştığını anlatan bir ifade belirdi. Sonra, "Hayır, vermezdim," dedi.

"Ama ben fakir bir kıyım."

"Sen beyazsın. Senin daha iyi bilmen gerekir."

Lydia başka bir şey söylemeden sustu. Çok iyi düşünüp kurtulmak için kafasını çalıştırması gerekiyordu. Sonra sağ tarafında, gri ve kasvetli görünüşüyle, St. Augustine Kilisesi'ni fark etti ve o anda aklına bir fikir geldi. O kadar heyecanlanmıştı ki, parmak uçlarına kadar adrenalinle olduğunu hissetti.

"Bay Parker," diye seslendi.

Adam başını çevirip bakmıyordu bile.

"Bay Parker, oraya gitmem lazım."

"Ne?"

"Kiliseye gitmem lazım."

Kate Furnivall

Bu sefer, Lydia'ya şaşkınlıkla bakarak, "Neden?" diye sordu.

"Eğer dediğiniz gibi hapse gireceksem, öncelikle Tann'dan huzur dilemek zorundayım."

Adam ani bir hareketle durmuştu. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, genç bayan? Yoksa beni aptal yerine koymaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, efendim," diyerek, mahcup bir şekilde gözlerini yere indirdi Lydia. "Yaptığının günah olduğunu biliyorum ve Tann'dan affedilmeyi dilemem lazım. Lütfen, çok vaktinizi almam. Söz veriyorum," dedi. Sonra adamın tereddüt içinde kaldığını fark ederek, "Ruhumun temizlenmesi için," diye devam etti.

Ardından bir sessizlik oldu. Sanki sokaktaki tüm sesler çekilmiş, bütün Çin ülkesinde sadece bu adam ve kendisi kalmış gibiydi. Nefesini tutarak bekledi.

Sonunda adam gözlüklerini burnunun üzerinde düzelterek, "Pekâlâ, sanırım senin bu isteğini geri çevirmemem gerekiyor. Ama sakın orada elimden kaçacağını falan sanma," dedi.

Parmakları hâlâ bileklerine kelepçeli bir halde, kızı taştan merdivenlere doğru yöneltti ve meşeden yapılmış ağır kapıyı iterek açtı.

Lydia gördüğü manzara karşısında donup kalmıştı.

Şaşkınlıkla başım salladı. Daha önce hiç bir kilisenin içine girmemişti. Tanrı onu çarpıp öldürürse diye korkmaya başladı.

Adam onun korktuğunu hissederek, "Ben affetmesem bile, Tann seni affedecektir, çocuk," dedi.

Böylece Lydia, yumruklanm sıkarak kiliseden içeriye adım attı. İçeride aniden düşen sıcaklığa da, başının üzerinde, kanncaların üzerinde yükselen insanlar gibi yükselen devasa tavanla karşılaşmaya da hazırlıklı değildi. Kendisi de o karıncalardan biri gibiydi. Ürperdiğini hissetti. Parker, kızın ortamdan bu şekilde etkilenmesinden memnun olmuşçasına, kendi kendine başını sallayarak onun

bu halini onayladığını anlatıyordu. Kilisenin içinde az da olsa Bayan Zarya'nın arka bahçesindeki benzeyen bir koku vardı. Burun delikleri yoğun bir küf kokusuyla dolmuştu, ama camların görüntüsü kalbinin heyecanla çarpmasına sebep olmuştu. Renklerin ışığı ve parıltısı o kadar yoğun ki, Bakire Meryem'in elbisesi bir tavus kuşunun göğsünden bile daha canlı görünüyordu ve İsa'nın kanı da Chang'in kendisinden çaldığı yakut gerdanlıkla tam olarak aynı tondaydı.

Adam, "Otur kızım," diyerek onu yönlendirdi.

Arkalara doğru ilerleyerek, uzun bir kilise sırasına oturdu. İsa'nın mihrabın üzerinde yer alan insan boyundaki resmine, her an bir yamndan kan sızmaya başlayacakmış gibi bakmaya başladı. Diğer sıralarda da birkaç kişi, başlarını önlerine eğmiş bir şekilde dualar mınıldanarak oturuyordu, ama kilisenin yandan fazlası boştu. O anda Lydia, insanların kiliseye ne sebeple gelmek istediklerini anladı. Bu boş ortamdan ve sessizlikten yararlanmak için geliyorlardı. Burası onun da kalp atışlarını yavaşlatarak, zihnindeki panik duygusunu yatıştırmıştı. Burada akıllıca ve sağlıklı bir şekilde düşünebilirdi.

Parker, "Haydi dua edelim," diyerek, önündeki sıramın arkasına doğru eğildi, başım ellerinin üzerine dayadı.

Lydia da aynısını yaptı.

Soma, "Tannm," diye mınıldandı. "Tannm, hepimizi, biz günahkâr kullanm affet. Özellikle de bu küçük kızın günahlarını affet ve ruhunun huzura ermesini sağla. Ulu Tannm, her şeye kadir ellerinle ve Kurtancımız İsa Mesih'in merhametiyle ona doğru yolu göster. Amin."

Lydia, parmaklarının arasından bakarken, bir tespih böceğinin Parker'ın pınlıtlı, sık ayakkabılanna doğru sürünerek ilerlediğini fark etti. Adamın duasının ardından uzun bir sessizlik olmuştu ve Lydia, adam elini de bırakmış olduğuna göre bir an evvel koşarak kaçmaya başlaması gerektiğini düşündü, ama düşündüğünü uygu-

lamadı. Bu saçma dua etme pozisyonundayken tek bir kasım bile oynatsa, adamın onu çabucak yakalayacağımlı biliyordu. Ayrıca, bu ortamm tenhahğından ve sessizliğınden çok hoşlanmıştı. Gözlerini kapadığıında salonun içinde süzölerek yüzölümüş gibi hissediyor, yere baktığıındaysa aşğıdaki farelere ve açlığa el sallayarak veda ediyormuş gibi hissediyordu. Melekler de böylesine hafif ve dertsiz tasasız mı hissediyorlardı acaba?

Birden büyük bir panikle gözlerini açtı. Kendisi tüy gibi yumuşacık, beyaz bir bulutun üzerinde süzölerek uzaklara giderse, anne-sine ve Sun Yat-sen'e kim bakardı soma? Tanrı'mn açlıktan ölmekte olan milyonlarca Çinli için çok fazla bir şey yaptığı söylenemezdi. Bu yüzden O'nun Valentina'yı ve sıska, beyaz bir tavşanı kollayacağını düşünmek hata olurdu.

Gözlerini yarı yarıya kapalı tutarak, sessizliğin tekrar her yanını sarmasını bekledi.

"Bay Parker."

"Evet?"

"Ben de bir dua okuyabilir miyim?"

"Tabii ki. Burada bulunmamızın sebebi de bu zaten."

Bunun üzerine Lydia derin bir nefes alarak duasma başladı. "Tanrım, yalvarırım, affet beni. Ahlaksızca işlediğim günahlarımı affet ve annemin hastalığımlı iyileştir. Ben hapisteyken, onun da tıpkı babam gibi ölmesine izin verme." Bir an için duraksadı. Sonra Bayan Yeoman'm ağzından duyduğu bir cümleyi hatırlayarak devam etti. "Ve Çin'deki tüm çocuklarım kutsa."

"Buna, amin, dememiz gerekir."

Kısa bir an sonra ikisi de ayağa kalktı. Parker, kahverengi gözlerindeki öfkeyi körelten bir ilgiyle genç kıza bakıyordu. Derken bir elini onun omzuna koyarak, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"Adın ne senin?"

"Lydia Ivanova."

"Annenin hasta olduğunu söylüyorsun, öyle mi?"

"Evet, hasta vaziyette yatıyor. Bu yüzden de kasabaya tek başıma gelerek, cüzdanınızı almak zorunda kaldım. Anlarsınız işte. İlaçların parasını ödemek için."

"Bana doğruyu söyle, Lydia, daha önce de hırsızlık yaptın mı?"

Lydia, bir binek arabasının içinde Rus Bölgesi'ne doğru giderlerken kendisine yöneltilen bu soru üzerine, şok olmuş bir ifadeye bürünmüş yüzünü adama doğru çevirerek, "Hayır, Bay Parker, asla. Eğer yalan söylediğimi anlarsanız, dilimi kesebilirsiniz," diye cevap verdi.

Parker, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, kızı anladığını belirtmek üzere başını salladı. Lydia, o anda adamın başının şeklini bir baykuşa benzetti. Yuvarlak camlı gözlükleri, yuvarlak bir yüzü ve küçük, gagaya benzeyen bir burnu vardı. Ama akıl olarak bir baykuşun yanından bile geçemezdi. Bu adamın bir zamanlar annesini yatağında koma halinde yatarken gördüğüne ve annesiyle yaşadığı odanın ayı inine benzeyen bir yer olduğuna emindi. Sonunda kalbi yumuşayacak ve gitmesine izin verecekti. Onu lanet olası polise götürmeyeceği gibi, belki de karnım doyurması için cebine üç beş dolar bile koyabilirdi. Gözünün ucuyla yan yan adama baktı. Gerçekten de iyi bir kalbi vardı. Yanılıyor olabilir miydi?

"Sizden çaldıkların saat çok mu değerliydi?" diye sordu, binek arabası oturduğu sokakta tıngır mıngır yol alırken. Burası şimdi kendi gözlerine bile umutsuz bir biçimde sefil görünmüştü.

"Evet, öyleydi. Ama mesele pahalı olması değildi. O saat babamındı. Hindistan'a gitmek üzere yola çıkmadan önce onu bana vermişti. Sonra orada öldürüldü. O zamandan beri saati hiç yanımdan ayırmadım. Onun uzun yıllar boyunca babamın yelek cebinde durduktan sonra, şimdi de benim cebimde duruyor olmasının benim için çok özel bir anlamı vardı. Ama artık onu kaybettim."

Lydia, başını çevirip başka tarafa baktı. *Canı cehenneme.*

İki kat merdiveni uçarcasına tırmandı. Parker'ın ayak seslerinin tam arkasından geldiğini fark ederek şaşırdı. Adam, görüldüğünden daha formda olmalıydı. Tavan arasına açılan kapıyı iterek açıp büyük bir hışımla içeri daldı.

Ve olduğu yerde donup kaldı.

Şaşkınlıktan nefesi kesilmiş bir halde, Parker'ın kendisine çarptığını bile fark etmedi.

"Anne," dedi. "Sen... iyileşmişsin."

"Sevgilim, Tann aşkına ne demek istiyorsun? Benim bir şeyim yoktu ki. Baksana, sapasağlamım."

Evet, gerçekten de iyi görünüyordu. Valentina, saçının ve elbisesinin koyu rengine rağmen, odayı aydınlatan güzelliğiyle, odanın ortasında duruyordu. Saçlarını, parlak, yumuşak ve parfüm kokan dalgalar halinde omuzlarına bırakarak, geniş, beyaz bir yakası olan lacivert bir elbise giymişti. Dekoltesi, göğüslerinin kıvamlarını iyice ön plana çıkaracak şekilde derin kesimliydi. Elbise kalçalarına da sıkı sıkıya oturuyordu, ama bunun dışında her yeri, zayıf yerlerini saklamak üzere, gevşek ve dökümlü bir şekilde tasarlanmıştı. Lydia bu elbiseyi daha önce hiç görmemişti. Annesinin muhteşem görüldüğünü düşündü. Adeta pınl pınl parlıyordu.

Ama neden şimdi?! diye isyan etti içinden. Bir cennet kuşuna dönüşmek için bu anı seçmek zorunda mıydı? Neden, neden şimdi? diye sorup durmaktan kendini alamıyordu.

Parker, ne yapacağım bilemez bir halde, beceriksizce öksürdü.

"Peki, misafirimiz kim, Lydia? Bizi tamştırmayacak mısınız?"

"Bu beyefendi, Bay Parker, anne. Seninle görüşmek istedi."

Valentina'nın gülümsemesi, onu her şeyiyle kavrayarak kendi dünyasının içine çekmişti. Kadın, zarif ve "davetkâr bir hareketle elini ona doğru uzattı. Parker da onun narin elini avucunun içine aldı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Parker," diyerek gü-

lüksedi. Bu sadece onu etkilemek için yapılmış bir jestti. "Lütfen evimizin küçüklüğünü mazur görünüz."

Lydia, ilk kez o anda gözlerini odaya çevirip baktığında, onun da annesi gibi olağanüstü bir şekilde değişmiş olduğunu fark etti. Her yer ıslıl ıslıl parlıyordu. Pencerele ardına kadar açılmış, her yer pırl pırl cilalanmıştı ve tüm yastıklar düzenli bir şekilde yerlerinde duruyordu. Odamın içi altın, bronz ve kehribar rengi ışıklarla aydınlatılmıştı ve yerde ölü gibi yatan bir vücuttan ya da masanın altına fırlatılmış bir ayakkabıdan hiçbir eser yoktu. Ayrıca odanın içi mis gibi lavanta kokuyordu. Ortalıkta bırakılmış kül tablalarından yayılan izmarit kokusu tamamen yok olmuştu.

Bu görüntü, Lydia'mn adam için planladığı hikâyeye hiç uymuyordu.

"Bayan Ivanova, sizinle tanışmak benim için bir zevktir. Ancak korkarım ki buraya size iyi haberler vermek üzere gelmedim."

Adamın bu sözleri üzerine Valentina'nın elleri titremeye başlamıştı. "Bay Parker, beni korkutuyorsunuz," dedi.

"Sizi kaygılandırduğım için üzgünüm, ama maalesef kızınızın başı belada." Söylediği bu suçlayıcı sözle karşın, Lydia'ya son derece sevecen gözlerle bakıyordu ve Lydia, felaketi atlattığına daha da emin olmaya başlamıştı. Belki cüzdanla ilgili bölümü bile annesine anlatmadan geçebilirdi.

"Lydia," diyerek, her şeyi anlamış gibi başım salladı annesi. Başının bu hareketiyle simsiyah bir yeleyi andıran saçları dalgalanmıştı. "Peki, şimdi başını nasıl bir belaya soktu? Yine nehirde yüzmeye çalışmış olmasın sakın."

"Hayır, öyle bir şey değil. Benim cüzdamımı çaldı."

Adamın bu sözlerinden sonra uzun bir sessizlik olmuştu. Lydia, annesinden ciddi bir patlama bekliyordu, ama neyse ki korktuğu başına gelmedi.

"Kızımın davranışı için sizden çok özür diliyorum. Ona söyle-

yecek bir çift lafım olacağına dair size söz veriyorum." Genç kadın kısık ve gergin bir sesle konuşuyordu.

"Bana sizin hasta olduğunuzu, bu yüzden de ilaç almak için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Hasta gibi bir halim var mı?"

"Hayır, kesinlikle yok."

"Öyleyse yalan söylemiş."

"Polise gitmeyi düşünüyorum."

"Lütfen, böyle bir şey yapmayın ve onun ilk kez yaptığı bu hatasını affedin. Bir daha asla tekrarlamayacaktır," diyerek kızının yüzüne bakmak için döndü ve, "Öyle değil mi, *dochenka*?" dedi.

"Evet, anne."

"Bay Parker'dan özür dile, Lydia."

"Bu konuda endişelenmeyin, çoktan özür diledi. Hatta daha da önemlisi, Tann'dan bile affedilmesini diledi."

Valentina tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bunu duyduğuma çok sevindim. Genç ruhuna yazılacak günah ve sevapları ne kadar önemsedığını biliyorum."

Lydia'nın yanakları utançtan alev alev yanıyordu. Annesine kaşlarını çatarak baktıktan sonra, "Bay Parker," dedi usulca. "Hırsızlık yapmamın yanı sıra, size yalan söylediğim için de özür dilerim. Sanırım yanılmışım, ama ben bu odadan ayrılırken, annem..."

Annesi aniden sözünü keserek, "Lydia, sevgilim, neden Bay Parker'a şöyle güzel bir fincan çay hazırlamıyorsun?" diye atılmıştı.

Yine de, "... Annem dışarıdaydı ve ben çok acıkmıştım. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Ayrıca yalan söylememin sebebi çok korkmuş olmamdır. Çok özür dilerim," diyerek konuşmasını tamamladı Lydia.

"Ne güzel konuştun. Pekâlâ, özrünü kabul ediyorum, Bayan Ivanova. Bu meseleyi unutalım," dedi Parker.

"Bay Parker, siz dünyadaki en nazik insan olmalısınız. Öyle değil mi, Lydia?"

Lydia gülmesine engel olmaya çalışarak çay yapmak için köşedeki tezgaha doğru ilerledi. Böyle durumlara daha önce de şahit olmuştu. Herhangi bir erkek annesinin içinde olduğu bir odaya adımını attığı anda, beynini kapı eşiğinde bırakıyordu. Bunun için simsiyah ışıklarla pırıl pırıl parlayan gözlerini şöyle bir kırıştırtmaması yeterliydi. Erkekler, böylesine budalaydılar işte. Onun büyüüne kapılarak çaresizce eli kolu bağlı kaldıkları fark etmiyorlar mıydı? Yoksa bu çaresizliklerini umursamamayı mı tercih ediyorlardı?

"Haydi gelin de benimle birlikte oturun, Bay Parker," diyerek ustaca konuyu değiştirdi Valentina. "Ve sizi bu olağanüstü ülkeye getiren şeyin ne olduğunu anlatın."

Böylece Parker hemen kanepedeki yerini aldı, Valentina da onun yanına oturdu. Adamın tam dibine oturmamıştı belki, ama onu etkilemeye yetecek kadar yakınındaydı.

"Ben bir gazeteciyim," diyerek söze başladı Parker. "Ve gazeteciler, olağanüstü olan her şeyden etkilenirler." Sonra Valentina'ya bakarak imalı bir şekilde gülümsedi.

Lydia köşede durarak, adamın tüm vücuduyla annesinin çekim alanına girerek ona doğru kaymasını izledi. Gözlükleri bile öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Belki bir kadın delisi olabilirdi, fakat hoş bir gülümsemesi vardı.

Amaçsız ve boş bir şekilde onların konuşmalarını dinliyordu. Öte yandan kafası çok kaşıktı.

Gerçekten burada neler olmuştu böyle?

Annesi nasıl olmuştu da, baştan aşağı şık elbiseler giyerek böylesine güzelleşebilmişti? Bütün bu giysiler nereden gelmişti?

Antoine'dan mı? Olabilirdi tabii, ama bu bile odanın içindeki pırlıyı ya da havadaki lavanta kokusunu açıklamaya yetmiyordu.

Bay Parker'ın önünde duran, evdeki son fincanlarına çay doldurdu "Üzgünüm, sütümüz yok," diyerek gülümsedi.

Adam bu duruma biraz şaşırmış görünüyordu.

"Kahvenizi sütsüz içmelisiniz," diyerek güldü Valentina. "Tıpkı biz Rusların yaptığı gibi. Böylesi çok daha egzotik oluyor. Siz de bir deneyin, beğeneceksiniz."

"Ya da ben hemen gidip sizin için biraz süt alayım," diye öneri-de bulundu Lydia. "Yalnız biraz paraya ihtiyacım olacak."

"Lydia!" Annesi kendini tutamayarak bağırmişti.

O sırada Parker, Valentina'nın tepkisini göz ardı ederek Lydia'yı incelemekle meşguldü. Bakışlarını kızın yıkanmaktan eskimiş elbisesinin, yamalı sandaletlerinin ve incecik bileklerinin üzerinde dolaştırdı. Kız fakir olduğunu söylediği zaman, bunu hiçbir şeyi olmadığı anlamında söylediğini daha yeni anlıyordu. Bu insanların süt alacak paraları bile yoktu. Hemen cüzdanından iki adet yirmi dolarlık kâğıt para çıkarıp ona doğru uzatarak, "Evet, lütfen gidip biraz süt ve kendin için yiyecek bir şeyler al," dedi.

Lydia, "Teşekkür ederim," dedikten sonra, oyalanırsa adamın fikrini değiştireceği korkusuyla koşu koşu gitti.

Bir paket süt ve yarım poundluk Marie bisküvisi alıp gelmesi on dakika bile sürmemişti. Fakat döndüğü sırada Parker ve annesi dışarı çıkmak üzere ayağa kalkmışlardı ve Valentina bir çift yeni eldiveni parmaklarına geçirmekle meşguldü.

"*Lydochka*, eğer hemen çıkmazsam yeni işime geç kalacağım," dedi Valentina kızına dönerek.

"İşine mi?"

"Evet, bugün başlıyorum."

"Ne işi bu?"

"Dans hostesi olarak çalışacağım."

"Dans hostesi mi?"

"Evet. Bu kadar şaşıрма, Lydia."

"Nerede peki?"

"Mayfair Hotel'de."

"Ama sen hep derdin ki, dans hosteslerinin şeylerden farkı yokmuş, yani..."

"Şşt, sakın ol, Lydia. Aptallık etme. Ben dans etmeyi çok severim."

"Dans ederken ayağına basan erkeklere katlanamazsın ki. Bunun için hep bir geyik tarafından ezilmek gibi bir şey derdin."

"Bu akşam böyle bir şeyin başıma gelmemesi için korunuyor olacağım, çünkü Bay Parker nazıkçe bu gece bana eşlik etmeyi teklif etti. Bu durumda ilk gecemde, çekici bulunmadığı için dansa kaldırılmayan kızlar gibi bir köşede oturup kalmayacağıma emin olabilirsiniz."

Parker, "Böyle bir şeyin olması mümkün değil," diyerek centilmence araya girdi.

"İyi dans eder misiniz, Bay Parker?" diye sordu Lydia.

"Oldukça."

"öyleyse şanslısın, anne."

O sırada annesi, ona ne anlama geldiğini çözemediği bir bakış attıktan sonra, Parker'ın koluna girerek odadan çıktı. Lydia arkasından bakarken, alt kata geldikleri sırada, Valentina'nın bağışını duydu. "Ah, canım, bir şey unuttum. Lütfen kusuruma bakmayıp beni aşağı katta bekler misin? Bir dakikaya dönerim," diyordu annesi. Sonra onun merdivenlerden yukarı koşturan ayak seslerini dinledi. Derken kapı açıldı ve çarparak kapandı.

"Seni aptal, seni küçük aptal," diye bağırان Valentina, aniden elini havaya kaldırdı. Lydia'nın başı, yüzüne inen tokadın etkisiyle geriye doğru savrulmuştu. "Şu anda bir hücrede yatıyor olabilirdin. Hem de sıçanların ve ırz düşmanlarının arasında," diye bağırmaya devam etti. Soma da tıslar gibi konuşarak, son sözünü söyledi. "Sana ben dönene kadar evden dışarı çıkmaya kalkma."

Ve bir an soma gitmişti.

Tüm hayatı boyunca, annesi ona hiç ama hiç el kaldırmamıştı.

Vücudu hâlâ olayın şokuyla sıçrayıp titreyerek, sarsılmaya devam ediyordu. Bir elini acıyan yanağının üzerine koyarak gırtlğından gelen boğuk bir sesle inledi. Sanki hareket ederse rahatlayıp beynini kemiren düşüncelerden kurtulabilirmiş gibi, odamn içinde amaçsızca gezinmeye başladı. Soma Parker'ın annesine eşlik etme heyecanıyla giderken arkasında bıraktığı Churston Mağazası ambalajına sarılı paket gözüne ilişti. Onu eline alıp açtığında, içinde lacivert ve yeşim taşlarıyla işlenmiş, gümüşten bir sigara tabakası buldu.

Ve kahkahalarla gülmeye başladı. Kendine hâkim olamıyordu. Kahkahaları ciğerlerini sökercesine içinden taşarak gelmeye devam etti. Ta ki içinde bulunduğu durumun saçmalığıın sezinleyene kadar. İlk önce gerdanlık ve şimdi de sigara tabakası. Her ikisi de avucunun içine düşmüştü; fakat şimdi erişemeyeceğı kadar uzaktılar. Tıpkı Chang An Lo gibi. *Chang neredesin? Betiden uzakta neler yapıyorsun?* diye haykırdı içinden. İstedığı ve özlemini çektiğı her şey avucunun içinden kayıp gitmişti.

Nihayet kahkahaları sona erdiğinde, içinde öylesine büyük bir boşluk hissetti ki, paketin içindeki bisküvileri ağzma tıkıştırmaya başladı. Bir tane, sonra bir tane daha ve bir tane daha derken, bisküvilerin hepsini bitirmiş, geriye tek bir tanesi kalmıştı. Onu da ezip kese kâğıdının içindeki çimen ve yapraklarla karıştırarak, Sun Yat-sen'e götürmek için aşağıya indi.

Önündeki duvar oldukça yüksekti ve kireçle sıvanmıştı. Binanın kapısıysa kara meşe ağacındandı ve üzerine Men-shen'in ruhu oyularak işlenmişti. Bütün bunlar uğursuzluklara ve kötü ruhlara karşı korunmak içindi. Her kapıda bir aslan kol geziyordu. Theo Willoughby onların taşa benzeyen gözlerine baktığında, onlara karşı nefret dışında hiçbir şey hissetmediğini fark etti. Katran karası bir karga onlardan birinin başına konunca, kuşun pençeleriyle o aslanın taştan kalbini söküp çıkarmasını diledi. Ne de olsa, o da aym şekilde kendi elleriyle Feng Tu Hong'un kalbim yerinden söküp çıkarmak istiyordu.

Kapıda duran muhafızı çağırarak, "Bay VVilloughby, Feng Tu Hong'la görüşmek istiyor," dedi. Çince konuşmamayı tercih etmişti.

Gri bir tunik ve hasırdan ayakkabılar giyen bekçi, onu önünde eğilerek selamladıktan sonra, "Feng Tu Hong, sizi bekliyor," dedi.

Daha sonra bekçinin karısı yolu göstermek üzere yamnda yürüyerek onu avluya doğru yönlendirdi. Kadının yürüyüş şekline acımamak mümkün değildi. Ayakları ancak bir erkeğin başparmağı uzunluğundaydı. Ayakları, üzerine sardığı bandajların altında leş gibi kokar hale gelene kadar seke seke yürümeye devam ettiği belliydi. Tıpkı bu cehenneme dönüşmüş ülke gibi, gizli gizli ve içten içe çürüyorlardı. Theo'nun gözleri bugün Çin'in güzelliğini görececek halde değildi. Oysa şu anda her yanı onun doğal güzellikleriyle çevrelenmişti. İçinden geçtiği her bir bahçe, insanın duyularını okşayan yepyeni zevkler sunuyordu. Neler yoktu ki etrafında; insanın sıcaktan kavrulan kamm sakinleştiren serin çeşmeler, ruhlara

şarkılar söyleyen rüzgâr çanları, gözalcı heykeller, çalılımlı çalılımlı yürüyen tavuskuşları ve akşamın loş ışıkları altında, ziyaretçisine kendi ölümlülüğünü anımsatmak için her yerde hayalet gibi dikilen beyaz zambaklar...

"Seni şeytan emici kaldırım fahişesi!" Ses, karanlığı yararak gelmişti.

Theo, aniden duraksadı. Sağ tarafında süslü, kocaman çadır vardı. İçine asılmış kelebek şeklindeki fenerlerden, siyah saçlı iki genç kadının üzerine kırmızı renkte yumuşak bir ışık vuruyordu. Kadınlar mah-jong oynuyorlardı. İkisi de tertemiz ve bakımlı bir halde incecik ipeklere bürünmüşlerdi, ama bir tanesi oyunda hile yaptığı için öteki deli gibi sövüp sayıyordu. Çin'de aptal yerine konmak hiç de zor bir şey değildi.

"Sen gel," diye mınıldandı rehberi yanm yamalak İngilizcesiy-le.

Theo da tekrar onu takip etmeye koyuldu. Bahçeler, sahip olunan zenginliği sergilemek maksadıyla düzenlenmiş gibiydi. Bir mülk sahibinin ne kadar çok bahçesi olursa sahip olduğu gümüş paralarla o kadar çok övünebilirdi ve Theo'nun da şahsen gayet iyi bildiği gibi, Feng Tu Hong böbürlenmeyi seven bir adamdı. Tepe-sine ejderha fenerleri bağlanmış olan süslü bir şekilde oyulup işlenmiş bir kemerin altından geçip, en son ve en büyük bahçeden içeri girerken gölgelerin arasından aniden bir figür ortaya çıkıverdi. Yaklaşık otuz yaşlarında bir adamdı. Gözleri hâlâ gençlik ateşinin aleviyle parlıyordu ve eli belindeki bıçağın üzerinde duruyordu.

"Ben de seni anyordum," dedi dobra dobra.

Yumuşak tenli, iri gövdeli, tıknaz bir adamdı ve Theo onu hemen o anda tanıdı.

"O kılıcı öncelikle benim üzerimde kullanmak zorunda kalacaksın, Po Chu," dedi Theo. Bu sefer Çince konuşuyordu. "Buraya bir köpek eniği muamelesi görmek için gelmedim. Babanla konuşmak için buradayım."

Sonra adamın durduğu yolun etrafından dolanarak önündeki görkemli binaya doğru yürümeye başladı; fakat binamn merdivenlerine bile ulaşamadan, kaplan pençesine benzeyen bir kılıcın omuzlarının arasında bir yere dayandığım hissetti.

"Seni arıyordum," dedi tekrar. Bu sefer sesi daha sert çıkmıştı.

Theo, onun tehditlerine hiç aldınş etmedi. Onurunu kaybetmek niyetinde değildi, hele ki burada asla. Arkasım döndü ve bıçağın tam kalbinin üzerine gelmesini sağlayarak, "Haydi öldür beni," diye homurdandı.

"Memnuniyetle."

"Po Chu, o kılıcı hemen indir ve konuğumuzdan özür dile." Bu ses Feng Tu Hong'a aitti. Derinden gelen sesi tüm avluda gürleyerek, diğer bahçelerden gelen ufak tefek mırıldanmaları da bastırmıştı.

Theo'nun kalbine doğrultulmuş olan kılıç hemen o anda yere düşmüş, Po Chu dizlerinin üzerine çökerek alnını toprağa dayamıştı.

"Senden binlerce kez özür diliyorum, baba. Sadece senin güvenliğini sağlamak istemiştim."

"Asıl koruman gereken benim onurumdur, seni akılsız katır pisliği yığını. Hemen konuğumuzdan özür dile."

"Saygıdeğer babacığım, ne olursunuz, bana bu emri vermeyin. Şeytanın oğlu olan bu adamdan özür dilemektense, bağırsaklarımı kendi ellerimle deşip sıçanlar tarafından yenildiğini izlemeyi tercih ederim."

Bunun üzerine Feng bir adım yaklaştı. Kırmızı, bol cüppesinin alfanda, bir tekmesiyle adamı öldürecek kadar güçlü kütük gibi bacaklara ve bir öküzün omuzlanna sahipti. Alnım hâlâ sıkı sıkıya yere bastıran oğlunun üzerinde kale gibi dikilerek, "Özür dile," diye emretti.

Uzun bir iç çekişin ardından Po Chu'nun sesi duyuldu. "Bin kere özür dilerim, Tiyo VVillbee."

Theo, aşağılayın bir tavırla başını eğerek gencin özrünü kabul etti. "Bu hatayı bir daha sakın tekrarlama, Po Chu. Tabii eğer yaşamak istiyorsan." Sonra gömleğinin kol ağzından kısa boynuz saplı bir bıçak çıkararak yere fırlattı.

Ve aşağıdaki kambur figürden bir tıslama duyuldu.

Babası büyük bir tatmin duygusuyla homurdanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Gri bir kedinin tüylerine benzeyen alacakaranlığın sürekli değişen gölgeleri arasında, büyük şimşek Tanrısı Lei Kung'a benziyordu, ama iri elinde kanlı bir çekiç yerine bir yılan taşıyordu. Küçük, siyah bir yılan bu ve ölüm kadar renksiz gözleri vardı. Adamın bileğine dolanmış bir halde avım bulmak için havayı kokluyordu.

"Seni bir kez daha bu evde göreceğimi hiç beklemiyordum, Tiyo VVillbee. En azından ben hâlâ hayattayken ve boğazım dilim dilim doğrayacak güce sahipken."

"Ben de bir daha bu halının üzerinde duracağımı hiç beklemiyordum," dedi Theo. Bahsettiği halı, Tientsin'in en gözde halı doku-macıları tarafından işlenmiş, krem rengi, ipekten bir şaheserdi. Theo dört yıl kadar önce onu Feng Tu Hong'a hediye etmişti. "Ama dünya değişiyor, Feng. İleride bizi nelerin beklediğini asla bilemeyiz."

"Benim sana olan nefretim hiç değişmiyor ama," dedi Feng.

Bunun üzerine Theo hafifçe gülümseyerek, "Benimki de öyle, fakat istersen bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Buraya iş konuşmaya geldim."

"Bir okul öğretmeninin bileceği iş ne olabilir ki?"

"Senin ceplerini doldurup kalbine iyi gelecek bir iş."

Feng küçümseyen bir ifadeyle homurdandı. Her ikisi de, iş yapmak söz konusu olduğunda kalpsizce davrandığını çok iyi biliyordu. Feng, kalın parmaklarından birini Theo'nun vişneçürüğü rengindeki uzun cübbesine, keçeli yeleğine ve ipek terliklerine bas-

tirdi. "Bir Çinli gibi giyiniyorsun diye ve dilimizi konuşup Konfüç-yus felsefesini öğreniyorsun diye bir Çinli gibi düşünüp iş yapabileceğini sanma. Çünkü yapamazsın."

"Çinliler gibi giyinmemin çok basit bir sebebi var. Bu giysiler diğerlerine göre yazın çok daha serin, kışın da çok daha sıcak tutuyor. Ayrıca kravat ya da yaka gibi boğazımı sıkarak beynime giden kan akışım engellemiyorlar. Böylece zihnim herhangi bir Çinli gibi, sorunları pratik bir şekilde çözecek kadar özgür kalıyor. Ayrıca bugün sana bahsettiğim bu işin, her ikimiz için de, bizi ayıran karşıt fikirlerimiz arasında bir köprü oluşturacak kadar önemli olduğunu bilmeme yetecek kadar bir Çinli gibi düşünebiliyorum."

Feng, içinde hiç neşe barındırmayan gür bir sesle kahkaha atarak, "Güzel konuşuyorsun, İngiliz. İyi de, senin işine ihtiyacım olduğunu nereden çıkanyorsun?" diyerek, bakışlarım bir süre odanın içinde gezdirdikten soma tekrar Theo'nun üzerinde dikti.

Theo, adamın odayı işaret ederek ne demek istediğini anlamıştı. Bu oda, bizzat İmparator T'ai T'su'nun bile olsa, ancak bu kadar zengin ve gösterişli olabilirdi; fakat odadaki zevksiz şatafat, Theo'nun Çin'in mükemmelliğine duyduğu aşkın sınırlarım bile aşıyordu. Buradaki her şey altındandı ve üzerleri oyularak değerli mücevherler işlenmişti. Altın yaldızlı kafeslerinde duran ötücü kuşların boyunlarında bile incili halkalar vardı ve sularını zümrütlerle kaplı Ming kâselerinden içiyorlardı. Theo'nun oturduğu sandalye de altından yapraklarla süslenmişti. Ayrıca kollarım dayadığı yerlerde yeşim taşından ejderhalar vardı ve bunların her birinin gözlerine başparmak tırnağı büyüklüğünde elmaslar işlenmişti.

Bu oda, Feng Tu Hong'un tüm dünyaya karşı övünç kaynağıydı, fakat aym zamanda onlara karşı bir uyarı niteliği de taşıyordu. Girişin iki yamna ona nerelerden bu noktaya geldiğini hatırlatması için iki nesne yerleştirilmişti. Bunlardan bir tanesi zırhla kaplı bir kostümdü. Üst üste gelmiş binlerce metalden ve kertenkele derisine benzeyen deri parçalarından yapılmıştı. Zırhlı eldiveni, bir vuru-

şuyla insanın kalbini yerinden sökebilecek kadar sivri bir mızrak tutuyordu. Girişin diğer tarafındaysa bir ayı vardı. Bu, göğsünde beyaz renkte bir kılıç yarası olan siyah bir Asya ayısıydı. Pençeleri bir insanın boğazım parçalayacakmış gibi açılmış bir halde, arka ayakları üzerinde şahlanmış bir vaziyette duruyordu, öldürüldükten sonra içi doldurularak, bu şekilde poz verdirilmişti. Ama yine de bu haliyle bile eski günleri hatırlatıyordu.

Theo, adamın ima ettiği şeyi anladığım ifade etmek için başını salladı. O sırada en fazla on iki, on üç yaşında olduğunu tahmin ettiği genç bir kız elinde gümüş bir tepsiyle içeri girdi.

"Ah, Kwailin bize çay getirmiş," dedi Feng. Sonra da arkasına yaslanarak ikisi için küçük fincanlara yeşil çay doldurup mis kokulu bir pasta servisi yaparken genç kızı izledi. Bacakları kısa ve tombul olmasına rağmen zarafetle hareket ediyordu. Sanki günlerini yatağında uzanıp kayısı ve şekerli hurma yiyerek geçiriyormuş gibi gözkapakları şişmişti. Theo, bu kızın Feng'in yeni cariyesi olduğunu hemen anlamıştı.

Çayım içmişti, ama bu bile ağzındaki ekşi tadın silinmesine yetmemişti.

"Feng Tu Hong," dedi. "Zaman gelgitlerle akıp gidiyor."

Feng elini sallayarak cariyesini hemen dışarı gönderdi. Kız dışarı çıkarken Theo'ya utangaç bir gülücük gönderdi. Genç adam, kızın bu hareketi yüzünden daha sonra kırbaçlanabileceğim düşünerek endişe etti.

"Eee, İngiliz, senin şu iş neymiş, anlat bakalım."

"Seninle ticaret yapmak isteyen önemli mevkide bir adamla görüşüyorum. Kendisi Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nde yüksek bir memur."

"Ne ticareti yapıyormuş bu yüksek memur?"

"Bilgi."

Feng'in kısık gözleri keskinleşerek açılmıştı. Theo kendi nefesinin de hızlandığını fark etti.

"Bilgi karşılığında ne istiyor?" diye sordu Feng.

"Karşılığında belli bir yüzde istiyor."

"Yüzde falan olmaz. Doğrudan bir ücret ödenir."

"Feng Tu Hong, bu adamla pazarlık yapamazsın."

Bunun üzerine, Feng ellerini yumruk yapıp birbirine vurarak, "Ticaretin nasıl olacağına *ben* karar veririm," dedi.

"Ama yabancı savaş gemilerini kuyruğundan atmaya yarayacak bilgi de *onun* elinde."

Feng, simsiyah bakışlarını Theo'nun üzerine sabitleyerek bir süre hiç konuşmadan öylece kaldı.

Sonunda, "Yüzde bir," diye bir teklifte bulundu.

"Bu teklifinle hem beni, hem memur arkadaşımı aşağılıyorsun."

"Yüzde iki."

"Yüzde on."

"Hah!" diye kükredi Feng. "Bu adam beni soyabileceğim zannediyor herhâlde."

"Parti başına yüzde sekiz."

"Peki, senin bundan çıkarın ne olacak?"

"Ayrıca benim yüzde ikilik bir idari işler ücretim olacak."

Feng öne doğru eğildi. İri ve karanlık pençesini açıklıkla kendisine doğru uzatışı, Theo'ya Asya ayışım anımsatmıştı. Sonunda, "Memur için yüzde beş. Yüzde bir de sana veririm," dedi Feng.

Theo, memnuniyetini belli etmemeye özen göstererek, düz bir sesle, "Anlaştık," demekle yetindi.

"Gerçekten kabul etti mi?" diye sordu Li Mei.

"Evet, kabul etti ve beni öldürmedi."

Theo espri olsun diye böyle konuşmuştu, ama Li Mei aralarındaki saçlanm çekip başım da başka tarafa çevirerek, küsmüş gibi suratına bakmamaya başladı.

"Aşkım," diye fısıldadı Theo. "Ben güvendeyim."

Genç kadın, "Şimdilik öylesin," diyerek gözlerini nehrin üzerini kaplayan sise çevirdi. Dışarıdaki puslu hava o kadar yoğunlaşmıştı ki, sokak lambaların gölgeleyerek gökteki yıldızları yutarcasına görünmez kılıyordu. "Kuzenlerimi ya da kardeşimi gördün mü?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Evet."

"Ve?"

"Kuzenlerin büyük çadırda mah-jong oynuyorlardı."

"İyi görünüyorlar mıydı peki?" diye sorarak, nihayet kırgınlığını unutup ona doğru döndü Li Mei. Simsiyah gözleri gizleyemediği bir sabırsızlık ve heyecanla parlıyordu. "Kahkahalar atıp gülüyorlar mıydı? Yani mutlu görünüyorlar mıydı?"

Theo, kolunu sevgilisinin incecik beline dolayarak, dudaklarını tarar gibi saçlarında gezdirdi. Bu kadını sadece koklaması bile, bel kemiğinin kasılmasına yetiyordu. "Evet, tatlım, saçlanna taktıktan gümüş taraklan, açık yeşil ve safran rengi elbiseleri, kulaklarındaki küpeleri ve gülümseyen yüzleriyle çok hoş görünüyorlardı. İlkbaharda cıvıldaayan kuşlar kadar neşeliydiler. Evet, gerçekten de mutlu görünüyorlardı."

Söyledikleri genç kadını sevindirmişti. Daha sonra genç kadın, bu güzel habere teşekkür etmek ister gibi, parmaklarını eline alıp dudaklarına götürerek, her birini tek tek öptü.

"Peki ya Po Chu nasıldı?"

"Konuştuk tabii, ama açıkçası ikimiz de birbirimizi gördüğümüze hiç memnun olmadık."

"Böyle olacağını biliyordum."

Theo, sevgilisinin bu yorumuna karşılık omuz silkmekle yetindi.

"Ya babam? Ona mesajımı ilettiler mi?"

"Evet."

"Ne dedi?"

Theo bu sefer yalan söylemekten kaçındı ve sevgilisini kendisine yakınlaştırmak için acı gerçeği dile getirdi. "Dedi ki, 'Benim artık Li Mei adında bir kızım yok. O benim için öldü.'"

Bu sözler üzerine Li Mei yüzünü onun göğsüne öyle sert bir şekilde bastırdı ki, Theo onun nefes alamayacağından korktu, ama hiçbir şey söylemedi. Sadece onun titreyen bedenini kollan arasına alarak sakinleştirmeye çalıştı.

Chang An Lo genellikle geceleri seyahat ederdi. Böylesi daha güvenliydi. Ayağı hâlâ acıdığından, dağlarda hızlı yol alamıyordu. Bu yüzden de dönüş yolculuğu uzun sürmüştü, hatta bir ara neredeyse yakalanıyordu.

Onlann soluğunu, atlarının iç çekişlerini ve yağmur damlalarının keçi derisinden pelerinlerini döven sesini duyarak kalp atışlarının sakinleştirip çamurun içine yüzüstü yatmıştı. O sırada atlar, başının sadece birkaç metre uzağındaydı, ama karanlık onu kurtarmıştı. O gece yüzünü başka tarafa çevirdiği için Ay Tannısı Ch'ang O'ya şükran duymuştu. Daha sonra vadinin dibindeki bir köyde, korumasız bulduğu bir ahırdan bir katır çalmış, ama karşılığında onu aldığı yere bir fincan dolusu gümüş para bırakmıştı.

Büyük Kuzey ovasından esen rüzgâr, sarı kumla karışık tozunu burun deliklerine ve dilinin altına doğru savururken, daha yeni şafak sökmüştü. O sırada biraz ileride Junchovv'un dağınık bir şekilde sıralanmış evleri görünmeye başladı. Junchovv, bu mesafeden parçalara ayrılmış gibi görünüyordu. Doğu'ya özgü özellikler, sanki Batı'nmkilerle iç içe girmişti. Eski Çin kasabasından yükselen çatılar, sağlam yapılı bloklarla ve Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin sınırlarıyla dip dibe duruyordu. Chang, onun da orada olduğunu düşünmemeye ve onun kendisi hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmemeye çalıştı. Bunun yerine kurak toprağa tükürerek ağzındaki kumlardan kurtulmayı denedi, fakat tozlu hava ağzındaki tüm nemi alıp götürmüştü. Öfkeyle homurdanarak, "Ş\ıfanqui istilacılara binlerce kere lanet olsun. Çin yakında bu iblis yabancıların üzerine işeyecektir," diye söylendi.

Onlara karşı duyduğu tüm nefrete ve lanetlemelerine karşın, kendi ruhu da bir yabana iblis tarafından istila edilmişti. Öyle ki onu ruhundan ve kalbinden çıkarıp atmaktansa kendi ruhunu terk etmeyi yeğlerdi. Gölgesini ağaçların gölgeleriyle birleştirerek çalılıkların dibinde gizlenirken, kaybedebileceğinden çok daha fazlasını riske attığını bildiği halde, kalbinin ona duyduğu aşk ve özlemle sızladığını hissetti.

Bu arada, başımın üstündeki gökyüzünde çakıp duran kırmızı şimşekler, kan dökülüyormuş hissi uyandırıyor.

Su gerçekten soğuktu. Gerçi güçlü bir yüzücüydü, ama nehirdeki akıntı çok şiddetliydi ve omurgasız hayvanlar gibi bacaklarına dolanıp hızını kesiyordu. Bu yüzden sıkı tekmeler atarak onlardan kurtulmaya çalıştı. Tilki kızın diktiği ayağı da işlevini gayet güzel yerine getirerek ona çok yardıma oluyordu. Ona bu kadar becerikli eller verdikleri için Tanrılara teşekkür etti. Nehirden giderek, birçok nöbetçiyi ve Junchow'a giden yolları gözetleyen bir sürü muhafızı savuşturmuş oluyordu. Bunun için iyice karanlık çökene kadar beklemişti. Nehir kayıklar ve siyah yelkenlerini açarak akıntı yönünde sular sıçratarak süzülen yelkenliler, pruva fenerleri olmaksızın hemen yamndan geçerek gizli kapaklı işler çevirmek üzere ilerliyorlardı. Nehir, tüm sırları içinde tutuyordu.

Uzaktaki bir kıyıya ulaştığında, ters dönmüş bir kayığın çürüyen gövdesine yaslanarak, hiç ses çıkarmadan hareketsizce durup karanlıktaki sesleri dinledi ve gölgelerin yer değiştirmesini bekledi. İşte Junchow'a dönmüştü ve yine onun yamndaydı. Ruhunun canlandığını hissetti. Bir süre daha etrafındaki farelerin hışırtılanm dinledikten sonra, oradan uzaklaşarak kasabaya doğru yürümeye başladı.

"Ail Gözlerim seni gördüğüne sevindi." Yüzünün bir tarafında uzunca bir yarası olan genç adam, Chang'i telaşlı bir rahatlamayla

karşıladı. "Sen sağ salim ve hâlâ sövüp sayarak döndüğüne göre, dostum, bu gece rahat bir uyku uyuyabileceğim demektir. Haydi, al da iç şunu; böyle bir içkiye çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Duvarın üzerine asılı lambanın alevleri canlı bir yaratık gibi tıslayarak şekilden şekle girerken, etrafı titrekle bir ışıkla aydınlatıyordu.

Chang, "Teşekkür ederim, Yuesheng. Bu sefer hedeflerine başarıyla yaklaştılar. Çan Kay Şek'in gri akreplerini kastediyorum. Anlaşılan birisi onların kulağına bir şeyler fısıldamış," diye arkadaşını bilgilendirerek, küçük bardaktaki pirinç şarabını bir dikişte içiverdi. Soğuktan donmuş kemiklerinin ısınarak tekrar hayat bulduğunu hissedince, bir bardak daha içti.

"Muhbirlik yapan her kimse, dilini kesmek lazım."

Bir mahzendeydiler. Taş duvarlar canlı renklerde yosunlarla kaplıydı ve aralanndan sular sızıyordu, ama burası büyük bir yerdi ve matbaanın çalışırken çıkardığı sesler, sağlam yapılı tavanı ve kalın duvarları arasında boğularak dışarıdan duyulmaz hale geliyordu. Üst katlarında, makineleri bütün gün tangır tungur çalışan bir tekstil fabrikası vardı, ama sadece ustabaşının kendi işçilerinin ayakları altında, yani bodrum katında çalışan makineden haberi vardı. Adam sendikacı bir komünistti. Başka bir deyişle tam bir dava adamıydı. Geceleri harekete geçen eylemciler için mürekkep, yağ ve kovalarca taze pirinç şarabı temin ediyordu. Kuomintang Milliyetçileri, iktidarı ele geçirdiklerinden ve Çan Kay Şek, Çin'in üzerindeki komünist tehdidi sileceğine dair ant içtiğinden beri yayınladıkları her el ilanıyla celladın kılıcına biraz daha yaklaşıyorlardı. Bu şartlar altında nefes almaları bile tehlikeliydi. Yarım düzine azimli genç, baskı makinelerinin etrafında toplanarak broşürler, posterler ve el ilanları yayınlamaya başlamıştı. Hayatları tam manasıyla pamuk ipliğine bağlıydı.

Yuesheng, çantasından uzun bir parça kurutulmuş balık çıkardı.

rarak Chang'e uzattı ve, "Haydi ye, dostum. Güçlü olman lazım," dedi.

Chang balığı yemeye başladı. Üç günü aşkın bir zamandır midesine giren ilk yiyecekti bu. "Çocuk çalıştırmayla ilgili yeni kanunlar talep eden son posterler güzel olmuş," dedi. "Yolda buraya gelirken onlardan bir sürü gördüm. Hatta bir tanesi meclis salonunun kapısına asılmıştı."

"Doğrudur," diyerek güldü Yuesheng. "Kuan'ın marifeti o."

Narin vücutlu genç bir kadm, konuşma esnasında adı geçince, el ilanlarını çuvallara doldurduğu yerden başını kaldırarak Chang'i selamladı.

"Söyle bana Kuan, Feng Tu Hong burnunun dibindeyken, posterlerini yapıştırmak için mümkün olabilecek en aşağılayıcı yerleri bulmayı nasıl başanyorsun?" diye seslendi Chang, baskı makinesinin gürültüsünü bastırmaya çalışarak. "İnsanların gözüne görünmeden, gece ruhlarıyla birlikte mi uçuyorsun?"

Kuan kalkıp ona doğru yürümeye başladı. Yakın bir zamanda hukuk alanında derece yaparak Pekin Üniversitesi'nden mezun olmuş olmasına rağmen, mavi, bol bir ceket ve çiftçi pantolonu giyiyordu. Daima ciddi bir ifadeyle bakan siyah gözleri vardı. Ailesinin, saçım kısa kestirip fabrikada işe girerek onları küçük düşürdüğü için onu evden atması, onun kadın hakları için savaşıma arzusunu daha da kamçılıyordu. Kadınların babaları ya da kocaları tarafından köpek muamelesi görüp itilip kakılmamaları için savaşıyordu. Tilki kızdaki korkusuzluk ve cesaret onda da vardı, ama içinde yanan bir alev yoktu; o bir odayı aydınlatacak kadar parlak ışık ya da kertenkeleleri bile yanından kaçırıp o şiddetli sıcaklık yoktu.

Lydia şu anda neredeydi acaba? Ona lanet okuduğuna hiç şüphe yoktu, öfkeyle kendisini bekleyen kısılmış gözlerini hayal edince elinde olmadan gülümsedi. Bu arada Kuan yüzündeki ifadeyi yanlış anlayıp kendi üzerine alınarak ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. Oysaki bu kızın yüzü pek nadir gülerdi.

Sonra da, "Meclisin deve suratlı başkanı Feng Tu Hong, böylesi özel bir muameleyi hak ediyor," dedi yine gülümseyerek.

"Hadi, anlat bana. Ben burada yokken neler oldu?"

Kızın yüzündeki gülümseme aniden solmuştu. "Dün dökümhanelerde daha güvenli şartlar olmasını talep eden demir döküm atölyesindeki metal işçilerinin tasfiye emrini verdi."

"Diğer işçilere gözdağı olsun diye, avluda on iki kişinin boynu vuruldu," diyerek yere tükürdü Yuesheng. Soma da elini, yüzündeki kılıç yarasına götürdü. Yara nabız gibi atıyordu ve kan hücumundan rengi kararmıştı.

Chang'in içi öfkeyle dolup taşıyordu. Gözlerini kapayarak düşünmeye odaklandı. Artık vakit gelmişti. Şu anda etrafları ateşle çevrelenmişti ve tehlike bu kadar yalanken kontrolü ele alması gerekiyordu.

"Feng Tu Hong'a da sıra gelecek," dedi sakın bir biçimde. "Size söz veriyorum. Ve bu da bu süreci hızlandıracak," diyerek, boynuna astığı deri keseden bir kâğıt parçası çıkardı.

Yuesheng kâğıdı hemen elinden kaparak okumaya başladı ve kısa bir süre sonra gülümseyerek, "Bu bir ödeme senedi," diye diğerlerine duyurdu. "VWinchester tüfekleri için. Hem de yüzlerce."

Hemen o anda, odadaki altı kişinin de yüzü gülmeye başlamıştı. İçlerinden genç bir adam mürekkepli eliyle havaya yumruk atarak hepsini selamladı.

Yuesheng, Chang'e dönerek, "İyi iş çıkardın," dedi. Sesinden onunla gurur duyduğu anlaşılıyordu.

Chang de çok mutluydu. Yuesheng'le arkadaştan da öte, kardeş gibiydiler ve kaya gibi sağlam bir dostlukları vardı. Bir elini arkadaşının omzuna koydu ve göz göze geldiler. O anda konuşmak için kelimelere ihtiyaçları yoktu. Aldıkları her nefesin kazanılmış bir zaffer olduğunu düşünüyorlardı.

"Güneyden gelen haberler iyi," dedi Chang.

"Mao Zedong'u mu kastediyorsun? Liderimiz hâlâ gri kamuf-lajhların tuzaklarından çekiniyor mu?"

"Geçen ay neredeyse yakalanıyordu. Ama Jiangxi'deki askeri kampı gün geçtikçe kalabalıklaşarak büyüyor. Ülkenin her yerinden birçok genç, kovana üşüşen arılar gibi oraya gelip diğerlerine katılıyor. Bazılanmn elinde silah olarak basit bir çapadan başka bir şey yok, ama yüreklerinde inanç var. Çan Kay Şek de kalleşlik edip kendi vatamna ihanet etmekle, aslında kendi ölüm emrini imzalamış olduğunu yakında anlayacak."

"Geçen hafta Canton yakınlannda başka bir çatışma daha olduğu doğru mu?" diye sordu Kuan.

"Evet, doğru" diye cevap verdi Chang. "Kuomintang birlikle-riyle dolu bir tren havaya uçuruldu ve..."

Tam o sırada, hem Chang'in hem de matbaanın sesini bastıran şiddetli bir şangırtının ardından, merdivenlerin tepesindeki madeni kapı patlarcasına açılmış ve korkudan gözleri büyümüş bir çocuk kendisini mahzene zor atmıştı.

"Buradalar," diye haykırdı çocuk. "Birlikler..."

O anda mahzenin içi bir el silah sesiyle sarsıldı ve çocuğun vücudu yüzüstü toprak zemine kapaklandı. Ceketinin arkasında parlak kırmızı bir leke göze çarpıyordu.

Mahzenin içi birden hareketlendi. Her biri ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Yuesheng böylesi bir durum için çok önceden hazırlanmıştı. Lambalar hemen üzerlerine su dökülerek söndürüldü. Derken karanlığın içinde düşman çizmelerinin merdivenlerden aşağı inen sesleri duyuldu. Sesler yükselmişti. Komutanları adeta gölgelere emirler yağıdırıyordu. İki el daha ateş etmeleriyle duvarlar zangırdadı. Ancak odanın uzak bir köşesinde hazır bekleyen bir merdiven vardı. İyice yağlanmış sürgüler kaydırılınca gizli kapı, hafifçe itilerek açıldı. Gece olduğundan gökyüzünden yansıyan ışıklar daha solgundu ve kapıdan teker teker dışarı çıkarlarken her biri birer siluet halinde görünüyordu.

Merdivenin dibinde, Yuesheng'in hemen yanında duran Chang loş ışıkta bir askerin onlara doğru yaklaştığım fark etti ve bir an bile tereddüt etmeden, yıldırım gibi inen bir tekmeyle adamın çenesini yerinden oynattı. Asker acıyla kişner gibi bağırmaya başlamıştı. Bunun üzerine Chang, hemen onun tüfeğini alıp mahzene doğru haykıarak mermileri boşaltmaya başladı.

"Haydi, yürü!" diye bağırdı Yuesheng.

"Hayır, önce sen çıkacaksın," dedi Chang. Sonra da arkadaşının omzuna dokunarak, "Haydi," diye cesaretlendirdi onu.

Yuesheng daha fazla vakit kaybetmeden, hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Chang bir kez daha ateş etti ve karşılığında bir Kuomintang mermisinin kulağımın dibinden ıslık çalarak geçtiğini fark etti. Bunun üzerine, doğruca Yuesheng'in üzerinde durduğu merdiven basamağına doğru sıçradı. Aşağıdan gelen mermiler artık kapı ağzına isabet etmeye başlamıştı. Aniden bir ağırlığın üzerine yığıldığım fark etti ve sanki kendi kalbi parçalanmış gibi canı yandı.

Yuesheng'in vücudunu omuzlarına alarak, ok gibi fırladı kapıdan dışarı ve karanlığa doğru hızla koşmaya başladı.

"Lydia, biraz daha şarap ister misin?" diye sordu Alfred.

"Teşekkürler, Bay Parker."

"Sence gerçekten de biraz daha almalı mı, Alfred? Daha sadece on altı yaşında," diyerek araya girdi Valentina.

"Of, anne, ben büyüdüm artık."

"Henüz sandığın kadar büyümedin, hayatım."

Alfred Parker anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. Gözlük camları mum ışığında Lydia'ya doğru ışıldıyordu. "Bence bu seferlik onu kırmayalım. Sonuçta, bu özel bir gece."

"Özel mi?" diyerek zarıfçe tek kaşını havaya kaldırdı Valentina. "Ne bakımdan?"

"Çünkü bu gece ilk kez böyle beraberce yemek yiyoruz. Umarım bunu daha birçokları takip eder. Tabii eğer bu iki güzel bayan, onlara eşlik etmeme izin vererek beni onurlandırırırlarsa," diyerek kadehini ilk önce Lydia'ya sonra da Valentina'ya doğru kaldırdı.

Valentina, gözlerini bir an için yere indirerek bir parmağını yavaşça soluk tenli boynunda dolaştırdı. Adamın teklifini düşünür gibi bir hali vardı. Sonra gözlerini aniden adamın yüzüne dikmişti. *Kapana girmiş gibi*, diye düşündü Lydia, annesinin bu hareketinin Alfred Parker üzerinde bıraktığı etkiyi izlerken. Adamın yüzü mutluluktan pembeleşmişti. Annesi, duyarlı bir biçimde simsiyah bakan gözleri ve hafifçe araladığı dudaklarıyla adamın aklını başından almış, Lydia'nın ne kadar uğraşsa da asla yapamayacağı bir şekilde adamı soyup soğana çevirmişti.

"*Garçon,*" diye seslendi Alfred. "Bir şişe daha Burgundy, lütfen."

Fransızlara ayrılan bölgede bir restorandaydılar ve Lydia, *steak au poivre* sipariş etmişti. Fransız şef garson, böyle bir yemeği ödemeye gücü yetecek önemli biriymiş gibi, eğilerek selamlamıştı onu. Böyle bir restorana gelmişlerdi işte. Tabii ki üzerinde konserde giydiği kayısı rengi elbisesi vardı. Buraya her gün geliyormuş havası vermek için, diğer konukları kayıtsız bir ifadeyle süzüyordu.

Hiç kimse bu gecenin bir ilkler silsilesi olduğunu tahmin edemezdi. Hayatında ilk kez bir restorana gidiyor, ilk kez biftek yiyor ve yine ilk kez şarap içiyordu.

"Şöyle ateş gibi bir içki seçtiğine eminim, sevgilim," diyerek gülmüştü Valentina.

Lydia gergince serilmiş, bembeyaz masa örtüsünün üzerine kafa kanştırıcı bir şekilde dizilmiş çatal bıçak takımlarını kullanmaya sıra gelince, Parker'ı yakından izleyerek yemek yerkenki görgü kurallarını birebir kopyaladı. Hatta peçetesini ağzının kenarlarına nazikçe dokundurmasına bile dikkat etti. Annesi Alfred'in kendisini de onlarla birlikte akşam yemeğine katılması için davet ettiğini söyleyince çok şaşırmıştı. Bu da başka bir ilkti. Daha önce annesinin hiçbir erkek arkadaşı onu buluşmalarına ortak etmemişti. Aslında bu durum Lydia'mn zihninde alarm zillerinin çalmasına sebep olmuştu, ancak bir restoranda yemek yeme arzusu, Bay Parker'dan mümkün olduğunca uzak durmasını söyleyen içgüdülerine göre daha ağır basmıştı.

"Pekâlâ," demişti annesine. "Geleceğim, ama bir şartla. Bana ders vermeye kalkmayacak."

"Tamam. Sana ders ya da öğüt vermeye falan kalkmayacak," diyerek Lydia'mn çenesini kendisine doğru kaldırıp ısrarcı bir şekilde hafifçe salladı. "Ama çok sıkılsan bile, uslu ve kibar olmalı-

* (Fr.) Karabiberli biftek, (yay. n.)

sın. Şeker ve baharat gibi. Anlıyorsun, değil mi? Bu benim için çok önemli, hayatım."

"Peki ya Antoine ne olacak?"

"Tanrı Antoine'ın cezasını versin!"

Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Küçük bir falso dışında. Parker tabağındaki salyangozlardan birini tatması için, kibarca kendisine uzatınca, hiç düşünmeden, "Hayır, teşekkür ederim. Bana hayatım boyunca idare edecek kadar sümüklü böcek yedim zaten," deyivermişti.

Bunun üzerine annesi ateş saçan gözlerini ona dikerek masanın altından ona doğru sıkı bir tekme savurmuştu.

"Gerçekten mi?" Parker şaşkın bir haldeydi.

"Ah, evet," diye hemen atılmıştı Lydia. "Özellikle de arkadaşım Polly'nin evinde. Annesi salyangoza bayılır."

"Onu suçlayamam doğrusu. Sanmsak ve tereyağına bulayarak mı yiyordunuz?"

"Mmm, evet öylesi çok lezzetli olur. Öyle değil mi, anne?" diyerek nispet yapar gibi gülmüştü Lydia.

Valentina'ysa gözlerini tavana dikerek susmayı tercih etmişti. Geceleri yağmurun altında sürünerek, çalılık ve çimenleri eşleyip sümüklü böcek aradıkları günleri hatırlamak istemiyordu. O zamanlar sıradan kurtları ve kurbağaları bile toplarlardı. Onların pis kokusu tencerelerinin içine siner, yikasalar da çıkmazdı.

Lydia, tatlı bir gülümsemeyle Parker'a dönerek, "Annem sizin gazeteci olduğunuzu söyledi, Bay Parker. Çok ilginç bir meslek olmalı," dedi.

Annesinin hafifçe iç çekerek sorusunu onayladığını fark etti.

"Evet, *Daily Herald*'da gazeteciyim. Çin'in tarihini düşünürsek, şu anda çok karmaşık ve huzursuz edici bir dönemden geçiyoruz, ama Tanrı'ya şükür Çan Kay Şek, sonunda akli başmda kararlar alarak bu mutsuz ülkeyi düzene sokmaya başladı. Bu durumda, evet,

gazeteciliğin son derece ilginç bir meslek olduğunu söyleyebilirim/' diyerek Lydia'ya gülümsedi.

O da Parker'a aynı şekilde gülümseyerek pırıldayan gözlerle karşılık verdi.

"Şimdi söyle bakalım, Lydia. Sen gazete okur musun?"

Lydia, nasıl cevap vereceğini bilemeyerek gözlerini kırıştırdı. Bu adam, bir gazete fiyatına iki baos alınıp karın doyurulabileceğinin farkında değil miydi?"

Sonunda, "Genellikle ödev yapmakla fazlasıyla meşgul oluyorum," diye cevap verdi.

"Ah, evet, tabii ki, bu da kesinlikle övgüye değer. Ama ara sıra da olsa, yaşadığın ülkede neler olup bittiğini öğrenmen açısından gazete okuman senin için çok yararlı olacaktır. Hem ufkunu genişletir hem de gerçekleri görmeni sağlar. Anlıyorsun, değil mi?"

"Benim ufkum yeterince geniş ve gerçekleri de her gün okulda öğreniyorum. Teşekkür ederim," dediği anda, aşağıdan bir tekme daha yemişti.

"Lydia, VVilloughby Akademisi'ne gidiyor," dedi Valentina sert bir şekilde kızına bakarak. "Orada bir burs kazandı."

Parker etkilenmiş görünüyordu. "Öyleyse gerçekten de çok zeki bir kız," dedi. Sonra Lydia'ya dönerek, "Başöğretmenini çok iyi tanırım. Ona senden bahsedeceğim," dedi.

"Buna hiç gerek yok," diye karşılık verdi Lydia.

Bunun üzerine Parker, bir kahkaha atarak eline hafifçe vurdu ve, "Bu kadar korkmana gerek yok. Ona nasıl tanıştığımızı anlatacak değilim," dedi.

Lydia bardağını kaldırıp burnunu içine gömerek onun ölmesini diledi.

O anda Valentina imdadına yetişmişti. "Bence gazete konusunda haklısın, Alfred. Bilgi birikimini artırması çok faydalı olacaktır." Bir an durup gülümseyerek devam etti. "Her halükârda, senin yazdıklarını okumak benim de çok hoşuma giderdi."

"Öyleyse ben de bundan böyle hiç aksatmadan, her gün size bir *Daily Herald* gazetesi getireceğim, Valentina," diyerek genç kadına yaklaştı Parker. Lydia, bu sırada bu adamın annesinin parfümünü kokladığından emindi. "Benim için bundan daha büyük bir zevk olamaz."

"Bay Parker?"

İstemeye istemeye bakışlarını Valentina'nın üzerinden çekerek cevap verdi Parker. "Evet, Lydia?"

"Belki de ben bölgede neler olup bittiğini sizden daha fazla biliyorumdur."

Parker, sandalyesinde arkasına yaslanarak dikkatle genç kızı incelemeye başladı. Bu arada Lydia da, *Acaba bu adamı hafife mi alıyorum*, diye merak etti. "Annenin sana bir dereceye kadar belli bir özgürlük tanıdığım biliyorum. Bu sayede yaşıttın olan diğer kızlara göre daha fazla gezip dolaşabiliyorsun. Fakat yine de bu söylediğin, on altı yaşında bir kız için varsayımdan öteye gidemez."

Bu noktada tartışmayı bırakması gerekiyordu. Daha fazla iletmemesi gerektiğinin farkındaydı. Şahane şarabından bir yudum daha alıp onun o koyungözlerini annesine çevirmesine izin vermesi gerekiyordu. Ama bunu yapamadı.

Kendisini daha fazla tutamayarak, "Bildiğim bir şey varsa o da sizin pek kıymetli Çan Kay Şek'inizin, Sun Yat-sen tarafından kurulan Çin Cumhuriyeti'nin üç ana ilkesini kötüye kullanarak yandaşlarına ihanet ettiğiidir," dedi.

"*Chyort vosmi!* Lydia!" Annesi bile onu durduramıyordu.

Parker, "Bu çok saçma," diyerek kaşlarını çatmıştı. "Bu saçma yalanları kim dolduruyor senin aklına?"

"Bir arkadaşım," dedi Lydia. Kendisini konuşmaktan alamıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı. "Kendisi Çinlidir."

Valentina, vücudunu aniden öne doğru kaydırmıştı. Sinirden tırnaklarını kadehin gövdesinde tıkırtatıp duruyordu. "Bu Çinli ar-

kadaşırın kimliğini tam olarak öğrenebilir miyim?" dedi. Sesi buz gibiydi.

"O benim hayatımı kurtardı."

Masada şok bir sessizlik olmuştu. Hemen sonra Valentina bir kahkaha patlatarak, "Ah, sevgilim, tam bir yalancısın. Haydi söyle bana, onunla gerçekten nerede tanıştın?"

"Kütüphanede."

"Ah, anlıyorum," dedi Parker. "Bu, her şeyi açıklıyor. Bu bahsettiğin kişi, sol görüşlü bir entelektüel. Onlar bol bol konuşur, ama hiçbir icraatta bulunmazlar."

"Ondan uzak durmalısın, sevgilim. Entelektüeller yüzünden Rusya'nın başına gelenleri biliyorsun. Fikirler tehlikelidir," diyerek parmak eklemlerini sertçe masaya vurdu Valentina. "Bu Çinliyi bir daha görmeni kesinlikle yasaklıyorum."

"Ah, korkma anne. Endişelenmene gerek yok. Ölse bile umurumda olmaz," diye cevap verdi Lydia.

"Ah, sanırım siz Bayan Ivanova'sınız. Bu kadar büyük bir şehirde, sizinle burada karşılaşmamız ne kadar ilginç, değil mi?"

Lydia kadının arkasından gelen sesini duyduğunda bayanlar tuvaletinden henüz çıkmış, masasına ve Parker'ın aptalca muhabbetine geri dönüyordu. Döndü ve başını kaldırarak, kadının soğuk bir şekilde gülümseyen, soluk mavi gözlerine baktı.

"Kontes Serova," dedi şaşkınlıkla.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bu elbiseyi giyiyorsun."

"Çünkü bu elbiseyi seviyorum."

"Hayatım, ben de çikolatayı çok severim, ama sürekli yemem onu. Dur da seni oğlumla tanıştırayım."

Sonra kenara çekilerek, Lydia'nın arkasında duran genç adamı görmesini sağladı. Uzun yüzlü bir adamdı. Kahverengi, sık ve kıvrıcık saçları vardı ve annesi gibi uzun boyluydu. Dudakları, tıpkı

annesininkine benzeyen kibirli bir ifadeyle kıvrılmıştı ve gözlerini de, sanki dünya onlan tamamen açmaya değmezmiş gibi, yan aralık tutuyordu.

"Alexei, bu genç bayan, Lydia Ivanova. O da St. Petersburg'lu. Annesi bir piyanisttir."

"Konser piyanisti, dersek daha doğru olur," diyerek düzeltti Lydia.

Kontes gülümseyerek hatasını kabullenmişti.

"İyi akşamlar, Bayan Ivanova," dedi genç adam. Keskin ve net bir sesi vardı. Başım hafifçe eğerek genç kızı selamladıktan soma, bakışlarını onun saç çizgisi hizasında bir yere sabitledi. "Umarım hoş bir gece geçiriyorsunuzdur."

"Tek kelimeyle harika vakit geçiriyorum. Teşekkür ederim. Buradaki yiyecekler harika. Sizce de öyle değil mi?" Annem olsa böyle konuşurdu herhâlde, diye düşündü. Tamamen zararsız, neşeli ve gerçek olamayacak kadar iyi bir konuşmaydı.

Ama adamın cevabı çok kısa olmuştu. "Evet."

Sonra konuşacak bir şey bulamayarak biçimsizce birbirlerine bakakaldılar.

"Benim gitmem gerek," dedi Lydia çabucak.

Kontes'e döndüğünde, kadının bakışlanm, başını Alfred Parker'a doğru eğmiş bir halde tatlı tatlı konuşan Valentina'nın üzerinde olduğunu fark etti. Annesinin bu gece hiç olmadığı kadar güzel görüldüğünü düşündü. Lacivert-beyaz elbisesinin içinde son derece canlı görünüyor, adeta pırlıl pırlıl parlıyordu. Yumuşak ışığın altında siyaha yakın bir renge dönüşen saçlarını başının üzerinde toplamıştı ve dudakları şarap gibi kırmızıydı. Bu haliyle bütün restoranın ona bakıyor olmaması şaşırtıcıydı.

"Sizinle tekrar görüştüğümüze sevindim, Kontes. İyi akşamlar. *Do svidania.*"

"Ah, anlaşılan bu gece Rusça konuşabiliyorsun," diye takıldı kadın.

Lydia'mn bu tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden sadece gülümsemekle yetinip okuldayken Bayan Roland'ın söylediklerini hatırlayarak masasına doğru yürümeye başladı. "*Adımlar her zaman kalçadan atılacak, kızlar. Eğer bir leydi gibi yürümek istiyorsanız, adımlarınızı kalçalarınız yönlendirmeli.*" Lydia masadaki yerini alınca, Valentina başını kaldırdı ve o anda Kontes Natalia Serovala salonun karşısında durduğunu fark etti. Gözleri büyümüş ve başını hemen başka tarafa çevirmişti ve birkaç dakika sonra Serovalar masalarının önünden geçerken ikisi de birbirini tanımazdan geldi.

Lydia, kahvenin yanında gelen naneli çikolatalardan birini eline alarak bu güzel hayata kesinlikle alışabileceğine karar verdi.

Onu evlerinin önünde arabadan indirmişlerdi.

Valentina, Parker'ın arabasının ön camından, "İyi uykular, sevgilim," diyerek el sallamıştı. Kaçar gibi bir halleri vardı ve bir anda gözden kaybolmuşlardı. Oturdıkları sokağın dar sınırları için çok büyük ve hantal bir arabaydı. Siyah Armstrong Siddeley yuvarlanırcasına köşeden dönerken fren lambalarını Lydia'ya hava atarcasına yakıp söndürmüş, sonra da gitmişti. Gümüş Terlik adında bir gece kulübüne gideceklerini söylemişlerdi. Lydia karanlığın ortasında bir süre yalnız başına öylece durdu. Kilise saati on biri vuruyordu. Her bir vuruşu tek tek saymıştı. Sonra, *Gümüş Terlik*'miş, diye söylendi kendi kendine. Orada gece yarısından sonra dans edenler, bal kabağına ya da kontese mi dönüşüyorlardı acaba?

Bu tuhaf düşüncelerini bir kenara bırakarak kapıyı açtı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Bacakları çok cansızlaşmıştı. Sanki tüm enerjisini restoranda bırakmış gibi hissediyordu ve kafasının içinde bir yerlerde sersemletici bir ağrı vardı. Bu ağrının aşırı rutubetli gece havasından mı, yoksa kafasının içine ağır bir kurşun tabakası gibi yayılan şaraptan mı kaynaklandığına karar veremiyordu. Aslında şu anda mutlu olması gerektiğini biliyordu. Heyecan

verici bir gece geçirmemiş miydi? Alfred Parker nazik ve saygılı davranmıştı. Ayrıca gereğinden fazla cömertti. Tam anlamıyla ihtiyaçları olan bir hayata kavuşmuşlardı. Kader sonunda yüzlerine gülmeye başlamıştı. Öyleyse neden bu kadar kötü hissediyordu? Tanrı aşkına nesi vardı böyle? Midesindeki bu rahatsız edici ağırlığın sebebi ne olabilirdi? Bir türlü geçmiyordu ve grip olmuş gibi hissediyordu.

Çatı odasının kapısını açtı. Parker bütün bunları kendisi için yapmıyordu. Bunu gayet iyi biliyordu. Sonuçta onun hırsızlığını ve yalanını yakalamıştı. Tavan arasındaki bu oda nasıl hamamböcekleriyle bütünleşmişse, bu adam da prensipleriyle özdeşleşmişti ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair sarsılmaz bir inancı vardı. Tanrı'yla, Kral Harry'yle, hatta İngiltere'nin temeliyle ilgili asla değişmeyecek, sabit fikirlere sahipti. Düz sopa! İngilizler böyle adamlar için bu deymi kullanıyorlardı, değil mi? O sağlam bir yumurtaydı. Öfkeyle burnundan soludu. Parker gibi bir adam, lüks Fransız restoranlarında hiç endişe etmeden taşkınlık yapabildiği gibi, yüksek ahlaki değerler üzerinde de kafasına göre oynayabilirdi, çünkü kendisine aşırı bir güveni vardı. O asla kimsenin önünde eğilmezdi.

Şimdiye kadar. Artık Valentina'yla tanışmıştı. Belki farkında değildi, ama bu kadın onun tüm hayatını değiştirecekti.

Karanlıkta bir kibrit çıkıp masanın üzerinde duran tek mumu yaktı ve bir anda etrafı duvarların üst kısımlarına doğru tırmanıp küçük ışık çemberine doğru yaklaşan hareketli gölgelerle doldu. Odanın içi dayanılmaz derecede sıcaktı. Pencere kısmen aralıktı ama yine de güçlükle nefes alabiliyordu. Belki başındaki anlamsız ağrıyı hafifletebileceğini düşünerek sıcak ve nemli havanın tenine değmesi için elbisesini sabırsızlıkla başının üstünden sıyınp çıkardı.

"Dur, sakın yapma."

* Straight bat: Kriket oyunundaki bir vuruşun adı olup aynı zamanda geleneklere bağlı, dürüst kişiler için kullanılan bir İngiliz deymi, (yay. n.)

Duyduğu ses, Lydia'mn nefesini kesmişti. Bu sefer daha yumuşak bir tonda konuşmasına rağmen onu hemen tanımış, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. Etrafa bakındı, fakat odanın içinde kimseyi göremedi.

"Kim var orada?" diye bağırdı. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. "Karanlığa gizlenip durma."

"Buradayım." Kendi yatak odasını ayıran perdenin seğirdiğini fark etti.

O tarafa doğru yürüyerek perdeyi kenara çekti. Chang An Lo yatağının üzerinde oturuyordu.

"Çık dışarı."

"Dinle beni, Lydia Ivanova. Sana anlatacaklarımı dinlemelisin."

"Yeterince dinledim. Sen benim yakut gerdanlığımı çaldın ve gidip onu güneyde bir yerlerde sattın. Üstelik parasını da birine bağışladın. Hepsinden haberim var. Tamam mı? Sen de kalkmış, sana inanmamı bekliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Sen yalancı, hırsız, rezil, sahtekâr, ahlaksız ve kokuşmuş farenin birisin." Üzerinde sadece iç çamaşırları olmasına bile aldırış etmeden, fırtınaya benzeyen, şiddetli bir öfkeyle odamn içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Keşke şansım varken o polisin senin o kötü kalbine bir kurşun göndermesine izin verseymişim."

"Sana anlatmaya..."

"Bana ne söyleyeceksin? Beni soyduğunu mu? Tamam, o halde teşekkür ederim. Şimdi git." Bir parmağıyla kapıyı gösteriyordu.

"Sana bunu neden yaptığımı anlatacaktım," dedi Chang.

Sahtekâr karakurbağası, sanki yalanlarıyla değil de çiçeklerle gelmiş gibi hâlâ odanın ortasında gayet sakin ve soğukkanlı bir halde duruyordu. Onu böyle gördükçe boğmak istiyordu. Ona inan-

makla ne kadar büyük bir aptallık etmişti. Kimseye güvenmezken kalkıp bu adama güvenmişti. Peki, buna karşılık o ne yapmıştı? Onun bu güvenini lağıma atarak içinde kocaman bir yara açmıştı.

"Defol," diye bağırdı. "Haydi, çık git buradan. Bunu neden yaptığını biliyorum ve senden bir dizi yalan daha duymak istemiyorum, bu yüzden..."

O sırada kapının gürültüyle vurulmasıyla bir anda sustu. Birisi, "Lydia, iyi misin?" diye sesleniyordu.

Bu, aşağı katta oturan Bay Yeoman'dı.

O anda Chang'le göz göze geldi. Bu adamın gözlerinde ilk kez korkuya şahit oluyordu. Ayakucalarında yükselmiş, her an dövüşmeye hazır bir halde bekliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Lydia sertçe. "Hayır."

"Bir sorun mu var, hayatım? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bay Yeoman yaşlı bir adamdı. Chang'le dövüşemezdi. Bu yüzden hızla koşup kapıyı hafifçe araladı. Yaşlı adam saçları diken diken olmuş bir halde sahanlıkta duruyordu ve elinde pirinçten bir ocak demiri vardı.

"Ben iyiyim, Bay Yeoman. Teşekkür ederim. Sadece... bir... bir arkadaşla tartışıyorduk. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diyerek durumu açıkladı Lydia.

Yaşlı adam bir kuşunkine benzeyen parlak gözleriyle ona dikkatle baktı ve ikna olmayarak, "Bir yardımım olamayacağına emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle. Yine de çok teşekkür ederim," diye cevap verdi Lydia.

Sonra kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. Güçlkle nefes alıyordu. Chang yerinden hiç kıpırdamamıştı.

"Gerçekten iyi komşuların var," dedi sakın bir sesle.

"Evet," dedi Lydia. Biraz sakinleşmişti. "Sinsi yalanlarıyla beni aldatmayan komşularım var." Mumun cılız ışığında bile genç ada-

mın cildinin kalkık elmacık kemiklerine doğru gerildiğini görebiliyordu. Sonra Chang birden konuşmaya başladı; fakat Lydia hemen sözünü keserek, "Eğer annem şimdi içeri girip seni burada bulursa, senin şu kung fu tekmelerin olsun olmasın, şuracıkta canlı canlı derini yüzebilir. Bu yüzden..." Bir an duraksayarak elbisesine uzandı ve giysiyi başından aşağıya geçiriverdi. "Şimdi hemen sokağa çıkacağız. Bana ne anlatmaya geldiysen orada anlatabilirsin. Ama daha sonra seni bir kez daha görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Lydia onun derin derin nefes alışını duydu. Ciğerlerindeki havayı emer gibi bir hali vardı. Hemen sonra, "Anladım," dedi genç adam.

Lydia, onu iki cadde ötedeki bir eve götürmüştü. Burası evden ziyade bir yapı iskeletine benziyordu, çünkü dokuz ay önce tamamen yanmıştı, ama hâlâ tuğlayla örülmüş terasının ortasında, kararmış bir diş kökü gibi duruyordu. Artık yarasa, fare ve sıradan sokak köpeklerinin mekânı olmuştu. Evden geriye kalan işe yarar şeylerin çoğu yağmalanmıştı, çatısı olmamasına rağmen dış duvarları hâlâ ayakta durduğundan, bir mahremiyet hissi uyandırıyor. Yağmur başlamıştı. Sakin ve hüzünlü bir şekilde çiseleyerek havayı yumuşatıyor ve Lydia'nın tenini hafifçe ürpertiyordu.

"Eee? Haydi anlat bakalım," diyerek Chang'ın önüne geçip gözlerini yüzüne dikti.

Chang hiç acele etmiyordu. Sessizce kendisini karanlığın bir parçası haline getirerek harap olmuş odaların arasından kayar gibi süzölmeye başladı. Şu anda nehrin üzerinden dalga dalga yayılan ve Lydia'nın çıplak kollarını serinleten rüzgârdan daha katı değildi. Siyah moloz yığınlarının arkasına sığınmış başka insanlar olmadıgından emin olunca, Lydia'nın bulunduğu yere geri döndü.

"Artık konuşabiliriz," dedi. "Seni görmeye geldim, çünkü konuşmamız gerekiyor."

Uzak bir köşedeki sokak lambasının baygın ışığı, hafifçe ikisi-

nin arasında kalan boş alana hafifçe vuruyordu. Lydia genç adama dikkatle baktı. Onda bir değişiklik vardı. Nasıl ya da ne türden bir değişiklik olduğunu bilemiyordu, fakat bunun varlığından emin-di işte. Yüzüne düşen yağmur damlaları hissettiği gibi, bunu da öyle hissedebiliyordu. Ağzının kenarlarında, yakınlarda yaşadığı bir üzüntünün izleri vardı. Bu hali genç kızı çok etkilemişti. Ona doğru çekildiğini hissediyor, nabzının neden bu kadar yavaş attığını öğrenmek için başım göğsüne dayayarak kalbini dinlemek istiyordu. Ama bunu yapmak yerine birdenbire başım arkaya doğru savurarak, kendi kendine onun tarafından kullanılmış olduğunu ve geçmişteki tüm ilgisinin de hiçbir değeri olmadığını hatırlattı. Hepsini yalan dolandan ibaretti.

"Konuş haydi," dedi.

"Seni öldürebilirdi."

"Ne?"

"Gerdanlık."

"Delirmişsin sen," dedi Lydia. Gerçi kendisi de gerdanlığı denemek için boynuna taktığı zaman, onun boğazını sıkıştırdığına ilişkin hayaller görmüştü.

"Hayır, söylediklerim gerçek. Onu Junchovv'un eski mahallesi-ne, sorgusuz sualsiz her şeyi satın alan şu yılan deliklerinden birine götürecektin. Onlar, kapılanna gelen hırsızları soyarlar, ama kendi ellerini asla belaya bulaştırmazlar. Ancak bu sefer hiçbiri o gerdanlığa dokunmayacak, asla böyle bir risk almayacaktı."

"Neden?"

"Çünkü onun Madam Çan Kay Şek için gönderilen bir hediye olduğunu herkes çoktan öğrenmişti. Bu durumda oradan eli boş dönecektin ve evine bile varamadan bir çukurda öldürülecektin ve gerdanlık da havaya gitmiş olacaktı."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Eğer amacım seni korkutmak olsaydı, Lydia Ivanova, emin ol bundan çok daha fazlasını söyledim."

Ağzı, yine bütün diğer yüz hatlarının inkâr ettiği bir üzüntüyü yansıtıyordu. Dikkatle dudaklarını inceleyerek, söylediklerinin doğru olduğuna karar verdi. Ölüm kadar zifiri bir gökyüzünün altında, pis bir harabenin ortasında, üzerine yağmur yağarken bir anda rahatladığım hissederek derin bir nefes aldı.

"Anlaşılan sana yine hayatımı borçlandım," dedi Lydia ürpererek.

Chang, "Bağlıyız biz; sen ve ben," dedikten sonra, sarı sokak ışığının aydınlatığı, aralarındaki boşluğa doğru elini uzatarak genç kızın koluna dokundu. Karanlığın içinde, bir kelebek kanadı kadar hafif bir dokunuştı bu. "Bizim kaderlerimiz, tıpkı ayağımda birleştirdiğin etim gibi, kesin olarak birbirine bağlanmış."

Sesi de dokunuşu kadar yumuşaktı. Lydia, içindeki kaskatı öfke topunun titreşerek erimeye başladığını hissetti, öfkesi, damlalar halinde damarlarına akarak cildinin gözeneklerinden dışarı çıkıp yağmura kanşıyor ve böylece ondan uzaklara sürüklenip gidiyordu. *Peki ya bunlar da yalansa*, diye düşündü. Onu yine yalan söyleyerek söylediklerine inandırmış olabilir miydi? Kollarım kavuşturarak içinde son kalan küçük öfke küresinin erimesini engelledi. Onu zırhı olarak kullanacaktı ve şu anda buna çok ihtiyacı vardı.

"Bağlılık, paylaşım demektir, öyle değil mi?" dedi. "Ve senin bu söylediklerin, o gerdanlığın bana ait olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Onu güneyde, öneminin bilinmediği bir yerlerde sattıysan en azından parasım paylaşmamız gerekir. Bence böylesi çok adil olacaktır. Yarı yarıya paylaşmalıyız," diyerek el sıkışıp anlaşmak üzere elini uzattı.

Chang, kahkahayı basmıştı. Onun kahkahasını ilk kez duyuyordu ve bunun, üzerindeki etkisi çok tuhaf olmuştu. Zihninin beraklaştığını hissetti. O kısacık anda, bitmek bilmeyen savaşım unuttuvermişti.

"Dişi bir kurt gibisin, Lydia Ivanova. Avına bir kez dişlerini geçirdin mi, asla bırakmıyorsun."

Bunun bir iltifat mı, yoksa bir hakaret mi olduğuna karar veremedi, ama sorgulamaya devam etti. "Karşılığında ne kadar para aldın?"

Chang simsiyah gözleriyle genç kızın yüzüne bakıyordu. Kahkahasının izleri hâlâ dudaklanndaydı. "Otuz sekiz bin dolar."

Lydia, aniden alçak, pürüzlü bir duvarın üzerine oturup kalmıştı. Başını ellerinin arasına alarak, "Otuz sekiz bin dolar. Bu bir servet," diye fısıldadı. "Benim servetim."

Ardından gelen yoğun sessizlik, ancak bir şeyin yeri eşeleyerek kapıya doğru koşturmasıyla bozuldu. Chang, hemen üzerine basmıştı. Bu bir gelincikti.

"Otuz sekiz bin," diye yavaşça tekrarladı Lydia; kelimeleri bal tadyormuş gibi ağzımn içinde yuvarlayarak.

"Şangay ve Canton'da alınan canlar kadar çok," dedi Chang.

Canton mu? Neden bahsediyordu bu adam? Tanrı aşkına, onun otuz sekiz bin dolarıyla Canton'un ne alakası olabilirdi? Aklı durmuştu, ama hemen soma aklında bir ışık yandı. Geçen sene toplu bir katliam yapılmıştı. Herkesin bundan bahsettiğini hatırlıyordu. Sonra da sıra Şangay'a gelmiş, Çan Kay Şek'in emri üzerine Kuomintang Milliyetçileri, komünistleri pusuya düşürerek kanlı bir sokak savaşıyla hepsini temizlemişti. Buna temizlik diyorlardı. Ama Çin'de değişen bir şey olmamıştı. En azından dikkate değer bir gelişme yoktu. Daima General Zhang Xueliang ya da Wu Peifu gibi diktatörler başa geçiyordu. Bunlar aralarında anlaşmalar imzalayıp daha sonra barbarca savaşlarla birbirlerine ihanet ediyorlardı. Peki, Canton'un onlarla ne alakası vardı? Chang neden özellikle bu olayı ortaya atmıştı?

Lydia başını kaldırıp ona baktı. Daha gölge bir yere doğru kaymıştı. Herhâlde yüzünü saklamaya çalışıyordu. Ama biraz önceki öfke dolu sesi, onu ele vermişti.

Lydia birden her şeyi anlayarak ayağa fırladı.

"Sen bir komünistsin, öyle değil mi?" diye sordu.

Chang, hiçbir şey söylemedi.

Bunun üzerine Lydia, "Bu çok tehlikeli bir şey," diye uyanda bulundu. "Komünistlerin kellesini uçuruyorlar."

"Hırsızları da hapse tıkıyorlar," diye karşılık verdi Chang.

Karanlıkta birbirlerine baktılar. Birbirlerini suçlamak için söyleyecek çok şeyleri vardı, fakat dillerini tutmayı yeğliyorlardı. Lydia titredi, ama Chang bu sefer ona dokunmadı.

Sonunda, "Ben hayatta kalmak için çalışıyorum," dedi Lydia sert bir şekilde. "Entelektüel bir ideali beslemek için değil." Daha sonra ondan uzaklaşarak, "İdeallerime ayıracak param yok benim," dedi.

Onun ayak seslerini duymamıştı, ama karanlıkta kalan bedenini aniden tekrar karşısında buluverdi.

"Bak, Lydia Ivanova, şuna bak."

Baktı Lydia. Elinde parmaklarının arasından sarkan, küçük, narin bir şey tutuyordu. Sonra yaklaşarak nesneye biraz daha yakından baktı. Bu, üzerine basıp öldürdüğü gelincikti.

"Bu benim bu akşamki yemeğim," dedi Chang. "Tatlı yalanların ve sahte gülücüklerin arkasına saklanarak karnını restoranda doyuran biri değilim ben. Bu yüzden ideallere harcanan parayla ilgili laflar etme. Bana etme."

Lydia'nın yanakları alev gibi yanıyordu.

"Hemen hesaplaşıp bu işi burada bitiriyoruz," dedi hedeflediğinden de sert bir sesle. "Paradan kendi hissemi istiyorum."

"Daima kurt gibi açsın, değil mi? İşte al. Bununla beslen," diyerek 1 na deriden bir kese uzattı. Lydia da hemen aldı. Hafif bir şeydi bu. Hem de çok hafif. Parçalanmış tuğlaların üzerine basarak sokak lamba« 1 ışığının daha güçlü yansıdığı bir yere doğru yürüdü ve bir zamanlar pencere olan, içi boş dikdörtgenin önünde durdu. Aceleyle keseyi açtı ve içindekileri avucuna boşalttı. Aynı şekilde yakut gerdanlığın da avucunun içine yuvarlanmasının üzerinden çok zaman geçmemişti; fakat bu sefer elinde sadece birkaç madeni

para duruyordu. Bir avuç doların onu susturabileceğini mi sanmış-ta? Teninin üzerinde paraların sıcak ve pürüzsüz temasını hissetti. Onun ihanetinin bedeli bu kadardı demek. Bu adamın gözündeki değeri bu kadar az mıydı? Arkasını döndü. Üç hızlı adımla yine karışına dikilmişti. Kolunu havaya kaldırıp gümüş parçalarını onun yüzüne savurdu.

"Canın cehenneme, Chang An Lo. Hayatımı böyle berbat edeceksen, onu kurtarmanın ne anlamı var?"

Daha sonra evine dönmedi. Şu anda o sefil odada yalnız kalma düşüncesine bile dayanacak halde değildi. Bu yüzden, sanki kanındaki ateşten kurtulmak için sert ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Aslında bu saatlerde etrafta gezinmek hiç de güvenli değildi. Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nde sık sık adam kaçırma ve tecavüz haberleri anlatılırdı, ama bu gece Lydia'yı hiçbir şey durduramazdı. Junchovv'un her metre karelik havası ve toprağı için savaşılan insanların kaçmak için nehre doğru koşmak istedi. *Belki orada daha rahat nefes alabilirim*, diye düşünüyordu. Fakat o kadar da gözü kara davranamazdı. Orada bıçaklı dolaşan nehir eşkıyaları olduğunu biliyordu. Bu yüzden, yokuş yukarı Tennyson Yolu'na ve VWordsvorth Meydanı'na doğru yürümeye başladı. Oradaki evler güvenli ve itibarlıydı. Bahçelerinde hırsızlara karşı bekçilik eden köpekler bulunurdu.

Chang An Lo'ya kızgındı. Ama ondan daha çok, kendisine kıızıyordu. Onun, derisinin altına kadar işlemesine ve kendisini böyle hissettirmesine izin vermişti. Böyle mi? Nasıl hissediyordu ki? Göğsünü sıkıştıran, boğum boğum bir yumruya dönüşmüş duygularını içinden söküp çıkarmak istiyordu, ancak o kadar bütünleşmiş ve birbirlerine öyle sıkı tutunmuşlardı ki, çekip çıkarmaya çalıştığında, ciğerlerini de beraberlerinde sürükleyerek dikenli bir tel gibi gırtlığının arkasına tutunuyorlardı. Önüne çıkan bir taşa tekme

attı. Sonra da taşın, park halindeki bir arabanın jant kapağına doğru sektiğini fark etti. Bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Bir araba, bir ev ve bir köpek... Otuz sekiz bin dolarla bunların hepsine sahip olabilirdi. Bir İngiliz Paundu, on iki Çin Dolan ediyordu. Bunu bu gece Parker'dan öğrenmişti. Sonuçta ihtiyacı olandan da fazla para ediyordu. Şimdi bu para elinde olsa, hemen İngiltere'ye iki pasaport ve iki gemi bileti alırdı. Oraya gidince de, bir banyosu ve dans etmek için parke kaplı bir zemini olan küçük, kırmızı tuğlalı bir ev edinirdi kendine. Sun Yat-sen için de çimlerle kaplı bir bahçe alırdı. Bu onun çok hoşuna giderdi.

Bir anda düşünmekten vazgeçti. Bunların hiçbirisi artık hayalden öteye geçemezdi. Sonunda hepsini zihninden atmayı başarmıştı, ama Chang'in imalı gözlerindeki o bakışı ve koluna dokunurken fısıldadığı sözleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bunlar, parça parça tüm bedenine yayılarak kulaklarında yankılanıyordu.

Bu gece onda hissettiği farklılığın ne olabileceğini düşündü. Zayıflamıştı, fakat dikkatini çeken şey bu olamazdı. Zaten hep ince yapıydı. Hayır, farklılık kesinlikle yüzündeydi. Bakışlarında ve ağzının kıvrımlarında. Bu türden bir ifadeyi daha önce, çok sevgili kedisi Benji bir arabanın altında ezildiği zaman Polly'nin yüzünde görmüştü. Sabit bir acıyla dolu bakışlar. Chang'in ayağını diktği zaman hissettiği türden bir acı değildi bu. Ondandır çok daha derin bir duyguydu. Lizard Creek'te beraberce geçirdikleri günden bu yana, onu böylesine değiştiren şeyin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu, ama aynı zamanda onu bir daha asla görmeyeceğine dair kendi kendine yemin ediyordu. Chang bu gece kendisini nasıl hissettirmişti? Bu soruya bir türlü cevap veremiyordu?

Bir süre kendini zorladıktan sonra, itiraf etti. Kötü! Evet, tabii ki kötü hissettirmişti.

Bir çift taşın sütunun arasından geçip, ferforjeden kapının üzerinden kolayca tırmanarak, bahçeden içeri girdi. Sonra evi çev-

releyen yüksek çitlerin gölgesine sığınarak yağmurun altında evin arkasına doğru hızla koştu.

"Lydia! Sırılsıklam olmuşsun." Polly, mavi gözleri kocaman açılmış bir halde, şaşkınlıkla arkadaşına bakıyordu, ama yüzünde hâlâ uykunun tatlı mahmurluğu vardı.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Ama sana gelip bazı şeyleri anlatmak..."

Lydia konuşurken, Polly de ıslanan elbisesini başmdan çeke çeke çıkarmıştı. Hoşnutsuz ve üzüntülü bir inlemeyle elbiseyi silkelerken, "Ah, umarım bir daha giyilemeyecek kadar berbat olmamıştır," dedi.

"Of, Polly, boş ver şimdi elbiseyi. Daha önce giydiğimde de ıslanmıştı, fakat soma kuruyunca saten kısmındaki birkaç leke hariçinde hiçbir şey kalmadı üzerinde. En fazla bu lekeler birkaç tane daha eklenir. O da hiç sorun değil."

Bunun üzerine Polly elbiseyi özenle bir askıya geçirip, "İşte, haydi al da şimdilik bunu giy," diyerek Lydia'ya doğru bir sabahlık fırlattı. Eteklerinde ve kol ağzlarında küçük, pembe filler olan beyaz bir sabahlıktı bu. Giysiyi çok çocuksu bulmasına rağmen, etsiz kemiklerini örtsün diye üzerine geçiriverdi. Polly'nin vücudu yumuşacık ve kıvrımlıydı. Göğüsleri de çoktan şekillenmiş ve dolgunlaşmıştı. Oysa Lydia'nınkilerin ters dönmüş fincan tabağından pek bir farkı yoktu. "Midene biraz yiyecek girdiği zaman onların da içi dolacak, korkma," demişti annesi, ama Lydia bundan pek emin değildi.

Polly, yatağının üzerine oturdu ve yanındaki boş yeri işaret ederek, "Haydi otur ve bana her şeyi anlat," dedi.

İşte bu, Polly'nin en sevdiği yönlerinden biriydi. İçinde bulunduğu duruma çok kolay uyum sağlıyordu. Gecenin bir yarısı penceresi tıklatılarak uyandırılmasını hiç sorun etmeden, pencereyi sonuna kadar açıp sıırılsıklam haldeki gece misafirini sevinçle içeri

almıştı. İkinci kata tırmanmak kolay bir işti ve Lydia, verandanın çatısındaki sarmaşık parmaklıklarından yukarı tırmanıp oradan da kolayca pencere eşiğine atlamıştı; bunu daha önce de defalarca yapmıştı. Neyse ki, Christopher Mason köpeklerine çok düşkün olduğundan, yağmur yağdığı zaman onların bulaşıkhanenin içinde uyumalanna izin veriyordu. Böylece Lydia da bacağımn bir parçasını sivri dişlere kaptırmaktan kurtulmuştu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Polly. O anda yüzü heyecandan, on altı yaşından da küçük gösteriyordu. "Ondan hoşlandın mı?"

"Kimden?"

"Alfred Parker'dan tabii. Başka kimden olacak? Bana onu anlatmaya gelmedin mi?"

"Ah, evet. Tabii ki. La Licorne'daki akşam yemeğini soruyorsun sen."

"Eee, neler oldu anlatsana?"

O anda, Lydia'ya akşam yemeğinin üzerinden çok zaman geçmiş gibi geldi. Bu yüzden hafızasını biraz zorlaması gerekti. "Eğlenceliydi. Sanmsak soslu karides yedim," diye cevap verdi. Sonra bir an soluklanıp Polly'ye başka bir delil sunmak ister gibi devam etti. "Bi de *steakau poivre* ve..."

"Hayır, hayır. Yiyecekleri sormuyorum. O nasıldı?"

"Bay Parker mı?"

"Herhâlde yani, aptal şey."

"O..." Biran duraksadıktan sonra, "kibardı," dedi. Kendi cevabına kendisi de şaşırmıştı, ama biraz düşününce söylediğinin doğru olduğuna karar verdi.

"Ne kadar sıkıcı!"

"Ah, evet. Latince dersi kadar sıkıcıydı. Her şeyi en iyi kendisinin bildiğini zannediyor ve senin de onunla aynı fikirde olman için ısrar ediyor. Beğenilmek ve pohpohlanmak istiyor gibi geldi bana."

"Bu kadar saf olma, Lyd," dedi Polly kıkırdayarak. "Bütün er-

kekler beğenilip takdir edilmek ister. Onların yaradılışlarında var bu."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Hiç dikkatini çekmedi mi? Annenin çok usta olduğu bir konu bu. Erkekler neden onun etrafında öyle pervane oluyor zannediyorsun."

"Güzel olduğu için diye düşünmüştüm."

"Sadece güzel olmak yetmez. Akıllı da olmalısın." Sonra birbirine girmiş sarı saçlarını sallayarak şefkatli bir gülümsemeyle, "Benim annem bu konuda son derece beceriksiz," dedi.

"Ama ben senin anneni bu haliyle çok beğeniyorum."

"Ben de," dedi Polly sırtarak.

"Annenle baban yattılar mı?"

Polly, "Hayır, General Stovvbridge'in evindeki partiye gittiler. Daha saatlerce dönmezler/" diyerek yatağından aşağı atladı. "Ve evde hizmetçilerden başka kimse yok. Onlar da kendi bölümlerine çekildiler. Bu durumda, ne dersin, aşağı inip kendimize biraz sıcak çikolata yapalım mı?"

Lydia, bu teklifin üzerine atlayarak, "Evet, lütfen," diye cevap verdi.

Hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı inerek mutfağa gittiler. Lydia, kendisini burada çok daha rahat hissediyordu. Dürüstçe itiraf etmek gerekirse Polly'nin odasından hiç hoşlanmıyordu. Orası bütün sinirlerini geriyeordu. Aslında onu huzursuz eden odanın kendisi değil, Polly'nin o odadaki davranışlarıydı. Lydia oradayken hiçbir şeye dokunmaması gerektiğini çabucak öğrenmişti. Bu mutlak bir yasaktan farksızdı. Çünkü tuvalet masasından bir fırça ya da kitaplığından bir kitap aldığı anda bile, Polly huzursuzlanarak ani bir hareketle onu elinden çekiyor ve nesneyi telaşla tam olarak aynı noktaya ve aynı açıyla geri koymak için çabalıyordu. Oyuncak bebekler söz konusu olduğunda, durum daha da kötüydü. Polly'nin

bir rafın üzerine dizili duran, Çinli suratlı ve el işi elbiseler giyen yirmi üç tane bebeği vardı. Eğer bunlardan bir tanesi bir parmak hatta bir saç buklesi kadar bile yerinden oynasa, Polly bunu hemen fark eder ve kendisini onların hepsini raftan indirip tekrar dizmek zorunda hissederdi ve bu süreç sürekli tekrarlanırdı.

Sonuçta Lydia, onun odasındaki eşyalardan kendisini tamamen soyutlayarak durumu idare etmeyi öğrenmişti. İşin tuhaf yanı, bu takıntılarını, Polly odasını terk ettiği anda etkisini yitiriyor olmasındı. Ayrıca Polly'nin okuldaki sırası, Lydia'ninkinden bile daha dağınık olurdu. Sanki endişe ve korkularını kendi odasının mahremiyetinde dışarı vuruyor, ama dışarıda onları gizleyerek dünyaya gülümsüyor gibiydi. Lydia hiç kimsenin, hatta Bay Theo'nun bile onu üzmesine izin vermemeye çalışırdı.

Polly, "Gidip Toby'ye bir bakacağım. Çok uzun sürmez," dedikten sonra bulaşıkhaneye doğru yönelerek gözden kayboldu.

Lydia ayaklarını cilalı zemine sürte sürte gıcırdatarak, holde bir süre gezindikten sonra, gramofona ve onun pirinçten yapılmış borusuna şöyle bir göz atmak için misafir salonundan içeri süzüldü. Odadaki gösterişli ortamın Chang'i aklından çıkarıp atmasına yardımcı olacağını umuyordu; fakat maalesef tam tersi olmuş, daha beter morali bozulmuştu. Misafir odasının yanında, Polly'nin babasının çalışma odasına açılan ve daima sınıksız kapalı tutulan bir kapı vardı. Elini öylesine, hiçbir amaç gütmeyen kapı kolunun üzerine koydu. Kapı birden açılmıştı.

Odanın içi karanlıktı, ama ışıklan açmaya cesaret edemedi. Dikdörtgen biçiminde, parlak, sarı bir ışık, kapı girişinden çalışma odasına doğru süzülerek odanın ortasında duran kare şeklindeki meşe ağacından yapılmış büyük masaya kadar yayılıyordu. Masanın arkasına bir dizi dosya dolabı sıralanmıştı. Karşı duvarda bir toynağı siyah, ama bedeninin geri kalanı gri renkli olan, uzun boylu bir at tablosu vardı. Bu tablonun hemen yanındaysa asabi bakışlı küçük bir erkek çocuğunun yağlı boya portresi asılı duruyordu. Resim, bü-

yük ihtimalle Christopher Mason'ın çocukluk günlerini yansıtıyordu. Daha sonra duvarları incelemeyi bırakıp dikkatini masamın üzerinde duran deri ciltli kitaba kaydırdı. Omzunun üzerinden arkasına bakıp Polly'nin yakınlarda bir yerde olmadığına emin olduktan sonra, loş odadan içeri girerek kitaba yöneldi. Taba rengi kapağının üzerinde, altın kabartmalı harflerle tek bir kelime yazıyordu: AJAN-DA. KiTabiieline alıp telaşla sayfalarını çevirerek konserin olduğu tarihi gösteren sayfayı açtı. On dört Temmuz, Cumartesi...

Uzunca bir yazıydı. Siyah mürekkep kullanılarak, kargacık burgacık harflerle ve aceleyle yazıldığından okunması çok güçtü, ama Lydia yine de biraz dikkatle bu yazıdan bir şeyler çıkarmayı başardı. *Sabah altı - Timberley'yle at gezisi. Sekiz buçuk - Sir Edward'la kendi evinde kahvaltı.* Bunun hemen altına yine bir şeyler çiziktirilerek, üzeri siyah mürekkeple karalanmış, ardından *Mac Kenzie'yle ikinci kahvaltısı ve yedi buçuk - VVilloughby'yle görüşme* yazılmıştı. Nihayet sayfanın dibine küçük harflerle, *V.l. - Kulüpte* notu düşülerek, altı çizilmişti.

V.l.

Bunlar Valentina İvanova'mn adının ve soyadının ilk harfleriydi.

Demek ki görüşmeleri tesadüfi değildi. Çok önceden planlanmışlardı.

"Lydia?" Polly'nin sesi mutfaktan geliyordu.

Lydia, "Geliyorum," diye seslenerek, daha önceki sayfaları hızla gözden geçirmeye girişti. *V.l. V.l. V.l. V.l. V.l. V.l.* Ocaktan temmuza kadar, her ay bir kere görüşmüşlerdi. Gelecek tarihlere ait sayfaları karıştırdığındaysa, ağustosun on sekizi için de bir buluşma ayarladıklarını tespit etti.

"Lyd?" Polly'nin sesi bu sefer çok daha yakından geliyordu.

Lydia, elindeki ajandayı şak diye kapatarak hızla kapıya yöneldi. O sırada Polly kapıyı iterek ardına kadar açmıştı.

"Burada ne işin var?" diye haykırdı Polly. Mavi gözleri dehşetle

doluydu. "Babam kimsenin bu odaya girmesine izin vermez. Annemin bile."

Lydia silkindi ama cevap vermedi. Ağzı çok kurumuştı.

İki kız sıcak kakaolarına üfleyip dumanlar çıkararak mutfakta durmuş, gevezelik ediyorlardı. Lydia, annesinin Parker'dan boynuna düşen bir kırıntıyı almasını istediğinde, adamın gözlüklerini pembe burnunun üzerine kaydırışını anlatıyor, Polly de kahkahalarla gülüyordu. O sırada ön kapıda bir anahtar sesi duyuldu. Polly donup kalmıştı; fakat Lydia hızla hareket ederek içeceğinin geri kalanını lavaboya döküp fincam da rafa kaldırdı ve açık duran mutfak kapısının arkasına geçip saklandı. Panik halindeki arkadaşına sadece bir saniyelik bir bakış atabilmişti. İçinden, "Lütfen, lütfen, Polly. Biraz olsun kafanı çalıştır," diye dua ediyordu.

"Bu yüzden o yaşlı delikanlının..." Christopher Mason konuşa konuşa mutfaka doğru ilerlerken aniden yarı yolda durdu. Ahşap zemin üzerinde çıtırtılar çıkaran ayak sesleri duyuluyordu ve şimdi daha da yaklaşmıştı. Sonunda, "Polly? Oradaki sen misin?" diye seslendi adam. Lydia, midesini hasta eden bir an boyunca, Polly'nin, üzerine hızla gelen bir arabanın farlarına hiç kıpırdamadan bakan bir tavşan gibi olduğu yerde donup kalacağını zannetti. Neyse ki arkadaşı, tam zamanında harekete geçerek babasını karşılamak için hole doğru yürümüştü.

"Merhaba, baba. Partide hoşça vakit geçirdiniz mi?"

"Partiyi falan boş ver şimdi. Senin bu saatte burada ne işin var?"

"Uyuyamadım. Çok sıcaktı ve susamıştım."

Arkadaşının sesi Lydia'nın kulağına bariz bir biçimde tuhaf gelmişti, ama anlaşılan Mason'ın dikkatini çekmemişti. Zaten adamın akşam içtiği brendiler yüzünden dili dolanıyordu.

"Ah, zavallı kızım benim," diye mırıldandı Anthea Mason.

"Dur da sana biraz soğuk limonata getireyim. Uyumana yardımcı..."

Polly annesinin sözünü keserek, "Hayır, teşekkürler. Ben bir şeyler içtim zaten," diye atıldı.

"Pekâlâ, yine de kendim için biraz alacağım. Başım çatlayacakmış gibi ağnyor." Yüksek topuklardan çıkan tıkırtılar Lydia'ya doğru yaklaşıyordu.

"Anne?"

"Evet?"

"Hadi salonda biraz oturalım. Bana partide olup biten her şeyi ve Bayan Lieberstein'in bu sefer ne giydiğini anlatmanı istiyorum. Yine o rüküş..."

"Böyle saçma sapan konuşmalar için saat çok geç oldu," dedi kızının konuşmasını bölerek. "Artık yatman lazım, kızım."

"Ah, lütfen, baba."

"Hayır. Bir kez daha tekrarlamayacağım. Şimdi hemen yukarı çıkıp yatıyorsun."

"Ama..."

Anthea Mason o anda araya girdi: "Uslu bir kız olup babamn dediğini yap, Polly. Yarın parti hakkında konuşuruz. Söz veriyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından, holde koşarak ilerleyen çıplak ayak sesleri duyuldu.

Lydia soluğunu tutmuş, bekliyordu.

Derken Polly'nin yukarı kattaki oda kapısının kapandığı duyuldu. Bu ses, holdeki çifte tartışmaya başlamaları için bir işaret vermiş gibiydi.

Öyle ki Mason, "Bu kıza karşı çok yumuşak davramyorsun, Anthea," diyerek hemen karışım suçlamaya başlamıştı.

"Hayır, ben..."

"Hiç inkâr etmeye kalkma. Ben burada olmasam, onun her iste-

ğine boyun eğeceksin. Ben asla böyle yetiştirilmesine taraftar değilim ve sen beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Anlamıyor musun? Ona doğru dürüst davranmayı öğretmek senin işin."

"Senin bu geceki davranışların gibi mi?"

"Bu sözlerinle tam olarak neyi ima ettiğini söyler misin?"

Yine sessizlik olmuştu.

"Haydi ama, neyi ima ettiğini öğrenmek istiyorum."

Anthea Mason, bir an için hiç cevap vermedi. Sonra sessizliği bozan uzun bir iç çekişle, "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun, Christopher," dedi.

"Ulu Tannm, lanet olsun, senin ne düşündüğünü nereden bileyim ben, kadın," diye bağırdı Mason.

"Bu gece partide rastladığımız şu Amerikalı kadın. Polly'nin onun gibi davranmasını mı isterdin?"

"İsa aşkına, demek bütün bu saçmalıklann ve beni apar topar eve getirişinin sebebi buydu. Saçmalama, Anthea. Kadın samimi davrandığı için ben de öyle karşılık veriyordum. Hepsi bu. Onun kocasıyla iş bağlantıları var ve sen en azından birazcık sevimli ve eğlenceli davranabilseydin..."

"Terastayken, ikinizin ne kadar *samimi* olduğunuzu gördüm."

Bu sözler son derece sessizce söylenmişti. Ama hemen ardından gelen tokat sesi yankılandı ve Anthea'mn acıyla kesilen soluğu, Lydia'mn saklandığı yerden çıkmasına sebep olmuştu. Sessizce mutfak kapısına doğru yürüdü. Holdeki çift, onu fark edemeyecek kadar birbirlerine odaklanmışlardı. Daha sonra Mason, kendisini bir boğa gibi kamburlaştırıp öne doğru atıldı. Boynunu kınışmış haldeki ceketinin omuzları arasına gömerek, bir elini uzatıp tekrar vurmaya hazırlandı. Karısı, ondan uzağa kaçarak bir elini yanağından kulağına kadar uzanan kıpkırmızı izin üzerine koymuştu. Kızarmış kulağındaki küpesi düşmüştü.

Tıpkı Polly'ninkiler gibi iri ve yuvarlak gözleri öylesine büyük

bir umutsuzlukla doluydu ki, Lydia daha fazla kendini tutamayarak öne doğru atıldı. Ama geç kalmıştı. Anthea Mason yediği ikinci tokatla savrularak düşecek gibi oldu, sonra portmantoya tutunarak salona doğru koştu ve kapıyı arkasından hızla kapattı. Mason fırtına gibi yemek odasına dalarak kapıya bir tekme atıp kapattı. Lydia brendinin de o odada olduğuna emindi. Daha soma genç kız, öfkeyle titreyerek holün ortasında tek başına durdu. Salondan boğuk ağlama sesleri geliyordu. Bir an içeri girip genç kadına yardımcı olmayı düşündü, ama hoş karşılanmayacağım hissediyordu. Bu yüzden ne kadar ses çıkardığını umursamadan, merdivenlerden yukarı çıkıp Polly'nin odasına geri döndü.

Arkadaşının yüzünü görür görmez, onun aşağıda olup bitenleri işittiğini anladı. Hatta belki gereğinden de fazlasını duymuştu. Ağzı öylesine gerilmişti ki, neredeyse kanı tamamen çekilmiş gibiydi ve Lydia'ya bakmıyordu. Yatağının kenarına oturmuş, bebeklerinden birini göğsüne sıkıca bastırarak kesik kesik soluyordu. Lydia ona doğru yaklaşıp yanına oturdu ve ellerinden birini kendi elinin içine alarak sıkıca kavradı. Polly de ona yaslanarak hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

Tilki kız yanmış eve geri döndüğünde, Chang hâlâ oradaydı. Kızın yalnız kalıp düşününce geri döneceğini biliyordu. Yağmur durmuştu ve ince bir dilim halindeki ay, etrafındaki ıslak tuğlaları ve kızın hiç düşünmeden yüzüne savurduğu bozuk paralardan birini titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Paranın onun için ne çok şey ifade ettiğinin farkındaydı, ama onu buraya geri döndüren şeyin para olmadığı da gayet iyi biliyordu. Kız eşikten içeri adımını atar atmaz, artık o kadar öfkeli olmadığını ve kalbine bıçak saplamak derdinde olmadığını anladı ve bunun için Tanrılara şükretti. Fakat bacakları kendisini taşıyamayacak kadar güçsüz düşmüş, omuz çizgisi deve sırtı gibi aşağı doğru eğilmişti. Kızın bu halini görünce içimde apan-sız bir acı hissetti.

Lydia, gözlerinin loş ışığa alışmasını bekleyerek açık kapının önünde durdu ve, "Chang An Lo," diye seslendi. "Seni göremiyorum, ama orada olduğunu biliyorum."

Bunu nasıl anlıyordu? Kendisinin onun varlığını hissettiği kadar güçlü bir şekilde, kız da onu hissedebiliyor muydu? Duvann yanından çekilerek, ay ışığının altında durdu.

"Dönüşünüzle beni onurlandırdınız, Lydia Ivanova," diyerek, aralarında daha fazla kırıncı tartışma istemediğini göstermek için kızın önünde yerlere kadar eğildi.

"Neden komünist oldun?" diye sordu Lydia. Sonra da bir zamanlar bacaya ait bir parça olduğu anlaşılan bir nesnenin üzerine, yığılırcasına çöküp oturdu. "Seni komünist olmayı isteyecek kadar delirten şey nedir?"

"Çünkü eşitliğe inanıyorum," diye cevap verdi Chang.

"Bu söylediğin kulağa çok basit geliyor."

"Basit zaten. Bunu açgözlülükleri yüzünden insanlar karmaşık bir hale getiriyor."

Genç kız, söylediklerini küçümseyerek tuhaf bir sesle homurdanınca çok şaşırdı. Hiçbir Çinli kadın, bir erkeğin önünde böyle bir ses çıkarmaya cesaret edemezdi.

O sırada, "Hiçbir şey bu kadar basit olamaz," dedi Lydia.

"İnan bana, olabilir."

Onun yaşadığı Batı dünyasındaki yüksek seviyeli memurlar, asılsız söylentilerle kafasını karıştırıp yalan bulutlarıyla gözlerini kör etmişlerdi. Bu yüzden, çevresindeki dünyayı olduğu gibi değil, bu insanların ona anlattığı şekilde görüyordu. Ağzı çok laf yapıyordu belki, ama dilinde daima bu yalanların tuzlu tadını taşıyordu. Çin'e dair hiçbir şey bilmiyordu. Bildiğini sandığı şeylerin hepsi yalandı. Birkaç adım yürüyüp duvarın yanma çömelerek sırtını sert tuğlalara dayadı ve kızın yüzünü daha net görebilmek için öne doğru eğildi. Tilki kızı daha önce hiç bu kadar sakın görmemiş, ayrıca bu derece boş konuştuğuna hiç şahit olmamıştı.

Onu sinirlendirmemek için özellikle nazik bir tonda konuşmaya dikkat ederek, "Biliyor musun?" diye sorgulamaya başladı. "Bu ülkede kadınlar ve çocuklar, hâlâ köle gibi alınıp satılıyor. Açgözlü arazi sahipleri, köylülerin tarlalarındaki ürünlerini, hatta sofralarındaki yiyeceklerini alıyorlar. Köylerden orduya uygun adamlar toplanıp yaşlı ve zayıf olanlar sokaklarda açlıktan ölmeye terk ediliyor. Bütün bunlardan haberin var mı senin?"

Bunun üzerine, genç kız bakışlarını ona çevirdi, ama bu gece ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu.

Sonra birden konuşmaya başladı. "Çin hiçbir zaman değişmeyecek. Çok büyük ve çok eski. Okulda imparatorların binlerce yıl boyunca ülkeye Tanrılar gibi hükmettiklerini öğrendim. Asla başaramazsı..."

"Hayır, başarabiliriz." Elinde olmadan kızın sözünü kesmişti. Yapmak üzere oldukları şeyleri düşününce kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Onun da bunları bilmesini istiyordu. "İnsanları özgürlüklerine kavuşturabiliriz. Özgürce düşünebilir ve eşit maaşlarla istedikleri işte çalışabilirler. Hatta isterlerse kendi arazilerine bile sahip olabilirler. Çinli işçiler şimdiye kadar domuzdan da beter muamele gördü. Böcek gibi gübrelere bulandılar. Peki ya zenginler ne yaptı? Yemeklerini altın tabaklarda yiyerek, Konfüçyüs'ün *Faziletli İnsan* olmanın yollarını anlatan tomarlarını hatmettiler," diyerek öfkeyle yere tükürdü. "O Faziletli İnsan, bir gün olsun, tarlalarda ellerini ve dizlerini toprağa koyup çalışsın bakalım. Ancak o zaman anlar, Po Chu-i'nin şiirlerinden birinde kullandığı mükemmel bir kelime mi, yoksa karnım doyurduğu bir kâse pirinç mi daha önemliymiş." Yanından kırıntı bir tuğla parçası alıp karşısındaki duvara fırlattı. "Ya da açken, şiirleriyle karnım doyursun bakalım."

"Ama Chang An Lo, sen de o şiirlerin tadını almış birisin." Kız, sakın konuşuyordu. Chang, kelimelerinin altında yatan sabırsızlığı hissedebiliyordu. "Sen eğitilmiş bir insansın ve eğitimin ilerlemek için tek yol olduğunu biliyorsun. Sana özel hocalar tutan zengin bir aileden geldiğini kendin söyledin..."

"Bu söylediklerin, gözlerim açılmadan önceydi. Ailemin, kölelerin çökmüş sırtları üzerinde taşıdıkları tahtirevanlarda seyahat ettiklerini görünce kendimden utandım. Eğitim hepimiz için olmalı. Sadece erkekler değil, kadınlar da iyi eğitim almalı. Ayrıca sadece zenginlerin tekelinde olmamalı. Ancak bu şekilde, geçmişe olduğu kadar geleceğe de açık fikirlilikle ve tarafsız bir biçimde bakabiliriz."

O anda Hukuk Fakültesi mezunu olan Kuan'ı düşündü. Bu kız, işçileri bilinçlendirmek konusunda o kadar kararlıydı ki, her hafta on işçinin makine kazalarından ya da aşırı yorgunluktan öldüğü fabrika zemininde günde on altı saat çalışmaya razı olmuştu. Tilki kızın bunların hiçbirinden haberi yoktu. O da, savaş gemileri ve iyi

yağlanmış silahlan sayesinde Chang'in ülkesini kemiren, ayrıcalıklı ve açgözlü *fanquiler*den biriydi. Onunla ne işi olabilirdi ki? Kızın zihnindeki düşünceleri değiştirmesini beklemek, bir kaplandan üzerindeki çizgilerden vazgeçmesini istemek gibi bir şeydi.

Ayağa kalktı. Kararını vermişti. Onu yerlere saçtığı paraları ve hırsızlıklarıyla yalnız bırakacaktı. Nasıl olsa, onu ne kadar yakından takip edip korumaya çalışsa da, bir gün dikkatsiz davranacak ve yakalanacaktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet," diyerek, kızın önünde saygıyla eğildi. Ancak o anda göğsünde bir şeylerin parçalandığını hissetti.

"Gitme," diye seslendi tilki kız.

Chang bu çağrıya karşılık kulaklarını kapayarak kıza arkasını döndü.

"Öyleyse en azından bana veda etmelisin." Sesi, sanki bir daha geri dönmeyeceğini biliyormuş gibi, şimdi daha da ümitsiz çıkıyordu. Sonra boğazından gelen istemsiz, acılı bir inlemeyle, tıpkı yabancıların yaptığı gibi elini uzattı.

Chang, onun üzerinde oturduğu betona doğru yürüyerek onun küçük elini kendi elinin içine almak üzere eğildi. Kızın yüzüne yaklaşıncı saçlarındaki yağmur kokusunu almıştı. Bu kokuyu, ta zihninin derinliklerine işleyene dek ciğerlerine çekti. Geceleyin nehrin üzerinden yükselen dumanın, tüm gökyüzünü sarması gibi bir şeydi bu. Kızın eli hâlâ kendi elinin içinde duruyor, parmaklarına onu bırakması için söz geçiremiyordu. Ay bir bulutun arkasına girince kızın yüzünü göremez oldu, ama teninde onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Peki ya yabancılar ne olacak?" diye sordu genç kız. Sesi karanlığın içinde neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. "Haydi, söyle bana, Chang An Lo, komünistlerin *fanquiler*le ilgili planları ne?"

"*Fanqui*'**leTe** ölüm," dedi Chang bir sloganı dile getirerek. Ama onun ölmesindense, kendi ölümüne razıydı.

"Öyleyse Çan Kay Şek'in başanlı olmasını dilemek zorundayım."

Genç kız gülümsüyordu; bunu gözleriyle göremese de, sesinin tınısından anlamıştı. Ancak şaka bile olsa, ondan böyle şeyler duymak istemiyordu. Dilinde öfke dolu bir damlanın küle benzeyen tadını hissederek, "Seni şimdiden uyarıyorum. Komünistler bir gün kazanacak, Lydia Ivanova. Siz Batılılar, Çan Kay Şek'in yeni bir isimle ortaya çıkan, eski tip zalim bir hükümdar olduğunu göremiyorsunuz." Şeytarn adı dudaklarından dökülürken, tekrar yere tükürmüştü. "O sadece gücün ve iktidarın peşinde. Ülkemizi özgürlüğe kavuşturacağını ilan etti, ama yalan söylüyor. Kuomintang Merkez Komitesi'nin de, o kırbacı şaklattığı anda zıplamaya hazır bir köpekten farkı yok. Çin'i yok edecek. Daha başından değişime ve ilericiliğe giden tüm yolları kapadı, ama siz yabancılar, akıllansın diye onu hâlâ dolarlarla beslemeye devam ediyorsunuz. Bu, bir imparatorun yavru kaplanım büyüncü cıvıdasın diye ötücü kuşlarla beslemesine benziyor."

Kızın elini öfkeden öyle bir sıkmıştı ki, parmak kemiklerinin birbirine geçtiğini zannetti, ama kızın yüzünde hiçbir rahatsızlık ifadesi yoktu.

Sonra, "Çin'i yok etmesine asla izin vermeyeceğiz," diyerek bitirdi sözlerini.

"Ama komünistler soğukkanlı katillerdir," dedi Lydia elini çekmeden. "Düşmanlarının dilini kesip boğazlarından aşağıya gaz yağı dökerler. Grev ve sabotajlarla, Çin'de yeni kurulan sanayiye durma noktasına getirdiler. Bay Parker, bunları bana daha bu akşam anlattı. O halde, benim gerdanlığımın parasını neden onlara verdin?"

"Silah almalan için. Ayrıca senin şu Bay Parker gerçekleri çarpıtıyor."

"Hayır, mümkün değil. O bir gazeteci." Başım sallayınca ıslak saçlarından savrulan bir damla, onun pürüzlü yanağına sıçrayarak tenini canlandırmıştı. Sonra, "Ortalıkta neler döndüğünü mutlaka

çok iyi biliyordur. Onun işi bu," diye ısrar etti genç kız. "Aynca Çan Kay Şek'in, Çin'in kurtarıcısı olacağına inanıyor."

"Yanılıyor. Senin gazeteci kör ve sağır olmalı."

"Ve Çin'in Karanlık Çağlar'dan çıkıp modernleşmesi yolunda, yabancılann bu ülkenin tek umudu olduğunu söylüyor."

Chang, o anda kızın elini bırakıvermişti. İblis yabancıların küstahlıklarına karşı duyduğu taşkın bir öfkeyle, onlann açgözlülükle-rine ve diğer herkesi yiyip bitiren kinci Tanrılarına lanet okudu. Til-ki kız altın gözleriyle, kafası kanşmış bir halde ona bakıyordu. An-lamıyordu ve asla anlamayacaktı. Öyleyse hâlâ burada ne yapmaya çalışıyordu ki? Çabucak geri çekilerek onu kucağında Bay Parker'ın yalanlarıyla yalmz bırakmaya karar verdi. Fakat elleri aklının sesini dinlemiyor, kızın küçücük ellerini bırakınca balıksız kalmış bir göl kadar boş hissediyorlardı.

"Peki, Lydia Ivanova, senin şu Bay Parker, yabancıların Çin'in kolunu bacağıın kestiğini de anlattı mı sana? Yabancılar, önceki is-yanlann sebep olduğu zarar ziyanın onanın masraflarım bizden talep ederek, ekonomimizi felce uğratıp bizi donumuza kadar so-yuyorlar."

"Hayır."

"Peki, yabancıların bizden çaldıkları şehirlerde dokunulmazlık haklanm kullanarak, Çin'in kanayan yüzünü domuz gübresine bu-ladıklarım anlattı mı sana? *Fantjuiler* bu haklarının arkasına sakla-nıp Çin'in kanunlanm hiçe sayarak kendi işlerine gelen kanunlar uyduruyorlar."

"Hayır."

"Yoksa gümrük bürolarımızı yumrukları altında ezip ithalatı-mızı kontrol ettiklerini de mi anlatmadı? Yabancılann savaş gemi-leri, mango sandığına üşüşen yaban arıları gibi bizim denizlerimize ve nehirlerimize yığılmış durumdalar."

"Hayır, Chang An Lo. Hayır, bunların hiçbirini anlatmadı." Chang, kızın uzun zaman sonra ilk kez bu kadar ateşli konuştuğu-

nu fark etti. "Ama kesinlikle şunu söylediğini çok iyi hatırlıyorum: Çinliler, afyon bağımlılığından kurtuluncaya kadar, zayıf, feodal bir millet olmaktan ileri gidemeyecek ve daima kendilerinden daha üstün bir yönetimin isteklerine boyun eğmek zorunda kalacaklardır."

Bunun üzerine Chang, yüksek sesli ve acımasız kahkahalarla gülmeye başladı. Sesi kırık dökük duvarları tırmalıyordu.

Genç kız hiçbir şey söylemeden ona baktı. Yüzüne vuran gölgeler, Chang'in onu görmesini engelliyordu. Birkaç gece yarattığı başlarının üstünden sessizce uçup gitmiş, ikisi de başım kaldınp bakmamıştı.

"Yalnız senin Parker'ın bu konuda söylemeyi unuttuğu bir şey daha var," dedi Chang. Bu sefer o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, Lydia onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Böylece Chang, kızın ıslak saçlarının kokusunu bir kez daha içine çekti.

"Neymiş?"

"Çin'e afyonu ilk getirenin İngilizler olduğunu söylemeyi unutmuş."

"Sana inanmıyorum."

"Ama doğruyu söylüyorum. İstersen gazetecine sor. Kendi gemileriyle Hindistan'dan getirdiler. Bizim ipeklerimiz, çaylanımız ve baharatlarımızla bu siyah macunu takas ederek ticaret yaptılar. Yani anlayacağın, Çin'e sadece silahlarıyla değil, bu siyah macunla da ölüm saçtılar. Ayrıca kendi Tanrılarını da bizimkileri ezmesi için buraya getirdikleri kesin."

"Gerçekten bilmiyordum."

"Daha bilmediğin çok şey var," derken, kendi sesindeki hüznü duyumsadı.

Sonra uzun süren bir sessizlik oldu. Chang artık gitmesi gerektiğini biliyordu. Bu kız ona uygun değildi. Bir *fanqui'rin* kurnazlığıyla, düşüncelerini değiştirerek onu şerefsiz bir adam haline geti-

rebilirdi. Fakat ruhları arasındaki bağı koparmadan, nasıl yürüyüp gidebilirdi ki?

"Anlat bana, Chang An Lo," dedi Lydia. O sırada bir arabanın ön farlarını tuğla iskeleti halindeki binaya çevirmesiyle, muhtemelen yerden almış olduğu parayı sımsıkı tutan parmakları gözler önüne serilmişti. Sonra tekrar ısrarla, "Bilmediğim her şeyi anlat bana," dedi.

Böylece Chang An Lo, onun yamna gidip diz çökerek anlatmaya başladı.

O gece, Yuesheng, Chang'ın rüyasına girdi. Kaburgalarını kınp kalbini parçalayan kurşun artık yerinde değildi, ama açtığı delik hâlâ duruyordu. Yüzüyse, Chang'ın kötü günler gelmeden önceki dönemlerden hatırladığı gibi sağlıklı görünüyordu.

"Selam olsun sana, kalbimin kardeşi," dedi, hareket etmeyen dudaklarının arasından. Üzerinde hoş bir cüppeyle yuvarlak işlemeli bir başlık vardı. Kolunun üzerinde de kukuletalı bir av şahını duruyordu.

"Daha kemiklerin toprağa karışmadan ziyaretime gelmekle bana büyük bir onur verdin. Dostum, senin yasını tutuyorum ve ruhunun huzura ermesi için dua ediyorum."

"Evet, artık atalanmla birlikte mısır dolu tarlalarda yürüyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Fakat söylemek zorunda olduğum acı sözlerin tadından dilim zehir gibi ve bu sözleri ağızımdan döküp çıkarana kadar ne yiyebilirim, ne de içebilirim."

"O kelimeleri duymak istiyorum."

"Kulakların yanacaktır."

"Varsın yansınlar."

"Sen Çinlisin, Chang An Lo. Büyük ve kadim Pekin şehrinden

geliyorsun. Ebeveynlerinin şerefine, ailenizin ismine leke sürme. O bir *fanqiti*. Uğursuz biri o. Biliyorsun *fattqui'* \er'm her biri, bizim insanlarımıza ölüm ve üzüntü getirir. Yine de senin gözlerini büyülüyor. Tehlike kapına geldiğinde, doğru dürüst düşünebilmen gerekir. Ölüm yaklaşıyor. Bu onun ölümü olmalı, senin değil."

Sonra ani bir fışkıрма sesiyle, Yuesheng'in bedeni yanmış tuğla gibi kokan ve fokur fokur kaynayan siyah kanla doldu ve gövdesinden gelen son derece tiz bir ses Chang'in kulaklarında çınladı. Bu yakınında bir yerlerde ciyaklayan bir gelinciğin sesiydi.

Theo nehir kenarında durmuş, sövüp sayıyordu. Nehir sanki daha yeni ütülenmiş gibi dümdüzdü ve ay ışığı, uzun parmaklarını onun yüzeyine doğru uzatarak Theo'nun bütün umutlarını birer birer yıkmaya devam ediyordu. Tekne gelmeyecekti. Böyle ıslıl ıslıl bir gecede gelmesi imkânsızdı.

Sabahın biriydi ve bir saati aşkın süredir sazlıkların arasında bekliyordu. Aslında erken saatlerde yağan yağmur mükemmel bir kamuflej sağlamıştı. O saatlerde sıradan bir balıkçı teknesinin karanlığın çukuruna düşmüş gibi yanan zayıf ışığı dışında, simsiyah ve ruhsuz geceyi aydınlatan hiçbir şey yoktu. Ama tekne gelmemişti. Ne o zaman, ne de şu anda. Gözleri boşluğa bakmaktan yorulmuş bir halde, Junchovv limanının sadece bir mil yukarısında olanları düşünerek dikkatini başka bir tarafa çekmeye çalıştı. Sahil güvenlik botları gece boyunca bir aşağı bir yukarı turlamış, bu geçişlerinden birinde şiddetli bir silah sesi duyarak yüreği ağzına gelmişti.

Yapraklan sazlıkların arasındaki suya kadar uzanan salkım söğüdün sarkık dalları arasında gizlenirken, *Acaba çok mu görünmez oldum*, diye endişelendi. Ya onu burada gizlenirken hiç göremezlerse, ne yapardı o zaman? Lanet olsun, zaten hayatı -se -sa'lara boğulmuştu.

Peki ya hayır demiş olsaydı? Mason'a da, Feng Tu Hong'a da hayır demiş olsaydı, neler olurdu acaba?

"Öğretmen, geliyor sen?"

Bu ürkek fısıltıyı duyunca olduğu yerde sıçramasına rağmen, hiç duraksamadan sandalın içindeki kara kuru adamın uzattığı eli kabul ederek küçük kayığa atladı. Belki çok büyük bir riske giriyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. Artık geri dönemeyeceği kadar

işin içine girmişti. Sadece küreklerinin cılız iç çekişleriyle bozulan derin sessizlik içinde, kıyıdan gidip ağaç gölgelerine sığınmaya çalışarak nehirde aşağı yol almaya başladılar. Theo, kürek çekerek ne kadar mesafe kat ettiklerinin ya da ne kadar süredir yolda olduklarının farkında bile değildi. Ufak tefek nehir işçisi arada bir kayığı sazlıkların arasına sokuyor, onu ürküten şey her neyse, geçip gidene kadar orada bir süre bekliyordu.

Theo hiç konuşmuyordu, çünkü en ufak bir ses bile bu sakin gecede suda yankılanıp başka yerlere aksedebilirdi. Beynine apansız bir kurşun yemeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden bir eliyle, sürekli sallanan çelimsiz teknenin bir kenanna tutunarak hiç kıpırdamadan duruyordu. Ay ışığı nehrin ortasını da sahiplenircesine ısıltı ısıltı aydınlatmaya başlayınca, planlanan buluşmanın gerçekleşeceğinden şüphe etmeye başladı. Öte yandan, bu ilk girişimiydi ve daha ilk seferden başarısız olmak istemiyordu. Beklentilerinin tadı, midesine bir dikişte yuvarladığı brendiye benziyordu. Öyle ki ne kadar iğrenmeye çalışsa da başaramıyordu. Bu geceye çok fazla bel bağlamıştı. Sabırsızlığını yatıştırmak için bir elini suda gezdirdi.

Sonra aniden gözlerinin önünde beliriverdi. Büyük yelkenli gemi kıvrımlı gövdesi, yansı kapalı siyah yelkenleri ve kış tarafını idare eden uzun direğiyle karşısında duruyordu. Umulmadık bir yere konumlanmış bir koyun ağzında, kopkoyu gölgelerin arasına gizlenmişti. Dokunacak kadar yaklaşımadan görülebilmesi imkânsızdı. Theo, Çinli nehir işçisine doğru bir demir para fırlatarak gemiye atladı.

"Bak şimdi, İngiliz." Yelkenli geminin kaptanı Çince konuşuyordu, ama tuhaf ve gırtlaktan gelen bir aksanı vardı. Bu yüzden Theo, adamı güçlkle anlayabiliyordu. Sonra adam tekrar, "İzle," diye uyardı.

Sivri dişlerini sergileyerek yırtıcı ve yayvan bir sırıtışla Theo'ya baktıktan sonra, kamasının ucuna geçirdiği iki tane kızarmış iri ka-

ridesi havaya kaldırdı ve ikisini de bir fiskeyle kavisli bir şekilde havaya gönderdi. Daha sonra da karidesleri mağaraya benzeyen ağızıyla havada birer birer yakaladı.

Bıçağı Theo'ya uzatarak, "Sıra sende," dedi.

Adam, sanki hava soğukmuş gibi, keçeli bir ceket giymişti ve manda gibi kokuyordu. Theo, önünde duran tahta tabağın içindeki yığından iki besili karides seçip bıçağının ucuna dengeli bir biçimde yerleştirerek havaya fırlattı. Bir tanesi düzgün bir şekilde ağzının içine düştü, ama ikincisi yanağına çarparak, yere savruldu. O anda gri bir siluet halat yığınının arasından fırlayarak karidesi kaptığı gibi, hızla halatlardan oluşan yatağına geri döndü. Bu bir kedydi. Theo şaşkınlık içinde bakakalmıştı. Bu günlerde pek az rastlanabilecek bir görüntüydü bu. *Herhalde hayvan sürekli gemide yaşıyor*, diye düşündü, çünkü karaya ayak bastığı anda, patilerini kirletmesine bile fırsat kalmadan, derisi yüzülerek mideye indirilirdi.

Kaptan, kaba ve aşağılayıcı bir kahkahayla gürlledi ve aralarında duran alçak masaya yumruğunu indirerek boynuz şeklindeki büyük bardağının içindekileri gırtlğından aşağıya boşalttı. Theo da hemen bardağı başına dikiverdik İçkinin insanı yılan gibi sokan berbat bir tadı vardı, ama sinirlerinin tekrar canlandığını hissetmişti. Bu yüzden ikinci bardağı da devirerek kaptana dönüp tıpkı onun gibi sırttı. Sonra da Çince konuşarak, "Bana saygılı davranmazsan, Feng Tu Hong'dan bu geceki işin karşılığı olarak daha sonra, senin o değersiz kulaklarını bir tabağına koyup bana vermesini isteyeceğim," dedi. Adamın çekik gözleri korkudan donuklaşmıştı.

Theo elindeki bıçağı masaya saplayarak yaylanır halde bıraktı. Başlarının üstünde, kancaya takılmış bir gaz lambası bıçağın haça benzeyen gölgesini Theo'nun kucağına düşürüyordu. Bunun üzerine, kendine alametlere inanmadığını hatırlatarak rahatladı.

"Diğer gemiyle buluşmamıza ne kadar zaman kaldı?" diye sordu.

"Az kaldı."

"Sular ne zaman çekilmeye başlayacak?"

"Ona da az kaldı."

Sonra omuz silkerek, "Ay yükseldi artık. Nehrin tüm sırlarım açığa çıkaracak," dedi.

"O halde, İngiliz, bu gece senin sözünün gümüş paralann ağırlığı kadar değerli olup olmadığını öğreneceğiz."

"Peki ya o kadar değerli değilse?"

Bunun üzerine adam öne doğru eğilip bıçağı Theo'nun masaya sapladığı yerden çıkararak, "Eğer senin sözün bir hutong fahişesinin sözlerinden daha değerli değilse, o zaman bu bıçak küçük bir yolculuğa çıkacak." Tekrar aşağılayıcı bir kahkahayla güldü. Nefesi Theo'nun yüzünü yalıyordu. "Buradan," diyerek bıçağın ucuyla Theo'nun sol kulağını dürttü. "Şuraya." Bıçağı sağ kulağına kaydırarak durdu.

"Bu gece devriye gezmeyecek. Bunu yetkili bir ağızdan öğrendim."

"Dilin sakın yalan söylemesin, İngiliz. Yoksa ikimiz de göğün ıstıdığını görecek kadar yaşayamayız," dedi adam. Berbat içkiden bir bardak daha yuvarladıktan sonra, kütükten bozma taburesinden yavaşça kalkıp sessizce güverteye çıktı.

Aslında etraf hiç de sessiz değildi. Gemi nehirden aşağı hiç sursuz ilerlerken, dalgaların en ufak dokunuşunda gıcırdayarak esniyor ve inlemeye benzer sesler çıkarıyordu. Bu sırada Theo, Chihli Körfezi'nin, içinde oturduğu hintkamışından yapılmış barakanın gaz yağı ve çürümüş balık kokusunu alıp götüren Chihli Körfezi'nin esintisini hissedebiliyor ve onun tuzlu suyunun kokusunu alabiliyordu. Barakamn alçak ve eğimli bir çatısı vardı ve örülerek dokunmuş malzemesini arada bir saçına ve karides tabağına düşen böcekler istila etmişti. Gömleğinin üzerinde sürüne sürüne yürüyen bir kırkayak görünce, eliyle iğrenerek tutup kaptanın bardağına attı.

"Biraz daha yersiniz?" Bu soru, kaptanın karısından gelmiş-

ti. Ufak tefek, utangaç bir kadındı. Bakışlarını yerden kaldırıp Theo'nun gözlerine bakmaya bile cesaret edemiyordu.

"Teşekkür ederim, ama hayır. Deniz yüzünden, midem güzel yiyecekleri bile çıkarmak isteyen mız mız bir çocuğa döndü. Belki daha sonra, bu sallantı bitince yerim."

Kadın anladığını göstermek için başım sallamış, ama gitmemişti. Theo, kadının neyi beklediğini merak etti. Siyah saçlarını yüzünün önünden çekerek, gevşek bir iple arkasında toplamış, biçimsiz tünığının içindeki tombul ve yağlı bedeniyle öylece duruyor ve sessizce kediye bakıyordu. Theo konuşmasını bekledi, ama kadın hiçbir şey söylemiyordu. Ne isteyebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Yiyecek mi? Yo, bu hiç olası değildi. Geminin kış tarafında, hint-kamışından örölmüş başka bir sığınanın altında balık ve pilav pişirmişti. Ayrıca görünüşünden iyi beslendiğı de belliydi. Zaten asla erkeklerle birlikte oturup yemek yemezdi; çünkü Çinliler, bir kadının yemek yerkenki halini çirkin ve biçimsiz bulurlardı. Bu yüzden çömleğe nasıl gizlice işiyorsa, yemek yeme işini de tek başına ve kimse görmeden yapmak zorundaydı.

Hayır, bu kadının derdi yiyeceklerle ilgili bir şey olamazdı.

"Ne oldu? Bir sorunun mu var?" diye sordu kibarca. O anda genç kadının, boğazına kılçık kaçmış gibi yutkunduğunu fark etti. "Bu gece buraya silahlı adamlar gelecek diye mi korkuyorsun? Bak, sana söz veriyorum. Kimseye saldırmayacaklar. Biz buradayken..."

Theo, sözlerinin devamını getiremedi, çünkü kadın kütük gibi kısa ve kalın parmaklarıyla boynundaki kolyenin kehribar rengi boncuklarını döndürerek boğazını sıkmaya ve başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Bu gece olacakları yalnızca Tanrılar bilir," dedi.

"Öyleyse canım sıkın şey nedir?"

O sırada güvertede bağırış çağırış sesleri yükseldi ve bir sürü adam barakanın önünden geçerek o tarafa doğru koşmaya başladı.

Bunun üzerine Çinli kadın, gözlerini ilk kez yerden kaldırıp karşısında duran adama baktı. Theo kadının bakışlarındaki acılı ifadeden çok etkilenmişti.

Nihayet, "Yeervai için üzülüyorum," dedi kadın. "Bu adamların arasında emniyette değil. Onlar çok zalim. Lütfen onu Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nde, güvende olacağı bir yere götürün kızımı. Lütfen, efendim, yalvarıyorum size." O kadar yakınına gelmişti ki, Theo kadının saçlarındaki yağ kokusunu bile alabiliyordu. Daha sonra, yumruk yaptığı elini Theo'ya uzatarak parmaklarını açtı. Avucunun içinde dört adet İngiliz altın lirası duruyordu. "Alın bunları. Ona bakmanız için. Lütfen. Tüm param bu."

Sonra endişeyle barakanın kapısını kontrol etti. Erkeği aniden içeri girecek diye korkuyordu. Theo, genç kadının baktığı yöne döndü. Orada bir kız çocuğu duruyor olmasını beklemişti ve çoktan kafasını, hayır anlamında sallamaya başlamıştı. Fakat kadın ısrarla, "Lütfen," diyerek elini tutup altın paraları zorla avucuna bastırdı. Sonra da dönüp kediyi yakaladı ve hayvanın hırpalanmış yaşlı yüzünü sıkı sıkı tutup kendisinininkine yaklaştırdı. Theo, tuhaf yaratığın kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdığını duyunca, bunu bir mırlama olarak kabul etti. Daha sonra Çinli kadın, kediyi bambudan yapılmış bir kutunun içine koyup hayvan kapağı açamasın diye uzun bir iple kutunun etrafını sararak emanetini Theo'nun kolları arasına bıraktı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Teşekkür ederim, efendim," dedi kısık bir sesle.

Theo, "Hayır," diyerek kutuyu ona geri vermeye çalıştı, ama kadın çoktan gitmişti. Şimdi Yeewai adında huysuz bir yaratıkla, bir barakanın içinde tek başına kalmıştı. "Ah, Tanrım! Bir bu eksikti," diye hayıflanarak, kutuyu halatların yanına bırakıp küçük bir tekme savurdu. Hayvan amnda, maden ocağından gelen seslere benzeyen bir hırlamayla karşılık vererek pençesiyle ayakkabısını tırmalamıştı.

Şimdi rüzgâr daha sert esiyor, güverte ayaklarının altında ürkütücü bir biçimde sallanıyordu. Öyle ki, ahşap tırabzanlara tutunma ihtiyacı hissetti, ama böyle bir lüksü olamazdı, çünkü geminin kaptanı hemen yamnda, kıyıya çok fazla yaklaşılmaya cüret ederlerse onları gemilerinde bir delik açmakla tehdit eden kayalardan biri gibi sağlam ve sarsılmaz bir biçimde duruyordu. Ayın ışıkları iki direkli yelkenliyi, uzun siyah pruvasıyla birlikte gözler önüne sererken, gümüş renginde kabaran dalgalarıyla nehir ağzını izliyorlardı. Gemi yönünü düzgün bir şekilde körfezden dışarıya çevirmiş, gecenin zifiri karanlığında beyaz yelkenlerini siyah boyunlu bir turna gibi alabildiğine açmış bir halde, süzüle süzüle onlara doğru geliyordu.

"Şimdi," diye mırıldandı Theo. "Şimdi sözümün ağırlığını tartabileceksin."

"Hayatım senin sözünün ağırlığına bağlı, İngiliz," diye homurdandı Çinli kaptan.

"Benim hayatım da senin gemicilikteki hünerlerine bağlı," dedi Theo.

Ancak cevabı, çılgın esen rüzgârla savrulup gitmişti. O sırada mürettebat hızla küçük bir tekneyi nehre indirmek için hazırlığa girişti. Theo, elli metre ileride duran gemideki adamların da aym işi yaptıklarını görebiliyordu. Karanlık figürler aralarında hızlı hızlı fısıldaşıyorlardı. Daha sonra iki mavna, karşılaşan iki köpeğin selamlaşması gibi, sol tarafları birbirlerine sürtünecek kadar yaklaşıpna dek karşılıklı olarak hızla kürek çektiler. Ardından büyükçe bir sandığı başlarının üzerinde, bir tekneden diğerine aktardılar. Teknelerin ana gemilerine dönmesi ve sandığın hırsızlığı huy edinmiş ellerden alınıp barakaya taşınması on dakikadan fazla sürmemişti.

Theo, sandığa bakmaya cesaret edemediğinden güvertede duruyor, ancak kaptanın geniş butlarına vurarak sırtlan gibi kahkahalar attığını duyabiliyordu. Theo, nehirden yukarı doğru geri dönüş yolunda geminin pruvasında durmayı tercih etmişti. Derken birden içinden bir sigara yakmak geldi, ama biraz düşününce bundan he-

men vazgeçti. Artık gemide kaçak mal taşıdıklarına göre gerçekten tehlikedeydiler ve parlayan bir sigara izmariti her şeyin sonu olabildi. önlem olarak barakadaki gaz lambasının bile söndürüldüğünün farkındaydı. Şimdi onlara ihanet eden ayın soğuk ışıkları altında, karanlık bir gölge gibi yol alıyorlardı. Bu yüzden ağzına bir Türk purosunu aldı ama yakmadı.

Mason'a güveniyordu. Aslında içinden bunun bir hata olduğunu biliyordu. Eğer o soysuz herif üzerine düşen vazifeyi yapmamışsa, kaptan haklı çıkacak, her ikisi de şafağı göremeyecekti. *Tanrı Mason'tn belasını versin*, dedi içinden. Sonra huzursuzca homurdanarak purosunu emdi ve tütünün acı tadını dilinde hissedince ağzından çıkarıp dalgaların arasına fırlattı. Mason'ın kutsal kitabı, kişisel çıkarlarıydı. Theo, aslında adamın bu özelliğine güveniyordu.

Ama yine de, yol boyunca aldığı her nefeste, hava bulutlansın diye dua etmekten kendini alamıyordu.

Devriye gemisi, gecenin içinde hayalet gibi aniden ortaya çıkmıştı. Dar bir körfezden geçerlerken, gürleyerek çalışan motorlarıyla peşlerine düşmüş, güçlü projektörleriyle sıkıştırarak, geminin pruvasında oluşturdukları şiddetli dalgalarla her yanını kuşatmışlardı. Şimdi yelkenli ürkütücü bir şekilde sallanıyordu. İki adam panik halinde gemiden aşağı atladı. Theo, onları atlarken görmemiş, ama suya çarpma seslerini duymuştu. Bir anlık delilikle aynısını yapmayı düşündü, fakat geç kalmıştı. Devriye gemisinden havaya uyarı mahiyetinde bir el ateş edilmişti ve siyah üniformalı gümrük memurları da bunun devamını getirmeye hazır görünüyordular.

Theo hemen barakadan içeri daldı. Daha gözleri dışarıya göre daha karanlık olan ortama alışmadan, sırtına bir bıçak dayandığını hissetti. Arkasındaki hiç konuşmuyordu. Zaten bir şey söylemesine gerek de yoktu. O anda, *Mason 'tn da, ettiği yeminlerin de canı cehen-neme*, diye düşündü. "Bu gece hiç devriye gemisi olmayacak, eski

dostum. Güvende olacaksın, yemin ederim. Yalnız senin de gemide olmanı istiyorlar," demişti Mason.

"Kendi güvenliklerinin teminatı olarak herhâlde," demişti kendisi de.

Bunun üzerine Mason, sanki Theo espri yapmış gibi gülererek, "Onları bu yüzden suçlayabilir misin?" diye sormuştu.

Hayır, tabii ki onları suçlayamazdı.

Derken bir kibrit çakıldı ve gaz lambası etrafa pis kokular saçıp tıslayarak yanmaya başladı. Theo, lambayı yakamın gemi kaptam olduğunu görünce şaşırdı. Bıçak, kadının elindeydi. Kaptan o kadar kaba saba şeyler homurdanıyordu ki, Theo söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Zaten anlamasına da gerek yoktu. Adam elinde tuttuğu uzun kavisli kılıcı, herhâlde sandığı açmak için getirmemişti.

"*Sha!*" diye haykırdı kadına. Yani *öldür*, diyordu.

"Kedi," dedi Theo çabucak, omzunun üzerinden arkasına bakarak, "Yeewai. Onu buradan götüreceğim."

Kadın sadece bir kuşun kanat çırpışı kadar bir süre boyunca duraksamış, ama bu da Theo'ya yetmişti. Anında silahım cebinden çıkarıp kaptanın kalbine doğrultarak, "Bıçaklarınızı yere atın. İkiniz de," diye bağırdı.

Kaptan, bir an için donup kalmıştı. Theo, adamın siyah gözle-riyle barakanın kapısıyla kendi gırtlığı arasındaki mesafeyi hesapladığının farkındaydı. Biraz sonra ateş etmek zorunda kalacağını biliyordu. İkisinden biri o anda ölecekti, ancak bu kendisi olmaya-çaktı.

"Kaptan, çabuk gel." Seslenen güverte tayfalarından biriydi. "Kaptan, haydi gel de bak. Nehrin hayaletleri, devriye gemisini kaçırdılar."

Tayfa doğru söylüyordu. Motor sesleri uzaklaşıyormuş gibi azalmaya başlamış, projektörlerin acımasız ışıkları çekilmiş ve ku-

i "I
j
i
j)
!
|
t |
'
b

lubenin içi eski karanlık haline dönmüştü. Theo'nun silahını indir-mesiyle kaptan hemen güverteye doğru fırladı.

"Blöf yaptılar," diye mınıldandı Theo. "Devriye gemisi memur-ları sadece bilmemizi istedi."

"Neyi?" diye fısıldadı Çinli kadın.

"Yaptığımız işten haberleri olduğunu."

"Peki, bu iyi bir şey mi?"

"İyi ya da kötü, artık hiçbir şey fark etmez. Bu gece biz kazan-dık."

Kadın gülümsedi. O anda Theo kadının ön dişlerinin olmadı-ğını fark etti, ama kadın belki de uzun süredir ilk defa mutlu görü-nüyordu.

Nehir kenarındaki kulübe son derece havasızdı ve iğrenç kokuyor-du, fakat Theo bunu bile güçlkle fark edebilmişti. Gece sona ermek üzereydi. Artık karaya çıkmıştı ve kısa bir süre sonra banyosunda olacak ve Li Mei'in sırtının terini yıkayıp sabunlayan tatlı parmakla-rına kavuşacaktı. Bu düşüncenin hayaliyle beyinde bir rahatlama hissederek Feng Tu Hong'un hayalanna bir tekme savurmak istedi, ama bundan hemen vazgeçip eğilerek adamı selamladı.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Feng.

"Evet, planımız saat gibi işledi."

"Demek ki ay, bu gece kanınızı almak istemedi."

"Gördüğün gibi, sağ salım buradayım. Gemin ve mürettebatın da başka bir gece, yeni bir tahsilat yapmak üzere güvenli bir şekilde geri döndü." Sanki onu karşısındakine vermek ya da beraberinde götürmek onun inisiyatifindeymiş gibi, bir ayağını aralarında duran sandığın üzerine koymuştu. Ancak bunun bir hayalden öteye gide-meyeceğini her ikisi de gayet iyi biliyordu. Zaten dışarıda taşıma işi için bir at arabası hazır bekliyordu.

"Senin şu devlet memuru, gerçekten büyük adammış," dedik-ten sonra saygıyla eğilerek Theo'yu selamladı.

Theo da, "Ah, o kadar büyük ki bizzat Tanrılarla konuşuyor," diyerek elini uzattı.

Bunun üzerine Feng, dudaklarını gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrarak, kalçasının üzerinde duran deri çantadan iki tane kese çıkarıp Theo'ya uzattı. Keselerin her ikisi de birbirine çarpan madeni para sesleriyle şingirdiyordu, fakat bir tanesi diğerine göre daha ağırdı.

"Hangisinin sana ait olduğunu unutma," dedi Feng yumuşak bir sesle.

Theo da memnuniyetle başını sallayarak, "Hayır, Feng Tu Hong, memura olan borcumu unutmam. Bundan emin olabilirsiniz," dedi.

"Kızma bana."

"Kızmiyorum," dedi genç kadın.

Yine de pencerenin yanında sessiz ve gergin bir şekilde dikiliyordu.

"Lütfen, Mei." Theo'nun sesi yalvarı gibi çıkıyordu.

"Ancak tencereye yakışır."

"Bu kadar zalim olma."

"Ama şuna baksana, Tiyo. İğrenç bir yaratık."

"Fareleri yakalar işte. Fena mı?"

"Bir kapan da aynı işi görür, en azından deve kıcı gibi kokmaz."

"Onu yıkayacağım. Merak etme."

"İyi de neden bu hayvana bakmak zorunda olarsın ki?"

"Çünkü kadına söz verdim."

"Sen onu alacağına söz vermişsin. Bu onu kesip yemeyeceğin anlamına gelmez."

"Tanrı aşkına, Mei. Bu söylediğin barbarca bir şey."

"Bir kediye bakmanın ne anlamı olabilir ki? Hiçbir şey yapma-

dan, yiyip içip uyuyacak ve canı sıkılınca da tırnaklarını etine geçirecek. Üstelik çirkin ve pis bir hayvan."

Theo, sandalyenin altında kambur vaziyette duran kediye baktı. Gerçekten çirkin bir kedi idi. Sarı gözleri cerahat ve kinle doluydu. Kulaklarından birinin yansı kesilmişti. Yüzü yara bere içindeydi, tüyleri de karman çormandı ve aylardır yıkanmamış gibi görünüyordu.

Bütün vücudu yorgunluktan kırılıyordu. İcini çekerek mırıldandı. "Şimdi bu sefil haldeki hayvana bakarsam, ben huysuz ve çirkin bir ihtiyara dönünce de birisi bana bakar diye umut ediyorum."

O sırada Li Mei'i kendisine gülümserken yakalamıştı.

"Ah, Tiyo sen..." Genç kadın bir an ne diyeceğini bilemeyerek duraksadıktan sonra, "Sen fazlasıyla İngiliz'sin," dedi.

Theo, şimdi yatağında yatıyor, ama uyumuyordu. Li Mei'in tatlı ve sıcak nefesini boynunda hissederken, onun göz kapaklarını bu kadar hızlı titreştiren rüyalarını merak etti. Bu gece yaptıkları yüzünden kendisine duyduğu öfke, göğsünde soğuk ve şiddetli sancılar yaratarak uyumasına izin vermiyordu. Uyuşturucu tacirliği.

Bu gece nehirde, kibrit çöpünden yapılmış gibi duran bir yelkenlide, hayatını tehlikeye atmasının sebebini kendi kendine hatırlattı. Her şeyi okulu için yapmıştı. YVilloughby Akademisi'nden vazgeçemezdi. Bunu asla yapamazdı. Zaten artık ne fark ederdi ki? Olan olmuştu.

Ama bütün bu gece gezintileri yakında tamamıyla sona erecekti. Kendi kendine söz verdi.

Polisler onu almaya geldiğinde, Lydia sırasında oturuyor ve Avustralya'daki zengin madenlerin listesini alıştırma kitabına yazıyordu. Bu ülkede bolca altın olduğu anlaşıyordu. İngiliz memura sınıfa kadar Bayan Ainsley refakat etmişti. Lydia, adam ağzını bile açmadan, tutuklamaya geldiği kişinin kendisi olduğunu anlamıştı. Kesin gerdanlık olayını çözmüşlerdi. Ama nasıl? Onun yüzünden Chang'in de sorgulanabileceği endişesiyle midesi bulanmaya başlamıştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, memur bey?" diye sordu Theo. O da bu davetsiz ziyaret yüzünden neredeyse kendisi kadar sarsılmış görünüyordu.

"Mümkünse, Bayan Lydia Ivanova'yla görüşmek istiyorum," dedi adam. Siyah üniformasıyla tüm sınıfı etkisi altına almıştı. Geniş omuzları ve kocaman ayaklarıyla, tavanla yer arasındaki boşluğu tamamen doldurmuş gibi görünüyordu. Kibar fakat sertçe bir tavrı vardı.

Bay Theo, Lydia'ya doğru yürüyerek elini omzuna koydu. Onun bu şekilde destek vermeye çalışması genç kızı şaşırtmıştı.

Sonra tekrar memura dönerek, "Ne konuda görüşeceksiniz? Öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Üzgünüm, efendim. Size bunu açıklayamam. Sadece birkaç soru sormak için Bayan Lydia'yı karakola götürmem gerektiğini söyleyebilirim."

Lydia, adamın sözlerini duyunca öylesine paniğe kapıldı ki, bir an oradan koşup kaçmayı bile düşündü, ama hiçbir şansı olma-

dığını biliyordu. Zaten bacakları bu kadar çok titrerken koşması imkânsızdı. Sadece yalan söylemesi gerekecekti. Sağlam bir yalan. Ayağa kalktı ve yanak kaslarını zoraki gererek kendinden emin bir gülümsemeyle, "Tabii ki, efendim. Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," dedi.

Bay Theo sırtım sıvazlamış, Polly de ona dönüp sınıtmıştı. Nasıl olduysa, bacaklarına söz geçirerek yürümeyi başardı. İçinden sürekli, *Haydi, Lydia, bir adım, bir adım daha, bir adım daha*, diye kendi kendini telkin ediyor, öte yandan, *Başkaları da kalbimdeki bu çarpıntıyı duyuyor mu acaba?* diye merak ediyordu.

"Bayan Ivanova, yakut gerdanlığın çalındığı gece, Ulysses Kulübü'ndeysiniz."

"Evet."

"Üzeriniz arandı."

"Evet."

"Ve hiçbir şey bulunmadı."

"Doğru."

"Bu yakışsız muamele için özür dileriz."

Lydia hiç konuşmadan dikkatle adamı inceliyordu. Bu adamın ona bir tuzak kurduğuna emindi, fakat henüz bunun nasıl bir tuzak olduğunu ya da kendisini hangi noktada köşeye sıkıştıracağım çözememişti.

Bizzat Komiser Lacock tarafından sorgulanıyordu. Anlaşılan bu sefer başı gerçekten beladaydı. Sadece karakolda olmak bile yeterince kötüydü, ama bu da yetmiyormuş gibi, komiserin ofisine götürülüp onun büyük, cilalı masasının karşısına oturması istendiğinde, kafasında her an hapse tıkalılabileceğine dair tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bit, pire ve hamamböcekleriyle dolu, havasız bir hücreye kapatılabilirdi. O kadar korkmuştu ki, bu adamın elinden kurtulmak için neredeyse kendisini tutamayıp her şeyi itiraf edecekti.

"O gece bana bir beyanda bulundunuz," dedi komiser.

Keşke otursa, diye düşündü Lydia. Elinde bir sayfa kâğıtla masasının arkasında ayakta duruyor ve gri gözleriyle ona öylesine keskin bir ifadeyle bakıyordu ki, adamın bakışlarıyla, şimdiye kadar söylediği tüm yalanların sırrını çözdüğünü hissetti. Sadece tek bir gözüne taktığı gözlük camı, Lydia'yı daha da kötü hissettiriyordu. Oldukça koyu renk, hatta neredeyse siyah olan üniformasının üzeri altın şeritler ve gümüş paralarla doluydu ve Lydia'ya özellikle gözünü korkutmak için böyle tasarlanmış gibi gelmişti. Ah, evet, gözünü korkutmayı başarmışlardı. Bunu kabul ediyordu, ama bu adama kesinlikle her şeyi anlatmak niyetinde değildi. Panikleyip hata yapmamak için adamın kulaklarından dışarı fışkıran kıl yığının ve ellerinin üzerindeki karaciğer lekelerine odaklanmaya karar verdi.

Kontes Serova ve oğlu Alexei gibi kibirli bir tavır takınarak, "Komiser Lacock, buradaki varlığımdan annemin haberi var mı?" diye sordu.

Komiser kaşlarını çatıp bir elini sabırsızca saçlarının arasından geçirerek üsteledi. "Sence şu anda bunun bir gereği var mı?"

"Evet, onun buraya gelmesini istiyorum," diye belirtti Lydia.

Komiserin, "Öyleyse onu da buraya getirtelim," diyerek kapının yanında duran polis memuruna başıyla işaret etti. Genç memur bir anda gözden kaybolmuştu. *Biri gitti, bundan da kurtulabilirsem çok iyi olacak,* diyordu içinden.

"Peki, bir avukata ihtiyacım olacak mı?" diye sordu.

Komiser elindeki kâğıdı masanın üzerine bırakınca, tersten de olsa okumaya çalıştı, fakat gözlerini adamın gözlerinden ayırmaya cesaret edemiyordu. Adamın yüzündeki ifadeden, içinde bulundukları durumdan dolayı çok eğlendiği belli oluyordu. Anlaşılan, kedinin fareyle oynadığı gibi, ilk önce onunla oynayıp sonra saldıracaktı. Ellerin terlediğini hissetti.

"Hiç sanmıyorum, canım. Biz seni buraya sadece bir dizi adam

arasından bir tanesini teşhis etmen için çağırdık," diye cevap verdi komiser.

"Ne?"

"Evet, yani ifadende bahsettiğin adamı teşhis etmeni istiyoruz. Hani o gece Ulysses Kulübü'ndeyken kütüphanenin penceresinde gördüğün hırsız var ya, ondan bahsediyorum. Adamın eşkâlini hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?"

Komiser sabırsızlıkla cevabını bekliyordu, ama vücuduna aniden yayılan rahatlık hissi Lydia'nın nefesini kesmişti. Bu yüzden cevap olarak, sadece başını sallamakla yetindi.

Komiser Lacock, "Güzel, o halde haydi gidip bakalım şu adamlara. Olur mu?" diyerek, hemen kapıya yöneldi. Lydia, bacaklarının bu sefer kolaylıkla adamı takip etmesine şaşırmıştı.

Yeşil duvarları ve kahverengi muşambayla kaplı zeminiyle sade görünüşlü bir odaya girmişlerdi. Altı adam, iki polis nezaretinde tek sıra halinde yan yana dizilmişti. Lydia içeri girer girmez adamlar düşmanca bakışlarını onun üzerine çevirdiler. Polisler de iri yapılı ve güçlü kuvvetliyidiler, ama sıradaki adamlar, hangar gibi geniş omuzları ve kalın et dilimlerine benzeyen güçlü yumruklarıyla onlardan da iri ve güçlü görünüyorlardı. *Ey Tanrım, bu adamları nereden bulmuşlar böyle*, diye içinden geçirdi Lydia.

Lacock, "Acele etmeyin, Bayan Ivanova. Size söylediklerimi hatırlayın," diyerek onu sıranın sonuna doğru yönlendirdi. Sonra sert bir sesle, "Gözler karşıya baksın," diye komut verdi. Lydia'nın bu emrin kendisine değil de adamlara yönelik olduğunu fark etmesi neyse ki kısa sürmüştü.

Komiser ona ne söylemişti ki? Kendisini zorlayarak hatırlamaya çalıştı, fakat sessizce sıralanmış adamların görüntüsü kafasını karıştırıyor, adeta gözlerini onlardan alamıyordu. Sanki hepsi birbirinin aynıydı, ama bir o kadar da birbirlerinden farklıydılar. Bazıları daha uzun, daha iri ve yaşlıydı. Bir kısmı Lydia'yı aşağılık ve kibirli

bakışlarla süzerken, bir kısmıysa başı önde ve ezik bir halde duruyordu. Fakat hepsinin fırça gibi siyah sakalları ve karman çorman saçları vardı ve kaba saba tuniklerle uzun çizmeler giymişlerdi. İçlerinden iki tanesi bir gözünü deri bir bezle kapatmıştı ve birisinin ağzında Lydia'yı suçlarcasına parlayan altından bir diş vardı.

Lacock, "Sakin ol, acele etme," diyerek genç kızı cesaretlendirmeye çalıştı. "Sadece her birinin yüzüne dikkatlice bakarak sıra boyunca yavaş yavaş ilerle."

Evet, tabii ya. Adamın verdiği talimatları şimdi hatırlıyordu. Sıra boyunca hiç konuşmadan yürü, sonra aynı şeyi bir kez daha tekrarla. Bunu kolaylıkla yapabiliirdi. Sonra da bunların hiçbirinin gördüğü adam olmadığını söyleyecekti. İşi çok kolaydı. Böylece derin bir nefes alarak adamları birer birer incelemeye başladı.

Birinci adamın sert bakışlı soğuk gözleri, kıvrık dudakları ve acımasız bir yüzü vardı. İkinci ve üçüncü adamlar sıksa yüzleriyle üzgün görünüyorlardı ve artık hayattan bekledikleri tek şey ölüm-müş gibi umutsuz bir halleri vardı. Dördüncüsü gururlu bir tipti. Bir gözünün üzeri deri bir bezle kapatılmıştı ve geniş göğsünü öne çıkararak dimdik duruyordu. Yağlı saç bukleleri, alnındaki yarayı gizlemekte yetersiz kalmıştı. Doğrudan insanın gözlerinin içine baktığından, Lydia onu hemen taramıştı. Konserden bir gün önce, oturduğu caddede gördüğü ayı-adam. Başka bir deyişle, çizmelerinin üzerinde uluyan kurtlar olan adamdı. Aslında polisin dikkatini dağıtmak için bu adamın özelliklerini anlatmıştı. Yüzüne boş bir ifade kondurarak son iki adamın önüne doğru ilerledi. Onların üzerinde pek fazla durmadı. Sadece iri cüsseli, kaslı ve kanca burunlu olduklarını söyleyebilirdi. Bir de altı numaranın bir gözünün bantlı olduğunu fark etmişti. Sonra hiç istifini bozmadan tekrar sıranın başına dönerek adamları ikinci kez gözden geçirmeye koyuldu.

Bu sırada Lacock kulağına yine, "Acele etme," diye mırıldanmıştı.

Anlaşılan çok hızlı gidiyordu. Adımlarını yavaşlatarak kendi-

sini bu karanlık ve acımasız yüzlerin her birine uzun uzun bakmaya zorladı. Çizmelerinin üzerinde kurt figürleri olan dört numara Lydia'ya tek kaşını kaldırarak bakınca, komiser copunu sertçe adamın omzuna indirdi ve, "Saygısızlık yapmayın," diye haykırdı, itaat edilmesine alışık bir ses tonuyla. "Yoksa geceyi kodeste geçirirsiniz."

Lydia tam, *Bu iş bitti, artık bu kasvetli odadan çıkabilirim*, diye düşünürken durum birden daha da kötüleşti. Diğerlerine göre daha ince yapılı görünse de, yine de iri cüsseli ve bir gözü bantlı olan altıncı adam birden konuşmaya başladı. "Ne olur beni söyleme, bayan. Lütfen deme bunu. Benim karı var ve..."

Polis memurunun elindeki cop birden kafasının yan tarafına inmişti. Adamın burnundan fışkıran kan Lydia'mn üzerine kadar sıçramış, beyaz okul gömleğinin kolları kıpkırmızı olmuştu. Ağzını açmasına bile fırsat verilmeden, anında odadan dışarı çıkmıştı. Ama Komiser Lacock'un ofisine döndüğünde, isyan ederek konuşmaya başladı.

"Bu yaptığınız çok zalimceydi. Neden...?"

Komiser hemen sözünü keserek, "İnan bana, gerekliydi," dedi sakın bir sesle. "Lütfen polisliği bize bırak. Kullanacağım tabiri mazur gör ama eğer bu Ruslara elini verirsen, sen farkında olmadan kolunu bile kaparlar. Onlara hiçbir şekilde konuşmamaları söylenmişti. Sonuçta o adam verilen emre itaatsizlik etti."

"Hepsi Rus muydu?"

"Evet, Ruslar ve Macarlardan oluşan bir topluluktuk."

"Peki, kuralları çiğneyen bir İngiliz olsa, ona da böyle davranabilir miydiniz?"

Lacock, hiddetle kaşlarını çatarak Lydia'ya çok sert bir şeyler söyleyecekmiş gibi baktı, fakat bundan vazgeçmiş olacak ki, "Onlardan herhangi birinin yüzünü, Ulvsses Kulübü'nde gördüğün adamın yüzüyle eşleştirebildin mi?" diye sordu.

Lydia da başını sallayarak,, "Hayır," diye cevap verdi.

"Emin misin?"

"Evet. Kesinlikle eminim."

Genç kızı bir süre kurnaz gözleriyle inceledikten soma, koltuğunda arkasına yaslanarak tek gözlük camım yüzünden aldı ve şefkatli bir sesle konuşmaya başladı. "Gerçekleri söylemekten korkma, Lydia. O adamların hiçbirinin yanına yaklaşmasına izin vermeyiz. Bu yüzden korkmana hiç gerek yok. Söyle haydi. Kulüpte gördüğün adam, almnda yara izi olan Rus, öyle değil mi? Onu daha önce de görmüş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Aniden oda etrafında dönmeye başladı, komiserin yüzü de bir tünelin içine girmiş, geri geri giderek kendisinden uzaklaşıyordu. Kulakları uğulduyordu.

"Burford," diye seslendi Lacock. "Kıza bir bardak su getir. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu."

Birisi omzuna dokunuyor, titremelerle sarsılan vücudunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Kulağında da bir şeyler söyleyen bir ses vardı, ama ne dediğini bir türlü anlayamıyordu. O sırada bir fincanın dudaklarına bastırıldığını hissetti. Fincandan bir yudum aldı. İçindeki sıvı, sıcak ve şekerli çay tadındaydı. Beynini kaplayan sislerin arasına yavaş yavaş bir şeyler nüfuz etmeye başlamıştı. Bir kokuydu bu. *Parfüm* kokusu. Daha doğrusu annesinin parfüm kokuşuydu. Gözlerinin kapalı olduğunu bile, ancak açtığı zaman fark etmişti. O anda ilk gördüğü şey annesinin yüzü oldu. Öpebileceği kadar yakımnda duruyordu.

"Sevgilim," diyerek gülümsedi Valentina. "Ne aptal şeysin sen."

"Anne," diye haykırırken o kadar rahatlamıştı ki, içinden ağlamak geliyordu.

Annesi sıkı sıkı sarılınca, zihni tamamen açılana kadar kokusunu içine çekti. Öyle ki, Valentina onu bıraktığında dik oturarak kendisine ikram edilen bir fincan çayı sakın ellerle tutabilmişti. Sonra

doğruca Komiser Lacock'a dönerek, "Komiser, gerdanlığın çalındığı gece pencerede yüz falan görmedim ben," dedi.

"Neler diyorsunuz, küçük hanım?" Lacock'un şaşkınlıktan gözbebekleri büyümüştü.

"Uydurdum."

"Şimdi buraya bak. Bir oda dolusu kabadayı hırsız, içine şeytani korkular saldı diye sözünden dönmene gerek yok. Gerçekleri söyleyerek şeytanı utandırabilirsin. Bunu yapman gerek..."

Lydia, adamın daha fazla konuşmasına dayanamadı ve annesine dönerek, "Anne, anlat ona," dedi.

Valentina yüzünü buruşturarak kızına baktı. Lydia, bu bakışın ona kızdığı anlamına geldiğini biliyordu.

"Nasıl istersen, *docherka*," dedi. Sonra siyah saçlarını omuzlarında dalgalandırarak başını kaldırdı ve ciddi bakışlarını polis şefine çevirdi. "Benim kızım, yalanlarıyla polisin zamanını boşa harcadığı için dövülmesi gereken küçük bir sürtük. Pencerede bir yüz falan görmüş değil. Sadece ilgi çekmek için böyle hikâyeler uyduruyor. Sizden onun bu terbiyesizliği için özür diliyor ve ayrıca eve döndüğümüz zaman onu fena halde pataklayacağıma dair söz veriyorum. Bu aptalca hikâyenin bu kadar ciddiye alınacağı hiç aklıma gelmemişti. Yoksa çok daha önce buraya gelip size onun tek bir kelimesine bile inanmamanızı söylerdim."

Bir an için, annelere özgü acılı bir tavırla kirpiklerini yere indirdi. Daha sonra başını yavaşça kaldırarak bakışlarını Lacock'un üzerinde sabitledi. "Ergenlik çağındaki kızların ne kadar aptalca davrandıklarını bilirsiniz. Lütfen, bu seferlik onu affedin. Aslında kimseye zarar vermek istememişti," dedi yumuşak bir sesle. Sonra karanlık bakışlarını Lydia'ya çevirdi ve, "Öyle değil mi, Lydia?" diyerek onun da onaylamasını istedi.

Lydia da, "Evet, anne. İstememiştin," diye mırıldanarak, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Gerçekten de bu akşam seni Bay Yeoman'ın kamçısıyla kırbaçlamam lazım."

"Haklısın, anne."

"Beni rezil ettin."

"Biliyorum, anne. Özür dilerim."

"Tanrı aşkına, seni yetiştirirken nerede hata yaptım? Vahşi bir yaratıktan farksızsın ve kesinlikle kafese kapatılmayı hak ediyorsun. Ayrıca bu söylediklerim şaka değil. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet, anne."

Valentina, birden kaldırımın ortasında durdu ve ellerini kalçasına koyarak kızına döndü. "Eee? Söyle bakalım, seninle ne yapayım?" Üzerinde vanilyalı dondurma renginde eski, fakat sık bir tayyör vardı ve giysisinin rengi cildini ipek kadar soluk gösteriyordu. "Komiserin seni öyle azarlamasına çok sevindim. Adamın ağzına sağlık. O lafları fazlasıyla hak etmiştin. Öyle değil mi?"

"Evet, anne."

Valentina, kendini tutamayarak aniden bir kahkaha attı ve hemen o anda kızının alnına bir öpücük kondurup, "Sen çok yaramaz bir çocuksun, *dochenka*," diyerek el çantasıyla parmak eklemlerine hafifçe vurdu. "Şimdi doğruca okuluna dön ve bir daha asla beni karakoldan çağırma. Gerektirecek bir şey yapma. Duyuyor musun beni?"

"Evet, anne."

Valentina, son olarak, "Kendine dikkat et, tatlım," diyerek, cadeden geçen binek arabalarından birini eliyle işaret ederek durdurdu. Arabaya binerken, ırgata, "*Daily Herald*'m bürosuna gideceğim," diye seslenerek Lydia'yı okuluna çıkan yokuşu tırmanmak üzere sokakta tek başına bıraktı.

Lydia, okula dönmek yerine eve gitmeyi tercih etti. Yaşadıklarının etkisiyle hâlâ yaprak gibi titriyordu. Karakoldayken bir ara o kadar

korkmuştı ki, bir an neredeyse sert bakışlı olan birinci adamı işaret ederek, "tşte pencerede gördüğüm yüz bu. Hırsız bu adam," deyi- verecekti. Aslında böyle yapsa hiçbir sorun çıkmaz, Komiser Lacock da şimdiki gibi ona kızacağına, mutlu olurdu.

Küçük arka bahçede, gölgede kalan parke taşların üzerine otu- rarak Bayan Zarya'dan aşırıldığı lahana yapraklarıyla Sun Yat-sen'i beslemeye koyuldu. Onun çok hoşlandığını bildiğinden, hayvanın bir deri bir kemik başını kaşıyarak parmaklarını uzun kulaklarını kaplayan ipeksi tüylerin üzerinde gezdirdi. Tavşanının bir lahana yaprağıyla bile mutlu olabilmesine nasıl da imreniyordu. Aslında onu anlayabiliyordu. Valentina dün gece eve altın sansı ve beyaz olanlardan oluşan bir kutu Lindt marka çikolata getirmişti ve kah- valtıda da cevizli şekerlemeyle çikolatalı külahlardan yemişlerdi. Lydia kendisini cennetteymiş gibi hissetmişti. Alfred gerçekten de cömert bir adamdı.

Bacaklarını göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerine dayadı. Sun Yat-sen de arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkarak yumuşa- cık patisini genç kızın baldınna doğru uzattı. Tavşan minicik burnu- nu saçlarının arasına sokmaya çalışırken, Lydia da bir parmağıyla onun sırtım okşuyor ve insanın başka bir insanı sevmek konusunda ne kadar ileri gidebileceğini düşünüyordu. Alfred, annesine âşıktı. Bunu aptallar bile anlardı. Peki ama annesi Alfred'e karşı ne hisse- diyordu? İşte bu konuda bir şey söylemek çok zordu, çünkü anne- sinin aklından geçenleri anlamak neredeyse imkânsızdı. Gerçi onun Alfred'i sevmediğinden emindi. Yoksa yanılıyor muydu?

Lydia, evin çatısına vuran güneş ışıklan tamamen çekilene ka- dar, bu konuyu ve birisi tarafından sevilip kolları ne anlama gelebileceğini düşündü. Sonra kollarını tavşanının küçük bedenine dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı ve yanağını onun küçük beyaz yana- ğına dayadı. Sun Yat-sen onu ne kadar sıkarsa sıkınsın, asla şikâyet- çi olmuyordu. Zaten böyle mıcıklandabilir olması onun en sevdiği özelliklerinden biriydi. Onun pembe burnunu öptükten sonra, Ba-

yan Zarya'ya görünmeden bir süre bahçede özgürce dolaşmasına izin verdi. Daha soma koşa koşa çatı katına çıkarak yatağının altından bohça gibi düğümlenmiş bir mendil aldı.

Eski Çin Mahallesi'ne doğru yürürken cebindeki mendilin ağırlığını hissetti. Bu taşlık, dar sokaklardan birinde Chang'le karşılaşmak endişesiyle adımlarını hızlandırdı. Fakat insanların düşmanca bakışlarından ve tıslarcasına söyledikleri kötü sözlerden başka bir şeyle karşılaşmamış ve sonuç olarak, *Keşke şimdi Chang de yanımda olsaydı*, diye düşünmeye başlamıştı. Onun nerede yaşadığını bilmiyor olmasına çok kızıyordu. Onun altına gizlendiği tuhaf gizlilik pelerinini yırtarak bunu ona doğrudan sormaya bir türlü cesaret edememişti. Ama bir dahaki sefere mutlaka soracaktı. *Bir dahaki sefere mi?* diye tekrarlardı içinden. Onu bir kez daha görebilecek miydi acaba? Bu düşüncenin acısıyla kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Copper Caddesi'nin kaldırım taşları kırık cam parçalarıyla kaplanmıştı ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmaya niyetli görünmüyordu. Boynunda tahtadan bir omuz askısı taşıyan bir adam bastığı her yerde kan izleri bırakarak Lydia'nın yanından geçip gitti; sokaktaki insanların çoğu, duvar diplerine sığınarak bu korkunç manzaraya bakmamaya çalışıyordu. Sadece binek arabası çekenler kendilerini bu cam kırıklarıyla dolu zeminde yürümeye zorluyordu. Bunların arasında hasır sandalet giyenler şanslı, çıplak ayaklı olanlarsa son derece şanssızdı.

Lydia aniden durdu ve Bay Liu'nun dükkânının önüne baktı. Aslında dükkânın eski yerine baktığını söylemek daha doğru olurdu. Çünkü adamın dükkânının olduğu yerde şu anda kocaman bir boşluk vardı. Dükkândaki her şey binlerce parçaya ayrılmıştı. Vitrin camı, kafese benzer kırmızı parmaklıkları, üzeri yazılı levhaları ve parşömen tomarları, hatta kapısı bile çerçevesiyle birlikte parçalanmış bir halde yerlere saçılmıştı. İki tarafında yer alan mumcunun ve muskacının dükkânlarına hiçbir şey olmamıştı ve her zamanki

gibi işlerine devam ediyorlardı. Demek ki bunu her kim tezgâhladıysa, doğrudan Bay Liu'yu hedef almıştı. Tefeci dükkânından geri kalanları görmek için içeri doğru ilerledi. Ancak dükkânın içi artık karanlık ve gizemli görünmüyordu. Güneş ışığı köşe bucak her yeri aydınlatarak her santimi tıka basa dolu olan rafları gözler önüne sermişti. Dükkânın bu halini görünce Lydia'nın içi sızladı. Karanlıkta kalan gizemli eşyalann ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Bay Liu, odanın tam ortasında bambu taburelerinden biri kadar kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordu. Eskiden duvara asılı duran Boxer kılıcının keskin ağzı dizlerinin önünde duruyordu ve üzerinde kan vardı.

"Bay Liu," dedi yumuşak bir sesle. "Burada neler oldu?"

Adam gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı. Eski haline göre çok daha yaşlı görünüyordu. "Selamlar, bayan," derken, sesi kapı gıcirtısını andırıyordu. "Üzgünüm. Dükkânımız bugün kapalı."

"Burada neler olduğunu bana anlatır mısınız?"

"İblisler geldi ve benden verebileceğimden çok daha fazlasını istediler."

Mücevherlerin sergilendiği kutular, içleri boş ve ezilmiş bir halde ayaklarının etrafına saçılmıştı. Lydia, o an duyduğu dehşetle sendeledi. Raflardaki eşyalara hiç el sürülmemişti. Çalınanlar gerçekten değerli olan mücevherlerdi.

"Kim bu şeytanlar, Bay Liu?" diye sordu kendini tutamayarak.

Yaşlı adam zayıf omuzlarını silkerek gözlerini kapadı. Kendisini bir anda dünyaya kapatmıştı. Lydia, adamın içinden hangi ruhlarla bağlantı kurduğunu merak etti. Ancak asıl anlayamadığı, adamın neden bu dağınıklığı toplamak için hiçbir şey yapmadığıydı. Yerlerde parçalanmış halde duran işlemeli çerçevenin daha önce bulunduğu yere doğru ilerleyerek çaydanlığı yerden kaldırdı ve arkadaki küçük sobanın üzerine koydu. Sonra bir tepside ikisi için yasemin çayı hazırlayarak Bay Liu'ya götürdü. Yaşlı adamın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bay Liu, kanınızı serinletecek bir şey."

Yaşlı adam, dudaklarında beliren hafif gülümsemenin ardından gözlerini açmıştı.

"Teşekkür ederim, bayan. Bu yaşlı adama karşı çok cömert ve saygılı davranıyorsunuz," dedi.

Adamın arkasından sarkan yağlı saç kuyruğunun kesilerek yere atılmış olduğunu ve uzun, püsküllü sakalına da çentikler atılarak gri kılı bir fırça haline getirildiğini ancak o anda fark edebildi. Son derece gurur kinci olan bu muamele karşısında bir anda şoka uğramıştı. Bu hareket, dükkâna yapılan saldırıdan da kötüydü. Çok, çok daha kötü.

Diğer tabureyi çekip adamın yanına oturdu. Gözleri önünde insanlar gelip geçiyor, fakat onlara bakmaktan çekinerek yüzlerini başka tarafa çeviriyorlardı. Bunun üzerine Lydia, Bay Liu'ya dönerek, "Neden kimse yardıma gelmiyor?" diye sordu.

Yaşlı adam da, "Korkuyorlar," diyerek, umursamazca sıcak çayını yudumlamaya devam etti. "Ve onları bu yüzden suçlayacak değilim."

O sırada Lydia'nın gözleri kılıca, üzerinde, kahverengiye dönmeye başlamış kana takıldı. Saldırı, o buraya gelmeden çok kısa bir süre önce yapılmış olmalıydı, çünkü keskin kanın bir kısmı hâlâ parlıyordu.

"Kim bu iblisler?"

Bu soru üzerine yaşlı adam ağır ağır, fakat uzun ve derinden nefesler alıp verirken, toza ve kırık cam parçalarına bulanmış dükkâna uzun bir sessizlik hâkim olmuştu.

"Gerçekten böyle şeyleri bilmek istemezsin," diye cevap verdi en sonunda.

"Hayır, istiyorum."

"Öyleyse siz bir aptalsınız, bayan."

"Yoksa komünistler mi yaptı bunu? Silah almak için paraya ihtiyaçları olduğunu duymuştum."

Bay Liu, siyah gözlerini şaşkınlıkla ona doğru çevirerek, "Hayır, bunu yapanlar komünist falan değildi. Sizin gibi bir yabancı komünistlerin neyin peşinde olduğunu nereden bilecek?"

"Etrafta bir sürü laf dolaşıyor," diye cevap verdi Lydia.

Buna karşılık olarak Bay Liu keskin bakışlarını genç kıza çevirerek, "Kendinize dikkat edin, bayan. Çin, diğer yerlere benzemez. Burada farklı kurallar işler," dedi.

"Peki, kafalarına göre kanunlar koyarak sizin dükkânınızı harap edip paramızı alabileceklerini iddia eden bu iblisler kim? Polis nerede? Neden gelip sizi koru..."

"Polis falan yok bu memlekette. Hiç kimse gelmeyecek," diye isyan ederek sözünü kesti Bay Liu.

"Ama neden?"

"Çünkü gelmemeleri için para alıyorlar."

Lydia, sıcak çaya rağmen içinin üşüdüğünü hissetti. Bay Liu haklıydı. O, İngilizce konuşan bir Rus olarak, bu dünyaya ait değildi. Çinli polisler, Komiser Lacock'a hiç benzemiyorlardı. Birkaç saat öncesinde şiddetle nefret ettiği Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin polis şefi, birden gözüne makul ve şerefli biri gibi görünmeye başlamıştı. Komiser Lacock saygın ve güven verici bir memurdu. *Keşke tek camlı gözlüğü ve otoriter sesiyle burada kıyametler kopararak bu kargaşanın icabına baksa,* diye düşündü. Ama bu bölge onun yetki alanının dışındaydı. Burası tamamen Çin'e ait olan Junchovv kasabasıydı. Bu yüzden Lydia, susup oturmaya karar verdi. Uzun süren bir sessizlikten sonra, Bay Liu'nun tek eliyle kılıcı yerden kaldırıp doğrultarak, "Bir tanesini yaraladım," demesi, Lydia'da hafif bir şok etkisi yaratmıştı.

"Yarası ağır mı?" diye sordu.

"Yeterince ağır."

"Neresinden yaralandı?"

"Boynundaki dövmeyle kestim," diye cevap verdi yaşlı adam, sakın bir gururla.

"Dövmeye mi? Ne çeşit bir dövmeydi bu?"

"Dövmesinin çeşidinden sana ne?"

"Yoksa yılan mıydı? Siyah bir yılan olmasın?"

"Belki de."

Lydia tahmininde yanılmadığına emindi. "Daha önce onlardan bir tanesini görmüştüm," dedi.

"Öyleyse etrafını iyi kolla. Yoksa siyah yılan seni de kalbinden sokabilir."

"Onlar bir çete, öyle değil mi? Şu üçlü topluluktan bir tanesi. Bu kardeşlik örgütlerini duymuştum. Esnaftan zorla para..."

Yaşlı adam, romatizmadan eğrilmiş parmaklarından birini telaşla ağzına götürüp Lydia'ya susmasını işaret ederek, "Güzel gözlerinin yerlerinde kalmasını istiyorsan, onların adını bile anma," dedi.

Lydia elindeki küçük fincanı yavaşça, yerde duran emaye tepsiye bıraktı. Adamın, yüzündeki korkmuş ifadeyi görmesini istemiyordu.

Hemen sonra, "Peki, ne yapacaksınız?" diye sordu.

Adam aniden kılıcını yerdeki tepsiye saplayınca, emaye malzeme tam ortadan ikiye ayrıldı; Lydia da hiç beklemediği bu hareketin etkisiyle oturduğu yerden havaya sıçradı.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Onlara istedikleri parayı ödeyeceğim," dedi fısıltıya benzer bir sesle. "Bir yerlerden dolar bulup onlara vereceğim. Ailemin karnını doyurmaya devam edebilmem için başka çarem yok. Bu yaptıkları sadece bir uyarıydı. Eğer istediklerini vermezsem, devamı gelecektir."

"Camları temizlemenize yardıma olabilir miyim?" diye teklifte bulundu Lydia.

"Hayır." Sanki genç kız ayaklarını kesmeyi teklif etmiş gibi, sert bir tonda cevap vermişti. Sonra kendisini biraz toparlayarak, "Hayır, ama yine de teşekkür ederim, bayan," dedi.

Lydia, adamın teşekkürünü başını sallayarak kabul etmiş, ama dükkândan ayrılmamıştı.

Bunun üzerine Bay Liu, "Bir şey mi vardı, bayan?" diye sordu.

"Ben buraya iş yapmaya geldim," diye cevap verdi Lydia kararlı bir şekilde.

Yaşlı adam huysuzca yere tükürerek, "Bugün iş falan yapmıyorum ben," dedi.

"Ama ben satın almaya geldim, satmaya değil," diye diretti genç kız.

Doğru cümleyi söylemiş olacaktı ki, adamın sert tavrı, sihirli bir değnek dokunmuşçasına birden değişivermiş, o ana kadar donuk donuk bakan gözleri parlamaya başlamıştı. Derhal dükkân sahiplerine özgü gülümsemesini yüzüne yerleştirerek konuşmaya başladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Üzgünüm birçok eşya harap oldu, ama..." Bir an duraksadı ve gözlerini dükkânın arka tarafındaki askılığa kaydırarak, "Kürkler hâlâ mükemmel durumda. Siz zaten hep kürklerden hoşlanmışsınızdır," dedi.

"Hayır, kürk almayacağım. Bugün onlarla ilgilenmemin sırası değil. Geçen sefer getirdiğim saatin parasını verip onu geri almak istiyorum," diyerek niyetini açıkladı. Sonra elini mendilin durduğu cebine kaydırarak, "Yeterince param var," dedi.

"Gerçekten üzgünüm, o çoktan satıldı," diye cevap verdi Bay Liu.

Bu cevabına karşılık, Lydia umutsuzlukla dolu küçük bir çığlık atmca çok şaşırmıştı. Kızın yüzünü bir süre dikkatle inceledikten sonra, "Küçük hanım, bugün zor durumda kalmış yaşlı bir adama, kendi camiasından bir kişi bile suratına bakmazken, gerçekten çok iyi davrandınız ve bu yüzden gerçek bir iyiliği hak ediyorsunuz," dedi. Ardından siyah sobanın yanına giderek verniklenmiş çay kutularının bulunduğu raftan kahverengi cilalı bir çanak aldı. Sonra da çanağın kapağını açıp içinden çuha bezinden yapılmış bir ambalaj çıkardı.

"İşte burada," dedi. "Size saat karşılığında ne kadar para ödemiştiniz?"

"Dört yüz Çin doları," diye anında cevap verdi Lydia. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi?

Yaşlı adam kuş pençesine benzeyen çelimsiz elini kıza doğru uzattı.

Lydia, içine parasını koyup çıkın yaptığı mendilini cebinden çıkarıp onun avucuna bıraktı. Bay Liu'nun parmakları hemen mendilin üzerine kapanıvermişti. Genç kız da çuha bezinden ambalajı alıp bir kez olsun içine bakmadan cebine attı.

Yaşlı adam bu alışverişten memnun görünüyordu. "Ateşten gelen ruhların nefesini beraberinde getiriyorsunuz, genç bayan," dedi. Kısa bir süre kızın yüzünü inceledikten sonra farkında olmadan, yüzünün önüne gelen bir tutam kızıl saç alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Buraya gelmekle çok büyük riske girdin, ama anlaşılan ateş ruhlarının koruması altındasın ve onlardan biri olmuşsun. Yine de unutma, yılanın ateşten korkusu yoktur. Hatta ateşin sıcaklığı hoşuna gider. Bu yüzden dikkatli adımlar atmalısın."

Lydia, "Merak etmeyin, dikkat ederim," dedi. Enkazın arasından geçip yola koyulurken, omzunun üzerinden arkasına bakarak, "Ateş, yılanları yakıp yok edecektir. İzleyin ve görün," dedi.

"Onlardan uzak durun, küçük hanım. Komünistlerden de," diye seslendi yaşlı adam.

Adamın ifade şekline şaşırarak ani bir dürtüyle, "Siz komünist misiniz, Bay Liu?" diye sordu.

Yaşlı adamın yüzü gözle görülür bir biçimde değişmişti, Lydia o anda aralarındaki duvarın tamamen yıkıldığını hissetti.

"Komünizmin ve Mao Zedong'un taraftarı olacak kadar aptal olsaydım," dedi. Bunları, sanki sokaktaki biriyle konuşuyormuş gibi, daha yüksek sesle söylemişti. "... Kellemen şehir surlarının üzerinde bir kazığa geçirilerek gelip geçen herkesin üzerine pislik atması için sergilenmesini hak ederdim."

"Tabii ki," dedi Lydia.

Sonra yaşlı adam, genç kızı selamlamak üzere eğildi. Ama bu selamın hemen öncesinde adamın yüzünde beliren gülümseme, Lydia'mn dikkatinden kaçmamıştı.

O ölebilirdi. Gün boyu yaşadıklarından bu sonucu çıkarmıştı. Hatta çoktan ölmüş bile olabilirdi. Bu kelimeler Lydia'mn zihninde, şu lanet olasıca pirinçten yapılma çanlar gibi çınlıyor ve titreşimleriyle beynini parçalara ayırıyordu. Onu da ele geçirip hırpalayabilirlerdi. Tıpkı Bay Liu'ya yaptıkları gibi. Bunu düşünmek istemiyordu, ama daha kötüsünü de yapabilirlerdi.

Kendi bölgesine dönmek üzere eski şehrin sokaklarında hızla yürümeye başladı. Bu sefer gözleri, daracık sokaklarda serserice dolaşan gürültülü kalabalığın arasında Siyah Yılan damgası arıyordu. Bir köşede, çardak altında hikâyeler anlatan bir masalcı dikkatini çekmişti. Dinleyicileri tahta sıralara oturmuş, kendilerinden geçmiş bir halde adamı dinliyorlardı. Aralarından biri başını kaldırarak onu tanıdığını anlatan kısılmış gözlerle genç kıza baktı. Lydia bu adamı daha önce hiç görmediğine emindi. Adamın boynu siyah bir eşarpla gevşekçe sarılmıştı. O anda hemen o bez parçasını yırtıp altında ne olduğuna bakmak istedi. Acaba eşarbın altında bir yılan dövmesi ya da Bay Liu'nun kılıcına bulaşan kanın aynısını bulabilir miydi? Caddeden aşağıya inerken, adam hâlâ sessiz bakışlarıyla onu takip etmeye devam ediyordu. Bu yüzden adımlarım hızlandırarak eski kemerin altından geçip kendi bölgesinde bulunan Strand mağazasına doğru yokuş yukarı tırmanmaya koyuldu.

Nihayet kütüphaneye varabilmişti. Burası dışarıya göre hem daha serin, hem de güvenliydi. Ayrıca Çinlilerin içeri girmesine izin verilmezdi.

Gotik tarzdaki pencereleri ve kemerli girişiyle gösterişli bir mimariyle inşa edilmiş taş binaya ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Kütüphane binası, büyük meydana kadar yayılan genişliğiyle Uluslararası Bölge'nin merkezinde yer alıyordu. İçeri girdiğinde öylesine telaşlıydı ki, masasında oturan Bayan Barker'a kibarca, "Tünaydın," demeyi bile güçlkle akıl edebildi. Sonra tavana kadar uzanan art arda sıralanmış kitaplıkların arasındaki uzun ve loş koridorlardan geçerek hızla salonun öbür ucuna koşturdu. Kendisini nihayet kendi toprağına kavuşmuş bir kurt gibi hissediyordu.

Derin derin nefesler almaya çalıştı. Büyük bir mücadele vermişti ve her şey kontrolden çıkmış gibi görünüyordu. Ciğerleri bir türlü içine çektiğı havayı kabul etmiyor, dizleriye küt küt atan kalbinin ritmine ayak uydurmaya çalışarak sapır sapır titriyordu. "Chang An Lo, nerelerdesin?" diye inledi sessizce.

Panik yaşıyordu. Mantıksız, körü körüne bir panik. Ve bunu yaşıyor olmasının düşüncesine bile kızıyordu, ama içine düştüğü bu durumdan kurtulmasını sağlayan, yine bu duygu olmuştı. Çünkü kızgınlığı ve çılgınca öfkesi sayesinde, yılanlara ve başının etrafında fırl fırl dönen kılıçlara ilişkin hummalı düşüncelerinin tümünü kafasından atmış ve o anda zihninde doğru dürüst düşünebilmesi için temiz bir zemin açıldığını fark etmişti.

Chang An Lo tabii ki ölmemişti. Bu mümkün değildi. Zaten böyle bir şey olsa bunu hemen içinde hissederdi. Emindi bundan. Ama yine de onu bir an evvel bulup uyarması gerekiyordu.

Ayrıca masalcıyı dinleyen adam da onlardan biri değildi. Tabii ya. Çin Mahallesi'nde iblis yabancıları görmekten hoşlanmadığı için ona öyle dik dik bakmıştı. Hepsi bu.

Sonra, *İşte şimdi mantıklı düşünüyorsun. Artık saçmalamak yok, Lydia,* diye kendisini telkin etti.

Fayans döşeli serin zemine, çökerek başını arkasında duran, sert İngiliz ahşabından yapılmış kitap raflarına dayadı. Bunların ne kitabı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, ama hiç anlayamadığı bir sebeple onu rahatlatıcılardan, onlara bu şekilde temas etmek

çok hoşuna gitmişti. Böylece gözlerini kapatıp kendisini uykunun kollarına bıraktı.

"Gitme zamanı, Lydia."

Kendisine seslenildiğini duyunca hemen gözlerini açtı. Başının üzerinde yanan ışığın etkisiyle gözlerini kırpıştırarak ayağa fırladı.

"İçin geçmiş, değil mi, camm? Samrım çok fazla ders çalışıyor-sun," dedi genç kadın. Bayan Barker, sanki üzerine yağmur dam-laları düşmüş gibi görünen, büyük çillerle kaplı burnuyla kibar yüzlü bir kadındı ve bazen masasının çekmecesinde Lydia için şekerleme bulundururdu. "On dakika içinde kapatıyoruz," diye uyardı tek-rar.

Lydia, "Peki, elimi çabuk tutarım," diyerek, hızla başka bir ko-ridora geçti.

Başı kurşun gibi ağırlaşmıştı. Zihni, kısacık uykusunda bile onu taciz eden, bölük pörçük vahşi rüyaların etkisinden kurtula-mamıştı. Yine de önünde duran adamı hemen tamdı. Lydia'mn var-lığından habersiz, üst raflardaki bir kitaba uzanmaya çalışıyordu. Kitabın başlığı Lydia'mn dikkatini çekmişti: *Fotoğrafçılık: Kadınlara ait nü figürler*.

"Merhaba, Bay Mason. Fotoğrafçılıkla ilgilendiğinizi bilmiyor-dum," diye laf attı.

Adam bir anda olduğu yerde sıçramıştı. Parmaklarını kitabın üzerinden savururcasına çekmiş, kendisini çabucak toparlayarak başını hiçbir şey olmamış gibi genç kıza doğru çevirmişti. Yüzün-de samimi bir ifade vardı, fakat koyu renk takım elbisesi yüzünden otoriter ve mesafeli görünüyordu.

"Ah, bir an aklım gitti. Burada seninle karşılaşmayı hiç bekle-miyordum. Şu anda evinde ödevini yapıyor olman gerekmez mi-y-di?" diye sordu.

"Ben de zaten ödevlerim için birkaç kitap bakıyordum."

"öyleyse acele et. Bayan Barker kütüphaneyi kapatmak istiyor."

"Peki, acele ederim." Bir parmağını şiirle ilgili kitapların üzerinde aylak aylak gezdirerek, Mason'm seçtiği kiTabiiyerine koyup koymayacağını görmek için bekledi. Mason kitabı yerine bıraktı.

"Canım ne istiyor biliyor musunuz, Bay Mason?" Lydia, bu soruyu sorarken, adamın yüzüne bakmaya cesaret edememişti.

"Ne istiyor?" dedi Bay Mason.

"Bir dondurma."

Bay Mason, cevap olarak, "Öyleyse sana hemen bir tane ısmarlayabilirim, Lydia," derken, açıkça gülümsüyordu.

Lydia evine gitmek için koştururken, yağmur insanın tenini acıtan, şiddetli ve keskin damlalar halinde tekrar yağmaya başlamıştı. Annesini çatı katında, akşamleyin dışarı çıkmak üzere hazırlanırken bulunca hayal kmkılığına uğradı. Ah, evet, doğru ya işe gidiyordu. Bir an için onun dans hostesi olarak çalışmaya başladığını unutmuştu. Bu işten kazandığı parayla kirayı ödeyebiliyordu. Zaten onun da istediği bu değil miydi? Bu durumda şikâyet etmemesi gerekiyordu, ama özellikle bu gece yalnız kalmak istemiyordu. Bu sırada Valentina, saçlarını başının üzerinde ustaca kıvrarak toplamakla meşguldü ve gözleri umutla parlıyordu.

Anlaşılan sadece işe gitmek için hazırlanmıyordu.

"Alfred, bu gece de sana eşlik edecek mi?" diye sordu. Sonra annesinin aşağı yuvarlanan saç tokalanından birini yerden aldı ve arasına sıkışan iki siyah saç telini söküp çıkararak parmaklarının arasında bükmeye başladı.

Valentina, Beethoven'in *Beşinci Senfoni*'sinden bir parça mırıldanıyordu, fakat Lydia'nın sevdiği parlak kırmızı renkli rujunu sürerken sesi duyulmaz oldu.

"Evet, beni evden o alacak zaten, hayatım," diyerek, bu söyle-

diğinin Lydia üzerinde bıraktığı etkiyi görebilmek için başını yan tarafa çevirdi. "Her gece çalıştığım otele geliyor ve tüm danslarımı o satın alıyor. Alfred, rüya gibi bir adam."

"Ne tuhaf rüyaların var, anne."

"Off, saçmalama, Lydia," diye atıldı Valentina. "O, bize yardım ediyor. Akşam yemeğinin nereden geldiğim sanıyorsun?" derken, bir dilim kavun ve Fransız ekmeğinin yanı sıra, üzerinde koca bir dilim dana eti bulunan tabağı işaret etmişti. "Aslında ona minnettar olman gerekir."

Bunun üzerine Lydia, hiçbir şey söylemeden masaya oturdu ve kütüphaneden aldığı şiir kitaplarından birini okumaya koyuldu. Sayfalan çevirirken, birdenbire aklına gelmiş gibi, "Neden onu bir dakikalığına yukarı davet etmiyorsun? Böylece ben de ona bizzat teşekkür edebilirim," dedi.

Valentina, kızının bu teklifini duyunca, boynunu pudralamayla bırakmıştı. Üzerinde yine, Alfred'in hayran olduğunu söylediği lacivert ipek elbisesi vardı. Gerçi Lydia, Valentina çuval bile giyse, Alfred'in olağanüstü ve eşsiz bulacağından emindi.

"Neden?" diye sordu annesi tedbirli davranmaya çalışarak. "Yine ne muzırlıklar planlıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Asla uslanmıyorsun, *dochenka*. Komiserle birlikte geçirdiğimiz bu öğleden sonrayı bir düşünsene. Senin çok vahşi olduğunu ve kırbaçlanmayı hak ettiğini söylerken, gayet ciddiydim."

"Biliyorum, anne."

Valentina, boynuna mineli bir kolye bağlarken, "Ne kadar güzel bir şey bu, anne. Yeni mi?" diye sordu.

"Hımm."

"Bak göreceksin, bu sefer çok daha uslu davranacağım. Gitmeden önce Bay Parker'ı yukarı davet et. Lütfen, anne."

Valentina, parmaklarını bir kusur arar gibi kızının çene çizgisinin üzerinde gezdirirken, "Umarım sözünü tutarsın," dedi.

Lydia'ya bakarken, Alfred Parker'ın gözlerinin içi gülüyordu. "Bu çok hoş," dedi.

Kömür rengi sık bir takım giymiş ve kahverengi saçlarına da parlasınlar diye ışıltılı bir şeyler sürmüştü. Genç kız onun bu halini görünce bir kez daha oldukça seçkin bir adam olduğunu düşünmüştü, ama gözlükleri ona göre hâlâ bir utanç kaynağıydı. Lydia'nın hazırladığı tek içimlik votkasını içiyor ve içkisi bir fincanla ikram edildiği halde, bunu hiç sorun etmiyordu. Lydia kitabını alıp masasına geri döndü.

"Ödev yapmakla meşgulsün, öyle mi?"

"Evet."

"Şiirden hoşlanır mısın?"

"Evet."

"Ah, güzel."

"*Lydochka*," diye seslendi Valentina, Lydia'ya aşırı kibar gelen bir sesle. "Sanırım Alfred'e bir şeyler söylemek istiyordun."

"Evet."

Alfred'in gözleri yine parlamaya başlamıştı.

Lydia derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Size kötü davrandığım için üzgünüm ve bana karşı göstermiş olduğunuz nezaketinizden ötürü size teşekkür etmek isterim," dedi. Sonra annesinin boynundaki kolyeye bakarak, "Pardon, aslında bize karşı demem gerekirdi. Her neyse. İşte bu yüzden size bunu vermek istiyorum," diye konuşmasını bitirdi.

Kelimeler ağızından, kafasında prova ettiğinden çok daha hızlı çıkmıştı. Çuha bezinden küçük paketi, daha önce Sun Yat-sen'in içinde geldiği şapka kutusunun üzerinde bulunan kurdeleyle bağlanmış bir halde adama uzattı. Alfred etkilenmiş görünüyordu.

"Lydia, hayatım. Bana hediye vermene hiç gerek yok. Gerçekten."

"Bunu almanızı istiyorum."

Alfred, "Teşekkür ederim. Ne kadar incessin," diyerek hediyeyi kabul etti ve Lydia'mın yanağına mahcup bir öpücük kondurdu. Adamın çenesi yanağına sürünerek cildini hafifçe tahriş etmişti. Kurdeleyi ve çuha bezinden yapılmış ambalajı özenle açarken, paketin içinden, şüphesiz, evde yapılmış incik boncuk gibi bir şeyin çıkacağını umuyordu. Avucunun içinde gümüş kapaklı saatin parladığını görünce sanki tüm kanı çekilmiş gibi, yüzü bembeyaz oldu ve ağır ağır kanepeye çöküp kaldı.

Bu küçük şokun ardından ilk konuşan Valentina olmuştu. "Aman Tamım, küçüğüm, nereden buldun bunu? Gerçekten çok güzel bir şey."

"Bir tefeci dükkânından aldım," diye cevap verdi Lydia.

Alfred Parker, parmaklarını sürekli olarak saatin üzerinde gezdirerek kasasını açıyor, zembereğini kuruyor ve ibresini ayarlıyordu. Sanki ona dokunmaya doyamıyor gibiydi. Gözlerini bir saniye bile saatinden ayırmadan, şaşkın bir ses tonuyla, "Bu benim saatim," dedi.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Lydia.

"Onu hangi tefeci dükkânında bulacağım nereden bildin?"

"Çünkü onu oraya ben bırakmıştım," deyiverdi genç kız.

O anda Valentina, Alfred'in başının üzerinden düşmanca bir ifadeyle kıзма bakarak, sanki onun boynunu koparmak istiyormuş gibi iki eliyle vahşice bir burkma hareketi yapmıştı.

Alfred başını yavaşça kaldırarak, şaşkınlık dolu bakışlarını Lydia'ya dikti. Daha yeni yeni anlamaya başlamıştı. "Onu sen çaldın," dedi aniden.

"Evet."

Adam, hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi başını sallayarak,

"Yani babamın saatini benden çalan kişinin sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Ağzından öfkeyle çıkacak kelimeleri zapt etmek istercesine, eliyle ağzını ovuşturdu. "Onun değerli bir şey olup olmadığını neden sorduğun belli oldu," dedi.

Lydia, şimdi umduğundan çok daha kötü hissediyordu. Saatini geri almıştı işte. Öyleyse neden artık gitmiyordu? Gidip annesiyle dans etseydi ya.

Fakat adam biran evvel gidip onu rahat bırakmak yerine, ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Şimdi tam masanın yanında duruyordu, Lydia onun burnunun içindeki kılları bile görebiliyordu.

"Sen çok ahlaksız ve günahkâr bir kızsın," dedi. Sesi fiziksel bir acı çekiyormuşçasına, son derece gergin çıkıyordu. "Senin ruhun için dua edeceğim." Bir eliyle saatini, diğer eliyle de sıkıca masayı kavramıştı. Lydia, onun söylemek isteyip de söylemediği çok şey olduğunu biliyordu.

"Artık onu geri aldınız," diye mırıldandı. İnatla adamın gözlerine bakmaya devam ediyordu. "Babanızın saatiydi. Mutlu olacağınızı düşünmüştüm," dedi.

Parker, hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti.

Valentina, "*Dochenska*, seni küçük aptal," diyerek, ısığa benzer bir sesle tısladı. "Neler yaptın sen?"

Lydia annesinin eve döndüğünü fark ettiğinde, saat gece yarısını geçiyordu. Karanlık ve sessiz odada yankılanan ayak seslerini ve yüksek topuklarının döşeme tahtası üzerinde çıkardığı tıkırtıları duymuş, ama yatağında yatmaya devam ederek yüzünü duvara dönüp uyuyor gibi yapmıştı. Valentina perdesini kenara çekip yatağının kenarına oturduğunda bile, inatla gözlerini kapalı tuttu. Annesi hiç konuşmadan uzunca bir süre orada öylece oturdu. Lydia,

onun huzursuz soluk alıp verişlerini ve eteğini çekiştirerek çıkardığı hışırtılan duyabiliyordu. Sanki parmakları da düşünceleri kadar yoğun gibiydi. Kilise saati gece yarımı, bir asır kadar uzun gelen bir süre sonra da biri vurdu ve Valentina, ancak o saatten sonra konuşmaya başlayabildi.

"Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın, Lydia Ivanova. Belki Alfred, canlı canlı derini yüzmeye kalkmadı, fakat onun yerine neredeyse ben yapacaktım bunu. Beni korkutuyorsun."

Lydia, kulaklarını kapamak istiyordu, ama buna cesaret edemedi.

Sonra, "Onu sakinleştirdim," diyerek içini çekti annesi. "Bunları bana neden yaşıyorsun, Lydia? Hem de bir günde üst üste iki kez. İlk önce karakolda yaşadıklarımız, şimdi de bu saat meselesi. Herhalde aklını kaçırdın."

Bir süre başka bir şey söylemedi. Lydia onun konuşmasını bitirdiğini düşünmeye başladı. Ancak yanılmıştı.

"Söylediklerinin hepsi yalandı, öyle değil mi?" diye sorduktan sonra, onun cevap vermesini bekledi, ama karşıdan hiçbir cevap gelmeyince konuşmaya devam etti. "Bana paranın kaynağı konusunda hep yalan söyledin. Şimdi geçmişini düşündüğümde, bana düzinelerce yalan söylediğini anlayabiliyorum. Bay Yeoman'ın götür işleri için sana para verdiğini, sokakta bir cüzdan bulduğunu ya da ücret karşılığında birisinin ödevine yardım ettiğini söylediğin zamanlarda, aslında hep yalan söylüyordun. Ayrıca okulda Bay VVilloughby'yle birlikte yaptığın bir iş de yoktu, öyle değil mi? Bütün o paralar Alfred'in saatinden geliyordu. Sen gerçekten de aşağılık ve günahkâr bir hırsızısın."

Valentina derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Lydia o sırada gerginlikten boğulmak üzereydi.

"Artık bütün bunlara bir son vermen gerekiyor. Yoksa çok yakında hapsi boylayacaksın ve ben buna izin veremem. Bir daha asla asla çalmamalısın. Sana bunu yasaklıyorum."

Kelimeler annesinin ağzından artık kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Aniden yatağındaki ağırlığın kalktığını hissetti ve annesinin topuk seslerini duydu. Hemen sonra Valentina'nın odasında bir mumun yakıldığını fark etti. Bir şişenin fincan kenarına çarpmasıyla çıkan çınlama sesini duyunca, midesi bulanmaya başladı. Çarşafımın altında top gibi kıvrılarak dizlerini karnına doğru çekti ve parmak eklemlerini ağzına bastırdı. Bunu farkında olmadan o kadar sertçe yapmıştı ki, sonunda canı acımıştı. Annesi ondan nefret ediyordu. Günahkâr olduğunu söylemişti. Ama günahkâr bir hırsız olmasa, çoktan köprü altlarında açlıktan ölmüş olurlardı. Bu durumda doğru neydi? Yanlış neydi? Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilemiyordu.

Mesela komünistlere yardım etmek doğru muydu? Yoksa ölümcül bir hata mıydı?

Zihnini rahatsız eden sesleri bastırmak için, bu akşam ödev yaparken öğrendiği Wordsworth'e ait bir şiiri sessizce ezberden okumaya çalıştı. *Bir bulut gibi yalnız dolaştım sokaklarda...* Sonra bu sözleri mantıksız bularak birden sustu. Bir bulut yalnızlıktan ne anlardı ki?

Tıpkı bir kurt gibi gizlice ve hiç ses çıkarmadan yaklaştığından, Chang arkasından gelen ayak seslerini güçlükle duyabilmişti. Ama yine de gelenin o olduğunu hemen anlamıştı. Onu hissetmemek, kendi kalp atışlarını hissetmemekten farksız olurdu. Nehri seyretmeyi bırakıp kıza döndü. Onu görür görmez, damarlarında bal kadar tatlı zevk damlalarının akmaya başladığını hissetti. Şapka giymemişti ve saçları güneş ışıklarının altında bakır rengi dalgalar halinde çağlıyordu, fakat gözleri üzüntüden kaynaklanan gölgelerle doluydu. Daha önce onu hiç bu kadar kırılğan gördüğünü hatırlamıyordu.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi genç kız utanç bir şekilde. Konuşurken dereyi ve onun ayağını diktığı kumluk dar araziye işaret etmişti. "Burası çok sessiz ve sakin. Ne güzel. Eğer buraya yalnız kalmak için geldiyse, ben hemen.

Chang cümlesini tamamlamasını beklemeden, "Hayır, lütfen," dedi. "Burası, sen gelmeden önce benim için kupkuru bir çölden farksızdı."

Lydia, bu iltifatına karşılık genç adamı eğilerek selamladı ve, "Beni onurlandırdınız," dedi.

Tilki kız, Çinli âdetlerini öğreniyordu demek. Kızın bu davranışının içinde uyandırdığı coşku ve mutluluğa kendisi bile şaşırmıştı.

Büyük, yassı bir kayanın üzerine oturdu. Elini taşın güneşin altında ısınmış gri yüzeyi üzerinde gezdirirken, bir kertenkelenin kayanın içindeki bir çatlaktan fırlayarak kaçtığını fark etti. Uzun, sivri tırnakları olan sevimsiz, gri renkli bir hayvandı.

"Seni uyarmam gerekiyor, Chang An Lo. Zaten buraya geliş sebebim de bu."

"Uyarmak mı?"

"Evet. Tehlikedesin."

Kızın sözlerinin ağırlığını kaburgalarında hissetmişti. "Ne çeşit bir tehlikeden bahsediyorsun?" diye sordu.

Sonra nehir kenarına gidip çömeldi, fakat kızı görebilmek için başını ondan tarafa çevirdi. Açık kahverengi bir elbise giymişti ve bu haliyle ağaçlarla bütünleşmiş gibi görünüyordu. Gözleriye kendisine odaklanmıştı.

"Kara Yılan Kardeşlik Örgütü'nden gelebilecek bir tehlikeden bahsediyorum," diye cevap verdi genç kız.

Bunun üzerine, Chang kızgın ve sert bir tonda tıslar gibi konuşarak, "Uyarın için teşekkürler, ama ben zaten her şeyin farkındayım. Beni de tehdit ediyorlar. İyi de, senin Kara Yılan'dan nasıl haberin oldu?"

Lydia yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, onun gözlerinin içine bakarak, "Boyunlarında kara yılan dövmesi olan iki adamla küçük bir muhabbetim oldu. Beni bir arabanın içine sürükleyerek senin nerede olduğunu sordular," diye cevap verdi.

Tilki kız yaşadığı bu tehlikeyi hafife alıyordu belki, ama kendi kalp atışları, kızın başına gelenleri duyduktan sonra tamamen çıldırmıştı ve sakinleşecek gibi değildi. Vücudunu aniden saran titremeyi kıza fark ettirmemek için elini suya daldırdı. Öfkesinin onu ele geçirmesine izin vermeden, onu kontrol etmesi gerekiyordu.

Simsiyah gözleriyle kızın gözlerine bakarak konuşmaya başladı. "Lydia Ivanova, beni dinle. Çin Mahallesi'nden uzak durmalısın. Asla o semtin yakınına gitme. Hatta kendi bölgede dolaşırken bile çok dikkatli olmalısın. Kara Yılanlar, dişlerinin arasında zehir taşırlar ve çok güçlüdürler. İnsanları yavaş yavaş ve vahşice öldürürler. Ayrıca..."

Lydia, daha fazla dinlemeye dayanamayarak, "Tamam, sakın ol. Gördüğün gibi beni serbest bıraktılar. Bu kadar öfkelenmene gerek yok," diye sözünü kesti.

Kızın gülümseyen yüzünü görünce kalp atışları normale döndü. Kız kötü düşünceleri aklından sökü� çıkarmak ister gibi, elini uzatarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Chang, kızın parmak uçları tenine dokunduğu anda, onun başka şeylerden konuşmak istediğini hissetmişti.

"Nerede oturuyorsun, Chang An Lo?" diye sordu.

Bu soruyu onaylamadığından başını iki yana sallayarak, "Bunu bilmesen daha iyi olur," dedi.

"Of, haydi ama."

"Böylesi senin için çok daha güvenli olur. Benim hakkımda hiçbir şey bilmemelisin."

"Ne iş yaptığını bile mi?"

"Evet."

Küçük bir kızgınlık nöbeti geçirmek üzereydi. Ofılayıp puflamaya başladı. Böyle durumlarda kertenkele gibi yanaklarını şişirmek, bazen işe yarardı. Sonra başını hafifçe eğip onu ayartmaya çalışırcasına gülümseyerek, "Bana en azından yaşını söyler misin? Bunu bilmemin bana bir zararı olmaz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki olmaz. On dokuz yaşındayım," diye cevap verdi Chang.

Gayet saygısızca, fazlaca özel sorular soruyordu ama Chang, onun bunu kasten yapmadığını bildiğinden, alınmadı. Onun tarzı böyleydi. Sonuçta o bir *fanqui*'ydi ve iblis bir yabancıdan incelik beklemek, bir kara kurbağasından tarla kuşu gibi ötmesini beklemekle aynı şeydi.

"Peki, ya ailen? Kız ya da erkek kardeşin var mı?"

"Benim ailem öldü. Hepsi öldü."

"Ah, Chang, çok özür dilerim."

Chang elini sudan çıkarırken, çamurun içinden bir de kurbağa çıkardı ve "Aç mısın, Lydia Ivanova?" diye sordu.

Chang ateş yakıp, kurbağayla birlikte nehirden tuttuğu iki küçük balığı, her birini yapraklara sararak pişirdi. Lydia da kendi payına düşeni onun gözleri önünde afiyetle yedi. Yerden aldığı dört adet çubuğu bıçağıyla yontarak ilkel yemek çubukları haline getirdi. Lydia'ya büyük bir zevkle bunları kullanmayı öğretirken, kızın ellerini kendi elleriyle kontrol ederek onun narin parmaklarının çubukların etrafında kıvrılıp bükülmesini sağlamıştı. Balığı çubukların arasından düşürdüğü zaman attığı kahkaha, başlannın üzerinde yükselen söğüt dallarının hıştırtılarını bile bastırarak fısıltı halinde duyulmalarını sağlamıştı. Nehir Tanrısı Lo-shen bile bir an olsun durup bu kahkahaları dinlemiş olmalıydı.

Tilki kız, Chang'in daha önce hiç görmediği kadar rahatlamış görünüyordu. Bütün vücudu gevşemiş, gözlerini hapseden gölgeler yok olmuş ve alev alev yanan bakır rengi saçları kadar kendisiyle bütünleşmiş olan tedirgin bakışlarından kurtulmuştu. Chang bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Genç kız kendisini güvende hissediyordu. Hatta o kadar güvende hissediyordu ki, sekiz yaşındayken, sokak cambazlarının ters taklalarından birini taklit etmeye çalışırken kolunu kırdığını bile anlatmıştı ona. Çinli bir kız, eve gidene kadar sıkı dursun diye, iki tarafına bambu çubuklar bağlayarak kırığı desteklemişti. Annesi ilk önce onu çok fena azarlamış, fakat kolu tamamen iyileşince, kızma doğru dürüst ters takla atmayı öğretmesi için bir Rus balet ayarlamıştı. Lydia Ivanova, o baletten öğrendiklerini göstermek için hemen ayağa fırladı ve birden havaya sıçrayarak, eteğinin de bir an için kendisiyle birlikte ters dönüp olabilecek en uygunsuz biçimde başına geçmesine sebep olan son derece düzgün bir takla gösterisi sergiledi. Sonra tekrar yere oturdu ve ona dişlerini göstererek gülümsedi. Bu kızın gülümsemesini seviyordu.

Chang de kahkahalarla genç kızı alkışlayarak, "Sen Kertenkele Deresi'nin imparatoriçesisin," dedi ve saygıyla başını eğdi.

"Komünistlerin imparatoriçeleri onayladıklarını bilmiyor-

dum," dedi Lydia gülümseyerek. Sonra ayaklarını serin suya sokup kumların üzerine uzandı.

Chang, kızın bu sözleriyle kendisine sataşmaya çalıştığından şüphelendi, ama tam olarak emin olamadı. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden onun gölgelik bir yere uzanmış halini izlemeye koyuldu. Suyun üzerinden gelen serin esintinin tadına bakıyormuş gibi dilini iki dudağının arasına kaydırmıştı. Zayıf bir bedeni ve oldukça küçük göğüsleri ve bir Çinlinin zevkine asla hitap edemeyecek kocaman ayakları vardı. Tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Bildiği tüm kurallara aykırı gelen, son derece sıra dışı ve tutkulu bir yaratıktı, ama yine de varlığıyla göğsüne öyle tuhaf bir sıcaklık yayıyordu ki, onun yanından ayrılması gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

"Artık gitmeliyim," dedi yumuşak bir sesle.

Bunun üzerine kız kafasını çevirip ona baktı. "Hemen gitmek zorunda mısın?"

"Evet. Bir cenazeye gitmem gerekiyor."

Duyduğu haberin etkisiyle, amber rengi gözleri irileşmişti. "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Bu kesinlikle imkânsız," diyerek, kısaca kestirip attı Chang.

Tilki kızın bu cüretkârlığı, Tanrıların bile sabrını zorlayabilirdi doğrusu.

Trampetler çalınırken, tören alayının arkasında duruyorlardı. Chang, onun arkasındaki varlığım ve kendisine yaklaşıırkenki heyecanını hissedebiliyordu. Tıpkı Çinli bir genç kız gibi zayıf ve narindi. Ayrıca onun için birisinden ödünç aldığı beyaz tunik, bol pantolon, keçeli sandalet ve koni şeklindeki geniş, hasır şapka ile neredeyse görünmez olmuştu ve hiç dikkat çekmiyordu. Fakat onun buradaki varlığı bile Chang'i endişelendirmeye yetiyordu.

Yuesheng'in buna bir itirazı olur muydu acaba? Bir *fancjui*'nin onun cenazesinde yer alması, tüm bu davul, trampet ve zillerin kov-

maya uğraştığı kötü ruhları güçlendirir miydi? *Ah, Yuesheng, dostum, ben gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım,* diye düşündü içinden.

Gökyüzü bile, Yuesheng için duyduğu üzüntüyü sergilercesine, matem rengi olan bembeyaz bulutlara bürünmüştü. Resmî cenaze alayının önünde giden cenaze arabası, beyaz ipek kumaşlarla sanılmıştı ve giydikleri bembeyaz giysilerle üzüntülerini açıkça ifade eden dört adam tarafından çekiliyordu. Safran rengi cüppeler giymiş Budist rahipler davullarını çalarlarken, bir yandan da tapınağa giden kavisli yol boyunca, etrafa beyaz taç yaprakları saçmaya devam ediyorlardı.

"Uzun, beyaz cüppeli adam var ya, hani tabutun arkasından yerlere kapanan, işte o Yuesheng'in erkek kardeşi," diye mınıldandı Chang.

"Peki, şu iri yarı adam kim? Hani..."

Chang, "Şışt. Konuşma ve başını öne eğ," diyerek susturdu genç kızı. Sonra omzunun üzerinden etrafına bakırıp kimsenin onlara bakmadığından emin olunca, "O iri yan adam, Yuesheng'in babası," diye cevap verdi.

Rahiplerin ilahi söyleyen sesleri, aralarındaki konuşmayı bastırıyordu.

"Şu insanların havaya attıkları şeyler nedir?" diye sordu Lydia.

"Onlar sahte kâğıt paralar. Ruhları yatıştırmak için."

"Bu iş için sahte para kullanılması ne kadar utanç verici," diye fısıldadı Lydia, elli dolarlık banknot burnunun ucundan kayıp geçerken.

"Şışt!"

Neyse ki genç kız tören sonuna dek bir daha konuşmadı. Tilki kızın gereğinde dilini tutabildiğini görmek de güzeldi doğrusu. Tapmağa doğru yavaş yavaş ilerlerlerken, Chang'ın aklı hep Yuesheng'le ve aralarındaki ilişkiye ait anılarla meşguldü. Bazı görüntüler gözünün önünden hiç gitmiyordu. En çok kalbini acıtan

da, Yuesheng'in babasına karşı duyduğu öfke yüzünden üç yılı aşkın süredir, hiçbir şekilde onunla görüşüp konuşmamış olmasıydı. Üç koca uzun yıl boyunca inadmdan vazgeçmemiştir. Ataları büyük ihtimalle, Yuesheng'in evlatlık görevlerine karşı yüz çevirmiş olmasına kızacaklardı. Gerçi arkadaşının babası da pek saygı duyulacak biri sayılmazdı. Sonuç olarak, atalarının bu gerçeği de hesaba katacaklarını umuyordu.

Tapınağa girdiklerinde, tabut, Buda ve Kuan Yin'in bronz heykellerinin önünde bulunan mihraba yerleştirildi. Sonra keşişler, tütsü kokulan eşliğinde dualar okumaya başladılar. Her yer Yuesheng'in ruhu için hazırlanmış, beyaz bayraklarla ve çiçeklerle, lezzetli yiyeceklerle, meyve ve şekerlemelerle donatılmıştı. Yaslı insanlar, tıpkı kardan yapılmış battaniyeler gibi, tapınağın zeminine secde ettiler ve ardından yakma işlemi başladı. Yuesheng'in bir sonraki hayatında kullanacağı eşyaların kâğıttan yapılmış maketlerinin de cesedin içinde bulunduğu büyük bronz kabın içine atılmasıyla, keşişler, dumanlar eşliğinde dualarını okumaya başladılar. Bu maketlerin içinde neler yoktu ki? Bir ev, aletler, mobilyalar, bir kılıç ve tüfek, hatta bir araba, *Mah jotig'* taşları ve hepsinden de önemlisi, folyoya sarılmış altın ve gümüş külçeleri...

Her şey bir çırpıda alevlere kanşıp gitmişti.

Chang, dumanların yükselerek Tanrıların nefesine kanşması-
m izlerken, içinin huzurla dolduğunu ve kaybı yüzünden çektiği
keskin acının azaldığını hissetti. Yuesheng davası uğruna cesurca
ölmüştü. Artık dostu emin ellerdeydi ve kendisi de üzerine düşen
görevi layıkıyla yerine getirmiş bulunuyordu. Fakat yas tutanların
önünde duran iri yarı figürle göz göze gelince, görevinin aslında
daha yeni başlıyor olduğunu hissetti.

"Oğlumun bedenini bana getirdiğin için sana çok şey borçluyum.
Dile benden ne dilerse," dedi adam.

* Çin'e özgü bir çeşit oyun. (yay. n.)

Kafasına beyaz bir saç bandı takmıştı. Beyaz işlemeli ve vatkalı ceket ve pantolonu, omuz ve kalçalarını olduğundan çok daha geniş göstermişti. Kalın belinin etrafına doladığı kuşağın üzerinde incilerle işlenmiş bir ejderha figürü vardı.

Chang, adamın önünde saygıyla eğilerek, "Arkadaşıma hizmet etmekten onur duydum," dedi.

İri cüsseli adam Chang'i incelemeye başlamıştı. Gergin bir ağzı ve zekâ dolu gözleri vardı ve Chang, bu gözlerde acıya dair hiçbir iz göremiyordu. Gerçi bu adam acısını çok kolay ortaya koyabilecek biri değildi.

"Eğer sen onun vücudunu taşıyıp bana getirmeseydin, onun kolunu bacağını kesip etrafa saçacaklardı. Kuomintang, diğerlerini korkutmak için böyle yapıyor. Oğlumun bütün parçalarını toplamak ve vücudunun bir bütün halinde atalarına dönmesini sağlamak yıllar alabilirdi. Bana bağışladığın bu hediye için çok teşekkür ederim," diyerek Chang'in önünde saygıyla eğildi.

"Kalbim, oğlunuz için çok mutlu. Onun ruhu da, karşılık olarak bana bir hediye vermeyi teklif ettiğiniz için mutlu olacaktır," dedi Chang.

Siyah gözler birden kısılivermişti. "Hediyenin adını söylemen yeterli," dedi.

Chang, adama kasıtlı olarak bir adım daha yaklaşıp sesini alçaltarak, "Oğlunuz inandığı şeyler uğrunda canını verdi. Çin halkını bilinçlendirmek ve Mao Zedong..."

Chang'in daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, "Bana bunlardan bahsetme," diyerek kibirli bir hareketle yüzünü başka tarafa çevirdi. Çenesinin üzerindeki adale kasılarak sertleşmişti. "Sadece istediğin hediyenin adını koy, yeter."

"Bir matbaa makinesi," diye cevap verdi Chang, hiç tereddüt etmeden.

Sonra huzursuz bir nefes alarak devam etti. "Oğlunuzun matbaa makinesi, Kuomintang tarafından parçalandı."

"Sözüm sözdür. Matbaa makineni alacaksın," dedi adam.

Chang hafifçe başını eğerek, "Oğlunuzun hatırasıyla gerçekten onur duymalısınız, Feng Tu Hong," dedi.

Yuesheng'in babası hiç karşılık vermeden, arkasını dönerek cenaze ziyafetinin verildiği yere doğru yürüdü.

Artık Tilki'yi evine götürmesi gerekiyordu. Sonuçta kız göreceğini görmüştü ve biraz daha kalırsa fark edilebilirdi. Tören konukları artık başlarını acıyla öne eğmiyor, bilakis *maotai*' içmek için geriye doğru kaykılarak güvercinler gibi gevezelik ediyorlardı. Bu yüzden tilki kızı kolayca fark edebilirlerdi. Omzunun üzerinden arkasına bakarak, kızın iyice kendisine yaklaştığını görünce, *Şu kocaman hasır şapkasını bir anda başından çıkarırsam neler olur acaba*, diye düşünmekten kendini alamadı. Saçlarının içinde yaşayan ateş ruhları, hemen konukların arasına karışıp, Yuesheng'in sağlığında ona karşı hiç de iyi davranmadıkları gerçeğini, dillerini yakarak onlara itiraf ettirebilirler miydi?

"Ona sordun mu?" diye sordu birisi.

Bu mahzenden tanıdığı arkadaşı, Kuan'dı. Bir anda önünde belivermişti. Beyaz yerine siyah giysiler giymişti ve sırtında bir okul çantası vardı. Fabrikadaki işinden dolayı zaman bulamayacağını düşündüğü için onu cenazede göreceğini hiç beklemiyordu. Tilki kızdan birkaç adım uzaklaşarak, "Evet, hediye ondan istedim. O da kabul etti," diye cevap verdi.

Kuan'ın çekik siyah gözleri, inanmayan bir ifadeyle büyümüştü. "Kellen bir kovanın dibini boylamak yerine, hâlâ omuzlarının üzerinde durduğu için şanslısın," diyerek ona biraz daha yaklaştı. "Bundan sonra broşür ve poster basmamamız için seni uyardı mı?"

"Hayır. Onların lafını etmeye bile tenezzül etmedi. Tıpkı oğlunu küçümsediği gibi bizi de küçümsüyor. Anlayacağın, bizi uyarak kadar adam yerine koymuyor."

* Bir çeşit Çin likörü, (yay. n.)

Kuan nazikçe gülümseyerek, "Bu kadar üzölme, Chang. Yuesheng, doğru bildiği yolda hayatını kaybetti ve şimdi mutlu."

"Zincire vurulmuş Çin halkını özgürlüğüne kavuşturduğumuz gün, daha da mutlu olacak," diye fısıldadı Chang öfkeyle. Sonra tüt-sü kokan havayı içine çekerek son sözünü söyledi. "Ve Yuesheng'in babası o günün daha çabuk gelmesi için bize yardım edecek. İstese de, istemese de."

"Yorgun görünüyorsun, eski dostum," dedi Alfred Parker. Sonra pipo çanağının dibinde kalan kararmış tütünleri karıştırmak için bir süre duraksadı ve, "Rengin de kaçmış biraz," dedi.

Theo bir elini gözlerinin üzerine kapadı. Sanki içine kum kaçmış gibi acıyorlardı. "Aslında bugünlerde kendimi biraz dağılmış hissediyorum ve pek düzgün uyuyamıyorum."

"Şu Mason denen herifin söylediklerine kafam takmıyorsun, değil mi? Yanılmıyorsam, o meseleyi hallettiğini söylemiştin."

"Evet, hallettim zaten. O konuda hiçbir sorun kalmadı. Final sınavlarım yapıyorum. Bu yüzden saatlerce kâğıt okumam gerekiyor."

Tabii arkadaşına söyleyemiyordu, ama son üç gecedir zar gibi incecik teknelerde, sürekli karanlığa bakarak sallanıp duruyordu. Dün gece üstüne üstlük bir de yağmur yapmıştı. Her şeye rağmen, gece işleri hiçbir sorun yaşanmadan devam ediyordu ve Theo, her nehir turundan sonra aldığı gümüş paraların cebinde ne kadar hızlı arttığını görerek şaşıırıyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Gittikçe cesaretlenerek daha büyük riskler alıyor, şimdiye kadar görülmemiş çapta mal kaçırıyorlardı. Adamlar, Theo'nun sözüne güveniyorlardı. Theo da Mason'ın sözüne.

Bu yüzden renginin kaçmasına şaşmamak gerekirdi.

O sırada, Parker'la birlikte Theo'nun Junchovv'daki favori çayevinde oturuyorlardı. Parker görüşmek istemiş, Theo da hijyen ve sağlık konusundaki tedirginliğini bastırarak onunla burada görüşmeyi kabul etmişti. Aslında sütsüz çay içmek kesinlikle Alfred'e göre bir şey değildi, ama yerlilere yönelik anlayışını geliştirmek için

Çin'e ait geleneksel bir çayevi deneyimi yaşamak istediğini öne sürmüş, arkadaşı da kendini tutamayarak kahkahayı basmıştı. Alfred, Çin'in Avrupa'yla ilgili meseleleri konusunda mükemmel bir gazeteci olabilirdi belki, ama hiçbir zaman yerlilerle ilgili bir anlayışa sahip olamayacaktı. Üzerinde dik yakalı geleneksel elbisesiyle, servis yapmak için yanlarına gelen incecik kız, çömlekten yapılmış basit demliğin içindeki kırmızı demi küçücük fincanlarına boşaltırken, Alfred ona o kadar sıcak bir gülümsemeyle bakmıştı ki, genç kız başını iki yana sallayarak yukarıyı işaret etmek zorunda kalmıştı. Kız, Alfred'in kendisiyle seks yapmak istediğini zannettiğinden, o işi yapan kızların ay ve yıldızları sunmaya hazır bir şekilde yukarı katta beklediklerini anlatıyordu. Bir avuç dolusu dolar karşılığında tabii. Ama Theo, arkadaşının, kızın anlattıklarından hiçbir şey anlamadığını çok iyi biliyordu.

Etraflarındaki alçak bambu masalarda, Çinli tüccarlar, bankerler, hatta birkaç şık ve besili Japon diplomat oturmuş, kulak tırma- layıcı bir tonda, vızıldar gibi konuşuyorlardı. Bu adamların hepsi yiyecek kıtlığından nemalanan gruptandı. Oturdukları mekân, canlı renkleri ve parlaklığıyla, müşterilerini büyüleyerek şanslı oldukları hissine kapılmalarını sağlıyordu. Kıpırmızı ışıklar saçan fanuslar, altından yapılmış aslanlar ve süslü kafeslerin içine konmuş ötücü kuşlar, insanların bütün gerginliğini yatıştırırken, kuzgun kanadına benzeyen saçları olan bir kız, çenesine dayadığı bir çalgıyla yumuşak nağmeler çalıyordu.

Bu arada *Mah Jong* taşlarının şakırtısı da asla kesilmiyordu. Normalde Theo, burayı son derece huzurlu bulurdu, ama bugün her şey çok farklıydı. Kaosa dayanamıyordu ve her nedense alışkan- lığını yitirmiş gibi hissediyordu. Huzur o anda çok uzaklardaydı.

"Eee, Alfred söyle bakalım, bu telaşın neden? Benimle bu kadar şiddetle tartışmak istediğin konu nedir?" diye söze girdi Theo, daha fazla beklemeye dayanamayarak.

"Benden Christopher Mason'ın geçmişini araştırmamı istemiş-

tin. Hatırlıyor musun? Onunla olan anlaşmazlıklarını çözdüğünü biliyorum, ama yine de..."

Theo, aniden öne eğilerek arkadaşının sözünü kesti. "Karanlık bir sırrını bulabildin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Ne buldun öyleyse?"

"Sadece birkaç yolsuzluk vakası."

"Ne gibi?"

"Öncelikle, pek görüldüğü gibi biri değil. Ailesinin Kent'in Beckenham bölgesinde küçük bir hırdavatçı dükkânı varmış. Yani onun iddia ettiği gibi ithalat ihracatla falan uğraşmıyorlarmış."

"Vay vay vay, demek ki Mason'ın babası kahverengi önlük giyilen bir işte çalışıyormuş, ha. İlginç."

"Dahası da var."

Theo sırtarak, "Alfred, sen birinci kalite bir elmassın," dedi.

Parker, bir saniye kadar piposunu yeniden yakmak için durak sayarak tekrar devam etti. "İlk olarak gümrük ve tekel departmanında çalışmış. Ve o dönemde Fransız konyak, parfüm gibi bazı kaçak mallara kanun dışı el koyduğuna dair söylentiler var."

"Nedense buna hiç şaşırmadım," diye sahte bir tepki gösterdi Theo.

"Sonra planlama ve uygulama departmanına geçmiş. Fakat dikkatini çekerim, bu da patronunun karısıyla arasında bir ilişki olduğuna dair skandal yayıldıktan sonra olmuş. Söylendiğine göre, kadın yatakta sert davranılmasından hoşlanıyormuş... ve Mason da ona istediğini veriyormuş." Parker bunları anlatırken huzursuz bir halde kaşlanm çatmıştı. Sonunda dayanamayarak, "Ahlaklı bir beyefendinin yapacağı türden bir şey değil bu," dedi.

Theo, arkadaşının saflığından etkilenmişti. Parker'm tavırlarında gerçekten de korumasız bir şeyler vardı. Sert bir rüzgâra maruz kalmadığı belli oluyordu. Kendi masumiyeti on yıl öncesinde,

Kensington'da bir büroda ciddi bir vurgun yemiş ve o zamandan beri sürekli insanlardan bir kötülük bekler olmuştı. Daha sonra karşısına çıkan insanlar da bu beklentilerini hiç boşa çıkarmamış, sürekli olarak onu taciz etmeye devam etmişlerdi. İşte bu yüzden öğretmenliği çok seviyordu. Çocuklar işlenmemiş hamur gibiydiler ve onlar için hâlâ bir umut vardı. Ah, bir de Li Mei vardı tabii ki. Bu genç kadın da ona umut veriyordu. Fakat Parker tuhaf yapılı bir adamdı. Bu adam bir bıçak olarak düşünülürse, keskin ağzının hiç aşınıp bozulmamış olduğu söylenebilirdi. Başka bir deyişle, gerçekliğe ve insanların içindeki kötülüğe hayatı boyunca hiç maruz kalmadığı için, körelmemiş ve zarar görmemişti. Bugünlerde böyle birisine pek ender rastlanırdı. Gerçi adam, kendi yönünden bakıldığında gayet rahattı. Ayrıca bugün onda her zamanki halinden farklı bir şeyler vardı. Taşkın ve coşkulu bir şeyler.

"Veee," diyerek sesini alçalttı Parker. "Planlama bölümünden de sadece on sekiz ay soma istifa etmiş."

"Daha açık anlatır mısın? Neden yapmış bunu?"

"Bak, anlatacaklarımın hepsi dedikodulara dayanıyor. Hiçbiri kesin değil. Anlıyorsun, değil mi?"

"Anladım, dostum. Sen anlatmaya devam et."

"Rüşvet almış."

"Aha!"

"Sümen altı etmiş anlayacağın. Karşılığında da imara kapalı yerlere binalar dikilmesine izin vermiş. Bu türden şeyler işte. Olay anlaşılınca da, anında istifa etmiş ve Junchovv'un yolunu tutmuş. Yıllardır buradaki eğitim departmanında ne işler çevirdiğini de ancak Tanrı bilir, fakat öyle görünüyor ki altında çalışanlar tarafından hiç sevilme de, bu tarz kirli işlerde ustalaşmış. Memurlannı zorladım ama daha fazla konuşmadılar. Sanırım işlerini kaybetmekten korkuyorlardı."

"Sen olsan, korkmaz mıydın?"

Parker, bu soruya şaşırılmış görünüyordu. "Tabii ki hayır," dedi.

"Yolsuzluk gördüğüm yerde asla korkmaz, ne pahasına olursa olsun üzerine giderdim."

Tam o sırada garson kız dumanı tüten başka bir demlikle yanlarına gelerek ikisinin de çayını tazeledi.

"*Xie xie*," dedi Parker. "Teşekkür ederim."

Theo, arkadaşım izlerken neredeyse sıcak çayı boğazma kaçırıyordu. "Aksanın güzeldi, Alfred. Aferin sana," dedi.

"Aslında hazır buraya gelmişken, biraz yabancı dil öğreneyim istiyorum. Benim çalıştığım iş sahasında bunun çok yararı olur. Her neyse, seninle bir konuyu paylaşmak istiyorum, eski dostum. Etkilemek istediğim biri var."

Theo, arkadaşının cümlesi biter bitmez, yüzünün pembeleştığını fark etti.

"Alfred, seni kurnaz tilki. Kim bu şanslı bayan? Benim de tanıdığım biri mi?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, evet. Tanıdığın biri. Senin öğrencilerinden birinin annesi."

"Anthe Mason değil herhâlde."

Parker, bu tahmin karşısında şok olmuştu. "Tabii ki değil," dedi. "Bayanın adı Valentina Ivanova." Kadının sadece adım telaffuz etmesi bile, dudaklarına utangaç bir gülümsemenin yayılmasına yetmişti.

"Tamı aşkına, Alfred," diye atıldı Theo sert bir şekilde. "Çıldırıyor olmalısın. Ya da belam arıyorsun."

Parker gözlüğünün ardına sakladığı gözlerini kırıştırdı. Hiç ummadığı bu ateşli cevap karşısında şaşırıp kalmıştı. Soma hemen, "Ne demek istiyorsun, Theo? O harika bir kadın," diye savunmaya geçti.

"Ah, evet. Çok güzel bir kadın. Seninle bu konuda hemfikirim. Ama o bir Beyaz Rus."

"Eee? Bunun neresi kötü?"

Theo, içini çekerek anlatmaya başladı. "Of, Alfred, herkes bu kadınların bir Avrupalıyla evlenmek için her şeyi yapabileceklerini bilir. Hem de önlerine çıkan herhangi bir Avrupalıyla. Zavallılar, burada evraksız, parasız ve işsiz bir halde sıkışıp kalmış durumdalar. Cehennemde gibiler yani. Zaten işte bu yüzden Junchovv'un genelevlerini dolduran kadınların yansı Beyaz Rus. Neden bu kadar şaşıyorsun? İnan bana, gerçek bu." Sonra sesinin tonunu yumuşatarak konuşmaya devam etti. "Hayallerini yıktığım için çok üzgünüm, dostum, ama söylemek zorundayım. O kadın seni kullanıyor."

Alfred, kendisi için çok acı olan bu gerçeği kabullenmek istemediğinden, hayır anlamında başım iki yana sallıyordu, fakat Theo onun tüm inancımın yavaş yavaş akıp gittiğini görebiliyordu. Sonra gözlüklerini çıkarıp ancak bakirelere yaraşacak kadar beyaz bir mendille camlarını silmeye koyuldu. Yaptığı işten başım kaldırmadan, "Beni anlayacağını sanmıştım," dedi boğuk bir sesle. "Sizler, tüm bu insanlar. Mesele aşk olunca... Bu öyle bir şey ki, zaten adamı fazlasıyla..." Bir an duraksayarak uygun bir kelime bulmaya çalıştı.

"Hasta?"

Parker gülümsemeye çalışarak, "Evet, hasta gibi hissediyorum," diye itiraf etti. Sonra gözlüklerini yerine yerleştirdi ve sabit bir şekilde parmakları arasındaki, özenle katlanmış mendile bakmaya başladı. "Baktığım her yerde onun yüzünü görüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Tıraş olurken aynaya baktığımda; masamı toparlarken boş bir sayfanın üzerinde, hatta yazılann teslim tarihlerini görüşürken; patronum yaşlı Gallifrey'nin yevmiye defterinde bile."

Theo, "Sen çok fena tutulmuşsun, dostum. Ve anlaşılan bu kadın sana kancayı takmış," diyerek arkadaşının durumunu özetledi.

Alfred, "Anlayacağını sanmıştım," dedi tekrar.

"Li Meiie birlikte olduğum için mi, demek istiyorsun? Hayır, Li Mei'in durumu çok farklı. Seni temin ederim. O, param için be-

nimle beraber değil. Bundan eminim, çünkü öncelikle ne yazık ki hiç param yok. Ayrıca Li Mei zaten oldukça varlıklı bir Çin ailesinden geliyor. Üstelik benimle birlikte olduğu için ailesi tarafından dışlandığı halde, yine de beni terk etmiyor. Yani anlayacağın, bizim durumumuz çok farklı. Ama bak Alfred, seni uyarıyorum, Valentina Ivanova'dan uzak durmaya bak. Onu İngiltere'ye götürdüğün anda seni terk edip gidecektir."

Alfred'in üzüntüden ağzı gerilmişti. Bir yudum bile almadığı fincanını kenara itti. "Zaten ben de bu kadar güzel ve başanlı bir kadın benim gibi bir adamda ne buldu acaba, diye merak ediyordum," dedi.

"Of, Alfred. Aklını başına topla. Söylediğim gibi, sen birinci sınıf bir elmassın."

Parker, karşılık olarak sadece umursamazca omuz silkti.

"Bak, neden sadece hoş vakit geçirmeye bakmıyorsun? Onu birkaç ay yatağa at, bırak kadının kokusu damarlarından akıp gitsin, sonra da..."

Parker, daha fazla konuşmasına fırsat vermeden sözünü keserek, "Theo, sen insafsız ve inançsız bir ruha sahip olabilirsin," dedi hiddetle. "Ama benim böyle bir ruhum yok. Ben bir Hristiyamm. Anlıyor musun? Bu sıfatım gereği de her zaman Tanrı'mın buyruklarına göre hareket ederim. Anlayacağın, onu yatağa atıp hevesimi aldıktan soma da fırlatıp atamam ben."

"O zaman büyük bir aptallık etmiş olursun, dostum," dedi Theo.

Ardından aralarında bir sessizlik oldu. Yanlarına meyveli börek servisi yapmak için gelen kızı, ikisi de aym anda bir el işareti yaparak gönderdiler. Derken arkalarında, *Mah Jong'da* kazandığı için zafer naraları atan bir adamın sesini duydular. Theo, sıkıntıdan bir sigara daha yaktı. Aslında son zamanlarda çok sigara içtiği için boğazı ağrıyordu.

"O halde ilişkini daha fazla derinleştirmeden, hemen ayrıl,"

dedi Theo sakın bir sesle. "İnan bana, bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Ayrıca unutma ki, bir de kızı var bu kadının. Üstelik pek de kolay bir çocuk değil. Benden söylemesi."

Parker düşüncelerini toplamaya çalışır gibi elini tereddütle alnına götürdü. "Bilemiyorum, Theo. Belki de haklısındır. Bence bu aşk denen şeyin son derece yıkıcı bir tabiatı var. Bir insana, bir ideale ya da bir ülkeye duyulan aşk; hepsi aym. Bir anda her şeyi yok edip yakıp yıkabiliyor. Öte yandan, kızı meselesine gelince, benim yanımda onun adını bile anma. İflah olmaz bir yaratık o."

Chang, karanlığın içinde taş gibi hareketsiz bir şekilde duruyordu. Ordaydılar. Çepeçevre etrafını sarmışlardı. Bir gömlek kolunun hışırdaydığını, birisinin kalçasının duvara sürtündüğünü ve yine içlerinden birinin ayakkabısıyla çakıllan ezerek gıcırdattığını duyabiliyordu. Cenazede görünmekle, çok büyük riske girmişti. Böylelikle onun izini sürebileceklerdi. Bunun farkındaydı. Ama Yuesheng'in öbür dünyaya göçmeden önceki son anlarında yanında olmaktan kaçınması büyük bir şerefsizlik olurdu. Yuesheng onun kan kardeşiydi ve ona saygı borçluydu. Ayrıca Kuomintang'ın saldırdığı gece yerde ölü yatan vücut, kuşkusuz onunki de olabilirdi. Aslında değişen bir şey yoktu. Şimdi de Kara Yılanlar camna kastediyorlardı, ölüm gölgelerin arasına gizlenmiş, yumruğunu üzerine indirmek için bekliyordu.

Parke taşlarla kaplı bir meydandaydı. Bir kemerin altına sonradan ilave edilmiş, meşe ağacından bir kapıya sırtım dayamış bekliyordu. Her taraftan hızla yaklaşan siyah figürler, bir sokaktan öbürüne sessizce seğirterek bir köşeye siniveriyorlardı. Kapı önlerinde hareketlenmeler başlamıştı. Keskin gözleriyle onu arıyorlardı. Bu gece ay bulutların arasına gizlendiğinden, ellerinde tuttıkları bıçakları göremiyordu, ama onların orada kana susamış bir şekilde kendisini beklediklerinden emindi.

Şimdiye kadar, altı kişi saymıştı, ancak kulakları ona çok daha kalabalık olduklarını söylüyordu. Bir tanesi sağmda, on adımdan daha az bir mesafede, kalçasım duvara dayamış, dar bir hutong'un girişinde nöbet tutuyordu. Çinlilerin *hutong* diye tabir ettikleri şey, arka sokaklara açılan dar bir geçitten başka bir şey değildi. Adamın

hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Sessizce sıçrayıp adamın boynuna doğru savurduğu bir topuk darbesiyle, bu kulak tırmalayıcı nefesi kesiverdi ve adamın bedeninin toprağa değmesini bile beklemeden, *hutong* denilen dar geçide dalarak eğilip koşmaya başladı. Yukarı katlardaki bir pencere aydınlanmış ve arkasından bir çığlık yükselmişti, ama hiç dönüp bakmadan koşmaya devam etti.

Sonra adımlarım daha da hızlandırarak zifiri karanlığa doğru ilerledi. Ayakları kokuşmuş pisliklere denk geldikçe patinaj yapıyordu. Peşinden gelenlerin yaklaştığım hissedince onları dar yollara doğru yönlendirmeye başladı. Aralannda en hızlı olan onu bir dört yol ağzında, fakat arkadaşlarının yedi metre ilerisinde buluverince, gölgelerin arasından uçarak gelen ve göğsünün üzerine güm diye düşüp kaburgaların çatırdatan şeyin ne olduğunu anlayamadı bile. Zaten o dakikadan sonra anlaması da imkânsızdı, çünkü artık nefes almıyordu.

Chang, tekrar karanlığın içine süzülüyordu. Kıvınlıp bükülerek ilerledi ve pusuya yattı. Şimdi yakınında sadece biri bir kolunu, diğeri bir gözünü kaybetmiş iki adam dolanıyordu. Fakat ağzına kadar insan dışkıyla dolu bir yük arabası, bir insanı boğmaya yetecek kadar iğrenç kokular saçarak önünü tıkayınca, mecburen sol tarafa çark edip sonunun nereye çıkacağını bilmediği bir yola girmek zorunda kaldı.

Bunun bir ölüm kapanı olduğunu hissediyordu.

Şimdi üç tarafı sarp duvarlarla çevrili bir avluya gelmişti. Ya batacak ya çıkacaktı. Altı tane adam, arkasına dizilmiş, kinle soluyarak yerlere yılan zehriyle dolu tükürükler saçıyordu. Üç tanesi bıçaklıydı, ikisi kılıcını savuruyordu. Bir tanesinin elindeyse silah vardı ve namlusunu doğrudan Chang'ın göğsüne doğrultmuştu. Gırtlğından gelen kısık bir sesle bir şeyler söyleyince, kılıç taşıyanlardan bir tanesi öne doğru ilerleyip Chang'ın üzerine doğru geldi. Adamın kılıcını savurmasıyla havada ısığa benzer bir ses duyuldu. Chang, nefesini kontrol ederek tüm enerjisinin kanına hücum

etmesini sağladı ve ardından bir bacağını su gibi akışkan bir hareketle saldırganın gövdesine doğru savurdu. Yan tarafına bir şeyin batmasından kaynaklanan bir acı hissetti, ama hiç duraksamadan hızla üç adım daha atıp arkasındaki duvarın üzerine sıçradı. Zar zor parmaklarıyla tutunmaya çabalarken kaymaya başladı. Neyse ki ikinci girişiminde duvarı yakalamayı başarak topuğunu başının üzerinden tam bir kavis çizerek duvarın üzerine savurdu. Şimdi çatının üzerindeydi, ancak yine de güvende sayılmazdı. Bu düşüncesini doğrularcasına, hemen o anda bir mermi geçivermişti kulağının dibinden.

Aşağıdaki avludan öfke dolu bağırışlar yükseliyordu. Silahlı adam, kılıç ustasının kılıcım elinden alarak bir kesme hamlesiyle adamın bağırsaklarını dışarı çıkardı. Yaralanan adam dizlerinin üzerine çökmüş, bir yandan acıyla haykırıyor, bir yandan da kamından dışarı fırlayan bağırsaklarını tekrar içine sokmaya çalışıyordu. İkinci bir kılıç darbesiyle haykırışlar kesilmiş ve adamın kellesi yuvarlanarak su yolundan aşağı kayıp gitmişti. Sonra tüfeğin namlusu bir kez daha çatıya çevrildi, ama Chang çoktan gitmişti.

Lydia'nın düşünmek için bolca zamam vardı. Sahanın ortasındaki yirmi iki metrelik file kullanılmaktan eskimiş ve incelmışti, ama etrafındaki çim yemyeşil panldayan bir göl gibi her yeri kaplamıştı. Bu sahadaki çimler incelikle biçiliyor ve bakımlanna büyük bir özen gösteriliyordu. Lydia bu duruma gerçekten çok şaşıyordu, çünkü erkekler çocuklarının sağlığından çok, bu otlann sağlığını düşünüyor gibiydiler. Ama kriket izlemeyi seviyordu. Ayrıca aynı sahnenin dünyanın öteki ucundaki İngiltere'de de yaşandığını hayal etmekten çok hoşlanıyordu. Şu anda İngiltere'nin her bir köyünde ve kasabasında da hafta sonu olduğundan, beyaz fanilalı erkekler kriket sahalarına hücum ediyor ve eldivenleri ve sopalarıyla çim sahada kasıla kasıla yürüyerek küçük sert bir topa sıkı bir şekilde vurmak için koşturuyorlardı. Aslında son derece anlamsız bir spordu. Özel-

likle de bu sıcakta. Sadece bütün gün yapacak hiçbir şeyi olmayan erkekler bu kadar tuhaf bir oyun uydurabilirlerdi.

Beyaz fanilalı adamları görünce gözlerinin önünde çok daha farklı bir ortam canlanmıştı. Bugünkü cenaze...

Beyaz giysili adamlar, bir ulusa herhangi bir oyunu çağrıştırıyorken, başka bir ulus için ölümü ifade edebiliyordu. Çünkü dünyaları ayırıydı. Araya okyanuslar girmişti. Peki ya ortada kalanlara ne oluyordu? Yoksa boğuluyorlar mıydı?

"Biraz daha çay ister misin, hayatım? Uzaklara dalıp gitmiş gibisin."

Lydia, "Teşekkür ederim, Bayan Mason," diyerek çayı kabul etti. Sonra Chang An Lo'yla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırarak, kendisine salatalıktı bir sandviç daha alıp şezlong kolu üzerinde dengelediği tabağına ilave etti.

Polly'nin annesi, kalın camlı bir güneş gözlüğü ve bahçesindeki güllerle süslediği geniş siperli bir şapka takmıştı; ama bunların hiçbirisi sol gözünün etrafındaki çürüğü ve elmacık kemiği üzerindeki şişliği gizleyememişti. Lydia, kadıncağızın diğer kadınlara durumu açıklarken, "Ayağım, Christopher'ın tembel, yaşlı kedisi Achilles'e takıldı ve kapıya tosladım. Ah, ne aptalım değil mi?" diyerek güldüğünü duydu; fakat hiçbirinin bu yalana inanmadığı yüzlerindeki ifadeden açıkça anlaşıyordu. Lydia, Bayan Mason'a daha bir saygıyla baktı. Bugün maçı izlemek için buraya gelerek böylesine bir aşağılanmaya, yüzüne sabitlediği bir gülümsemeyle ve çaylan dağıtırken bile titremeyen ellerle göğüs gerebilmek büyük cesaret isterdi.

"Bayan Mason," dedi sesini hafifçe yükselterek, "Üzerinizdeki elbise gerçekten çok hoş ve size çok yakışmış." İltifat ettiği giysi, yalnız bir İngiliz hanımefendisinin giyeceği türden çiçek desenli ve fırfırlı bir elbiseydi.

"Ah, teşekkür ederim, Lydia," dedi Anthea Mason. Lydia, bir an dehşete kapılarak genç kadının yaşadığı duygu yoğunluğundan

ağlayacağını zannetti, ama Anthea yüzüne beklenmedik bir gülümseme yerleştirerek Lydia'nın tabağına fazladan bir sandviç daha koydu.

Bu sırada kriket sahasındaki Christopher Mason, dört sayılık bir atış daha yapınca bayanlar arasında bir alkış tufanı koptu; ama Lydia inatla hiç oralı olmadı. Oysa yanında oturan Polly'nin sevinçten gözleri parlıyordu ve o da neşelensin diye yavru köpeğinin başını okşuyordu. Küçük köpek, top yuvarlanarak, gidip alması için kendisini çağırırken, tasmaından çekıştırilmesine içerliyordu.

Polly, "Babam ne kadar akıllı, öyle değil mi Toby? Bak göreceksin bugün ne kadar keyfi yerinde olacak," dedi.

Lydia arkadaşının bu boş avuntularını duyunca, kafasını ondan tarafa çevirip bakmak bile istemedi.

"Kendini öldürteceksin, Lyd."

"Saçmalama. Altı üstü bir cenazeye gittim. Ne var bunda?"

"Ama neden? Burada hiç kimse Çinlilerin özel törenlerine gitmez. Yerliler bu tarz şeyleri kendi aralarında düzenlerler. Bizim için de durum aynı. Onları kendi özel seremonilerimize dahil etmeyiz. Ayrıca bu durumdan iki taraf da şikâyetçi değil. Bizden hiç hoşlanmadıklarını ve özde bizden çok farklı olduklarını kabul etmek zorundasın, Lyd. Onlarla iç içe yaşamamız mümkün değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu olanak dışı bir şey. Yapma ama, bunu herkes bilir."

"Yanılıyorsun. Chang ve ben..." Bir an duraksayarak, Polly'yi şok etmeyecek bir kelime aradı. "... Arkadaşız. Biz... birçok şey hakkında konuşabiliyoruz ve ben ortada bu insanlarla birlikte yaşamamızı gerektirecek bir sebep göremiyorum. *Ama* denilen Çinli dadılarla büyütülen çocukları düşünsene. Küçükken onlan gerçekten seviyorlar. Büyüdüler diye, neden duyguları değişsin ki?"

"Çünkü yerlilerin kuralları bizimkilerden çok farklı."

"Yani sen diyorsun ki, birlikte yaşamamız ancak bizim kurallarımıza adapte olup bizim gibi yaşarlarsa mümkün olur. Öyle mi?"

"Evet."

"Ama onlar da tıpkı bizim gibi sadece insan, Polly. Cenazede nasıl üzülüp kahrolduklarını görmeliydin. Onlar da aynen bizim gibi acı çekiyorlar. Onları da kessen kanları akar. Kanunları farklı olsa ne yazar?"

"Ah Lyd, bu Chang An Lo seni tamamen serseme çevirmiş. Her ne kadar Bay Theo'nun şu güzel Çinli kadınla ilişkisi yolunda gidiyor gibi görünse de, bence sen bu Çinli çocuğu unutmalsın."

"Ama Bay Theo o kadınla evlenmedi, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ayrıca Anna Calpin küçükken Çinli dadısını seviyordu, ama şimdilerde özellikle soğuk kış günlerinde kendisi kullanmadan önce ısıtması için kadını klozetin üzerinde on dakika oturmaya zorluyor."

"Bu anlattıklarından benim de haberim var. Ama, Lyd, senin hiç Çinli hizmetçin olmadı. Bu yüzden bunları anlayamazsın."

"Evet, Polly. Haklısın. Gerçekten anlayamıyorum."

Caddede her şey normal görünüyordu. Çinli bir seyyar satıcı köşede durmuş ayçiçeği tohumu ve sıcak su satmaya çalışıyor, küçük bir erkek çocuğu kaldırım kenarında misket oynuyor ve yaşlı bir Rus nine kapısının önündeki sallanan sandalyede oturmuş, kucağındaki beç tavuğunun tüylerini yoluyordu. Ayaklarının dibinde bekleyen üstü başı pislik içinde iki sokak çocuğu da, yere düşen tavuk tüylerini kapış kapış toplayarak bir yastık yüzünün içine tıktırıyordu. O sırada yoldan geçen bir binek arabası kocaman tekerlekleriyle yerdeki çakıl taşlarını ezerek tozu dumana kattı.

Lydia onu duraksatan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Burası onun oturduğu caddeydi. Belki milyon kez yürümüştü bu cad-

dede. Hava çok sıcaktı ve her yer toz duman vaziyetteydi. Üstelik elbisesi de terden üzerine yapıştıyordu. Kesinlikle soğuk bir içeceğe ihtiyacı vardı ve evine varmasma sadece yirmi metrelik bir mesafe kalmıştı. Öyleyse neden hâlâ burada oyalanıp, bir an evvel evine varmak için koşturmuyordu? Onu tedirgin eden şey ne olabilirdi?

Etrafım çok iyi kolla, Lydia Ivanova. Sokakta yürürken, asla bir şeye dalıp gitme. Birinci kez gitmene izin verdiler, ama ikincisinde bunu asla yapmayacaklardır. Chang'ın bu sözleri kulaklarında çınlıyordu. Onun dediği gibi etrafım dikkatlice kolluyor ve her an tetikte dolaşıyordu, ama şimdiye kadar onu rahatsız eden bir şeyle karşılaşmamıştı. *Kah-retsın*, dedi içinden. Belki de Polly haklıydı. Büyük ihtimalle Chang boş yere kafasım karıştırıyordu. Kendi kendine söylenerek cadde- den aşağı hızla yürümeye başladı. Nihayet evine varmıştı. Tam ön kapımın kilidini çevirecekken, arkasında bir hareketlilik hissetti. Aslında bir şey görmüş ya da duymuş değildi. Hissettiği şey daha çok ters bir hava esintisine benziyordu. Hiç dönüp arkasına bakmadan kendini eşikten içeri attı ve kapıyı çarparak kapadı. Soma sırtım yığılırcasına kapıya dayayarak, nefes bile almadan dışarıdan gelen sesleri dinlemeye koyuldu.

Sırayla bir arabanın klakson çalışım, bir çocuğun kahkahasını ve bir martının vahşi çığlıklarım dinledi, ama sıra dışı hiçbir ses duyulmuyordu.

Bunun üzerine rahatlayarak derin bir nefes aldı. Hayal görmüş olabilir miydi?

Dakikalar su gibi akıp geçerken Lydia hiç kıpırdamadan beklemeye devam etti. Kalbinin küt küt atan sesini hâlâ kulaklarında duyuyordu.

"Lydia, *moi vorobushek*, buraya gel, hadi." Bu ses, koridorun sonundan bir baş işareti yaparak kendisini çağıran Bayan Zarya'ya aitti. Üzerinde parlak pembe bir kimono vardı ve saçlarım tel bigudilerle sarmıştı. "Senin Bay Sun Yat-sen'in için bir parça tatlı patates ayırdım. İşte, al bakalım," diyerek yiyeceği Lydia'ya uzattı.

Genç kız nihayet kapının yanından uzaklaşarak kadına doğru birkaç adım atabilmişti. Hâlâ olaym şokunu üzerinden atamadığından bacaklarını güçlkle hareket ettirebiliyordu. "Ne kadar ince-siniz, Bayan Zarya. Sun Yat-sen çok sevinecek," dedi ve hemen o anda kriket kulübünden yürüttüğü bir tutam çimi hatırladı. Yemye-şil otları kimse görmesin diye, avucunun içinde ezerek saklamıştı. Kadının dikkatini dağıtmak amacıyla, "Bu gece özel bir yere mi gi-diyorsunuz?" diye sordu.

"Da, evet. Bir gece matinesine gideceğim," diye cevap verdi Ba-yan Zarya böbürlenerek. "General Manlikov'un villasında bir şiir okuma partisi var. Kendisi kocamın arkadaşıydı. Eski dostunun dul kansını unutmamış. Sağ olsun."

"Size iyi eğlenceler diliyorum, Bayan Zarya." Aceleyle merdi-venlere yöneldi. "Tatlı patates için teşekkürler. *Spasibo*."

Çatı odasından gelen sesleri duyduğunda, son basamakları tırma-nıyordu. Bir anda cin çarpmışa dönmüş, yüzü allak bullak olmuş-tu. Hiç kıpırdamadan durup içeriden gelen seslere kulak kabarttı. Seslerden biri annesine, diğeryse bir erkeğe aitti. Annesi alçak bir tonda hararetili hararetili bir şeyler anlatıyordu. Adamın sesiye bir şeye öfkelenmiş gibi geliyordu. Rusça konuşuyorlardı. Sessizce ka-pıyı araladı. İki figür yan yana kanepeye oturmuş, el kol hareketle-ri yaparak birbirlerine hızlı hızlı bir şeyler anlatıyorlardı. Lydia bir anda korkuyla ürpererek oradan kaçmak istedi, ama geç kalmıştı. Annesiyle konuşan adam, polisin teşhis amacıyla kendisiyle yüzleş-tirdiği adamlardan biriydi. Simsiyah bukleleri bakımsızlıktan yağ-lanmış gür sakalları, tek gözünün üzerine kapadığı bandı ve kurt figürlü çizmelerini görür görmez, o olduğunu anlamıştı. Valentina onun yanında, koltuğun kenarına tünemiş küçük, egzotik bir yaratı-ğa benziyordu. Adam simsiyah tek gözünü Lydia'nın üzerine dikip ters ters bakmaya başlamış, bu da genç kızın yanaklarının kıpkırmı-zı kesilmesine yetmişti.

"Bakın, gerçekten çok üzgünüm," dedi Lydia birden atılarak. "Niyetim polisi peşinize takmak değildi. Ben sadece..."

"Lydia," diye seslenerek, çabucak sözünü kesti annesi. "Liev Popkov, İngilizce bilmiyor."

"Ah... öyleyse ondan özür dilediğimi sen söyle, anne," dedi Lydia.

Valentina çabucak Rusça bir şeyler söyledi.

Bunun üzerine adam, "pekâlâ" anlamında, yavaşça başım sallayarak ayağa kalktı. Geniş omuzlarıyla çatı odasının tamamını dolduruyor gibi duruyordu. Alçak tavana vurmamak için başını öne doğru eğerek kapıya doğru ilerlerken gözleri hâlâ Lydia'nın üzerindeydi. Genç kız, adamın kendisine düşmanlıktan mı, meraktan mı öyle baktığını kestiremedi ve her ne sebeple olursa olsun tavrından rahatsız oldu. Gerçi kafasını kurcalayan asıl mesele, bu adamın oturduğu yeri nasıl bulduğuydu. *Lanet olsun*, dedi içinden. Sinirleri yay gibi gerilmişti.

Kapıdan çıkmak üzere kendisine yaklaştığında, bir an o kocaman pençelerinden biriyle kafasını koparacağım sandı ve adam buna yeltenmeden önce, hâlâ biraz şansı varken bir kez daha, "Üzgünüm," diyerek elini uzattı.

Adam, hiç beklemediği bir şekilde elini tutup kendi elinin içine hapsedince çok şaşırarak, kibarca tokalaştı. Ama o anda bile açıkta olan tek gözün kendisine nefretle baktığını fark etti.

"*Do svidania*," dedi kibarca. Hoşça kaim.

Ve adam Rusça bir şeyler homurdanarak nihayet kapıdan çıkıp gitti.

Lydia, "Senden ne istedi, anne?" diye sordu hemen.

Fakat Valentina o anda kendisini duyacak halde değildi. Kendisi için bir içki hazırlıyordu. Ama bu sefer kullandığı kap bir fincan değil, bardaktı. *İşte Alfred'in cömertliğine bir örnek daha*, diye düşündü Lydia.

Annesi duvann üzerine yenisini astıklan aynanın önüne gitti ve votkasından ilk yudumunu alırken yansımasını izledi.

"Yaşlandım," diye mınıldanarak elini tedirgin bir şekilde yanaklarında, boğazında, göğüslerinin kabank yerlerinde ve kalçalarında gezdirdi. "Vücudu kurtlarla kaplı bir lağım köpeği kadar yaşlı ve sıskayım."

"Of, anne. Yine başlama lütfen. Sen çok güzelsin. İnan herkes böyle söylüyor ve daha sadece otuz beş yaşındasın," dedi Lydia.

"Bu kokuşmuş iklim cildimi berbat ediyor," diye directti Valentina. Soma yüzünü aynaya doğru yakınlaştırarak bir parmağıyla yavaşça gözlerinin etrafını yokladı.

"İnan bana, votka cildini bu havadan da hızlı harap edecektir," dedi Lydia.

Annesi hiç karşılık vermeden başını geriye itip votka şişesini boğazından aşağıya boşalttı. Sonra da kısa bir süre gözlerini kapayarak öylece durdu.

Bunun üzerine Lydia arkasını döndü ve pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Sallanan sandalyedeki kadın uyuya kalmıştı ve iki sokak çocuğu, tüylerinin yarısı yolunmuş tavuğu onun elinden çekip almaya çalışıyorlardı; ama kadın uykusunda bile parmaklarını gevşetmiyordu. Lydia, kendisini daha fazla tutamadı ve aşağıya eğilerek çocuklara bağırdı. Onlar da yaşlı kadını soymaya çalışmaktan vazgeçip kuş tüyüyle doldurdukları yastık kılıflarını alarak caddeden aşağı doğru kaçtılar. Güneş, Çin'in üzerinden çekilerek uzaklara kaymaya başlarken terasları leylak rengi harlemlerle boyamıştı; fakat Lydia bu güzelliği fark edecek halde değildi.

Tekrar annesine dönerek, "O adam senden ne istedi, anne?" diye sordu.

Valentina masada oturmuş, içkisini tazeliyordu. "Ne isteyecek? Tabii ki para istedi. Zaten herkesin istediği şey bu değil mi?"

"Ve sen onu geri çevirdin, öyle değil mi?"

"O istediğinden bende hiç yokken, ona nasıl verebilirim ki?" diye cevap verdi Valentina.

Lydia, o anda votka şişesini kapıp pencereden aşağı boşaltmayı düşündü, ancak bir keresinde bunu da denemiş ve hiç işe yaramadığını görmüştü. Yaban ansı yuvasına çomak sokmak gibi bir şeydi bu. Annesini daha beter etkileyerek kontrolünü kaybetmesine sebep oluyordu.

"Bu akşam otelde çalışacağını sanıyordum," dedi.

Valentina, iş ve oteller hakkında ne düşündüğünü açıkça ifade eden bir bakışla kızım süzdükten soma çıldırmış gibi konuşmaya başladı. "Yo, bu gece orada çalışmayacağım, hayatım. Kovulurum diye mi korkuyorsun? Hiç sorun değil. İşlerini alıp kocaman yağlı kıçlarına sokabilirler. Bıktım artık. Onların orama burama dokunup, durmadan sarkıntılık eden ellerinden de, vücuduma sürüp durukları çıkıntılarından da bıktım. Topunun cam cehenneme! Her birini çiğ biftek gibi küçük küçük doğramak istiyorum."

"Bu sadece bir iş, anne. Bu kadar nefret ediyor olamazsın," dedi Lydia.

"Yo, gerçekten nefret ediyorum. Vıcık vıcık terliyor ve leş gibi kokuyorlar. Onların sınıfından biri olsam, asla dokunmaya cesaret edemeyecekleri yerlerime elleriyle balıklama dalıyorlar. Yani beni becermek istiyorlar. Anlıyor musun?"

"Anne!" diye haykırdı Lydia.

"Alfred de öyle. Aslında o da diğerleriyle aynı şeyin peşinde."

"Onun otele gelip seni diğerlerinden korumak için bütün danslan satın aldığım sanıyordum," dedi Lydia.

"Fırsat buldukça geliyor," diyerek içkisini yudumladı. Bu sefer bardağım ağzına kadar doldurmuştu. "Ama çoğunlukla yazılarını yetiştirmek için geç saatlere kadar bürosunda çalışmak zorunda kalıyor," dedi. Ne kadar sıkıldığını anlatmak için ellerini yüzüne doğru kaldınp ferahlamaya çalışır gibi salladı. "Yazıları da bir şeye

benzese içim yanmayacak. Hepsi de saçma sapan zırvallıklar. Bu sö-mürge bölgesini dünyamn merkezi zannediyorlar herhâlde."

"Şu Rus adam, benim burada oturduğumu nereden öğrenmiş?" diye sordu Lydia, konuyu değiştirerek.

"Ben nereden bileyim, hayatım? Kafam çalıştırsana biraz. BÜ-yük ihtimalle polisten öğrenmiştir."

Valentina'nın üzerinde, aslında giymekten nefret ettiği ama di-ğer elbiseleri eskimesin diye sadece evdeyken giymeye tenezzül etti-ği pamuklu bir elbise vardı. Bu giysi, annesini hep kötü hissettirirdi. Şu anda da berbat durumdaydı. Bu yüzden Lydia o elbisenin yarın-dan tezi yok çöpü boylayacağına yemin edebilirdi. Sobanın yanına gidip Bayan Zarya'nın verdiği tatlı patatesi dilimlemeye başladı.

"*Dochenka*, bugün bana bir şey malum oldu."

"Günün birinde votka yüzünden öleceğin mi malum oldu yok-sa?"

"Bu kadar küstahlaşmasan iyi olur, Lydia. Hayır, hissettiğim öyle dayanaksız bir şey değildi. İçimden bir ses, Alfred'in saatini tefeciden geri almak için gereken paranın hangi kaynaktan geldiği konusunda endişelenmem gerektiğini söyledi. Haydi sevgilim, an-lat bana."

Lydia, birden elindeki bıçağı düşürecek gibi oldu.

"Ama sadece gerçekleri anlat, hayatım. Artık yalan söylemek yok," diye üsteledi annesi.

Lydia bıçağı elinden bırakarak annesinden tarafa döndü, fakat Valentina tekrar duvarın önüne gidip aynadaki yansımısını izleme-ye koyulmuştu. Aslında bundan zevk almadığı her halinden belli oluyordu.

"Her şey Median Yolu'ndaki yanmış evin önünden geçerken oldu," dedi Lydia çok fazla düşünmeden. "Bir kadınla bir erkek, o harap evin içinde birbirlerine bağınp duruyordu."

"Yani? Sana bu parayı o insanlann verdiği mi söylüyorsun?"

"Aslında bir bakıma öyle de denebilir. Kadın, adamın suratına bir avuç dolusu gümüş para fırlattı. Sonra birbirlerine bir süre daha bağırıp gittiler. Ben de içeri girdim ve paraları yerden topladım. Anlayacağın hırsızlık yapmış değilim. O paraları kim görse aynı şeyi yapardı."

Valentina şüpheyi gözlerini kısarak, "Bu söylediklerin doğru mu?" diye sordu.

"Hiç kuşkun olmasın," dedi Lydia.

"Güzel. Ama sonradan geri vermiş olsan da, şunu unutma ki, saati çalman çok ahlaksızca bir hareketti."

"Biliyorum, anne. Üzgünüm."

Valentina dönerek bir süre, eleştiren gözlerle kızını inceledi ve gördüklerinden hoşnut olmamış bir halde başım sallayarak, "Darmadağınık görünüyorsun, Lydia. Bugün yine ne işler çevirdin? Söyle bakalım," dedi.

"Bir cenaze törenine gittim."

"Bu halinle mi?"

"Hayır, birisinden birkaç parça giysi ödünç aldım."

"Kimin cenazesiydi?" diye sordu Valentina. Bu arada konu ilgisini çekmediği için, tekrar aynaya dönmüştü.

"Bir arkadaşımın arkadaşı ölmüş. Sen tanımazsın."

Lydia, patatesi dilimleyerek bir parça yağlı kâğıda sardı. Sonra odasına bir leğen dolusu su götürerek ıslak elbisesini ve biçimsiz ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Ardından baştan aşağıya bütün vücudunu yıkayarak saçlarını, aralarında en ufak bir toz parçası bile kalmayıncaya kadar fırçaladı. Kendisine daha fazla özen göstermesi gerekiyordu. Aksi takdirde Chang An Lo, ona hiçbir zaman cenazedeki kısa siyah saçlı, güzel kıza baktığı gibi bakmayacaktı. Evet, bugün ikisinin nasıl yakınlaştığına şahit olmuştu. Tıpkı sevgili gibiydiler.

"Şimdi daha iyi görünüyor muyum?"

"Ah, sevgilim, tapılacak kadar güzel görünüyorsun," dedi Valentina.

Konserde giydiği elbiseyle ayakkabıları giymişti, fakat neden böyle giyindiğim kendisi bile bilmiyordu.

"Artık berbat görünmüyorum, öyle değil mi, anne?"

"Hayır, tatlım, şeftali ve kremayı andırıyorsun." Valentina'nın üzerinde şimdi sadece istiridye rengindeki ipek külodu vardı ve uzun siyah saçlarını açarak dalgalar halinde çıplak omuzlarına bırakmıştı. Boşalmış bardağını masanın üzerine bırakarak Lydia'ya yöneldi. Neredeyse sarhoş olmasına rağmen hareketleri hâlâ çok zarıftı. Fakat göz kenarları rahatsız edici bir biçimde kızarmıştı. Kendisi perdenin arkasında yıkanırken onun sessiz sessiz ağlamış olabileceğinden şüphelendi. Gerçi gözleri votkanın etkisiyle de bu hale gelmiş olabilirdi. Kızının yüzünü elleri arasına alıp dikkatle incelemeye başladı. Bu sırada hafifçe kaşlarını çatınca, ince kavisli kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu.

"Yakında gerçekten çok güzel bir kız olacaksın," dedi.

"Saçmalama, anne. Bu ailede güzel olan tek kişi sensin."

Valentina gülümseyince, Lydia doğru kelimeleri kullanmış olduğundan iyice emin oldu.

"Küçüğüm, bu gece yeni bir ben yaratmaya karar verdiğimi duymak, umarım seni çok memnun edecek. Modern bir Valentina modeli yaratacağım," dedi Valentina. Sonra da Lydia'nın yüzünü bırakıp isli sobanın yanındaki çekmeceli dolaba yöneldi. Lydia içinde ani bir huzursuzluk hissetti. Çünkü annesi bıçakları koydukları dolabı açmıştı. Fakat annesinin çekmecedan aldığı şey bıçak değil, uzun ağızlı bir makastı.

"Hayır, anne dur. Lütfen yapma bunu. Yarın sabah her şeyi çok daha farklı göreceksin. Şimdi içkinin etkisiyle böyle hissediyorsun. Ne olur..."

Valentina kızının söylediklerini duymuyor gibiydi. Aynanın önüne geçerek bir avuç dolusu saçı kavrayıp çene hizasında kesi-verdi.

Artık Lydia'nın da sesi kesilmişti. Aynadaki görüntü ikisini de şaşkına çevirmişti. Acımasız, dengesizce ve şok edici bir şeydi bu. Anne-kız, iki dünya arasında kaybolmuş bir kadının yansımasını izliyorlardı.

Kendini ilk toparlayan Lydia oldu. "Dur da devamını ben getireyim. Yoksa düzgün kesemeyeceksin. Merak etme, gerçekten moda-daya uygun ve şık bir kesim yapacağım," diyerek makası annesinin kaskatı kesilmiş elinden aldı. Makasın ağzını her açıp kapayışında kendini babasına ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Valentina her zaman kocasının onun uzun saçlarına olan hayranlığından bahse-der, onları her gece yatmadan önce ipeksi ve pürüzsüz bir perdeye dönüşünceye kadar, çıtır çıtır kıvılcımlar çıkaran uzun ve yavaş fırça darbeleriyle taradığını anlatırdı. Hatta bir keresinde babasının saç-larına bakarak, "Geceleyin gökyüzünden kayan yıldızlar gibi," de-diğini söylemişti. Oysa şimdi o yumuşacık dalgalar, ölü kuşlar gibi ayaklarının dibine serilmişti. Kesme işini bitirince, hepsini annesi-nin beyaz eşarbının içine toplayarak nazikçe bohça yapıp yastığının altına yerleştirdi. Ne de olsa, özel bir cenazeyi hak ediyorlardı.

Annesinin gülümsediğini görerek şaşırdı. Genç kadın, "Böyle daha iyi," diyerek başını iki yana sallayınca saçları da hacim kaza-narak neşeyle dans eder gibi savrulmuş ve ensesine doğru kıvrıla-rak uzun beyaz boynunu iyice ortaya çıkarmıştı.

Valentina, "Evet, böylesi kesinlikle çok daha iyi," diye tekrar-ladı. "Üstelik bu yeni bir ben yaratma aşamasında sadece bir baş-langıç."

Hemen sonra masamn üzerinden, hâlâ yansı Rus votkasıyla dolu olan şişeyi alarak açık duran pencereye doğru ilerledi. Barut rengi çatıların üzerinde ufka doğru uzanan gökyüzü ateş almış gibi kor kızıl bir renge bürünmüştü. Valentina kısa bir süre bu muhte-

şem manzarayı seyrettikten sonra kolunu dışarı çıkararak, aşağıya hiç bakmadan şişenin içindeki sıvıyı sokağa boca ediverdi.

Bu sırada Lydia, gözünü bile kıpmadan annesini izliyordu.

Şişe tamamen boşalınca kızına dönerek, "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. Ve hemen söyleyeyim, artık dans hostesliği de yapmayacağım. Kendi adıma o dönemi kapıyorum artık."

Bunun üzerine Lydia panikleyerek atıldı. "Ama kirayı ödemek için paraya ihtiyacımız var. Bu kadar çabuk karar..."

Valentina anında sözünü keserek, "Hayır, ben kararımı verdim," dedi. Ses tonundan bu konuda gerçekten de kararlı olduğu anlaşılıyordu.

Lydia iyice telaşa kapılmıştı. "Belki senin yerine ben çalışabilirim o işte. Yani ben de dans hostesliği yapabilirim, demek istiyorum."

"Aptallaşma, *dochenka*. Sen daha çok küçüksün."

"Onlara on altı yaşından büyük olduğumu söyleyebilirim. Hem biliyorsun, gayet güzel dans ederim. Ne de olsa, bana dans etmeyi sen öğrettin."

"Hayır, erkeklerin sana dokunmasına izin veremem."

"Offf, saçmalama, anne. Kendimi nasıl koruyacağımı bilirim ben."

Valentina, yüksek sesle keskin bir kahkaha attıktan sonra elindeki boş şişeyi yere bıraktı ve kızını kolundan yakalayıp sertçe sarsarak, "Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Lydia Ivanova ve ben bu durumun böyle kalmasından yanayım. Bu yüzden o tarzda bir işte çalışmayı aklından bile geçirme," diye haykırdı. Annesinin gözleri öfke doluydu ve Lydia bunun sebebini tam olarak anlayabilmiş değildi.

"Tamam anne, tamam, sakin ol," diyerek kolunu Valentina'nın

elinden çekip kurtardı ve annesini daha fazla sinirlendirmemeye gayret ederek, "Belki başka bir iş bulabilirim," dedi.

"Hayır. Biliyorsun, çok uzun zaman önce beraberce karar vermiştik. Sen öncelikle çok iyi bir eğitim almalısın."

"Biliyorum ve inan bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım. Ama..."

Valentina onu derhal susturarak, "Aması falan yok," dedi.

"Dinle beni, anne. Bu kokuşmuş delikten kurtulmamız için tek yolun, benim seçkin bir meslek edinip saygın bir kariyer yapmam olduğuna karar vermiştik, biliyorum. Ama o zamana kadar nasıl geçineceğiz söyler.

Annesi yine sözünü keserek, "Tek yol bu *değil*," dedi.

"Ne demek bu şimdi?"

"Yani başka bir çıkış yolumuz daha var, demek istiyorum."

"Nedir bu yol?"

"Alfred Parker."

Lydia gözlerini kırptırdı ve aniden ağzındaki tadın eksidiğini hissetti. "Hayır," diyebildi güçlükle; ama sesi bir fısıltıdan öteye gidememişti.

"Evet," diyerek yeni kesilmiş saçlarını geriye attı Valentina. "Ben kararımı verdim."

"Hayır, anne, lütfen yapma bunu," dedi Lydia. Gerginlikten boğazı kurumuştı. "O senin için yeterince iyi değil," diye annesini ikna etmeye çalıştı.

"Aptal olma, tatlım. Eminim onun arkadaşları da benim onun için yeterince iyi olmadığını söyleyeceklerdir."

"Ama saçmalık bu," diye isyan etti Lydia.

"Öyle mi? Dinle beni, Lydia. O iyi bir adam. Hem sen Antoine'ı hiç sorun etmemiştin. Peki, Alfred'e neden karşı çıkıyorsun?"

"Sen AntoineTa olan ilişkine asla bu kadar ciddi yaklaşmadın."

Valentina nazik bir tavırla, "Vay, nihayet Alfred'e karşı ciddi niyetler beslediğimi anlamana sevindim," diyerek kızının pınl pırl parlayan saçlarından bir tutam ayırıp parmaklarının arasına aldı. Uzun saçlı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Ona karşı nazik olmanı istiyorum, Lydia," diye devam etti.

"Anne," diyerek hayır anlamında başını salladı genç kız. "Bunu yapamam... çünkü..." Kelimeler, boğazında düğümleniyor, bir türlü konuşamıyordu.

"Çünkü ne?"

Sonunda yeni ayakkabılarından birinin burnunu hırsıyla yere sürterek, "Çünkü o babam değil," dedi.

O anda Valentina'nın ağzından tuhaf, zayıf bir inleme sesi dökülüyordu. "Yapma bunu, Lydia. Ne olursun, bunu bize yapma. O günler çok gerilerde kaldı. Şimdi ileriye bakmak zorundayız," dedi.

Bunun üzerine Lydia, annesinin koluna yapışarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Bir iş bulacağım ve ikimizi de bu berbat hayattan çekip çıkaracağım. Söz veriyorum. Bu karmaşadan kurtulmak için ille de o Alfred denen adama ihtiyacın yok senin. Ayrıca ben de onu evimizde istemiyorum. Son derece kibirli ve aptal bir adam. Üstelik sürekli kulaklarını karıştırıyor ve incilini neredeyse boğazımızdan aşağı tıkacak ve..." Nefes alma ihtiyacı hissederek duraksamıştı.

"Hadi durma, *dochenka*. Eteğindeki bütün taşları dök bakalım," dedi annesi.

"Gözlük taktığı halde senin kendisini kukla gibi parmağında oynattığım göremiyor."

Valentina zarif bir hareketle omuzlarını silkerek, "Şimdi dinle, hayatım," dedi. "Ona biraz zaman vermelisin. Bak, görecekisin, zamanla sen de ona alışacaksın."

"Ben ona alışmak falan istemiyorum."

"Beni mutlu görmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Ama onunla değil."

"Fakat o hoş bir İngiliz beyefendisi, Lydia."

"Hayır, o senin için..." Doğru kelimeyi bulabilmek için duraksamıştı. "... Çok sıradan. Ve her şeyi değiştirip bizi de kendisi gibi sıradanlaştıracak."

Valentina hızla ayağa fırlayarak kızının önünde kaskatı dikilmişti. "Bu söylediklerin çok aşağılayıcı Lydia ve ben..."

Lydia hızla karşı saldırıya geçerek, "Anlamıyor musun," diye atıldı. "Ona o aptal saatini geri verirken tek amacım ondan kurtulmaktı." Sesini giderek yükseltiyordu. "Benim için çok değerli olan bir sürü paranın tamamını da bu işe harcadım, çünkü böylece benden fazlasıyla nefret edip çekip gideceğini ve bir daha asla ama asla geri dönmeyeceğini umuyordum. Anlamıyor musun?"

Valentina kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu. Kızını izlerken bütün kanı çekilmiş, yüzü kemik gibi bembeyaz olmuştu. Odada nefes alınamayacak kadar elektrikli bir hava vardı.

Sonunda Valentina kendini toparlayarak, "Sen beni çok hafife alıyorsun," dedi. "O asla beni terk etmeyecek."

"Anne, ne olur bunu bize yapma," diye yalvardı Lydia.

"Dediğim gibi, ben kararımı verdim, Lydia."

Lydia, aniden bu yeni Valentina Ivanova'yla aynı odada olmaya daha fazla dayanamayacağını hissetti ve yağ geçirmez paketi kapuğı gibi, odadan dışarı fırlayarak kapıyı arkasından çarpıp gitti.

"Küçük serçe, burada karanlıkta tek başına ne yapıyorsun öyle?"

Konuşan Bayan Zarya'ydı. Kadifeden uzun bir pelerine sarınmış ve ta kısmı siyah deve tüyleriyle süslü şık bir şapka takmıştı. Damla biçimindeki elmas küpeleri, pencereden yansıyan ışıkları üzerlerine çekerek ateş böcekleri gibi parlıyordu. Bu kadın, onun tanıdığı Bayan Zarya'ya hiç benzemiyordu.

"Ne yapayım. Sun Yat-sen'i besliyorum," diye mırıldandı.

"Ona oldukça uzun zamandır bakıyorsun, değil mi?"

Lydia bu soruya cevap vermedi. Tavşanını kollarının arasına almıştı. Küçük hayvanın hızlı kalp atışlarını göğsünün üzerinde hissedebiliyordu.

Kadın, genç kızı konuşturmaya çalışıyormuş gibi, "Tatlı patatesi sevdi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Lydia.

Sonra aralarında bir sessizlik oldu. İkisi de karşısındakine söyleyecek bir şey bulamıyordu. O sırada caddenin bir yerlerinden gelen bir domuz ciyaklaması duyuldu. Hayvanın sesi geceleyin ortaya çıkan canavarlarınkine benziyordu.

"Çok hoş görünüyorsunuz," dedi Lydia.

"Teşekkür ederim. Şimdi General Manlikov'un partisine gidiyorum."

Bir parti. Hatta sadece Ruslann katıldığı bir parti. Yukandaki çatı odasında olmaktansa Bayan Zarya'yla oraya gitmeyi tercih ederdi.

"Sizinle gelebilir miyim, Bayan Zarya?" diye sordu nazıkçe. "Hem bakın, en güzel elbisem de üzerimde zaten."

Rus kadının gergin ve yalnız görünen yaşlı surati o anda yumuşayarak keyifli bir gülümsemeyle aydınlandı. "Da. Evet. Kesinlikle gelmelisin. Hem oraya gelirsen, belki doğduğun muazzam ülke hakkında bir şeyler de öğrenebilirsin. Da."

"*Spasibo*," dedi Lydia. *Teşekkür ederim.*

Lydia gecenin tadım çıkarmaya kararlıydı. Bu onun katıldığı ilk partiydi. Rus ve İngiliz Bölgeleri arasındaki sınırı oluşturan geniş cadde üzerindeki büyük villalardan birinde düzenlenmişti. Lydia ara sıra bu caddeye gelir ve birkaç şanslı Rus'un, Çarlık Rusyası'na ait bir cep dolusu mücevher karşılığında kavuştukları rahat hayatı hayran hayran seyre daldardı. Fakat o sırada salonda çalman müzik, çağlayan bir sel gibi bütün setleri geçip içine işleyerek kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oluyor, sonuç olarak annesine söylediği sözlerle, Chang için duyduğu endişe, kafasının içinde birbirine girerek onu mantıklı düşünemez hale getiriyordu.

Rusya'nın *mogutchaya* kufr/ıkılarından' biri olan Brodin'in, *Prens Igor* operasından alınmış romantik bir parçaydı. Piyanist de oldukça güzel çalıyordu, ama yine de annesinin performansı ile boy ölçüşemezdi. Bir süre kadar piyanistin parmaklarına odaklandı. Piyanonun tuşlarını, tıpkı kendisinin tavşammın tüylerini okşadığı gibi okşuyordu. Son derece içtendi ve sanki o tuşlara dokunmaya susamış gibi bir hali vardı.

Bayan Zarya, "Artık dans başlasın," diyerek herkesi harekete geçirdi. "Yoksa birazdan birisi kalkıp şu hüznü Gürcü ağıtlarından birini söylemeye başlayacak."

Böylece sandalyeler, balo salonunun kenarına çekildi ve çiftler pistte yerlerini almaya başladılar. Bayan Zarya, ağır tafta tuvaletini hışırdatarak, çökercesine Lydia'mn yanındaki iskemleye oturdu. Tuvaleti yoğun bir şekilde naftalin kokuyordu ve kollarından

* (Rusça) Milliyetçi Rus bestekâr, (ç. n.)

birinde küçük bir yama vardı. Bu yama muhtemelen kumaşın bir yere takılıp yırtılması yüzünden yapılmıştı. Ama Lydia, kumaşın, Bolşevik tüfeğinden çıkan bir kurşun tarafından delinmiş olduğunu hayal ederek eğlenmeyi tercih etti.

"Nasıl gidiyor, Lydia? Eğleniyor musun?" diye sordu Bayan Zarya.

"Hem de çok. *Spasibo*."

"Harika. *Otlichno!*"

İşin garibi, en çok hoşuna giden bölüm gecenin başlangıcındaki şiir okuma saati olmuştu. Şiirlerin bir kelimesini bile anlamamıştı tabii ki, ama bunun hiç önemi yoktu; çünkü onu etkileyen seslerdi. Şiirlerde adeta Rusya'nın sesini duymuştu. Son derece çarpıcı sesli harfler ve bunların şiir okuyanların ağzında yuvarlanan karmaşık kombinasyonları, her nedense, kulaklarında yankılanıyor ve bundan kendisini bile hayrete düşüren, duygusal bir tatmin alıyordu.

"Şiirlerden çok hoşlandım," dedi. "Bir de avizelerden."

Bayan Zarya, küçük bir kahkahanın ardından hafif hafif elinin üzerini sıvazlayarak, "Hoşlandığına eminim, küçük serçe," dedi. Geniş göğsü keyifle kabarmıştı.

"Sizce birisi beni dansa kaldıracak mı?" diye sordu Lydia. Pistte ahenkle dönerek dans eden çiftleri imrenerek izliyordu. Kimin dansa kaldırdığının bir önemi yoktu. Göğsünde çarlık dönemine ait maddalyalar taşıyan şu üzgün bakışlı ihtiyarla bile dans edebilirdi. *Yeter ki birisi betti dansa kaldırsın*, diyordu içinden. *Erkek olan birisi tabii*.

"Nye. Hayır. Kesinlikle dans edemezsin."

"Ah, ama ben dans edebiliyorum. Hatta bu konuda bayağı iyiyim. Bir sürü figür biliyo..."

Bayan Zarya, bir kez daha, "Hayır. Nye," diyerek, katladığı yelpazeyle Lydia'nın dizine sertçe vurdu. "Sen daha çok küçüksün. Dans etmen uygun olmaz. Sen hâlâ çocuksun ve bir çocuk bir erkekle dans edemez."

O sırada, beyaz kıvrıkcık saçları ve son derece dik yürüyüşüyle gayet etkileyici ve dinç bir figür sergileyen General Manlikov, ikisinin önünde eğilerek Bayan Zarya'ya kolunu uzattı. O da başını hafifçe eğerek dans pistine doğru generale eşlik etti. Lydia gözünü bile kırpmadan onları izliyordu. Kendisine çocuk denmesine çok kızmıştı. Salonda belki elliden fazla insan vardı ve bunların çoğu yaşlıydı. Bir kısmı oldukça şık giyimliydi, bazılarının üzerindeyse Bayan Zarya'nın kolundakine benzeyen yamalar göze çarpıyordu, fakat hepsi aynı sınıf ve ulus bilinciyle birbirlerine bağlanmışlardı. Büyük bir balo salonundaydılar. Uzun duvarlardan biri, baştanbaşa altın yaldızlı aynalarla süslenmiş, diğerineyse şık kemerli pencereler sıralanmıştı. Salon teraslı bahçeye benzer bir yere açılıyordu. Dışarı aysız, tekensiz ve karanlık görünüyordu. Ama balo salonundan dışarıya yayılan parlak ışıklar ve kahkahalar Lydia'yı cesaretlendirmişti.

Ayağa kalktı ve kapı gibi açılan uzun Fransız penceresinin önünde durarak gözlerini karanlığa dikti. Dışarıda yaprak bile kılmıdamıyordu. Ayrıca bahçede kimseyi göremiyordu ama bu, onların da kendisini göremeyecekleri anlamına gelmezdi. Yine de terasa çıktı ve açık pencereden tatlı tatlı süzülen Chopin vals eşliğinde dans etmeye başladı. Müziğin ritmine göre kendi kendine dönüp sallanırken, rutubetli havanın serinliğini yanaklarında hissediyor, çıplak kolları gizli bir zevkle ürperiyordu. İçine döndüğü manevi bir an boyunca bu rüya gibi dans dışında her şey silinivermiş, zihni nihayet tamamen berraklaşarak temizlenmişti.

"Ne kadar hoş."

Lydia aniden dans etmeyi bırakıp etrafına bakındı. Yirmili yaşların başında genç bir adam, rehavetle kapı çerçevesine yaslanmış onu izliyordu. Lydia onu fark edince, genç adam yavaş yavaş ve kışkırtırcasına alkışlamaya başladı. Bu yaptığı, neredeyse bir çeşit aşığılamaydı.

Genç adam, hiç duraksamadan, "Büyüleyici," diyerek takılma-ya devam etti.

"Birini gizlice gözetlemek nezaketsizliktir," dedi Lydia.

Adam da umursamazca omuzlarını silkerek, "Ah, pardon, terasın sizin için rezerve edilmiş olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi pişkinlikle.

"Ama varlığını bir şekilde belli etmeniz gerekirdi."

"Dans gösterisi çok... eğlenceliydi." İngilizceyi ağzını yana eğerek hafif bir Rus aksanıyla konuşuyordu.

Lydia, "General Manlikov'un partisi, burada, yani dışarıda değil, içerideki balo salonunda. Gerçek bir centilmenin, bir bayanın mahremiyetine saygı göstermesi gerekir," diye adamı sertçe tersleyerek aralarındaki konuşmayı bitirmeye çalıştı. Annesi, Antoine'la tartışmaların kendi lehine sonlandırmak için genellikle bu yola başvururdu.

Genç adam ceketinin göğüs cebinden gümüş bir puro tabakası çıkardı, fakat purosunu yakmakta hiç acele etmedi. İlk önce purosunun ucunu tabakanın arkasına vurmakla ve tembel bakışlarıyla Lydia'yı seyretmekle oyalandıktan sonra topuklarını birbirine vurup başını hafifçe öne eğerek, "Size gerçek bir centilmen gibi davranmadığım için özür dilerim, Bayan Ivanova," dedi.

Kendisine ismiyle hitap etmiş olması Lydia'da küçük bir şok etkisi yaratmıştı. "Tanışıyor muyuz?" diye sordu.

Fakat kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kiminle konuşuyor olduğunu anlamıştı. Alexei Serov'du bu. Kontes Natalia Serova'nın oğlu. Genç adamı aydınlıkta bile güçlükle tanıyabilmişti. Aslında en azından tavırlarından o olduğunu anlaması gerekirdi, çünkü adam her zamanki gibi son derece kibirli görünüyordu. Fakat kahverengi gür saçları, geçen sefer gördüğü haline kıyasla çok daha kısa kesilmişti ve üzerinde uzun bacaklarını ön plana çıkaran dar kesimli bir pantolonla, baloya uygun beyaz renkte sık bir ceket vardı. Baştan aşağı her haliyle, bir Rus kontunun oğlu olduğunu ilan eder gibiydi.

Sanırım bir restoranda tanıştığımızı hatırlıyorum. La Licorne'du galiba. Ne dersiniz?"

Lydia umursamaz bir tavırla, "Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi ve hemen ardından ondan uzaklaşarak terasın kenarındaki taş-tan yapılmış korkuluklara yaslandı. Sonra da, "Ayrıca sizin hatırlıyor olmamza da şaşırdım doğrusu," diyerek genç adamı tersledi.

"Ah, üzerinizdeki şu elbiseyi unutabilmek mümkün mü?"

"Ben bu elbiseyi seviyorum."

"Belli oluyor."

Müzik susmuş, gecenin serin havası aniden sessizleşmişti ve Lydia'nın bu sessizliği bozmaya hiç niyeti yoktu. Burnuna baygın baygın, puro tütününün hoş kokusuyla karışık yanmış odun dumanının kokusu geliyordu. Son derece erkeksi bulduğu bu karışım ona Chang'i anımsatmıştı. Bunun sebebi Chang'in duman gibi kokuyor olması değildi. Hayır, onun teni daha çok tertemiz bir nehir ya da deniz gibi kokardı. Kısa bir an, *Chang'in teninin tadına baksatın, dilimde denizler gibi tuzlu bir tat bırakır mı acaba*, diye merak etti. Bu mahrem düşüncenin etkisiyle yüzü kızarıncı çok sinirlendi.

"Sen Rusça konuşmayı bilmeyen Rus kızsın, öyle değil mi?" dedi Alexei Serov.

"Ve siz de kibarca İngilizce konuşmayı bilmeyen Rus'sunuz," dedi Lydia.

Ardından bakışları karşılaşmış ve Lydia ancak o anda genç adamın gözlerinin yeşil olduğunu ve ateşli bir tutkuyu yansıttıklarını fark edebilmişti. Bu ifade, çevresine karşı sergilediği kayıtsız ve ilgisiz tavırlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Müzik mükemmeldi," diye yorum yaptı Alexei.

"Bence oldukça vasattı. Baslar çok yoğun, tempo da oldukça dengesizdi."

Genç adamın ağzı, her zamanki kibirli tavrıyla kıvrılmıştı. "Üstün müzik bilginizin önünde saygıyla eğiliyorum," dedi.

Lydia, içinde dünya hakkındaki bilgisinin müzikle sınırlı olmadığını göstermek için büyük bir istek duydu. Böylece pırıl pırıl ay-

dınlatılmış odayı işaret ederek, "Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin bu kısmı, böylesi hoş toplantılar yapılmasına izin verecek kadar sakin görünüyor. Oysa Çin'deki her şey değişime uğruyor."

"Beni bu konuda biraz aydınlatır mısınız, Lydia Ivanova?"

"Komünistler, işçiler için feodalizm yerine eşitlik ve adaletli bir toprak dağılımı talep ediyorlar."

"Ah, komünistleri unut gitsin," dedi saygısız ve küçümser bir tavırla. "Birkaç hafta içinde Junchovv'dakilerin tümünün kökü kazınacak."

"Ah, hayır, yanılıyorsun. Onlar..."

Alexei savunmasına izin vermeyerek sözünü kesti. "Onların işi bitti artık. General Çan Kay Şek, bizi onların pire ısırtıklarından kurtarmak için Kuomintang birliklerinin büyük bir kısmının bu bölgeye gönderilmesini emretmiş. Yani bu bölgedeki balolar bundan sonra da güvenli bir şekilde devam edecektir. Endişelenme."

"Endişelendiğim falan yok benim," dedi Lydia.

Ama gerçekte fazlasıyla endişelenmişti.

Ansızın balo salonunda hızlı bir fokstrot çalmaya başlamıştı. İnsanın içindeki enerjiyi kabartan, hayat dolu bir müzikti bu.

Lydia da içinden gelen ani bir istekle genç adama dönüp, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Seninle mi?"

"Evet."

"Burada mı?"

"Evet."

Alexei, sanki Lydia biraz önce bal fıçısının içine atlamasını istemiş gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. "Sanmıyorum. Sen daha çok küçüksün," dedi.

Lydia'mn içi sızlamıştı. "Ya da sen çok yaşlısın," diye sert bir şekilde karşılık vererek, onun varlığını umursamadan tekrar kendi kendine dans etmeye başladı.

Baş döndürücü daireler çizerek dönüyor, dönüyordu. Öte yandan Alexei Serov'un hâlâ yanından gitmemiş olmasına kızmaktan kendini alamıyordu. Gözlerini yarı yarıya kapatarak ona bakmama-ya, hatta onun varlığını tamamen unutmaya karar verdi. Böylece baygın bir esintiyle süzülüp vücudunu terasta bir uçtan bir uca fırlırlı döndürürken, Chang'in kollan arasında olduğunu hayal etti. Müziğin ritmi damarlarındaki kam ateşlemişti. Soluğu iyice hızlanmıştı ve cildini o kadar canlı hissediyordu ki, tenine değen her çiğ damlasını ve ışık çemberine doğru uçuşan bir kelebeğin her kanat çırpışını algılayabiliyordu.

"*Ya tebya işkala, Alexei.*"

Lydia sesi duyunca aniden durdu, ama kafasının içi hâlâ dönmeye devam ediyordu. Alexei Serov'un yanında her iki elinde birer şarap bardağı taşıyan ve genç adama Lydia'nın anlayamadığı bir şeyler söyleyen bir kadın duruyordu. Düz sarı saçlarını mısır rengi şık bir kepin içine toplamış ve tıpkı Lydia'nınkine benzeyen, diz hizasında modern bir elbise giymişti; fakat bu kadının elbisesinin her tarafı parlak mavi boncuklarla işlenmişti. Bu kesinlikle Paris'teki moda evlerinin birinden alınmış bir elbiseydi ve şu anda şaşkınlıkla Lydia'ya dikilmiş olan gözlerinin mavisini iyice ortaya çıkarıyordu. Nihayet üçünün de donup kaldığı şok anı sona erdiğinde Lydia, çifti nazik bir baş hareketiyle selamlayarak başı dik bir şekilde yanlarından yürüyüp gitti. Birbirlerine Rusça bir şeyler mırıldanıyorlardı, fakat Serov, Lydia balo salonundan içeri girerken, kasten İngilizce konuşmaya başladı.

"Kız tıpkı babası gibi. O adamın da böyle huysuz bir tabiatı vardı. Bir keresinde istediği notayı çıkaramıyor diye, elindeki kemani ateşe attığına şahit olmuştum," diyordu.

Lydia'nın kulakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu, ancak hiç istifi bozmadan yürümeye devam etti.

Chang An Lo söğüt ağacının sere serpe uzanan salkımlarının nemli karanlığına gizlenmiş, onu izliyordu. Sadece katışıksız bir keyif almak için, gökyüzüne dalıp çıkan uzun kuyruklu bir kırlangıç gibi, terastayken de izlemişti onu. O sırada genç kızın etrafım saran hava titreşir gibi olmuş ve saçları geceyi ateşe vermişti. Öyle ki o ateşin sıcaklığını yüreğinde hissetmiş, alevlerin çıtırtısını kulaklarında duymuştu.

Sakinliğini korumak için hafif hafif nefes aldığı anda bile, içinde bariz ve keskin bir öfke alevinin yükseldiğini hissetmişti. Dans ve müzik onun duyularına tuhaf geliyordu, ama Lydia Ivanova'nın hareketleriyle verdiği mesaj ona göre gayet netti. Çiftleşmeye hazır genç bir dişi kedinin, olası bir erkek kedi önünde yaptığı civelere benzer hareketler yapıyordu. Tahrik edici bir biçimde sallanıyor, erkeğe sırnaşmanın yollannı anyor, sürünüp sürtünüp mırılıyor, sonra birden yana çekiliyordu.

Adam pencereden yansıyan sarı ışığın aydınlığında yumuşak ve kemiksiz görünüyor, kıza karşı ilgisizmiş gibi davranıyor, ama terastan ayrılmıyordu. Dans etmekte olan kıızı öyle bir göz hapsine almıştı ki, Chang bir an onu bir zıpkına geçirip acıdan kıvranışını izlemek istedi. Demek ki genç kızın peşinde olanlar sadece Kara Yılanlar değildi. Kemiksiz adamın elleri, parmakları arasındaki puroyu ağzına götürmeyi unutmuştu, fakat yan aralık gözleri kızın kalçalarıyla yaptığı zarif hareketlerin hiçbirini kaçırmıyordu ve adam çakılıp kalmış gibi oradaki varlığını sürdürüyordu.

Chang, bütün gece orada kalarak kıızı bir gölge gibi takip etti. Terasa çıkan merdivenleri adımlayarak bir su fıçısının iri cüssesiyle bütünleşip karanlığa karşı ilerledi. Sonra nefesini kontrol ederek durdurdu. O sırada pencereden yayılan ışık, elinde dengelediği *shuriken*'m" üzerine yansyarak, metal kısmını ışılatmıştı.

Bıçağını çekti. Ne pahasına olursa olsun, onu korumaya kararlıydı.

* Türkçe'de Ninja Yıldızı olarak bilinen bir çeşit silahtır. Kelime anlamı olarak "el içinde gizli bıçak" anlamına gelir. (ç. n.)

"Anne, babamın eskiden keman çaldığı doğru mu?"

"Nereden duydun bunu?"

"Partideyken duydum. Doğru mu peki?"

"Evet, doğru."

"Neden bana bundan hiç bahsetmedin?"

"Çünkü çok kötü çalardı."

"Hiç kızıp kemanım ateşe attığı oldu mu?"

Valentina o günleri hatırlayarak tatlı tatlı gülümsedi. "Ah, evet, hem bir kere de değil. Çok kez."

"Yani huysuz bir tabiatı vardı, öyle mi?"

"Da. Evet."

"Peki, ben ona benziyor muyum?"

Bunun üzerine, Valentina tekrar önüne dönerek tırnaklarını boyamaya devam etti. Annesinin pırıl pırıl parlayan kısa kesimli saçları, yanaklarının üzerine düştüğünden yüz ifadesini göremiyordu. Sonunda başını yaptığı işten kaldırmadan, "Sana her baktığımda, onun yüzünü görüyorum," diye itiraf etti Valentina.

"Yataktan çık."

"Hayır."

"Sevgilim, beni çileden çıkarıyorsun. Bütün hafta, yatağında yatıp durdun."

"Ne var bunda?"

"Seni anlayamıyorum. Genellikle dışarı çıkıp bir şeyler yapma-

ya can atarsın, ama şimdi... Of, *dochenka*, beni çıldırtıyorsun. Okulun tatile girmiş olması ve kendine bir yığın kitap almış olman, hayatının geri kalan kısmını okuyarak geçirebileceğin anlamına gelmez."

"Ama neden? Ben okumayı çok seviyorum."

"Hadi ama Lydia, kendini açındırıp durma. Hey Tanrım, şu kocaman, kalın kitap da neyin nesi?"

"Savaş ve Barış."

"Ah, *gospodi*! Tanrı aşkına, Lydia. Shakespeare, Dickens hatta şu emperyalist domuz Kipling'in eserlerini bile okuyabilirsin, ama Tolstoy okuma lütfen. Rusça okuyup da ne yapacaksın?"

"Ama ben Rusçayı seviyorum."

"Saçmalama, sen tek kelime Rusça bilmezsin ki."

"Haklısın, ama belki de öğrenmemin zamanı gelmiştir. Ne dersin?"

"Hayır, bence onun değil de, yatağından çıkıp Polly'ye gidip annesinin yaptığı ve senin her zaman övüp durduğun şu kar beyazı üzümlü turtalardan yemenin zamanı geldi. Haydi, dışarı çık ve bir şeyler yap."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Söylediklerimi yapmak zorundasın."

"Neden beni evden dışarı göndermek istiyorsun? Çünkü ben gider gitmez, Antoine'la yatağa atlayacaksın, öyle değil mi?"

"Lydia!"

"Yoksa artık Alfred'le mi yatıyorsun?"

"Lydia, sen çok kaba ve terbiyesiz bir çocuksun. Sadece normal olmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Peki, sana göre normal nedir, anne?"

"Her neyse, zaten artık Antoineia beraber değilim. Onunla olan tüm ilişkim sona erdi."

"Zavallı Antoine."

"Of, Lydia, inan bana aslında bundan çok daha kötüsünü hak ediyor."

"Peki ya Alfred? O İngiliz'in neleri hak ettiğine de karar verdin mi?"

"Alfred, cömert ve çok kibar bir adam. Ayrıca hatırlatmak isterim ki, Tanrı, bu dünyanın alçakgönüllü insanlara miras kalacağını söylüyor."

"Tanrı'ya inanmadığını sanıyordum."

"Bunun konumuzla hiç ilgisi yok. Hadi ama Lydia, söyle bana, neden kendini bu boğucu çukura kapatıp hiç dışarı çıkmıyorsun?"

"Çünkü dışarı çıkmak istemiyorum."

"Sen çok tuhaf bir kızsın, Lydia Ivanova. Farkında mısın? Göğsünün üzerine yatırdığı beyaz bir tavşanla, günlerce yataktan çıkmayıp savaş hakkında romanlar okuyan bir kız için başka ne denebilir ki?"

"Tuhaf olmak, ölü olmaktan iyidir."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Of, hayatım, beni çıldırtıyorsun."

Biliyordu. Daha kendisini onlarla birlikte restorana gelmesi için davet ettikleri an, korktuğu şeyin başına geleceğini anlamıştı. Söylendiği gibi, saçını yıkayıp şeftali rengi elbisesini ve saten ayakbılarını giymişti. Bu sefer gittikleri restoran, La Licorne değildi. Bu bir İtalyan restoranıydı. Büyük salon, her birinin içinde deri kaplı koltuklar bulunan, birbirinden bağımsız küçük bölümlere ayrılmıştı. Mumların baygın ışıkları rafyaya sarılı bodur şarap şişelerini bile ancak boyun kısımlarına kadar aydınlatabiliyordu. Lydia, linguini

adı verilen makarnayı yiyebilmesi için tabağının iki yanına yerleştirilen çubukları ittirerek Alfred ve Valentina'nın konuyu açmalarını bekledi.

Alfred çok fazla gülümsüyordu. O kadar ki, Lydia, *Kesin yanakları ağrıyordur*, diye düşündü. Sanki bir çeşit gülümseme makinesi yutmuş gibiydi.

Lydia'ya bir bardak şarap doldurarak, "Ne kadar hoş bir yer, öyle değil mi Lydia?" diye sordu neşeye.

Cevap olarak, "Hımm," diye mırıldandı Lydia. Annesiyle göze gelmemeye çalışıyordu.

"Okul yaz tatiline girmiş olmasına rağmen hâlâ sıkı bir şekilde ders çalıştığını duyuyorum. Bu harika bir şey, hayatım. Şu sıralar hangi konu üzerinde çalışıyorsun?"

"Rusya ve Rusça."

Lydia, o anda adamın gözlerinde hafif bir şaşkınlık kıpırtısı fark etti, fakat gülümsemesinde hiçbir duraksama olmamıştı. "Bu, senin için çok ilginç bir deneyim olmalı. Sonuçta, Rusça sana atalarından kalan mirasın, öyle değil mi? Fakat şimdilerde Josef Stalin özgürlük adına, kelimenin gerçek anlamını saptırarak halkına son derece merhametsizce davranıyor. Yani, Sovyet Rusya'da senin kitaplarında okuduğun o adil dünya yok artık. *Kulak çiftçileri*' ve köylüleri, bu yeni komünist idareyle açlıktan ölüyorlar."

"Tıpkı çar diktası altındayken öldükleri gibi mi, demek istiyorsunuz?"

Valentina, kızını uyanrcasına inlemeye benzer bir ses çıkarmıştı.

"Ah, haydi ama, Lydia," dedi Alfred sakın bir kararlılıkla. "Bari bu gece tartışmayalım. Burada bir şeyleri kutlamak üzere toplandık," diyerek bakışlarını neredeyse utangaç sayılabilecek bir ifadeyle Valentina'dan tarafa çevirdi. "Annen ve ben, sana duyduğunda çok mutlu olacağına inandığımız haberler vereceğiz."

* Sovyet Rusyası'nda zengin çiftçi sınıfını belirten ifade. (yay. n.)

Valentina, bu konuda hiç yorum yapmadan, tedirgin gözlerle kızına bakmaya devam etti.

Lydia, aniden makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. Her nedense, bu küçük odacığın her santimini kendi sözleriyle doldurursa, Alfred'in ağzından çıkacak haberlere hiç yer kalmaz, o da çenesini kapalı tutar, diye düşünmüştü.

Böylece, "Bay Parker," diye seslenerek, ilgili bir tavırla konuşmaya başladı. "Yanılmıyorsam, benim okul müdürüm olan Bay Theo'nun arkadaşınız olduğunu söylemişsiniz. Öyle değil mi?" diye sordu. Sonra adamın cevap vermesini beklemeden devam etti. "Sanırım bu konuda tavsiyelerinize ihtiyacım var, çünkü başöğretmenimiz dönemin sonlarına doğru bize çok tuhaf davranmaya başladı. Yani anlarsınız ya, bize sınıfta yapmamız için bir ton ödev verip masasında yüzünü ellerinin arasına alıp sanki uyuyormuş gibi orada öyle saatlerce oturuyordu, ama aslında uyumuyordu; çünkü ben defalarca parmaklarının arasından bizleri izlediğini yakaladım. Ayrıca Maria Ailen, onun güzel Çinli metresiyle sorunlar yaşadığım ve kalp acısı çektiğini düşünüyor, fakat..."

"Lydia." Uyarı dolu bu ses annesinden gelmişti.

Ancak Lydia hiç umursamadan konuşmaya devam etti. "Fakat Anna diyor ki, onun babası da akşamdan kalma olunca böyle davranıyormuş. Sonra bir gün Bay Mason, yüzü kıpkırmızı bir şekilde sınıfa daldı ve Bay Theo'yu sınıftan dışarı sürükleyerek..."

"Lydia!" Bu sefer uyarının tonu çok daha keskindi. "Kes şunu."

Lydia akşamın başından beri ilk kez annesinin yüzüne baktı. Genç kadın, tek kelime daha söylemeksizin, yalvaran gözlerle kendisine bakıyordu.

Sonra Parker'a dönerek, "Söyle ona, Alfred. Haydi, ona güzel haberlerimizi sen ver."

Alfred parlayan gözleriyle Lydia'ya dönerek, "Herhâlde anla-

mışsındır, Lydia," dedi. "Annen eşim olmayı kabul ederek bana şeref verdi ve çok yakında evleniyoruz."

şimdi ikisi de sabırsızlıkla onun cevabını bekliyorlardı.

Lydia dişlerini dudaklarına geirmış olmasına rağmen, kendisini büyük bir gayretle gülümsemeye zorlayarak, "Tebrikler," dedi. "Umanm çok mutlu olursunuz."

Valentina, hemen öne doğru eğilerek kızının yanağına bir öpücük kondurdu.

Chang An Lo notu bulmuş ve daha kâğıdı açmadan, onun Lydia'dan geldiğini anlamıştı. İlk önce onun teninin dokunuşunu hissetmek için parmaklarını hafifçe kâğıdın üzerinde gezdirdi. Not, küçük bir turşu kavanozunun içine konularak Lizard Creek'te yassı bir kayanın üzerine bırakılmıştı. Tilki kızın, buraya her gelişinde üzerine oturarak büyük bir zevkle güneşlendiği kayaydı bu. Kendisi dışında birileri fark etmesin diye, kavanozun üzerine yapraklı bir dal yerleştirmiş, huş ağacından koparılan dalın küçük gümüşü yaprakları sıcaktan kıvrılıp kurumuştu. Kız gerçekten dikkatli davranmıştı. Satırlarda hiç kimsenin adı geçmiyordu, sadece uyarı niteliğinde bir not yazılmıştı.

Kuomintang'ın en üstün birlikleri Junchow'a doğru yola çıkmış. Komünistleri temizlemeye geliyorlar. Bu şehri hemen terk et. Sen ve adamların acilen gidin buradan.

Genç kız, "gidin" kelimesinin altını özellikle kırmızı kalemle çizerek, katlı kâğıdın alt kısmına boğazı kesilmiş ve yarasından kan damlayan bir yılan karikatürü eklemişti.

Şeytanlara zemin hazırlayacak kadar zifiri karanlık bir geceydi ve ay yoktu. Sadece merhametsizce yağan yağmurun bütün ruhları hareketsiz kılan sesi duyuluyordu. Nöbetçiler, ters çevrilmiş sayvanların altına gizlenerek neredeyse görünmez olmuşlardı. Evin dış duvarlarında hiç pencere yoktu ve bahçelerin her biri gecenin ortasında bile renkli fenerlerle aydınlatılmıştı. Şeytani ruhları ve kötü niyetli yabancıları uzaklaştırmak amacıyla avluya bakan her kapı

ağzında asılı duran rüzgâr çanları hiç ara vermeden çalıp duruyordu; fakat asıl tehdit, avlunun iç kısımlarında dolaşan koca kafalı bir Çin köpeğinden gelmişti. Bu hayvan, keskin kulakları sayesinde, insan kulağımn kaçırıldığı sesleri bile algılayabiliyordu.

Chang, çatıya tırmanıp kiremitler üzerinde hiç ses çıkarmamaya dikkat ederek yürümeye başladı. Keçeli ayakkabılarının yanlarına basarak, büyük bir sabırla ve adımlarını kontrollü bir şekilde teker teker atarak ilerliyordu. Asıl hedefi iç kısımdaki büyük avlu değil, onun gerisinde kalan süslü bahçeydi. Orada ağzından su fışkırtan yunus biçiminde bir çeşme vardı. Çeşmenin tabanı, sazan balıklarının içinde hayalet gibi dolaştığı küçük bir süs havuzuna oturtulmuştu. Ayrıca köşede üstü olgun meyvelerle kaplı bir erik ağacı bulunuyordu. Yaşlı bir ağaçtı bu. Dallar, bastonunun üzerine abanan yaşlı bir adam misali evin üzerine eğilmişti. Chang, baştan aşağı siyahlara bürünmüş bir halde çatının gölgede kalan kısmında sinmiş bekliyordu. Gözleri ve aklı aynı anda tek bir pencereye odaklanmıştı.

Devriye muhafızı işini layıkıyla yapıyor, ağır sopasını çalılıkların arasına ve özenle oyulmuş bankların altına doğru dürterek içeri sızan bir hain olup olmadığını kontrol ediyordu. Chang, çubuğun mermer zemin üzerinde gezinen bir çeşit gece sürüngenini şişlerken çıkardığı küt sesiyle birlikte yakınlardan gelen bir inleme sesi duydu. Verandadaki fener, muhafızın yüzünün bir tarafını aydınlatıyordu. Muhafız keskin gözleriyle her an tetikte bekliyordu. Her gece yaptığı bu rutin işe biraz heyecan katıp onu bezginlikten kurtaracak birini ya da bir şeyi arar gibi bir hali vardı. Chang'inse şu anda bu sakinliği bozmaya hiç niyeti yoktu. *Henüz değil*, dedi içinden.

Sonunda muhafız yan taraftaki bahçenin gölgeliklerine doğru yürüdü. Kocaman köpek, efendisine sızlanan bir köle gibi karşıladı adamı. Chang An Lo, hayvanın dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek hızla harekete geçti. Islak kiremitler ayağının altından kayıyordu. Çatının üst kısımlarında yosunla kaplı kiremitler çoğaldığı için,

.ıdımlannı çok daha dikkatli atması gerekiyordu. Sonra çatıdan ağacın üzerine atladı. Ağaçtan aşağıya inmesi, taş üzerinde yürümek kadar kolay olmuştu. Ardından verandaya doğru ilerleyerek açık duran pencereye yaklaştı. Perdenin arkasında hafif bir ışığın pırıldadığını görerek pencere eşiğinden içeri atladı.

Kendisini bir anda geniş bir odanın içinde buluvermişti. Odanın ortasında, üstü ipeklerle örtülü, her tarafı kanatlarını açıp dişlerini gösteren yarasa figürleri ve akrep, kurbağa gibi hayvanları sömüren uzun boyunlu kuş motifleri işlenmiş, meşe ağacından masif bir yatak duruyordu. Yatağın bir tarafında yeşim taşından bir şamdanın içinde bir mum yanıyordu ve etrafı devrilmiş bardaklar, şişeler, deri kayışlar, hatta oraya buraya dökülmüş biralardan oluşan gölcüklerle doluydu. Ayrıca bir kenarda küçük bir pirinç ocağı duruyordu ve bu karmaşık yığının üzerine fildişinden yapılmış uzun saplı pis bir boru atılmıştı. Odada insanın midesini bulandıran şekerimsi bir koku vardı.

Chang, gözleri aydınlığa alışıp çarşafların üzerinde yatan üç figürü görmeye başlayana dek, perde katlarının arasına saklandı. Figürlerden ikisi, gözleri korkudan büyümüş bir şekilde, elindeki bıçağa bakarak hiç kıpırdamadan yatıyordu. Bunlar iki genç cariyeydi. Her ikisi de bileklerine dolanan deri kayışlarla yatak başına sabitlenmiş bir kancaya bağlanmışlardı ve cırlıçıplaktılar. Pürüzsüz ciltleri mis kokulu bir yağla ovulduğundan pırıl pırıl parlıyordu. Bir tanesinin küçük göğüslerinin üzerinde kamçı izine benzeyen izler vardı. Genç cariyelerin arasına sırtüstü uzanmış iri yarı bir erkek figürü, çenesi gevşekçe aşağı sarkmış bir halde horluyordu. Yüzünün bir tarafında ve yastığın üzerinde sarı renkli bir kusmuk izi vardı. Üzerinde belini saran, yılan dişlerinden yapılmış, kalın ve enli kemerden başka bir şey yoktu ve midesinin üzeri fırça gibi kalın tüylerle kaplıydı.

Chang gözlerini kızlardan alamıyordu. Çok uzun zamandır bir

kadınla beraber olmamıştı. Üzerinde kamçı izi olan kız çok güzeldi. Gözleri yaban eriğine benziyordu. Göğüsleri yumuşak ve davetkâr bir biçimde dolgunlaşmış, uçları da pembe tomurcuklar gibi kabarak havaya dikilmişti. Chang, nefesini tutarak yaklaştı ve yatağın ayakucunda durdu. Hızlı bir sıçrayışla, adamın bacakları arasına tüneyiverdi. Göz kapaklarının altında titreşip duran göz bebekleri dışında vücudunda tek bir kas bile kıpırdamıyordu ve uyuşturucunun etkisiyle gördüğü karmaşık rüyalar haricinde hiçbir şeyin farkında değildi. Chang ileri doğru uzanıp yatağın yanındaki komodinin üzerinden bir çift yemek çubuğu alınca, kızların ikisi de panikleyerek vücutlarını yastıklarına doğru geri çekmeye çalışmış, bu arada bileklerinin etrafındaki kayışlar da iyice gerilmişti. Uzun siyah saçları mum ışığında titreşirken, çıplak vücutları da korkudan tir tir titriyordu.

"Bir gece şeytani," diye fısıldadı bir tanesi.

"Ne olur, bizi öldürme."

Onlara aldırmadan, sol eline aldığı çubuklarla adamın yumuşak penisini tutup iyice gerilinceye kadar yukarı çekti. Uyuyan adamın ağzından bir inilti yükseldi. Sonra iri elini kasıklarına doğru kaydırarak tekrar derin bir uykuya daldı. Bunun üzerine Chang, bıçağının keskin ucunu, birbirine girmiş siyah tüyler arasından aşağıya kaydırarak penisinin dibini nişan aldı. Sonra küçük bir bilek hareketiyle narin ete bir çentik attı.

Adamın ağzından at kışnemesine benzeyen tiz bir feryat yükselmişti. Chang bu sesi duyan muhafızların tekrar o tarafa geleceklerinden şüphelendi.

"Sessiz ol," diye fısıldadı.

Adam ağzını kapayıp korkudan mı, öfkeden mi bilinmez, dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Gerçi onun için hiç fark etmezdi.

"Sessiz ol," diye emretti tekrar.

Adamın kısılmış gözleri, ince uzun bir kesit halini almıştı ve Chang'e nefretle bakıyorlardı. Sonra bir an için gözleri küçük bir

mihrabın üzerinde asılı duran, özenli bir incelikle işlenmiş kılıcını aradı, fakat Chang bunu hemen fark ederek bıçağının basıncım artırmıştı.

Bunun üzerine, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı adam. Vücudu hâlâ gergin ve taş gibi sertti.

"Senin hayalarını tabakta görmek istiyorum," diye cevap verdi Chang.

Chang kontrolü ele almıştı. Bu, içinde bulunulması gerçekten çok tehlikeli olan bir durumdu. Sürekli eğilip bükülen hizmetkârlar ve bakımlı bahçelerle dolu bu ejderha evinde tüm güç, tek bir adamın elindeydi. Başka bir deyişle sadece tek bir adam ateş soluyordu. O adam da, Feng Tu Hong'dan başkası değildi.

Chang, kemerli giriş kapısına doğru ilerledi. Şimdi eve varmadan önceki son avludan geçiyordu. Bu kadar bakımlı bahçe arasında en güzeli bu bahçeydi. Hava karanlık ve yağmurlu olmasına rağmen, bronzdan yapılmış aslanların yaldızlı ağızları pırıl pırıl parlıyor ve kaidelerinden tehditler saçıyordu. Onu hedefine giden yolda gören muhafızlar ve hizmetçiler önce telaşla ileri atılıyor, sonra dehşetle geri çekiliyorlardı. Islak ve yıpranmış çiçek yaprakları, mermer zemin boyunca kıvrıla kıvrıla dönerken, köpek, gırtlığından gelen zayıf bir sesle inleyerek tüyleri kabarmış, bacakları gergin bir halde dikiliyor, ama saldırmıyordu.

Çünkü Chang hemen önünde, Po Chu'nun kambur figürünü sürüklüyordu. Yağmur damlaları sırtının güçlü kıvrımları üzerinden akarak çıplak kalçalarının arasından aşağıya iniyordu. Üzerinde hâlâ yılan dişinden yapılmış kemerden başka bir şey yoktu, ama şimdi el bilekleri, ayak bileklerine kayışla bağlanmış olduğundan, neredeyse ikiye katlanmış olarak yürüyordu. Ayrıca başka bir kayışla ayak bileklerini de, aralarında ancak iki karış mesafe olacak şekilde birbirine bağlamıştı. Chang, yürümeye devam etmesi için bıçağını testislerine dürterken adamın topal bir kaplumbağa gibi

ilerlemesi, hem çok yavaş hem de son derece aşağılayıcıydı. Bu sırada bir ton açık saçık küfür saymasına rağmen, Chang hiç umursamıyordu.

Evin önüne gelince, "Feng Tu Hong," diye seslendi. "Deve hörgüçlü oğlun bıçağımın ucunda duruyor. Eğer hâlâ sana torunlar verecek tohumlan olsun istiyorsan, kapılarını aç ki göbeğinin üzerinde ayaklarına kadar sürünsün."

Sözcükleri rüzgâr tarafından savrularak gecenin karanlığına kanşıp gitmişti. Etrafında kılıçların çekildiğini ve muhafızların öfkeyle tısladıklarını duyabiliyordu, ancak yine de hiçbirini çok yaklaştırmaya cesaret edemiyor, ayrıca köpek de ensesine yapışan nasırlı bir el tarafından zapt ediliyordu. Chang, o sırada sahip olduğu gücün farkındaydı. Bu öyle bir güçtü ki, onu bir tayfun gibi zirvelere taşıyarak damarlarına kadar işleyip tüm korkularını bir anda silivermişti. Kesinlikle bu anın tadını çıkarmalıydı. Böyle bir zevki bir daha yaşayamayabilirdi.

Merdivenlerin sonundaki görkemli kapılar patlarcasına aniden açılıverdi. Neredeyse kemerli kapı kadar iri olan cüssesiyle Feng Tu Hong karşısında duruyordu. Güçlü bedenini parlak kırmızı renkte, nakışlı bir cüppeyle sarmalamıştı, ama Yuesheng'in yasını tutmak amacıyla bağladığı beyaz saç bandı hâlâ başında duruyordu. Yanına herhangi bir silah almaya tenezzül etmemişti, fakat arkasında iki tane ablak suratlı muhafız, ellerinde Lugerlerle* hazır bekliyordu, Tüm sıahlann namluları Chang'e çevrilmişti.

"Canına mı susadın?" diye seslendi Feng.

Eğri büğrü siyah gözleri gayet sakindi. Bakışlarında korkudan eser yoktu. Kollarını varile benzeyen göğsünde kavuşturmuştu.

Chang gözlerini Kara Yılan çetesinin liderine dikerek, "Sana ikinci defa bir oğul getiriyorum, Feng Tu Hong. Ama bu seferki ölü değil," dedi. Sonra, "En azından şimdilik," diye ekledi.

* Yan otomatik, Alman tabanca markası, (yay. n.)

Feng bakışlarını oğlunun siyah başına doğru indirdi. Bu onun hayatta kalan tek oğluydu ve şu anda utanç verici bir şekilde yerlerde sürünüyordu.

"Po Chu, işte yine beni rezil ettin, şerefimi ayaklar altına aldır-dın," diye haykırdı. Sözleri aşağılama doluydu. "Aslında bu adama seni dilim dilim doğramasını söylemem gerek. Gözümde maymun tırnağı kadar değer yok senin."

"Hadi içeride konuşalım," diye atıldı Chang. "Böylece hem daha az kulak şahit olur, hem de sözlerimiz yağmurla silinip gitmez."

Bunun üzerine Feng, iri çenesini dikleştirdi ve bütün vücudunu titreten uzun bir nefes alarak topukları üzerinde dönüp içeri girdi. Chang muhafızların da onun arkasından koşturmasını bekledikten sonra, Po Chu'yla birlikte onları takip etti. Adam hâlâ iki büklüm halde, yan yan sekerek merdivenleri tırmanırken nefesi, kesik kesik vahşi hırıltılar şeklinde çıkıyordu. Çaresiz adam, artık hiç konuşmuyordu. Babasının sözlerinin ağırlığı, ruhundan geriye kalan ne varsa hepsini ezip geçmiş gibiydi. Sadece kalçaları gibi çıplak ve ortada olan tek şey artık dile getirmediği öfkesiydi.

İçerideki salonun sağ tarafında, ailenin atalarının ve ölmüş diğer akrabalarının resimlerinin asılı olduğu bir duvar vardı. Her bir resmin önü, taze taze ikram edilen yiyecek, içecek ve tütsü çubuklarıyla donatılmıştı. Chang tüm bu resimler arasında Yuesheng'in fotoğrafının da bulunduğunu görünce şaşırmıştı. Aslında şaşırmaması gerekirdi. Sonuçta Yuesheng bu adamın özbeöz oğluydu. Yaklaşarak arkadaşının genç ve kendinden emin yüzünü inceledi. Ayaklarının basınç noktalarına büyük çiviler batırılmasına benzer ve gözlerinin arkasına kör edici bir ok saplanmış gibi hissetti. Başını başka tarafa çevirmesine rağmen böyle hissetmesine sebep olan hatıra peşini bırakmıyordu. Po Chu'nun, küçük kardeşini, Mao Zedong'a olan politik bağlılığı yüzünden, pestilini çıkarana kadar dövdüğü sahne gözlerinin önünden gitmiyordu. Yuesheng kendisini savunmak için

elini bile kaldırmamıştı. Bıçağını, Po Chu'nun bacakları arasından sarkan yumuşak ete daha sert bastırarak adamın yüksek sesle inlemesini sağladı. Bu bıçak, Yuesheng'in hediyesiydi. Mavi çelikten yapılmış incecik bir ağız ve iyi şans getirmesi için, iki tarafına da tek boynuzlu Çin atı olan *Chi Lin* resmi işlenmiş, bizon boynuzu şeklindeki bir sapı vardı. Ve şimdi Yuesheng'in beş para etmez kardeşi Po Chu'nun yağlı hayalarına dayanmıştı.

Chang, "Yuesheng bu manzarayı görse çok gülerdi herhâlde," diye düşündü.

Arkadaşının ruhunu o anda çok yakınında hissetti. Havada hışırdayan sesini duyabiliyordu. Belki de Yuesheng, tekrar bir araya geleceklerini haber aldığından, ona yol göstermeye gelmişti. Fakat Chang, sert bir hareketle başını sallayarak, "Hayır, Yuesheng. Henüz değil," diye mırıldandı.

Feng, altın rengi ve açık yeşil tonlardaki dekorasyonu ve süslü parşömenlerle kaplı duvarlarıyla pırıl pırıl parlayan şahane odanın merkezindeki yerini almıştı. Burada iktidarın kimin elinde olduğunu hatırlatmaya çalışır gibi bir hali vardı. Bacaklarını aralamış, kollarını kavuşturmuş ve kalın boynunun üzerinde duran başını ileri uzatmış bir şekilde salonun ortasında dikiliyordu. Yüzünü soğuk ve boş bir ifadeyle maskeleymişti. "Evet, söyle bakalım. Bu seferki bedel nedir? Bir baskı makinesi daha mı istiyorsun? Bu bedelin bir öğüla karşılık geleceğini sanıyorum. Her ne kadar utanç verici olsa da..."

"Hayır."

Chang elinin kenarıyla Po Chu'nun ensesine vurarak dizlerinin üzerine düşmesini sağladı. Sonra siyah saçlarının bir tutamını kavrayarak hızla çekti ve bıçağını çenesinin altına dayadı. Po Chu kanter içinde kalmıştı. Nefes almak için yutkunarak korku dolu gözlerini babasına çevirdiği sırada, bağlı olan elleri her iki bileği de kırılmış gibi tir tir titriyordu ve terden kayganlaşmış cildi parıltıyordu.

"Şerefli ve akıllı babam," diye soludu Po Chu boğuk bir sesle. "Sana bu şeytanın istediği şeyi vermen için yalvarıyorum."

Feng yere tükürerek, "Sen benim için bir hiçsin," diye cevap verdi.

"Ah, çok güzel," dedi Chang hiç tereddüt etmeden. "Bir hiç olduğuna göre benim işime de yaramaz. Atalarınla buluşmaya hazırlan, Feng Po Chu."

Adamın saçından yakalayıp bıçağı sıkıca kavrayınca, Lugerlerin ateşe hazırlandığını fark etti. O anda Po Chu bağırsaklarının kontrolünü kaybettiği için, odayı iğrenç bir dışkı kokusu kaplamıştı. Bıçağın üzerinden süzülen kan Chang'in parmaklarına damladı.

"Al götür onu, gözüm görmesin," dedi Feng, gerilmiş dudaklarının arasından. "Öldürmek istiyorsan da öldür. Zaten kalbimi zehirlemekten başka bir şeye yaramıyor."

Chang, odanın orta yerinde yankılanan bir haykırıyla ruhunu atalarına emanet etti ve kendisini ölümün dinginliğine hazırladı, fakat her şeye rağmen göğsünün acıyla gerildiğini hissetti. Tilki kızı, tilki kızını kurtaramamıştı. Onu bu hayatta bir daha göremeyeceğini ve aralarındaki bağın kopacağını düşününce, kalbi adeta kurşun gibi ağırlaşmıştı. Onun bu dünyadaki hayatı sona ermek üzereydi ve tilki kız hâlâ tehlikedeydi.

Po Chu haykırdı.

Chang, mahkûmunun boğazını öylesine germişti ki, adamın tendonları diş gibi fırlamıştı. Son keşiği atmak üzere kaslanm sıklı.

"Dur."

Bu ani müdahale Feng'den gelmişti. O anda gözleri, taştan bir yüz üzerine çizilmiş iki siyah çizgiden farksız görünüyordu.

"Bu sefer istediğin bedel nedir?"

Po Chu'nun yanaklarından sessizce gözyaşları süzülüyordu.

"Bir hayat."

"Kendi hayatın mı?"

"Hayır."

"öyleyse kimin hayatı? Söylesene."

"Hutong'da senin Kara Yılanlarının elinden aldığım kızın hayatı. Adamların onun peşinde."

"Çünkü yalan söyledi," diye bağırdı Feng. Sesi öfke doluydu. "Adamlanma seni tanımadığını ve nerede saklandığını da bilmediğini söylemiş, fakat sonradan onu senin yanında görmüşler. Bize yalan söyledi. Bu artık bir onur meselesidir."

"Feng Tu Hong, o bir barbar ve tüm diğer barbarlar gibi onurdan falan anlamaz. O kız, tükürüğünü harcamana bile değmez. Ama onun aciz varlığı karşılığında, ben senin oğlunun hayatını bağışlayacağım. Yuesheng de öldüğüne göre, Po Chu, senin hayatta kalan tek oğlun. Hal böyleyken, bunun gayet adaletli bir pazarlık olacağını düşünüyorum."

"Bu isteğinle beni de, oğlumu da aşağılıyorsun. Bana gömülmesi için Yuesheng'in bedenini getirdiğin zaman, sana istediğin her türlü hediye'nin sözünü vermiştim. Madem bu barbar fahişenin hayatı senin için bu kadar önemliydi, o halde neden o zaman onu bağışlamamı istemedin?"

"Bunun sebepleri bende saklıdır."

Feng öfkeli gözlerini ona dikmişti. O sırada işlemeli bir paravanın arkasında bir yerlerde kahkahayla gülen bir adamın sesi onların kulağına kadar gelmişti. Daha sonra kalın ipek halılara sürtünen terlik seslerinin ardından, uzun boylu bir figür, elinde aylak aylak tuttuğu sigarasıyla içeri girdi ve, "Sadece cevabını alacağından emin olduğun soruları sor, Feng. Bu genç at senden çok daha hızlı koşuyor," dedi. Hoş ve kibar bir sesi vardı.

Chang, onun Ulysses Kulübü'ndeyken karşılaştığı adam olduğunu hatırladı. Ana dili gibi Çince konuşan adamdı bu. Uzun ve bol bir gri pantolon giymiş, işlemeli bir başlık takmıştı. Aslında ait olmadığı bir toplumun insanları gibi görünmeye çalıştığı belliydi. Chang, onun bu çabasını soluk gri gözlerinden okuyabiliyordu, fa-

kat bu gözlerde başka bir şey daha vardı. Acılı bir şeyler, hatta hap-solduğu yerden çıkıp kendisini ölümün kucağına atmak isteyen bir şeyler.

Feng Tu Hong, ona birçok erkeği susturabilecek uyarı dolu bir bakış attı, fakat İngiliz, Feng'e sadece omuzlanm silkip hafifçe gülümseyerek karşılık verdi ve Chang'e dönerek kendi dilinde, "Söyle bakalım, uğrunda bu kadar ikna edici şekilde pazarlık yaptığın şu barbar kız da kimmiş?" diye sordu.

"Deli dolu bir Rus kızı, bir *fanqui*," diye homurdandı Chang. "Lafım etmeye bile değmez."

"Adı nedir?"

İngiliz saklamaya çalışsa da, Chang onun gözlerindeki ilgiyi fark etmişti.

"Ivanova," dedi. "Lydia Ivanova. Saçı gibi dili de ateş saçan bir kız."

"Ah, anlıyorum," diyerek sessizce başını salladı İngiliz. Soma düşünceli bir halde elini almna götürerek Feng'e döndü ve, "Onu senden satın alayım," dedi. Bunu bir sokak satıcısından bir torba kestane alır gibi, alelade bir tonda söylemişti. Daha soma cebinden ağzı büzüldü, oldukça ağır görünen bir kese çıkardı. "Rus kızına karşılık, bu gecenin hissesi. Ne dersin?" diye teklifte bulunarak keseyi Feng'e doğru fırlattı. Fakat Çinli onu yakalamak için hiçbir girişimde bulunmayınca, küçük kese küt diye ayaklarının dibindeki halıya düşüvermişti.

Sonunda, "Kız satılık değil," diye cevap verdi Feng. Sonra kesenin üzerine basıp yürüyerek, "O ölecek. Bize yalan söylemeye kalkanlara örnek olması için onun ölmesi gerekiyor," dedi. O sırada gözleri oğlunun boğazma dayalı duran bıçağa kaydı. "Fakat dizlerinin üzerine çökmüş, gübre kokan şu iğrenç herife karşılık sana kendi hayatım teklif ediyorum, Chang An Lo. Ve tabii seni koruma sözümü. Buna ihtiyacın olacak. Aksi takdirde, Po Chu şişe geçirilip

ateşin üzerinde döndürülerek kızartılan bir domuz gibi, yavaş yavaş ve en acılı olacak şekilde canını alacaktır. Kabul ediyor musun?"

Bu teklifin üzerine uzun süren bir sessizlik olmuştu. Dışarıdan gecenin karanlığını bölen bir köpek havlaması duyuldu.

Sonunda Chang, "Kabul ediyorum," diyerek bıçağını adamın boğazından geri çekti.

Anında bir muhafız yanına koşup elini kolunu bağlayan kayışları kesti. Po Chu, zorlanarak ayağa kalktı. Vücudu gerginlikten kaskatı olmuş bir halde titriyor, bacaklarından aşağıya dışkılar akıyordu ve bu haliyle bile, dişlerini Chang'e batırmaya hazır görünüyordu.

"Po Chu," diye hırladı Feng. "Ben söz verdim."

Po Chu, inatla Chang'in yanından çekilmiyordu. Hasminin yüzünü yalayan nefret dolu nefesiyle, sadece birkaç santim uzağında duruyordu.

Oysa Chang onu artık hiç umursamıyordu. Zaten bu saatten sonra hiçbir işine yaramazdı. Ayrıca babası onun ölmesine izin verip sözünü çiğnemektense, oğlunun ölmesini yeğlerdi. Bu arada kafasına takılan bir soruya cevap bulmaya çalışıyordu. Evet, Yuesheng'in bedenine karşılık babasından kızın hayatım bağışlamasını isteyemezdi, çünkü o zaman arkadaşına karşı saygısızlık etmiş olurdu. Bedeninin bir *fanqui'nm* hayatına bedel olması utanç verici bir şeydi. Fakat baskı makinesi Çin'in geleceği için son derece gerekti. Ayrıca Yuesheng'in uğrunda canını verdiği bir şeydi. Bu yüzden, kesinlikle uygun bir bedeldi.

"Peki ya kız ne olacak?" diye sordu uzun boylu İngiliz.

Feng, başını ona doğru çevirerek gözlerindeki ilgiyi fark etti ve zalimce gülümseyerek, "Ah, anlarsın ya Tiyo Willbee, bağırsaklarının deşilip düğümlenerek, göğüslerinin kesilmesini emrettim."

İngiliz, adamın sözlerini duyunca gerilerek gözlerini kapamıştı.

Chang ise Feng'in sözlerinin doğruluğundan şüpheliydi. Evet, kızın ölüm emrini vermişti. Bu kısmı doğrudu ama adamlarına ne şekilde öldürüleceğini söylemiş olamazdı, çünkü Kara Yılanların lideri, böyle şeyleri yandaşlarının yaratıcılığına bırakırdı. O sözleri sadece ona karşı duyduğu kini yüzüne kusmak için söylemişti. Chang elinde olmadan bu kinin sebebini merak etti.

"Feng Tu Hong, benimle yaptığın bu onurlu pazarlık için teşekkür ederim," dedi Chang soğuk bir nezaketle. Bir hayata karşılık, başka bir hayat. Çok mantıklı. Ama şimdi sana hayattan da önemli bir şey teklif edeceğim."

O sırada Feng, kendisini oğlunun görünüşünden ve yaydığı kokudan kurtarmak için kapıya doğru yürüyordu. Fakat Chang'in söylediklerini duyunca aniden durdu ve hafifçe Chang'in bulunduğu tarafa dönüp, "Birinin yaşamından daha önemli ne olabilir ki?" diye sordu.

"Bilgi. Hem de bizzat General Çan Kay Şek'in kendisinden."

"Ai-aiee! Ağzında dişi bile olmayan yavru bir tilki olduğunu düşünürsek, pek cesurca konuşuyorsun doğrusu."

"Doğruyu söylüyorum. Senin için çok büyük önemi olan bilgilere sahibim."

"Ben de o bilgileri senden hayal bile edemeyeceğin işkencelerle sökü� çıkarabilecek adamlara sahibim. Onlara sahip olmak için neden pazarlık edeyim ki?" diyerek dönüp tekrar yürümeye başladı.

O anda İngiliz ileri atıldı ve, "Biraz mantıklı düşün, Feng. Bu tarz metotlarla bilgi edinmek zaman alabilir," diyerek havada duman izi bırakan bir hareketle Chang'i işaret etti. "Hatta böylesi bir durumda oldukça fazla zaman alacağımı sanıyorum. Çünkü bu genç, o kızın hayatım kurtarmaya çok kararlı görünüyor. Ayrıca ya söyleyeceği şeyler acil önlemler alınmasını gerektiriyorsa? Anlaşma yapmanın ne zararı olabilir ki?" diyerek alçak ve yumuşak bir sesle güldü. "Sonuçta, biz bile anlaştık ve bak bu anlaşma bize neler kazandırdı."

Feng düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Sabırlı olmaya gayret ederek, "Söyle bakalım. Yeni pazarlık teklifin nedir?" diye sordu.

"Size Çan Kay Şek'in Pekin'deki bürosundan edindiğim gizli bilgileri anlatacağım. Siz de karşılık olarak alev saçlı Rus kızını vereceksiniz," dedi Chang.

Feng gergin çenesini gevşeten, güçlü ve zengin bir kahkahayla gülmeye başlayınca odadaki diğer insanlar da rahat bir nefes aldılar. Soma, "O deli kızı bedeli ne olursa olsun alacaksın, değil mi?" diye belirtti Feng.

"Hayır. Onu bu bedele karşılık alacağım."

"Pekâlâ. Anlaştık," dedi Feng.

Ve Chang tüm bildiklerini anlatmaya başladı. "General Çan Kay Şek, Nanking'deki başkentine dönmeden önce emir vermiş. En kalifiye birliklerini Junchovv'a gönderiyor. Konuştuğumuz şu sıralarda yaklaşıyor olmalılar. Komünistleri yok edip kafalarını kasaba duvarlarındaki sivri demirlere geçirmek ve Junchovv hükümetinin yolsuzluklarını ortaya çıkarmak için geliyorlar. Bana öyle geliyor ki, onlar Junchovv'a ulaşmadan evvel, Çin Meclisi'nin saygıdeğer başkam olarak bu bilgiye sahip olmanızın çok büyük önemi var." Böylece sözlerini noktalamıştı. Hafifçe başını eğerek Feng'i selamladığında, Po Chu'nun homurdandığını duydu.

Feng bir süre hiçbir şey söylemeden olduğu yerde düşüncelere daldı. Yüzünün rengi, üzerindeki kırmızı cüppeyle şiddetli bir tezat oluşturacak kadar solmuştu ve devamlı olarak yumruklarını sıkıp gevşetiyordu. Aniden odanın karşı tarafına doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Sonra bir an duraksayarak, "Kız senindir," diye seslendi arkasını dönmeden. "Onu kendine alabilirsin. Ama sakın bu işten bir hayır geleceğini bekleme. Bu barbarları bizim medeni insanlarımızın arasına sokmak, ölüme doğru atılan ilk adımdır." Tüm bunları söy-

ledikten sonra, bir hizmetkâr dizlerinin üzerine çöküp kapıyı açmış ve Kara Yılanların lideri bir anda gözden kaybolmuştu.

Chang, İngiliz'e dönüp hiç konuşmadan, "teşekkür" anlamında başını salladı. Po Chu abuk sabuk küfürler ve lanetler savurarak yere tükürdü ve gecenin karanlığına doğru gözden kayboldu. Böylece Chang de odadan ayrılarak bir kez daha bahçeye çıktı. Tam bir sonraki bahçenin karartılarının arasından geçiyordu ki, siyah üniformalı bir muhafızın, düşük omuzlan ve iki elinde taşıdığı yüklerle çiseleyen yağmurda yorgun argın yürüdüğünü fark etti. Bir elinde Çin köpeğinin kesilmiş kafasını taşıyordu. Hayvanın dili, ateşte kavrulmuş bir yılan gibi ağzından dışarı sallanıyordu. Diğer elindeyse kana susamış gözlerle bakan muhafızın kellesi vardı. Adamın saydamlaşmış gözleri artık hiç de uyanık bakmıyordu. Feng Tu Hong'un evinde başansızlığın bedeli çok ağırdı.

Bu kanlı sahne karşısında çok kısa bir an dikkati dağılmıştı. Tam o sırada, bir silahın tüm ağırlığıyla şakağına indiğini hissetti ve cehennem gibi bir karanlığının içine doğru yuvarlandı.

Eylül ayıydı ve hava hâlâ çok sıcaktı.

Pirinçten yapılmış bir pervane tavanda dönüp duruyordu. Tüm yaptığı, kurşun gibi ağır havanın bir kısmını alıp biraz evirip çevirdikten sonra, olduğu gibi tekrar dışarı püskürtmektir. Lydia, Bayan Camelia üzerine iğneler batırıp dururken, böyle kolları havada gerilmiş bir halde hareketsiz durmaktan bıkmıştı. Annesinin, onu müşterilere ayrılan koltuğa bırakıp etrafını izlerken tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsemesinden de bıkmıştı. Ama bunların hepsinden çok, uzun zamandır Chang'den hiçbir haber alamamış olmasından bıkmıştı. Bu sessizlik artık kulaklarını rahatsız ediyor ve onunla ilgili olabilecek haberleri duymak için sabırsızlanıyordu.

Bir aydır hiç ses seda yoktu. Ona ne olduğundan habersiz, umutsuzca geçen koskoca bir ay...

Onun uyarısını dikkate alıp Junchovv'dan ayrılmış olmalıydı. Onu aramamasının sebebi de bu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Çünkü bu en azından onun güvende olduğu anlamına gelirdi. Bu fikre tutunup içini rahatlatmaya çalışıyor, geceleri yatağında gözleri açık uzanırken, "O güvende, o güvende, o güvende," diye tekrar tekrar mırıldanıp duruyordu. Eğer bunu yeterince sık söylerse eninde sonunda söyledikleri gerçekleşirdi. Öyle değil mi?

Şimdi Kızıl Ordu eğitim kamplarından birine sığınıp saklanmış olmalıydı. Onu kampta atış talimi yaparken, ileri geri uygun adım yürürken, postallarını parlatırken, hatta halatların ucuna tutunup tehlikeli hareketler yaparken hayal etti. Zaten bütün askerler kamplarda böyle şeyler yapıyorlardı, öyle değil mi? Demek ki güvendedey-

di. Tabii ya. "Ne olur güvende olsun, Tanrım. Ne olur bütün o tuhaf tanrıların onu korumasına izin ver," diye dua etti. Zaten Chang de onların kullarından biri değil miydi? Tabii ki onu korurlardı. Bir yandan dua ediyor, bir yandan da derin nefesler alarak çılgınca atan kalbini yatıştırmaya çalışıyordu, çünkü aslında ne onun tanrılanna, ne de kendisinininkine hiç güvenmiyordu.

"Sevgilim, lütfen kıpırdanmayı bırak. Rahat durmazsan Madam Camellia işini nasıl doğru düzgün yapabilir ki?"

Lydia kaşlarını çatarak annesine baktı. Valentina, Junchovv'un en gözde terzisi olan Madam Camellia tarafından dikilmiş krem rengi, kusursuz tayyörünün içinde son derece klâs ve şık görünüyordu. Madam Camellia'nın salonu, Paris'in son moda tasarımlarını takip ediyordu ve bu kadının müşterisi olmak için uzun zamandır bekleyen bir sürü insan vardı. Dolayısıyla sıra beklemek zorunda kalmadan içeri kabul edilmek büyük bir onurdu. Tabii bütün bunlar Alfred'in el altından iş çevirmesiyle olmuştu. Valentina, olabilecek en güzel gelinliğe sahip olmayı kafasına koyduğu için adamı bu konuda kışkırtmış olmalıydı.

"Ah, bu elbisenin içerisinde ne kadar güzel görünüyor. Öyle değil mi, Madam Camellia?" diye böbürlendi Valentina.

Salonun Çinli sahibesi bakışlanm Lydia'mn üzerine dikerek bir süre genç kızı inceledi. Lydia, salonun ortasında keçeyle kaplanmış, küçük ve yuvarlak bir platformun üzerinde dururken, Madame Camellia, ötücü kuşunun boynu kadar soluk tondaki yumuşak, yeşil ipeğe sürekli dokunuyor ve orasını burasını çekiştirip duruyordu. Odanın bir köşesinde süslü bir kafesin içinde tuhaf bir kuş vardı ve sürekli titreyen sesiyle, Lydia'mn zaten gergin olan sinirlerini daha da geri yordu.

"Hoş görünüyor," dedi Madam Camellia tatlı tatlı gülümseyerek. "*Eau de til* rengi, kızınızın saçlarına gerçekten çok yakıştı."

"Gördün mü, Lydia, bayılacağını söylemiştim."

Lydia hiçbir yorum yapmadan gözlerini terzinin saçındaki yeşim taşından yapılmış tokalara dikti.

"Bayan Ivanova, bu sabah Tientsin'den yeni moda tüvit kumaş örnekleri geldi. Kışa hazırlık olsun diye göndermişler. İçlerinden birini balayı kıyafeti olarak beğeneceğinizi düşündüm. Onları görmek ister misiniz?" Terzi bunları sanki annesine özel bir ayrıcalık sunuyormuş gibi söylemişti.

"Evet, memnun olurum," diye cevap verdi Valentina.

Madam Camellia genç yardımcısına başıyla işaret edince, kadın hemen eşlik ederek Valentina'yı odadan dışarı çıkardı. Gül pembesi rengine kumaşlarla kaplanmış duvarlar soluk fakat sakinleştirici görünüyordu. Yine de bir kâse dolusu orkide ve kuşun altın kafe-siyle araya canlı renkler serpiştirilmişti.

"Bayan Lydia," dedi Madam Camellia kadife gibi bir sesle. "Bu elbisede sizi rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misiniz?"

Elbise mi? Kadın bu yüzden üzgün olduğunu zannetmişti. Elbise çok umurundaydı sanki. Başını eğip dikkatini tekrar odanın içine kaydırarak, terzinin başımn üzerinde dolayarak topladığı saten gibi dümdüz saçlarına baktı. Simsiyah kıvrımların arasına incecik beyaz ipekten yapılmış, narin bir kamelya iliştirilmişti. Bu haliyle siyah ibikli küçük bir kuşa benziyordu. Hayat dolu ve ışıltılı bir kadındı. Minyon bedenini, narin bacaklarından birini küçük bir yırtmaçla açıkta bırakan, turkuaz rengi dar bir *cheongsam*'m içine hapsetmişti; fakat annesi, onun geceleri son sevgilisi olan bir Amerikalının kolunda kulupleri turlarken, Batı modasına uygun şekilde giyindiğini söylemişti. Sonuçta kendi çabasıyla zengin olmuş bir kadındı ve peşinde olan bir sürü adam arasından istediğini seçebilir, istediğiyle gezip tozabilirdi.

Zekâ dolu gözleriyle Lydia'ya baktı.

* Çin'e özgü tek parça giysi. (yay. n.)

"Haydi, söyle bana. Elbisenin nasıl olmasını istiyorsun?"

"Bu bir nedime elbisesi. Bu yüzden elbisenin nasıl olacağına karar verecek kişi annemdir."

"Evet, biliyorum. Ama sen hangi stili tercih edersin?"

"Ben onun daha... yani daha..." Bir türlü doğru sıfatı bulamıyordu. O anda Chang'in kendisine bakarken pırıl pırıl parlayan gözlerini hatırladı. Genç adamın gözlerini öyle ıslıl ıslıl parlatan şey ne olabilirdi acaba?

"Daha ne olmasını isterdin?" diye sordu Madam Camellia, daha fazla dayanamayarak.

"Daha açık," dedi sonunda Lydia, biraz utanıp sıkılarak.

Buna karşılık, Madam Camellia kesinlikle kahkaha falan atmadı. "Gösterecek neyin var ki?" gibi laflar da etmedi. Sadece anlayışlı bir tavırla başını sallayarak bir parça kumaşın yerini değiştirip birkaç iğneyi çıkarıverdi.

Sonra tekrar Lydia'ya dönerek, "Ne dersin? Böylesi daha iyi oldu mu?" diye sordu.

Lydia önündeki aynaya yansıyan görüntüsüne baktı. Annesinin seçtiği ağırbaşlı dik yaka, bembeyaz, narin cildini ortaya çıkaran bir degaje yakaya dönüştürülmüştü.

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim, Madam Camellia," dedi.

Böylece usta terzi, daha sonra kısaltıp daraltmak üzere, elbisenin kollarını takmaya koyuldu.

"Madam, siz eski Çin şehrinde oturuyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu Lydia.

"Hımm." Kadıncağızın ağzı iğnelerle dolu olduğundan, rahat konuşamıyordu.

"Askerler hâlâ orada mı?"

Hünerli parmaklarıyla elbisenin kollarını iğnelerken cevap verdi Madam Camellia. "Gri göbeklileri mi kastediyorsun?"

"San kolluklulan kastediyorum. Pekin'den gelen Kuomintang birliklerini yani."

"Ai! Şeytan onlar."

"Yani hâlâ Junchovv'dalar, öyle mi?"

Madame Camellia'mn yüzündeki hoş gülümseme bir anda silinivermiş ve yüzü beklenmedik bir şekilde yaşım gösterir olmuştu. "Tıpkı bir kum fırtınası gibi, her yeri kasıp kavuruyorlar. Her gün başka bir caddeye dadanıyorlar. İşçileri taburelerinden tartaklaya tartaklaya kaldırıp işten atıyorlar. İnsanlar parmağım kıpırdatsa tepelerinde bitiveriyorlar. Derken, gün batımında boyun vurmalar ve idamlar başlıyor ve sokaklarımız kana bulanana kadar devam ediyor. Bunları komünizmi ve yolsuzluğu ortadan kaldırmak için yaptıklarım iddia ediyorlar, ama bence hepsinin kaynağı eski hesaplaşmalara dayanıyor."

Lydia'mn korkudan ağzı kurumuştu. "Öldürülenler arasında genç insanlar da var mı?" diye sordu.

Bu soru üzerine, Bayan Camellia, Rus kızım daha dikkatlice inceleme ihtiyacı hissetmişti. "Var. Birkaç tane öğrenci ve ona benzer gençler işte. Komünist ideâller gençler arasında çok daha yoğun ve şiddetli oluyor," dedi. Sonra sesini alçaltarak, "Aralarında tanıdığın biri var mı?" diye sordu.

Lydia, Chang'den haber almak konusunda o kadar çaresiz ve gözü dönmüş durumdaydı ki, neredeyse adını ağzından kaçıracaktı.

Hemen kendisini toparlayarak, "Hayır," dedi. "Ben hepsi için endişeleniyorum."

"Anlıyorum," diyerek nazikçe elini okşadı Bayan Camellia. "Ama üzülme. Birçoğu da kaçmayı başarıyor. Yani hâlâ umut var."

Lydia'mn boğazı gerilmişti. O an Chang'in inandığı o duyarsız tannların her birinin gözlerini oymak istedi. Sonra öfkeyle başını çevirince aynadaki yansımaya gözü takıldı. Şu anda başka şeyler düşünmekten başka çaresi yoktu.

"Bayan Camellia," diye seslendi. "Sizce elbisenin üzerine yeşil boncuklar işlese nasıl olur?"

Düğün hakkında hiç konuşmuyorlardı. Hatta düğünün adı bile geçmiyordu. Gerçi Lydia hazırlıkların sürdürüldüğünün farkındaydı. Ocak ayında alınmış bir tarihten bahsettiklerini duymuş, ama kendisi hiç, "Neyin tarihi bu?" diye sormadığı gibi, onlar da konuyu açıklama zahmetine girmemişlerdi. Her postada üstü kalın kabartmalı harflerle yazılmış zarflar gelmeye başlamıştı. Lydia, bu mektupları, hiç yorum yapmadan onlara uzatıyordu. Hatta Valentina dışarıdayken bile, gelen tüm zarfların içine tıktığı gül ağacından yapılmış güzel kutunun içine bakmak istemiyordu. Bu kutu, Alfred'in nişan hediyesiydi. Daha doğrusu kutu ve içinden çıkan tek taş elmas yüzük. Bu öyle bir yüzüktü ki, tavan arasındaki loş odalarında bile kendiliğinden ışıklar saçıyordu ve Lydia, *Böyle bir yüzüğü Bay Liu 'ya götürsem karşılığında bir ton dolar verir,* diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Havalar gün geçtikçe soğumaya başlamıştı. Chang'den hâlâ tek bir haber yoktu. Fakat sokaktayken etrafında dolanıp duran karanlık gölgelere de artık rastlamıyordu ve gözünün ucuyla fark ettiği her kıpırtıya karşı verdiği ani tepki, zamanla yerini endişeli bir kalp çarpıntısına bırakmıştı. Aslında durumdan emin olması biraz zaman almıştı. Oysa şimdi, bu kaniya nasıl vardığını tam olarak bilemiyordu, ama emindi işte. Artık gitmişlerdi. Kara Yılanlar, kokuşmuş deliklerine geri dönmüşlerdi. Sebebin ne olduğunu bilmiyordu, fakat içinden bir ses bu işte Chang'in parmağı olduğunu söylüyordu. Uzaktayken bile onu korumayı başarmıştı.

Bunun dışında çatı odasında değişen hiçbir şey yoktu. Akşam olunca Lydia, kaleminin arkasını çiğneyerek arada bir pencereden dışarı gözünün ucuyla bakıp sokakta hızlı ve hafif adımlarla yürüyen biri var mı diye kontrol ediyor ya da bazen kanepede oturan annesine gözü takılarak ödevlerine konsantre olmaya çalışıyordu.

Şişe ve bardak. Saçını kestiği gün artık içmeyeceğine dair sergilediği absürt gösteriye karşın, bu iki nesne sürekli Valentina'nın yanı başında duruyordu. Değişen tek şey, sadece şişenin ve bardağın içindeki sıvının seviyesiydi. Kucağında müzik notalarıyla öylece oturuyor, Bach'a ait çok sesli bir müzik parçasını, kafası şişip daha fazla söyleyemeyecek hale gelene kadar saatlerce mırıldanmaya devam ediyor, en sonunda da elindeki bütün kâğıtları öfkeyle odanın içine savuruyordu. Bu patlamamn ardından gözlerini ifadesizce önündeki boşluğa dikip bir şeylere bakıyordu. O sırada gördüğü şeylerin ne olduğunu ancak kızı tahmin edebilirdi.

Lydia konuşarak onu rahatlatmaya çalışıyordu, ama böyle zamanlarda Valentina teselliyi sadece şişelerde arıyordu. Ayrıca annesini yığıldığı kanepeden kaldırıp yatağına yatırma zamanını da çok iyi ayarlaması gerekiyordu. Öyle ki erken davranırsa saldırganlaşıyor, biraz geç kalırsa da onu ayağa kaldırması çok zor oluyordu. Artık sofralarında bolca yiyecek bulunmasına rağmen, narin vücudunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Ne annesi ne Lydia, bu yiyeceklerden pek fazla yemiyordu. Evde şişmanlayan ve eskisine göre daha mutlu görünen tek varlık, Sun Yat-sen'di.

Alfred, bir cumartesi günü, "Tavşanın için güzel bir kafes ister misin, Lydia?" diye sormuştu. Annesini at yarışlarına götürmek için evden almaya gelmişti. Zaten Valentina eskiden beri atları çok severdi.

Lydia aslında bu teklifi reddetmek isterken ağzından, "Evet," cevabı çıkıvermişti.

"Güzel, o halde ben de sana memnuniyetle güzel bir tane alacağım. Hadi hemen beraberce gidip ona uygun bir tane seçelim. Bu arada annen de kendi işleriyle meşgul olur," diyerek anlayışlı bir ifadeyle Valentina'ya gülümsedi. Lydia pazar yerinde olabildiğince yüz­süz davranarak bulabildiği en büyük kafesi almıştı. Ayrı ayrı kompartımanlan olan, suluğu ve yem kapları çinkodan yapılmış bir kafesi bu. Tepesinde de küçük, kıvrır kıvrır, komik görünümlü süsleri

vardı. Alfred'in bu tarz hediyelerle kendisini ayartmaya çalıştığının farkındaydı. Aslında ikisi de karşılıklı olarak durumun bilincindeydiler.

"Lydia, bunu bir şekilde götürebileceğimize inanıyorum. Aramızdaki ilişkiyi, yani. Sonuçta sen ve ben aym ailenin fertleri olacağız. Bence ikimizin de bu konuda çaba sarf etmesi gerek," dedi Alfred aniden.

Lydia öfkeden dilini ısırды. Bugün onun kendisini satın almasına izin vermişti ve bu yüzden şu anda kendisini kirlenmiş, hatta çamura bulanmış gibi hissediyordu. Annesi de her gün böyle hissediyor olabilir miydi? Satın alınmış ve kirletilmiş. Yoksa adam ortalarda yokken, kendini kaybedene kadar içmesinin sebebi, ruhunu ve bedenini bu çamurdan anndırma çabası mıydı? Alfred'in pınl pırl parlayan gözlüklerine ve sağlık fışkıran yanaklarına bakarken, *Bu adamın ikimizi de ne kadar incittiği hakkında en ufak bir fikri var mı acaba?* diye düşündü. Evet, sonunda karanm vermişti. Çirkin ve kalın lenslerinin ardına sakladığı gözleri kör olmuş, aklı da sürekli haklı ve doğru davrandığını söyleyen gri, ruhsuz bir kutuya dönüşmüştü. Tamım, onunla aynı aileden olmayı isteyebileceğimi nasıl düşünebilirdi?

Soğuk bir sesle, "Kafes için teşekkür ederim," diyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu.

Kahverengi balık, duru ve serin suların akıntısına kapılarak yassı bedenini çakıl taşları üzerinde rahatça dalgalandırıyor. Lydia kendi kendine, "Bu sefer," dedi. "Bu sefer başaracağım." Nefesini tuttu ve kasları gerilmiş bir halde hiç kıpırdamadan bekledi.

Ve mızrağım aniden suya daldırdı. Maalesef ıskalamış, balık da kaçırvermişti. Lanetler okuyarak sudan çıkıp Lizard Creek'in dar kum şeridine doğru yürüdü. Sonra göz kamaştırıcı sonbahar göğünün altında oturarak nehirdeki şiddetli akıntının durulmasını bekledi. Sadece bu yerde bulunmanın bile onu Chang'e yakınlış-

tırdığını hissediyordu. Yaralı ayağı eline alıp ağırlığını avucunun içinde duyumsamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. İğneyi yırtılmış dokunun kenarlarından geçirerek yarasını dikerken tenindeki gerilimi bire bir hissetmişti. Onun kanının mahrem sıcaklığını parmaklarında hissetmiş, bu temas adeta içine işleyerek onda tıpkı kendisinin erkeğin vücuduna attığı dikişler gibi, asla silinmeyecek izler bırakmıştı.

Nihayet dikme işi bittiğinde genç adam içini çekmiş, Lydia da bunu rahatladığı için mi, yoksa başka bir sebepten ötürü mü yaptığım merak etmişti. Ve bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordu; çünkü genç adam onun parmaklarının temasından sakınmıştı. Ondan Ulysses Kulübü'ne girmenin bir yolunu bulup yakutları kendisine geri getirmesini istediğinde attığı tuhaf küçük kahkaha, şu anda yanında oturduğu nehrin sesi kadar net bir şekilde kafasının içinde yankılanıyordu. O anları hatırlayınca midesine kramplar girdiğini hissetti. Onun hayatını böylesi bir tehlikeye atmayı nasıl düşünebilmişti?

"Beni bir hırsıza çevireceksin," demişti sert bir şekilde.

"Parayı aramızda bölüşebiliriz."

"Hapis cezasım da aramızda bölüşebilir miyiz?"

"Yakalanmazsan, hapse falan da girmezsin," diye dalga geçmişti Lydia.

Fakat bunları söyler söylemez, daha o anda yanakları yanmaya başlamış, yüzünü gümüşü renkteki nehrin esintisine doğru çevirerek ona gerdanlığı boş vermesini ve ne pahasına olursa olsun riske girmemesini söylemek istemişti. Ancak bunları anlatmak için doğru kelimeleri bir türlü bulamamış, tekrar ondan tarafa baktığında, genç adamın, ruhundaki tüm endişeyi gideren bir gülümsemeyle kendisine baktığını görmüştü. Bu ona çok yabancı olan, tuhaf bir duyuydu. Hiçbir şey gizlemek zorunda olmadan biriyle birlikte olmak. Chang, onun içini görebiliyor, hatta anlayabiliyordu.

Alfred Parker'sa Chang'in tam tersi, olmadığı biri gibi davran-

masını ve onun hanım hanımcık, kusursuz bir İngiliz küçük hanımefendisi olmasını istiyordu. Akli sıra o küçük, duygusuz ruhuyla annesini ondan koparacak ve karşılığında ona bir tavşan kafesi verecekti. Ne çeşit bir pazarlıktı bu böyle?

Ah, Chang An Lo, sana burada ne kadar ihtiyacım var, bir bil-sen. Senin o dupduru gözlerine ve beni sakinleştiren diline ihtiyacım var.

Soğukkanlı olmaya çabalayarak tekrar ayağa kalkıp gözlerini suya dikti. Bayan Zarya'ya götürmek üzere bir balık yakalaması gerekiyordu. Okuldaki bir çocuktan çaldığı çakıyı cebinden çıkararak bununla mızrağının ucunu daha da sivriltmek üzere yontmaya başladı. Aslında buna hiç gerek yoktu, ama bir şeyleri keserken kendisini daha iyi hissediyordu.

Of Of

Bayan Zarya, "Aman Tanrım, *tnoi vorobushek*, bu çirkin şey de nereden geldi?" diye telaşla ellerini çırparak aniden kapıldığı bir şüpheyle Lydia'ya baktı. "Bunu kiranın yerine getirmedin, değil mi? Kira ödemenizin tam zamanı da?"

Lydia olumsuz anlamda başını sallayarak, "Hayır. Bu bir hediyeye. Onu sizin için yakaladım," diye cevap verdi.

Bayan Zarya'nın yüzü anında kocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Ah, seni akıllı, küçük serçe, haydi içeri gel."

Lydia, ev sahibinin, kendisini her defasında ayaklarının geri geri gittiği, hantal mobilyalarla ve General Zarya'nın suçlayıcı bakışlarıyla dolu salona değil de, dar bir koridorun sonundaki mutfığa doğru yönlendirdiğini fark ederek çok rahatladı. Daha önce buraya hiç girmemişti. Küçük, kahverengi bir mutfaktı. İçeride iki iskemle, bir masa, bir soba, bir lavabo ve bir tane de vitrinli dolap vardı ve hiç istisnasız her şey kahverengiydi; ama odanın içi sabun

gibi tertemiz kokuyordu. Bir köşede üzerinde sıcaklığını hâlihazırda koruyan demliğiyle, güzelce cilalanmış bir semaver duruyordu.

"Şimdi getirdiğin şu küçük canavara bakabiliriz," dedi Bayan /arya.

Lydia, hediyesini masanın üzerine koydu. Altında uzanan tah-ta kadar kahverengi, geniş yüzgeçli, yassı bir balıktı ama geniş sırt kısmında san benekleri vardı.

"Bunu sen yakaladın, öyle mi?"

"Evet."

Bayan Zarya takdir edercesine başını salladı ve bir parmağıyla balığı dürttü. "Güzel. Öyleyse şimdi de onu pişirelim. Beraberce yeriz, değil mi?"

Lydia sırtarak cevap verdi. "*Spasibo*. Çok naziksiniz, *dobraya*. *Ya plo haya povariha*. Ben pek iyi bir aşçı sayılmam."

"Ah, demek nihayet Rusça konuşmaya başladın. *Otlichno!* Harika."

"Evet, bir kitap yardımıyla Rusça öğrenmeye çalışıyorum, ama bu şekilde çok zor oluyor."

"O annen olacak tembel kadına söyle de içki şişelerini bir kenara bırakıp kızına biraz *russskiy* öğretsin."

"Ne kadar söylesem de öğretmez ki."

Bunun üzerine Bayan Zarya, "Ah," diye içini çekerek, Lydia'yı taşkın ve dolgun göğüslerine doğru çekip boğarcasına kucakladı. Genç kız böyle bir hareketi hiç beklemediğinden boş bulunmuş, kendini korumaya alamamıştı. Kadının siyah elbisesinin göğüs kısmı, naftalin ve talk pudrası kokuyordu. Ayrıca korsesinin yanağına battığını hissedebiliyordu.

"Yardım," diye mırıldanınca, Rus kadın, onu nihayet serbest bıraktı ve genç kızı ilgili bakışlarla süzmeye başladı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Lydia. "Rusça öğrenmek için yani."

Kadın, eliyle göğsünü yumruklayarak konuşurken sesi rahatsız edici bir şekilde titreşmişti. "Ben, Olga Petrovna Zarya, diye haykırdı bir zafer nidasıyla. "Sana ana dilini öğretirim. Evet."

"Da. Evet."

"Ama ilk önce şu balığı pişireceğim."

Lydia, sürekli Chang'in gidebileceği yerlerde dolaşıyordu. Okuldan sonra ilk iş olarak Lizard Creek'e gidiyor, birbirine girmiş çalılıkları aralayarak onun siyah başını yeni yaktığı bir ateşin üzerine eğilmiş halde göreceğini umut ediyor, hatta onu suda pırıldayan bir balığa bıçağımlı hızlıca saplarken ya da söğüt ağacımın ince dalları arasında uzanırken bulacağım ümit ediyordu. O, yaptığı her şeyi, çok düzgün ve temiz bir şekilde yapardı. Kendisi gibi dağınık değildi. Geceleri yatağında yatarken, onun yaptığı işten başını kaldırıp duygu dolu gözlerle ve kendisini bulduğu için sevindiğini anlatan ısıltılı bir gülümsemeyle kendisine baktığım hayal ediyordu.

Çünkü Chang'in kendisi hakkındaki hislerinden emin değildi. Belki de genç adam ondan ve saçma sapan *farıqui* tartışmalarından bıktığı için özellikle ondan uzak duruyordu. Geçmiş günlerde olanları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Cenazeye katılarak onu küçük düşürmüş olabilir miydi? Yoksa sorun bu muydu?

Buna da razıydı. Yeter ki gri karınlılar ona bir şey yapmamış olsundu.

Ne zaman o adamların kılıçlarını ya da tüfeklerini onun başına doğrulttuklarını düşünse, kam donuyordu. O askerleri görmüştü. Kolçakları ve başlıklarındaki güneş sembolleriyile sanki tüm dünya onların malıymış gibi eski şehirde dolanıp duruyorlardı. Belki bu yaptığı bir çeşit çılgınlıktı, fakat kendisine hâkim olamayıp oraya da gitmişti. Huntongların arasından geçerek, ana caddeleri dolduran kalabalığın içinde defalarca ve defalarca onu aramış, ama orada da düşmanca bakışlar ve sürekli birbirini itip kakan insanlar ve ona hayal bile edemeyeceği kadar kötü sözlerle haykıran ağızlardan başka

bir şey bulamamıştı. Bir keresinde boynunda yılan damgası olan birine rastlamış, ancak adam onunla hiç ilgilenmediğinden, kaçmaya bile gerek duymamıştı. Öyle ki iskelete dönmüş parmaklarıyla kendisine uzanmaya çalışan dilenciler, hatta kendisini büyük siyah Cadillac'ma davet eden iyi giyimli, Çinli bir işadamı bile onda daha fazla kaçma hissi uyandırmıştı. Bu kaynarcasına dolup boşalan insan kalabalığının arasında Chang'i bulma şansı...

Of, bu cümleyi tamamlayacak sıfatı düşünmek bile istemiyordu.

Bay Liu, Lydia'yı görür görmez, "Ah, küçük hamm, gözlerim sizi gördüklerine nasıl da sevindi. Görüşmeyeli çok oldu," diyerek, ona oturması için bir yer gösterdi. Sonra da eliyle dükkânını göstererek, "Umarım dükkânımdaki sefil tadilatları çok rahatsız edici bulmazsınız," dedi.

Lydia gülümseyerek, "Burası çok farklı ve modern görünüyor. Tahminimce buraya sadece böylesine büyük ve güzel bir mekânı görme zevkini tatmak için bile yeni yeni müşteriler gelecektir," diye cevap verdi.

Bay Liu'nun sopa gibi kalmış incecik bedeni gururla kabardı. Hemen üzerine demliğini koymuş olduğu sobamn yanına gitti. Soba da yeniydi. Bu seferki krem rengi pürüzsüz bir porselenden yapılmıştı. Aslında dükkânın içindeki her şey yenilenmişti. Raflar, kabinler, kapı, pencere, hatta üzerinde oturduğu tabure bile. Bambudan yapılmış kapkara masa gitmiş, onun yerine krom ve plastik karışımı modern bir masa gelmişti. Raflar ve tezgâh bu halleriyle de aynı görünüyordu: Modern, temiz ve berbat! Hiç değişmeden kalan tek şey siyah sobaydı. Ah, bir de yasemin çayı. O da hiç değişmemişti.

"Bu değişimden çok etkilendim, Bay Liu. İşleriniz çok iyi gidiyor olmalı," dedi Lydia.

"Zor dönemlerden geçiyoruz, küçük hanım, ama her zaman bir

şeylere ihtiyacı olan birileri vardır. Marifet o ihtiyacı karşılayabilmekte." Yüzü çok daha yaşlı görünüyordu. Ceviz rengi kuru cildi şimdi kâğıttan da ince bir hal almış, saçları kısa kesilmiş ve beyazlamıştı; fakat bir tutam kalmış incecik sakalı yavaş yavaş eski haline geliyor gibiydi. Bay Liu, çenesinin altındaki püskülü eski bir dostuna dokunurcasına sıvazladı.

Lydia, yaşlı adamın ne çeşit bir ihtiyacı karşılama marifetini öğrenmiş olduğunu merak etti. Silah mı? Uyuşturucu mu? Yoksa bilgi mi?

"Bay Liu, eski Junchovv'da birini anyor olsam, onu bulabilmek için nasıl bir yol takip etmem gerekir?"

Yaşlı adam gözlerini kısarak genç kıza baktı.

"Elinde bu kişinin adresi var mı?"

"Hayır."

"İşyeri adresi?"

"Hayır."

"Peki, bu adamın ailesinin nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Bay Liu'nun özellikle "adamın" diyerek, ağzından laf almaya çalışması dikkatinden kaçmıştı.

"Arkadaşlarının?"

Lydia bir an tereddüt ederek, "Bir arkadaşım tanıyorum, ama sadece sima olarak," diye cevap verdi.

"Bu durumda," deyip, kollarım sıvayarak düşünmeye koyuldu. Ancak bu düşünme süresi o kadar uzadı ki, adam tekrar konuşmaya başlamadan önce rahatsızlık duymaya başlamıştı. Sonunda, "Bu durumda," diye bir kez daha tekrarlayarak konuşmaya başladı. "Bu kişinin başı belada olabilir mi?"

"Mümkündür."

"Bir yerlerde saklanıyor olabilir mi?"

"Belki."

"Anlıyorum."

Böylece adam tekrar düşüncelere daldı ve Lydia, ona asır gibi gelen bir süre boyunca beklemek zorunda kaldı.

"Bu durumda, bu kişinin aranacağı yer, küçük hanım, limanın .alt tarafındaki tersanelerdir. Oradaki dünya kanunsuz ve tekinsizdir ve sadece doların dili konuşulur. Daha doğrusu doların ve bıçağın."

"Bay Liu, verdiğiniz tüm bilgilerle beni cömertçe aydınlattınız. Teşekkür ederim."

"Dikkatli olun, küçük hanım. Orası çok tehlikeli bir yerdir ve orada yaşamın, bakır rengi saçlarınızın bir teli kadar bile değeri yoktur."

Lydia, "Bu uyarınız için de çok teşekkür ederim. Söz veriyorum, bunu da aklımdan çıkarmayacağım," diyerek çayını yudumladı ve gözlerini etrafında sergilenen eşyalar üzerinde gezdirdi. Kapının yanında duran metal protez bacak gitmiş, onun yerini dev bir kaplumbağa kabuğu almıştı. "Bu arada size ilginizi çekebilecek küçük bir şey getirdim," dedi.

Bay Liu, kızın söylediği son cümleye kayıtsız kalarak çayını yudumlamaya devam etti.

Lydia, çantasından kumaşa sarılmış bir nesne çıkardı. Bu bir el çantasıydı. Alfred, bunu Valentina'ya hediye olarak almış, karşılığında da bir öpücük kazanmıştı, fakat o gittikten sonra annesinin vücuduna bir titreme gelmiş ve çantayı kaldırıp yatağın altına fırlatmıştı.

"Kırmızı!" diye haykırmıştı. "Hayatı boyunca asla *kırmızı* çanta kullanmamış, hatta bundan özellikle kaçınmış, benim gibi birine gidip bu çantayı almış."

Çanta oldukça pahalı görünüyordu. Saten kumaşla kaplıydı ve üst kısmı da küçük incilerle süslenmişti. Lydia, onu Bay Liu'nun yeni masasının üzerine bıraktı. Yaşlı adam gözlerini mala dikti, fakat eline almadı. Ağzı gerilerek ince bir çizgi halini almıştı.

Sonra hiç duraksamadan, "Otuz dolar," dedi.

Lydia, yaşlı adama ağzı açık bakakalmıştı. Bu meblağ tahmininden çok daha fazlasıydı. Üzerinde konuşmaya bile gerek yoktu. Hemen başını sallayarak ücreti kabul ettiğini bildirdi. Bunun üzerine Bay Liu, cüppesinin iç cebinden bir tomar kâğıt para çıkardı ve içinden altı tanesini Lydia'mn eline saydı. Bu sırada Lydia, yaşlı adamın tırnaklarının ne kadar uzun ve temiz olduğunu fark etti.

Sonra, "Teşekkür ederim, Bay Liu. Bana karşı gerçekten çok cömert davrandınız," diyerek, dükkândan ayrılmak üzere ayağa kalktı.

"Kendinize dikkat edin, küçük hanım," dedi yaşlı adam. "Bu hayata sadece bir kere geliyoruz. Onu da bir hiç için heba etmeyin."

Lydia, kararlı bir şekilde otuz dolarını toprağa gömdü.

Paralar, büyük, yassı kayanın tabanında, bir kavanozun içinde saklıydı artık. Lizard Creek'e her gidişinde, Chang kendisinin de buraya gelmiş olduğunu anlayabilirdi diye, bir çakıl taşıyla o kayanın etrafını çizerek bir çeşit işaret bırakıyordu. Bu sefer de cam kavanozu gömdüğü noktanın üzerine çakıl taşları yığarak mezara benzer bir tepecik oluşturmuştu.

"Sen bunun neyi işaret ettiğini anlarsın, Chag An Lo. Anlayacağına eminim. Otuz dolar çok fazla bir para değil, ama yine de bir şeydir. Hem daha fazlasını da getireceğim, söz veriyorum. İhtiyacın olduğunda sana yardımı olacaktır."

Küçük taş tepeciğin üzerine elini koyarak sanki Chang'in tenine dokunuyormuş gibi, ellerini taşların üzerinde gezdirdi.

"Onun hiçbir şeye ihtiyacı olmasına izin vermeyin," dedi onun tanrılarına seslenerek. "Benden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymasın."

Theo, onu feci bir şekilde ablukaya alan kâbuslarından sıyrılarak aniden gözlerini açtı. Boğulmak üzereydi. Ciğerlerini güçlkle kullanabiliyordu. Kopkoyu bir karanlık gitgide bütün zihnini kaplamaya başlamıştı ve boğazında iğne ucunun batmasına benzer bir acı hissediyordu. Tanrım...

Sonunda bir an için silkinerek gözleriyle önünde duran varlığın ne olduğunu kavrayabildi.

Kediydi bu. Tanrı aşkına, onu neredeyse boğulacak kıvama getiren, şu kahrolası kediydi. Yeewai, resmen göğsünün üzerine çöreklenmişti. Şeytansı gözleri kendi gözlerine sadece birkaç santim mesafede duruyor ve pençeleriyle köprücük kemikleri arasındaki yumuşak deri üzerinde masaj yapar gibi kıpırdanıp duruyordu. Bir yandan da ağzından *buhar* makinesininkine benzer sesler çıkarıyordu, fakat Theo'nun, bu seslerin mırlama mı, yoksa hırlama mı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Doğrularak kediyi *kuş tüyü* yorgandan aşağıya attığı sırada, Li Mei'in sıcak vücudunun artık yanında olmadığını fark etti. Tanrı aşkına, saat kaç olmuştu acaba? İyice doğrulup oturdu. Beyni patlayarak binlerce *parçaya* ayrılmış ve kafasının içinde oraya bura dağılmış gibi hissediyordu ve kedi yataktan aülmasını protesto edercesine elini tırmalıyordu. Acıyla inleyerek bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve başım ellerinin arasına alarak kafasını toplamaya çalıştı.

Sabah olmuştu ve ağzının içinde berbat bir tat vardı.

Hey Tanrım! İşte onu tüketecek bir gün daha başlıyordu.

Üşüyordu. Gerçekten çok üşüyordu. Sınıfın içindeki hava dondurucu derecede soğuktu. Öyle ki, ağzından çıkan nefesin buhar gibi havaya yükselseceğini zannetti. Bütün vücudu ürperiyor, kolları ve bacakları halsizlikten kırılıyordu.

Her zamanki yerinde, sınıfın önünde hafif yüksekte duran masasında yerini almıştı, ama bu sefer elini uzatsa dokunabileceği kadar yakınında bir soba duruyordu. Lanet olasıca hademe herhalde yine sobayı yakmayı unutmuştu. Kontrol etmek üzere elini uzatınca, sobanın sıcak olduğunu fark ederek şaşırdı. Aslında kuzey esintilerine maruz kalan pencerelerdeki buğulanma da odanın sıcak olduğunu gösteriyordu. Ayrıca öğrenciler de gayet normal görünüyorlardı. Hiç donuyormuş gibi bir halleri yoktu. Öğrenciler, ne ele avuca sığmaz yaratıklardı. Karşısında dizi dizi sıralanmış bir sürü öğrenci duruyordu ve bugün onları derisine yapışıp kafasındaki tüm bilgileri kendi zihinlerine aktarana kadar kendisini emip sömüren sülükler gibi görüyordu. Tekrar ürpererek dikkatini önündeki kâğıt yığını üzerinde toplamaya çalıştı, fakat yazılar bulanıklaşıyor ve gözlerini bir noktada odaklayamıyordu. Sınıfa geç gelmiş, kendisi dün akşam not vermesi gereken ödevlerle ilgilenirken, öğrencilere de cevaplamaları için bir dizi tarih sorusu vermişti.

Üst üste birçok geceyi nehirde geçirmenin böyle sıkıntıları oluyordu işte. Bugünlerde kendisini hiç olmadığı kadar üşümüş ve yorgun hissediyordu. İnsanın kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluktu bu. Yelkenlilerin kaptanları, kayıkçılar ve mavnadaki kürekçilerin hepsi artık ona alışmışlardı. Gerçi kendisi de onlara alışmıştı. Artık hiç kimse onları korkutmaya çalışmıyor, kimse kimseye bıçak çekmiyordu. Tann'ya şükür ortalıkta kedi falan da yoktu. Adamlar nehrin üzerinden esen sert rüzgârın nasıl daha hafif şekilde karşılanabileceğini ve insanın boğazından aşağı inip ciğerlerini çürüten rutubetten nasıl korunulacağını gerçekten çok iyi biliyorlardı ve ona da öğretmişlerdi. Bunların yanı sıra, beklenen süre daha hızlı geçiyormuş gibi hissetmenin ve korkuyu törpülemenin yollarını

da öğrenmişti. Yukarı katta, yatağımın yanındaki çekmecenin içinde duran piponun düşüncesi bile ellerini titretmeye yetiyordu.

O anda duyduğu bir bağırma sesiyle başını kâğıtların üzerinden kaldırdı. Koyu renk saçlı bir erkek çocuğu, ortadaki bir dolma kalemin sahibinin kendisi olduğunu iddia ederek bir kız çocuğuyla cebelleşiyordu.

"Philips," dedi Theo sert bir sesle.

"Ama efendim, ben..."

"Sessiz ol, çocuğum."

Suçlu durumuna düşen çocuk öfke dolu gözlerle kıza baktı. Kız da karşısındakini iyice sinir etmek için, pis pis sıttı.

Theo, onlan umursamamaya karar verdi. Ansızın iki öğrencinin yüzü de, gözlerinin önünde birbirinin aynı gri şablonlara dönüştü. Onları tekrar keskin hatlarıyla görebilmek için gözlerini kırptırdı ve başını çevirerek diğer genç yüzlere bakmaya başladı. Pek azı gerçekten çalışıyor gibi görünüyordu. Kızlar, ellerini ağızlarına siper ederek fısır fısır konuşuyorlardı ve erkek çocuklardan biri de, elindeki dosya kâğıdım özenle katlayarak kâğıttan bir dart yapmakla meşguldü. Rus kızıysa pencereden dışarı bakıyordu. Büyük bir gayretle elini kızın gözlerinin önüne doğru uzatarak gözüne o bölgeyi sarmış gibi görünen örümcek ağlarını dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine Rus kızı dönüp ona bakınca kendini huzursuz hissetti. Bu kızın bakışlarında rahatsız edici bir şeyler vardı. Sanki insanın saklamaya çalıştığı tüm kara delikleri görebiliyor gibiydi. *Feng Tu Hong'la ilgili şu Kara Yılan meselesinden sonra, hâlâ hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mı acaba,* diye düşünmekten kendini alamadı.

Alfred, bu aileye dahil olmakla çok büyük aptallık ediyordu.

Hiç sebepsiz, bir anda Ulysses Kulübü'ndeyken bu kızla aralarında geçen konuşmayı ve onun hayatını idealleri doğrultusunda idame ettirmek için duyduğu şiddetli arzuyu hatırladı. Salt irade gücüyle. Ah, irade gücü önemliydi tabii, ama hayat o kadar da basit değildi işte. Bu aptal kız, bu kadar Taylor'ın, Smith'in ve Fielding'in

arasında, tek ingiliz olmayan yabana öğrencinin kendisi olduğunu fark edip bunun nedenini hiç merak etmemiş miydi acaba? Bu durumdan hiç işkillenmemiş miydi? Sosyal olmak bir yana dursun, son derece içine kapanık bir çocuktü ve Mason'm kızı Polly hariç hiç kimseyle hiçbir şeyini paylaşmazdı. Polly'nin, ödevinin üzerine eğilmiş, pırıl pırıl parlayan sapsarı başına baktı. Gerçekten ödevine konsantre olmuş tek çocuk oymuş gibi görünüyordu. Aniden boğazına kadar yükselen öfkeyi bu zavallı korunmasız yaratığın üzerine kusmak için büyük bir istek duydu.

Christopher Mason. *Mason*, sözlükte, *taşçı* hatta *taşla örmek* anlamına geliyordu.

Taş kalpli olan bu adama, bir isim ancak bu kadar yakışabilirdi.

"Hayır," demişti Mason kulüpte bir duble cini yuvarladıktan hemen sonra. Dudakları gülümsemeden çok, karşısındakini aşağılama gayesiyle kıvrılmıştı. "Hayır. Bu kadar çabuk bitmeyecek. Ve sen bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

Bunun üzerine, "Lanet olsun, Mason," diye haykırmıştı Theo. "Bankaya olan borcum gelecek yılın ilk aylarında ödenmiş olacak. Sonrasında benim bu işle bağlantım biter. Daha fazla devam etmem."

"Korkarım ki, seninle aynı fikirde değilim, Theo," demişti Mason.

"Saçmalamayı bırak. Bu işi kendi kendine de devam ettirebilirsin. Ne senin, ne de Feng Tu Hong'un daha sonra bana ihtiyacın olmayacak."

"Ah, benim sana kesinlikle ihtiyacım olacaktır, VWilloughby. Kendini bu kadar hafife almamalısın."

Adamın dili de barut grisi gözleri gibi, ezici ve yakıp kavurucuydu.

"Bana neden ihtiyacın olsun ki?" diye direktmişti.

"Çünkü, sevgili dostum, Feng Tu Hong sen olmadan anlaşılmaya yanaşmaz. O yaşlı iblis, illaki seni bu işin içinde ve o yelkenlinin tepesinde istiyor. Aksi takdirde, sebebini ancak Tanrı bilir, ama dükkânı kapatacağını söylüyor."

Theo, bel kemiğinin üzerinden soğuk terler boşandığını hissetmiş ve, "Bu senin sorunun, benim değil," deyip gitmeye yeltenmişti.

"Diyorlar ki, hapishanenin içi öyle pek hoş bir yer değilmiş," diye arkasından mırıldanmıştı Mason.

Bunu duyan Theo geri dönmüştü. Yumruğunu adamın pis pis sırttan yüzüne indirmemek için kendini zor tutuyordu; artık çıldırıp kontrolünü kaybetmenin eşiğine gelmişti. Onu bu eşiği geçmekten alıkoyan tek şey, içinde kısıntı şeklinde de olsa hâlâ varlığını sürdüren hayatta kalma içgüdüsüydü. Aralarındaki boy farkını vurgulamak için adamın üzerine eğilerek sert nefesini onun suratına üflemişti.

"Bu bir tehdit mi?"

Mason yavaşça başını sallayarak, "Evet," demişti.

"Yani beni Gümrük Müdürlüğü'ne ihbar edeceğini söylüyor-sun. Öyle mi?"

"Aynen öyle. Hem de afyon kaçakçısı olarak. Onlar buna *Yabancı Çamuru* diyorlar. Onlara hangi tarihlerde ve hangi gemilerle kaçakçılık yapıldığını ve tüm diğer kirli çamaşırlarınızı ihbar edebilirim. Hatta sizi iş üzerinde gören tanıkların isimlerini de verebilirim. Kendini anında dört duvar arasında bulursun. Merak etme, hapiste on sene göz açıp kapayıncaya kadar geçer." Zehrini akıtmış bir yılan gibi vahşice gülümsüyordu.

"Eğer beni gammazlayacak olursan, piç herif, seni de beraberimde o cehennem çukuruna sürüklerim. Ant olsun ki yaparım bunu!"

Mason, kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Kendini kandırıp durma, seni sersem. Elinde delilin yok. Gece faaliyetlerinle olan

bağlantımı kamtlayacak hiçbir belgeye sahip değilsin. Hisseme düşen parayı kendi bankama yatırdığımı düşünecek kadar aptal değilsin herhâlde. Öyle değil mi?" diyerek Theo'nun sinirlerini zorlayan, acımasız ve kulak tırmalayıcı bir sesle gülmeye devam etmişti. "Sen artık kutunun içine girdin, YVilloughby ve inan bana bu kutudan çıkman imkânsız. Çabalasan bile, ölü bir adamın tabutundan çıkmaya çalışmasından farksız olur bu. Hal böyleyken, neden kazandığın paramn keyfini sürmeye bakmıyorsun?" Sonra çok eğlendiğini anlatan bir ifadeyle Theo'ya bakarak, "Bana öyle geliyor ki, eski dostum, sen gözünün çukuruna kadar bu işin içine batmışsın zaten," diye son sözünü söylemişti.

Theo kapana kısıldığım biliyordu. İçindeki öfke, karmında sürekli yamp kavrulan delikler açıyordu. Hissettiği bu korkunç acıyı dindirebilen tek şey kara macundu. Fakat Li Mei, onun bu halini anlayamıyordu. Gerçi genç kadın bu konuda çok az konuşuyordu ama piponun içinde bulunduğu çekmeceye her gidişinde kadının gözlerine yerleşen korku dolu ifadeyi görmemek mümkün değildi.

"Efendim?"

Güçlkle gözlerini kırıştırarak kafasını toplamaya çalıştı. Öğrenciler hâlâ yerlerinde oturuyordu. Kendisine seslenen Polly'ydi. Tatlı, sevimli Polly.

"Evet?"

"Çalışmamı bitirdim, efendim."

"O halde, Bayan Mason, neden sınıfın önünde bana eşlik ederek, aklım sizin kadar hızlı çalıştıramayanların da zekâmzdan yararlanması adına çalışmanızı yüksek sesle okumuyorsunuz?"

Polly'nin omuzları bir anda çöküvermişti. Sırasının altına kaçmak ister gibi bir hali vardı. Sonra ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

"Pardon, Bayan Mason. Sizi duyamadım."

"Okumamayı tercih ederim, dedim, efendim."

Mason'ın kulaklarında çınlayan kahkahası Theo'yu kızın üzerine gitmeye teşvik ediyordu. Kızın akademik başarıları vasat olduğundan, genelde ondan sınıfın önünde çalışmalarını okumasını istemezdi, ama.... Lanet olsun, bu sefer işler farklıydı işte. Polly, bir dizi beklenti dolu yüzün önüne geçerek ürkek bir sesle okumaya başladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Theo, kızın VIII. Henry'den ve The Field of the Cloth of Gold'dan' bahsettiğini fark ederek şaşırıp kaldı. Onlara bu konuda yazmalarını mı söylemişti? Of, ne ödev verdiğini de çoktan unutmuştu zaten. Polly sürekli kekeliyor, duraksıyor, gitgide yavaşlıyordu ve kelimeleri ağzının içinde yuvarlamaya başlamıştı.

"Yeterli, Bayan Mason. Oturabilirsiniz," diyerek kızın işkenmesine son verdi. Genç kız minnet dolu gözlerle Theo'ya baktıktan sonra, kaçarcasına gidip sırasına oturdu. Bir de kendisine *minnet* mi duymuştu bu küçük kız? Aslında bu küçük işkence gösterisi için öğretmeninden nefret etmesi gerekirdi. Hem de en az Theo'nun kendinden nefret ettiği kadar.

"Sınıfta sergilediğin bu çalışkanlık örneğinden dolayı seni kutluyorum, Polly. Sınıfın geri kalanı..." diyerek kaşlarını çatarak öğrencilere dönünce, onların da kara-sarı bir sis bulutu ardından öfke dolu bakışlarla kendisine baktığını hayal meyal fark etmişti. Sonra kendisini zorlayarak cümlesini tamamladı. "... Teneffüste içeride kalacak ve 'Kurtların Beslenmesi' konusunda bir rapor yazacaklar." Hemen sonra, "Ama sen, Polly," dedi sevecenlikle gülümseyerek, "bu ödevden muafsın. Çünkü sen verilen ödevi layıkıyla yapmışsın."

Genç kızın mavi gözleri sevinçle kocaman açılmıştı.

Babasının yaptıkları yüzünden, küçük bir kızıdan intikam almaya çalışmak, düpedüz kolaya kaçmak olurdu. Sonuçta kalbine

* Kral VIII. Henry ve Kral I. Francis'in Anglo-Fransız anlaşmasını takiben dostluk bağının güçlendirmek için gerçekleştirdikleri buluşmanın geçtiği, Fransa, Balinghem'de, Guines ve Andres arasında yer alan bölgeye verilen ad. (yay. n.)

mızrak saplanmasını hak eden kişi bu küçük korunmasız kız değil, Mason'dı. Gerçekten bir kalbi varsa tabii.

"Bay Theo?"

"Ne var, Lydia?"

"Rica etsem benim için bir çeviri yapar mısınız? Sadece birkaç cümle. Çinceye çevrilmeleri gerekiyor da."

Günün sonuydu ve Theo kafasının içinde davullar çalınıyor-muş gibi hissediyordu. Bacaklarına hâkim olan titreme ve seğirmeleri güçlkle durdurabiliyordu ve bir an evvel boruya, kara macuna ve küçük ısıtma kaşığına kavuşabilmek için çıldırıyordu; ama ilk önce çıkış kapısına yığılmış veli ritüeli işkencesini sağ salim atlatmak zorundaydı. Neyse ki, rüzgâr çok şiddetliydi ve özellikle okul bahçesine doğru esiyordu. Bu yüzden annelerle dadılar çocuklarını alıp evlerine götürmekte aceleci davranıyor, aralarında boş muhabbetlere dalarak orada burada dikilip durmuyorlardı. Ama şimdi de Rus kızı bir şeyler istiyordu. Ne demişti kız? Çeviri mi? Bir parça kâğıdı ona uzatmış, almasını bekliyordu. Elini uzatıp istemeye istemeye de olsa kâğıdı almıştı. Kız, parmak hareketlerini saniyesi saniyesine takip etmiş ve kâğıdı almadan önceki kararsızlığını fark etmişti. Son bir gayretle, not şeklinde yazılanları okumaya koyuldu. Yazı dört kısa cümleden ibaretti.

1. ... adında birini tanıyor musunuz?

2. Beni kişiye yönlendirebilir misiniz?

3. ... nerede?

4.0 burada mı yaşıyor/çalışıyor?

"Ah," diye içini çekerek gülümsedi. Sonra da, "Sen, şu genç Çinlinin peşindesin. Öyle değil mi?" diye sordu.

Kızın sorusuna verdiği tepki çok şaşırtıcı olmuştu çünkü Lydia, bir anda ağzı açık bakakalmış, dudakları kemik gibi bembeyaz kesilmişti ve aniden yumurta kabuğu kadar kırılgan, acılı küçük bir kıza dönüşmüştü.

"Onu aradığımı nasıl anladınız?" diye sordu telaşla. "Nerede o? Kendisini gördünüz mü? Sağlığı iyi mi? Yoksa..."

"Yavaş ol, Lydia," diyerek kızı sakinleştirmeye çalıştı. Lydia'nın elleri kendi ellerinden daha beter titriyordu. "Eğer ikimiz de aynı kişiden bahsediyorsak, sana şunu söylemem gerekiyor: Hayır, onun adını ya da nerede oturduğunu bilmiyorum, ama yine de o genç hakkında endişelenmene gerek yok. Çünkü onu en son gördüğümde, Çin Konseyi'nin ve Kara Yılanların as başkanı Feng Tu Hong'un koruması altındaydı."

Kız hafifçe sendeledi. Theo bunun bir şoktan mı yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığını anlayamamıştı.

"Ne zaman?" diye sordu Lydia nefes nefese.

"Ne, ne zaman?"

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Ah, aradan belli bir süre geçti tabii. O yüzden tam olarak ne zamandı hatırlayamıyorum, ama Feng Tu Hong'la senin hakkında konuşmaya gelmişti."

"Neden benim hakkımda o adamla konuşmaya gitmiş olsun ki? Ne diyordu?"

Theo, kızın Çinli genç hakkında bilgi almak için canla başla uğraşmasından ve tutkuyla yoluna devam etmesinden çok etkilenmişti. Bu Rus kızı ona kendisini hatırlatıyordu. Sanki onun içinde de kanayan bir yara vardı.

"Lydia, sevgili çocuğum, sakın ol. Onları bu kadar kızdıracak ne yaptın bilemiyorum, ama Çinli genç, Feng Tu Hong'dan adamlarını senin peşinden çekmesini istiyordu."

"Peki, şu Feng dediğiniz adam ne dedi?"

"Feng ne mi dedi," diyerek duraksadı. Her nedense, genç kıza gerçeği tüm çirkinliğiyle anlatmak istemiyordu. "Feng de onun isteğini kabul etti. Seni rahat bırakmayı yani. Bu kadar basit işte."

"Bay Theo, lütfen bana aptal muamelesi yapmayın. Ben, Çin'de

işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyorum. Adamın beni rahat bırakmayı kabul etmesinin bedeli neydi?"

"Haklısın. Karşılık olarak, Feng'e Pekin'den gelen birlikler hakkında bilgi verdi. Hepsi bu."

Kızın yüzü, tüberkülozlu hastalarmkine benzeyen, hastalıklı, bembeyaz bir renk almıştı. Theo öğrencisi için endişelenmeye başladı. Elini ona doğru uzatarak, "Bence en azından bir dakika kadar oturman ve..."

Lydia hemen sözünü keserek, "Hayır," diye bağırıp kolunu çekti. "Ben iyiyim. Siz sadece bana olanları anlatın. Lütfen."

"Daha sonra hiçbir şey olmadı ki. Gitmesine izin verdiler. O da çıkıp gitti. Hepsi bu."

"Yani bu gri göbekliler," diye mırıldandı Lydia.

"Efendim?"

"Çeviri?" diye atıldı genç kız, "Kâğıda yazdığım cümleleri diyorum. Onları Çinceye çevirirsiniz, değil mi?"

"Tabii ki. Çeviriyi yarın veririm sana."

"Teşekkür ederim."

Lydia, hemen çıkış kapısından dışarı fırlayarak bir süre vızır vızır geçen binek arabalarıyla boğuştuktan sonra, yolun karşısına geçerek koşmaya başladı. Çenesinin altından bağladığı şapkası arkasına kaymış, rüzgârda savrulup duruyordu.

Theo mutfak masasında oturuyordu. Eski, karakteristik özellikleri olan bir masaydı bu. Theo, onu Çinli bir aileden almıştı ve koyu tonlardaki maun ahşap, bu ailenin bıraktığı izleri hâlâ üzerinde taşıyordu. Ancak şu anda bu masa bile ilgisini çekmiyordu. Yine onun üzerine sırayla dizdiği nesneler yüzünden böylö hissediyor olmalıydı.

Mavi metal süslemelerle bezenerek incelikle fildişinden oyulmuş, uzun ince pipo birinci sırada yer alıyordu. Genelde onun gözü

hiç yormayan zarif hatlanna hayran hayran bakardı, ama bugün ruh hali bunu bile yapamayacak kadar kötüydü. Aslında sıradan pipolara pek benzemiyordu, çünkü bunun ucunda haznesi yoktu. Fakat uç kısmına yaklaşık üç santim mesafede, üst kısmında bir çukur vardı. Bu çukurun içine güvercin yumurtasına benzeyen, küçük metal bir fincan yerleştirilip üzeri pirinçten bir bant kullanılarak tahta bir kapakla sıkıca kapatılmıştı. Kapağın üzerinde de, mutluluk anlamına gelen Çince "xi" harfleri fildişinden işlenmişti.

Piponun yanında küçük, beyaz bir sürahi duruyordu. İçinde su vardı. Fakat Theo, bu sürahiyle biraz sorun yaşıyordu. Çünkü içindeki su, tıpkı dalgalar gibi, bir görünüp bir kayboluyordu ve kaybolduğu zamanlarda seramik sürahinin içi, birdenbire saydamlaşıyordu. Theo onun içinden bakınca, hemen arkasında duran pirinç ocağı görebiliyordu.

Bu imkânsız bir şeydi.

Aklının hâlâ çalışmakta olan bir kısmı halüsinasyon gördüğünü söylüyordu, ama gözleri tam aksini iddia ediyordu.

Ocağın hemen yanında rüya getirici vardı. Çin Hanedanlığı'ndan kalma, malakit taşından yapılmış antika bir kutunun içinde duruyordu. Kutunun kapağını kaldırıp siyah macunu görünce daha önceden de aşına olduğu bir zevk dalgasının vücuduna yayıldığını hissetti. Pirinç kaşığı kullanarak küçük kutudan bezelye büyüklüğünde bir miktar macun çıkardı. Elleri titriyordu, ama yine de sürahiyi kaldırıp kaşığı içine birkaç damla su dökebilmişti. Bu arada suyun yarısını masamın üzerine boca ettiğinden habersizdi tabii. İspirto ocağının fitilini yakmak daha da zordu; çünkü ocak, gözünün önünde durmadan hareket ederek yer değiştiriyordu. Daha fazla dayanamayarak, onun bu soytarlıklarına bir son vermek için bir eliyle pirinç gövdesini sıkıca kavradı ve fitille çakmağı bir araya getirmeyi başarabildi.

Evet, şimdi her şey hazırды.

Kaşığı ateşin üzerine tuttu ve büyük bir sabırla suyun buhar-

laşması ve macunun şeker pekmezi kıvamına gelmesini izledi. Bu malın görünüşüne bakarak kök ya da yaprak artıklarından değil, hakiki Papaver Somniferum'dan, yani bizzat haşhaş tohumundan yapıldığını söyleyebilirdi. Artıklardan yapılan mal, insana hafif bir sıcaklık ve kusma isteğinden başka bir şey vermezdi. Afyon tamamen hazır olunca kaşığın içindeki sıvıyı özenle borunun içindeki fincana boşaltıp kapağını kapattı. Nabzının, bileklerinden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordu.

Pipodan uzun bir nefes çekti. Ciğerleri keskin buharla dolmuştu. Sonra onu daha aşağılara iterek içinde tuttu. Kafasının içindeki gergin düğüm çözülmeye başlamış, hissettiği tüm acılar bünyesinden kesip atabileceği uzun ince bir hat üzerine yayılmıştı. Damarlarında sıcak yaz esintilerini hissetmek gibi bir şeydi bu. Sıcaklığın, vücudunun merkezinden helezonlar halinde genişleyerek sakinleştirici ve yatıştırıcı bir şekilde kollarına ve bacaklarına kadar yayıldığı hissediyordu. Yumuşak, tatlı ve rahatlatıcıydı. Pipodan iki nefes daha çekince, afyonun zihninin derinliklerine kadar nüfuz ettiğini hissetti. Nihayet yükseklerde süzölmeye başladığında dudakları istemsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Ansızın loş odada Li Mei'in varlığını fark etti. Kendisine doğru süzölerek yaklaşıyordu. Üzerine doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken, genç kadının oval yüzü, gözüne hiç olmadığı kadar kusursuz göründü. Dudaklarıysa ay ışığı tadındaydı. Daha sonra onu arkasında hissetti. Parmakları nazikçe ensesini ovuyordu.

"Ben seni rahatlatırım, Tiyo," diye fısıldadığını duydu. "O kara ölüme ihtiyacın yok senin."

Daha soma üzerine doğru eğilince, saçlarının yanağını gıdıkladığını ve ateşli öpücükler gibi duyumsadığı sıcak gözyaşlarının teninin üzerine düştüğünü hissetti.

"Li Mei, seni bütün kalbimle seviyorum, canım sevgilim benim," diye mırıldandı gözleri kapamırken.

Li Mei kollarını onun uyuşmuş bedenine, nefesini kesercesine

sıkı ve ısrarlı bir şekilde sarmıştı. Sonra konuşmaya başladı. Theo sevgilisinin sesini çok uzak bir mesafeden geliyormuş gibi hafifçe duyabiliyordu.

"Tiyo, ah, benim bir tanecik sevgilim, babam seni avucunun içine aldı. Bunu göremiyor musun? Beni /öncüllerin dünyasına soktuğun için senden bu şekilde intikam alıyor. Oysa bana söz vermiştin, Tiyo. Onun seni ayartarak ejderhanın ağzına sokmasına asla izin vermeyeceğine dair bana söz vermiştin. Tiyo, ah, benim biricik aşkım, Tiyo."

Theo, uzak, hatta çok uzak bir yerlerden sevgilisinin, kendi adını haykırdığını duydu.

Öf> Öf> Öf>

Chang An Lo, şeytansı bir karanlığın içinde korkunç kâbuslar görüyor ve kâbusları ateşle bölünüyordu.

Görüntüler, kafasının içinde öyle apansız ve acımasız bir şekilde dönüyordu ki uyanık mı, uykuda mı olduğunu bile anlayamıyordu. Hiç durmadan karanlığın içinde süzülüyordu. Döne döne yukarı doğru sıcıyor, sonra tekrar dipteki balçık çamura batıp saplanıyordu. Çamur, derisini içine çekip ağzının içine girmeye çalışıyordu ve iğrenç kokusuyla insanın genzini tıkıyordu.

Zorlukla nefes almaya çalıştı ve aniden ciğerlerini dolduran taze, temiz hava ve üzerindeki pislği akıtıp dilini rahatlatan soğuk saf suyun yardımıyla tekrar süzölmeye başladı. Şimdi artık ateşböceklerini görebiliyordu. Etrafını saran kefen kadar soğuk karanlığın ortasında dans ediyorlardı. Onları, iğne deliğı kadar küçük ateşler biçiminde olsalar da seçebiliyordu. Sürekli hareket halinde, oradan oraya kayıp duruyorlardı. Ayrıca yanık kokusunu da alabiliyordu.

Kavrularak yanmış et kokuşuydu bu. Tıpkı Lydia için ateşte pişirdiğı kurbağanın kokusuna benziyordu. Arada tek bir fark vardı: Bu sefer yanan kendi etiydi. Çubuğa geçirdiğı hayvam almak için

uzanırken saçının aşağıya doğru dalgalanışını hatırladı. Tilki kızın saçları alevden de parlaktı.

Şimdi onun tilki ruhunu yanında hissedebiliyordu ve bu his her nefes alışında etini ve kemiğini dilimleyen bıçağın acısını dahi azaltıyordu. Yumuşak, pembe dilini görebiliyor, hatta soğuk teninin üzerinde onun parmaklarının nemini hissedebiliyordu. Arada bir çılgınlıklar duyuyor, ancak beyni bu seslerin ondan mı, yoksa kendisinden mi geldiğini ayırtıramıyordu. Fakat ne olursa olsun, o hep yanındaydı ve muhteşem parlaklığıyla tüm zihnini dolduruyordu.

Bugünlerde caddelerdeki arabalar çoğalmıştı. Ya da etrafına her zamankinden daha dikkatli baktığından, Lydia'ya öyle geliyordu. Ayrıca renkleri de çeşitlenmişti. Hatırladığına göre, Alfred de geçen gün böyle söylemişti. Sık sık Lanchester ve Bean gibi isimleri olan motorlu arabalardan bahsediyordu. O sırada annesinin bu muhabbetten etkilenmiş gibi görünmesi Lydia'mn sinirlerini bozuyordu. Hatta bir keresinde Valentina "Tork borusu nedir?" diye sormuş ve Lydia'mn ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Tuson'un Çay Salonu'nun önünde bekliyordu. Donmamak için ağırlığını sürekli bir ayağından ötekine kaydırarak iki yana sallanırken, önünden geçen kestane rengindeki arabaları *saymaya* koyuldu.

"Merhaba, genç bayan. Pek dakiksiniz bakıyorum. Aferin size."

"Merhaba, Bay Parker."

Henüz birbirlerini selamlamak için doğru dürüst bir yol bulamamışlardı. Öpüşmeler çok samimi olurdu. Fazla samimi. Tokalaşmaysa çok resmî kaçırdı. Genellikle Parker hafifçe kolunu sıvazlıyor ve Lydia da bol bol başını sallıyordu. Böylece bir şekilde bu rahatsız edici anı geçiştirmiş oluyorlardı.

Alfred, "Haydi içeri girelim öyleyse," diyerek, aceleyle çay salonunun kapısına doğru koşturdu. "Dışarısı buz gibi soğuk."

Adam yün bir atkıyla sarınıp sarmalanmış, üzerine de kalın tüvit kumaştan bir palto giymişti. Alfred kapıyı araladığında, Lydia onun eleştiren gözlerle üstünü başını süzdüğünü görerek kendi paltosunun ne kadar ince ve küçük göründüğünü dehşetle fark etti.

Fakat Hindistan cevizi rengindeki paspas, üzerine basılır basılmaz, *ding* diye cınlayarak onun geldiğini içeridekilere duyurunca bu çok hoşuna gitti ve keyfi yerine geldi.

Оде Оде Оде

"Evet, Lydia. Söyle bakalım. Mesele nedir?"

Parker, bu şekilde konuya girdiği sırada, Lydia *tarte au citron*'undan" bir ısırık almakla meşguldü. Turtanın ekşi tadı yüzünden, dilinin üzeri adeta törpülenmiş gibiydi. Parker, metal çerçeveli gözlüklerinin ardından, karamel rengi gözleriyle Lydia'yı dikkatle inceliyordu. Bu bakışlarda, Valentina yanındayken hiç fark edilmeyen bir keskinlik ve karşısındakini tartıp değerlendiren bir farkındalık vardı. Lydia midesinde hafif bir bulantı hissederek turtasını tabağına bıraktı. Bu konuşma düşündüğünden daha zorlu geçebirdi.

"Bay Parker," diye söze başladı nezaketle konuşmaya dikkat ederek. "Bugün sizinle özel olarak görüşmek istedim, çünkü..." Bir an durup derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Sizden bir miktar borç para almak istiyorum."

"Ah, benim tatlı kızım," diye hafifçe güldü Parker, ağzının kenarında kalan eklerin kırıntılarını peçetesiyle temizlerken. "Bana böyle bir ricayla gelebilme gerçekten çok sevindim. Tıpkı..." Cümlesinin sonunu getiremeden, aniden susmuş, boğazını temizleyerek tertemiz mendilini çıkarıp gözlük camlarını parlatmaya koyulmuştu.

Tıpkı ne gibi diyecekti? Kızım mı? Tabii ki. Bu kelimeyi söylemek istemiş, fakat her nedense son anda vazgeçmişti. Lydia masanın karşı tarafından ona bakıp gülümsedi. Adam cüzdanını çoktan çıkarmıştı bile. İlk tanıştıkları gün çaldığı cüzdandı bu. Gözlükleri

* (Fr.) Portakallı turta. (yay. n.)

olmadan, neredeyse çekici denebilecek bir adamdı, ama yakışıklılık açısından Antoine'ın yanından bile geçemezdi. Ayrıca fişek gibi delişmen bir spor araba değil, hantal bir binek arabası olan Armstrong Siddeley kullanıyordu. Birden bütün bu saçmalıkları kafasından uzaklaştırıp parayı düşünmesi gerektiğini haürladı. Evet, sadece para bulmaya odaklanması gerekiyordu.

Parker, hafifçe kıkırdayarak sanki aralarında sır olması gereken bir konudan bahsediyorlarmış gibi Lydia'ya doğru eğilerek, "Söyle bakalım, ne için istiyorsun bu parayı? Kendine küçük bir şey almak için mi? Yoksa annene mi bir şey alacaksın? Bana söyleyebilirsin. Merak etme. Kimseye söylemem."

"Bir arkadaşım için."

"Ah, belki de bir doğum günü hediyesi için. Öyle mi?"

"Onun gibi bir şey işte."

"Kesinlikle anlaşılabilir bir durum bu. Peki öyleyse, ne kadar istiyorsun? Yirmi dolar yeterli mi?"

"İki yüz dolar."

"Ne!"

"İki yüz dolar."

Parker hâlihazırda hiçbir şey söylememişti, fakat çalığı andıran kaşları iyice birbirine yaklaşmış ve ağzı gerilerek olumsuz bir çizgi halini almıştı. Lydia'ya, sanki kendisine hakaret etmiş gibi bakıyordu.

"Lütfen, Bay Parker, lütfen. Arkadaşım için bu paraya gerçekten çok ihtiyacım var."

Fincamını kaldırıp çayını yudumladı ve bakışlarını pencereden dışarı kaydırarak ellerinde Churston Mağazası'na ya da Llevvellyn Tuhafiye Dükkânı'na ait torbalarla, paltolarının kürklü yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış vaziyette koşturup duran kalabalığa baktı. Lydia, şu anda onun da dışarıda, bu insanların arasında olmak istediğini hissetti. Alfred tekrar kendisine döndüğünde, daha konuşmadan, vereceği cevabı biliyordu.

"Üzgünüm, Lydia, ama sana olumlu bir yamt veremeyeceğim. Kime gideceğini ve ne amaçla kullanılacağını bilmeden sana bu miktarda bir para veremem."

Bunun üzerine Lydia yumuşak bir sesle, "Lütfen isteğimi kabul edin," deyip, elini aralarındaki mesafenin yansım kat ederek Parker'a uzattı, öyle ki sıkıntıyla terleyen parmakları bembeyaz masa örtüsünün üzerinde iz bırakmıştı.

Parker başını hâlâ olumsuz anlamda sallamaya devam ediyordu.

"Bu benim için çok önemli," diye ısrar etti, Lydia.

"Bak, Lydia bana neden en azından bu arkadaşının kim olduğunu ve paranın ne için gerektiğini söylemiyorsun?"

"Çünkü bu..." Bir an susup söylemesi gereken doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Aslında, "Çünkü bu çok tehlikeli," diyecekti, ama böyle söylerse, adamı tamamen elinden kaçıracağını ve cüzdanının da kapının dışında kalacağını çok iyi biliyordu. Sonunda, "Çünkü bu bir sır," diye kestirip attı.

"O halde sana yardımcı olamam."

"Size yalan söyleyebilir hatta bir sürü hikâye uydurabilirdim."

"Böyle şeyler yapmamam tercih ederim."

"İyi ya işte. Bakın, ne kadar dürüst davranıyorum. Açık kalplilikle size, yani annemin çok yakında evleneceği adama geldim ve yardımınızı istiyorum," dedi Lydia adamın gözlerinin içine bakarak. Sonra kalan son gurur kırıntılarını da kalbine gömerek son sözlerini ekledi. "Kızınız olarak."

Çok kısa bir an, onu ikna ettiğini düşündü Lydia. Adamın kah-verengi gözlerinde bir zevk ışıltısı belirmiş, ama soma hemen sönüp gitmişti.

"Hayır, kesinlikle kabul edemem. Lydia, şunu çok iyi anlamalısın ki paranın ne için kullanılacağını bilmediğim sürece, kızıma böyle bir meblağı vermemek benim sorumluluğum, hatta görevim-

dir. Biliyorsun, paranın kazanılarak elde edilmesi gerekir ve ben bir gazeteci olarak onu kazanabilmek için çok çalışıyorum. Bu yüzden ben..."

"öyleyse ben de kazanırım," diyerek adamın sözünü kesti Lydia.

Adam, tekrar içini çekerek kaçacak bir yol arar gibi pencereden dışarı baktı. Yan masada tüylü şapkalar giymiş iki kadın, garson tereyağlı hamburger ekmeklerini getirdiği sırada insanın kulağı tırmalayan, tiz kahkahalarla gülüyorlardı. O sırada Parker daha yeni parlattığı gözlük camlarını bir kez daha parlatmaya koyulmuştu. Lydia, adamın bu hareketinin bir stres işareti olduğunu keşfetti.

Daha sonra, "Peki, bu payı nasıl kazanacaksın?" diye sordu Parker mutsuz bir şekilde.

"Gazetede size yardımcı olabilirim. Getir götür işlerine bakayım, çay yapayım. Sonra..."

"Hayır."

"Ama..."

"Hayır, dedim, Lydia. Zaten gazetede bu tür işleri yapacak yığınla elemanımız var. Zaten annen seni bu şekilde eğitimle ilgili çalışmalarından alıkoyduğumu öğrenirse bana çok kızar."

"Onunla konuşurum. Ben onu bir şekilde ikna..."

"Hayır, Lydia. Ve inan bu son sözümdür."

İnatla birbirlerine bakıyorlardı. Ve ikisinin de gözlerini kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

"İki yüz dolar kazanabilmem için bir yol daha var," dedi Lydia.

Kızın bu cümleyi söyleyiş tarzındaki bir şey Parker'ı tedirgin etmişti. Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Gömlek kolları düşünmeden yaptığı bu hareketle ters dönerek buruşmuştu.

"Bence artık bu konuyu kapatalım. Hem neden keklerimizi

yemeye devam edip daha güzel şeyler hakkında konuşmuyoruz? Mesela hmm..." Bir süre rahatsız edici olmayan bir konu arayarak devam etti. "... Hah! Mesela Noel ya da düğünümüz hakkında konuşabiliriz." Sonra kızın gerginliğini yumuşatmaya çalışarak gü-lümsedi. "Ne dersin?"

Genç kız adamın gülümsemesini karşılıksız bırakarak elini geri çekti. "Tabii ki. Düğün ocak ayında yapılacak. Öyle değil mi?"

Parker başını salladı. Düğünün düşüncesi bile gözlerini parlatmaya yetmişti. "Evet. Umarım sen de o günü en az annen ve benim kadar sabırsızlıkla bekliyorsundur."

Bunun üzerine Lydia, masanın üzerindeki kâseden bir kesme şeker alıp bir köşesini emmeye başladı. Parker, bu hareketten pek hoşlanmışa benzemiyordu, ama yine de hiç yorum yapmamayı tercih etmişti.

Ancak Lydia son kozunu oynamaya kararlıydı. "Bana öyle geliyor ki," diyerek kibarca konuşmaya girişti. "Evliliğin başlangıcı, oldukça önemli bir dönemdir. Birbirinizi tanımanız ve aynı evde yaşamaya alışmanız gerekiyor. Öyle değil mi? Mesela karşınızdaki kişinin küçük alışkanlıklarını ve tabii ki zaaflarını öğrenip bunları kabullenmeniz de cabası."

"Bu söylediklerinde doğruluk payı var," dedi Parker dikkatlice.

"Demek ki bu durumda," diyerek elindeki şekerden küçük bir ısırık alıp dişlerinin arasında ezdi. "Kadının önceden yapılmış olan kızı, ortamı iki kat daha gerip işinizi zorlaştırabilir."

Adam, sandalyesinde aniden doğrularak ellerini masanın üzerine koydu ve son derece sert bir yüz ifadesiyle, "Bu söylediklerinle ne ima etmeye çalışıyorsun, Lydia?" diye sordu.

"Sadece şunu anlatmaya çalışıyorum ki Bay Parker, eğer bu kız, söylediklerinizi harfiyen yerine getirmeye söz verirse, bunun size çok büyük yardımı olacaktır. Düşünsenize; kavga yok, tartışma yok, itaatsizlik hiç yok. Şöyle de diyebiliriz: Eminim ki en az üç ay

boyunca taptaze eşinizle mutlu, huzurlu, harika bir evlilik yaşamı sürersiniz."

Adam gözlerini kapamıştı. Lydia, onun dişlerini sıkıp çenesini tıkrattığını duyabiliyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda umduğu kadar mutlu görünmüyordu.

"Bu yaptığınız şeyin adına şantaj derler, genç bayan."

"Hayır, hayır. Bu sadece bir çeşit pazarlık."

"Peki ya ben bu pazarlığı kabul etmezsem?"

Lydia, cevap olarak omzunu silkip şekerinden bir ısırık daha aldı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Lydia?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle tehdit falan ettiğim yok benim," diye atıldı Lydia. Sonra öne doğru eğildi ve kelimeler ağzından dökülüverdi. "Tek istediğim, o iki yüz doları dürüst bir şekilde kazanabilmem için bana bir şans vermeniz. Hepsi bu."

Adam yine olumsuz bir şekilde başını sallayınca, ağzının içindeki şekerin tadı birden kül gibi gelmeye başladı.

"Sen çok sinsi bir çocuksun, Lydia Ivanova. Fakat annenle ben evlenince, senin adın da artık Lydia Parker olacak. O zaman bu günahkâr davranışların kesinlikle sona ermeli. Zavallı anneni ikiyüzlü ve hilekâr davranışlarıyla yıldırıldığını bilmiyorum sanma," dedi Parker. Sonra gümüş kek çatalıyla masaya üç kez sertçe vurarak, "Tam üç ay boyunca senden tek bir uygunsuz kelime ya da en ufak ters bir bakış istemiyorum. Bu şartlara uyacağına söz veriyor musun?"

"Evet."

Ve Parker cüzdanının açtı.

Loş ışıklarla aydınlanan bahçenin içinde, saman yığınlarından bir daire çizilmişti ve bu dairenin orta yerinde kurda benzeyen bir köpeğin boğazı, milim milim koparılmaktaydı. Dairenin dışına doğru

atılan tüy ve et parçaları havada uçuşuyordu. Hayalete benzeyen solgun renkli köpek, hurlayan başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirip dişlerini yumuşak gırtlığa gittikçe daha fazla geçirirken, fazla yakınında duran adamların yüzlerine yığınla kan fışkınyordu. Hayvanın bir kulağı sadece küçük bir lif tutuyordu. Omzu yarılarak açılmış ve kıpkırmızı, gevşek bir kapak gibi aşağı sarkmıştı fakat bu haldeyken bile, kurt köpeğinin boğazım ölümcül bir şekilde yalamış, bırakmıyordu. Etrafındaki insan kalabalığı da köpeğin bu azmini takdir ederek zafer naraları atıyordu.

Lydia, gerçek bir vahşet sahnesinin yaşandığı samanlardan oluşan dairenin içine, sonra da adamların kana susamış gözlerine şöyle bir bakarak duvar kenarına doğru yürüdü. Kendisini oldukça hasta hissediyordu. Ağzını sildi. Bu kadar uzaklara gelebilmişti ve şimdi geri dönmenin sırası değildi. Beş gündür Junchovv'un Rus Bölgesi'nde koşturup duruyordu. Her gün okul çıkışında bölgenin acımasız ve sefil sokaklarını arşınlayarak Liev Popkov'u anyordu. Çizmeli, bir gözü bantlı, ayı kılığındaki Liev Popkov'u. Ve beş gündür yağmur, çamur ve rüzgârdan kurtulamamıştı.

Tüm bu süre zarfında, "*Vi nye znayetye gdye ya mogu ruitie Liev Popkov?*" yani "Liev Popkov adındaki adamı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye önüne gelene sorup durmuştu.

İnsanlar gözlerini kısıp şüpheyle bakarak, "Nye," diye karşılık veriyorlardı. "Hayır." Buralarda soru soran biri bela anyor demekti.

Dolayısıyla bu kadar çabalamasına rağmen bir türlü adama ulaşamamıştı.

Ta ki bu gece buraya gelene kadar. *Kabak* adı verilen, pis ve karanlık barlarından birine girebilmek için tüm cesaretini toplamıştı. İçeride uzun süredir yıkanmamış erkek bedenlerinin kokusuyla karışık, iğrenç bir siyah tütün kokusu vardı ve kendisi bardaki tek dişi idi, fakat davasından vazgeçmemekte kararlıydı. Sonunda ağzında hiç dişi kalmamış yaşlı bir zampara, yarım dolar karşılığında ona ahırların arkasında bulunan köpek bahçesine bakmasını söyledi.

Buraya köpek bahçesi yerine ölüm bahçesi demek daha doğru olurdu.

Cuma geceleri erkekler, tamamen saf ve katışıksız bir heyecan yaşamak için burada toplanıyor ve köpek dövüşü izliyorlardı. Bu gösteri, onların iştahım kabartıp kanlanm ateşliyor, bir hafta boyunca zor şartlarda yaptıkları berbat işlerin gerginliğini üzerlerinden atmalarını sağlıyordu. Ayrıca burada kimin yaşayacağım ve kimin öleceğini tahmin etmeye çalışarak bahis oynuyorlardı ve hepsi de gayet iyi biliyordu ki bahiste kazanan olmak, o gece en kalitelisinden bir şişe votkayı devirmek, hatta şansı yaver giderse güzel bir kızla yatmak demekti.

Liev Popkov da oradaydı. Lydia, o kadar adamın arasında onu kolaylıkla tanımıştı. Karanlık bahçedeki dondurucu soğukta, nefesleri tütsü gibi havaya sürüklenen, tıks tıks insan kalabalığının tepesinden bakıyordu. Arkasındaki duvarda asılı duran fener, adamın iri vücudunun gölgesini, dövüşen köpeklerin ve onların etrafını çevreleyen dairenin üzerine düşürüyordu. Yüzünü çok net seçemiyordu, fakat adamın vücudu hareketsiz ve tembel görünüyordu. Duruşunu değiştirenki hareketleri bile bir ayının yavaş ve hantal hareketlerini andırıyordu.

Adamın yanına gidip koluna dokundu.

Başım umduğundan çok daha hızlı çevirmişti. Gözlerinden biri bantlanmış ve yüzünün alt kısmı sakallarla kaplanmış olmasına rağmen, ne kadar şaşırdığı anlaşılabilirdi. Öyle ki şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış ve kocaman güçlü dişleri iyice meydana çıkmıştı. Mezar taşına benzeyen, ürkütücü dişlerdi bunlar.

"*Dobriy vecher.* İyi akşamlar, Liev Popkov," dedi Lydia daha önceden defalarca prova ettiği Rusçasıyla. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Kalabalığın haykırışlarını bastırıp sesini duyurabilmesi için bağırması gerekmişti ve bir an için adamın onu duyduğundan, hatta anladığından emin olamadı, çünkü adam cevap olarak simsiyah tek

Rus Cariye

gözünü sessizce açıp kapayarak tekrar kendisine dikmekten başka bir şey yapmamıştı.

"*Seichas*," diyerek durumun acil olduğunu anlatmaya çalıştı. "Hemen şimdi konuşmalıyız."

Adam çabucak köpeklere göz attı. Bir tanesinin atardamannın parçalandığı anlaşılıyordu, çünkü buz gibi havada, bir anda her yere köpek kanı fışkırmaya başlamıştı. Liev Popkov'un yüz ifadesi duygularını hiçbir şekilde ele vermiyordu, bu yüzden Lydia'nın, adamın bahsi kazanıp kazanmadığına dair hiçbir fikri yoktu. İri yapılı adam hiç çaba harcamadan etrafındaki adamları omuzlayarak bahçenin arka duvarına doğru ilerlemeleri için küçük bir yol açtı. Şimdi rutubet kokan, kuytu bir yerde duruyorlardı.

"Artık dilimizi konuşuyorsunuz," diye homurdandı Liev Popkov.

"Çok iyi değil," diye Rusça cevap verdi, Lydia.

Popkov onu dinlemek üzere duvara yaslanınca, Lydia bir an duvarın onun ağırlığına dayanamayıp yıkılacağını sandı. Adam yakından daha da iri görünüyordu. Öyle ki, Lydia onun yüzüne bakabilmek için başını geriye atmak zorunda kalmıştı. İlk bakışta gözüne çarpan tek özelliği bu olmuştu. Yani iriliği. Zaten aslında Lydia'nın da tam olarak böyle birine ihtiyacı vardı. Başında siyah kıvrıkcık saçlarını içine sıkıştırdığı, güve yeniği kürkten bir kalpak vardı. Ayrıca çizmelerinin burnuna kadar uzanan ve leş gibi yağ kokan, keçeli bir palto giymişti. Ve sürekli bir şeyler çiğniyordu. Ağzında gevelediği şey, tütün olabilir miydi? Yoksa köpek eti miydi? Hiçbir fikri yoktu.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi aniden. Bu sefer Rusça kelimeler ağzından kolayca dökülüvermişti.

"*Pochemu?* Neden?"

"Çünkü birini arıyorum."

Bunun üzerine adam, ağzının içinde ne var ne yok hepsini bahçe zeminine tükürüverdi. "Sen benim başımı polisle belaya sokan

dyevochka'sın," dedi. Sert bir sesle fakat yavaş yavaş konuşuyordu. Bu, adamın normal konuşması mıydı, yoksa daha yeni Rusça'yı öğreniyor olduğunu bildiğinden, onun anlayabilmesi için mi böyle yavaş yavaş konuşuyordu? Gerçekten bilemiyordu. Sonunda, "Sana ya da senin geldiğin yerdeki insanlara neden yardım edeyim ki?" diye sordu Liev Popkov.

Lydia yumruk halinde tuttuğu elini açıverdi. Avucunun içinde Alfred'in verdiği iki yüz Çin doları duruyordu.

Liev Popkov hiç konuşmuyordu. Gerçi Lydia'mn da tek kelime ettiği yoktu. Ama yine de birbirlerine yakın durarak ilerliyor, hatta arada sırada birinin diğerine değdiği bile oluyordu. Beraberce öne doğru eğilerek Peiho Nehri'ni dalgalandıran keskin rüzgâra karşı yürüdüler. Lydia'mn ciğerleri, harcadığı aşırı çabadan dolayı sancımaya başlamıştı.

"Buradan," diye mırıldandı adam. Rıhtımdan sola doğru kıvrılan dar yolu kastediyordu. Gri parke taşlarla kaplı, leş gibi çürümüş balık artığı kokan bir sokaktı. Lydia kokuyu burnundan uzaklaştırmaya çalışırcasına başını salladı. Adam, küreğe benzeyen kocaman eliyle, aralarına en ufak bir ışık kırıntısı bile giremesin diye, onu sıkı sıkıya kendisine çekti. Böylece genç kızın narin vücudu, bu kocaman yağlı ayının bedeninin bir parçası haline gelmişti. Adamın bu hareketi genç kızın zihninde çok tuhaf bir etki bırakmıştı. Şimdi kendisini çok iri, cesur ve korkusuz hissediyordu. Artık etrafındaki düşman bakışlar yüzünden, belkemiğinden aşağıya doğru ürpertiler hissetmiyor ve hiçbir şekilde korkmuyordu. Çinli liman işçilerinden biri önlerinden geçerken Lydia'ya dokunmak için elini uzatınca, Liev gayet sıradan bir şekilde kolunu kaldırarak dirseğini adamın yüzüne geçirdi. Ardından, kınlan bir kemik, fışkıran kan ve tiz çığlık sesleri birbirine kanıştı. Lydia başını yaralanan adama doğru çevirince midesinin bulandığını hissetti. Sonra olanlar hakkında hiç yorum yapmadan yürümeye devam ettiler. Liev gerçekten çok az konuşan bir adamdı.

Rıhtımdaki iskeleler civarında dolaşmaya başladıkları ilk dakikalarda, Lydia, Rusçasının kırık döküklüğüne aldırmadan, akıcı

olabilecek birkaç konu ortaya atarak onunla konuşmaya çalışmış, fakat aldığı cevaplar homurdanmadan öteye gidememişti. Hatta adam bazı sorularına cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Lydia bu duruma da alıştığım fark etti. Böylece kalabalık limana üşüşen insanların yüzlerine konsantre olması kolaylaşıyordu. Tekin olmayan hutonglardan geçerken, işçilerin kilolarca yük taşımalarına yaran binlerce omuz direğinden sakınmak da daha kolay oluyordu. Bu adamların direğin iki ucuna astıkları kova ve küfelerde neler taşıdıklarını ancak Tamı bilirdi. Ayrıca hiç konuşulmazsa, insanın basduğu yere dikkat etmesi de kolaylaşıyordu.

Evet, birçok şey kolaylaşıyordu. Ama kesinlikle kolay değildi. Bunların hiçbirisi kolay değildi.

"Lydia Ivanova."

Lydia ani bir hareketle başını sırasının üzerinden kaldırdı. Parlak rüyalarından kalan küçük görüntüler gözlerinin önünden çekilirken, bakışlarını Bay Theo'nun gözlerine çevirdi. Öğretmenin gri gözleri kapkara kesilmiş, gözbebekleri büyümüştü ve dili her zamankinden çok daha keskindi.

"Bizimle beraber derse katılacak mısınız, Lydia Ivanova? Yoksa sizin için sınıfa bir yatak mı getireyim?"

"Hayır, efendim."

"Beni gerçekten şaşırtıyorsun, kızım. İspanya Kralı II. Philip ve İngiltere Kraliçesi Mary Tudor arasındaki aşk ilişkisinin sınıfta gözlerinizi açık tutmamızı sağlayacak kadar tutkulu olduğunu düşünmüştüm. Bu senin yaşındaki kızların hoşlandığı bir konu değil mi? Aşk ilişkileri. Hatta Çinli gençlerle yaşanan aşk maceraları?"

"Hayır, efendim."

Bay Theo hafifçe gülümsedi ama Lydia onun gülümsemesini karşılıksız bıraktı.

"Cezalısın. Okuldan sonra bir süre sınıfta kalacaksın. Böylece sana vereceğim konuda bir kompozisyon..."

Lydia sabırsızlıkla atılarak, öğretmeninin sözünü kesti. "Lütfen, efendim, beni okul soması sınıfta alıkoymayın. Bütün bir hafta boyunca öğle aralarında sınıfta kalmaya razıyım, ama..."

"Ben ne zaman diyorsam o zaman sınıfta kalacaksın, genç bayan."

"Anlıyorum, ama sorun şu ki..." Bir anda sesi soluğu tükenip gitmişti. Sınıfta herkesin gözü kulağı ondaydı. Polly, oturduğu yerden ona bazı işaretler yapıyordu, fakat Lydia arkadaşının ne anlatmaya çalıştığını bir türlü anlayamıyordu.

Bay Theo, "Lydia," diye seslenerek sırasının yanına doğru yürüdü. O esnada siyah müdür cüppesi bedeninin etrafında dalgalanmış ve Lydia onu gözlerini oymaya gelen uzun bacaklı bir karga gibi hayal etmişti. Ve Bay Theo son sözünü söyledi. "Bugün dersten sonra sınıfta kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

Lydia o anda adama vurmak istedi. Onun yerinde Liev Popkov olsa, kesin böyle yapardı. Yine de başım eğerek, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Ah, Lyd, seni aptal. Şu adamın suyuna gitmeyi ne zaman öğreneceksin?" Polly, anaç bir tavuk gibi başına dikilmiş, gıdaklayıp duruyordu. "Sadece 'Özür dilerim, Bay Theo. Söz veriyorum, bu davranışım bir kez daha tekrarlanmayacak,' demiş olsaydın seni affedecekti."

"Gerçekten mi?"

"Ah, çok safsın, Lyd. Tabii ki öyle."

"Ama neden?"

"Çünkü erkekler böyle itaatkâr davranılmasından hoşlanır. Bu onları güçlü hissettiriyor."

Nihayet anlamaya başlamıştı. Evet, insanlar güçlü hissetmek istiyordu. Rıhtım civarındaki kendisine son derece yabancı olan o dünyada, Liev Popkov'un bedeniyle bütünleştiği sırada bu duygu-

Rus Cariye

riun insanı nasıl etkilediğine şahit olmuş ve ne kadar iyi hissettirdiğini gayet iyi anlamıştı. Güçlü adamlar kesinlikle her istediklerini elde ediyorlardı. Polly'nin babası Mason da böyle bir adamdı. İsteddiği şeyi nasıl elde edeceğini biliyordu. Ya da arzuladığı kadınları. Bu düşünce tenini karıncalandırmıştı. O an aklına bir soru takıldı. Mutlaka cevap alması gereken bir soru. Ama bunu Polly'ye nasıl soracağını bilemiyordu.

"Polly, sen insanları idare etmekte benden çok daha iyisin. Ben çoğu zaman anneme bile istediklerimi yaptırıyorum," dedi. Sonra bir an susup tırnağının kenarını ovdu. Konuşmasına alelade bir hava vermeye çalışıyordu. "Bu arada benim annemin hiç sizin evi ziyaret ettiği oluyor mu?"

"Yok, canım. Ne tuhaf bir soru bu böyle. Senin annenin bizim evde ne işi olabilir ki?"

"Belki senin annenle konuşmaya geliyordur, diye düşündüm. Hani çocukları arkadaş olan anneler birbirleriyle görüşürler ya. Bunun gibi bir ilişkileri var mı diye merak ettim. Hepsi bu," diyerek omuz silkti.

"Biliyor musun, Lydia? Bazen çok tuhaf davranıyorsun."

"Zaten böyle bir şey olsa sen bana söylersin, değil mi? Yani annem size gelse, demek istiyorum."

"Tabii ki."

"Söz mü?"

"Söz."

"Güzel."

"Bu arada, Bay Parker nasıl?"

"Ah, hâlâ etrafımızda dolanıyor."

"Ah, çok şanslısın. Annenle evlendiği zaman, şimdiye kadar hayalini kurduğun her şeye sahip olmanı sağlayacak. Bir ev, güzel giysiler, tatiller ve daha birçok şeye kavuşacaksın." Sonra gülerek arkadaşını kaburgalarından hafifçe dürttü. "Tabii tüm bu kavuşaca-

ğın şeylerin içinde yeni bir okul forması da var. Kesinlikle yeni bir formaya ihtiyacın var, Lyd."

"Bu saydığın şeylere ihtiyacım yok benim," diye karşılık verdi Lydia. "Güce sahip olan insanlar, senin bunlar olmadan mutlu olmayacağını düşünmeni sağlıyor."

"Ah, Lyd, sen gerçekten umutsuz bir vakasın."

Lydia'ran cezası bittiğinde, Liev Popkov hâlâ okul yolunun sonunda onu bekliyordu. Haline bakılırsa uzun süredir burada olduğu da söylenebilirdi, çünkü omuzlarındaki apoletlerin üzerine karlar birikmiş, kürk şapkası karın ortasında kalmış bir gelincik gibi bembeyaz olmuştu.

"Üzgünüm," dedi Lydia. "*Prastitye menya*. Geç kaldım, çünkü okulda her zamankinden daha uzun süre kalmam gerekti."

Adam homurdanarak ayaklarını sürte sürte, esnek ve hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Öyle ki Lydia'nın ona yetişebilmesi için koşması gerekti. Böylece tekrar limana doğru ilerlediler. Şehrin aşağısında kasvetli, fakat heyecan verici bir dünya vardı. Burada gergedan boynuzundan tutun da, on yaşındaki köle çocuklara kadar her şey, ama her şey alınıp satılabiliyordu. Buna rağmen Lydia, dışarıdaki dünyayı Junchow'un kalbine taşıyan gösterişli yolcu gemilerini ve paslı yük gemilerini seyretmeyi seviyordu. Onları görünce İngiltere'yi elini uzatsa ulaşabileceği kadar yakınında hissediyordu. Sert bakışlı adamların ve kürk mantolu kadınların sanki dünyanın sahibi onlarmış gibi azametli bir tavırla, iskele tahtası üzerinde yürüyerek karaya çıktıklarını gördü. Bu arada hamallar bavullarını taşıyabilmek için yalvarıyorlardı. Kar, nihayet durmuştu.

"Buradan," diye homurdandı Liev.

Ve genç kızı yeniden küf kokulu, pis bir geçide doğru yönlendirdi. Buradaki yerli seyyar satıcılar, sırtlarındaki eski püskü giysileri bile satmaya çalışıyorlardı. Tezgâhlardan birinde, liman çevresindeki ithalat depolarının birinden kaçırıldığı anlaşılan bir çay san-

dığı dolusu banyo musluğu satışa sunulmuştu. Aşağı doğru biraz ilerlediklerindeyse küçük, ölü çocuklara benzeyen bir dizi porselen yüzlü bebekle karşılaştılar. Lydia'mn hiç oyuncak bebeği olmamıştı, fakat bu durumdan hiç şikâyetçi değildi. Öyle ki, kızların bunlardan bir tanesine sahip olmak istemesini, hatta bu zavallı şeyleri sevmelerini hep şaşkınlıkla karşılardı. Onları böyle hissetmeye iten şeyin ne olduğunu da bir türlü anlayabilmiş değildi. Polly de bu bebekleri çok seviyordu. Ona o kadar tuhaf...

Yuvarlak yüzlü bir adamın yanlarına gelmesiyle düşünceleri bölündü. Hızlı hızlı Çince bir şeyler söylüyor ve yolun aşağısında bir yerleri işaret ediyordu. Lydia, onu anlamadığını ifade etmek için başını sallamaya başladı fakat hemen sonra adamın kendisiyle değil, Liev'le konuştuğunu fark etti. Sesini gittikçe yükselterek hızlı hızlı konuşuyor ve sürekli el kol hareketleri yapıyordu. Liev'se sadece kocaman başım ileri geri sallamakla yetiniyor ve sürekli *Nyet, nyet, nyet* diyordu. Hayır, hayır, hayır.

Ve adam aniden bıçak çekti.

Lydia geri çekilmeye çalıştı, ama iki adam kapışmak üzere hemen onun arkasına geçmişlerdi. Bir an nefesinin kesildiğini hissetti, sonra kendisini zorlayarak hızlı hızlı solumaya başladı. Liev Popkov bir eliyle Lydia'mn bileğini kavradı, diğer eliyle de paltosunun altından neredeyse kılıca benzeyen, uzun, kavisli ve iki ağızlı bir bıçak çıkardı. Bıçağın kabzası, siyah ağır bir metaldendi ve Rus'un yumruğuna tam oturuyordu. Lydia'yı da beraberinde sürükleyerek hafif bir homurtuyla öne doğru atıldı. O hengâmede buz tutmuş bir meyve parçasının üzerine basınca Lydia'mn ayağı kaydı, fakat Popkov o tarafa bakmaya bile gerek duymadan, onu hızla ayağa kaldırdı ve aynı anda diğer elindeki bıçakla yuvarlak yüzlü Çinliyi yaraladı.

Kavga başlamadan bitmiş, Çinli de bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Hatta parke taşların üzerine sıçrayan bir miktar kan çoktan buz tutmaya başlamıştı. Liev, genç kızın bileğini bırakmaksızın, bı-

çağını tekrar belinden aşağı kaydırarak hiçbir şey olmamış gibi kalabalık hutonglara doğru sakın sakın yürümeye başladı.

"Ne diye kavgı ettin şimdi? O bıçağı kullanmak zorunda mıydın?" diye sordu Lydia. Farkında olmadan İngilizce konuşmuştu.

Adam durdu. Tek sağlam gözünü çevirip ona baktı ve omuz silkere yürümeye devam etti.

Bunun üzerine, Lydia sorusunu tekrarladı. Ama bu sefer Rusça olarak.

"*O cyort vi rugalyis?*"

"Seni satın almak istedi," dedi adam gayet sakın bir şekilde.

"Beni satın almak mı istedi?"

"Da."

Lydia daha fazla konuşmadı. Korkudan titrediğini hissetti. *Lanet olasıca pis ayı*, diye sövdü içinden. Bu adamın da korktuğunu anlamış olmasından nefret ediyordu. Bileğini onun elinden kurtarmaya çalıştı ama bu, zırhlı bir geminin perçinlerini çıplak elle sökmeye çalışmaktan farksız bir şeydi. Olmuyordu işte.

"Çince konuşabildiğinizi bilmiyordum," dedi adama bakarak.

"Aslında iyi para teklif etti," diyerek derinden gelen, homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Lydia'nın bunun bir kakhaka olduğunu anlaması için en *azından* birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Tanrı belanı versin," dedi en iyi bildiği dilde konuşarak.

Fakat homurtulu kakhahalar hâlâ devam ediyordu.

"Buraya girelim," dedi adamın sesi kesilsin diye.

Bu bir *kabak*'tı. Yani bir bar.

Bardan içeri adımını attığı anda bunun bir hata olduğunu anladı. Yirmi çift göz bir anda üzerlerine çevrilmişti. Sanki bardan içeri yılan girmiş gibi bakıyorlardı. Alçak tavanın altındaki hava kaskatı ve oksijensizdi. Etrafa Lydia'nın aşına olmadığı bir sürü koku sinmişti. Bir köşede duran sobanın üzerinden ısı ve duman yükseliyordu.

Lydia da onların bakışlarına karşılık vermekten çekinmedi. Gözlerini onların yüzlerinde ve giysilerinde gezdirdi. Hepsinin üzerinde kül grisi giysiler vardı. Hor kullanılmaktan çatlamış emaye kaplı masalarda oturuyor ve kamburları çıkmış bir halde, renksiz, berbat bir sıvıdan içiyorlardı. Bambudan yapılmış pis tezgâhın bir ucuna bir maymun zincirlenmişti ve tezgâhın arkasındaki adamın kulakları yoktu. Başının üst kısmına çamurlu bir mendil bağlamıştı. Elinde tuttuğu başka bir mendille de bardakları ovuyordu. Adam gözlerini bir saniye olsun Liev Popkov'un üzerinden ayırmadan, tezgâhın altına uzanıp bir tüfek çıkardı. Bu gibi durumlara alışkın bir tavırla, tüfeğin horozunu başparmağını kullanarak kolayca geriye çekti ve namluyu doğrudan Lydia'mn göğsüne doğrulttu. Genç kız o anda kaburgalarının daraldığını hissetti. Tüfek oldukça eski görünüyordu. Muhtemelen Boxer Ayaklanması'dan kalma bir antıka idi, ama bu on ikiden isabet almayacağı anlamına gelmezdi.

Hiç kimse konuşmuyordu.

Liev durumu anladığını belirtmek üzere başını salladı. Sonra yavaşça hareket ederek Lydia'yı arkasına alıp tekrar barın kapısına doğru gerileyerek dışarı çıktı.

"Orada değildi," dedi Lydia, dışarı çıktıklarında. Nefesinin ağzından buzlu bir buhar halinde çıktığını görerek rahatladı. Nefes alıp verebiliyordu. Demek ki kaburgaları hâlâ iyi durumdaydı.

Liev tekrar başını sallayarak, "Bu bölgede daha bir sürü bar var," dedi.

O gece, limanın farklı bölgelerine dağılmış on tane bara girip çıktılar. Yüzlerine başka silah doğrultulmadı, ama hoş karşılandıkları da söylenemezdi. Gözlerdeki düşman bakışlar hiç değişmiyordu. Ağızlarından sürekli lanetler dökülüyordu ve onları gördükleri an nefretle yere tükürüyorlardı.

Adamların yüzlerini darmadağın eden dev ayı ve alev saçlı kız hakkında söylentiler yayılmaya başlamıştı. Bir bardan içeri gir-

diklerinde, iki dakikadan fazla kalmasalar da, başlar onlara doğru çevriliyordu, çünkü liman bölgesine dadanan bu ikiliyi duymayan kalmamıştı. Lydia, kendilerini tanıdıklarım yüzlerinden hemen anlıyordu. Ancak bu adamların yüz ifadelerine aynı netlikte yansıyan başka bir duygu da, onların *faticjui* boğazlarını kesme arzularıydı. Dar ve pis kokulu odaların kasvetli ortamlarını gözleriyle tararken, içen adamlar başlarını sessizce kendisine doğru çevirdiğinde, aslında onların arasında aradığı tek yüzü bulmayı beklemiyordu. Hayır, hayır, onu daima en yakınından gözlemleyen, düşünceli ve duygu dolu o güzel yüzünü ya da ağzı gülme bile, neşeli olduğu zamanlarda ışıklar saçan burnunu görmeyi beklemiyordu. Ama hâlâ umudu vardı.

Barlardan birinde, ufak tefek, yağlı saçlı, fıçı gibi bir adam sinirli bir şekilde gelip karşılarına dikildi ve Çince bir şeyler söyledi.

Liev Popkov, gözlerini onları sorgulayan adamdan ayırmadan, Lydia'ya Rus dilinde, "Kimi aradığınızı soruyor," diye homurdandı.

"Aradığım kişinin ismini bilmesine gerek yok. Söyle ona bütün..." Bir an duraksayarak söyleyeceği kelimenin Rusçasını hatırlamaya çalıştı. "Bütün... *pyanitsam...* müşterilerine kızıl saçlı kızın bu bara geldiğini ve birisini aradığını söylesin."

Liev kaşlarını çatarak kendisine bakınca, "Söyle ona," diye ısrar etti Lydia.

Ve Liev adama gereken çeviriyi yaptı.

Bir kez daha dışarı çıktıklarında, iri adam siyah sakallarının arasına sızan kar tanelerine aldırmandan durdu ve bir elini kızın omzuna koyarak, "Neden onun adını söylemiyorsun?" diye sordu.

Lydia, bir an için omzunun üzerine kamyon park etmiş gibi hissetmişti.

"Çünkü adını söylersem başı belaya girebilir, *slishkom opasno*."

"O bir komünist mi?"

"O bir insan."

"Peki, ismini söylemeden onu nasıl bulacaksın?"

"Ben sürekli buralardayım. İnsanlar beni görüp devamlı konuşuyorlar. Bu onun da kulağına gidecektir."

"Ve insanların bahsettiği kişinin sen olduğunu anlayacaktır. Öyle mi?"

"Evet, eminim anlayacaktır."

Of Of Of

Lydia, yatağında üst üste giyinmiş yatıyordu. Tir tir titriyor, rıhtımın kemiklerine işleyen buz gibi soğuğunu içinden atamıyordu. Kemikleri çatlayarak açılmış gibiydi ve parmaklarını koltuk altlarına sokmuş olmasına rağmen soğuk havanın, iğne gibi vücudunu delerek açtığı deliklerden içine işlediğini hissediyordu. Eski kuş tüyü yorganını koza gibi sıkı sıkıya vücuduna sarmış, sahip olduğu bütün giysileri de üzerine yığmıştı, fakat hâlâ üşüyordu. Eski siyah soba da odayı ısıtamıyordu. İçinde gazyağı kalmadığından değil, artık evlerinde buz gibi bir adam olan Alfred olmasından da değil, sadece gücü yetmiyordu. Zavallı sobadan yayılan yetersiz sıcaklık, her gece pencere kenarlarından içeriye hücum eden Çin kışının dondurucu soğuğuna karşı hiçbir tehdit oluşturmuyordu.

O sırada çatı odasının kapısı gürültüyle açıldı.

Gelen annesiydi. "*Blin!* Üzgünüm, hayatım, seni uyandırmak istememiştim."

Lydia, kilise saatinin ikiyi vurduğunu duyarak, "Uyumuyordum," dedi.

"Sadece tek bir mum yakacağım. Lütfen hemen uyu."

Valentina o gece Alfred'le birlikte bir partiye gitmişti. İçtiği, adımlarından anlaşıyordu. Bir çakmak şaklamasının ardından karanlığın içinde hafif bir parlama oldu ve bir sandalyenin yerde

sürüklenerek çekildiği duyuldu. Sonra oda tamamıyla sessizliğe büründü. Lydia, annesinin orada ne yaptığını biliyordu. Sobanın önünde oturup sigara içiyordu. Kokusunu alabiliyordu. Hatta içki de içiyordu. Emindi bundan. En ufak bir ses bile çıkarmadan bir şişe votka açıp bardağına doldurmuş olmasına rağmen, Lydia her şeyin farkındaydı.

"Anne, bugün kötü bir şey gördüm."

"Ne kadar kötü?"

"Ölü bir bebek gördüm. Çıplaktı. Bir oluğun yanında yatıyordu ve bir fare onun dudaklarını ısırıp koparıyordu."

"Ah, Aman Tanrım. Sakın, sakın hayatım, böyle şeylerin zihninde yer etmesine izin verme. Bu lanetli ülkede her yer böyle korkunç şeylerle dolu."

"O sahne gözümün önünden gitmiyor."

"Haydi, buraya gel, küçüğüm."

Lydia kuş tüyü yorganiyle birlikte, yataktan dışarı kayarak perde duvarı kenara çekti. Annesi bir elinde sigarası, diğer elinde votka bardağıyla sobanın önünde, kambur vaziyette oturuyordu. Üzerinde yoğun kıvamlı bal renginde, yeni alınmış bir kürk manto vardı ve yanakları kızarmıştı.

"İşte, al. Bu unutmam sağlayacaktır," diyerek bardağını Lydia'ya uzattı.

Lydia da bu yardımı kabul ederek bardağı aldı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama şimdi... ihtiyacı vardı. Dışarıda bir yerlerde Chang'in hâlâ yaşıyor olduğuna dair umudunu kaybetmemek için bir şeylere tutunmaya ihtiyacı vardı. Zihni düşüncelerinin yoğunluğundan adeta boğuluyordu. Kafasının içinde simsiyah, boğucu havuzlar açılmıştı. Yüzler. Balçık çamurla kaplı bir yüzeyde süzülen çok sayıda yüz, durmadan gözlerinin önünden geçmeye başladı. Chang'in gözleri tedirginlikle fal taşı gibi açılmıştı ve sabırsızlıkla ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Sonra ölü bebeğin dudaksız yüzünü gördü. Bir Çinlinin bir çeşit meyveyi öğüten çene-

si ve Bay Theo'nun öğrenciler üzerinde yankılanan haykırıları resmî geçitteymiş gibi gözlerinin önünden geçmeye devam etti. Daha sonra sokaktaki insanların kin, nefret ve düşmanlıkla dolu yüzleri üzerine üzerine gelmeye başladı.

Ve Lydia daha fazla dayanamayarak votkayı içti.

Midesi yanmıştı. Sonra bir sıcaklık hissetti ve bu sıcaklığın göğsüne doğru yayılmasıyla öksürdü. Bardağı tekrar başına dikti, ama bu sefer daha yavaş hareket etti. Siyah havuzlar, griye dönmeye başlamıştı. Bunun üzerine bir yudum daha aldı. Tadı oldukça ekşiydi. İnsan böyle bir şeyi nasıl sevebilirdi?

Bu arada annesi tek kelime etmeden onu izliyordu.

Lydia sobanın önüne gidip yere oturdu. Valentina, kızının başını okşayarak, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Hı hı."

Valentina boş bardağı kızının elinden alıp kendisi için tekrar doldurdu.

"Mantomu beğendin mi?"

"Hayır."

Valentina şuh bir kahkaha attıktan sonra bir eliyle yumuşacık, güzel kürkün tüylerini karıştırarak, "Ama ben beğendim," dedi.

Lydia başını arkaya atıp annesinin dizlerine dayayarak gözlerini kapadı.

"Anne, onunla evlenme," dedi.

Valentina, çok yavaş ve nazik bir şekilde kızının saçlarını okşamaya devam etti. "Ona ihtiyacımız var, *dochenka*," diye mırıldandı. "Bu dünyada bir şeye ihtiyacın olduğunda, bir adamdan istemen gerekiyor. Anlayacağın, işler böyle yürüyor."

"Hayır. Bizim hayatımızı düşünsene. Yıllarca başımızda bir erkek olmadan yaşadık biz. Sadece ikimiz vardık ve her şeye rağmen ayakta kalmayı başardık, anne. Bir kadın eğer..."

"Bunlar boş laflar, Lydia. Tıpkı Alfred'in gazetesinde yazdıkla-

nna benziyor," diyerek bir kakhaha daha attı, ama bu seferkinde neşeden eser yoktu. "Konser rezervasyonlarımı kadınlarla değil, hep erkeklerle yaptım ben. Kadınlar benden hiç hoşlanmaz. Hatta beni bir tehdit olarak görürler. *C'est la ine.*"

Lydia bu sözlerin arkasındaki yalnızlığı hissedebiliyordu.

"Söylediklerim boş laflar değil, anne. Gerçek bu. İnan, ikimiz birlikte başarabiliriz."

"*Dochenska*, lütfen saçmalayarak beni çıldırtma. Kendi haline bir bak. Bir tavşan istediğinde Antoine'ın kapısını çalıyorsun. Tavşana kafes lazım olunca ya da paraya ihtiyacın olduğunda da Alfred'in kapısını arşınılıyorsun. Ah, evet, şaşkın şaşkın yüzüme bakıp durma. Her şeyden haberim var benim. Birkaç dolar almak için ona gittiğini söyledi."

"O parayı... kendime birkaç şey almak için istemiştim."

"Bunun için üzülme, seni sorgulamıyorum. Aslında Alfred de gidip birilerinden çalmak yerine ondan istediğin için çok etkilenmiş."

"Bu adamı mutlu etmek de pek kolaymış."

"Bu hareketinin olgunlaşmaya başladığını ve ahlak anlayışının geliştiğini gösterdiğini düşünüyor."

"Gerçekten böyle mi söyledi?"

"Evet."

"Ama anne, ben kadınlardan da yardım istiyorum. Mesela Bayan Zarya'dan ve Bayan Yeoman'dan son zamanlarda epey yardım aldım. Hatta Bayan Mason bana kek yapmayı bile öğretti. Sen bana dans etmeyi öğrettin. Ve Kontes Serova da daha uzun görünmek için nasıl yürümem gerektiğini öğretti."

Valentina, bir anda elini Lydia'nın başından çekmişti. "Ne?"

"Bana başımı havaya kaldırıp..."

"Tanrı aşkına, o cadı kadının yanında ne işin var senin, Lydia?"

* (Fr.) Bu hayatta, (yay. n.)

diyerek votkayı boğazından aşağı yuvarladı. "Buna nasıl cüret eder? Tanrım, ne cüretle..."

"Anne!" Lydia annesine bakmak için döndü, fakat genç kadının yüzü arkasındaki masanın üzerinde duran mumun gölgesinde kalmıştı. Bu yüzden sadece gözlerinin parladığını fark edebildi. "Üzülme, anne. O benim için önemli biri değil," dedi.

Valentina sigarasından derin bir nefes çekince loş odada iğne ucu kadar bir alev parıladı. Hemen sonra sanki zehir tükürüyormuş gibi hiddetle nefesini bıraktı.

Lydia yanağını kürklerle örtülü dizine sürterek, "O seni incitemez," dedi.

Valentina hiçbir şey söylemedi. Elindeki sigarasım söndürüp yeni bir tane yaktı ve bardağını tekrar doldurdu. Lydia, başının hoş, uykulu bir ağırlıkla hafifçe döndüğünü hissetti. Göz kapaklarını açık tutmakta zorlamıyordu. Gözlerini kapadığında, bir sis bulutu içinde Chang'in gülümseyen yüzünü gördü.

"Bugünlerde nerelere gidiyorsun bakalım, *Lydochkal* Yani okuldan sonra demek istiyorum."

"Polly'nin evine gidiyorum. Beraberce okulla ilgili bir proje üzerinde çalışıyoruz. Sana daha önce de bundan bahsetmiştim."

"Bahsettiğini biliyorum," diyerek votkasından biraz daha içti. "Ama bu doğruyu söylediğini göstermez."

Lydia, o anda neredeyse annesine her şeyi anlatacaktı. Hem de tüm detaylarıyla. Chang'i, onun çılgın sıçrayışlarını, ayağım, tutku-lu inançlanm, ağzının mükemmel bir kavisle kıvrılarak... İçki dilini gevşetmişti ve kelimeler ağzından dökülmeye can atıyorlardı. Tüm olanları ve duygularım birine anlatmak istiyordu. Biriyle paylaşmak istiyordu.

"Anne, bir yabancıyla evlendiğinde, annen ve baban ne tepki gösterdi?"

Korkarak, annesinin yanağını dayadığı dizlerinin titrediğini

fark etti ve başını kaldırıp baktığında genç kadının yanaklarından aşağıya süzülen yaşları gördü. Bunun üzerine nazikçe dizini okşamaya başladı. Parmakları altındaki kürk, neredeyse Sun Yat-sen'in kürkü kadar yumuşaktı.

"Beni evlatlıktan reddettiler," dedi annesi aniden.

"Ah, anne, olamaz."

"Moskovalı seçkin bir Rus ailesinin en büyük oğlu benimle evlenmek istiyordu. Ama ben onunla evlenmeyi reddettim ve Jens Friis'le kaçtım. Onlar da bizi lanetlediler ve beni evlatlıktan reddettiler." Lydia'nın saçlarına ateş sıçratmaktan kaçınarak sigarasını tutan elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Siz birbirinizi çok sevmiştiniz. Bence önemli olan da bu."

"Evet, çok sevmiştik. Ama şimdi şu halime bir bak. Ailemin laneti beni bu hale getirdi."

"Saçmalık bu. Lanetlenme diye bir şey yoktur."

"Kendini kandırma, hayatım. Şu canavar Konfüçyus'un kadınlar hakkında söylediği zıvalıklar arasında doğru olan tek bir lafı varsa o da, 'Anne babalarınıza itaat etmeniz gerekir' sözüdür," dedi. Sonra bardağını kızının başına hafifçe vurarak devam etti. "Bu senin de öğrenmen gereken bir şey, küçük sokak kedisi. Anne babalar, gerçekten de çocukları için en iyi olanı bilirler."

Lydia, birden kahkahalarla gülmeye başladı. Kendisine hâkim olamıyordu. Birdenbire hiç sebepsiz patlak vermiş bir kahkaha kızıydı bu. Bir kere başlayınca durdurmak da mümkün olmamıştı. Yüzünü annesinin kucağına gömerek kahkahalarla gülmeye devam etti.

"İçkiden oldu," diye mırıldandı Valentina, "seni aptal şey." Ama kendisi de gülmeye başlamıştı.

"Biliyor musun," diye kıkırdadı Lydia. "Konfüçyus demiş ki, süt veren bir anne, katı besinler yiyemeyecek kadar yaşlandıkları zaman büyükanne ve büyükbabasını göğüslerindeki sütle beslemeliymiş."

"Ah, aman Tanrım."

"Ve," diye kahkahalar arasında nefes almaya çalışarak konuşmaya devam etti Lydia. "... Bir erkek, açlık baş gösterdiğinde, anne ve babasını kendi parmaklarıyla beslemeliymiş."

"Eh *dochenka*, demek ki beni parmaklarıyla beslemenin zamanı geldi," diyerek kızının elini kaldırıp en küçük parmağını hafifçe ısırıldı.

Lydia kahkaha atmaktan zayıf düşmüştü; gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve nefesi gürültülü hıçkırıklar şeklinde çıkıyordu.

"Muzır çocuk," diye haykırdı Valentina. "Bak, şu haşere hayvan da buraya gelmiş."

Lydia başını çevirdiğinde, hemen yanında merakla dikilmiş, iki uzun, beyaz kulak gördü. Sun Yat-sen yatağından aşağı atlamış, seslerin nereden geldiğini kontrol etmeye gelmişti. Lydia, onu kucağına alıp pembe burnunun üzerine bir öpücük kondurdu. Daha sonra başını annesinin kucağına koydu ve oracıkta uykuya daldı.

Noel Günü çok zorlu geçti. Neyse ki, Lydia o gün yaşadıklarını da kazasız belasız atlatabildi. Annesi akşamdan kalma olduğu için neredeyse hiç konuşmuyordu. Alfred ise Fransız Bölgesi'nde, yolun karşısında yer alan küçük ve oldukça kasvetli bekâr evinde, ev sahibi rolünü oynamaktan son derece huzursuz görünüyordu.

Hep birlikte yemek masasında oturlurken evin aşçısı gereğinden fazla pişirilmiş kaz etini servise başladığında, tamı tamına üçüncü kez, "Bir restoranda yer ayırtmalıydım," diye hayıflandı Alfred.

Valentina, "Hayır, meleşim, burası çok daha rahat, yuva gibi," diye gülümseyerek müstakbel eşini yatıştırmaya çalıştı.

Meleşim mi? Yuva gibi mi? Annesinden bu kelimeleri duymak çok şaşırtıcıydı. Kendisi de adama yaltaklanmak için yılbaşı fişliğini onunla birlikte çekti ve Alfred başına kâğıttan yapılmış bir şapka geçirdiğinde, mutlu görünmeye çalıştı.

İki heyecanlı olay sayesinde gece neredeyse katlanılabilir bir hal almıştı.

Alfred, "İşte, Lydia, al bakalım," diyerek, hoş bir ambalaj kâğıdı ve saten kurdeleyle sarılmış kocaman bir hediye paketini Lydia'ya uzattı. "Mutlu Noeller, tatlım."

Yumuşak, grimsi mavi bir paltoydu bu. Özel olarak elde dikilmişti. Sıcak ve kalın görünüyordu. Lydia, hediyesini annesinin seçtiğini hemen anladı.

"Umarım beğenmişsindir," dedi Alfred.

"Çok güzel bir palto bu. Çok teşekkür ederim."

Paketin içinde ayrıca... bir yaka ve bir çift deniz mavisi eldiven vardı. Hepsini tek tek alıp üzerine giydi. Muhteşem bir histi bu. Alfred gözleri parlayarak onu seyrediyordu. Daha fazla teşekkür ve memnuniyet beklediği belliydi. O an Lydia'nın içinden adamın karşısına geçip, "Bana bir palto almış olman, seni babam yerine koymama yeter mi sanıyorsun?" demek geldi. Fakat bunu yapmak yerine, birkaç adım ilerleyip kollarım onun boynuna dolayarak yeni tıraşlanmış, mis gibi sandal ağacı kokan yanağına bir öpücük kondurdu. Fakat sonra bu yaptığının yanlış olduğunu anlayarak pişman oldu. Adam, aralarındaki ilişkinin gerçekten değiştiğine inanmıştı. Lydia, bunu onun gözlerinden açıkça okuyabiliyordu.

Gerçekten onu bu kadar kolay satın alabileceğini mi zannetmişti?

Günün diğer heyecan verici olayı, kendisine elektrikli bir radyo alınmış olmasıydı. Hem de oyuncak gibi bir şey de değil, *gerçek* bir radyoydu bu. Cilalı meşe ağacından yapılmıştı ve önündeki hoparlörün üzerinde, birbirinin içine geçirilerek kuş şekli verilmiş bir ızgara vardı. Lydia bu radyoya hayran olmuştu. Hatta öğleden sonrasının büyük bir kısmını onun yanında geçirmiş, düğmeleriyle oynayıp istasyondan istasyona geçerek odanın içini Al Johnson'ın tiz sesiyle ya da *A Room With A View* adlı şarkıyı söyleyen Noel Coward'ın bal gibi yumuşacık tınılarıyla doldurmuştu. Bu süre zarfında genç kız, Alfred'in kendisiyle konuşma girişimlerine pek aldırmaz etmedi; fakat adam, Başbakan Baldwin'le ilgili bir gazete haberi okuduktan sonra, gümrük anlaşması imzalayarak Çan Kay Şek'in hükümetini resmen tanımanın son derece akıllıca bir hareket olduğunu öne sürdü. Sonra da İngiltere bu anlaşmayı imzalayan ilk ülkelerden biri olduğu için şahsen gurur duyduğunu söyledi.

"Fakat askeri damşmanlara ve Chiang'ın Kuomintang Milliyetçileri'ne para akıtılmasını öngören devlet İngiltere değil, Rusya'ydı. Daha doğrusu Josef Stalin'in kendisiydi. Oysa şimdilerde Çan Kay Şek, Rusları başından atmaya karar vermiş görünüyor.

Of, bundan daha büyük bir aptallık olamaz."

"Bu söylediğiniz hiç mantıklı değil," diye mırıldandı Lydia. Bir kulağı hâlâ Adele Astaire'in, *Fascinating Rhythm* adlı şarkısında'ydı. "Stalin bir komünist. Neden buradaki, yani Çin'deki komünistleri öldüren Kuomintang'a yardım etsin ki?"

Alfred yine gözlüklerini cilalamaya koyulmuştu. "Şunu anlamalısın, hayatım. O, Mao Zedong'a ait güçler ve Çan Kay Şek'in hükümeti arasındaki güç savaşından galip çıkacağına inandığı kişiyi destekliyor. Sonuçta Stalin görüşlerine çok aykırı bir karar vermiş gibi görünebilir, ama bugün gelinen nokta göz önünde bulundurulursa, akıllıca davranmış olduğunu söylemem gerekir."

"Lev Troçki'yi Rusya'dan sınır dışı etti. Bu nasıl doğru bir karar olabilir ki?"

"Tıpkı Çin gibi, Rusya'nın da karma bir hükümete ihtiyacı var ve Troçki gruplaşmalara ve bölünmelere yol açıyor, bu yüzden..."

"Kesin," diye aniden patladı Valentina. "İkiniz de Rusya hakkında yorum yapmayı kesin artık. Hem siz benim ülkem hakkında ne bilebilirsiniz ki?" diye haykırdı ve ayağa fırlayarak kendisine bir bardak şarap daha aldı. "Bugün Noel. Haydi, şenlenelim biraz."

Sonra parlayan gözlerle ikisini süzerek içkisini yudumladı.

Alfred'in evinden erken ayrıldılar, fakat eve giderken yolda hiç konuşmadılar. İkisinin kafasında da öyle düşünceler vardı ki, ikinci bir kişiyle paylaşmamaları en hayırlısıydı.

Her şey aniden değiştiğinde yılbaşıydı.

Lizard Creek'teki boş alana ayak bastığı anda hemen anladı. Para gitmişti. Gökyüzü dupduru bir mavilikle kaplanmıştı ve buz gibi hava ciğerlerini ısıtıyor gibiydi, ama yeni paltosu ve eldivenleriyle sıcacık sarımp sarmalanmış olduğu için, soğuğa hiç aldmış etmedi. Kumla kaplı dar alanın sınırındaki ağaçlar, iskelet kadar beyaz dallarıyla çıplak ve sipsivri kalmışlardı ve altlarından göz ka-

maştırıcı bir enerjiyle sular dalgalanıyordu. Aslında Lydia, buraya yassı kayanın üzerine bir işaret daha eklemek niyetiyle gelmişti. Ne kadar anlamsız gözüксе de, onun yokluğunda buraya bir kez daha uğradığını anlatmak için kayanın üzerine ince bir çizgi daha çizicekti.

Fakat küçük tepecik ortalarda görünmüyordu.

Kayanın altında oluşturduğu taş yığını bozulmuş, darmadağın olmuştu. Onun bulunduğu yerdeki toprak harmanlandığından rengi griye dönmüştü. Lydia, o an göğsünün sıkıştığını ve ağzının içinin adrenaline kaplandığını hissetti. Dizlerinin üzerine çöküp eldivenlerini çıkararak elleriyle kumlu toprağı eşelemeye başladı. Başka yerlerdeki topraklar kaskatı buz tutmuştu, ama buradaki yumuşaktı ve ellerinin arasında kolayca ufanıyordu. Kısa bir süre önce birinin daha burayı karıştırdığı belli oluyordu. Cam kavanoz hâlâ gömdüğü yerde duruyordu. Parmaklarının arasında buz gibi varlığını hissetti, fakat içinde para yoktu. Otuz dolar gitmişti. O anda içinde büyük bir rahatlama hissetti. Chang yaşıyordu.

Yaşıyordu.

Ve buraya gelmişti.

Heyecandan eli ayağına dolaşmış bir halde kavanozun metal kapağını açtı ve elini içine sokarak, somadan yerleştirilen nesneyi dışarı çıkardı. Bir kar tanesi kadar yumuşak ve kusursuz, beyaz renkli bir kuş tüyüydü bu. Avucunun içine yatırıp gözlerini üzerine dikerek düşünmeye başladı. Bunun anlamı ne olabilirdi?

Beyaz. Çinliler için beyaz, yasın rengiydi. Bu onun öldüğü ya da ölmek üzere olduğu anlamına mı geliyordu? Ağzının içi, tozla dolmuş gibi bir anda kupkuru oldu.

Yoksa fazla mı karamsar davranıyordu?

Sonuçta güvercinin rengi de beyazdı ve barışı anlatmak için kullanılırdı. Tabii bir de umudu. Bu durumda elindeki beyaz kuş tüyü, geleceğe dair hâlâ umut olduğunu işaret ediyor da olabilirdi.

Peki, şimdi o hangisine inanacaktı?

Ne düşüneceğini şaşırmişti.

Bir süre küçük çukurun yanında diz çökmüş vaziyette kaldı. Nehirden esen soğuk rüzgâr yüzünü bıçak gibi keserken, kuş tüyünü, küçük bir kuş yavrusunu tutar gibi çukur yaptığı avucunun içinde dikkatle koruyordu. Hemen sonra çok da fazla özen göstermeden, onu mendilinin içine yerleştirip katlayarak bluzunun içine sokuşturdu. Sonra cebinden çakısını çıkarıp saçından bir bukle keserek kavanozun içine koydu. Daha sonra kapağını sıkıca kapatarak kavanozu tekrar aym yere gömdü ve üzerinde taşlardan yeni bir tepcek oluşturdu.

Dışarıdan bakıldığında, küçük taş yığını mezar gibi görünüyordu.

Arkasındaki ormanın çalılıklarından gelen bir sesle, dönüp etrafına bakındı. Aynı anda iki saksağan, dehşet dolu tiz çığlıklar atarak mavi siyah kanatlarıyla aniden göğe yükselmişti. İçinde heyecan ve sevinçten kaynaklanan bir ürperme hissetti. Gülümsedi ve neşeyle haykırarak onu karşılamak için ön tarafa doğru bir adım attı.

Gelen Chang değildi.

Bir anda hayal kırıklığına uğramıştı.

Tırnakları sararmış uzun parmaklı bir el, geçmesini engelleyen çobanpüskülü dalını kenara çekerek açık alana doğru ilerledi. Lydia, bir saniyeden de az bir süre içinde, paçavralarla örtünmüş uzun boylu figürü baştan aşağı inceledi.

Bu Chang değildi.

Sonra adam aniden gözden kayboldu. Lydia hızla harekete geçerek adamın arkasından koşmaya başladı. Çalılıklann arasından geçerken, dikenlerin vücudunu çizip kanatmasına bile aldırış etmiyordu. Bunun, huş ağaçlan altındaki dar aralıklarda dolanıp durarak bir hayvanı kovalamaktan pek bir farkı yoktu, fakat sık çalılıklar adamın saklanması için zemin hazırlıyordu.

Lydia, adamı etrafında göremeyince durdu ve hareketsiz kalıp etrafındaki sesleri dinlemeye koyuldu, ancak kendi kalbinin güm güm atan sesi dışında hiçbir şey duyamadı. Soğuk havada kesik kesik çıkan nefesi kulaklarını tırmalıyordu. Olduğu yerde beklemeye karar verdi. Bir kerkenez kuşu da başının üzerinde dönüp bir yerlere konduktan sonra, onunla birlikte beklemeye başladı. Lydia gözleriyle etrafındaki sık ağaçları köşe bucak tarayarak en ufak bir kıpırtıya karşı tetikte bekledi. Soma biraz ileride tek bir dalın titreşip tekrar durulduğunu fark etti. Hemen solunda, üzerinde küçük yumuşak meyveler bulunan, kalın bir sarmaşık yığını vardı ve bir ispinoz daldan dala konup duruyordu.

O kıpırtı kuş yüzünden olmuş olabilir miydi?

Kenardan giderek o yöne doğru ilerlemeye başladı. Parmaklarıyla cebindeki çakıyı kavrayarak yavaşça dışarı çıkardı ve bıçağını açtı. Birbirine girmiş çalılıkları ve her bir karaltıyı tek tek kolağan ederek yaklaştı. Tam onu kaybettiğini düşünmeye başlamıştı ki, bir adam neredeyse ayağının altında bir yerlerden dışarı fırlayarak koşmaya başladı. Fakat hareketleri çok dengesizdi. Sürekli tökezliyordu ve ne tarafa gideceğini bilemez bir haldeydi. Lydia, kolaylıkla hızını arttırarak kalbi güm güm atarken onu yakaladı ve omzuna dokundu, fakat bu kadarcık fazladan bir ağırlık bile adamın devrilmesine ve sert toprağın üzerine yüz üstü kapaklanmasına yetmişti. Elinde bıçağıyla hemen adamın yanına çömeldi. Şu anda gerekirse o bıçağı kullamp kullanmayacağım düşünecek halde değildi.

Gerçi yere düşen adamın hiç karşı koyan bir tavrı yoktu. Kendisini sırtüstü çevirerek ellerini başı hizasında kaldırıp teslim oldu. Böylece Lydia, onu adamakıllı inceleme fırsatı bulmuş oldu. Acı-nacak derecede zayıftı. Elmacık kemikleri, jilet gibi dışarı fırlamıştı. Sapsarı bir cildi ve kafasının içinde yüzüyormuş gibi görünen gözleri vardı. Kaç yaşında olduğunu tahmin etmek zordu. Yirmi ya da otuzlu yaşlarda olabilir miydi? Fakat ellerinin üzerindeki çatlamış ve soyulmuş haldeki deriye bakılırsa çok daha yaşlı ol-

duğu söylenebilirdi. Ayrıca yüzünde daha yeni oluştuğu belli olan yaralar vardı.

Lydia, bu sıkı leylek aniden kanatlanıp uşmasın diye eski püşkü, yıpranmış, leş gibi bayat idrar kokan pis tuniğinin bir parçasını kavrayarak sıkıca yumruğuna doladı.

"Söyle bana," dedi. İngilizce bildiğini umut ederek; yavaşça ve tane tane konuşuyordu. "Chang An Lo nerede?"

Adam gözlerini onun yüzüne çevirerek başını salladı. Sonra, "Chang An Lo," diye tekrarlayarak sıkı parmaklarından birini kaldırıp Lydia'ya doğrulttu. "Leeja?"

"Evet, ben Lydia'yım," diye cevap verdi genç kız. Bir an yüreği yerinden oynamıştı. Tanıdığı Çinliler arasında sadece Chang, onun adını doğru telaffuz edebiliyordu. Sonra onu yerden kaldırmak için elinden tutup tüm gücüyle çekti. Fakat adam uzun boylu olmasına karşın, bir deri bir kemik kalmış olan bedeni çok hafifti ve Lydia hızını alamayınca neredeyse ikisi birden yere yuvarlanıyorlardı. "Chang An Lo?" diye sordu bir kez daha, Çince bilmediği için kendi kendine lanetler yağdırarak.

"Tan Wah," diyerek sarı tırnağıyla kendisini işaret etti adam.

"Anladım. Sen Tan YVah'sın. Lütfen, Tan Wah, beni Chang An Lo'ya götür," dedi Lydia şehri göstererek.

Onu anladığını ifade edercesine pislik içindeki kafasını sallayarak çalılıklara doğru sakar bir adım attı. Lydia bir elini tuniğinin üzerine koydu. Cildi sabırsızlıkla karıncalanıyordu.

Limana doğru ilerliyorlardı. Demek ki bu kadar zamandır Chang'i doğru yerde aramıştı. İsimsizlerin dünyasında! Hiçbir kanunun işlemediği, silahların hükmettiği ve sadece paranın konuştuğu bir dünyaydı burası. Evet, Bay Liu haklı çıkmıştı. Chang buralardaydı. Çok yakınında. Hatta kendisini beklediğini hissedebiliyordu. Onun nefesini beyninin içinde duyabiliyordu. Tan Wah'ı daha hızlı yürümesi için çekiştirmeye başladı, çünkü Liev yanında olmadan

buralarda dolaşırken kendisini güvende hissetmiyordu. Tek başına dolaşmak çok riskli olabilirdi.

Artık sokaklardaki kokuya alışmıştı. Rıhtım bölgesi, birbirlerini itip kakan, binek arabalarının etrafında kaçışan ve bağırıp çağırıp yerlere tüküren insanlarla doluydu. Ağzına kadar doldurulmuş el arabaları ve ağaç askıları ile daracık sokaklarda yürümeye çalışan seyyar satıcılar da cabasıydı. Ama Lydia bu sefer insanların yüzlerine bakmıyordu. Yaklaşmakta olan tehlikeyi de bu yüzden görmedi. Sirtında taşıdığı bir yığın odunun altında iki büklüm eğilmiş yaşlı bir adam, uzun seyrek saçları yüzünün önüne düşmüş bir halde, Lydia'nın etrafını çevreleyen, çoğunluğu gri renklerde giyinmiş insan kalabalığının arasına daldı. Genç kız, tam yollarının önünde durana kadar adama dönüp bakmamıştı bile. Sonra adamın başını kaldırıp aç gözlerle kendisine baktığını fark etti. Başım sırtındaki odun yığınının etrafını kontrol etmek için yana doğru çevirdi.

Soma hiç sesini çıkarmadan, tüneliğin altından ince ağızlı bıçağını çıkarıp tek kelime bile etmeden dibine kadar Tan VVah'ın karnına sapladı.

Lydia cıgılgı cıgılgı bağırmaya başladı.

Tan Wah, öksürerek dizlerinin üzerine çöktü. Elleri aniden kıpkırmızı kana bulanmıştı. Lydia, onu korumak için kolunu kavradı, fakat Tan VVah'ın yüzü öne düşünce, yaşlı adam, bıçağının keskin ağzıyla zavallı adamın boğazını ustaca doğradı. Yay şeklinde, geniş bir yarıktan kanlar fışkırıyordu. Lydia, buz gibi havaya tezat, Tan VVah'ın sıcak kanının yüzüne tokat gibi çarptığını hissetti.

"Tan Wah," diye haykırarak pis zemine, onun güçsüz bedeninin yanına diz çöktü. Kanlı gözleri iri iri açılmış bir halde hâlâ canlı bakıyordu, fakat ölümün donukluğu içlerine yerleşmişti.

"Tan Wah," diye soludu Lydia.

Bir el omzuna yapışmış onu çekmeye çalışıyordu. Hemen omzundaki kısıkaçtan kurtulup ayağa fırladı ve etrafında koşuşturan yüzlere doğru bağırmaya başladı.

"Yardım edin bana. Bu adam ölüyor. Bir şeyler yapın. Polis çağırın... Lütfen... Ben..."

Kalın başörtülü bir kadınla, bir hamaldan başka kimse durmamıştı. Kadının arkasında, sırtına kayışla bağlanmış bir çocuk vardı. Eğilip sanki bu şekilde ruhunun bedeninden ayrılıp ayrılmadığını anlayabilecekmiş gibi Tan VVah'ın yanaklarına hafif hafif vurdu. Sonra da ceplerini karıştırarak ölü adamın eski püskü giysilerini yağmalamaya başladı. Lydia gırtlığından boşalan bir öfkeyle, sadece ilkel bir hayvanın çıkarabileceği bir sesle haykırıp ağzına gelen tüm lanetleri yağdırarak kadına saldırdı ve onu başka tarafa savurdu.

Kadın, orta yerdeki bu sahneye tamamen kayıtsız kalan kalabalığın arasına karışarak bir anda gözden kaybolmuştu. Lydia, insanların kendisini çektiirdiklerini hissetti. Baş fırıl fırıl döndüğünden, ilk önce ona yardım etmek ve sakinleştirmek amacıyla böyle dokunduklarını düşündü. Fakat sonra zihninde birden şimşek çaktı. Yaşlı adam düğmelerini çözüyordu. Paltosunu çalacaktı. Zaten başından beri istediği buydu. *Onun paltosu*. Tan VVah'ı bir palto uğruna öldürmüştü.

Adama doğru tükürerek cebinden açık duran çakısını çıkardı. Öte yandan zihninin başka bir tarafıyla, adam düğmelerini açarken, simsiyah ellerinin leş gibi katran koktuğunu ve paltoya zarar vermemek için kendisini bıçaklamadığını keşfetmişti. Çakıyı bütün gücüyle kolunun üzerine sapladı ve bıçağın ucunun kemiğe kadar dayandığını hissetti. Adamın dişsiz ağzı, acı bir feryatla kocaman açılmış ve hemen o anda elleri genç kızın paltosunu bırakıvermişti.

Daha sonra Lydia, adamın arkasındaki odun yığınının abanıp onu ters dönmüş bir kaplumbağa gibi parke taşlarının üzerine düşürerek yere serdi ve hemen arkasını dönüp koşmaya başladı.

Beyaz tenli bir yüz gözüne çarptı. Batılılara özgü uzun bir burnu vardı. Kısacık saçlarını briyantınleyerek düzleştirmişti. Ve en

önemlisi, üniformalıydı. Bu kadar doğulu siyah gözün arasında bir çift mavi göz görünce, kendisini hemen caddenin karşısına atıp gü-rültülü bir kumarhanenin merdivenlerinden inen adamın koluna yapıştı. Hemen o anda üzerindeki viski kokusunu almıştı.

"Özür dilerim," dedi soluk soluğa. Nefes alıp verdikçe göğsü ateş almış gibi acıyordu. "Üzgünüm, ama ben..."

"Hey, dur bakalım küçük hanım, neden bu kadar korktun? Zangır zangır titriyorsun sen. Biraz sakın ol."

Adam, Amerikalıydı ve Birleşmiş Milletler Donanması'nda bir denizciydi. Üniformasından tanımıştı. Ürkmüş bir kısraklı sakınleştirmeye çalışır gibi, elleriyle genç kızın sırtını sıvazlayarak omzuna hafif hafif vurdu.

Sonra, "Neler oldu? Anlat bakalım," dedi.

"Bir adam... benim... benim... arkadaşımı öldürdü. Bir hiç uğ-runu bıçakladı onu. Aslında o benim... o benim ..."

"Sakin ol, benim yanımda güvendesin, tatlım."

"Aslında o benim paltomu çalmak istiyordu."

"Kahrolası haydutlar. Haydi gel, bir polis bulalım da şu mesele-nin icabına baksın. Sen de kendini daha fazla üzme," dedi Amerika-lı. Sonra caddeden yukarı doğru yürümeye başladılar. "Arkadaşın kimdi? Bir erkek olduğunu umarım, çünkü bir bayanın..."

"Erkekti. Çinli bir erkek."

"Ne! Tann'nın belası bir Çinli miydi? O halde durumu tekrar gözden geçirsek iyi olur."

Ayaklarından bağlanarak bir direktan aşağı sarkıtılmış, kuzu gibi meleyen bir keçinin yanından geçerken, kızı sakınmak ister gibi kolunu sıkıca beline dolayarak onu kemerli bir kapı boşluğunun önüne çekti. Burada daha rahat konuşabilirlerdi.

"Tamam, ciddi bir korku yaşadınız, bayan. Ama bakın, burada rezil, leş gibi bir Çinliden bahsediyoruz. Bence en iyisi bu işi ye-rel Çinli polisleri bırakmanız," diyerek gülümsedi Amerikalı. Mavi

gözleri güven vericiydi. Dişleri bembeyaz ve bakımlıydı. Yumuşacık Güneyli aksanıysa şurup gibi akıcıydı.

Lydia, belini kavrayan kolun kısılcacından kurtulmaya çalışarak, "Lütfen, bırakın da gideyim. Siz yardım etmiyorsanız, ben de polisi kendi kendime bulurum," dedi adamı tersleyerek.

Adamın ağzı bir anda dudaklarına kapanmıştı.

Genç kızın tüm bedeni ani bir şok ve iğrenmeyle sarsıldı. Kendisini kurtarmak için vahşice savaşılarak tırnaklarını yanağına geçirdi, fakat adam okkalı bir küfür savurarak kollarını arkasına alıp sıkıca duvara dayadı. Duvar tuğlalarına bastırılan bilekleri fena halde örselenmişti. Amerikalı, hemen sonra eteğine asılıp çekiştirmeye başladı. Lydia tekmeler savurarak mücadele ediyor, onun ellerinden kurtulabilmek için kıvranıp duruyordu. Fakat bu, bir Amerikan savaş gemisine karşı mücadele etmekten farksız bir şeydi ve şimdi de parmaklarıyla iç çamaşınının lastiğine asılıyor ve diliyle de, sülük misali, ağzının içini zaptetmeye çalışıyordu.

Lydia, son çare olarak adamın dilini sertçe ısırdı. Ağzına kan tadı gelmişti.

"Orospu!" Sesi homurdanır gibi çıkmıştı. Sonra büyük bir hidetle genç kıza vurdu.

"Alçak!" diye tısladı Lydia, adamın ağzına kapanan parmakları arasından.

Denizci kahkahalar atarak iç çamaşırının lastiğini kopardı.

O saniye, "Olduğun yerde kal," diye bağırان soğuk bir erkek sesi, Amerikalının kulaklarında çınlamıştı.

Lydia'nın tek görebildiği saldırganın şakağına dayanmış bir silah namlusuydu. Kapı boşluğunda oluşan ani sessizlikte, tabanca horozunun çekilirken çıkardığı klik sesi bombardıman etkisi yaratmıştı. Bu arada Lydia da, fırsatını yakalamışken adama saldırarak incik kemiğine şiddetli bir tekme savurdu ve Amerikalı nihayet homurdanarak geri çekildi.

Tabancanın sahibinden, "Çökyere," diye bir emir geldi.

Denizci, silaha karşı gelinmeyeceğini herkesten iyi bildiğinden, hemen yere diz çöktü. Lydia, kurtarıcısını hiç umursamadan tekrar kalabalık caddelere doğru koşmaya başladı. Kendisini kurtardığı için teşekkür etmek için bile olsa, orada bir dakika daha kalamazdı; çünkü bugünlerde şövalyeliğin bedeli çok ağır olabiliyordu.

"Lydia Ivanova."

Adıyla seslenildiğini duyunca durdu ve kendisini endişeli bir ifadeyle süzen, koyu yeşil ceketli adama baktı. Adamın yüzü hiç de yabana gelmiyordu. Hayvani bir içgüdüyle oradan kaçıp kurtulmak ya da adamı nereden tanıdığını hatırlamaya çalışmak arasında kararsız kalmıştı.

Ve, "Alexei Serov," diye haykırdı sonunda, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık vaziyette.

"En azından bu sefer beni tanıdınız."

Genç kız, tüm vücuduna yayılan sıcaak bir rahatlama hissiyle, elini onun tabancasına uzatarak, "Alabilir miyim?" diye sordu.

"Kimseyi vurmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır. Söz veriyorum."

Bunun üzerine genç adam silahını, horozunu emniyetli bir şekilde indirerek Lydia'ya uzattı. O da tabancanın ağır metalden yapılmış sapını hınçla Amerikalının kafasına indirdikten sonra, tekrar Alexei Serov'a iade ederek tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Alexei, bakışlarını tuhaf bir biçimde genç kızın yüzünde, saçlarında ve giysilerinin üzerinde gezdirdi ve, "Hadi, gel. Seni evine götürüyüm," dedikten sonra, son derece kibar bir tavırla, kolunu uzatarak, "Gel, koluma gir ve sıkı sıkı tutun bana," dedi.

Fakat Lydia, hemen geri çekilerek, "Hayır, hayır. Teşekkür ederim. Sadece yanımda yürümen yeterli benim için," diye cevap verdi. Bunları söylerkenki ses tonu kendi kulağına bile hiç normal gelme-

mişti.

"Yaşadığın şoktan dolayı tir tir titriyorsun, Lydia Ivanova. Tek başına düzgün yürüyebileceğini sanmıyorum," diye belirtti Alexei.

"Merak etme. Yürürüm ben," diyerek kestirip attı genç kız.

Bunun üzerine Alexei, ona tekrar dik dik bakarak ısrarını kabullenmiş bir halde başını salladı.

Lydia, "Ama biraz önce bir cinayet işlendi," diye hızla atıldı ve bir yararı olmayacağını bile bile, caddenin aşağı tarafını işaret etti.

Alexei umursamaz bir biçimde omuz silkerek, "Bugünlerde Junchovv'un her yerinde cinayetler işleniyor. Bu yüzden kendini daha fazla harap etme," diye cevap verdi.

Arkasında bekleyen üç adama eliyle devam işareti vererek uzun adımlarla yürümeye başladı. Lydia, diğer adamların varlığını ancak o sırada fark edebilmişti. Bunlar Kuomintang askerleriydi.

Alexei, genç kızı doğruca evine götürdü.

Ve kapının önünde durarak, "Annen evde mi?" diye sordu.

"Evet," diyerek yalan söyledi Lydia.

Yalnız kalmaya ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Bir an Chang An Lo'ya nefesini hissedecek kadar yaklaşmıştı. Oysa şimdi...

Alexei Serov onun itirazlarını umursamayarak genç kıza çatı odasına kadar eşlik etti. Son birkaç merdiveni çıkarırken alçalan tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kalmıştı. Normal şartlar altında herhangi birini evine sokmamak için camı bile verebilirdi. Hatta Polly'yi bile. Fakat bugün hiç umursamıyordu. Alexei onu kanepeye oturtturarak art arda fincanlar dolusu, koyu ve şekerli çaylar içirdi. Ara sıra çok fazla olmamak kaydıyla, onunla konuşuyordu. Karşısındaki eski iskemleye geçip oturunca, Lydia onun elinde de kenarı kırılmış bir fincan olduğunu fark etti. Zihni, sanki yerin altındaki derin ve çamurlu bir tünelden yüzeye çıkıyormuş gibi, yavaş yavaş tekrar odaklanmaya başlamıştı. Şimdi dikkatini daha rahat

toplayabiliyordu. O sırada Alexei, bakışlarını odanın içinde gezdirdiyordu ve Lydia'nın kendisini izlediğini fark edince gülümsedi.

Sonra morumsu kırmızı renkli kırlentleri ve odaya gelişigüzel bir biçimde serpiştirilmiş örtüleri işaret ederek, "Renkler harika. Gerçekten çok hoş," dedi.

Hoş mu? Akıllı başında olan biri bu sefil fare deliğine nasıl *hoş* diyebilirdi ki?

Çayım yudumlayarak evini istila eden adamı inceledi. Sandalyede arkasına yaslanmış bir şekilde gayet rahat oturuyordu. Bu haliyle her saniye tedirgin görünen Alfred'e hiç benzemiyordu. Birden tuhaf bir şekilde, Alexei Serov'un, bulunduğu her ortamda böyle rahat davrandığı hissine kapıldı. Yoksa rol mü yapıyordu? Tam olarak emin olamadı. Kısa kahverengi saçlarını, birçok erkeğin yaptığı gibi briyantınlemeden kendi haline bırakmıştı. Gözleriyse yeşil tonlardaydı ve Lydia'ya Lizard Creek'teki yassı kayayı saran yosunların rengini anımsatmıştı. Ayrıca oldukça uzun boyluydu, fakat baştan aşağı hantal bir görünüşü vardı. Yüzü, ağzı, vücudu, hatta bacak bacak üzerine atış biçimi bile insanı bayıltacak kadar ağır ve uyuştu. Ancak ellerini tüm bunların dışında tutmak gerekiyordu; çünkü bir başkasından emanet alınmış gibi gözükten iri ve güçlü elleri vardı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Lydia'ya dönerek.

"İyiim," dedi genç kız.

Kıza inanmıyormuş gibi hafifçe gülerek, "Güzel. O halde ben de gideyim artık," dedi.

Lydia ayağa kalkmaya çalıştı, fakat o anda kuş tüyü yorgamına sarmalanmış olduğunu fark etti. Bu adam, hangi aralıkta onu böyle sarmalamıştı acaba?

Alexei öne doğru eğilip gözlerinin içine bakarak, "Bir bayanın rıhtım tarafına gitmesi çok tehlikelidir. Hele ki o bölgeye tek başına gitmesi, intihara eşdeğerdir," diyerek genç kızı uyardı.

"Yalnız değildim. Yammda bir... arkadaşım vardı," dedi; Tan Wah'ı tanımlayacak sözü bir türlü bulamamıştı.

"öldürülen o muydu?"

Lydia sarsılarak başını salladı. "Evet. Bıçaklanarak öldürüldü," diye cevap verdi. Ellerin titremeye başladığını hissederek onları hemen yorganının altına sakladı ve, "Olayı polise bildirmem lazım," dedi.

"Onun adım ya da adresini biliyor musun?"

"Adı Tan VVah'tı. Onun hakkında tüm bildiğim bundan ibaret."

"Senin yerinde olsam, olayı unutmaya bakardım," dedi Alexei kararlı bir şekilde. "Seni temin ederim, Çin polisi bu meseleyi duymak bile istemeyecektir. Tabii, adam zengin değilse. Öldürülen adam varlıklı biriyse o zaman işin rengi değişir."

Tan VVah'ın zayıflıktan kemikleri fırlamış, kum gibi sapsarı yüzü gözlerinin önüne gelmişti. "Hayır, zengin değildi. Ama ne olursa olsun, o da her insan gibi adaleti hak ediyor."

"Onu bıçaklayan adamı tanıyor musun? Ya da en azından nelerde bulunabileceğini biliyor musun?"

"Hayır."

"O halde unut gitsin. Demek ki, onu bıçaklayan adam da Junchovv'un sokaklarında ölüm kalım savaşı veren insanlardan biri."

"Ama bu çok acımasızca bir şey."

"Zaten hepimiz acımasız ve zor bir dönemden geçiyoruz, Lydia."

Genç kız, onun haklı olduğunu biliyordu, fakat ruhu tüm bu olanlara isyan ediyordu. "Her şey benim paltom yüzünden oldu. Katilin asıl istediği benim paltomdu. Tan Wah, kahrolasica, aptal, rezil bir palto yüzünden öldürüldü. Ah Tanrım..."

Yorgamını üzerinden atıp ayağa fırladı ve Noel paltosunun düğmelerini yırtarcasına koparıp pis giysiyi omuzlarından sıyrarak yere fırlattı. Bunun üzerine Alexei Serov, büyük bir soğukkanlı-

lıkla ayağa kalkıp gri-mavi paltoyu yerden kaldırarak özellikle oturduğu sandalyenin üzerine bıraktı. Sonra sobanın yanındaki küçük lavabonun yanına gitti ve elinde su dolu emaye bir kâse ve bulaşık beziyle geri döndü.

Sonra, "İşte al," diyerek elindekileri genç kıza uzattı. "Yüzünü yıka."

"Ne?"

"Yüzünü temizle diyorum." Sesi gayet sakindi. Islak bezi Lydia'mn avucuna koyarak, "Eğer kendini iyi hissettiğinden emin-sen, artık gitmem gerekiyor," dedi.

Lydia, derin derin soluklanarak kapı yanındaki duvarın üzerinde asılı duran aynamn karşısına geçip kendisine baktı. Yansıması gerçekten şoke ediciydi. Adamın ona öyle tuhaf tuhaf bakmasına şaşırmamak lazımdı. Teni, tüm yüzüne ve boynuna kahverengi çiller gibi dağılmış olan kan zerreleri sayılmazsa, kâğıt gibi bembeyazdı. Amerikalının tokatladığı yanağı şişmişti ve tam sol kulağının önünde uzun bir çizik vardı. Bu da muhtemelen ormandaki çalılıklarda koştururken olmuştu. Fakat saçı hepsinden daha berbat bir haldeydi. Başımın bir tarafının tamamı kurumuş kana bulanmıştı. Tan VVah'ın kanıydı bu.

Gözlerine bakmadı bile. Orada göreceklelerinden korkmuştu.

Yüzünü hızla ıslak bezle sildikten sonra, telaşla lavabonun yanına giderek başını musluğun altına soktu. Su buz gibi soğuktu, ama tenine değer değmez kendini daha iyi hissetmişti. Daha iyi ve tabii ki daha temiz. Doğrulduğunda, Alexei Serov'un gitmiş olacağım düşünmüştü, fakat genç adam hemen arkasında elinde havluyla bekliyordu. Havluyu alıp saçlarını ve cildini sertçe ovmaya başladı. Zihnini işgal eden görüntüleri silmeye çalışır gibi bir hali vardı. Saçları o kadar birbirine dolaşmıştı ki, eline bir fırça alıp hoyratça taramaya kalkınca zavallı fırçanın sapı elinde kaldı. Sakinleşmeye çalışarak durdu ve derin bir nefes alarak kendini gülmeye zorladı. Fakat ağzından çıkan ses kahkahadan çok, inlemeyi andırıyordu.

Daha sonra, genç adama dönerek, "Teşekkür ederim, Alexei Serov. Bana çok nazik davrandınız," dedi.

Serov, topuklarını yere vurup son derece resmî bir reveransla başını eğerek, "Size yardımcı olabildiğime sevindim," deyince, Lydia, adam odaya girdiğinden beri ilk kez onun bu ortama yakışmadığını ve tuhaf görüldüğünü düşündü. Derken Alexei Serov kapıya doğru yürüdü ve tam çıkmak üzereyken dönüp, "Dilerim, bugün yaşadığınız bu büyük sıkıntıyı çabuk atlatırsınız," dedi.

"Size son bir şey soracağım," diye atıldı Lydia.

Genç adam duraksayarak dikkat dolu bakışlarını genç kıza çevirdi. "Niye arkanızda çağırılmayı bekleyen Kuomintang askerleri vardı?"

"Çünkü ben onlarla çalışıyorum."

"Ah! Öyle mi?"

"Ben Japonya'da eğitim görmüş bir askeri danışmanım."

"Anlıyorum."

"Hepsi bu mu? Başka bir sorunuz yoksa artık gitmem gerekiyor."

"Evet, hepsi bu."

"O halde hoşça kalın, Lydia Ivanova."

"*Spasibo do svidania*, Alexei Serov. Her şey için çok teşekkürler. Tekrar görüşmek üzere hoşça kalın."

Genç adam, genç kıızı bir kez daha başıyla selamlayarak kapıdan çıkıp gitti.

Merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri henüz kesilmemişti ki, alt basamaklardan canhıraş bir çığlık yükseldi. Annesinin sesiydi bu.

Lydia'mn bir türlü anlayamadığı Rusça sözlerle dolu kısa bir atışmadan sonra, Valentina fırtına gibi odadan içeri daldı.

"Lydia, o Rus'u bir daha asla burada görmek istemiyorum, duyuyor musun beni? Asla. Ve o adamla görüşmeni yasaklıyorum.

Anlıyor musun? Kahretsin, bu lanet odanın içi çok soğuk. Bu iğrenç ailenin bize yaklaşmasına bir daha asla izin... Lydia, seninle konuşuyorum. Beni neden dinlemiyorsun? Lydia!"

Lydia, onun bağırp çağırmanın dinleyecek halde değildi. Kuş tüyü yorgamm da alarak yatağına gitti ve kıvrılıp yattı. Gözlerini kapayarak dış dünyayla bağlantısını kesmişti.

Çok üzgünüm, Chang An Lo, diyordu içinden.

Gece yarısı olmuştu. Gözlerini karanlığa dikmişti. Şakaklarında dayanılmaz bir sancı vardı ve kalp atışlarıyla aynı ritimde zonklayıp duruyordu. Artık her şeyi anlamıştı. Chang kendisinin yerine, Tan VVah'ı Lizard Creek'e gönderdiğine göre hasta ya da yaralı olmalıydı. Bu durumun başka bir açıklaması olamazdı. Yoksa oraya bizzat kendisi gelirdi. Bundan kendi hayatından olduğundan daha fazla emindi. Ve şimdi de Tan YVah, onun yüzünden ölmüştü. Bu da Chang'in hayatını daha büyük bir tehlikeye attığı anlamına geliyordu. Çünkü Tan Wah olmadan Chang ölebilirdi. Bir türlü akıtamadığı gözyaşları genç kızın genzini yakıyordu.

O sırada, "Lydia?" diye seslendi annesi.

"Evet, anne?"

"Söyle bana, *dochenka*, sence ben kötü bir anne miyim?"

Lydia'nın yatak odasını ayıran perdenin yarısından aşağısına gümüş bir çizgi halinde akseden incecik ay ışığı dilimi haricinde, çatı odası ölümcül bir karanlığa bürünmüştü. Annesi bütün gece hiç durmadan içmişti ve bir süredir kendi yatağında oturmuş kendi kendine mırıldanıyordu ki, bu hiç de hayra alamet bir durum değildi.

"Kötü nedir, anne?" diye sordu.

"Aptal olma, Lydia. Kötünün ne demek olduğunu pekâlâ biliyorsun."

Lydia büyük bir çaba harcayarak konuşmaya çalıştı. Bu gece, bu odada baş başa geçirecekleri son geceydi. "Bana hiçbir zaman

erikli turta pişirmedin. Giysilerimdeki delikleri de dikmedin. Hatta dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığım konusunda da hiç endişe etmedin. Bütün bunlar seni kötü bir anne yapar mı?"

"Hayır."

"Tabii ki yapmaz. İşte, doğru cevabı kendin verdin."

Sert bir rüzgâr pencereyi gıcırdatmıştı. Lydia'ya, Chang'in parmakları cama değmiş gibi gelmişti. Soma uzak bir yerlerden gelen bir arabanın yaklaştıkça artan motor sesi duyuldu. Sonra ses gitgide azalarak kayboldu.

"Bana şimdiye kadar doğru yaptığım şeyleri söylesene, *dochenka*."

Lydia kelimeleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı. "Beni yarandan ayırmadın. Oysa ne zaman istesen, beni St. Mary'nin Çocuk Misyonerleri Heyeti'ne terk edip gidebilirdin. Üstelik bu şekilde istediğin her şeyi yapmakta özgür olurdun, ama benden asla vazgeçmedin, anne."

Valentina hiç sözünü kesmeden, sessizce dinliyordu.

"Sonra bana müziği verdin sen. Tüm hayatım boyunca, her yanımla müzikle çevrelendi. Müzikle dolup taşı. Ah, anne, ayrıca bana bir sürü sıcacık öpücük ve bütün bu rengârenk atkılan verdin. Kafamdan geçenleri nasıl ifade edeceğimi, yani dilimi nasıl kullanacağımı öğrettin bana. Her ne kadar sonradan seni bu dilimle çıldırtmış olsam da, pes etmedin, anne," diye ısrarla devam etti. "Kendi kendime düşünmeyi öğrettin bana. Ve hepsinden önemlisi kendi hatalarımı yapmama izin verdin sen."

O sırada bir bulut Ay'ın önüne geçmiş olacaktı ki, odanın içindeki incecik ışık da sönüverdi.

Valentina hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

"Evet anne, şimdi sıra sende. Hadi söyle bana, ben neleri doğru yaptım?"

Odanın öteki ucundan, derin bir soluklanma ve inleme sesi duyuldu. Valentina'nın konuşmaya başlaması için bir dakika kadar bir

sürenin geçmesi gerekmişti.

"Sadece hayatta olman bile yeterli. Bu her şey."

Annesinin sözleri karanlığı ısıtmış ve Lydia'nın kafasının içindeki bir şeyleri ateşlemişti. Böylece gözlerini kapayıverdi.

"Haydi, şimdi uyu, *dochenka*. Yarın bizim için büyük bir gün olacak," dedi annesi.

Yaklaşık bir saat sonra, Valentina'nın sesi karanlığın içinden fısıldarcasma tekrar duyuldu: "Benim için mutlu ol, sevgili küçüğüm."

"Mutluluk zor."

"Biliyorum, ama sen yine de dene."

Lydia, Chang'in, göz kapaklarının ardına gizlenmiş olan hasta ve yalnız görüntüsünü silebilmek için avuç içlerini gözlerine bastırdı. Onsuz mutlu olması mümkün değildi. Her şeye rağmen umudunu kaybetmemeye kararlıydı.

İnsanın canım acıtacak kadar güzel.

Bu sabah Theo, tepeden Junchovv'u seyrederken böyle düşünmüştü. Bütün gece kar yağmıştı ve şehir şu anda göz kamaştıracak kadar güzel görünüyordu. Donuk, kahverengi çatıları, kızak gibi kıvrılan saçaklarıyla pırıl pırıl parlayan yamaçlara dönüşmüştü ve insanda üzerine atlayıp kayma isteği uyandırıyorlardı. Sağlam yapıllı ingiliz malikâneleri bile bu narin buzlanmadan nasibini almıştı. Gökyüzünden yansıyan ışıklar, bir gece yaratığının pençeleriyle baştanbaşa hırslayarak izler bıraktığı aşağıdaki okul bahçesi de içinde olmak üzere, her yeri tuhaf, pespembe bir sessizliğe boğuyordu.

"Haydi, artık git, Tiyo. Yoksa geç kalacaksın," diye seslendi Li Mei.

İsteksizce pencere kenarından ayrıldı. Li Mei, bakirelere yarasır bembeyaz sabahlığıyla arkasında duruyordu. Bu haliyle bir kar tanesini andırıyordu. Sevgilisini kollarına alarak onu yumuşacık dudaklarından öptü, fakat yanaklanndan aşağı yuvarlanan göz yaşlarını görür görmez kollarını gevşetti. Kar taneciği eriyordu. Li Mei'in elinde tuttuğu silindir şapkasını aldı. Kurşun grisi bir şapkaydı ve şu anda gözüne çok tuhaf ve gülünç görünüyordu. Tuhaf bir kuyruğu ve kaskatı, kolalı bir yakası olan bir ceket giymişti. Li Mei, klapasındaki çiçeği koklayarak yanağına dokundu ve kafasına yerleştirdiği şapkasını düzelterek, "Çok hoş görünüyorsun, aşkım," dedi.

"Çok hoş bir ahmağa benziyorum," diye güldü Theo.

Li Mei de onunla beraber gülmeye başladı.

Sonra, "Sen de benimle gelsene," dedi Theo.

"Hayır, aşkım, gelemem."

"Neden?"

"Hiç uygun olmaz."

"Uygunluğuna başlatma şimdi."

"Hayır, gerçekten olmaz. Bugün yapmam gereken başka bir işim var."

"Ne işiymiş bu?"

"Gidip babamla konuşacağım."

"Feng Tu Hong'la mı? Tanrı o şeytanın belasını versin. Onu bir daha asla görmek istemediğine dair yemin etmiştin."

Li Mei başım eğince simsiyah saçları, dalgalanan bir perde gibi aralarına girmişti. "Yeminimi bozduğumun farkındayım, ama Tanrılara beni affetmeleri için dua edeceğim."

"Onun yanma gitme, tatlım. Lütfen. Seni incitebilir ve ben de buna dayanamam."

"Ben de onu incitebilirim," dedi, badem şeklindeki gözlerini sevgilisinin gözlerine doğru kaldırarak. İnsanın canını acıtacak kadar güzeldi.

Theo dikkatini toplamaya çalışıyordu. Neyse ki, nikâh töreni oldukça kısa sürmüştü. Theo'nun nefret ettiği boş laflarla ve abartılarla dolu olan ve bir sürü ayrıntı yüzünden aşırı uzun süren dini nikâha kıyasla, resmî nikâhın, avantajı da buydu işte. Böylesi çok daha iyiydi. Kısa ve öz. Fakat bu durum, Alfred için utanç vericiydi. Herhangi *bir* kilisede müstakbel eşiyle, Tanrı önünde karşılıklı olarak ant içme izni alamamış olduğu için çok üzölmüştü. Ama dul bir kadınla evlenmekte ısrar ederken ne bekliyordu ki? İngiliz kilisesi bazı ayrıntılar konusunda biraz tutucuydu işte.

Gelin pınl pınl parlıyordu. Theo bundan rahatsız olmuştu. Damadın arkasındaki sıraların önünde oturuyordu. Etrafındaki diğer

konuklardan ya da bu insanların şapkalarından, parfümlerinden veya düzgünce bağlanmış kravatlarından pek etkilemiyordu. Onu asıl rahatsız eden, gelinin krem rengi bolerosuydu. Göğüs altı hizasındaki giysinin üzeri, titrek ışıklar saçan küçük incilerle kaplıydı ve kadın her nefes alışında bu ışıltılar yön değiştirerek Theo'nun başım döndürüyor ve net bir şekilde düşünmesini zorlaştırıyordu. Gözlerini incilerden alıp elbisenin arka kısmına, yani kadının fildişi rengi şifonun altında gizlenen narin kalçalarına, yumuşak kıvrımlarına ve hafifçe yükselen çıkıntılarına odaklanmaya çalıştı. Aniden Li Mei'le evde, özellikle de banyoda olmayı ve dilini onun yağ gibi pürüzsüz kalçalarından yukarı kaydırmayı arzuladı.

Sonra böyle düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için başım sallayarak defalarca gözlerini kırptırdı. Bugünlerde zihninin ne tarafa doğru yelken açacağını kestirmek iyice zorlaşmıştı ve bu durum onu gerçekten çok endişelendiriyordu.

Gri eldivenlerini çıkararak, yarattığı sestten habersiz ellerini birbirine sürtmeye başladı; fakat arkasında oturan kadın imalı bir şekilde omzuna vurunca rahatlamak için yaptığı bu hareketi kesmek zorunda kaldı. Törene aşağı yukarı otuz kişi katılmıştı. Çoğunluğu Alfred'in *Daily Herald*'dan iş arkadaşları oluşturunuyordu. Theo, ayrıca kulüpten tanıdığı birkaç arkadaşına da rastlamıştı. Fakat grubun arasında kesinlikle tanımadığı, tafta bir elbise giymiş, geniş kalçalı, yaşlı ve tipik bir Rus kadın ve neşeli fakat sıksa, bulut gibi beyaz saçlı bir çift de vardı ve sürekli gülümsüyorlardı. Sonra hayal meyal Alfred'in, Valentina'yla aym apartmanda yaşayan emekli misyonerlerden bahsettiğini hatırladı.

"Siz, Alfred Parker, bu kadını eşiniz olarak kabul...?"

Hayır, nikâh memuru kesinlikle yanılıyordu. Burada birini eş olarak alan da, kabul eden de sadece kadındı. Ve şu damat kılığındaki zavallı ve aptal adam hariç, herkes bunun farkındaydı. Bu kadın ve kızı, Alfred Parker'ı parmaklarında oynatmak üzere ailelerinin içine alıyorlardı. Theo bir eliyle yanan gözlerini ovuşturdu. Bu

Kas Cariye

arada, kız nerelerdeydi?

Törenin başlangıcında, annesinin arkasından soğuk bir tavırla dimdik yürüyerek salondan içeri girdiğini anımsıyordu. O kız, gerçekten de yürümeyi çok iyi biliyordu. Yaprak yeşili elbisesinin içinde, kürkü andıran, bakır rengi pınl pırl saçlarıyla bir orman kraliçesine benziyordu. Gözleriyle sıralar arasındaki koridoru takip edince onu gördü. Gözlerini kucağında duran soluk yeşil eldivenlere dikmişti ve küçük fakat keskin hareketlerle parmaklarını çekiştiriyordu. Saçı özellikle öne doğru taranmış olmasına rağmen kulağının yanındaki uzun keşiği pek gizleyememişti. Yaşadığı ormanda sıkı bir dövüşe girdiği her halinden belli oluyordu.

Theo daha fazla dayanamayarak, oturduğu yerde arkasına yaslanıp riske girdiğini bile bile gözlerini kapadı. Anında kayıklarla, sallanan güvertelerle ve sapsarı dişli adamlarla dolu bir dünyaya sürüklenmişti. Derken gözlerinin önünde kristal berraklığında bir görüntü belirdi. Christopher Mason bir kayığın içinde geniş bir nehir ağzından geçerken akıntıya kapılmış, sürükleniyordu ve her tarafı gözlerini yiyip bitiren, sonra da kulaklarından içeri süzülen yılanlarla kaplanmıştı.

Theo bu görüntü karşısında gülümseyerek horlamaya başladı.

Of Of Of

"Ne dersin, eski dostum? Oldukça seçkin ve güzel bir ev. Öyle değil mi?"

"Evet. Gerçekten çok hoş bir ev tutmuşsun, Alfred," diye cevap verdi Theo. Ev, İngilizlere ayrılan bölgenin doğu ucunda, St. Sebastian Kilisesi yakınlarında, iki yanı ağaçlıklı yemyeşil bir yol üzerine kurulmuştu. "Sen ve güzel eşin burada çok mutlu olacaksınız," diye ekledi. Kızın adını özellikle anmamıştı.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Alfred.

Evin terasında durmuş, kışın bu kasvetli ve soğuk havasında bile bakımlı ve güzel görünen geniş bahçesine bakıyorlardı. Purolarından çıkan dumanlar durgun havada döne döne göğe yükseliyordu ve kanyak kadehleri neredeyse boşalmıştı. Aslında Theo, bir bahane bulup bir an evvel evine gitmek için çıldırıyordu; çünkü gözleri ağrıyordu ve cildinde acı veren karıncalanmalar başlamıştı. Sanki derisinin altında bir kemirgen, bir oraya bir buraya kıvrılıp kıpırdanarak sinir uçlarını yiyormuş gibi hissediyordu. Arkasındaki salonda düğün dolayısıyla bolca yiyecek ve içecek ikram edilirken, keyifli bir şekilde eğlenen insanların vızıltısı hiç kesilmiyordu. Bu arada müziğin sesi de dışarıya kadar geliyordu. Paul Whiteman Orkestrası'nın parçalarından birini çalıyorlardı ve tiz sesler Theo'nun kulaklarının içini adeta jilet gibi kazıyordu.

"Ne zaman yola çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Aslında her an çıkabiliriz," diyerek cep saatini kontrol etti Alfred. "Taksi saat üç buçukta *bizi* istasyona götürmeye gelecek. Sonra bütün bir hafta boyunca balayı için Dantong'da olacağız. Sadece ikimiz. Valentina ve ben." Bunları söylerken yüzünde öyle geniş bir gülümseme vardı ki, Theo bir an karşısındaki yüzün ikiye ayrılacağını zannetti.

"Huayuan Tapınağı'nı çok begeneceksiniz," dedi.

"Şahsen oraları görmek için sabırsızlanıyorum. Valentina da öyle."

"Bahse girerim öyledir. Peki ya kız ne olacak?"

"Lydia mı?"

"Evet. O burada kalıyor öyle değil mi? Ya da belki şu..." Yine kafasının içi boşalmıştı. Şu küçük sanşm kızın adı neydi? Sally? Polly? Polly? Ah, evet tabii ya, Polly'ydi. Hemen konuşmaya devam etti. "Polly'yle mi kalacak?"

Arkadaşının bu sorusu üzerine Alfred'in tüm gün boyunca sevinçle parlayan yüzü, ilk kez o an bir parça solmuştu. "Kendisi burada kalmayı tercih etti. Zaten aşçıyla kansı burada yaşıyor. Ay-

rica uşakla bahçıvan da her gün eve geliyorlar. Bu yüzden yalnız da kalmayacak."

"O halde endişelenmeye gerek yok."

"Aslında bu konuda çok rahat olduğumu söyleyemem. Davet edilmiş olmasına rağmen, Masonlarla kalmayı reddetti. Düzgün bir kadın tutayım, biz yokken bir hafta senin yanında kalsın, diyecek oldum, lafı ağzıma tıkadı," diye şikâyet ederek yine gözlüklerini çıkarıp parlatmaya başladı. Sonra kendi kendine mırıldanarak, "Sadece bir hafta," dedi. "Üstelik bu yıl artık on yedi yaşında olacak. Sadece bir hafta kadar bir sürede başını ne kadar belaya sokabilir ki?"

Theo, kahkahalarla gülerек arkadaşının gözlerinin içinde yanıp sönen pırıltılardan korunmak için, gözlerini ayaklarının altındaki ıslak gri taşlara çevirdi ve, "Endişelenme, sevgili dostum. O kız, başının çaresine bakmayı gayet iyi bilir," dedi.

Buna karşılık Alfred, "İşte, beni asıl endişelendiren de bu zaten," dedi ciddi bir şekilde.

"Seni endişelendiren şey neymiş bakayım, meleğim?" Bu soru, onlara katılmak üzere yanlarına yaklaşan Valentina'dan gelmişti.

"Ah, tekrar kar yağar da trenimiz gecikir diye endişeleniyorum."

"Ah, çok saçma, baksana hava bile bugün bizden yana. Hiçbir aksilik olmayacak. Merak etme, sevgilim."

Sonra gülümseyerek Alfred'e doğru birkaç adım daha atarak biraz daha yaklaştı. Şimdi kocasına o kadar yakın duruyordu ki, yanında dikilirken vücudunu ona yaslayabiliyordu. Alfred mutluluktan parlayan gözlerle karısına baktı. Sonra kolunu genç kadının beline dolayarak yüzünü kendisine çevirdi. Theo, onun bu hareketini, narin bir çiçeğin yüzünü güneşe çevirmesine benzetti. Arkadaşının gözlerinin gururla parladığını görebiliyordu. Bu kadına öylesine savunmasız bir aşkla bağlanmıştı ki, onun için endişelenmekten kendini alamıyordu. Bu ilişkide adını koyamadığı fakat onu gerçekten rahatsız eden bir şeyler vardı.

Teras buz gibi soğuktu ve Valentina'nın üzerinde, hareket ettikçe etrafında dalgalanan krem rengi şifon elbisesinden başka bir şey yoktu. Theo, kadının göğüs uçlarının incecik kumaşın altında sertleştiğini fark etti, fakat bunun kocasına kaşı duyduğu arzudan mı, yoksa dondurucu soğuktan mı olduğu hakkında fikir yürütemedi. Theo, evlilik törenlerinde, Batılıların favorisi olan solgun tonlardaki beyaz elbiseler yerine Çinlilerin evlenirken giydikleri, mutluluğu ifade eden canlı kırmızı tonlardaki elbiseleri tercih ederdi. Fakat ne olursa olsun, bu kadının çok güzel görüldüğünü itiraf etmek zorundaydı. Simsiyah saçları ve pırıl pırıl parlayan gözleri vardı. Bir kuşuyu andıran ince uzun boynuna, teni kadar soluk renklerde üç sıra inciden oluşan bir kolye takmıştı. Bakışlarını üzerinde hissederek döndü ve katı nezaket sınırlarını biraz aşan bir süre boyunca Theo'nun gözlerinin içine baktı. Daha sonra başını tekrar kocasına çevirip gülümseyerek, "Haydi, meleğim, içeri gel. Burası gerçekten çok soğuk. Ayrıca Bay VVilloughby de çok solgun görünüyor," dedi.

"Vay canına, biliyor musun, Theo, Valentina haklı. Gerçekten bugün biraz bitkin görünüyorsun. Kadınların uyarılarını dikkate almak lazım," dedi Alfred.

Theo da, "Doğru söylüyorsun, dostum," diyerek, bir an evvel evinin yolunu tutmak niyetiyle içeriye doğru ilerledi.

Yeni evli çift kol kola salondan içeri girince bir anda alkış koptu ve herkes el ele tutuşarak hep bir ağızdan, "For he's a jolly good fellow..." diye şarkı söylemeye başladılar. "For she's a jolly..."

O sırada aniden ön kapıdan gelen bağırışlar duyuldu. Şarkı hemen kesilmişti. Sonra içeridekilere tehlikeyi duyurmak için kuş gibi cıvıldayarak çırpınan yerli bir uşağın hemen ardından, derinden gelen hiddet dolu bir kükreme duyuldu. Theo, bir an için bunun da halüsinasyonlarından biri olduğunu zannetti, çünkü gözlerinin

* Bu adam çok iyi biridir, (yay. n.)

** Bu kadın çok iyi biridir, (yay. n.)

önündeki sahne gerçek olamayacak kadar tuhaftı. İri yarı, saldırgan, zalim yüzlü ve besbelli sarhoş bir adam, etrafı Rusça küfür yağmuruna tutarak zorla düğün salonunun ortasına kadar girmişti. Kıvrık siyah sakalları vardı ve gözlerinden biri yırtık pırtık bir bantla kapatılmıştı. Giysileri, sanki Bolşevik İhtilali'nden beri üzerindeymiş gibi görünüyor ve leş gibi kokuyordu. Theo etrafındaki diğer insanların da dehşet içinde bu davetsiz misafire baktıklarını fark etti. Demek ki gördükleri tuhaf da olsa gerçektir. Devasa yaratık, öne doğru sendeleyip sallanırken ve hırıltılar çıkararak gitgide kontrolden çıkarken, Theo'ya odanın kendisi sallanıp küçülüyormuş gibi gelmişti.

İnsanlar aralarında konuşmaya başlamışlardı

"Adam sarhoş."

"Keşke silahım yanımda olsaydı."

"Polis çağırın."

"Uzak dur, Johnnie. Yoksa birisi yaralanacak."

Theo hiç düşünmeden adamın önüne çıktı. Ne yapmayı planladığını tam olarak kendisi de bilmiyordu. Belki bu günlerde sürekli ayak bileğindeki kınında taşıdığı kısa saplı bıçağı çekip adama doğrulturdu. Belki de kafasının içinde yanıp sönen ışıklar onu görünmez yapmıştı ve bu sayede adamın yüzüne, nereden geldiğini bile anlayamayacağı sıkı bir yumruk indirebilirdi. O anda aklından buna benzer bir sürü çılgın fikir geçiyordu. Fakat kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da arkadaşı Alfred'in kendi düğün gününde yaralanmasına asla izin veremeyeceğiydi.

Adam, simsiyah tek gözünü Theo'nun üzerine dikerek güçlü dirseğini bir anda yüzüne indirdi. Ardından onu kolundan tutup şiddetle savurarak yere yuvarladı. Son darbe elmacık kemiğinin üzerine inecekken, nedense yolunu şaşırarak omzuna isabet etmişti. Amber renginde bir çift göz, dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. Rus kızı, saldırganın yumruğunu yüzüne indirmesini engellemek için kollarına sarılmışı ve hâlâ da bırakmaya niyetli görünmüyor-

du. Rus haydut yanından uzaklaşınca kız da gözden kayboldu.

Beynine hücum eden ağrı ve gözlerini kör eden ışığa rağmen, gördüklerini yorumlamaya çalıştı. Rus haydut, yerlilerin deyişiyle *tu-fei*, yeni evli çifte suçlamalar yağdırarak saldırıya geçmişti. İnandırıcı gibi değildi, ama Alfred, sevgili dostu, ılımlı ve sakin Alfred, çok sevgili eşini korumak için hayvanlara özgü vahşi bir çılgılık atarak öne doğru atıldı; fakat Rus'un iri pençesi, ancak kas seğirmesi sayılabilecek bir hareketle onu amnda yere yapıştırdı. Alfred, şimdi başı kanlar içinde yerde yatıyordu.

Sonra çılgıklar duydu Theo. Evet, birisi çılglık çılgılığa bağmyordu.

Valentina Ivanova'ydı bu -hayır, *Valentina Parker*- ve dev adama Rusça bir şeyler söyleyerek bağırıyordu. Sonra adamın yüzünü tokatlardı. Hem de bir kere de değil, tam üç kez tokat atmıştı ve bunu yapabilmek için yukan doğru uzanması gerekmişti. Bu haliyle bir aslanın ağızıyla ve burnuyla oynayan bir kediden farksız görünüyordu. Fakat adam yine de ona hiç dokunmadı. Sadece homurdamp kükremeye benzer sesler çıkararak başım iki tarafa sallamakla yetindi. Sürekli sendeliyor, olduğu yerde sallanıyordu. Ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Valentina hâlâ ona bağırmaya devam ediyordu.

"*Poshyol von*. Defol git buradan, seni iğrenç Rus domuzu. *Ubiraisya otsyuda gryaznaya svinya*," diye haykırdı.

Adam da, "*Prodazhnaya shkura*," diye böğürdükten sonra, İngilizce konuşarak haykırdı. "Sen bir fahişesin."

Theo, güçlkle Alfred'in yanına giderek arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti.

"Kesin, kesin artık bağrışmayı. *Prekratyitye*."

Son çılglık kızıdan gelmişti. Rus'un güçlü kollarına sarılmış, kendisine bakması için çekiştirip duruyordu. Adam tek sağlam gözünü gelinin yüzünden çekmeye pek hevesli görünmüyordu, fakat sonunda yamnda duran kıza dönüp baktı.

"*Poshi*, gel," dedi Lydia ısrarla. "Haydi, benimle gel. Çabuk ol. *Bistra*. Yoksa burada köpek gibi vurulacaksın."

Sonra her şey başladığı gibi, bir anda sona erdi. Bağırış çağınış bıçak gibi kesilmiş, adam çekip gitmişti. Alfred'e baktığında Valentina'nın yanına koşturduğunu gördü. Kız da ortadan kaybolmuştu. Theo, onun küçük bedeniyle, koskoca haydudu çekiştirerek odadan çıkarışım hatırlıyordu. İşin tuhaf tarafı, bu dev adamın, küçücük kızın sözünü dinleyerek yanaklarından gür sakalına yuvarlanan gözyaşlarıyla odayı sessizce terk etmiş olmasıydı. Geniş kalçalı yaşlı kadın salonun ortasında kollarını iki yana açmış ve gözlerini tavana dikmiş bir halde, "Bunun hesabını vereceksin. Tanrı senden bunun hesabını soracak," diyerek yoğun bir Rus aksanıyla söylenip duruyordu.

Theo, kısa bir süre için de olsa, bu lafları üzerine alınarak, *Beni mi kastediyor acaba*, diye düşündü.

Lydia koşmak zorunda kalmıştı. Liev Popkov sarhoş olmasına rağmen, uzun bacaklarıyla içine şeytan girmiş gibi hızlı hızlı yürüyordu.

Lydia, "Lanet olsun, Liev Popkov," diye seslendi adamın arkasından. "Yavaşlasana biraz."

Popkov aniden durdu ve ağlamaktan kızarmış tek gözüyle genç kıza dönüp baktı. Onu yanında gördüğüne şaşırmış bir hali vardı.

"Bütün bunların anlamı neydi? Düğünü neden bastan? O *chyom vi rugalyis*?"

Cevap vermiyordu. Başını sallayarak hantal hantal yürümeye devam etti. Neyse ki, adımlarını biraz olsun yavaşlatmışta. şimdi yağmur yağıyordu ama hava her an kara çevirebilecek kadar soğuktu ve Lydia'mn üzerindeki giysiler, kesinlikle bu havada yürümeye uygun değildi. Boncuklarla süslenmiş gece elbisesi, Çin'in soğuğundan korunmak için tasarlanmamıştı. Dışarı çıkarken paltosunu holdeki dolaptan aceleyle çekip almıştı, fakat ayağında komik saten ayakkabılar vardı ve maalesef şapkasızdı. Gerçi zerindeki palto da eski, ince paltosuydu. zerine Tan Wah'ın kanları bulaşan ve kendisine sürekli o korkunç geceyi hatırlatan yeni paltosundan nefret ediyordu. Liev Popkov'u kolundan yakalayarak sıkıca kavradı. Adamın, annesiyle girdiği şiddetli çatışma yüzünden onu orackta bırakıp gidebileceğini düşünerek, bu güven verici kola daha da sıkı yapışıyor, bir yandan da onu biraz önce yaptıkları konusunda kızdırmadan sorgulayabilmek için uygun düşecek Rusça kelimeleri

bulmaya çalışıyordu.

"Anneme neden öyle davrandın? Hadi, söyle bana. *Pochemu?*"

Liev Popkov, "Bir Rus, yine bir Rusla evlenmelidir," diye homurdanarak, yağmurdan korunmak üzere başını eğdi. Anlaşılan bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu.

Lydia, "Ama bu çok saçma, Liev Popkov," diye isyan etti, fakat hemen sonra tartışmayı daha fazla uzatmamaya karar verdi; çünkü kırık dökük Rusçasıyla mücadele ettiği yoğun duyguları ifade edebilmesi mümkün değildi. Annesini öfkeden deliye dönmüş bir halde, o anda ağzına gelen tüm Rusça küfürleri savururken görmek onu çok sarsmıştı. Hatta çılgınca bir hızla sıraladığı Rusça kelimelerin çoğunu anlayamamıştı. Bu olayın kendi iç dünyasından somut bir şeyleri çalıp götürdüğünü hissediyordu. Liev'in, annesinin düğününü basmasının sebebi ne olabilirdi? Ne kadar düşünse de, beynini kemiren bu soruya mantıklı bir cevap bulamıyordu.

Dev adamı tren istasyonunun önünden geçirerek rıhtıma doğru yönlendirdi. Liev Popkov ne yöne gittiklerini dahi umursamaz bir haldeydi. Hatta Çinli bir fahişe, bacaklarını olduğu gibi açıkta bırakan kısacık *cheongsam'vyla*, yanına gelip ejderha derisi kadar yeşil tırnaklı elleriyle yanağım okşayana kadar, nereye gittiklerinden bile habersizdi.

"Dans etmek ister misin?" dedi kadın işveli bir şekilde.

Liev Popkov kadını hemen bir kenara itti. Fakat başım kaldırıp etrafına bakınca, çevresindeki batakhaneleri, sürü halinde dolaşan hamalları ve metalden yapılmış, uzun turna figürlerini gördü ve yine o an ilk kez yağmur yağdığını fark etti. Soma kanlanmış gözünü Lydia'ya çevirdi ve, "Burada ne işimiz var?" der gibi kaşlarını çatarak genç kıza baktı.

"Bir planım var," dedi Lydia. Rusça konuşuyordu. "Bir adamla tanışmıştım. Arkadaşımı, yani aradığımız kişiyi tanıyordu. Yalnız

bu tanıştığım adam... öldü maalesef. Çincesini çok iyi anlayamıyordum, ama Calfield diye bir yerden bahsettiğini çok iyi hatırlıyorum. Bahsettiği yer buralarda bir yerde olmalı."

"Calfield mi?"

"Da."

Lydia, ona derdini çok iyi anlatamadığım biliyordu, onun dilinde gereken kelimeleri bulması gerçekten çok zordu. O anda sabırsızlığı galip geldi. Liev'i kolundan çekip rıhtımdaki yüksek binalara doğru götürdü ve ön cephelerinde yazılı olan isimlerini işaret etti. Hemen başlarının üzerinde, Jefferson Kereste Deposu ve Lamartiere Acentası yazıyordu. Yolun karşısında VVinkman Mumcu Dükkânı'nın bitişiğinde Dirk&Green Tekerlekçisi vardı. Bu yabancıların hepsi bir şekilde Çin ticaret hayatına dahil olmuşlardı.

Lydia, Liev'i tekrar dürterek, "Calfield? O neredeymiş? Sormalısın," dedi yarım yamalak Rusçasıyla.

Liev, nihayet anlamaya başlamıştı. İmalı bir şekilde "Calfield," diye tekrarladı.

Ve Lydia, "Evet, Calfield," diyerek derin bir nefes aldı.

Tan VVah'la geldiği noktaya tekrar ulaşmasının saatler sürdüğünü fark etti. Dün gece, yaşadığı kâbusla boğuşarak yatakta bir an olsun gözünü bile kırpmamışb. Bıçağın Tan VVah'ın vücudunu deştiği sahneyi, boğuk bir sesle öksürüşünü, her tarafa saçılan kanlan tekrar tekrar gözünün önüne getirerek, o zayıf bedenden nasıl o kadar çok kan akabildiğim düşünmüştü. O an çılglık çılgılığa bağırarak istemiş, fakat kendisine hâkim olarak, hafızasını daha gerilere gitmeye zorlamıştı. Ormanda Tan Wah'a Chang'i ilk sorduğunda, onun çat pat Çince konuşmasından hiçbir şey anlayamamıştı, fakat geçen gece onun tüm söylediklerini hatırlayıp tekrar kulağına getirmeye çalışarak ayrıntıların üzerine gitmeye çalışmıştı. Boşlukta kalmış gibi kayan gözlerini, neredeyse iskelete dönmüş tüysüz yüzünü, sararmış, kırık dökük dişlerini hatırlıyordu.

Ancak anımsadığı kelimelerle sesler ona tamamen yabancıydı ve hiçbir şey ifade etmiyordu.

Fakat yatak odasını ayıran perdenin rengi siyahtan griye dönerken, çatı odasındaki son sabahına uyandığında, zihnini işgal eden tüm anlamsız seslerin arasından tek bir kelime öne çıkıverdi. *Cal-field*. Evet, Tan-Wah kesinlikle bu kelimeyi kullanmıştı.

Uzun süre aç kaldıktan sonra bir kemik bulup hırsla kemirmeye başlayan bir köpek gibi, ağzına dolanan kelimeyi tekrarlardı: *Cal-field*.

Bunun bir çeşit ticaret şirketinin adı olduğundan emindi. Çünkü Calfield İngilizce bir isimdi ve hiçbir İngiliz rıhtım bölgesinde yaşamayı düşünmezdi. Bu durumda Calfield bir şirket ismi falan olmalıydı. Aslında Liev Popkov'u, annesiyle Alfred istasyona doğru yola çıktıktan sonra aramaya karar vermişti, fakat Liev'in davetsiz gelişi olayı hızlandırmıştı. Nasıl olsa balayı çifti, o hengâmede onun yokluğunun farkına bile varmadan yola çıkardı. Onu özleyip arayacak değillerdi ya.

"Lydia Ivanova." Ayı adam, kendisine sesleniyordu. Şimdi sesi de, telaffuzu da daha düzgün çıkıyordu. "*Pochemu?* O arkadaşını bulmayı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Bunun üzerine Lydia, öfkeyle parlayan gözlerle Popkov'a bakarak, "Bu benim meselem, seni ilgilendirmez," diye cevap verdi.

Liev Popkov hırladı. Gerçekten ayıdan farksız bir biçimde hırlamıştı. Sonra elini uzun paltosunun yağlı cebine daldırıp bir tomar banknot çıkardı. Kızın elini kocaman pençesinin içine alıp paraları avucunun içine koydu ve kem gözlerden sakınmak için parmaklarını kapattı.

"İki yüz dolar," dedi bu sefer İngilizce konuşarak.

Lydia'mn midesi dönmeye başlamıştı. Parayı iade etmesi her şeyin sonu demektir. Adam, kendisiyle işinin bittiğini anlatmaya çalışıyordu.

"Lütfen, gitme. *Nye ostavlyai menya*," dedi yalvarırcasına.

Adam hiçbir şey söylemeden, uzun yünlü atkırı boynunun etrafından sıymp Lydia'mn ıslak başına örttü ve omuzlarına doladı. Tanrı bilir ne çeşit bir pislik kokuyordu bu atkı. Sanki tütün ve sarımsakla karışık bayat bir ter kokusu vardı üzerinde fakat adamın bu hareketindeki bir şey, korkusunu yatıştırmıştı. Onu bırakmayacaktı. Bundan emindi.

Liev Pokov, onu olduğu yerde bırakıp aniden gidiverdi.

Lydia kendisini aldatılmış hissediyordu. Aslında böyle hissetmesini gerektirecek bir sebep yoktu ortada, ama duygularına söz geçiremiyordu. Liev Popkov'la aralarındaki ilişki sadece bir iş anlaşmasından ibaretti. Bundan fazlasını beklemek çok yanlış olurdu. İki yüz dolarlık bir koruma. Satın aldığı şey de buydu işte. Gerçi Liev şimdiye kadar bu paradan çok daha fazlasını kazanmayı hak etmişti. Kendisiyle bu tehlikeli yerde Chang'i ararken muhtemelen Alfred'in yeni paltosu için harcadığı paradan çok daha az bir paraya, hayatım defalarca tehlikeye atmıştı. Ve şimdi de parasını ona iade etmişti. Hem de tamamını.

Neden böyle davrandığını bir türlü anlayamıyordu.

Ayrıca kendisini neden bu kadar incinmiş hissettiğini de anlayamıyordu. Sonuçta aralarındaki ilişki bir iş anlaşmasından öte bir şey değildi. Popkov'un bir bardan içeri girişini izledi, ama bu sefer hemen çıkmayacağını çok iyi biliyordu. Daha da sarhoş olmak için içmeye gitmişti. O anda arkasından bağırarak, hatta yalvarmak istedi.

Ancak hemen vazgeçti.

Yüzünü gizlemek maksadıyla, atkırı mümkün olduğunca yukarı çekip duvara yakın bir mesafeden yürümeye başladı. Başını kesinlikle yerden kaldırmıyor, yanından geçen insanlarla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Şu anda hayatının tehlikede olduğunun farkındaydı. Birden onu satın almaya kalkan yuvarlak yüzlü Çinliyi ve

Amerikalı denizciyi hatırladı. Parmakları cebindeki iki yüz dolara değince, bunları üzerinde taşımakla daha büyük bir riske girdiğini bildiği için, onları fırlatıp atmak istedi; fakat parayı sokağa atmak, Lydia için bileklerini kesmekten farksız bir şeydi.

Tek yapması gereken, şu Avrupalılara ait şirketlerden birine girip Calfield'ı sormaktı. Bu kadar basit.

O sırada bir el omzuna dokundu ve siyah gözlü, gülümseyen bir yüz ona doğru eğildi. Olduğu yerde sıçrayarak üzerinde İngilizce tabela gördüğü ilk kapıya doğru koştu. Belki de siyah gözlü adam kendisine iyi niyetli olarak yaklaşmıştı, ama bundan asla emin olamazdı. Tabelasında "E.W. Halliday" yazan kapıyı iterek açtı ve o anda hayal kırıklığına uğradı. Burası hiç umduğu gibi bir yer değildi. Küçük ve tozla kaplı pencereleri yüzünden gündüz vakti bile loş görünen, uzun ve alçak tavanlı bir odaydı. İçeride birkaç Çinli işçi, duvann üzerindeki raflara mukavvadan yapılmış kartonlar yığıyordu. Odamın arkasında yer alan ve fabrika gibi bir yere açılan ikiz kapılardan odanın içine hoş olmayan, yağlı bir koku yayılıyordu.

Kapının yanındaki masada oturan Çinli başını kaldırıp genç kıza baktı. Çelik çerçeveli, küçük bir gözlük takıyordu ve onu neredeyse Avrupalı gibi gösteren ince bir bıyığı vardı. Masasının üzerine muhasebe defterleri yığılmıştı. Siyah renkli bir telefon hiç durmadan çalıp duruyordu, fakat adamın hiç umurunda değildi.

"Affedersiniz, İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu Lydia.

"Evet. Tabii ki. Size nasıl yardımcı olabilirim, genç bayan?"

"Calfield adında bir şirket arıyorum. Böyle bir ticarethane biliyor musunuz?"

"Evet."

"Nerededir acaba?"

"Svveet Candle Tersanesi'nde."

"Bana oraya nasıl gideceğimi tarif edebilir misiniz?"

O sırada ikiz kapılann savrulularak açılmasıyla ofisin içine doğ-

ru sıcak hava akın etmiş ve Lydia, kısa bir an için de olsa arka taraftaki cehennemi görme fırsatı bulmuştu. Kibrit çöpü kadar zayıf düzinelerce figür, ellerindeki uzun küreklerle büyük fıçılardan üzerine eğilmiş, sürekli tüten buharıyla yüzlerini kıpkırmızı bir şekilde kabartan ve çiğ çiğ haşlayan sıvının içine doğru bir şeylerin üzerine bastırıyorlardı. Kapılar kapanınca kendi günlük cehennemlerine dönerek gözden kayboldular

"Leaping Goat Yolu'ndan aşağı inin ve depolara doğru ilerleyin. Calfield orada."

Adam *orada* derken belirsiz bir yöne doğru elini sallamıştı. Sonra hafifçe eğilerek izin istedi ve telefonun çingırdayan sesini kesmek için ahizesini kaldırdı. Lydia hemen yola koyuldu. İçerideki yağlı koku, burun deliklerine sinmişti. Bir türlü gitmek bilmiyordu. Dışarıda rıhtıma giden bir sürü cadde ve geçit vardı.

Leaping Goat Yolu bunlardan hangisiydi acaba?

Bütün tabelalar Çince harflerle yazılmıştı. Şu anda farkında olmadan Leaping Goat Yolu'na doğru bakıyor olabiliyordu. O sırada hızla önünden geçen bir binek arabasının tekerleklerinden sıçrayan sularla üstü başı çamura bulandı. Saten ayakkabıları da berbat olmuştu. Baştan aşağı sıırıslıkm olmuştu ve küçük bir kedi gibi titriyordu.

"Leaping Goat Yolu," diye yüksek sesle bağırdı. Kimsenin dikkatini çekememişti. Sonra *Böyle olmayacak*, diye düşünerek, ağzından buz gibi sular akan bir su pompasının önündeki yalağın alçak kenarına tırmandı ve avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı. "Bana bunlardan hangisinin Leaping Goat Yolu olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bir sürü baş hızla dönüp meraklı gözlerle kendisine bakmıştı. O sırada Hint kamışından yapılmış şapkalar giyen ince yapılı iki adamın, yürüdükleri yoldan geri dönüp kendisine doğru geldiklerini göreyerek yutkundu. Çok riskli hareket ettiğinin farkındaydı, fakat zaman Chang'in aleyhine ilerliyordu ve ne pahasına olursa olsun onu

bulmak zorundaydı. Soma bir anda ayakları yerden kesiliverdi. Bir şey onu tutup havaya kaldırmıştı ve bez bebek gibi sallayıp duruyordu. Gözleri kafasının içinde aşağı yukarı sallanıyormuş gibi hissediyordu. Adamın elinden kurtulabilmek için tekmeler savurdu. Yüzünün yan tarafına yumruk attı ve ne olduğunu anlayamadığı bir şeyi ısırırdı.

"Lydia Ivanova. *Nyet*. Hayır. *Nyet*."

Liev Popkov'du bu. Adam, onu kendine getirmek için bir kez daha salladı ve Lydia içinde büyük bir rahatlama hissederek adama sarıldı.

Hızla Leaping Goat Yolu'ndan aşağı yürüyorlardı. Yağmur hızlanmıştı. Yığınlarca halat taşıyan bir katır arabası, bir sürü bağırış çağırış ve kırbaç şaklatma sesleri eşliğinde yanlarından geçip giderken, Liev Popkov genç kızın bileğini sıkıca kavradı.

Kendisini yanlış anladığı için ona çok kızmıştı. Ayrıca bilgi edinmek dışında bir şey için bara girdiğini düşünmesine fazlasıyla içerlemiş, onu barın önünde bekleyeceğine, başım alıp gittiği için de onu bağıra bağıra azarlamıştı. Belki tuhaf bir durumdu, ama onun bu sebeplerle öfkelenmesi Lydia'yı mutlu ediyordu. Aslında ondan korkması gerektiğini biliyordu, ancak içinde en ufak bir korku hissetmiyordu. Fakat annesinin Liev'in sarhoş saldırganlığıyla yüz yüze geldiği andaki korkusuz tavrıyla kendisi bile boy ölçüşemezdi. O dakikaları düşündükçe hâlâ sarsılıyordu. Düğün törenindeki erkekler bile korkarak geri çekilmiş, bir yerlerden silah bulmaktan ya da polis çağırmaktan bahsetmeye başlamışlardı. Ama Valentina'nın gözlerinde korkudan eser yoktu. İlk kez o anda Valentina'yla Liev Popkov arasında annesinin ona itiraf etmediği, geçmişe dayalı bir ilişki olabileceğinden şüphelendi.

"Depolar," diye eliyle biraz ileriye işaret etti Lydia.

Şimdi, oluklu çatılan ve penceresiz duvarlarıyla son derece kasvetli ve ruhsuz görünen bir grup binamn önünde duruyorlardı.

Bunlar ithalat ve ihracat mallarının, vergi müfettişleri gelip kendi hisselerini alana kadar bekletildiği depolardı. Silahlı birkaç muhafız, hırsızları gözlemekten ziyade, üniformalarını ısıtmamaya özen gösteren rahat bir tavırla sallana sallana devriye geziyorlardı. Buradaki avlular, caddelerden de beter kokuşmuş durumdaydı. Her yer, duvar diplerine biriktirilmiş ya da kapı eşiklerine veya su oluklarına yığılmış sıırıslıkla paçavralarla doluydu.

Lydia, bu berbat haldeki kumaş parçalarının altında insanlar olduğunu biliyordu, fakat bunlardan hangisinin hâlâ nefes aldığını, hangisininse çoktan ölmüş ve çürümeye başlamış olduğunu ancak tanrıları bilirdi. Bir anda bu insanlardan birinin Chang An Lo olabileceği korkusuna kapılarak bir kapı boşluğunun önünde duran paçavra yığına yaklaştı. İlk bakışta bir tutam ıslak siyah saç ve kendisine tanıdık gelen çıkık bir alın fark etti, ancak adam başını kaldırıncaya, onun Chang olmadığını görerek rahatladı. Zavallı adamın gözlerinde ışıktan eser kalmamıştı. Umudunu tamamen yitirmiş görünüyordu. Derisi simsiyah çibanlarla kaplıydı ve ağzının kenarından köpük köpük, bordo renkli kanlar sızıyordu.

Lydia cebindeki iki yüz doları hatırlayarak, adama yardım etmeye karar verdi. Fakat daha cebinden birkaç banknot bile çıkaramadan, Liev Popkov kolundan tutup kenara çekiverdi.

"Tchuma. Veba," dedi öğrenerek. Ardından Rusça konuşarak açıklamaya devam etti. "Akşam karanlığı çökmeden ölmüş olur." Hemen sonra iki yüz doları Lydia'dan alıp tekrar kendi cebine yerleştirdi.

Veba.

Bu kelimeyi telaffuz etmek bile genç kızın içini ürpertiyordu. Bir keresinde Alfred'i de bu hastalıktan bahsederken duymuştu. Veba'nın ilk önce ordunun içinde başladığını ve komutanları yenilen askerlerin hızla köylerine kaçışmasıyla, salgının orman yangını gibi yayıldığını söylemişti. Yanıp kavrulmuş tarlalardaki kıtlık yüzünden, köylüler aş ve iş bulabilmek için sürüler halinde şehirlere akın

etmiş, fakat çatı altlarında öksüre öksüre geçirdikleri gecelerden sonra, ciğerleri sönmüş ve paçavralar içinde donarak ölmüşlerdi. Lydia paltosunu çıkararak titreyen kemik yığını haline gelmiş adamın üzerine örttü.

Bunun üzerine, "Aptal kız. Glupaya dura," diye sövdü Liev.

Fakat Lydia ne kadar söylense de, onun şu anda paltoyu geri almayacağını biliyordu. En azından şimdilik alamazdı, çünkü artık paltosu da vebalıydı. Chang için duyduğu endişe göğsünü sıkıştınyordu. Tekrar depolara doğru hızla yürümeye başladılar. Calfield, bu ardiyelerden biri olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Hisleri Lydia'yı yanıltmamıştı.

"CALFIELD&CO. Makine ve Motor." Önünden geçtikleri sekizinci deponun üzerinde siyah harflerle yazılmış bu tabelayı gördüler. Liev kızın tüm itirazlarına karşın, paltosunu çıkarıp Lydia'mn omuzlarına koymuştu ve şu anda üzerinde tuhaf çeşitlilikte giysiler vardı. Mesela su geçirmeyen, kalın deriden bir tunik de bunlardan biriydi. Soma Calfield deposunun her santimini didik didik aramaya koyuldular. Ardından dışarı çıkıp deponun etrafını ve çevredeki diğer depoları dolaşarak karış karış aramaya devam ettiler.

"Burada hiçbir şey yok," diye homurdandı Liev. Sonra başını kaldırıp barut rengini alan gökyüzüne ve kızın ıslak yüzüne baktı. Genç kız soğuktan birbirine vuran dişlerini sıkı sıkı birbirine kenetlemişti. Onun bu halini görünce, "Haydi, eve dönelim artık," dedi Popkov.

Fakat Lydia inatla başını sallayarak, "Hayır, ben bir daha arayacağım," diye karşı çıktı.

Tekrar bir dizi halinde sıralanmış kargacık burgacık binaların olduğu tarafa giderek arkalarında uzanan çıplak araziye gözleriyle taramaya başladı. Burada hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Hatta yabani otlar bile aç kalan insanlar tarafından yolunup yenmişti. Fakat

yaklaşık yüz metrelik bir mesafede, nasıl olmuşsa hayatta kalmayı başarmış bir çalılığın sivri uzantılarını gördü. Her nedense arkasından buğular yükseliyordu. Arayacak başka bir yer kalmadığı için, o tarafa doğru gitmeye karar verdi.

Boş arazi, toprağı tutacak en ufak bir kök kalmadığından, çamur deryasına dönmüştü. Her adımda kayıp savrularak dizlerinin üzerine doğru sendeliyor, bir yandan da yağmur damlalarını savuşturmak için gözlerini kırptıyordu. En sonunda çalılığa ulaşmayı başardı. Peşinden sürüklenen paltoyu toparlayarak, bastığı yerlere dikkat etmekten vazgeçip başını kaldırdığında, nihayet çalılığın arkasında ne olduğunu görebildi. Sığ bir çukurdu bu. Bir buçuk ya da iki metre derinliğinde olan, durgun bir yağmur suyu tabakasıyla kaplanmıştı. Çalılığın arkasındaki buğuyu yapan da bu sulardı işte. Birkaç metre sağında yarısı yağmurdan çökmüş, harap halde bir dizi sundurma vardı.

"Chang!" diye haykırarak çamur yığnında düşe kalka ilerledi.

Sonunda onu bulmuştu. Sularla sürüklenen ağaç dallarından oluşan üçüncü yığının içinde, paçavralara ve gazete kâğıtlarına sarılı halde yatıyordu. Bütün bunların onu yağmurdan koruması için vücuduna sarıldığı belliydi, fakat maalesef hiçbir faydalan olmamıştı. Onu ilk gördüğünde, o kadar hareketsiz yatıyordu ki öldüğünü sanarak çok korktu. Gözleri kapalıydı. Cildiyse altında çalkalanan toprak kadar griydi. Lydia ayakta durulmayacak kadar alçak olan sundurmanın altına doğru emekledi ve çamurun içinde yatan bedeninin yanına diz çöktü. Üzüntüden boğazı düğümleniyor, ağlamayı bile beceremiyordu. Vücuduna sarılan eski gazete kâğıtları, sundurmanın çatısından dökülen yağmur damlalarıyla ve bedeninin altında yükselen çamurlu sularla öylesine sırlıslıkla olmuştu ki artık parçalara ayrılarak donmaya başlamışlardı. Gözleri kabuk bağlayarak kapanmıştı ve yüzü iltihaplı yaralarla kaplıydı. Fakat bunlar çıban değildi. "Ah, Tanrım, çok şükür veba değil," diye mırıldandı Lydia.

Sonra dokundu ona. Buz gibiydi. Vücudu buzdan bir kozaydı adeta. Gazete kâğıtlarını telaşla yırtarak çıplak bedenini ortaya çıkardı. Soluğu kesilmişti. Bedeninden geriye kalanlar birkaç parça et ve kemikten ibaretti. Bu görüntü karşısında attığı çığlığa engel olamadı. Bir türlü akıtamadığı gözyaşları, artık gözlerini acıtmaya başlamıştı. Burnuna gelen koku, çürümeye yüz tutmuş etlerin kokusuymdu, ölümün kokusuymdu...

Hayır, hayır. Ölü değildi o. Ölemezdi. Onun ölmesine izin veremeyecekti.

Liev'in paltosunu omuzlanndan sıyrıp Chang'in hareketsiz bedeninin üzerine serdi. "Sakın savaşmaktan vazgeçme, aşkım,

sakın bırakma kendini," diye seslendi sevgilisine, fakat sesi kendi kulağına bile yabancı gelmişti. Onun üzerine doğru eğilerek elini soğuk alnına koydu. Sonra dudaklarını onun dudaklarının üzerine bastırdı ve kendi vücut sıcaklığını ve yaşama gücünü onun bedene aktarmaya çalışarak öylece kaldı. Chang'in çatlamış ve kabuk bağlamış dudakları, Lydia'nın dudaklarının altında, mümkün olabilecek en hafif titreşimlerle kıpırdadı. Bu bile Lydia'nın içindeki umudu perçinlemeye yetmişti. Onu yaşatacaktı.

"Liev," diye bağırdı. "Liev, gel..."

Boşuna bağıırıyordu, çünkü Liev zaten yanında duruyordu. Eliyle yaptığı hafif bir burkma hareketiyle sundurma çatısından kalan son parçalan da kopararak eğildi ve Chang'i kaldırıp omzuna aldı. Lydia, Chang'in hareketsiz bedenini yağmurdan korumak için çabucak paltoya doladı ve kumaşı sıkıca gerdi.

"Bir binek arabası," dedi Lydia nefes nefese. "Bir binek arabasına ihtiyacımız var."

"Hiçbir binek arabası çekicisi beni almaz. Ben çok ağıyım. Ayrıca bu hasta adama da elini sürmez."

"Peki, sen onu İngiliz Bölgesi'ne kadar taşıyabilir misin?"

Siyah sakalının arasında kaybolan dudakları belirgin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir kaplan bir geyik yavrusunu yakalayabilir mi?" diyerek bastı kahkahayı.

Arka kapı içeriden sürgülenmişti. Liev'in hafifçe dayanmasıyla çiviler ahşaptan ayrıldı ve kapı yüksek sesle çatırdayarak açılıverdi. Lydia, hemen yeni evinin bahçesini kontrol etti. Hava nereyse tamamen kararmıştı ve hâlâ yağmur yağıyordu. Lydia bunun için Tanrı'ya defalarca şükretmişti. Aslında bu nezih caddeler, baştan aşağı çamura bulanmış bir halde omzunda tuhaf bir bohça taşırken, kimsenin dikkatini çekmeden geçip gidilebilecek yerler değildi, fakat gri ve kasvetli hava onlara saklanabilecekleri gölgeler sağlamıştı.

Evlerin arka bahçelerinin biraz gerisinden, çöplerin biriktirildiği dar bir yol geçiyordu. Lydia, Liev'i telaşla o patikaya yönlendirmişti.

"Acele et," diye fısıldadı genç kız, odunluğu işaret ederek.

Liev, hemen çimenlik alanın köşesinden döndü ve eğilip alçak kapıdan içeri girdi. Lydia, sevgilisinin Liev Popkov'un omzunda ölmüş olabileceği korkusuyla aklını kaçırmak üzereydi. Liev onun bilinçsiz bedenini tozlu zemine indirirken, başını şefkat ve özenle kucakladı. Sonra parmak uçlarıyla yanaklarına dokundu ve ilk önce rahatlamayla fakat hemen sonra korkuyla içi titredi. Teni alev gibi yanıyordu. Bu hâlâ hayatta olduğunu gösterirdi. Ama ya ateşle başa çıkamazsa? İçindeki ateş dışarı vuruyor gibiydi. Dudaklardaki kabuklar patlamıştı ve içlerinden yeşil renkli cerahatle birlikte kan sızıyordu. Lydia hemen ayağa fırladı ve Liev'e dönerek, "Burada bekle," dedi.

Kaygan çimenlerin üzerinde, ağaçların gölgesinde kalmaya çalışarak koşmaya başladı. Bir yandan da ihtiyacı olan şeyleri kafasında listelemeye çalışıyordu. Battaniyeler, giysiler, yiyecek, sıcak içecekler... Peki ya buz, ateşini buzla düşürebilir miydi acaba? Sonra bolca bandaja ve ilaca ihtiyacı vardı, ama ona hangi ilacı vereceğini nereden bilecekti? Bu konuyu bilen birine sorup öğrenmesi gerekiyordu. ... Ama bir dakika. Bu ışıklar da neydi böyle? Evin ışıkları yanıyordu. Perdeler kapalıydı, fakat pencerelerden terasa hâlâ san ışıklar yansıyor. Nasıl olduysa daha önceden fark edememişti. Şimdi bu, insanların hâlâ evde oldukları anlamına mı geliyordu? Yoksa hizmetçiler ışıkları onun için mi açık bırakmışlardı? Bunun anlamı ne olabilirdi? Ne?

Bilemiyordu. Gerçekten bilemiyordu.

Ön kapıdan girmekten vazgeçip evin diğer ucunda bulunan mutfak kapısına koştu. Kulbuna asılmasıyla kapı açılıvermişti. Mutfak boştu. Aşçı parti için o kadar uğraştıktan sonra yorulup dinlenmeye çekilmiş olmalıydı. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı ve o anda vücudunu saran sıcak hava dalgasıyla sersemledi. O kadar

uzun süre üşümüş ve ıslak kalmıştı ki, aniden ısınan hava dişlerini sıızlatmıştı. Yürürken siyah-beyaz karolar üzerinde çamur ve su izleri bıraktığını fark etti. Bu yüzden hole doğru giderken ayakkabılarını çıkarıp parmak uçlarına basarak yürüdü.

Sonra art arda iki şey oldu.

İlk önce, merdivenlerin altında asılı duran uzun aynadaki yansımaya gözü takıldı ve kendisini güçlükle tanıyabildi. Pis, ıslanmış bir korkuluğa benziyordu. Liev'in siyah atkısı başına ve omuzlarına yapışmıştı. Yeşil elbisesi artık yeşil değildi. Üstelik çamurdan kalıplaşarak üzerine öyle sıkı yapışmıştı ki, neredeyse müstehcen görünüyordu. Soğuktan morarmış dudakları titriyordu. Parmaklarının kam çekilmiş, bembeyaz olmuştu ve gözleri onun olamayacak kadar kararmış görünüyordu. Bu birinci şoktu.

İkinci şok da hemen ardından geldi. Salondan gelen sesler duydu. Annesiyle ve Alfred'in sesleriydi bunlar.

Kalbi çılgınca atmaya başlamıştı. Neden balayına gitmemişlerdi? Şu anda trende olmaları gerekmez miydi?

"Hayır, Alfred," diye öfkeyle bağırırdı annesi. "Onun iyi olduğuna kendi gözlerimle şahit olmadan hiçbir yere gitmem."

Bavulları kapının önünde duruyordu. Paltolar ve şemsiyeler de onların üzerine yığılmıştı.

Lydia daha fazla vakit kaybetmeden, hızla yukarı kata çıktı. Sessiz, çok sessiz olması gerekiyordu. Son derece gösterişli ve şık olan yeni odasında elbisesini ve iç çamaşırlarını yırtarcasına çıkarak gardırobunun dibine fırlattı. Eline eski bir kazak alıp başını cildini sıızlayıncaya kadar silip ovaladı. Çabucak saçlarını fırçaladı. Sonra eski bir elbise ve hırka giyip doğruca aşağıya indi.

Hiçbir şey olmamış gibi yüzüne sabit bir gülümseme yerleştirerek salondan içeri girdi. "Merhaba, anne. Seni hâlâ burada göreceğimi beklemiyordum," dedi.

"Lydia!" diye haykırdı Alfred. "Tanrı'ya şükür eve döndün. Annen üzüntüden hasta oldu. Nerelerdeydin, Lydia?"

"Dışarıda."

"Dışarıda mı? Bu bir cevap değil, kızım. Of, önce annenden özür dile."

Valentina, arkası şömineye dönük, bacakları kaskatı kesilmiş bir halde gözlerini Lydia dikmiş, elinde yarısına kadar içilmiş bir sigarayla ayakta duruyordu. Sanki şöminenin sıcağından etkilenmiş gibi yanakları al al olmuştu. Fakat Lydia, annesini çok iyi tanıdığından, bu kırmızılıkların korkudan olduğunu çok iyi biliyordu.

Neden bu kadar korkmuştu ki? Onun sık sık kentin sokaklarında dolaştığından haberi vardı. Bu, Lydia'mn yıllardır yaptığı bir şeydi. Peki, o zaman bu beklenmedik korkusunun sebebi ne olabilirdi?

"Lydia," dedi Valentina usulca. "Sorun nedir?"

"Hiç."

Valentina sigarasından uzun bir nefes çekerek, sanki ciğerleri kabul etmiyormuş gibi, hafif hırıltılı bir şekilde üfledi. Üzerinde hâlâ şifon elbisesi vardı, fakat bolerosunu, onu daha sıcak tutacak bir süet ceketle değiştirmişti ve gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

"Üzgünüm, anne. Sizi geciktirmek istememiştim. Saatler önce yola çıkmış olduğunuzu zannediyordum. Sizinle vedalaşmaya gelen onca misafirin arasında benim yokluğumu fark edeceğinizi..."

"Aptal olma, Lydia," dedi Alfred. Lydia, adamın sinirlerine hâkim olup kibar davranmaya çalıştığının farkındaydı. "Tabii ki, bizim de öncelikle seninle vedalaşmak istedik. Şimdi, al şunu," diyerek Lydia'ya kahverengi bir zarf uzattı. "Zarfın içine, biz dönmeden belki ihtiyacın olur diye biraz para koydum. Ama tabii ki Wai, yani aşçı yemeklerini hazırlayacak. Bu yüzden çok fazla paraya ihtiyacın olacağım sanmıyorum. Belki sinemaya falan gidersin."

Lydia hayatında hiç sinemaya gitmemişti. Adam bunu başka zaman söylemiş olsa, kesinlikle bu fikrin üzerine atlardı, fakat bu şartlar altında hiçbir şeye sevinecek hali yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi kısaca.

"Burada tek başına idare edebileceğinden eminsin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Anthea Mason, arada sırada, her şey yolunda mı diye bakmak için uğrayacağım söyledi."

"Hayır, merak etmeyin. Ben burada tek başıma da idare ederim. Bu gece başka bir tren var mı? Benim yüzümden treninizi kaçırmaya çok üzüldüm, ama bir tren daha olmalı. Belki acele etseniz, yakalayabilirsiniz," dedi Lydia. Sonra bakışlarını annesine çevirerek, "Anne, benim yüzümden balayı şansını kaçırırsanız kendimden çok size kızarım," diye ekledi.

Alfred, "Aslına bakarsan..." diye konuşmaya başlamıştı ki, Valentina öfkeyle tek kaşını kaldırarak, "Evet," dedi. "Tientsin'den aktarma yapabiliriz. Alfred, lütfen bana mutfaktan bir bardak su getirir misin? Burası bana çok sıcak gelmeye başladı." Bileğini alnına götürdü. "Muhtemelen bütün günün gerginliği şimdi..." Cümleinin sonunu getiremeden sesi kesilip gitmişti.

"Tabii, hayatım," dedi Alfred. Sonra Lydia'ya döndü ve, "Annenle konuşup onu biraz rahatlat ki, gözü arkada kalmadan yola çıkabilsin," diyerek odadan ayrıldı.

Valentina hemen o anda sigarasını şömineye fırlatıp Lydia'nın önüne dikilerek, "Çabuk söyle. Neler oldu?" diye sordu.

Lydia kendisini o kadar zayıf hissediyordu ki, neredeyse yardım isteyecekti. Evet, aslında annesine her şeyi anlatabilse ne kadar iyi olurdu. O ne yapılması gerektiğini, ilaçların nereden alınacağını bilirdi. Hatta doktor bile çağırabilirdi ama...

Valentina kolunu kavrayarak tekrar onu sorgulamaya başladı. "Söyle bana, o koca pis kurt bizden ne istiyormuş?"

"Ne?"

"Popkov."

"Ne diyorsun, anne?"

Valentina sabırsızlıkla başını sallayarak, "Liev Pokov'u kastediyorum. Onunla beraber gittin ya. O adam sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Körkütük sarhoştur zaten."

Valentina, kızma yaklaşp yüzünü daha yakından inceledi. Sonra onu nazikçe kollarının arasına alarak başını göğsüne yasladı. Lydia da annesinin misk kokulu parfümünü içine çekerek ona sıkı sıkı sarıldı, fakat o sırada vücudunun kontrolsüz bir biçimde hıçkırıklarla sarsılmaya başladığını hissetti.

"*Lydochka*, hayatım, yapma bunu, lütfen," diye mırıldandı Valentina. Konuşurken bir yandan da kızının ıslak saçlarını okşuyordu. "Sadece bir haftalığına gidiyorum. Biliyorum daha önce hiç ayrı kalmadık, ama üzülmeyin. Çok yakında döneceğim," diyerek Lydia'yı yanağından öptü, fakat hemen sonra bir adım geri çekilerek, "Aman Tanrım, bu ıslaklık da ne? Yoksa ağlıyor musun? Hani sen hep, *Ben asla ağlamam*, derdin. Lütfen yapma bunu kendine, hayatım," dedi yumuşacık bir sesle.

Hemen büfenin yanına gidip gümüş içki tepsisine uzandı ve kapı hâlâ kapalı mı diye hızlıca kontrol ettikten sonra kendisine bir bardak votka doldurup doğruca kafasına dikti. Hafifçe ürpermişti. Sonra kızı için de bir bardak votka doldurarak tekrar onun yanına gitti.

"Al hadi, iç şunu. İyi gelir," diyerek bardağı kızına uzattı.

Lydia tek kelime etmeden, hatta nefes bile almadan, sadece başını sallayarak teklifi geri çevirdi.

Valentina da, canın isterse, der gibi omuz silkerek votkayı kendisi içti ve bardağını yerine götürüp bıraktı. Yanaklarındaki kırmızılıklar kaybolmaya başlamıştı.

"Benim tatlı sevgilim," diyerek kızının yüzünü ellerinin arasına

aldı. "Bu evlilik bize yepyeni ve güzel bir gelecek sağlayacak. Sen de tıpkı Alfred gibi kaliteli bir eğitim alacak ve iyi yetiştirileceksin. Söz veriyorum. Bu yüzden, lütfen artık mutlu ol," diyerek gülümsedi. Sonra söylediklerinde yanlış ya da eksik bir şeyler olduğunu hissederek, "Daha doğrusu, lütfen, sen de ben de bundan böyle mutlu olmayı öğrenelim, küçüğüm," diye ekledi.

Lydia da annesine sıkıca sarılarak, "Datong'a git, anne. Git ve lütfen orada mutlu ol," dedi.

"Evet, işte bu çok güzel, bayanlar. Öpüşün ve barışın. Artık kimseyi üzgün görmek istemiyorum, özellikle de bugün." Alfred gözleri mutlulukla parlayarak ikisini izliyordu. Sonra karısına suyunu uzatıp Lydia'nın sırtını sıvazladı. "Telefon edip taksi çağırdım. Her an gelebilir. Heyecanlı mısın, hayatım?" diye sordu karısına.

"Hem de nasıl. Çok mutluyum, Alfred."

"Güzel."

Ardından bavulların unutulmaması, paltoların çabucak giyilmesi ve son dakika kucaklaşmalarıyla geçen birkaç dakikadan sonra, Alfred ve Valentina tam kapıdan çıkarlarken, "Sun Yat-sen'in kaldığı baraka için bir asma kilit alabilir miyim?" diye sordu Lydia.

"Tabii ki," diye cevap verdi Alfred abartılı bir biçimde. "İyi de niye tavşanım kilit altına almak istiyorsun?"

"Onu güvende tutmak için," dedi Lydia.

Lydia onları yolcu ettikten sonra, gereken birkaç parça eşyayı alarak doğruca barakaya koştu ve onu yıkamaya koyuldu. Çok yumuşak bir şekilde, yaralara neredeyse hiç dokunmadan, antiseptikli suya batırdığı bir bezle tüm vücudunu hafif hafif siliyordu. Üzerindeki eski püskü giysilerin her yam bit kaynıyordu. Lydia da hepsini çıkarıp dışarıda yağan yağmura doğru fırlattı.

Chang'in vücudu mide bulandıracak kadar berbat bir haldeydi. Zayıflıktan kemikleri sayılıyordu ve birçok yeri dağlanmıştı. Yanık izlerinin her biri, S harfi şeklindeydi. *Tıpkı yılan gibi*, diye düşün-

dü Lydia. Göğsü tam altı tane S harfiyle dağlanarak kavrulmuştu. Yanıkların rengi siyaha dönmüştü ve çürümeye başlamışlardı. Fakat bu görüntü bile ellerinin haliyle kıyaslandığında hafif kalırdı. Parmaklanna sıkıca sarılmış şerit şeklindeki bezleri açtığı anda burnuna gelen iğrenç kokudan neredeyse kusacaktı. Ne kadar dikkatli davranmış olsa da, yaralar bandajın üzerine yapışmış olduğundan, kararmış et ve deri, bezleri sıyırdıkça parça parça koparak eline geliyordu.

Sonunda bütün bandajları çıkarıp attı. Geriye sadece kurtlar kalmıştı. Kıpır kıpır, düzinelerce küçük beyaz yaratık, Chang An Lo'yu sömürmek için adeta birbirleriyle yarışyordu. Lydia, elinde olmadan, korkuyla haykırarak geri çekildi.

Liev Popkov onun çılgınlığını duyunca, göğsünün üzerine düşmüş başını kaldırarak baktı. Sun Yat-sen'in kafesinin yanında, sırtını duvara yaslamış vaziyette yere çökmüş oturuyordu. Lydia'mn evden getirdiği votka şişesi hâlâ elindeydi.

"Ah, *otlichno*¹. Kurtlar," diye gürledi. "Onlar iyidir. Kötü yerleri yiyip yarayı temizlerler. Bırak kalsınlar," dedi.

Sonra başı tekrardan göğsüne düştü ve derinden gelen ürperti ci bir sesle horlamaya başladı. Tuhaf bir durumdu belki, ama soğuk barakada yaralarla cebelleşirken bu horultu sesi bile genç kıza oldukça rahatlatıcı gelmişti. Gaz lambasını Chang'e yaklaştırarak ellerini daha yakından inceledi. Ne kadar acımasızca bir şeydi bu. Her iki elinin küçük parmağı da artık yerinde yoktu. Belli ki kesmişlerdi. Elleri iltihap toplayarak çürük bir kavuna dönene kadar şişmiş, sonra da patlayarak açılmış ve içi cerahat ve kurtlarla dolmuştu.

Büyük bir özenle kurtları cerahatli yaranın içinden tek tek çıkarıp topladı. Bu arada kendi kendine bunların hamam böceklerinden ve solucanlardan daha kötü yaratıklar olmadığını söyleyerek sakin olmaya çalışıyordu. Sadece bir kez, gerçekten midesi bulandı. Yağlı beyaz bir kurdu yaranın içinden çekerken, parmaklarının arasında patlayınca kusmamak için kendini zor tutmuştu. Hepsini topladık-

tan sonra yaralan antiseptikli suyla yıkadı ve kısa bir tereddüdün ardından iki elinin üzerine de tekrar birer kurt bıraktı. Liev Popkov bu işlerden gerçekten anlıyor olmalıydı. Sonuçta çok zor günler yaşamıştı ve ihtilal sırasında kim bilir kaç tane kurşun deliği ve kılıç yarası görmüştü. Bu yüzden, kurtlar konusunda da bilgisi olması gayet doğaldı. Sonra birden irkilerek, *Ya kurtlar etini kemire kemire beynine kadar ulaşırlarsa?* diye düşünerek panikledi.

Bu düşünciyi aklından uzaklaştırmaya çalışarak hemen açık yaraların üzerine bir şeyler sürmeye koyuldu. Üzerinde "OPODELDOC&LAUDANUM" yazan şişeyi banyodaki ilk yardım çantasında, bandajların yanında bulmuş, hiç yoktan iyidir diye düşünüp yanma almıştı. İncecik kemik parçaları, taze yaraların arasından parlıyordu. Onları da gazlı bezlerle ve temiz bandajlarla sardı. Chang An Lo'nun hiç sesi çıkmıyor, sadece ara sıra göz kapakları titreşiyordu ve Lydia ancak bu sayede onun hâlâ hayatta olduğunu anlayabiliyordu.

Lydia daha önce hiç çıplak bir erkek bedenine bakmamıştı. Bu arada balla kanştırdığı ılık suyu kaşıkla dudaklarının üzerine getirip damla damla ağzının içine akıttı. Boğulmasından korktuğu için bu işi yanm saatte bir, bir ya da iki damla ölçüsünde devam ettirdi ve tüm bu süreç boyunca onun çıplak olduğunun farkındaydı.

Bu görüntü karşısında çok şaşırmıştı. Onun özel bölgelerinin bu kadar... bu kadar yumuşak, gevşek ve tüylerle kaplı olacağı hiç aklına gelmezdi. Bu arada asıl tuhaf olan, Chang'in vücuduna bakmaktan hiçbir şekilde utanıp sıkılmamış olmasıydı. Yırtık pırtık iç çamaşırlarını belinden aşağıya sıyırdığında, Liev Popkov, duvara yaslandığı yerden bu hareketi onaylamaz bir şekilde homurdanmıştı, fakat palto kumaşının iplikleri arasında başıboş dolaşan bitleri başparmaklarıyla yakalayıp çıtlatmakla o kadar meşguldü ki, Lydia'yla çok fazla ilgilenemedi. Görünüşe göre, Çinlinin ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Zaten onun için Chang'in hayatının

ne önemi olabilirdi ki? Lydia'nın mutfaktan getirdiği iri bir dilim peyniri ısırp üzerine de votkasını yuvarlıyordu. Zaten kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Lydia, Chang'in elleriyle mümkün olabilecek en iyi şekilde ilgilendikten ve göğsüne de ağır kesici merhem sürdükten sonra, vücudunun üst yansım onu sıcak tutacak kaim bir battaniyeyle örtterek belden aşağı kısımları üzerinde çalışmaya başladı. İlk önce kalçalarını ve karnını yıkadı. Bu bir iskeleti yıkamaktan farksız bir şeydi. Sanki içi boşalmış, sadece kemikleri kalmıştı. En son ne zaman bir şeyler yemişti acaba? *Günler, hatta haftalar önce herhalde*, diye düşündü. Lydia hep açlığın nasıl bir şey olduğunu bildiğini zannederdi, ama hayatı boyunca böylesine bir aç kalmışlığa hiç rastlamamıştı. Islak bezi tekrar sıkarak midesinin altındaki birbirine girmiş siyah tüy yığını yıkamaya koyuldu. Fakat kalın bir tabaka halinde kabuk bağlamıştı. Ne tabakası olabilirdi bu? Kan mı? Dışkı mı? İdrar mı? Yoksa bit sürüsü mü? Onun bu haline o kadar üzüldü ki, midesini felç eden bir spazmla kasıldı. Sonra son derece nazik ve ürkek parmaklarla penisini tutup kaldırdı.

Yumuşaklığı karşısında hayrete düşmüştü. Onu bir elinin avucuna yatırıp diğer eliyle sabunlayarak, üzerindeki kiri ve kabukları temizledi ve temiz bir havluyla hafif hafif silerek kuruladı. Bu organda insanın içini burkan, hassas ve savunmasız bir şeyler vardı. Hatta cildinin altındaki mavi damarlar bile onu kolay incinebilir ve korunmasız gösteriyor, dünyayla arasında başka bir bariyere daha ihtiyacı olduğu hissi uyandırmıyordu. Erkekler bu yüzden mi kadınlara bu kadar ihtiyaç duyuyorlardı? Bir bariyer ya da bir koruyucu olarak mı görüyorlardı onları?

"Seni koruyacağım, Chang An Lo, yemin ederim," diye fısıldadı Lydia. "Tıpkı senin beni koruduğun gibi."

Sonra bacaklarını ve ayaklarını yıkadı. Bu arada Lizard Creek'te kendi elleriyle diktiği yara izinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Son olarak eline bir makas alıp dikkatini tekrar kasıklarına yönel-

terek, keçeleşmiş bir halde bit kaynayan kasık tüylerini kesmeye başladı ve bu sırada kendisini, onun kimseye söylemediği en özel sırlarını açığa ıkanyormuş gibi hissetti.

Onun yanında geçirdiği bu ilk gece boyunca içinde bulunduğu durumun çaresizliğini kabullenmemek için çırpınıp durdu. Sonunda acı gerçeği kendi kendine itiraf ettiğinde, şafak sökmek üzereydi. Chang An Lo'yu Çin hastanesine götüremezdi. Ayrıca buraya doktor da çağıramazdı.

Her şey gayet açıktı.

Bunu Chang'e Kara Yılanlar yapmıştı ve o hastanede tedavi olmak için gidip tekrar onların eline geçmektense, Tan Wah'ın sundurmasında ölmeyi göze almıştı. Komünist arkadaşlarından bile yardım istememişti. Sonuçta Yılanların her yerde gözü kulağı olduğunu biliyordu.

Birkaç kez kulağına, "Bana gelebilirdin," diye fısıldayarak bir parmağını elmacık kemiklerinin sivri kenarları üzerinde gezdirdi.

Şimdi kafasını toplayıp düşünmesi gerekiyordu.

Evet, berbat bir durumdaydı. Hiçbir yetişkin Chang'i burada tutmasına izin vermezdi. Onlardan yardım istediği anda olacakları tahmin edebiliyordu. Suratlarını asıp bunun genç bir kız için uygun bir hareket olmadığını, hatta resmen *kepezelik* olduğunu söyleyerek işi yokuşa süreceklardı. Sonra da onu, Kara Yılanların bıçakları ve dağlayan demirleriyle kapısında bekledikleri Çin hastanesine postalayacaklardı. Hayır, hayır. İyi niyetli yetişkin diye bir şey yoktu. Tek başınaydı ve bu konuyu sadece kendisine güvenerek halletmek zorundaydı. Başını elleri arasına alıp bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Sonra başını kaldırıp gözlerini küf kokan küçük barakada bir yığının üzerinde uykuya dalmış koca ayıya diktii. Aslında yalnız olmadığını anladı.

Ayısının yanına gidip aceleyle omzunu çekiştirerek, "LieV Popkov," diye seslendi. "Uyanman lazım."

Theo arabasını çılgın bir hızla kullanıyordu, çünkü öfkeliydi. Hatta bu sabah evden çıkarken siyah macununu çekmecesinde unutacak kadar burnundan soluyordu. Bütün vücudu ağrıyor, cildinin üzerindeki tüm gözenekler o dumanın hayaliyle dolup taşıyordu, fakat zihnini açık tutmak zorundaydı. Tıpkı bir fare kadar kurnaz ve atik davranmalıydı. Saat hâlâ erkendi. Çatıların üzerini yoğun bir sis kaplamıştı ve havada en ufak bir kıpırtı bile olmadığı için, dağılacak gibi de görünmüyordu. Sanki hava bile soluğunu tutmuş, birazdan olacakları bekliyor gibiydi. Theo, Morris Cowley marka arabasını siyah meşeden yapılmış kapıların önünde park etti. Sonra girişe yaklaşarak kapı direklerinin üzerindeki taştan aslan figürlerinin yüzüne tükürdü. Feng Tu Hong'un aile ocağını aslanlar koruyordu, öyle mi? "Ama bu sefer koruyamayacaklar," diye söylenerek kapıya yöneldi.

Bekçi, neredeyse kapitone şapkasının kulaklıklar yerlere değene kadar eğilerek, itaatkâr bir biçimde Theo'yu selamladı ve, "Efendim Feng Tu Hong, bugün sizi görmeyi beklemiyordu, yüce profesör," dedi.

"Zaten ben de bugün senin saygıdeğer efendini görmeye gelmedim, Chen. Kaskafalı oğlu Po Chu'yu görmeye geldim."

Bekçinin o anda gülümsediği söylenemezdi belki, ama genelde sabit ve soğuk bakan yüzü, sinsi ve şeytani bir ifadeyle canlanmıştı. "Öyleyse değersiz karımı göndereyim de saygıdeğer oğluna sizin burada olduğunuzu ve kendisiyle görüşmek ..."

Theo adamın sözünü bitirmesini beklemeden bir hışımla kapıdan içeri dalıp avlulara doğru yürümeye başladı. O sırada peşine

takılan, ayaklan bandajlı bir Çinli kadınının arkasından koşuştururken çıkardığı sesler, ensesindeki tüyleri havaya kaldırmıştı.

"Po Chu, seni şeytan salyalı, domuz hörgücü, bir daha benim Li Mei'ime parmağını sürersen bıçağımla gözlerinden girer, boğazından çıkarım."

"Vay vay vay, tıpkı bir kaplan gibi kükrüyorsun, Tiyo VWillbee, ama geceleri haşhaş götürmek için kurt gibi karnının üzerinde sürünüp duruyormuşsun. Kayıkçılardan duydum. Sırtüstü yatıp bacaklarım havada sallayan bir fahişe gibi kıvranıyormuşsun. Büyük konuşuyorsun, ama emekliyorsun, VWillbee."

"Benim nehirdeyken yaptıkları seni zerrece ilgilendirmez. Ama sen yine de şükret ki, dün gecedan kalan hülyalı dumanlar sayesinde büyük savaş Tanrı Kuan Ti'yi göklerden çağırıp Li Mei'e yaptıklarına karşılık, mızrağını senin o kansız kalbine saplamasını dilemiyorum."

"O fahişenin buna ihtiyacı vardı."

"Konuşmalanna dikkat et, Po Chu. Li Mei fahişe falan değil. O, senin saygıdeğer kız kardeşin."

"Benim hiçbir kız kardeşim, bir *fanqui*'yle yatmaz. Kendisine gelmesi için gerekeni yaptım."

"Ne yani? İlla ki o kokuşmuş yumruğunu yüzüne indirmen mi gerekiyordu."

"Evet, bütün Tanrılar adına yemin ediyorum ki, kesinlikle hak etti bunu."

"Babanla banşmaya geldiği için, değil mi?"

"Hayır. Saygıdeğer babamın, ona istediği şeyi pazarlık yapmadan vereceğini düşündüğü için."

"Pazarlık mı? Ne pazarlığı?"

"Ai-ay! Okul müdürümüz, fahişesini düşündüğü kadar iyi tanımıyormuş meğer."

"Aldığın nefesin tadını çıkar, Po Chu, çünkü eğer benim sevgi-
lime bir kez daha fahişe dersen, bu senin son nefesin olacak. Şimdi
söyle bana. Ne pazarlığıymış bu?"

"Ah, Tiyo YVillbee, nasıl yalvardığını görmeliydin. En az timsah
kadar gözyaşı dökmüştür."

"Ne için yalvardı?"

"Saygıdeğer babamızın, maymun beyinli Mason'la yaptığı ka-
çakçılık anlaşmasından seni azat etmesi için; ama tabii ki büyük
Feng Tu Hong, onun orospu cilvelerinden etkilenmedi."

"Bak lağım köpüğü, seni son kez uyarıyorum."

"Ama yine de bir pazarlık teklifinde bulundu. Seni anlaşma-
dan azat edeceğini söyledi, tabii eğer..." Adam, Theo'nun sinirlerini
bozmak için özellikle ağırdan alıyordu.

"Eğer ne? Konuşsana."

"Eğer tam dokuz kere önünde secde ederse ve hayatının geri
kalanında onun hürmetkâr kızı olarak yaşamak üzere buraya geri
dönerse. Hah! Ama uzun zamandır seninle yaşayarak Feng'in onu-
runa leke sürmüştü ve saygının anlamının ona tekrar hatırlatılma-
sı gerekiyordu. İşte o noktada ben devreye girdim ve ona vurdum.
Hem de defalarca." Po Chu zehrini akıtmıştı. Şimdi de pis pis sırta-
rak Theo'nun tepkisini bekliyordu.

Theo bir saniye daha beklemeden, "Böyle mi?" diyerek yumru-
ğunu adamın gözüne indirdi.

"Hey Tanrım, azizim, senin burada ne işin var?"

Theo çenesini ovuşturdu. Ağzına aldığı darbe, çenesi boyunca
morluklar halinde kendini göstermeye başlamıştı. Ayrıca dudağının
kenarı yarılmıştı ve Christopher Mason huzursuz bir ifadeyle göz-
lerini üzerine dikmiş, bakıyordu. Mason'ın yüzünün halini sorgula-
yan bakışları altında, "Ayağım kedime takıldı da," diye bir açıklama
yaptı umursamaz bir tavırla. "Ayrıca, Alfred'in evine geldim, çünkü
uşağın bana burada olduğunu söyledi. Seninle konuşmam lazım."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Mason, odanın diğer ucunda duran iki kıza ve karısına bakarak, "Bu hiç uygun bir zaman değil, VVilloughby. Belki daha sonra," diye homurdandı.

"Hayır, şimdi konuşacağız," dedi Theo son derece kararlı bir şekilde.

Theo'nun içinde bulunduğu durum gerçekten çok tuhaftı. Altüst olan düğünün ertesi günü, Alfred'in yeni evinde, Mason gibi adı bir herifle gayet medeni ve nazik bir şekilde karşılıklı oturuyorlardı. Üstelik ev sahibi ortalarda yoktu. Üvey kızıysa, balkon kapısının önünde tıpkı bir bekçi köpeği gibi etrafı kolaçan ediyordu. Özetle her şey çok tuhaftı. Kız çok bakımsız ve dağılmış görünüyordu. Sanki bir şey, amber rengi gözlerini çukurlaştırarak içlerine fersiz gölgeler yerleştirmiş ve dudaklarını gri ve mat bir renge boyamıştı. Bir an evvel onlardan kurtulmak istediğini ima edercesine konuklarının her birini sabırsız bakışlarla süzüyordu; fakat Anthea Mason onun hakkındaki endişelerini dile getirmeye kararlı görünüyordu.

"Zavallı Lydia, hiç iyi uyuyamamış, ama hiç de haksız değil. Yavrucak, tamamen yabancı bir evde tek başına kaldı," diye, şefkat dolu bir gülümsemeyle genç kıza bakarak hayıflandı. "Bu sabah bir uğrayayım dedim, Bay VVilloughby. Ne yapmış biliyor musunuz? Uşakla bahçivana bütün bir hafta boyunca ücretli izin vermiş, aşçıya da akşam yemeği dışında hiçbir şey hazırlamamasını söylemiş. Lütfen siz de bu tatlı kıza biraz nasihat edin. Artık o da bizler gibi saygın bir çevrede yaşadığına göre, bundan sonra hayatında hizmetkârların var olacağını kabullenmesi gerekiyor. Siz onun öğretmenisiniz, bu yüzden sizin sözünüzü dinleyecektir."

"Tanrı aşkına, Anthea. Yeter artık," diyerek karısını tersledi Mason. "Söz verdiğin gibi gelip onu gördün işte. Ve gayet iyi görünüyor. Neden uzatıyorsun?" Sonra tekrar Theo'ya dönerek, "Ben neden buradayım biliyor musun, dostum? Çünkü karımla kızımı, yeni

av atımı göstermek için haralara götüreceğim. Muhteşem bir doru at aldım. Ciğerleri neredeyse fil ciğeri kadar güçlü. Bahse girerim Sir Edvard'ın boz renkli aygırını bile her hafta arkasında bırakacak. Gör bak."

"Sun Yat-sen'i göstere bana," diye bağırdı Polly aniden. Mavi gözleri, heyecandan iri iri açılmıştı.

"Ah, ne güzel bir fikir," diyerek gülümsedi Anthea. "Nerede o?"

"Sun Yat-sen mi? Bir hayvana verilebilecek en saçma isim bu olmalı," diyerek yorum yaptı Mason, fakat yine de ayağa kalkıp balkon kapısına doğru yürüdü. "Küçükken benim de sarkık kulaklı, siyah beyaz bir tavşanım vardı, Polly. Ona Daniel adını vermiştim. Çok sevimli, küçük bir hayvandı. O halde, genç bayan, haydi beraber gidip senin tavşanına..."

Lydia panik halinde, "Bugün olmaz," diye atıldı. Bir elini balkon kapısının üzerine koymuştu. Açılmamasını sağlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o çok rahatsız oldu. Taşınmamızdan ve her şeyin değişmesinden huzursuz oldu herhâlde."

"Ama, Lyd, lütfen" diye yalvardı Polly. "Barakadaki *pagoda-sında*' mutlu olduğunu söylemiştin. Kafesini değiştirmediniz değil mi?"

"Hayır, ama..."

Mason, kızın ağzına lafı tıkayarak, "Harika. Zaten ben de tavşanları çok severim," diyerek genç kızı kapının önünden ittirip kaldır küldür kapıyı açarak bahçeye çıktı. Adam patikadan aşağıya uzun adımlarla ilerlerken, Polly de onu takip etti.

Anthea, onları bir müddet arkalarından izledi. Sonra da, yüzünde hüznü bir gülümseyişle Theo'ya dönüp, "O bütün hayvanları sever," diyerek, kocasının arkasından yürümeye başladı.

* Çin, Japonya vb. Uzak Doğu ülkelerindeki tapınak, (yay. n.)

Theo, "Evet, doğru. Onun derdi insanlarla," diye kendi kendine homurdanarak Rus kızına baktı. O da en az kendisi kadar kötü görünüyordu. Başlı satırla ikiye aynlıyormuş gibi ağrıyordu. Bu arada genç kız iki elini de pencereye dayamış ve gözlerini bahçenin dibindeki ahşap kulübeye dikmiş bir halde, hiç kıpırdamadan bekliyordu. O sırada Polly kulübenin kapısını araladı.

O*/ Of Of

"Bay VVilloughby," dedi Lydia tatlı bir sesle.

Bir yandan da tavşanının uzun kulaklarını okşayan Christopher Mason'ı izliyordu. Mason ailesi küçük bir grup halinde bahçede toplanmış, soğuğu hiç umursamadan, hep birlikte Polly'nin kucağında tuttuğu kar beyazı hayvanı seviyordu. Buz gibi havada her birinin nefesi buhar halinde çıkıyor ve onları çepeçevre sarıyordu.

Genç kız hâlâ balkon kapısının önünde duruyordu, fakat şimdi bakışlarını bahçenin arka tarafına atılmış, karman çorman bir paçavra yığınına kaydırmıştı. Aslında bahçıvanın çöpün ortalıkta bırakılmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. Ama tabii kız ona bir hafta izin vermişti ve evde bu süprintüleri toplayacak başka kimse de kalmamıştı.

"Çinlilerin hazırladığı ilaçları nereden alabilirim?" diye sordu Lydia.

Theo şaşırmıştı. "Hasta mısın, çocuğum?" diye sordu.

"Hayır."

"Pek iyi görünmüyorsun da," dedi Theo.

Bunun üzerine Lydia, başını yavaşça ona doğru çevirip gözlerinin içine bakarak, "Siz de öyle, Bay VVilloughby," diye cevap verdi.

Theo, bu sözlere, sanki karşısındaki şaka yapmış gibi kahkahayla karşılık verdi, fakat bu sırada harcadığı çaba yüzünden midesi bulanmaya başlamıştı. "Yüz Adım Sokağı'nda Çinli bir aktar

var. Ama adamın İngilizce konuşabildiğinden emin değilim," dedi sonunda.

"Oraya giderken benimle gelir misiniz?"

Theo anlayışla başını salladı ve dumandan yoksun kalınca, kafasının içinde oluşan boşluğa rağmen, "Sanırım gelebilirim," dedi. Kızın halinde ona hayır demesini engelleyen bir şeyler vardı. Ardından, "Tabii Mason'la görüşmem bittikten sonra," diye ekledi.

Lydia hemen kapıya yönelerek, "Ben onu size gönderirim," dedi.

Ve gerçekten de dediğini yaptı.

Mason son derece huzursuz bir haldeydi. Baştan aşağı binici kıyafetleri içinde, büyük salondaki halının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Açıkçası içinde bulunduğu durumdan çok sıkılmıştı. "Bu tartışmanın ne yeri, ne de zamanı, Willoughby," dedi diklenerek.

Aslında Theo da bir İngilizle, pazar sabahı ve üstelik ailesi burnunun dibindeyken, bu tarz bir konuşma yapmaması gerektiğini biliyordu. Mason'm şu anda atlardan, kriketten, arabasından ya da kendi ülkesine döndüğü zaman sermaye piyasalarının nasıl olacağından falan bahsediyor olması gerekirdi. Hatta Başbakan Baldwin'in daha yeni ilan ettiği ve yirmi bir yaşındaki kadınlara oy verme hakkı tanıyan şoke edici kanun hakkında bile konuşabilirdi. Ama uyuşturucu? Ah, hayır. Böyle bir günde bu konuda muhabbet etmesi kesinlikle kabul edilebilir bir şey değildi.

"Dinle beni, Mason. Hem de çok iyi dinle. Benim için durum tamamen değişti. Feng'le olan tüm bağlarımı kesiyorum. Senin ve o piç herifin elinde oyuncak olmaktan bıktım artık."

"Lanet olası adam, sen şu anda ancak oyuncak olmaya yararsın zaten. Şu haline baksana, sapır sapır titriyorsun."

"Geç bunları, Mason. Bak, beni dinlemiyorsun galiba. Sana an-

İlaşmaırızın bittiğini söylüyorum. Ne Kara Yılanlarla, ne de onların afyon ticaretiyle işim olmaz artık. Zaten daha başlangıçta bu işin içine girmekle çok büyük hata etmişim. Bunu maalesef daha yeni anlıyorum. Bir kereye mahsus bileğimi бүktünüz, ama bundan sonra..."

"Hadi oradan, Theo. Bana masal anlatma. O parayı sen de istedin."

"Okulumu korumaya çalışıyordum."

"O öğretmen kafanı kuma gömüp durma, VVilloughby. Etrafına bak, insanların arasına kaş biraz. Senin gibi insanlara metelik verecek adam değilim ben. Bu putperestlerin dilini konuşup onların Budalarının ve Konfüçyüslerinin sofuca saçmalıklarını anlayabiliyorsun diye kendini herkesten üstün görüyorsun, ama aslında bizlerden hiçbir farkın yok senin. Düpedüz açgözlü herifin tekisin."

"Tıpkı senin gibi, seni pislik."

Mason bir anda kakhahayı basıverdi. Sanki kendisine iltifat edilmiş gibi, keyifli bir şekilde, "Aynen öyle," dedi. Bir elini arkasına doğru taradığı briyantınli saçları arasından geçirerek, halinden gayet memnun bir şekilde, "Seni aniden böylesine tutuşturan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama buna hemen bir son versen iyi olur. Haydi, topla kendini, dostum," dedi.

"Nihayet beni anlamaya başladığına sevindim. Zaten ben de kendimi toplamaya çalışıyorum. Bundan böyle geceleri nehir gezintilerine falan çıkmayacağım. Artık benim hayatımda siyah macuna yer yok. Hepsi, bütün o kirli işler benim için bitti artık. Anlıyor musun?"

"Tanrı belanı versin, VVilloughby, ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki o Çinli piç, sen işin içinde olmadan benimle anlaşma yapmaz."

"Ah, ne kötü."

"Beni tehdit etme."

"Seni tehdit etmiyorum. Sadece durumumu anlatıyorum."

"Baban bekliyor."

"Çabucak kapıdan bakıp çıkacağım. Uzun sürmez."

"Hayır, Polly. Başka bir gün bakarsın."

"Yarın olur mu?"

"Hayır."

"Of, Lydia, Tanrı aşkına! Bay Parker'ın kasasının içini falan değil, sadece yeni yatak odam görmek istiyorum. Niye bu kadar sorun ediyorsun?"

"Üzgünüm, Polly, ama odam şu anda sana gösterebileceğim kadar düzenli değil."

"Saçmalama. Sadece yirmi dört saattir bu evde yaşıyorsun. Bu kadarcık zamanda ne kadar dağıtmış olabilirsin ki?"

"Hayır, Polly. Bugün olmaz. Lütfen ısrar etme."

"Senin neyin var, Lyd? Hiç iyi görünmüyor..."

"Yo, yo, ben gayet iyiyim. Merak etme. Sun Yat-sen'i kucağına almak hoşuna gitti mi?"

"Ah, evet. O tek kelimeyle harika. Babam da ondan çok hoşlandı."

"Bak, baban seni arabaya çağırıyor."

Theo kapıya yaslanarak, vedalaşan kızları izledi. Aralarında tuhaf bir anlaşmazlık olduğu hissediliyordu. Dışarıdan bakıldığında yumuşak, kabarık tüylü küçük tavuklara benziyorlardı. Hayatın hiç beklemedikleri bir anda canlarını nasıl acıtılabileceğinden şimdilik hiç haberleri yoktu.

Chang'in elmacık kemikleri çok kırılğan görünüyordu. Cildi yırtılacak kadar gerilmişti ve rengi de başının altındaki yastık kadar beyazlamıştı. Fakat Lydia'yı en çok endişelendiren, ağzının son haliydi. İlk kez hayatına girdiği geçitte ya da Çin'i geçmişindeki feodal yönetimin zorbalığından ancak komünistlerin kurtarabileceğini anlattığı yanmış evdeyken, dudakları son derece dolgun ve kavisli görünüyordu. Adeta yaşam enerjisiyle dolup taşıyordu. Basit bir enerji birikimi de değildi bu, sanki içinden yükselen bir çeşit güç ve iradeydi hissedilen. Yitip giden de buydu işte. Maalesef şu anda, vücudunun diğer bölümlerine kıyasla en cansız görünen yeri dudaklarıydı.

Lydia hemen uzanıp genç adamın vücuduna dokundu. Sıcaktı. Bu durumda ölmüş olamazdı.

Fakat çok sıcaktı. Olması gerekenden çok daha sıcak.

Artık Lydia'mn yatağında yatıyordu. Soğuk suyla dolu kâsenin içindeki bezi tekrar sıktı. Su tuhaf kokuyordu. İçine karıştırdığı Çin bitkilerinin kokusuuydu bu. Bay Theo, bunların ateşi düşürmek ve kam serinletmek için kullanıldığını söylemişti. Sonra Chang'in alnını, şakaklarını, boğazını, hatta kemikleri çıkmış başındaki siyah saçlarını bezle nazikçe sildi. Saçlarının bitlerden ve sürünerek yürüyen diğer börtü böcekten arındığım görünce, içinde coşkulu bir zafer hissi uyanmıştı. Bu onu rahatlatmıştı.

Bütün gün yatağın yanına koyduğu bir iskemlede oturup Chang'in durumunu takip etti. Pencereden gelen ışık, gitgide daha gri bir renk alırken, dışarıda çiseleyen yağmurun sesini dinledi.

Aniden yön değiştiren rüzgârın etkisiyle, yağmur damlaları odanın camlarına vurmaya başlamıştı. Hava daha da kararınca, renkler tamamen odadan çekilmişti. Lydia onun kollarını, bacaklarını, göğsünü ve kasıklarını silmeye devam etti. Ta ki onun vücudunu, kendi vücudu kadar iyi tanıyana kadar. Artık teninin dokusunu, hatta ayak tırnaklarının şeklini bile ezberlemişti. Daha sonra iltihaplanmış yaralarına Çin merhemleri sürdü, bandajlarını değiştirdi ve çatlamış dudaklarının arasından ağzının içine kuvvet şurubu damlattı. Bütün bunları yaparken onunla hiç durmadan konuşmuş, sürekli olarak bir şeyler anlatmıştı. Hatta bir keresinde, her şeye rağmen kahkaha atmayı bile başarmışta, çünkü onun kulaklarını neşe ve hayat dolu seslerle doldurursa enerjisinin geri döneceğini umut ediyordu.

Fakat Chang'in gözleri, ellerindeki bandajları değiştirirken bile hiç açılmadı. Titremedi bile. Oysa onun uzanamadığı kadar derinde bir yerlerinin feci şekilde acıdığından emindi. Bazen ağzından bazı sesler çıkıyordu. Son derece hafif ve bir anlık fısıltılardı bunlar. Üzerine doğru eğilerek kulağını onun ağzına yaklaştırdı. Şimdi sevgilisine o kadar yalandı ki, onun sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu, ama çıkardığı seslere bir anlam veremedi.

Bir keresinde işaret parmağıyla dudaklarının üzerine pütürlü san bir merhem sürerken, ağzı aniden biraz açıldı ve dudakları olağanüstü mahrem bir hareketle, parmağının üzerine kapandı. Parmağının ucu yumuşacık ıslaklığın içine hapsolmüştü. Bu, penisini eline alıp yıkadığı dakikalardan bile daha müstehcen bir andı. İçinde yükselen muhteşem bir coşkuyla, bu ana dört elle sarılarak sevgilisinin almna bir öpücük kondurdu.

Yaşadığı bu güzel anın büyüğü onu bütün bir gece ayakta tutmaya yeterdi.

Çin ilaçları işe yaramıyordu.

Lydia'nın üzüntüden boğazı düğümlenmişti. Chang'e sorabil-

me şansı olsa, tabii ki *fanqui* karışımlarım değil, Çin ilaçlarını tercih ederdi. Bundan emindi, ama bu ilaçlar ne zaman işe yaramaya başlayacaklardı? Ne zaman? Her geçen saat teni daha çok yanmaya başlamıştı. Ve şu anda çöllerdeki kumlar kadar kuru ve sıcaktı. Gecenin ıssız ve soğuk karanlığında, bileğini saran bandajların hemen üst kısmına iki eliyle sarılarak cesaretini toplamaya çalıştı.

Onun ölmesine izin veremezdi.

Ve vermeyecekti.

Şafağın ilk ışıkları perdelerin arasından içeri süzülürken yumuşak, puslu bir ışık odanın içini doldurdu. Hava çok soğuktu. Lydia pal-tosuna sarınmış, şeftali rengi, gösterişli, yeni kuş tüyü yorganıyla da yatağın üzerindeki hareketsiz bedeni sarmalamıştı. Fakat o anda hasta bakımı konusundaki bilgisizliği yüzünden dehşete düşmüş bir haldeydi. Odayı sıcak tutmak için duvarın yanına kurulu gaz sobasını yakıp Chang'in ayaklarının altına sıcak termofor mu koy-saydı? Yoksa onu sıcak tutmak, ateşini daha beter körükler miydi? Belki de onu serinletmek için pencereyi açıp buz gibi havanın içeri girmesini sağlamak daha iyi olurdu.

Ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu ve şaşınıp kal-mıştı.

Sırtından aşağıya soğuk terler boşandığını hissedince sakin ol-maya çalıştı. "Sadece yorgunsun, Lydia," dedi kendi kendine. "Çok yorgunsun." Çinli aktar da öğretmenine böyle söylememiş miydi? Tabii ya, Theo'ya kızının kansız kalmış olduğunu söylemiş ve çay gibi içilen bir dizi bitki karışımından alması için ısrar etmişti, fakat Lydia, adamın Chang için hazırlayacağı ilaçlarla çok daha fazla il-gilenmişti. Bay Theo'ya ateş, yanık ve iltihaplı yaralar için ilaçlar istediğini söylemiş, o da kızın sözlerini Çinceye çevirerek aktara an-latmış, ilaçlar hazırlandıktan sonra da kullanma talimatlanru İngi-lizceye çevirerek Lydia'ya aktarmıştı.

Lydia küçük aktar dükkânından içeri girdiği anda, kendisini

daha güvende hissetmeye başlamıştı. Dükkânın içi çok güzel kokuyordu. Rafları çeşitli biçim ve boylarda cam kavanozlarla doluydu. İçlerinden bazıları yeşil ya da mavi, bazılarıysa çamur gibi kahverengiydi, fakat hepsi de ağızlarına kadar bitki, yaprak ve Lydia'mın tahmin bile edemeyeceği başka şeylerle doldurulmuştu. Lydia bir an için, bunların içinde kertenkele kalbi ya da kirpi safra kesesi gibi şeylerin de olabileceği gibi çılgın bir fikre kapılmıştı. Dükkânın zemininde, çeşitli tohumlarla ve kurutulmuş çiçeklerle dolu, seramikten büyük çanaklar ve üst üste dizilmiş ağaç kabukları vardı ve hepsi de odaya son derece cazip kokular yayıyordu. Fakat bu kadar göz aha şeyin arasında en muhteşem görünen, aktarın kendisiydi. Adamın yüzünden adeta sağlık fışkınıyordu. Hatta dişleri öylesine parlıyordu ki, Lydia adamın ağzına bakmaktan kendini alamamıştı.

Sıra ilaçları ödemeye gelince, Bay Theo'ya Alfred'in zarf içinde verdiği parayı uzatmıştı. Tanrı'ya şükür, para ilaçları karşılamaya fazlasıyla yetmişti. Artık Alfred'e gerçekten teşekkür borçlu olduğunu biliyordu. Her ne kadar gönülsüzce ve diş gıcırdatarak da olsa, kendisini de şaşırtan bir içtenlikle gıyaben teşekkür etti. Çünkü gayet iyi biliyordu ki, o yardım etmemiş olsa Liev'i tutamayacak, dolayısıyla da Chang'ı bulması mümkün olamayacaktı.

Bay Theo, çok az konuşuyordu. Sadece, "Tüm bu çabalaman Çinli arkadaşın için mi?" diye sordu.

Lydia da, "Sizce bir sakıncası yoksa bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye cevap verdi.

Bay Theo, omuz silkerek umursamaz bir tavır takınmıştı. Fakat uzun boylu bedeni nedense iyice gevşemiş ve dengesiz görünmeye başlamıştı. Lydia, onun kendisi için de birkaç karışım hazırlattığını fark etmişti. Normal şartlar altında, özellikle de merdivenlerde otururken Bay Mason'la aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra son derece meraklı davranırdı. Fakat o sırada Chang An Lo'nun sağlığı konusunda duyduğu endişe, başka hiçbir duyguya yer bırakmaksızın bütün benliğini işgal etmişti.

Şimdi de yatağının yanına oturmuş ona bakıyordu. Gözleri kararlığa alıştıkça, yüz hatları gözlerinin önünde daha da belirginleşti. Erkeğin yüzünün kendisine şimdiden ne kadar tanıdık gelmeye başladığını fark ederek şaşırdı. Kirpiklerinin kalınlığı, burnunun eğimi, burun deliklerinin nefes alıp verirkenki hareketi, hatta kulak kıvrımları bile sanki beyninde, derinde bir yerlere kazınmış gibiydi, öyle ki gözleri kapalıyken de, onu tüm hatlarıyla görebiliyordu.

Sandalyede otururken, başını çok nazik bir şekilde onun yastığının yanına koyarak yanağını alev gibi yanan elmacık kemiğine dayadı. Bir şekilde onunla iletişim kurmaya çalışıyordu. Gözlerini kapayarak kendine onu neden bu kadar umursadığını ve onun bu halini görünce neden bu kadar canının acıdığını sordu; fakat bu sorusuna bir türlü cevap bulamadı.

"Bana hastalık belirtilerini anlat, Lydia," diyordu Bayan Yeoman.

"Ateş. Hem de oldukça yüksek bir ateş. Baygınlık hali. İltihaplı yaralar ve yanıklar," diye sıraladı genç kız.

"Genel sağlık durumu nasıl? Yani demek istediğim, hasta iyi şartlarda mı yaşıyor, yoksa Junchov'daki Çinli nüfusun çoğu gibi gıdasız mı kalmış? Çünkü bilirsin, bu durum tedavi sürecinde çok şey değiştirir." Bayan Yeoman konuşurken bir yandan da saçlarını arkasında toplayarak firketeliyordu. Lydia, onu daha önce hiç saçları açıkken görmemişti. Yaşlı kadının omuzlarına yayılan saçları, akışkan karlara benziyordu. Fakat daha sonra, *Daha önce hiç bu kadar erken saatte kapısını çalmadın ki*, diye söylendi içinden.

Ardından, "O çok zayıf. Çok ince. Bir deri bir kemik kalmış," diye anlatmaya devam etti.

"Eğer tıbbi yardıma ihtiyacı varsa memnuniyetle gelip ona bakarım, biliyorsun değil mi? Sen en iyisi bana onun nerede oturduğunu..."

Lydia hemen yaşlı kadının sözünü keserek, "Hayır, çok nazik-

siniz Bayan Yeoman, ama bu mümkün değil. Çünkü Avrupalıların yardımını kabul etmeyecektir," dedi.

"Ama senin yardımını kabul ediyor."

"Hayır, yanlış anladınız. Ben sadece ilaçları ailesine teslim edeceğim. O kadar."

"Ah, Lydia, güzel yavrum, senin bu ülkenin zavallı insanlarıyla böylesine ilgilendiğini görünce yüreğim burkuluyor. Hepimiz aynı Tann'ın çocukları olsak da, bazı Batılılar, Çinlilere köpekten daha beter davranıyor. Bu tarz insanları görmek çok utanç verici, özellikle de..."

Lydia mecburen tekrar kadının sözünü keserek, "Lütfen, Bayan Yeoman, bana bir an önce ilaçları söyleyin. Anlarsınız ya, acele etmem lazım," dedi.

"Ah, beni mazur gör, hayatım. Ne kadar gevezeyimdir, bilirsin. İşte al bakalım. Eczacıya vereceğin liste bu. Grete Caddesi'ndeki Bay Hatton, çok iyidir ve dükkânını erkenden açar. Eğer ona benim adımı verirsen, sana birinci sınıf tavsiyelerde bulunacaktır."

"Teşekkürler, Bayan Yeoman. Sizi bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Böyle şeyleri sorun etme, çocuğum. Annen seyahatleyken uslu dur, olur mu? Sakın onun hoşuna gitmeyecek şeyler yapma."

"Hayır, tabii ki yapmam. Bugün kütüphanede *Yitik Cennet* üzerine bir kompozisyon yazacağım."

"İşte benim akıllı kızım. Annen seninle gurur duyuyor olmalı," dedi Bayan Yeoman.

Lydia tekrar teşekkür ederek hızla merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

"Ah, küçük serçe, neden bu kadar çabuk döndün? Yoksa üvey baban seni şimdiden kapının önüne mi koydu?"

"Merhaba, Bayan Zarya. Sadece Bayan Yeoman'dan ilaçlar hakkında biraz bilgi almaya gelmiştim."

"Hah! Ve biricik Rusça öğretmenine, *Dobroiye utko*, bile demeden uçarcasına çıkıp gidiyorsun, öyle mi? *Nyet, nyet*. Bak, daha yeni *pirozski* pişirdim. Kesinlikle tadına bakmalısın."

"*Spasibo*, teşekkür ederim. Başka bir zaman uğrarım. Söz. Ama şimdi acele etmek zorundayım. Üzgünüm. *Prastitye menya*."

"Küçük serçe, benimle bir partiye, bizim deyişimizle bir *bal*'a gelmeni istiyorum. Bu seferki çok büyük bir Rus partisi olacak."

Başka zaman olsa Lydia bu teklifin üzerine atlardı, fakat şu anda kadının sözleri onun zamanım boş yere işgal etmekten öteye geçemiyordu.

"Şu sıralar çok meşgulüm, ama yine de çok teşekkürler, Bayan Zarya," diyerek geçiştirmeye çalıştı.

"Meşgul mü? *Blin!* Çok meşgulüm de ne demekmiş? Kendi halkının büyük partilerde nasıl eğlendiğini görmem lazım. Orada herkes..."

"Çok üzgünüm, ama hemen gitmem lazım. Partide iyi eğlenceler."

"Haberin olsun bu seferki Kontes Serova'nın evinde olacak."

İşte bu haber Lydia'nın ilgisini çekmişti. Serov'un villasında idi demek. Oraya giderek, dillere destan Rus aristokratlarının nasıl bir hayat sürdüğünü gerçekten görmek isterdi."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"*Da*. Gelecek hafta."

"Bu konuyu düşüneceğim."

"Güzel. Gelirsin o zaman."

"Bu konuyu düşüneceğim."

Tanrıya şükür, Chang hâlâ nefes alıyordu.

Su getirmek ya da kirlenen bandajları atmak için, onu birkaç dakikalığına yalmz bıraktığında bile adeta yüreği parçalanıyordu. Bandajları ilk önce gazete kâğıtlarına sarıp daha sonra da VVa'la görünmeden çöp kutusuna atmayı âdet edinmişti. Aşçı, sessiz ve sakin bir kadın olan karısıyla birlikte, evin yanındaki müstemilatta yaşıyordu ve Lydia'ya akşam yemeğinde çorba, tavuk ve pandispanya hazırlamak dışında bir şeyle uğraşmadığından gayet mutlu ve rahat görünüyordu. Gerçi kızın önüne her akşam aynı yemeği koyuyordu ve Lydia, adamın, onun deneyimsizliğinden faydalandığının farkındaydı, ama yine de sesini çıkarmıyordu. Zaten yemeğe elini bile sürmeden, sadece pandispanyayı yiyor ve çorbayı da Chang An Lo'ya birkaç kaşık olsun içirebilmek için yukarı kata götürüyordu.

Chang artık gayet sorunsuz bir şekilde yutkunuyor olmasına rağmen, Lydia kaşığı ağzına her boşaltışında endişeli bir şekilde izliyor, bu kez boğazına kaçacağından korkuyordu. Ve âdemelmasının her yükseliş ve alçalışında, rahatlayarak kendi dudaklarını yalıyordu.

Bazen ona şarkılar söylüyor, ara ara da kitap okuyordu. Özellikle de *Büyük Umutlar'ı*. Yaşadığı toplum tarafından dışlanan zavallı Pip, büyük umutlarını gerçekleştirmek için ne kadar hırslı davranmış, ne büyük acılar ve utançlar yaşamıştı. Lydia, bu roman karakterinin ne hissettiğini çok iyi arılayabiliyordu.

Çoğu zaman da, Chang uyanıkmiş gibi onunla konuşuyordu. "Dickens'ın dünyası ve bütün o Londra sosyetesı... Bunların hepsi sana ne kadar yabancı, değil mi, Chang An Lo? O dünya şu anda ikimizden de milyonlarca kilometre uzakta, öyle değil mi?" diye sordu.

Ardından *Rikki Tiki Tavi Hindistan'da* adlı hikâye kitabını okumaya karar vererek ona firavun faresinin, yılanın yumurtalarını aşırıldığı bölümde gülmesi gerektiğini söyledi.

Ve hikâyenin sonuna geldiğinde, "Gördün mü, bak, Chang? Yılanlar, hatta Kara Yılanlar bile öldürülebiliyormuş," dedi gülümseyerek.

Daha sonra birkaç çay kaşığı kâfur yağı karıştırdığı emaye kâsedeki suyla almnı ve kollarını ıslatarak, *Ya vstretil vas* adlı bir Rus halk şarkısı mırıldanmaya başladı. Bu yağı verirken, "Terlemeyi arttırmak için," demişti Bay Hatton. *Ateşe karşı etkili*. Ve işini bitirince, alnını onun üzerine örttüğü yorganın üzerine koyup gerçek duygularını yaşamak için kendisine izin vererek korkuyla titredi.

Lütfen, Chang An Lo, lütfen yaşa ve beni yalnız bırakma.

Tapınak sesleri, Chang An Lo'ya Tanrıların sesi gibi gelmişti. Şimdi bedeni tütsü buğuları arasındaydı. Pirinçten yapılmış küçük çanın çalındığını ve efsunlu sözlerin fısıltılar halinde mırıldanıldığını duyuyordu.

Sonra nehrin sesini duydu. Chang'i kendisine doğru çekiyordu. Yüzünün, onu yiyip bitiren leş kokulu ve zehirli balçıktan kurtulduğunu, üzerinde yattığı katran karası çamurdan kaldırıldığını hissetti. Balçık çamur, yaşam rüzgârının bir kez daha bedenine ulaşmasını imkânsız kılacak şekilde ağzının ve gözlerinin içini doldurmuş, hatta beyninin kıvrımlarına kadar girmişti ve az sonra insan ruhlarının son yargılayıcısı, Yang Vvang Yeh'nin yüzünü göreceğini biliyordu.

Süzülerek kaymaya başladı.

Gittikçe daha yükseklerle, sesin geldiği yöne doğru çekilip sü-rüklenerek ışığa yaklaşıyordu.

Nihayet onu gördüğünde kalbi bir kez daha atmaya başladı. Güzel yüzüyle kendisine gülümsüyordu. Tekrar tekrar, *Kuan Yin*, diye adını mırıldandı. Acının ne olduğunu bilen Tanrıça. Zihninin bir anlık rahatlamasıyla onun yaşadıklarını hatırladı. Babası onu yakarak öldürmek isteyince, çıplak elleriyle vücudunu yakan ateşi söndürüvermişti. "Acı... Eller... Çin'in merhamet Tanrıçası, kutsal ve tatlı Kuan Yin, benim duyduğum acı, seninkinin yanında hiç kalır," diye mırıldandı.

Derken göğsüne bir kuş kondu. Bakır rengi tüylerle kaplı, küçük ve hafif bir kuştı bu. Öylesine kırmızı ve parlak ışıklar saçıyor-

Rus Cariye

du ki, gözlerindeki ve kulaklarındaki çamuru yakıp küle çevirdi. Artık kuşun cıvıldaayan sesini duyabiliyordu. Defalarca tekrarlayarak tek bir şey söylüyor ve bu ses de zihninin derinliklerine kadar işliyordu.

"Lütfen."

Bir türlü yüzünü görmesine izin vermiyordu.

"Li Mei, yapma bunu. Lütfen, haydi dön bana," diye yalvardı Theo.

Fakat genç kadın yüzünü yastıkların arasına gömdü. Utancı, acısına baskın geliyordu.

Theo ısrarla, "Bir tanecik aşkım, izin ver de şişmiş yanaklarını yıkayıp gözlerindeki morlukları öpüp iyileştireyim," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Li Mei iki büklüm kıvrılarak ondan iyice uzaklaştı.

Theo, yatağın üzerine eğilerek başının arkasını öptü ve kuzgun kanadı rengindeki saçlarının arasına sinmiş sandal ağacı kokusunu içine çekti. "Beni mazur gör, hayatım. Sadece senin için çok endişelendim, ama birazdan seni rahat bırakacağım. Aktardan senin için birkaç ilaç aldım. Siyah kaptaki ağrı için, diğeri de ezik ve çürükler için," dedi.

Bir süre Li Mei'den bir karşılık gelmesini bekledi. O anda onu kollarının arasına almak için yoğun bir istek duyuyordu. Öte yandan, genç kadının şu anda en çok istediği şeyin, utancına sebep olan yara izlerini ondan saklamak olduğunu da biliyordu. Ciddi bir ikilem yaşıyordu.

"Li Mei?" diye seslendi tekrar.

Karşı taraftan hâlâ çıt çıkmıyordu.

"Li Mei, dinle beni. Ne olursa olsun, asla babana dönmemelisin. Her ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki, onun evinde yaşamaya başladığın anda, seni yerin dibine sokup aşağılayacak ve köleye çe-

virecektir. Bu yüzden ondan kesinlikle uzak durmalısın. Tabii o bok çuvalı ağabeyin, Po Chu'dan da. Söz ver bana."

Genç kadın inatla cevap vermiyordu.

Ona doğru uzanıp bir elini narin kalçalarının kıvrımına koydu. "Ben de bunun karşılığında sana söz veriyorum: Bir daha dumanlı hayallerle hiçbir işim olmayacak."

Hâlâ cevap yoktu, ama omuzlan titremeye başlamıştı. Ağlıyordu.

Theo o gece yatağına gidip yatmadı. Nehirdeki randevusuna da gitmedi. Boş sınıfların olduğu kata inip koridorun dibinde duran, meşe ağacından oyulmuş büyük koltuğa oturdu. Daha sonra bahçede çalışan çocuklardan birini çağırıp kendisini iplerle koltuğa bağlamasını emretti. Dokuz yaşındaki çocuk ilk başta onun emrini yerine getirmek istemedi, fakat sonunda, işini kaybederse, anne babasının ve dört kız kardeşinin aç kalacağını düşünerek öğretmenin bu isteğine boyun eğdi.

Theo bütün gece o koltukta oturdu.

Acı dolu inlemelerini ve çığlıklarını, sarıgözlü kediden başka hiç kimse duymadı. Hayvan, çoğunlukla karşısında oturup onu izlemiş, sadece bir kez yüksek sesle miyavlayarak kucağına atlamıştı. Bileklerinin bağlı olduğu koltuk kolları, acısıyla alay eder gibi sırttan kaplan kafaları şeklinde oyulmuştu. Ayak bilekleri de koltuğun kalın ve sağlam ayaklarına bağlanmıştı.

Ufukta kor gibi parlayan ışıklar belirdiğinde, Theo bizzat şeytanın kendisiyle göz göze geldiğinin farkındaydı.

Sonunda aşırı yorgunluk kendini göstermeye başlamıştı. Lydia, uyandığında kendisini hâlâ sandalyede otururken buldu, fakat öne doğru yatağa yayılmış ve ağırlığım Chang'in yan tarafına vermişti. Birden paniğe kapılarak olduğu yerde sıçradı. Eli! Elini ezmemesi gerekiyordu.

Hava soğuk ve karanlıktı. Kafasının içini, şeker pekmezi kadar yoğunlaşmış ve sersemlemiş hissediyordu. Ayağa kalktı ve son kırk sekiz saatte üzerinde olan giysileri çıkarıp şifonyerinde bulunan iki işlemeli gecelikten birini başından aşağı geçirdi ve yatağın örtüsünü kaldırdı.

Bedenini yatağın içine doğru kaydırды. Bir anda tüm uyuma isteği yok olup gitti. Vücudunu onun bedeninin duruşuna göre şekillendirerek yan yattı. Onun çıplaklığının ve aralarındaki tek engelin incecik pamuklu geceliği olduğunun farkındaydı. Bir koluyla belini sararak yanağını omzuna dayadı. Böylece sevgilisinin cildine sürdüğü ferahlatıcı kâfurun kokusunu rahat rahat içine çekebilecekti.

"Chang An Lo," diye fısıldadı. Kendi ağzından onun adım duymak istemişti. Gözlerini kapayarak göğsünde kabaran sıcacık duyguların tadına vardı. Acaba mutluluk denen şey bu muydu? İnsan mutlu olunca böyle mi hissediyordu acaba?

Ardından uykuya dalıp çok kötü rüyalar görmeye başladı.

Annesi Chang'in boynuna metalden bir tasma takıyordu. Daha sonra tasmaya bir zincir geçirerek Chang'in çıplak vücudunu kar yığınları üzerinde sürüklemeye başladı. Vahşi bir ormanın tam orta-

sındaydılar. Sert rüzgârlar esiyor, kurtlar uluyordu. Kıpırmızı gökyüzünün gölgesi, bembeyaz karların üzerine kan kırmızı yağmurlar gibi aksediyordu. İri yarı bir atın üzerinde yeşil paltolu ve silahlı bir adam vardı. Havada kurşunlar uçuşuyor, bazıları çam ağaçlarına, bazılarıysa annesinin bacaklarına isabet ediyordu. Lydia çılgık çılgığa bağırmaya başladı. Sonra Chang'in çıplak göğsü bir kurşunla delindi. Aynı anda başka bir kurşun da kendi kaburgalarının arasına saplanmıştı. Cam acımiyordu, ama ciğerleri buzla dolmuş gibi nefesi daralmıştı ve güçlükle soluyabiliyordu. Bağırmaya çalıştı, fakat sesi çıkmıyordu. Artık hiç nefes alamıyordu...

Zangır zangır titreyerek uyandı.

Odamın içi gün ışıyla dolmuştu. Yumuşak ve huzur verici ışıklar hızla atan nabzını sakinleştirdi ve kafasını çevirip derin derin soluklandı.

Chang, simsiyah gözleriyle ona bakıyordu ve aralarında bir karıştan daha az bir mesafe vardı.

"Merhaba," dedi Chang. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

Lydia da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Merhaba," diyerek karşıladı onu. "Geri döndün."

Chang, uzunca bir süre genç kızın yüzünü inceledikten sonra, çok hafif bir şekilde başım sallayarak Lydia'nın duymayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Lydia, aniden bacağına onun bacağına üzerine atmış olduğunu, kolunun onun sıcak tenine temas ettiğini ve kalçasını da sıkı sıkıya onunkine dayadığını fark ederek utandı. Yüzü fena halde kızarmış bir halde yataktan dışarı kaydı. Ayağa kalkınca dönüp tekrar Chang'e baktı ve başım hafifçe eğip ellerini bir araya getirerek onu resmi bir şekilde selamladı ve, "Seni uyanık gördüğüme sevindim, Chang An Lo," dedi.

Dudaklarına can gelmeye başlamıştı. Yavaş yavaş kıpırdatıyordu, fakat henüz konuşmıyordu.

"Sana ilaç ve yiyecek vermek istiyorum," dedi Lydia yumuşak bir sesle. "İyi beslenmen lazım."

Genç adam hafifçe başım sallayarak gözlerini kapadı. Lydia onun uyumadığını biliyordu. Paniğe kapılmaya başladığını hissetti, fakat bu seferki daha önce yaşadıklarından çok farklıydı. Kendi kendine, şimdiki korkularının durumun hassaslığından kaynaklandığını söyledi; çünkü fazlaca cüretkâr davranarak onu incitmekten ve sokak kedisine benzeyen tavırlarından iğrenmesinden korkuyordu. O zaman ne kendisine bakmasını ne de beslemesini istemezdi. Hatta artık her kıvrımını ezberlediği vücuduna dokunmasına bile izin vermeyebilirdi. Fakat bu hissettiklerinin hiçbirisi, onun öleceğini zannettiği zaman yaşadığı, kalbinin derinliklerine kadar işleyen korkularla boy ölçüşemezdi. Hareketsiz bedeniyle ateşler içinde yatarken, onu sonsuza dek kaybedeceğinden, ruhunun bu dünyayı terk edeceğinden ve ondan geriye sadece kemiklerinin kalacağından, simsiyah gözlerindeki o sevgi dolu bakışı bir daha asla...

Yeter, yeter artık, Lydia. Kes şunu, diye kendi kendine söylendi içinden.

O uyanmıştı. Hayattaydı ve bu her şeye değermişti.

"Gidip biraz sıcak su getireyim," diyerek aşağı kata koştu.

Genç kızın dokunuşu güneş ışıkları gibi tenini ısıtıyordu. Vücudunu, uzun bir gece boyunca ayazda kalmış bir sürüngen gibi, kaskatı kesilmiş ve içi boşalmış hissediyordu. Oysa Lydia, dokunuşlarıyla bacaklarına tekrar hayat veriyordu. Yeniden hissetmeye başlamıştı.

Fakat hissetmek, beraberinde acıyı da getirmişti.

Zihninin merkezine odaklanarak, acıyı iyileşmesine yardımcı olacak bir enerji kaynağına çevirmeye çalıştı. Bandajlarını çıkarırken genç kızın parmaklarını seyrediyordu. Kesinlikle güzel değillerdi. Normalde oval olması gereken tırnakları kare şeklindeydi ve başparmakları tuhaf bir şekilde uzundu, fakat ellerini katışıksız bir

güvenle hareket ettiriyordu. İşte güzel olan da buydu. Bu eller onu iyileştirecekti.

Fakat kendi ellerinin budanarak sakatlanmış halini görünce, kontrolü altına aldığı acı hissi yayından fırlayan bir ok gibi serbest kalarak beyninin içinde patladı. İçinde bir şeylerin parçalandığını hissederek tekrar kapkara çamurun içine doğru yuvarlandı.

Gözlerini açar açmaz, hemen ona seslendi.

"Lydia."

Tilki kız nedense dönüp bakmadı. Metal bir kâsenin üzerine eğilmiş, güçlü kokular yayan bir şeyleri karıştırıyordu. Pencereye vuran güneş ışıklarının arasından incecik, buz gibi bir ışık hüzmesi saçlarının üzerinde ve yüzünün bir tarafında oynaşıyordu. Öyle ki genç kız kendiliğinden parlıyormuş gibi görünüyordu.

Tekrar seslendi. "Lydia."

Kız yine umursamamıştı.

Gözlerini kapayarak neden böyle yaptığını düşünmeye çalıştı. Nihayet aslında dudaklarını kıpırdatamadığıru fark etmesi biraz zaman almıştı. Böylece bu kez ağız kaslarını çalıştırmaya odaklanarak tekrar denedi. Ağzı, sanki uzun zamandır kullanılmamış gibi kas-katı kesilmişti.

"Lydia."

Sonunda sesini duyurabilmişti. Genç kız başım çevirdi. "Tekrar merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

"Hayatta gibi."

Lydia gülümseyerek, "Güzel. Öyle kal," dedi.

"Kalacağım."

"Harika."

Lydia yatağın yanında durmuş ona bakıyor, bir yandan da bir elindeki kaşığın ucundan diğer elindeki kâsenin içine morumsu bir sıvı damlatıyordu. Chang, her bir damlanın kâseye düştüğü zaman

çıkardığı *gulp* sesini duyabiliyordu. Genç kız sadece ona bakarak orada durmaya devam etti. Chang'e sanki aradan saatler geçmiş gibi geldi. Lydia'nın yüzü gözlerinin önünden hiç gitmiyor, zihninin boşluklarında süzülüp duruyordu. Kocaman, yuvarlak gözleri ve uzun burnuyla, bir *fanqui'nin* yüzüydü bu.

Daha sonra, "Ağrını kesecek bir şeyler ister misin?" diye sorduğunu duydu.

Chang gözlerini kırptırdı. Lydia hâlâ oradaydı. Elindeki kaşıktan kâseye hâlâ bir şeyler damlıyordu ve kızın bakışları üzerine dikilmişti. Hayır, anlamında başım sallayarak, "Bana Tan VVahı anlat," dedi. Lydia olanları anlatınca, kalbi acımuştu, fakat gözyaşlarıyla dolan kendi gözleri değil, kızın gözleriydi.

Bu sefer gözlerini açmadı.

Çünkü onları açarsa, kız durabilirdi. O sırada Lydia, bacaklarına nazikçe masaj yapıyordu. Bacakları bu halleriyle, ateşte yakılan ve ısınmaktan başka işe yaramayan kurumuş bambu saplarına benziyordu, fakat yavaş yavaş da olsa içlerinin ısınmaya başladığını hissediyordu. Harap olmuş kasları yeniden kanla dolup canlanmaya başlamıştı. Eti uyanıyordu.

O sırada Lydia bir şarkı mırıldanıyordu. Çin müziğinin tatlı ahenginden yoksun, yabana bir ezgiydi bu ama yine de kulağına hoş gelmişti. Genç kızın ağzından bir kuş cıvıltısı kadar rahatça dökülüyordu ve bir şekilde başının içindeki ateşi serinletiyordu.

Merhamet Tanrıçası Aziz Kuan Yin, sana şükürler olsun. Bana Tilki Kızı gönderdiğin için sana şükürler olsun, diye içinden uzun uzun dua etti.

Of Of Of

"Annen nerede?"

Uyanır uyanmaz bu düşünce kafasına takılmıştı. Ve bu soruyu sormayı ilk kez akıl ediyordu. Ateşli ve durgun beyni, o ana kadar yattığı odanın dışında neler olduğuyla hiç ilgilenmemiş ve kızıdan başka hiç kimseyi düşünmemişti. Fakat kendi vücudunun haline ve Tan VVah'ın başına gelenlere üzülmemesinin etkisiyle gördüğü kâbuslarla bölünen düzensiz bir gece uykusundan sonra, her şeye rağmen, kendisini daha dikkatli ve uyanık hissediyordu ve etrafındaki tehlikeleri görmeye başlamıştı.

Kız, ona güven vermeye çalışarak sorusuna bir gülümsemeyle karşılık verdi. Fakat Chang, bu gülümsemenin arkasında endişeli bir ruh hali olduğunu hissedebiliyordu.

"Yeni kocasıyla Datong'a gitti. Cumartesiye kadar dönmeyecek," diye açıkladı durumu. Sonra Chang'in günlerden haberi olmadığını akıl ederek, "Bugün salı," diye ekledi.

"Peki ya bu ev kimin?"

"Bu bizim yeni evimiz. Ve şu anda burada bizden başka kimse yok."

"Hizmetçileri adamdan saymıyorsun galiba," diye ters ters cevap verdi Chang.

Genç kızın yüzü kızarmıştı. "Aşçı, evin yan tarafında bir müşteri-milatta kalıyor, ama onu neredeyse hiç görmüyorum. Ayrıca uşakla bahçivana da bir haftalığına izin verdim. Ben aptal değilim, Chang An Lo. Seni bu hale getirenlerin iyi niyetli olmadıklarının farkındayım."

"Affet beni, Lydia Ivanova. Ateş saçmalamama sebep oluyor."

Lydia, "Tamam, seni affediyorum," diyerek bir kahkaha attı.

Chang, kızın neden güldüğünü anlayamamıştı, ama onun tatlı kahkahaları içinde üşüyen bir yerleri ısıtmıştı. Böylece rahat ve huzurlu bir şekilde uykuya daldı.

"Uyan, Chang An Lo, haydi uyan." Bir el onu omuzlarından tutmuş silkeliyordu. "Tamam, hepsi geçti. Şşşt, güvendesin artık."

Aniden uyandı.

Ter içinde kalmıştı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi, küt küt atıyordu. Kıpırmızı bir ateş, göz çukurlarım yakıyordu ve ağzı Batı rüzgârları kadar kurumuştu.

"Kâbus görüyordun," diye açıkladı Lydia.

Vücudunu ona doğru yaslamış, elini de dudaklarını susturmayla çalışır gibi ağzının üzerine koymuştu. Chang, onun parmaklarının tadım alabiliyordu. Yavaş yavaş zihninin açılmaya başlamasıyla, cinsel organlarına doğrultulan bıçaklan ve burun deliklerini yakan yanmış et kokusunu kafasından atmayı başardı.

"Nefes al," diye mırıldandı Lydia.

Chang de onun sözünü dinleyerek ciğerlerine tekrar tekrar derin nefesler çekti. Başı dönüyordu ama gözlerini açık tutmakta kararlıydı. Hava kararmıştı, fakat sokak lambasının perdelerin altından sızan cılız ışığı, odamn içindeki herhangi bir karaltının hangi eşyaya ait olduğunu anlamasına yetiyordu. Şöyle bir göz gezdirince hemen saymaya başladı: Giysi dolabı, aynalı masa, ilaç şişeleri. Bir de o. Yani Tilki kız. Onun narin silüetini görebiliyordu. Saçları darmadağın olmuş ve kirpi gibi kabarmıştı. Biraz önce ağzının üzerinde olan eli, şimdi nemli alnının etrafında geziniyordu. Sanki dokunmaya korkarmış gibi bir hali vardı. Chang havayı bir kez daha içine çekti. Soluk alıp vermesi nihayet düzene girmişti.

"Titriyorsun," dedi Lydia.

"Sanınm bir şişeye ihtiyacım var," diye cevap verdi çekinerek.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Lydia, "Hemen gidip getiriyim," diyerek harekete geçip odayı aydınlattı. Ama başucundaki ipek püsküllü, krem rengi abajuru değil, ilaçları yığıldığı masanın üzerinde duran küçük yeşil lambayı açmaya özen göstermişti, çünkü Chang'in böyle mahrem bir iş için loş bir ortamı tercih edeceğini tahmin edebiliyordu. Sonra geniş ağızlı şişeyi alıp kuş tüyü yorgam ve battaniyeleri onun üzerinden yavaşça kaldırdı. Chang yan döndü. Bu kadar basit bir hareketle bile başı dönmüş ve ensesinde bariz

bir zonklama hissetmişti. Lydia şişenin ağzını penisine dayayınca, tek kelime bile etmedi. İdrarın akışı oldukça sancılı ve kesik kesikti. Hepsini boşaltabilmesi epey uzun bir zaman almıştı. Chang kasıklarındaki çıplaklığın farkında olduğu gibi, kızın bu işlemi yapmaktan utandığının da farkındaydı. O bölgedeki siyah tüyleri, kendisi bilinçsiz yatarken bir şekilde kesmiş olacaktı. Şimdi de bu! Genç kızı bu duruma sokmaktan nefret ediyordu, ama elleri kütük gibi bandajlanmış halleriyle hiçbir işe yaramıyordu. Üstelik ne kız ne de kendisi böylesi mahrem bir şey yaşamaya hazır değildi ve idrarının şişenin içine damlarken çıkardığı sesler adeta kulaklarını yakıyordu.

İşlem bittiğinde, Lydia şişeyi ışığa tutup, "İyi bir bağbozumuna benziyor," dedi. Chang, kızın söylediğinden hiçbir şey anlamamıştı.

"Ne?"

"İyi bir bağbozumunu," diye sırttı Lydia. "Yani şarap gibi."

"Bence çok koyu."

"Ama bu sefer bir öncekine göre daha az kan var."

"Demek ki ilaçlar işe yarıyor," dedi Chang.

"Evet, hep birlikte seni iyileştiriyorlar," diye gülerek renkli bir sıra halinde dizili duran iksir şişelerini ve paketlerini işaret etti.

Çin'e ve Batı'ya ait ilaçlar masanın üzerinde tuhaf bir kültür çeşitliliği oluşturuyordu, fakat Lydia her iki tip ilacı kullanırken de gayet rahat görünüyordu ve Chang, kızın bu yaklaşımını ilaçlara her uzanışında hayranlıkla izliyordu. Sonuçta Lydia, açık fikirli bir insandı ve içlerinden işine yarayanı alıp kullanmayı biliyordu. Tıpkı bir tilki gibi.

Chang başını tekrar yastığına bırakıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Alnından terler damlıyordu. Biraz önce idrarını boşaltırken gösterdiği çaba onu yorgun düşürmüştü. Yine de genç kıza teşekkür-

kür ederken gülümsemeyi ihmal etmedi. Batılılar, etrafa tavuk tüyü saçar gibi gülücük dağıtırlardı, ama Chang küçük bir gülümsemenin bile onun için ne çok şey ifade ettiğini artık anlayabiliyordu. Bu düşünceyle tekrar gülümseyerek, "Çok acizim," dedi.

"Hadi canım."

"Bana bir baksana. İçim boşalmış sanki. Kanatsız bir şahin gibiyim. Böylesi bir zayıflıktan nefret etmen gerekir, Lydia."

"Hayır, Chang An Lo, böyle konuşamazsın. Sana bakınca ne gördüğümü söyleyeyim mi? Cesur bir savaşçı görüyorum. Aldığı yaralardan şimdiye kadar çoktan ölmesi gereken fakat asla pes etmediği için hâlâ ayakta olan bir savaşçı."

"Süslü kelimeler aklım köreltmış senin."

"Hayır. Akı körelmiş olan sensin; hastalığın yüzünden. Sabırlı ol ve bekle, Chang An Lo. Seni tamamen iyileştirmemi beklemelisin. O zaman her şey gözüne çok farklı görünecek," diyerek, serin elini Chang'ın tekrar yanmaya başlayan alnına koydu. "Evet, biraz daha kinin alma zamanının gelmiş."

Daha sonra Lydia, ona çeşitli ilaçlar verip tüm vücudunu şifalı bitkilerle yıkayarak sabaha kadar ateşle savaştı. Chang bazen kızın kendisiyle konuştuğunu, bazen de yükselen ateşiyle ona bir şeyler mırıldandığını duyuyordu, fakat ne söylediği ya da neden söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kâfur suyuyla karıştırılmış potasyum nitrat ve amonyum asetat."

Kızın bu zor kelimeleri söyleyen sesi, ağzına kaşıkla bir şeyler boşaltırken durmadan kulaklarında uğulduyordu. Fakat bunları sadece anlamsız sesler olarak algılıyordu.

"Bay Theo dedi ki, aktar, bu Çin ilacımın ateşli hastalarda mucizeler yarattığını söylemiş, bu yüzden... Ah, hayır hayır lütfen tükürme. Haydi, bir daha deneyelim. Aç ağzını. Hımm. Evet, işte bu. Güzel."

Yine sesler duyuyordu. "*Baytheo mu? Baytheo* da nedir?" diye homurdandı içinden.

Serinleten bez parçası sürekli teninin üzerinde geziniyordu. Sirke ve çeşitli bitki karışımlarının kokusunu alıyordu. Kuruyan dudaklanndaysa limon tadı vardı. Bu arada gördüğü kâbuslar yüzünden aklım kaçırabilirdi. Fakat şafak sökerken kanındaki ateşin sönmeye başladığım hissetti. İşte o sırada titremeye başladı. O kadar şiddetli sarsılıyordu ki, farkında olmadan dilini ısırmış ve ağzına kan tadı gelmişti. Lydia'nın hemen yanında, yatağın üzerinde oturduğunu ve başım koyduğu yastığın onun altında ezildiğini hissetti. Sırtım ahşap karyola başına dayayıp kollarım omuzlarına dolayarak ona sıkı sıkı sarılmıştı. Böylece Chang tekrar rahatlayarak uykuya daldı.

Kapı zili çalıyordu. Chang aniden irkildi ve Lydia'nın havayı koklar gibi başım kaldırdığım gördü. Birbirlerine baktılar. İkisi de onun kapana kısıldığının farkındaydı.

"Bu Polly olmalı," dedi Lydia kendinden emin bir sesle. Sonra kapıya doğru yürüdü ve, "Ondan çabucak kurtulurum, merak etme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Chang, hafifçe başım salladı. Lydia, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Chang de, "Bu Polly denen kişi her kimse..." diye başlayarak binlerce lanet okudu.

"Günaydın, Lydia Ivanova. Umarım çok erken bir saatte uğramamışımıdır."

"Alexei Serov. Ben... sizi görmeyi beklemiyordum. Pardon, şaşırdım biraz."

Genç Rus kapı eşiğinde dikiliyordu. Yakası kürklü paltosunun içinde her zamankinden çok daha uzun boylu ve hantal görünüyordu. Üstelik şu anda görmek isteyebileceği son kişi bu adamdı.

"Sizi merak ettim," dedi genç adam.

"Merak mı ettiniz? Neden?"

"Yani son görüşmemizden sonra, demek istiyorum. Arkadaşınızın sokakta öldürülmesine çok üzölmüştünüz ve..."

Lydia hemen toparlayarak, "Ah evet, tabii ki. Üzgünüm aklım çok... Evet, çok üzücü bir olaydı ve siz de bana o gün çok nazik davrandınız. Çok teşekkür ederim," dedi ve geriye doğru küçük bir adım atıp kapıyı kapatmaya hazırlandı; ancak adam söyleyeceklerini henüz bitirmemişti.

"İlk olarak önceki adresinize uğradım, fakat Bayan Olga Petrovna Zarya, artık burada oturduğunuzu söyledi."

"Doğru, yeni adresimiz burası."

"Ayrıca annenizin tekrar evlendiğini söyledi."

"Evet, bu da doğru."

"Lütfen ona tebriklerimi iletin," deyip hafifçe başını eğerek selam verdi. Lydia, Chang'in bu hareketi yaparken çok daha zarif ve çekici göründüğünü düşündü.

"Teşekkür ederim. İleteceğim," dedi Lydia.

Rus Cariye

Sonra Alexei, ağzının kenarında muzip bir gülümsemeye, "Her ne kadar, önceki evinizdeyken, beni gördüğüne pek sevinmemiş olsa da," diye ekledi.

"Ah, hayır. Size karşı bir düşmanlığı olduğunu sanmıyorum." dedi Lydia.

Sonra aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Lydia bunu bozacak hiçbir şey yapmadı.

"Sizi rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Alexei.

"Ah, aslına bakarsanız, evet. Bir şeyle meşguldüm de."

"O halde özür dileyerek sizi daha fazla tutmayayım. Ben de bu aralar kendi işlerimden dolayı çok meşgulüm. Yoksa iyi olduğunuzdan emin olmak için çok daha önce uğradım."

"Meşgul müsünüz?" Lydia'nın bir anda dikkati uyanmıştı. "Kuomintang güçleriyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle. Hoşça kalın. Bayan Ivanova."

"Ah, durun bir dakika," dedi Lydia beklenmedik bir şekilde gülümseyerek. "Sizi böyle kapı ağzında tuttuğum için özür dilerim. Ah, ne kadar kabayım. Belki benimle bir fincan çay içmek istersiniz. Herkesin arada bir dinlenmeye ihtiyacı vardır. Öyle değil mi?"

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum."

"Öyleyse, lütfen içeri buyurun."

Genç adamı bir koltuğa oturtmuş ve hakiki Çin porseleninden kulplu bir fincanla çay ikram etmişti, fakat adama ne soracağını bilemiyordu. Lydia, sohbeti döndürüp dolaştırıp askeri meselelere getiriyor, ancak adam her defasında konuyu değiştirerek geçen akşam izlediği Çin operasından falan bahsetmeye başlıyordu. Hatta doğrudan, şehirde gördüğü, Çinliler için Uluslararası Bölge'ye giriş hakkı talep eden komünist afişleri hakkında ne düşündüğünü sorduğunda bile, her zamanki üstünlük taslayan tavrıyla gülerek, "Onlara bu hakkı verirsek, sonra da kulüplerimize ve kroket sahalarımıza girmek isteyeceklerdir," dedi.

Bu adam kendisiyle alay mı ediyordu, yoksa fazlasıyla ciddi miydi? Gerçekten anlayamıyordu. Sesine tembel tembel eğleniyor-muş gibi bir hava vermeye çalışıyordu, ama Lydia aptal değildi. Onu kandıramazdı. Adamın yeşil gözleri, keskin ve dikkatliydi. Çevresindeki bir şeylere bakıyormuş gibi yaparak Lydia'yı izli-yordu. Genç kız, bu adamın kendisiyle bir çeşit oyun oynadığı hissine kapılmıştı. Duygularını belli etmemeye çalışarak çayım yudumla-dı.

Sonra da, "Demek ki seçkin Kuomintang birliklerinin tüm ça-balarına rağmen komünistler, Junchow'da hâlâ aktif durumdalar," diye yem attı Lydia.

"Durum, dışarıdan bakıldığında böyle görünebilir, fakat inanın bana, bu askerler tıpkı sıçanlar gibi nehir kenarındaki her deliğe gi-rip çıkıyorlar ve şu sıralar her yerde Kuomintang bayrağı dalgalanı-yor. Bunun amacı da, insanlara şu anda kimin yönetiminde olduk-larını hatırlatmak," dedi. Ardından yan kapalı gözlerinin arasından gülümseyerek devam etti. "En azından sergilenecek kadar güzel bir bayrak ve asıldığı yerleri parlak renkleri sayesinde biraz olsun şen-lendiriyor."

"Evet, ama siz bu bayrağın renklerinin ne anlama geldiğini bi-liyor musunuz?"

"Onlar sadece renk işte."

"Hayır. Çin'de her şeyin bir anlamı vardır."

Alexei, arkasına yaslanıp kollarını koltuğun kollarına yerleşti-rerek kendisine öyle bir baktı ki, Lydia, *Herhalde genç Çar da kışlık sarayındaki tahtında otururken insanlara böyle bakmıştır*, diye düşündü. Adamın kendini beğenmiş tavırlanna çok sinirlenmişti.

"Öyleyse, beni bu konuda aydınlatın, Bayan Ivanova," diye meydan okudu Alexei.

"Bayrağın kırmızı renkli zemini Çin için dökülen kanları ve çe-kilen acıları temsil eder."

"Peki, beyaz güneş neyi ifade ediyor?"

"Saflığı."

"Ya güneşin arkasındaki mavi fon?"

"Adaleti."

"İlginç. Çin hakkında tanıdığım birçok kişiden daha fazla bilgiye sahip gibisin."

"Junchovv'un Kara Yılanlarının, meclisin kontrolünü ele geçirmek gayesiyle, şimdi hem komünistlere hem de Kuomintang birliklerine karşı savaş açtıklarını biliyorum."

Adamın yeşil gözleri ilk kez büyüyerek bakmıştı. Lydia, *İşte şimdi puan kazandım*, diye geçirdi içinden.

"Bayan Ivanova, siz genç bir Rus kızsınız. Sizin gibi biri Kara Yılanlar meselesini nereden bilebilir?"

"İnsanları dinliyorum. O dövmeyle birçok kişide gördüm. Daha on yedi yaşma bile gelmemiş bir bayan olmam, yaşadığım yerdeki politik meselelerden haberim olamayacağı anlamına gelmez. Ben, sizin görkemli salonlarındaki bütün gün nakış işleyerek evde oturan ya da şampanyasını yudumlayan narin çiçeklerden biri değilim, Alexei Serov. Ben, bu dünyanın içinde yaşıyorum."

Rus genci öne doğru eğildi. Yüzünde biraz önceki alaycı ifadeden eser kalmamıştı. "Bayan Ivanova, inandığınız şeyler için kendinizi nasıl tehlikeye attığınızı gördüm. Kara Yılanlarla herhangi bir şekilde ilişkiye girmekten şiddetle kaçınmalısınız. Şu sıralar her zamankinden çok daha tehlikeliler."

"Neden? Başka bir gelişme mi oldu?"

"Çünkü başlarındaki baba ve oğulun araları bozuldu. Baba, oğlu Po Chu'yu itaatsizliğinden dolayı herkesin önünde kırbaçlamış. Şu günlerde Po Chu kendi çetesini topluyor ve Kuomintang'la anlaşıp onlara müttefik olabilmek için bol bol yaltaklanıp dil döktüyor. Fakat böyle bir ortamda kimseye güvenilmez, çünkü herkes dama taşı gibi sürekli taraf değiştirerek başka birinin aleyhine oyunlar oynuyor."

"Peki, sizce oğlu yönetimi babasının elinden alacak mı?"

"Bilemiyorum. Po Chu çok düşüncesizce hareket ediyor. Daha şimdiden çok fazla soruna yol açtı."

"Biraz açıklar mısınız?"

"Patlayıcılardan bahsediyorum. Geçen hafta Funan vilayetinde patlayıcı taşıyan bir treni sabote etmiş. Kuomintang ordusundan bir yüzbaşının ajanlarından aldığı duyuma göre, kıyamet kopmak üzereymiş. Adamla daha dün konuştum."

"Bu, Çan Kay Şek'in daha fazla birlik göndereceği anlamı mı geliyor?"

"Kesinlikle."

"Bu durumda siz önümüzdeki günlerde, yeni tavsiyelerde bulunmak üzere çok daha yoğun olacaksınız. Yaptığınız iş bu değil mi? Kuomintang birliklerine askeri stratejiler hakkında tavsiyelerde bulunuyorsunuz."

"Doğru."

"Sizin de bu insanların canavar ruhlu savaşçılardan farksız olduğunu düşündüğünüz oluyor mu? Şu Çan Kay Şek denilen adam ülkeyi bir diktatör gibi yönetmeye çalışıyor ve siz de ona yardım ediyorsunuz."

Alexei anında, o sinir bozucu ve yarı alaycı yüz ifadesini takınarak yeniden arkasına yaslandı ve fincanını eline aldı. Sonra içindeki çayın hepsini içtiğini olduğunu hatırlayarak tekrar yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Çin'le ilgili meselelerde dikkat çekecek derecede bilgi sahibi olabilirsiniz, Bayan Ivanova. Fakat bir yönden de acınacak kadar cahilsiniz. Çin de, tıpkı Rusya gibi çok geniş topraklara yayılan bir ülke ve çok çeşitli halklardan ve sınıflardan oluşuyor. Eğer Çan Kay Şek gibi güçlü bir diktatör, onları demir yumruğuyla bir arada tutmasa ilk fırsatta birbirlerinin boğazını keserler. Komünistlerin zihinleri hoş ideallerle dolu; böyle bir ülkede iktidara gelseler

Rjis Cariye

bile, çok büyük hüsrana uğrarlar. Zaten hiçbir zaman hedeflerine ulaşamayacaklar. Önerdikleri çözümler, dikkate alınamayacak kadar basit. Bu durumda evet, Lydia Ivanova, ben tüm gücümle onları saklandıkları delikten çıkarıp tamamen ortadan kaldıracak askeri ve siyasi sistem için çalışıyorum."

Lydia aniden ayağa fırlayarak, "Anlaşılan çok meşgulsünüz. Sizi işinizden daha fazla alıkoymayayım," dedi.

Alexei gözlerini kırıştırdı. Şaşırmıştı. Sonra başını nazikçe öne eğerek, "Tabii ki. Affedersiniz. Geldiğimde, bir uğraşınız olduğunu söylemiştiniz. Şimdi hatırlıyorum," dedi. Sonra ayağa kalktı. Uzun bedeni, kusursuz takım elbisesinin içinde çok zarif hareketlerle ilerliyordu. Baştan aşağı mükemmel ve düzgün olan görünüşüyle bağdaşmayan tek özelliği, kırpık görünümlü kahverengi saçlarıydı.

Lydia, o sırada aniden üzerinde fena halde buruşmuş bir elbise olduğunu fark etti. Saçları da darmadağın olmalıydı. Saçlarını biraz olsun düzeltebilmek için bir elini uzun saçlarına götürecekti ki, hemen o anda vazgeçti. Bu adamın kendisi hakkında ne düşüneceğinin zerrece önemi yoktu. Son derece kaba ve kendini beğenmiş bir adamdı. Üstelik o acımasız diktatörü destekliyordu. *Cam cehenneme*, diye söylendi içinden. Annesi onu evlerinde istememekte çok haklıydı.

Ön kapıya gelince ona paltosunu uzattı ve kendini zorunlu hissettiğinden elini uzatarak, "Hoşça kalın, Alexei Serov. Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim," dedi.

Genç adam elini hemen kavrayıp kendi elinin içine alarak incelemeye başladı. Sırlarını çözmeye çalışır gibiydi.

Bunun üzerine Lydia elini telaşla geri çekti.

Yan yana kapalı göz kapaklarının ardından tembel tembel bakan gözlerini şüpheli bir ifadeyle genç kızın üzerine dikerek, "Annem, Kontes Serova, gelecek hafta bir parti veriyor. Belki bize katılmak istersiniz? Pazartesi saat sekizde. Kesinlikle gelmelisiniz,"

dedi. Sonra hafif alaya bir sesle gülerek, "Oturup birliklerin hareketlerinden konuşuruz," diye ekledi.

Arkasındaki çakıl döşeli yolun üzerinde duran arabasının içinde askeri üniformalı Çinli bir şoför sabırla bekliyordu ve kaputun üzerinde küçük bir Kuomintang bayrağı, buz gibi esen rüzgârda dalgalanıyordu.

Lydia, "Bu konuyu düşüneneğim," diyerek kapıyı kapattı.

Lydia basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarıya koşturdu. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Aceleyle kapıyı açıp odadan içeri girerken bir yandan da konuşuyordu.

"Chang, her şey yolunda. Ben..."

Ve donup kaldı. Yatak boştu. Örtüler kenara sıyrılmıştı. Yorgan da ortalıkta görünmüyordu.

"Chang?" diye seslendi.

Odanın içi çok soğuktu. Buz gibi bir esintinin yanağını tırmaladığını hissetti. Pencere ardına kadar açılmıştı ve perdeler sert rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu.

"Hayır!" diye inleyerek pencere kenarına doğru yürüdü. Korkudan soluğu kesilmişti. Dışarıda, aşağıdaki terasta onun kırılan bedeninden hiçbir iz yoktu. Pencerenin açıldığı soğuk ve kasvetli bahçede yem arayan bir saksağandan başka hiçbir hareketlilik göze çarpmıyordu. Bahçe bomboştu. Üzüntüden göğsü sıkışmaya başlamıştı.

"Chang," diye seslendi, yumuşak bir sesle.

O anda arkasında bir ses duydu. Hızla döndüğünde, kapının kendiliğinden kapandığını fark etti. Kapının arkasında, duvara sıkıca yaslanmış bir şekilde Chang An Lo duruyordu. Açılan kapının arkasına saklanmıştı. Yüzü bembeyazdı. Şeftali rengi yorgana sarınmıştı ve sağ bileğinden aşağıya, zar zor söktüğü bandajın ipi

Rus Cariye

sarkıyordu. Şiş parmaklarının arasında, Lydia'mın bandajları keserken kullandığı makas vardı. Savunma silahım, uzun ağızlarından bir kama gibi kavramıştı.

Theo kendini ölü gibi hissediyordu, ama aynaya baktığında bir gün öncesine göre çok daha canlı göründüğünü fark etti. Gardırobundaki en şık giysi olan ince çizgili koyu gri takımını giymiş, en sevdiği çizgili ipek kravatını takmıştı. Sert ve dimdik duruyordu. İşte şimdi gerçek bir iblis yabancıya benzemişti. Feng Tu Hong bugün karşısında bir düşman görecekti. Hem de kendisini kontrol edebilen bir düşman.

Morris Crovvey marka arabasını Çinlilere ait bölgenin arka sokaklarından birine park ederek, üstü başı pislik içinde olan bir sokak çocuğuna, onun yokluğunda arabasına göz kulak olması için birkaç bozuk para fırlattı ve meydana doğru yokuş yukarı tırmanan insan kalabalığının arasına karıştı. Keskin rüzgâr herkesin saçını başını dağıttığı için, insanlar başlarını bambudan örülmüş şapkalarının altına saklayıp eğilerek yürüyorlardı. Theo, yüzünü bilakis rüzgâra doğru kaldırdı ve kısa bir süre sonra gözlerinin arkasındaki feci ağrının geçmeye başladığını hissetti. Bugün gözlerini her zamankinden daha açık tutması gerekiyordu. Gevezelik ederek yürüyen kalabalığı hafifçe iteleyerek kendisine yer açtı. Kıvrılıp bükülmüş bir ejderha şeklindeki kemerin altından geçip her yanı açık olan meydana doğru ilerlerken, topluluğun arasındaki *tek fanqui'nin* kendisi olduğunu fark etti. Bu arada kendisine yöneltilen düşmanca bakışlara hiç aldırış etmedi. Onun yüzleşeceği tek kişi Feng Tu Hong'tu.

"Afedersiniz, saygıdeğer beyefendi, ama bugün burada olmanız pek akıllıca bir davranış değil."

Omzunun yanında ufak tefek, şık giyimli bir adam konuşuyordu. Üzerinde safran rengi bir rahip cüppesi vardı ve tıraşlanmış

kafası, daha yeni yağlanmış gibi parlıyordu. Yoğun bir şekilde ardıc kokuyordu ve gülümseyen yüzü bir ay çiçeği kadar huzur vericiydi.

Theo hafifçe eğilerek adamı selamladıktan sonra, "Ben, bizzat kendisinin emri üzerine meclis başkanıyla görüşmek için burada bulunuyorum," dedi.

"Ah, öyleyse emin ellerdesiniz."

"Orası şüpheli."

"Hiçbir şey kesin değildir. Sadece gerçeğe inananlar ve doğru olduğuna inandıkları yoldan dönmeyenler gerçek uyanışı yaşayacaklardır."

"Teşekkürler, dindar kardeşim. Bu söylediklerini hiç aklımdan çıkarmayacağım."

"Qing Qui Guang Chang." Dört bir yanı açık alanın girişinde, "Açık El Meydanı" anlamına gelen bu yazı vardı. Theo, bu ismin meydana hiç uymadığını düşündü; çünkü birazdan onun huzuruna çıkacak olan eller, korkudan sımsıkı kapanacaktı.

Meydan parke taşlarla kaplıydı ve etrafı çayevleri ve çeşitli dükkanlarla çevrelenmişti. Tüm bu yapıların girişinde canlı kırmızı renkte bayraklar rüzgârla dalgalanıyordu. Meydanın bir tarafım tamamen işgal eden rengârenk tiyatronun giriş kapısı, üst kısmına allın suyuna batırılmış, ürkütücü bir fildişi oturtularak kemerli hale getirilmişti. Her şey pırıl pırıl ve süslüydü ve çatıların kıvrımlı saçaklarının altında hep birlikte sallanıyormuş gibi görünüyordardı. Ayrıca çatıların üzerine Tannlara sunmak üzere hazırlanmış, tuhaf şekilli tılsımlar yerleştirilmişti. Kafes kuşlarının ve güneydeki şehirlerden gelen baharat çuvallarının sergilendiği pazar bugün için yerinden kaldırılmış, onun yerine tiyatronun büyük giriş kapısının önüne, iki metre genişliğinde, yarım metre yüksekliğinde, ahşaptan yapılmış küçük bir platform kurulmuş, üzerine de simsiyah, geniş bir koltuk yerleştirilmişti. İşte bu koltukta Feng Tu Hong oturuyordu.

Theo hemen onun yan tarafında durdu.

Meraklan yüzlerinden okunan heyecanlı bir sürü insan, meydanın ortasını boş bırakarak kenarlara dizildiler. Çok kısa ve dramatik bir an için de olsa, günlük sıkıntılardan sıyrılıp eğlenmek pahasına, tarlalarını, iş yerlerini, hatta mutfaklarını bırakarak uzun ve zorlu bir yürüyüşün sonunda buralara kadar gelmişlerdi. Onlar cezbeden, bu meydanda sergilenen güç gösterisiydi. İçinde yaşadıkları sürekli değişen zorlu dünyada, bir şeylerin aynı kaldığını görmek onların kendilerine ve yanlarına olan güvenini tazeliyordu. Theo, bu hissi yüzlerinden okuyabiliyordu.

Feng bir parmağını havaya kaldırdı. O anda uzak bir köşedeki kalabalık ikiye ayrıldı ve gri üniformaları ve cilasız çizmeleriyle bir dizi asker, uygun adım yürüyerek meydandan içeri girdi. Bunlar Kuomintang askerleriydi. Meclis başkanı selamladıktan sonra, kendi aralarında farklı bir alan oluşturarak yüzlerini halka doğru döndüler. Ellerindeki tüfekler diken gibi parlıyordu. Theo, onların ne sebeple buraya geldiklerini düşünmektense, boş bakışlı genç yüzlerini incelemeye karar vererek özellikle fazlasıyla dik duran ve aşırı kibirli tavrı gizlemeyi başaramayan tek bir askere odaklandı. Sanki VVhampoa'daki Çan Kay Şek askeri akademisinden yeni mezun olmuş gibi pınl pml ve taptaze görünüyordu.

Askerlik, Batı'daki abartılı konumunun aksine, Çin'de geleneksel olarak mütevazı kabul edilen bir meslekti; fakat Theo, Çan Kay Şek'in yeni mezun erlerinde büyük bir değişiklik fark etmişti. Yaptıkları işe inanmalarını sağlamak için vücutları kadar beyinleri de eğitilmiş ve inançla donatılmıştı. Ayrıca oldukça iyi maaş alıyorlardı. Çan Kay Şek, kesinlikle akıllı bir adamdı. Theo, ona başından beri hayranlık duymuştu. Fakat onun yönetiminde, Çin'in kalkınmasının ve gelişiminin çok yavaş olacağından endişe ediyordu. Chiang, esasen muhafazakâr görüşlüydü. Her ne kadar şu günlerde sahte tavırların arkasına saklanıp devrim sözleri veriyor olsa da, aslında her şeyin olduğu gibi kalmasından yanaydı. Her şeye rağmen

bu genç askerin yüzü, liderine karşı duyduğu kör bir inançla parlıyordu. Sonuçta bu da Çin için iyi bir gelişme olmalıydı.

"Tiyo VVillbee."

Theo, bakışlarını isteksizce Feng'e doğru çevirdi. İri cüsseli adam, başkanlara özel tören kıyafetini giymişti. Üzeri mavi satenden nakışlarla işlenmiş altın rengi kapitone tunik, onu her zaman-
kinden daha dört köşe ve hantal göstermişti. Ayrıca adamın boğa kafası büyüklüğündeki başının üzerine de uzun, süslü bir şapka kondurulmuştu. Bu biçimsiz şey Theo'ya, asılan bir hâkimin başına geçirilen siyah idam başlığını anımsatmıştı.

"İlk adamı izle," diye seslendi Feng.

Theo ilk önce adamın ne demek istediğini anlayamadı, fakat yavaş yavaş davul sesleri duyulmaya ve her köşeden safran rengi cüppeler giymiş rahipler çıkıp huzursuz kalabalığı uyaran acıklı bir sesle, uzun borularına üflemeye başlayınca, Feng'in ne demek istediğini anladı. Sekiz kişilik bir mahkûm grubu birbirlerine zincir-
lenmiş bir halde meydanın ortasına getiriliyordu. Elleri deri sırm-
larla arkalarından bağlanmıştı ve hava buz gibi soğuk olduğu halde gömlekleri üzerlerinden çıkarılmıştı. Hepsinin belden yukarısı çıp-
laktı. Bir kişi hariç. O da bir kadındı. İkinci sıradaydı ve Theo onu görür görmez tanıdı. Büyük bir bağlılıkla yüzünü kedinin pis tüy-
leri arasına gömen bu uysal çehreyi nasıl unutabilirdi? Bu, ilk gün bindiği gemide Yeev'ai'yi kendisine veren kadındı. Hemen önünde, bıçağına rahatça hükmeden gemi kaptam duruyordu. Arkalarında dizili duran altı kişi de yine aynı gemidendi.

"Görüyor musun?" diye sordu Feng.

"Görüyorum."

Theo neler olacağını biliyordu. Daha önce de böyle bir sahneye tanık olmuştu, fakat bu, birazdan olacakları izlemesini kolaylaştırmıyordu. Mahkûmlar, gri üniformalı yüzbaşı tarafından diz çöktürüldü. Daha sonra hepsi birlikte başkanın önünde yerlere kapandılar.

Bu sırada, Feng taş gibi ifadesiz bir yüzle oturmaya devam etti.

Elinde kavisli, uzun bir kılıç tutan iri yan bir adam, heybetli bir tavırla meydanın ortasına doğru yürüyünce kalabalıktan beğeni dolu bağış sesleri yükseldi. Hızını ve hünerini sergilemek için kılıcını birkaç kez başımn etrafında döndürdü. Bu gösteri, çocuk yaştaki iki mahkûmun ağlayıp merhamet dilenerek yalvarmaya başlamasına sebep olmuştu. Theo, onlara bağırarak son nefeslerini boşa harcamamaları söylemek istedi. Kılıç havalandı ve sırayla üç boynun üzerine indi. Kanlar dört bir yana fışkırmaya başlayınca, izleyicilerin korkudan nefesleri kesildi. Aniden siyah kafalarla hınca hınç dolu kalabalığın arasından bir kadın öne fırlayarak Feng Tu Hong'un sandaletli ayaklarına kapamp hırsla bileklerini öpmeye başladı.

"Çekin şu fahişeyi üzerimden," diye bağırdı Feng, kadına sert bir tekme savurarak.

Bunun üzerine bir asker elini aşağı uzattı ve izleyenlerin görebilmesi için kadını saçından tutup ayağa kaldırdı. Genç, güzel bir kadındı, fakat umutsuzluktan tükenmişti. Bir anda çılgılık çılgılığa bağırmaya başlamasıyla, kadın mahkûm alını parke taşlardan kaldırarak, "Ying, benim sevgili kızım," diye haykırdı ve anında boğazına bir dipçik darbesi indi.

"Lütfen, yalvarırım size, yüce ve saygıdeğer başkanım. Ne olur, annemi babamı öldürmeyin. Benden ne isterseniz yaparım. Köleniz olurum. Yalvarırım size ulu..."

Asker, genç kadının daha fazla konuşmasına izin vermedi ve onu Feng'in önünden çekip sürüklemeye başladı.

"Bekle," diye bağırdı Feng. Sonra kucağında duran fildişi rengindeki antika bastonu kaldırıp yüzbaşıya işaret etti. Subay, gerilmiş bacaklarıyla yürüyerek başkana olan düşmanlığım gizlemeye gerek duymadan platforma yaklaştı.

"Mahkûmların arasındaki yaşlı cadıyı hücreğine geri götürün. On gün orada kalsın. Sonra da bırakın gitsin," diye emretti Feng.

Ardından genç kadının beklediği yöne doğru elini salladı ve koltuğunun arkasında duran hizmetkârlardan biri onu alıp götürdü. Genç kadın artık ağlamıyordu. Sadece titriyordu. Yüzbaşı eğilerek Feng'i selamladı ve emri hemen yerine getirdi. Yüzü yaptığı işten duyduğu memnuniyetsizlikle gerilmişti. Kadın mahkûm derhal meydandan dışarı çıkarıldı.

Theo, Feng Tu Hong'a doğru yaklaşarak, "Sana güzel bir para teklif edersem, mahkûmların geri kalanı için de ayru şeyi yapar mısın?" diye sordu.

Feng, ağzındaki üç altın dişi meydana çıkaran şiddetli kahkahalarla dizlerine vura vura gülmeye başladı.

"Ah, onlar için yalvarabilirsin, VVillbee. Hatta bu çok hoşuma gider. Teklifini düşünüyormuş gibi de yapabilirim. Ama yine de cevabım olumsuz olacaktır. Onların hayatım sadece tek bir bedel karşılığında satın alabilirsin."

"Nedir o?"

"Kızım."

"Canın cehenneme."

"Sen *bir fanqui*'sin ve kötü bir rüya görmüş gibi titriyorsun. Bugün yedi adamın ölmesine sebep oldun. Bu yüzden sanırım bu gece pek uyuyamayacaksın."

"Hayır, Feng Tu Hong, yanılıyorsun. Annesinin kolları arasındaki bir bebek gibi uyuyacağım, çünkü beni saran kollar Li Mei'in kollan olacak. Ayrıca dudaklarımın arasındaki meme de, yine senin kızının memesi olacak."

"Dilerim bu gece yarasa kanatlı ejderler etini kemiğini sömürür, seni pis ağızlı şeytan dölü."

"Beni dinle, Feng. Bugün buraya, hiçbir şeyin beni Li Mei'i bırakmaya ikna edemeyeceğini anlatmaya geldim. Anlıyor musun? Li

Mei bir daha asla senin evine geri dönmeyecek. Onun her şeyiyle ben ilgileneceğim."

"O senin fahişen ve bu yüzden de atalarının adım lekeliyor. Bizi rezil ediyor."

"Neden Feng adını bırakıp annesinin adı olan Li adını aldı biliyor musun? Çünkü onunla aynı ismi taşıyan sen, günahkâr ticaretinle onun adım lekeledin. Babasının her geçen gün daha fazla insanın hayatını afyon dumanlarıyla ve tükenmek bilmeyen zorbalığıyla heba ettiğini duydukça, bunun ağırlığı altında eziliyor ve doğru yoldan ayrılmamak için ne yapması gerektiğini sorguluyor."

"Afyon *yabancı* pisliğidir. Onu bizim kıyılarına ilk olarak sizler getirdiniz ve bize onunla ticaret yapmayı öğrettiniz. Ve şimdilerde nakliye işi, Mason'ın devriye gemilerine müdahalesi olmadan devam ediyor. Adamlar, her gece yelkenlilerimizin peşine düşüyorlar. Bu durumda daha fazla adamın yakalanacak ve Açık El Meydanı'nda birer birer idam edilecek olması senin suçun."

"Hayır, Feng. Onların kanı senin ellerine bulaşıyor. Benimkilere değil."

"Ah, Tiyo VVillbee, ama sen onları kurtarabilirsin."

"Nasıl?"

"Gece işine geri dönerek,"

"Hayır."

"Öyleyse yeminle söylüyorum ki, o insanların öbür dünyadan gelen çılgınları, hapishanedeki hücrende bile sana hiç rahat veremeyecek."

"Hapishane mi? Dur bir dakika. Şu adi herif Mason'la mı konuşun yoksa?"

"Ah, evet. Kesinlikle bu şerefe nail oldum. Onunla tek başına anlaşma yapamayacak olmam beni üzüyor aslında. Ah, bu arada Mason, şu sizin Sir Edvvard'la konuşup beş para etmez kelleni ona teslim etmeyi düşünüyor. Söyle bana, Tiyo VVillbee, sen hapse girince Çinli fahişene kim bakacak?"

Kar yağıyordu. Beyaz tüylere benzeyen kocaman kar tanecikleri, gökyüzünden aşağı yuvarlanarak kaldırımları iyice kayganlaştırmıştı. Lydia, dışarıdaki işini bir an evvel bitirip eve dönmek için acele ediyordu. Fakat bunun sebebi kar yağışı değil, Chang An Lo'ydu, çünkü onu evde tek başına bırakmaktan nefret ediyordu.

ilk önce terzi salonuna giderek, "Bunu onarabilir misiniz?" diye sordu.

Madam Camellia, yeşil elbiseyi kaldırarak onun üzücü derecede parçalanmış haline baktı. Bu sırada gözlerinde bir annenin üzgün ve ümitsiz çocuğuna bakarken hissedebileceği türden bir şefkat vardı. Sonunda, "Elimden geleni yapacağım, Bayan Ivanova," dedi.

Lydia da, "Teşekkür ederim," diyerek salondan çıktı.

Sonra vitrininde bir dizi mavi, kırmızı ve amber renkli, kulplu şişeler bulunan Glebe Caddesi'deki eczaneye gitti. Evdeki bandajlar bitmek üzereydi ve daha fazla iyotlu antiseptik ve borik asite ihtiyacı vardı. Bay Hatton'ın dükkânından çıktığında caddeler bembeyaz olmuştu ve arabalar çatılarında kalın kar tabakalan birikmiş bir halde, yavaş ve temkinli bir şekilde yol alıyorlardı. Lydia, Wellington Caddesi'nden aşağı inip köşedeki büfeye doğru koştururken, yumuşacık kar taneciklerinin yanaklarını okşadığını hissetti ve birkaçı kirpiklerine tutununca da gözlerini kırıştırdı. Büfeden bir karton kupa dolusu sıcak erişte ve *bai cai* satın aldı, onu kahverengi bir kese kâğıdıyla güzelce paketledi. Sonra doğruca evinin yolunu tuttu.

"Lydia Ivanova."

Tedbirli bir şekilde başını kaldırdı. Yeni ikametgâhı olan Ebury

Meydanı'nın köşesi görünüyordu ve orada, büyük çınar ağaçlarından birine yaslanmış halde duran iri yarı figür Liev Popkov'dan başkası değildi.

"Liev," diye sevinçle haykırarak ona doğru koşmaya başladı.

Liev, arkasındaki ağaç gövdesi kadar sağlam bir şekilde durarak kollarını açtı ve Lydia'yı hararetle kucakladı. Tüylü bir mamut tarafından yutulmak gibi bir şeydi bu.

"Teşekkür ederim, Liev, *spasibo*, çok teşekkür ederim," diye fısıldadı Lydia, başını onun geniş göğsüne yaslayarak.

Yanağım paltosuna dayamıştı. Rıhtımdayken Chang'i yağmurdan koruyan paltoydu bu. Islak, soğuk ve sertti, ama Lydia bunu hiç umursamadı. Dev Rus'u tekrar gördüğüne gerçekten çok sevinmişti. Sıcak yemek paketini elinden bırakmadan, kollarını onun boyuna dolayarak sıkı sıkı sarıldı. Birdenbire içinde beklenmedik bir duygu patlaması oldu. İçine atıp bastırdığı tüm acılar, sinirlerinin gevşemesiyle bir yolunu bulup yüzeye çıkmıştı. Kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Sanki kemikleri erimişti ve Liev Popkov onu göğsünde tutmuyor olsa, bacakları onu taşımayacak ve olduğu gibi yere yığılacaktı.

Kar taneleri çevrelerinde oynasırken, Popkov yumuşak ve rahatlatıcı bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

Duygu sağanağı geldiği gibi aniden duruluvermişti. Lydia kemiklerinin normale döndüğünü hissederek Liev'e daha sıkı sarıldı. Sonra birkaç adım gerileyerek hafifçe gülümsedi.

"*Luchshye?*" diye sordu. *Şimdi daha iyi misin?*

"*Gorazdo luchshye*. Çok daha iyiyim."

"Güzel."

Hepsi buydu işte. ikisi de biraz önce yaşadıkları duygusal yakınlaşmadan bahsetmeye çekiniyordu.

"Benimle beraber eve gelip Chang An Lo'yla tanışır mısın? O da sana... sana teşekkür etmek istiyor," dedi Lydia. Konuşurken hâlâ doğru Rusça kelimeyi bulmakta zorlanıyordu.

"Demek hâlâ ölmedi?"

"Hayır. O yaşıyor. *Poydiom*. Haydi gel."

"Hayır, Lydia Ivanova. Senin Çinlinle hiç ilgilenmiyorum."

"O halde ona neden yardım ettin?"

Liev omuzlarını silkerek, "Senin için," dedi. Sonra da cebinden bir tomar kâğıt para çıkarıp onun palto cebine koydu. Lydia, bunun iki yüz dolarlık yardım bedeli olduğunu biliyordu.

Hemen, "Hayır, Liev. Bu para senin," diye itiraz etti.

"Paranı istemiyorum."

"Ama bana gerçekten çok yardım ettin. Anlayamıyorum. O zaman neden limanlarda benimle dolaşarak hayatını defalarca riske attın?"

Çenesini öne çıkannca siyah sakallan seğirmişti. "Çünkü sen General Nicholai Sergei Ivanov'un torunusun," dedi ve pençeye benzeyen kocaman elini, kürklü şapkasının kenarına götürerek selam durdu.

"Ne?"

"Sana hizmet etmek benim için bir onurdur."

"Dur bir dakika. Yani sen şimdi büyükbabamı tanıdığım mı söylüyorsun?"

Liev cevap vermeye fırsat bulamadan, havada bir patlama sesi duyuldu. Dalga dalga yayılarak Lydia'nın kaburgalarını bile titreten, çok şiddetli bir patlamaydı bu. Şehrin merkezinde, karla kaplı çatıların üzerinden sütun halinde kapkara bir duman yükseldi ve gökyüzündeki yoğun bulutlarla birleşti.

Liev Popkov, anında, "Bomba sesi bu," diyerek Lydia'yı uyardı. "*Bomba*. Hemen evine git. Bı'sfra."

"Dur bir dakika," diye seslendi Lydia.

Ama Liev çoktan yola koyulmuştu. Uzun, hantal adımlarla caddeden aşağı yürüyordu. Lydia da dönüp evine doğru koşmaya başladı.

Chang, genç kızın çok korkmuş bir halde döneceğini zannetmişti, fakat Lydia hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Arkadaşın Alexei Serov doğru söylüyormuş," dedi. "Bombalar patlamaya başladı."

"Duydun mu?"

"Bütün Junchow duydu."

Lydia, Chang'i imrendiren bir enerjiyle odaya girmişti. Yüz ifadesinde korkudan eser yoktu. Hatta hayat dolu bir telaş içinde kor gibi parlıyordu. Yanakları pembeleşmişti ve gözleri ışıldıyordu. Gerçekten çok çarpıcı bir kızdı Lydia.

"Lydia, odayı sallıyorsun," dedi gülümseyerek. "Bombadan bile çok."

Genç kız, bir an ne diyeceğini bilemeyerek tereddütle Chang'in yüzüne baktı. Sonra alev kırmızısı saçlarını ona doğru savurarak gülümsedi. "Bu çatışmalar bizim işimize gelir. Birbirleriyle savaşırken bizimle uğraşmazlar."

"Bu odanın dışında da bir dünya var. Bunu göz ardı edemezsin, Lydia."

"Hayır, ama en azından bugün kulak asmayabilirim," diyerek gülümsedi. "Haydi, bundan ye şimdi."

Chang sık sık rüya görüyordu. Hep ateşle ilgili rüyalar, bazen de Alevler bazen Lydia'nın saçlarında parlayıp titreşiyor, bazen de kanının içine işleyip onu yakıp kavuruyordu. Acının ve nefretin ateşi bir araya gelerek onu tüketiyordu.

O sırada, "Chang An Lo," diye seslendi Lydia.

Aniden gözlerini açtı ve içgüdüsel olarak vücudunu kaçırmaya çalıştı. Bir el yüzüne doğru geliyordu. Hayır, hayır bu cildine dokunan şey, sadece serin, hoş kokulu, ıslak bir bezdi. Tıslayan kıpkırmızı bir ocak demiri değildi.

"Tamam, geçti," diye fısıldadı Lydia. "Yine kâbus görüyordun."

Chang'in kalp atışları hızlanmıştı. Midesinin bulandığını **İlm**lerek kusma isteğini bastırmaya çalıştı. Kızın gözünde tüm itibarını yitirmiş olduğunu biliyordu. Gerçekten çok zayıf ve çaresizdi, Şerefi de eti ve kemiğiyle birlikte onu bırakıp gitmişti. Ama yine de eriş-teleri yatağın üzerine kusmayı ve sonra da Lydia'mn çıkardıklarını temizlemesini izlemeyi reddediyordu.

"İşte, haydi al. Biraz iç bundan. İyi gelecek."

Lydia dudaklarına bir fincan dayamıştı. Bir yudum alınca, Çin bitkilerinin acı tadı bütün ağzına yayılıverdi. Kısa bir süre sonra bitki çayı etkisini göstermiş, hem ateşle dolu kâbuslar, hem mide bulantısı sona ermişti. Çaydan bir yudum daha aldı. Artık onunla konuşmasının zamanı gelmişti.

"Lydia," diyerek söze başlayacak oldu, fakat Lydia, "Şşşt, ko-nuşma, dinlenmen lazım," diyerek lafı ağzına tıkadı. "İstersen sana yine kitap okuyayım."

"Shere Khan'ın hikâyeleri biraz ağırdır, ama Mulan'm hikâye-sini okumalısın. Çin kitabelerinde çok önemli bir yeri vardır. Bence ondan hoşlanırsın, çünkü sana çok benziyor."

"Cılız, perişan bir zavallı, demek istiyorsun herhâlde," dedi Ly-dia ama gülümsüyordu.

"Hayır, hiçbir tehlikeden korkmayan, cesur bir kahraman o."

Genç kızın bir anda yüzü kızarmıştı. Pembe yanaklarını bir tutam saçın arkasına saklamaya çalıştı. Sonra birden parlayan bir öfkeyle, "Sen benimle alay ediyorsun, Chang An Lo. Söylediklerine dikkat et, yoksa köpek balığı safrası gibi kokan bu çayı ya da bunun kadar pis kokan bir şeyi başından aşağı boşaltırım/' dedi.

Chang, genç kızın kocaman açılmış, sıcak bal rengi gözlerinde-ki meydan okuma ifadesine şaşkınlıkla baktı. Onunla alay ettiğini nasıl düşünebilirdi?

"Lydia, benim artık yürümem gerekiyor," dedi.

Ve yürüdü. Tabii buna yürümek denirse. Ağırlığım işe yaramaz bacaklarına değil, olduğu gibi kızın üzerine vermek zorunda kalmıştı. Çünkü sadece ayakta durmaya çalıştığı anda bile, halsiz bacakları onu taşıyamamış ve tüm vücuduyla yere yığılıvermişti. Kendisini, midesindeki erişteler kadar zayıf ve kırılgan hissediyordu. Gerçekten utanç verici bir durumdaydı.

Lydia, bu süreci kolaylaştırmak için derhal birkaç önlem aldı. İlk önce annesinin yeni kocasına ait uzun, çizgili gömleklerden birini getirip hemen onun üzerine geçirdi. Gerçi gömlek zayıf bedenine çok büyük gelmişti, ama boyu baldırlarına kadar uzandığı için, kendisini daha edepli hissettirmişti. Kumaşın lavanta koktuğunu fark ederek şaşırınca, Lydia, "Birçok kişi giysilerinin güzel kokması için gardırobunda lavanta kesesi bulundurur," diye açıklama yaptı. Daha sonra genç kız, ikinci bir önlem olarak içerideki hava biraz daha ısınsın diye gaz ocağının ikinci kısmını da yaktı. Böylece Chang'ın kasları daha az gerginleşecekti. Ve son olarak da, bir kolunu onun beline dolayarak onu yataktan kaldırdı ve kendisine doğru çekerek vücuduna yapıştırdı. Şimdi çok doğal bir şekilde, bir bütünün iki yarısı gibi olmuşlardı.

Chang, bir kolunu onun omuzlarına atarak ayaklarını sürümeye başladı. Sonra ayaklarını beraberce sürükleyerek sırayla kapıya, pencereye ve ocağa kadar gidip geri döndüler. Lydia, ona yardımcı olmaya çalışarak sürekli komut veriyordu. *Yürü. Ayağına dikkat et. Devam. Önce topuk, sonra ayakucu. Tamam şimdi kaldır.* Fakat dayanılmaz derecede ağır ilerliyorlardı. Chang'ın başı gri sarmallar halinde dönmeye başlamıştı. Hatta ara ara görüşünü tamamen kaybediyor, önünde karanlıktan başka bir şey göremez oluyordu, ama her şeye rağmen yılmadan yürümeye devam etti.

"Yeter artık," dedi Lydia daha fazla dayanamayarak. "Yoksa kendini öldüreceksin."

"Kaslarım çok zayıf, Lydia. Onları güçlendirmem lazım," diye cevap verdi Chang. Sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu.

"Kendini tekrar hasta edeceksen benim seni iyileştirmeye çalışmamın ne anlamı var?"

"Duramam, Lydia. Zaman daralıyor."

"Ama durmak zorundasın. Lütfen, Chang. Bak, bir saat dinlendikten sonra bir daha deneriz, tamam mı?"

"Uyuyakalırsam beni uyandıracaksın ama?"

"Peki, söz."

Bunun üzerine, Chang çökercesine yatağın üzerine yığıldı ve hemen o anda ateşten bir tünelin içine doğru kayıp gitti.

"Bir ziyaretçin var, Chang An Lo. Sana misafirliğe gelmiş."

Chang, daha gözlerini bile açmadan, elini örtülerin altındaki uzun bıçağa doğru kaydırmıştı. Lydia'nın, Kuomintang hakkında bilgisi olan, Rus ziyaretçisinin gelişinden sonra, genç kızdan kendisine mutfaktan bir bıçak getirmesini istemişti. Eğer gelen yine o adamsa, onunla dövüşmeden ölmeye hiç niyeti yoktu.

"Haydi, merhaba de."

Chang, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp kaşlarını çatı. Sonra da gülümsedi. Bu tilki kızın ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Beş dakika sonra bile ne yapacağını kestirmek imkânsızdı. Şu anda kucağında beyaz bir tavşanla, yatağın yanında duruyordu. Hayvanın pembe burnu, odamn içinde Çin bitkilerinin kokusunu aldığı için çılgın gibi seğiriyordu ve gözleri heyecandan iri iri açılmıştı, fakat genç kızın kucağında mutlu mutlu oturuyor, hiçbir kaçma girişiminde bulunmuyordu.

"Haydi, Sun Yat-sen'e merhaba de," dedi Lydia gülümseyerek.

"Sun Yat-sen mi? Ah, hayır olamaz. O, devrimci Çin'in babasıdır. Çok önemli ve soylu bir adamdır. İsmi sefil bir hayvana vermekle onun hatırasına hakaret ediyorsun," diye itiraz etti Chang.

"Hayır, hayır. Saçmalama. Ona ne cüretle sefil dersin? Baksana

şuna, o şahane bir tavşan. Aynı ismi taşıdığı kişiye ancak onur verir."

Bunun üzerine Chang, hayvanı alıcı gözüyle incelemeye başladı. Gerçekten de çok hoş bir cinse benziyordu ve tüyleri güneş ışığının altında kar taneleri gibi ışıldıyordu. Chang, karşısındaki hayvanın sağlıklı görünüşüne ve onun kollan arasındaki duruşuna imrenmişti.

"Güzel. O halde, sizi saygıyla selamlıyorum, Sun Yat-sen," diyerek küçücük hayvanı başıyla selamladı. "Sizi burada, yanıbaşım da görmekten dolayı onur duydum, ama yine de sizi bir gün tabakta görmeyi umuyorum. Yaranızda barbekü sosu ve zencefil kökü de olsun mümkünse."

"Chang!" Lydia, öfkeyle parlayan gözlerini üzerine dikmişti.

Chang, onun yüzüne baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

En zorlu saatler gece olunca başlıyordu. Lydia, onu uzun karanlık saatler boyunca uykuya yatırmadan önce mutlaka ellerindeki bandajları değiştiriyor ve göğsündeki yanıklara yara lapası sürüyordu. Chang, bu sırada canının ne kadar çok acıdığını ya da bu işlem sonrasında gözleri kapalı olduğu halde ne kadar uyanık kaldığını ona hiç belli etmiyordu.

Aslında acı o kadar da kötü bir şey değildi. En azından Po Chu'yu bir süre olsun kafasından atmasını sağlıyordu.

Lydia, sandalyeye oturup başını kuş tüyü yorganın üzerine dayadı. Karanlığın içinde onu ancak belli belirsiz bir siluet olarak görüyor olsa da, başının nazik ağırlığım kalçalarının üzerinde hissedebiliyordu. Örtülerin altında, bıçağın yanında duran sağ elini yavaşça dışarı çıkardı. Lydia'yı bu elindeki kalın bandajlan çıkarmaya ikna etmiş, bunun yerine ince bir gazlı bez bağlamasını istemişti. Böylece geri kalan üç parmağının uç kısımları ve başparmağı açıkta kaldığı için,

elini rahatça hareket ettirebiliyordu. Ayrıca Lydia'nın eczaneden aldığı sülfür, iltihabın çoğunu dışarı atmıştı ve kurtlardan kurtulalı da çok olmuştu. Sonuçta eli artık neredeyse normal haline kavuşmuştu ve bir şeyleri rahatlıkla kavrayabiliyordu.

O gece, kümeden tavuk çalan bir hırsız gibi kızın saçlarından bir bukleyi çabucak çalıverdi. Saçları o kadar canlı görünüyordu ki, bıçakla ensesindeki lülelerden birini keserken kızın acıyla bağıracağını zannetti, ama neyse ki korktuğu başına gelmedi; genç kız sadece uykusunun içinde mırıldanmakla yetindi. Chang, kızın o sırada ne rüya gördüğünü çok merak etti. Bukleyi yatak şiltesinin altına sıkıştırarak sakladıktan sonra, genç kızın saçlarını tüy gibi hafif bir dokunuşla okşamaya başladı. Bunun üzerine Lydia tekrar mırıldanarak, oturduğu sandalyede kıpırdandı. Chang, parmaklarını kızın dudaklarına doğru kaydırды. Şimdi nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Aldığı olağanüstü hazla gözlerini kapattı. Daha sonra parmaklarını bir tutam saç teline doladı, fakat bunların hiçbiri onu tatmin etmeye yetmemişti. Ona karşı duyduğu ihtiyaç, göğsünün içinde büyüyen bir mağara gibiydi. Ellerinden koltuk altlarına kadar yayılan acı sinyallerine aldırmadan, yorganı kaldırdı ve onun tüm vücudunu yatağın üzerine doğru çekip, tekrar örttü. O anda heyecandan nefesini tuttu. Neyse ki uyanmamıştı. "Elbiseyi berbat ettim," diye mırıldanınca, Chang gülümsedi. Hemen sonra kızın nefesi yavaşlamış, sakinleşerek düzene girmişti.

"Uyanık olsa da kızmazdı zaten," dedi kendi kendine. Vücutları arasında kalın bir battaniyeyle, çarşaf vardı. Ayrıca kız, baştan aşağı giyinikti. Bu yüzden durumları uygunsuz sayılmazdı. Öte yandan çok iyi biliyordu ki, kızın annesi onları bu halde bulsa, onu öldürebilirdi. Bu da, aslında uygunsuz bir vaziyette olduklarını anlatıyordu. Fakat o anda kızın vücudunun kendi bedenini saran sıcaklığı son derece doğru ve doğal geliyordu. Lydia, onu iyileştireceğini söylerken yanılmamıştı. Ama onu iyileştiren, verdiği bitkiler

R11s Cariye

ya da ilaçlar değil, kızın kendisiydi. Genç kızın kendine has mis gibi kokusu, damarlarına kadar işleyip kanım temizlemişti. Bunu net bir şekilde hissedebiliyordu.

Karanlığın içinde onu bir koluyla sararak yanağından öptü.

Vücudunun iliklerine kadar ısındığının farkındaydı, fakat ancak sabahın ilk ışıkları altında kedi gibi gerindiğinde, nerede yatıyor olduğunu anladı. Yine onun yatağındaydı. Gözlerini açtığında, onun yüzünü kendisinininkinin sadece birkaç santim uzağında kendisini seyrederken buldu. Bu da ikinci kez oluyordu.

"Günaydın," dedi Chang, tatlı bir sesle.

"Merhaba. Ben buraya nasıl geldim?"

"Uyuman gerekiyordu. Ama sandalye tepesinde rahat uyuyamazdın ki. Daha iyi misin şimdi?"

"Evet, çok daha iyiyim. Ya sen? İyi uyuyabildin mi?"

"Evet."

Lydia, onun yalan söylediğini biliyordu, fakat onun yatağmda böyle sırtüstü yatarken onunla çatışması çok tuhaf olurdu. Chang, bir elini uzatıp kısa bir an için kulağına dokundu ve elindeki şişliğin azaldığını fark ederek kulağına bir kez daha dokunmak istedi. Kulağına, yüzüne ve o anda istediği her yere dokunmak için inanılmaz bir arzu duydu. Lydia, bu kadar yakından bakınca, Chang'ın sakallanmn hafifçe uzadığını fark etti. Fakat sakalları Alfred'inki gibi sert değil, yumuşacıktı. Chang'ın göğsündeyse hiç tüy yoktu. Lydia, bu pürüzsüzlükten hoşlandığına karar verdi.

Sonra hiç konuşmadan birbirlerinin gözlerine baktılar. Aralarında çok doğal ve rahatlatıcı bir sessizlik oluşmuştu. O an odaya hâkim olan atmosfer, perdenin altından süzülen güneş ışığı kadar doğaldı. Bu yüzden genç kız, kısa bir süre sonra eğilip erkeğin dudaklarından öptüğünde, utanç falan duymadı. Bilakis onunla bü-

tünleştğini ve şiddetle daha fazlasını arzuladığını hissetti. Hatta bu öylesine şiddetli bir arzuydu ki, bedeni sızlamıştı. Fakat Chang, hiç ummadığı bir şekilde gözlerini kapayarak onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Genç kız hayal kırıklığına uğrayarak boğazının düğümlediğini hissetti, fakat hemen kendine onun ciddi derecede hasta olduğunu ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hatırlatarak rahatlama-ya çalıştı. Vücudunu yataktan dışarı kaydırduğunda Chang onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı. Göğsü sancıyormuş gibi derin nefesler alarak orada öylece yattı.

Lydia, gardırobundan birkaç parça temiz giysi alarak banyoya gitti. *Gospodi!* Günlerdir yıkanmadığını hatırladı. Resmen kokmuştu. Küveti sıcak suyla doldurup içine annesinin parlak yeşil renkli banyo sabunundan bir miktar döküp suya girdi ve vücudunu sızlattan sancıdan kurtulmaya çalışarak cildini sertçe ovalamaya başladı. Banyodan sonra ıslak saçlarını bir havluyla sararak diğer elbisesini ve annesinin aldığı çuhaçiçeği sarısı yünlü hırkayı giydi.

Daha sonra Chang'in, kendisine baktığında ne değişiklik göreceğini merak ederek banyo lavabosunun üzerindeki aynaya baktı, ama kendini her zamanki halinden pek de farklı bulduğu söylenemezdi. Tek gelişme bu günlerde kemiklerinin biraz daha etlenmiş olmasıydı. Bir de annesinin bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı; çünkü son birkaç ay boyunca Alfred sayesinde iyi beslendiği için sadece yanakları değil, göğüsleri de dolmuştu. Polly'ninkiler kadar olmasa da onunkine yaklaşıyorlardı.

Ayna karşısında gülümsedi ve gördüğü şey karşısında çok şaşırdı. Gördüğü, tamamen yepyeni bir gülümseme idi.

Bu sefer kapı zili çaldığında, Lydia bunu az çok bekliyordu.

"Bu Polly olmalı," diyerek ön kapıyı açmak için aşağı indi.

"Merhaba, Lyd. Nasıl gidiyor diye bakmaya geldim. Biraz yalnızlık çekiyorsun, öyle değil mi?"

"Ah, Polly, aslında şu an bunun için hiç de uygun bir /nmmn değil. Ben daha yeni..."

Derken kızın annesi de ısrarla atılıverdi. "Merhaba, Lydia. Hayatım, gerçekten iyi görünüyorsun. Yeni açmış çiçekler gibi pozitif bir ışık saçıyorsun ve bu renk sana kesinlikle çok yakışmış."

"Teşekkürler, Bayan Mason. Beni sürekli kontrol etmenize gerek yok. Gerçekten, kendi kendime idare edebiliyorum."

"Ben sadece Bay Parker'a da söz verdiğim üzere, senin iyi olduğundan emin olmaya geldim. Dünkü bombalama olayından ötürü çok korkmuş olabileceğinden endişelendik, öyle değil mi, Polly?"

"Ama ben hiç korkmadım. Hatta bu olayı çok heyecan verici buldum," diye sırttı Polly. "Aslında anneme senin de korkmayacağını söylemiştim."

"Peki, en sevdiğin ev ürünlerine ayıracak birkaç dakikan var mı, Lydia?" diyerek çantasından bir kurabiye kutusu çıkardı ve davetkâr bir şekilde gülümseyerek, "Acıbadem kurabiyeleri," diye anons etti.

Lydia o anda hiç de acıbadem kurabiyesine sevinecek bir havada değildi.

Polly imalı bir şekilde, "Annem bunları özel olarak yaptı," diyerek hole doğru yönelince, Lydia, birkaç adım gerileyerek onların içeri girmelerine izin verdi.

Sonra da onları oturma odasına aldı.

"Ah, ne kadar güzel bir oda," dedi Anthea Mason neşeli bir sesle. "Renk uyumu muhteşem."

Lydia da oda şöyle bir bakarak, "Renkler annemin seçimi, mobilyalarsa Bay Parker'ın," diye açıkladı.

Kokteyl dolabı ve deri kaplı kanepede Lydia'nın zevkine göre biraz karanlık ve kasvetliydi ama annesi, sıcak renklerde dokunmuş kırlent ve perdeler yardımıyla bunların sert etkilerini şimdiden kendi usulünce yumuşatmaya başlamıştı bile. Fakat Lydia, o sırada

odanın dekorasyonu hakkında yorum yapacak halde değildi. Akli tamamen yukarı katta yatan Chang'e takılmıştı. Hafif hafif iki yana sallanarak ve arada bir de ayağının ucuyla yerdeki Çin halısını dürterek ayakta huzursuz bir biçimde dikiliyordu.

Sonra tekrar sorgulama başladı.

"Sun Yat-sen nasıl?"

"İyi."

"Peki ya aşçı? Sana iyi bakıyor mu?"

"Evet."

"Yani iyi besleniyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Güzel. Ama umarım bunlar için de midende biraz yer vardır. Ne dersin, hayatım?"

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

"şimdi belki bir fincan çay içebiliriz."

"Ah, tabii ki. Ben hemen gidip hazırlayayım."

"Aş ıya söyle de o hazırlasın, hayatım. Sebebini hâlâ anlayabilmiş değilim, ama uşağınıza izin verdiğini biliyorum."

Lydia, "Hemen dönerim," diyerek, mutfağa koşturdu ve  abu-cak bir demlik dolusu çay hazırlayıp bir tepsiye yerleştirerek oturma odasına geri döndü. Polly ve annesine bakmak için başım kaldırdığı anda donup kaldı.

"Polly nerede?" diye sordu endişeyle.

"Ah, sanırım senin odana şöyle bir göz atmak için yukarı kata  ıktı. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

Lydia, elindeki tepsiyi hemen bir kenara bırakıp yukarı fırladı.

Maalesef çok geç kalmıştı. Polly odanın ortasında duruyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuş ve vücudu resmen taş kesilmiş bir halde Chang An Lo'ya bakıyordu. Genç adamsa yatağında yatıyordu, fakat bir elinde Lydia'dan istediği et bıçağı vardı.

"Of, lanet olsun, Polly, neden beni beklemedin sanki?" diyerek elini arkadaşının omzuna atıp yüzünü kendisine çevirdi. "Şimdi beni iyi dinle. Bu konuda hiçbir şekilde konuşmamalısın. Duyuyor musun beni? Hiç kimseye hiçbir şey söylememelisin. Annene bile."

Polly gözlerini tekrar Chang'e kaydırdı. Ona Lydia'mın yatağında yatan bir kaplanmış gibi baktı. Sonra tekrar Lydia'ya dönerek, "Kim o?" diye sordu.

"Bir arkadaş," diye cevap verdi Lydia sakince.

Polly'nin gözleri büyümüştü. "Hani şu geçitte tanıştığın kişi olamaz değil mi? Hani şu komünist?"

"Ta kendisi."

"Ama burada ne işi var?"

"O yaralı. Polly, herhangi birine bir şey söyleyecek olursan, onun hayatını tehlikeye atmış olursun. Bu yüzden ağzını çok sıkı tutmalısın. Yoksa onu yakalayıp öldürebilirler."

Polly, güçlkle soluyarak sinirli bir hareketle elini kâküllerine götürüp düşünmeden yapılan bir hareketle saçlarını geriye atınca, alnındaki çirkin yara izi ortaya çıkmıştı. O anda Lydia bu yara izine kimin sebep olduğunu tahmin ederek çok öfkelen-di.

"Ayrıca babana da Chang An Lo'dan bahsetme sakın. Tamam mı? Haydi söz ver bana," dedi Lydia. Fakat kızıdan bir türlü cevap alamıyordu. Bunun üzerine kollarım arkadaşına dolayarak, "Tamam, Polly. İçin rahat olsun. Endişe etmene hiç gerek yok. Biz kesinlikle yanlış bir şey yapmadık," dedi.

Polly, ona hâlâ inanmayan, şaşkın gözlerle bakıyordu. "Annen uzaklardayken, Çinli bir erkeği yatağında tutmanın yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır düşünmüyorum. Çünkü ben burada onu iyileştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum ve bunda gerçekten yanlış bir şey yok. Her neyse, zaten iyileşir iyileşmez buradan gidecek. Yemin ederim, Polly," diyerek meydan okurcasına arkadaşının göz-

lerine baktı ve orada gördüğü bir şey midesinin kasılmasına sebep oldu.

"Ben hâlâ bu yaptığının doğru bir hareket olduğuna inanmıyorum," dedi Polly sakın bir sesle.

"Lütfen, Polly."

"Ama anneme söylersem..."

Lydia, "Hayır, hiç kimseye söyleme. Bu konuda tamamen sessiz kalmalısın," diyerek arkadaşının bileğini kavrayıp hafifçe sıktı. Sonra, "En azından benim hatırım için," diyerek onu yanağından öptü ve, "Lütfen, Polly. Benim için yap bunu," diye mırıldandı.

İlerleyen saatlerde Lydia, Chang An Lo'nun odada bir aşağı bir yukarı yürümesine yardım ederken, "Biliyor musun? Sanırım cumartesi günü ne yapacağımızı buldum," dedi.

Chang ter içinde kalmıştı. Yürümeye çalışmak için harcadığı çaba onu öldürüyordu, ama asla vazgeçmemeye kararlıydı.

"Cumartesi günü gidiyorum," dedi düz bir sesle.

Lydia boğazının tıkanmış hissetti. Chang, bu konuda ilk kez konuşuyordu. Hemen itiraz ederek, "Hayır. Benim demek istediğim de bu. Yani burada kalmanın bir yolunu buldum," dedi.

Chang başım çevirip hafif bir gülümsemeyle genç kıza baktı. "Ah, evet, tabii ki. Annen ve yeni baban beni burada konuk olarak ağırlamaktan memnuniyet duyacaklardır."

"Ama ben senin kalmam istiyorum," dedi Lydia.

Chang, kolunu onun omuzlarına daha sıkı dolayarak kendisine iyice yaklaştırdı, ama ayaklarını sürümeyi bırakmadı.

"Bak, Sun Yat-sen'in kaldığı barakada hiç sorun olmadan kalabileceğini fark ettim. O barakanın kapısına asma kilit taktım. Bu yüzden benden başka hiç kimse oraya giremez. Hiç kimsenin senin orada olduğundan haberi olmayacak. Zaten annem ve Alfred böyle şeylere dikkat edemeyecek kadar birbirleriyle meşgul olacaklar. Ay-

rica bahçıvanın barakadaki eşyalarını da garajın arkasına taşıdım. Bu yüzden..."

Chang, hayat dolu, muzır bir sesle kıkır kıkır gülmeye başlayınca, Lydia'nın nabızı hızlandı. Onu yemden gülerken görmek ne haz verici bir şeydi!

"Seni seviyorum, Lydia Ivanova," dedi Chang gülmeye devam ederek. "Öyle güçlü ve inatçısın ki, Tanrılar bile durduramaz seni."

Lydia, daha sonra kendi kendine düşünmeye başladı, önerisine hayır dememişti. Önemli olan da buydu. Evet dememişti tabii, ama hayır da dememişti. Öyleyse en azından bu umuda tutunması gerekiyordu.

Akşam olunca Chang, bütün gün harcadığı çabadan bitap düşerek sıkıntılı, ama derin bir uykuya daldı. Uykusunda inleyerek bir şeyler mırıldanıyordu, fakat bunların hepsini Çince söylediğinden, Lydia hiçbir şey anlayamıyordu. İkisi de Polly'nin beklenmedik ziyaretinden çok tedirgin olmuşlardı, ama Lydia arkadaşının hiç kimseye bir şey anlatmayacağını söyleyerek Chang'i rahatlatmıştı. Neyse ki bunları ona söylerken sesi son derece kendinden emin çıkmıştı. *Keşke ben de söylediklerimden bu kadar emin olabilsem*, diye düşündü. Polly, resmen şoke olmuştu. Bu yüzden tek başına kalıp düşündüğünde ne yapacağı hiç belli olmazdı.

"Polly," diye mırıldandı kendi kendine. "Ne olur, beni hayal kırıklığına uğratma."

Gecenin karanlığı çökmeye başlayınca, perdeleri örtmeden önce bir süre pencereden dışanyı seyretti. İçinde bulunduğu tehlikeli duruma rağmen kendisini son derece güvende hissediyordu. Aslında bu güven hissinin çok mantıksız olduğunu da biliyordu. Hatta durumunun abesliğini düşününce, kendi kendine kahkahalarla gülmeye başladı. Ünlü bir komünist yatağında yatıyordu, annesi halayından dönmek üzereydi, ayrıca aksi bir üvey baba da

hayatını altüst etmek üzere annesinin yanında eve geliyordu. Ama Lydia her şeye rağmen kendini iyi hissediyordu.

Pencereden bakarken, üstü başı çamur içinde bir dilencinin karlarda yürüyerek arka bahçeye girdiğini ve yiyecek bir şeyler bulabilmek için orayı burayı eşelediğini gördü ve o anda hayatında ilk kez sıcak bir evde olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı. O artık karlarda yiyecek aramak zorunda olan aç bir yaratık değildi. Dışarıdaki soğuk kış manzarasından başım çevirip odanın içini inceledi. İçerisi sıcaktı. Yeşil bir abajurla yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı. Üstelik tepsinin üzerinde yiyecek vardı ve beyaz geceliği de sandalyenin üzerinde kendisini bekliyordu. Aslında tüm insanların böyle yaşaması gerekiyordu. Öte yandan onu bu kadar mutlu eden şeyin, tepsideki yiyecek ya da beyaz geceliği olmadığının farkındaydı.

Hemen o anda kendi kendine itiraf etti. Bu kadar güvende ve mutlu hissetmesinin tek sebebi, Chang An Lo'nun onun yatağında yatıyor olmasıydı.

Chang, onu gecenin ortasında uyandırdı.

Lydia tıpkı bir gece evvelki gibi kuş tüyü yorganın altında yatıyordu. Dişlerini fırçalayıp güzel geceliğini giydikten sonra, Chang uyurken onun yanındaki yerini almıştı. Abajurun ışığı da kapalı olduğundan, odanın içinde oynayan gölgelerin sessizliğinde duyulan biraz daha keskinleşmişti. Böylece, uyumak için hiç acele etmeden, uzunca bir süre onun düzenli soluklarını dinleyerek teninin erkekse kokusunu içine çekmişti.

"Lydia," diye sesleniyordu Chang. Bir eliyle genç kızın kolunu sıkıca kavramıştı.

Lydia aniden uyanarak, "Ne oldu? Sancıların mı arttı yoksa?" diye sordu.

Chang titriyordu. Hatta öyle bir titriyordu ki, Lydia dişlerinin zangırdadığını bile duyabiliyordu. Kalkıp oturdu.

"Hayır," dedi Chang. "Sadece kâbusların sancısı."

Bunun üzerine Lydia, yan yatıp bir kolunu onun göğsüne atarak sıkıca kendisine çekti. Aralarındaki battaniyeye rağmen erkeğin hızla atan kalbini duyabiliyordu. Chang, nemli yanağı genç kızın alnına dayayarak derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Sonra uzunca bir süre böylece yattılar.

En sonunda, "Hiç sormadın," dedi Chang, karanlığa doğru konuşarak.

"Neyi sordum?"

"Neler olduğunu."

"Bilmemi istersen, anlatırsın diye düşündüm."

Chang, onun bu olgunluğunu başıyla onaylayarak takdir etti.

"Ama belki başından geçenleri anlatırsan, rahatlırsın ve bir daha rüyalarına girip seni rahatsız etmezler," dedi Lydia.

Chang tekrar derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında sesi ifadesiz ve sert çıkıyordu. "Aslında anlatacak çok fazla şey yok. Her şey çok basit. Beni soyup kutu gibi metal bir kasanın içine koydular ve ben hayatta kaldım. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Üç ay ya da belki daha fazla. Emin değilim. Ama sandıkta hava delikleri olduğunu hatırlıyorum. Yaklaşık bir kol uzunluğunda ve aym genişlikte bir kutuydu bu. Sadece canları istediği zaman bana yemek veriyorlardı. Yani anlayacağın çoğu zaman hiçbir şey vermiyorlardı. Beni kutudan sadece eğlence için çıkarıyorlardı. Parmaklarımı kesmek, göğsümü dağlamak ve bunun gibi şeyler için işte. Ve başka şeyler. Kulakların bunları duysun istemem."

Lydia hiçbir yorumda bulunmadan, bir elini kaldırıp onun yanağı ve boğazını uzun ve yumuşak dokunuşlarla okşadı.

Chang anlatmaya devam etti. "Sonra bir gün dikkatsiz davrandılar. Benimle oynarken bıçaklarım çok yakınımda bıraktılar. Benim ölmek üzere olan bir paçavra olduğumu zannettiler. Beni bir tehdit olarak görmüyorlardı. Fakat yanılıyorlardı. Elim, besili bir midenin nasıl deşileceğini hâlâ çok iyi biliyordu."

Bir an sustu. Titremesi geçmişti. Lydia onun içindeki öfkeyi hissedebiliyordu. Sanki derisinin altına yerleşmiş, çelikten bir palto gibiydi.

"Kaçtım. Fakat arkadaşım olarak tanınan birinin yamna gide-
mezdim. Bu hem yanına gittiğim kişiyi, hem de kendimi bir kez
daha tehlikeye atmak olurdu."

"Sen de Tan VVah'a gittin."

"Evet. Hiç kimse onun arkadaşım olduğunu bilmiyordu. Üs-
telik o küçük kulübelerde sadece afyon bağımlıları yaşadığı için,
kimse oralara yaklaşılmazdı. Bu durumda onun da güvende olaca-
ğını düşünmüştüm," diye açıkladı. Sonra acı dolu bir sesle hafifçe
inleyerek, "Yanılmışım," dedi.

"Hayır, Chang An Lo, hayır. Sen yanılmadın. O benim yüzüm-
den öldü. Daha doğrusu benim aptal paltom ve tanımadığı birinin
ağgözlülüğü yüzünden. Çok üzgünüm."

"İkimiz de çok üzgünüz, Tan Wah," diye fısıldadı Chang.

Odadaki sessizlik çok kısa sürdü, çünkü Lydia'mn içi birdenbi-
re taşan bir öfkeyle dolmuştu.

"Bütün bunları sana kim yaptı? Kim onlar? Kara Yılanlar mı?
Yoksa Kuomintang askerleri mi? Haydi söyle bana," diye söylendi.

Chang başım yastıktan kaldıp ona baktı. Lydia, onun ne dü-
şündüğünü anlamaya çalıştı, fakat odanın içi yüzündeki ifadeyi
görmesine izin vermeyecek kadar karanlıktı. Bunun üzerine par-
maklarını yüzünün üzerinde gezdirdi ve dudaklarının bir gülümse-
meyle kıvrıldığını fark ederek çok. şaşırdı.

"Bunu neden soruyorsun, Lydia? Koşup benim için hepsini öl-
düreceksin?" diye sordu Chang.

"Aslında bunu fazlasıyla hak ediyorlar."

Chang küçük bir kahkaha atarak ona biraz daha yaklaştı.

"Bir inşam öldürmek kolay mıdır?" diye fısıldadı Lydia.

"Lydia, eğer bilmek istediğin buysa hemen söyleyeyim. Eğer

mecbur kalırsan, bir inşam hiç düşünmeden öldürebilirsin," diye açıkladı Chang.

Daha sonra kızı bir kez daha öptü, ama bu seferki hiç de nazik bir öpücük değildi. Dudaklarındaki sızının bütün vücuduna yayılmasına sebep olan, şiddetli ve aç bir öpüşmeydi bu.

Lydia soluk almaya başlayınca, "Bunları yapan kimdi?" diye rek sorusunu tekrarladı.

"Of, Lydia, asla vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"*Kimdi* dedim." Gerçekten inatçı bir keçiden hiç farkı yoktu bu kızın.

Chang içini çekerek tekrar konuşmaya başladı. "Tüm bunları yapan kişi, Feng Po Chu'ydu. Babası Kara Yılanların lideri ve aynı zamanda meclis başkanı.

"Po Chu, öyle mi? Yani şu trenden patlayıcılan çalan adam mı? Bunu sana neden yaptı?"

"Çünkü ona yaptığım bir şey yüzünden tüm itibannı kaybettin."

"Ona ne çeşit bir şey yaptın ki?"

Lydia bir süre cevap alamayınca, onun bazı sırları kendisine saklamak istediğini düşündü, ama daha sonra genç adam yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Onu bağladım ve babasımn önüne kadar cırılçıplak yürüttüm. Sonra da istediğim şeyin karşılığı olarak canım bağışlamam için babasına yalvarmamı sağladım. Aslında onu bıraktıktan sonra Feng Tu Hong'un koruması altında olduğumu sanmıştım, ama..." Bir an duraksayarak, bir parmağını kulak kıvrımında gezdirdi ve, "Anlaşılan yanılmışım," diyerek cümlesini tamamladı.

Lydia, hemen o anda Bay Theo'nun onun Chang'le yaptığı bir anlaşmadan bahsettiğini hatırlayarak başını salladı ve, "Teşekkür ederim. Artık her şeyi biliyorum," dedi.

Kısa bir süre düşündükten sonra yataktan dışarı kayarak yeşil

abajurun olduğu yere yürüdü ve ışığı açtı. Yatağın yanına dönünce bir an imalı bir şekilde ona bakarak hareketsiz durdu. Sonra geceliğini yavaşça başının üzerinden sıyrıp attı.

O sırada Chang'in gözlerinin arzuyla dolduğunu gördü.

Örtüleri kaldırarak onun çıplak vücudunun yanına uzandı. Chang'in vücudu sıcacıktı. Kendi bedeninin bir tarafını örten ipek gibi. Sonra bir elini nazikçe hâlâ bandajlı olan göğsünde, kaburgalarının altında ve kalçalarında gezdirdi. Onun vücudunu o kadar iyi tanıyordu ki, her bir kemiğini ve adalesini adeta ezbere biliyordu.

Fakat aniden kendini aptal gibi hissederek beceriksizleşti, çünkü sevişirken bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Heyecandan çılgınca atan kalbinin sesini kulaklarında duyuyor, Chang de duyacak diye endişe ediyordu. Tamamen aptalca davranarak kendisini fahişe gibi onun yatağına atmıştı. Bu arada Chang, bir dirseği üzerinde doğrularak karanlık ve ciddi bakışlarla yüzünü incelemeye başladı. Bu bakışlarda öyle muazzam bir duygu yoğunluğu vardı ki, Lydia bir anda tüm korkularından sıyrılıverdi.

Daha sonra erkeğin dudakları yavaşça onunkileri buldu. İlk başta genç kızın tepkilerini dener gibi onu öpmeye başladı. Çok yavaş ve küçük öpücüklerle, ağzının üzerinde, çenesinin ucunda, gözlerinin kenarında ve elmacık kemiklerinin üzerinde telaşsızca oyalandı. Lydia'nın tüm vücudu neredeyse acıya benzeyen, olağanüstü şiddetli bir arzuyla dalgalanmaya başlamıştı. Bunun üzerine Chang, ağzını dudaklarından göğüs uçlarına, oradan da hızla bacaklarının arasına kaydırды. Göğüs uçları tatlı tatlı sızlıyordu. Kendi kendine, miyavlar gibi inlediğini duydu. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarttığını hatırlamıyordu.

Chang, dudaklarıyla tekrar ağzının üzerine kapamırken, "Lydia," diye inledi. Bir eli, çıplak göğüslerini okşadıktan sonra, genç kızın içini gıcıklayan dairesel hareketlerle narin kamından aşağılara doğru indi.

Lydia, o anda teninin başka bir şeye dönüştüğünü sandı. Kendisini o kadar canlı hissetmeye başlamıştı ki, artık her şey kontrolünden çıkmış gibiydi. Vücudunu onun vücuduna sürtüyor, kalçalarını onunkilere doğru bastırıyor, elleriyle erkeğin sırtındaki her bir kemiği, düzgün ve geniş omuzlarının kenarlarını ve kalçalarının kıvrımlarını bulup dokunuyor ve okşuyordu. Daha sonra Lydia, erkeğin dilini ağzının içine almak üzere ağzını açtı ve dillerinin birbirine dolanmasıyla o kadar büyük bir hazla titremeye başladı ki, Chang bir an durup başını kaldırarak ilgiyle onu izledi.

Fakat Lydia, neredeyse bir kedi gibi mırıldanarak güldü ve kollarını boynuna dolayarak onu tekrar kendisine çekti. Chang de dudaklarını onun boğazına dayayarak, ısırıcısına öperek keşfe çıktı. Daha sonra diliyle göğüslerini yalayarak tadına bakmaya ve tanıtmaya koyuldu ve vücudunun her bir çizgisi, dil darbeleri altında eriyip onun istediği şekli alana kadar yalamaya devam etti. Lydia, iki vücudun bu şekilde bütünleşip tek bir vücuda dönüşebilmesine çok şaşırmıştı.

Chang esmer başını göğüslerinin üzerine doğru eğince, Lydia da dilini onun ensesinde, kısıcık tüylerin arasında dolaştırdı ve omurgasındaki her bir kemiğin her bir boğumuna süründü. Genç adamın cildi bitki kokuyordu, fakat teninin tuzunun tadını alınca, kasıkları zonklamaya başladı. Chang göğüs uçlarından birini ağzına aldığı anda, içinde yükselen sıcaklığın göğsünde patlayacağını zannetti. Ona karşı duyduğu arzu dayanılmaz bir hal almıştı. Onun penisini tutmak için elini aşağı doğru uzatarak kalçalarını onun bedenine yasladı, fakat onun erkekliğini kavradığı anda büyük bir şaşkınlığa uğradı. Bu onun daha önce eline alıp temizleyerek her santimini tanıdığı penis değildi. Bu büyük, hatta çok büyüktü. Bir şey o kadar yumuşakken, nasıl olur da bu kadar sertleşebilirdi?

Chang, Lydia penisini kavradığı anda inledi. Vücudundaki en hassas organ, sanki mavi damarlarından elektrik veriliyormuş gibi seğirmeye başlamıştı. Lydia'ysa onu tutmak, korumak ve sonsuza

Rus Cariye

kadar sahip olmak için olağanüstü şiddetli ve boğucu bir arzu duyuyordu. Chang'in erkekliğiyle birlikte tüm vücudunu kendi parçasıymış gibi hissediyordu.

Aniden daha fazla dayanamayacağım hissederek onun elini tutup bacaklarının arasına yerleştirdi. Chang hemen başım kaldırarak ağzım ve dilini Lydia'nın ağzıyla bütünleştirdi. Bir yandan da parmaklarıyla onun bacakları arasındaki nemli kalbi okşamaya başlamıştı. Okşayışları önce çok nazikti, sonra giderek sertleşti. Lydia inlerken, Chang'e ait olan nefes nefese bir hırıltı duydu. Zaman kavramım tamamen yitirmişti. Bu zevk denizi içinde yüzerken bir dakika mı, yoksa bir saat mi geçmişti, hiç farkında değildi. Bir bacağımı Chang'in kalçalarına dolayıp kendisine doğru bastırınca, sertleşmiş sımsıcak erkekliğinin, nabız gibi atan bir ihtiyaçla yarığına dayandığımı hissetti.

Ve Chang aniden doğrulup üzerinde durdu ve onun gözkapaklarını öpmeye başladı. Lydia gözlerini açtığında, onu olağanüstü yumuşak ve özlem dolu gözlerle kendisini izlerken buldu. Bu bakışları hayatının sonuna kadar unutamayacağım çok iyi biliyordu. Ağzıları bir kez daha birleşti.

"Benim tatlı sevgilim," dedi Chang nefes nefese. "Söyle bana. Bana istediğinin bu olduğunu söyle."

Lydia cevap olarak kalçalarım kaldırıncaya, penisin ucu içine kaydı ve o anda Chang'in hızla soluduğunu fark etti. Chang, dişlerini hafifçe genç kızın dudaklarına geçirerek çok yavaş, nazik ve dikkatli bir şekilde onun içine girdi. Lydia, penisin belli bir noktayı aşmasıyla keskin bir acı duyarak çığlık attı, fakat Chang ona sıkı sıkı sarılarak mırıltılar ve fısıltılar arasında haykırışım boğuverdi.

Lydia güçlükle nefes alabiliyordu. Başka bir şey düşünmesi mümkün değildi. Sanki bütün hayatı şu andan ibaretmiş gibi hissediyordu. Şiddetli dalgalar halinde vücuduna yayılan bir ateş, bir yolunu bulup onun teninden Chang'in tenine doğru akıyor ve vücutlarını eriterek tek vücut haline getiriyordu. İkisi de ayrı anda tit-

reyerek zirveye ulaştıklarında, Lydia öleceğini sandı. Sanki gerçekten de ölüyordu ve Chang An Lo'nun tanrıları onu öbür dünyadaki yeni bir hayata taşıyorlardı.

Chang o gece başka kâbus görmedi. Lydia, muhteşem varlığıyla bütün kâbuslarını zihninden söküp atmıştı.

Chang An Lo karanlıkta bile gözlerini ondan alamıyordu. Lydia uyurken başım onun omzuna dayamıştı. Genç adam, alev gibi saçlarına dokunarak onun varlığını bir kez daha hissetmek için yavaş yavaş başına sürttü. Düşünceleri geleceğin onlar için hazırladığı gizli sarmallara doğru kıvınlıp gitmeye başlayınca, onları hemen durdurarak, bugüne özellikle de yaşadıkları ana doğru çekti. Çünkü önemli olan, bu muhteşem deneyimi yaşadıkları şu andı.

Sonra kafasını toparlayarak kendi hislerine odaklanmaya çalıştı, fakat hissedebildiği tek şey, sadece onun mutluluğu, muhteşem fiziksel özellikleri ve tatlı kokusu olmuştu. Onun tilki kızı. Şafak sökmeden önce uyanık kaldığı saatler boyunca o zevk dolu anları tekrar tekrar hatırlayarak zihnini rahatlattı. Onun hazla inleyerek dişlerini köprücük kemiğine geçirişi, içine girdiği zaman güçlü kaslarıyla erkekliliğini kavrayışı ve...

Hayır. Düşüncelerini şimdiye çekmeye çalıştı. Geçmişte olanlar ya da olacak olanlar değil. Şimdi. Her nefesi içine çekmek ve sonrasını düşünmemek. Tanrılar, ona bu hayatta pek az insanın yanına yaklaşabildiği bir hazine sunmuşlardı. Yarın biri gelip bunu ondan çalacak diye korkarak bu eşsiz hazineyi heba etmemeliydi. Dudaklarını genç kızın alnına götürdü ve bir süre öylece kaldı. O uyurken, cildinden sıcak ve mis gibi bir koku yayılıyordu. Sonra gözleri genç kızın dağılmış saçları arasındaki gölgelere takıldı ve düzenli soluklarını dinledi. Onun için neyin doğru olduğuna karar vermek için, zihnini boşaltması gerekiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Yorgun musun?" diye sordu Lydia, amber renkli gölcüklere benzeyen gözlerini iri iri açarak.

"Hayır," diyerek gülümsedi Chang, karanlığın içinde onunla aynı yastığı paylaşırken. "Daha iyi hissediyorum. Hatta çok daha iyi. Gücü tekrar içimde hissetmeye başladım."

"Güzel," dedi Lydia.

Chang genç kızın kulağını öperek, "Muhteşem kulakların var. Paha biçilmez, kıvrımlı Çin porselenleri gibi," dedi.

Lydia küçük bir kahkaha atarak bacaklarını onun vücuduna doladı. Chang hemen uyarılmıştı. Genç kızın göğüslerine dokundu ve elinin altındaki tomurcukların amnda hayat bulduğunu hissetti. Lydia bu sefer onun işini kolaylaştırdı. Bacaklarını açıp ata biner gibi üzerine oturarak, hızlı bir ritimle sallanmaya başladı. Chang de bu arada, onun zevkten kabarıp iyice dolgunlaşan göğüslerini sert ve gergin dokunuşlarla okşamaya başladı. Son derece davet-kâr görünüşleriyle ağzım sulandırıyor ve adeta dilini çağırıyorlardı. Sonra yüzüne baktı. Yüz ifadesi de inanılmaz derecede değişkendi. Her türlü duyguyu anında yansıtıyordu. Porselen bir tabağın üzerine nadide bir portreyi resmeden bir ressam gibi, onun yüzünü tüm detaylarıyla zihninin derinliklerine kazıdı.

Lydia, tamamen özgür bıraktığı bir tutkuyla, saçlarını önüne savurup tüm ağzını kullanarak onun dudaklarını kavradı ve erkekliğine duyduğu özlemle vücudunu yay gibi gererek sallanmaya devam etti. Bunların hepsi Chang için çok yeniydi. Daha önce böyle bir deneyim yaşamamıştı. Böylece genç kızın vücuduna duyduğu açlık iyice körüklenerek olağanüstü bir yoğunluğa ulaştı. Bu kız, içinde daha önce kimsenin erişemediği bir yerlere dokunmuştu. Ellerini onun iki yanında gezdirip zevkle titremesini izlerken, *Acaba bakire olan ben miydim*, diye merak etti.

Lydia, karanlık odadaki sessizliği bozmamak için hiç kıpırdamadan yatıyordu.

Her şey değişmişti. Yastığının kokusu bile. Vücudu sanki bir gece içinde başka bir vücutla yer değiştirmişti ve şimdi bu yeni bedenini sil baştan tanıyarak ona alışması gerekiyordu; çünkü bu vücut aklının ancak hayretle karşılayabileceği şeyler biliyor ve içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Onun hiç utanması falan yoktu. Bir erkeğin gözleri önündeyken bile çıplaklığından utanmamasına çok şaşırmiştı.

Üstelik söz konusu olan herhangi bir erkek de değildi. O bir Çinliydi.

Annesi bunları bilse ne derdi acaba?

Elinde olmadan küçük bir kahkaha atarak odadaki sessizliği bozdu. *şu anda odadan içeri girse, annemin yüzü nasıl olurdu acaba?* diye hayal etti. Herhâlde ilk önce yaşadığı şokla gözleri de ağız da kocaman açılır, sonra da öfkeyle kısılıp çizgi halini alırdı. Ama bu arzulanan, utanmak nedir bilmeyen şahane vücudun içindeyken, hiçbir şey ona dokunamaz ve onu incitemezdi. Bacaklarını esneterek ayaklarını gerdi. Karnının alt kısmında ve bacaklarının arasında yer alan, daha yeni uyanmış kaslara dokununca tuhaf bir acı hissetti. Aslında buna tam olarak acı da denemezdi. Daha çok, bedenine neler olduğunu hatırlatan zevk dolu bir sancı gibiydi. Gerçi olanları unutabilmesi zaten hiçbir şekilde mümkün olamazdı.

Artık bakire değildi. Bu düşünce onda zevk dolu bir ürpermeden başka bir etki uyandırmıyordu. Oysa çok iyi biliyordu ki,

annesi bu gerçeği öğrendiği anda öfkeden çılgına dönecek ve artık bozulmuş bir mal olduğu için hiçbir erkek tarafından istenmeyeceğini iddia edecekti.

Tanrım, bu ne büyük bir saçmalıktı. Kendini gülmekten alamadı. Aslında tam tersi, vitrinin arkasında duran iç karartıcı, biçimsiz bir maldan, pırıl pırıl, yepyeni bir mala dönüştürülmüştü. İçi de dışı da cilalanmış gibi ışıklar saçarak parılıyordu. Zaten diğer adamların ne düşündüğünü kim umursuyordu ki? Başka bir erkeğin kendisine dokunduğunu düşündüğü anda mide bulantısıyla ürperdi. Onun istediği sadece Chang An Lo'ydu. Bir başkasım düşünmesi bile mümkün değildi.

Sevgilisinin hâlâ nefes aldığından emin olmak için kulağım onun ağzına yaklaştırdı. Onun tanrılarına pek güvenmiyordu. Niyetlerini bozup onu yanlarına isteyebilirlerdi. Ama hayır, kendisi onu herkesten daha çok istiyordu.

"Kahvaltı saati, aşkım," diye seslendi Lydia. Sonra güldü ve hâlâ simsiyah görünen pencereyi işaret ederek, "Biliyorum daha sabah olmadı, ama ben aklıktan ölüyorum," dedi.

Chang, onun sıcaklığını yanında hissedemeyince, "Ben sadece seni yemek istiyorum," diye gülümsedi.

"Hayır. Bugün senin için menüde haşlanmış yumurta ve tost var. Gücünü toplaman lazım. Bir daha ne zaman ihtiyacın olacağı hiç belli olmaz," diye karşılık verdi Lydia.

Daha sonra cilveli bir şekilde kıkırdayarak ışığı açtı ve hızla banyoya yöneldi. Chang, Batılıların evlerindeki bu konfordan çok etkilenmişti. Onun büyük bir keyifle şarkı söyleyerek banyo yaptığını duyabiliyordu. Kendi kendine güldü. Çok mutluydu, ama maa- lesef onu gidişine hazırlamak zorunda olduğunu çok iyi biliyordu.

"Haydi, bana çocukluğunu anlat," dedi Lydia.

Banyodan sonra bağdaş kurarak oturmuş, dün getirdiği kânın içinde kalan, pandispanya dediği bir şeyi yiyordu. Arada sırada öne doğru eğilerek onun ağzına da bu yiyecekten kaşık kaşık tıktırıyordu. Chang, bunun ktır ktır, şekerli bir şey olduğunu fark ederek, Lydia'mn böyle bir şeyi zevkle yemesine çok şaşırmış olsa da, ona hiç belli etmedi.

"Ben harika bir çocukluk yaşadım," diyerek konuşmaya başladı. "Özel öğretmenler, hizmetkârlar, köleler, hepsi etrafımda dört dönüyordu. Babam yüksek seviyeli bir memurdu. Üstün bir mevki sahibi olduğunun göstergesi olarak şapkasında bir tavus kuşu tüyü taşıyordu ve oturduğumuz evin çatısı altın rengi karolarla kaplanmıştı. İmparator Tzu Hsi'nin en güvendiği danışmanlarından biriydi, fakat Sun Yat-sen'den sonra..."

"Benim tavşanımdan sonra mı?" diye kıkırdadı Lydia.

"...Gerçek ve soylu Sun Yat-sen, 1911'de Çin Hanedanlığı'na son verince, ailecek cammızı kurtarmak için kaçmaya başladık. Gerçi yeni merkez hükümetinin babamın finansal becerilerine ihtiyacı vardı, fakat..." Bir an duraksadı. Yüzü gerginleşerek ifadesizleşmişti. "Fakat diktatörler, birbirlerinin gırtlığını kesmek için fırsat kolluyorlardı ve sonunda babamı da alıp götürdüler."

"Peki ya ailene ne oldu?"

"Hepsi öldü. General Yuan Shi-k'ai'nin emriyle, Pekin'de tek tek boyunları vuruldu."

"Çok üzüldüm. Gerçekten çok üzüldüm, aşkım. Bu şekilde bütün aileni kaybetmen..."

Chang, gözünün önüne gelen acı dolu sahneleri savuştururcasına başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Ben kaçtım. Hayatı daha basit bir şekilde yaşamamın yolunu öğrenmek için rahiplerle kalmayı tercih ettim ve uzun yıllar Yenan'm kuzeyindeki dağlarda yer alan bir tapmakta yaşadım."

"Tapmakta mı?"

"Evet."

"Oysa ben komünistlerin inançsız olduklarını sanırdım."

"Haklısın. Çoğu inançsızdır. Fakat insanın inançlarını içinden söküp atması hiç de kolay olmuyor," diyerek Lydia'ya doğru uzandı ve onu kendisine doğru çekip ağzının kenarında kalan küçük bir kırıntıyı yalayıp, "Tıpkı aşkın da kalpten sökülüp atılamayacağı gibi," dedi kadife gibi bir sesle.

"Bize olan da bu mu?" diye sordu Lydia. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Kaçmak mı?"

"Hayır. Aşk."

Chang, genç kızın çenesini okşayarak bandajsız elini bluzundan içeri kaydırıp kalbinin güçlü bir şekilde attığı yere dokundu, "Burada hissedemiyor musun?" diye sordu.

"Orada bir sızı hissediyorum," dedi Lydia.

Chang hafifçe gülerek, "Seni seviyorum, benim güzel tilki kızım," dedi.

Lydia irileşen gözlerini onun gözlerine doğru kaldırdı. Boğazının altındaki bir damar, nabız gibi atıyordu. "Seni seviyorum, Chang An Lo ve hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Chang, kalbinin bıçak saplanmış gibi sızladığını hissetti. "Şimdi şu anı yaşamaya bakalım, aşkım. Hiç kimse bizi şu yaşadığımız andan çekip koparamaz," dedi.

"Taşınma zamanı."

"Ne?"

"Barakaya diyorum."

"İyi de, neden şimdi?" diye sordu Lydia. "Bugün cuma. Üstelik daha sabah bile olmadı." Şafağın ilk ışıqlan pencereden görünmeye başlamıştı. "Annemle Alfred, yanna kadar dönmeyecekler. Yani daha koca bir gün var. Akşama..."

"Üzgünüm, Lydia. Ben hemen şimdi, gün ışımadan taşınmalıyım."

"Ama neden?"

"Hazırlıklı olmak için. Bak, tedbirli olursan, hayatta kalırsın. Düşünsene, ya erkenden geliverirlerse? Emin ol, hemen polis çağırırlar."

"Lütfen, Chang. Yapma şunu."

"Kıymetli aşkım, beni de tavşamna yaptığın gibi kafese tıkamazsın herhalde."

"Ama ben senin güvende olmanı, iyileşmesi ve güçlenmesi için bedenine biraz zaman vermeni istiyorum. Hâlâ biraz ateşin var."

"Güçsüz olduğumu biliyorum, Lydia."

"Dün gece hiç de güçsüz değildin ama."

"Evet, değildim. Gördün mü bak. Bana nasıl güç veriyorsun."

"Lütfen, Chang An Lo. Yarına kadar bekle."

Lydia gün tamamen ağarmak üzereyken her şeyi barakaya taşımıştı. Çarşaf, battaniyeler, ilaçlar, bandajlar, mumlar, yiyecek ve su. Hiçbir eksik kalmayın diye defalarca kontrol etmişti. Daha sonra Chang yine kolunu Lydia'nın omzuna attı ve birlikte merdivenlerden aşağı inerek dışındaki barakanın yolunu tuttular. Bu sırada Chang, vücudunun hâlâ ne kadar zayıf olduğunu fark ederek şaşırıldı. Aslında genç kıza bu konuda hiçbir şey söylememiştir ama karlı bahçede yürümeye çalışırken ayakta sürüklenmesinden ya da güven vermek için, "Tamam, iyiyim," diyerek başını sallamaları yeterince inandırıcı görünmediğinden olsa gerek, Lydia sık sık başını çevirip endişeli gözlerle ona bakıyordu. Aşçıyla karısı, efendilerinin yokluğunda iyice tembelleşerek işe yaramaz olmuşlardı ve şu saatte hâlâ uyuyorlardı. Bu yüzden yakalanma korkusu yaşamıyordu. Sadece barakaya kadar yürüyemeyeceğinden endişe ediyordu.

Peki, o zaman ne olacaktı? Lydia, onu bu kadar mesafe boyunca sürükleyebilecek miydi?

En sonunda barakanın girişinde sendeleyerek yere çökünce, "Yarma kadar beklemeliydin," dedi Lydia, ters bir şekilde.

Lydia, üst üste koyduğu tahtaların üzerine, derme çatma bir yatak hazırlarken, Chang duvara doğru sürünerek Sun Yat-sen'in yanına geldi ve yine duvardan güç alarak kendini ayağa kaldırdı. Başı dönüyor, bacakları titriyordu. Ama her şeye rağmen genç kıızı hareket halindeyken izlemekten büyük bir zevk alıyordu. O kadar becerikli ve enerji doluydu ki, insanın ona imrenmemesi mümkün değildi.

Daha sonra Lydia, onu bir battaniye yığınının içine yatırdı ve ayaklarının altına sıcak suyla dolu bir şişe yerleştirdi. "Her şey için teşekkür ederim, ama lütfen bana kızma," dedi Chang.

"Sakin ol, aşkım. Kızgın değilim. Sadece beni terk edeceğinden korktum," dedi Lydia.

"Ah, Lydia. Şu halime baksana. Çatımn üzerine tırmanıp oradan uçup gidebilecek kadar güçlü görünüyor muyum?"

Lydia etrafına enerji saçan bir gülümsemeyle, "Haydi, şimdi güzelce uyu," dedi.

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben sana birkaç parça giysi almak için, açılır açılmaz pazara gideceğim."

Genç kızın yüzü gözlerinin önünden kayıp giderken, onun elini yakalayarak, "Tavuskuşu tüyünden giysiler ve altın renkli sandaletler hiç fena olmazdı," diye takıldı.

"Ben fötr şapka ve frak düşünmüştüm," diye gülümsedi Lydia.

Kızın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama yine de onun narin parmaklarını kaldırıp dudaklarına götürdü.

Lydia da sıcacık gözlerle ona bakarak, "Ben buralarda yokken sakın çılgın partiler vermeye kalkmayasın," dedikten sonra barakadan ayrıldı.

Birisi asma kilidi tangırdatıyordu. Chang, battaniyeleri sessizce üzerinden sıyırdı. Uzun ağızlı bıçağı çoktan eline almıştı. Kapının yanında çömelerek bekledi.

"Bayan Lydia? Genç bayan, orada mısınız? Wai sizi arıyor."

Bu, evin aşçısı VVai'ydi. Chang rahat bir nefes aldı. Bu adam, dışarıda asma kilit takılıyken, Lydia'nın içeride olamayacağı akıldedemiyorsa sarhoş falan olmalıydı. Çatıdaki küçük tavan penceresi dışında pencere yoktu. Bu da kimsenin içeriye bakamayacağı anlamına geliyordu. Hemen sonra aşçının soğuk rüzgâr hakkında bir şeyler homurdanarak kapıdan uzaklaştığını duydu, fakat kendisi, kuruntularını aklından çıkarmaya çalışarak olduğu yerde kalmaya devam etti. Herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olması gerekiyordu. Olası ayak seslerine kulak kabarttı, ama kimsenin gelip gittiği yoktu. Barakanın içindeki hava loştu ve küf kokuyordu, fakat külbenin köşesindeki bir delikten sızan güneş ışığının, yerdeki toz zerreciklerini kaldırarak bir hamam böceğinin karanlığa doğru kaçmasına sebep olduğunu fark etti.

Sonra ışık yavaş yavaş değişmeye başladı. Chang, zamanın geçtiğini, çatıdan dikedörtgen şeklinde yere vuran ışık yoğunluğunun değişmesinden anlıyordu. Sun Yat-sen'in burnunu okşayarak, topak halini almış tahta kurtlarını savuşturarak çok yorulmuş gibi battaniye yığınının üzerine çöktü. Duvarlardan birine yaslanmış halde duran çuvalların arasında bir fare kıpırdadı. Daha sonra sessizce odaklanarak bir örümceği, çömlleklerin dizili olduğu rafların birinden diğerine doğru ağ örerken izledi. O anda, bu örümceğin bacaklarındaki çevikliğe sahip olabilmek için bir parmağını daha feda edebilirdi.

Çünkü tehlikenin yaklaştığını sezinliyordu. Onu ne zaman ya da nasıl köşeye sıkıştıracağını bilemiyordu, ama hissediyordu işte. Hatta kokusu havayı bile sarmıştı.

Sonunda güneş ışığı barakadan tamamen çekilmeye başladığında Lydia için endişelenmeye başladı. Yatağın üzerindeki batta-

niyelerden birini alıp vücuduna doladı ve yastık kılıfının içine bir avuç dolusu ilaç atarak, mecbur kaldığı takdirde harekete geçmek üzere hazırlandı. Sağ elini kullanarak dikkatle sol elinin bandajlarını çözdü. Şımartılma zamanı artık sona ermişti. İki eline de yakından bakarak incelemeye koyuldu. Sağ eli artık bayağı iyileşmişti, fakat sol eli hâlâ şiş ve çirkin görünüyordu ve eskiden küçük parmağının çıktığı delikten hâlâ iltihap sızıyordu. Ellerin görüntüsü Chang'i gerçekten çok üzüyordu. Dengelerini kaybetmişlerdi ve eciş bücüş duruyorlardı. Tamamen iyileşseler de, artık merkez noktaları olmayacaktı.

Öfkesi karnından aşağıya, derinlere doğru ittiği yerden köpürmeye başlamıştı, fakat derin bir nefes alıp yavaş yavaş bırakarak bu öfke selini kontrol etmeye çalıştı. Daha sonra düzenli ve sık hareketlerle parmaklarını çalıştırmaya başladı.

"Üzgünüm, seni çok yalnız bıraktım. Umarım benim için endişelenmemişsindir."

Lydia, onun yüzüne ilk baktığı anda, gelişine ne kadar sevindiğini anladı. Eğilip dudaklarından öptükten sonra, "Burada, kapının dibinde ne yapıyorsun? Senin yatağında dinleniyor olman lazımdı."

"Dinlenmeye son verdim artık," diye diklendi Chang.

Bunun üzerine Lydia ona öfkeli bir bakış attı, fakat yorumda bulunmak yerine beraberinde getirdiği alışveriş paketlerini açmaya başladı. O sırada genç kızın bütün yüzüne yayılan bir gülümseme, karanlık ve pis kulübeyi sıcaklık ve yaşama gücüyle dolduruyordu ve Chang bu gücün kendi damarlarına da yavaş yavaş girdiğini hissediyordu.

"Korkarım ki yeni değiller, ama iyi durumdalar," dedi Lydia giysileri ima ederek.

Sonra onları tek tek açıp kaldırarak Chang'e gösterdi. Haklıydı. Gerçekten iyi görünüyordular. Bunlar Batılılara ait giysiler değiller-

di. Lydia'nın, ona sevdiği tarzda giysi alabilmek için, özellikle eski şehirdeki Çin pazarına kadar gitmiş olduğunu anlayınca çok duygulandı. Bir tane bol çiftçi pantolonu, kapitone bir tunik ve kaim, keçeli bir ceket almıştı. Ayrıca başka bir paketin içinde sağlam görünüşlü deri çizmeler ve bir çanta duruyordu. Çantanın derisi biraz çizilmiş ve yıpranmıştı, ama hâlâ dağılmamıştı. En çok da bu hediyeği görünce sevindi, çünkü onu kendisine benzetmişti. Aralarında tek bir fark vardı: Onun vücudu dağılmıştı ve birkaç parçası ondan kopanmıştı.

"Tüm bu hediyeler için çok teşekkür ederim, Lydia," dedi.

O anda, "Elin," diyerek kaşlarını çatmış genç kız. "Tanrı aşkına, ne yaptın sen? Yine kanamaya başlamış. İzin ver de sarayım."

"Peki, ama bandajı sadece bir kere dolayacaksın, daha fazla değil," diye şart koştu Chang.

İşte yine o öfkeli ifadeyle bakmıştı genç kız.

"Çantayı aldığım İngiliz pazanında bazı konuşmalar duydum. Bombalar hakkında. Dün gece iki tane daha atılmış," diyerek yastık kılıfının içinden antiseptik, asit borik ve sülfür macunu kabını çıkardı. Sonra, "Bir yerlere gitmeyi mi planlıyordun?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Hayır," diye cevap verdi Chang.

Lydia anlayışla başını salladı, fakat bu küçük hareketinden bile huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Sonra duygularını bastırarak konuşmaya devam etti. "Bombaları komünistlerin yerleştirdiği söyleniyor. Bir gece kulübünün önünde sekiz kişi katledilmiş ve o bölgenin sendika üyelerinden arındırılacağı söylentisi var. Herkes çok kızgın."

"Korkuyorlar," diye mınıldandı Chang. Lydia, sol elindeki yaranın üzerine hafifçe bastırınca acıya dayanmaya çalıştı.

"Sence de bu işi yapan komünistler mi?" diye sordu Lydia.

"Hayır. Bombaları yerleştiren Po Chu. O akıllıdır."

"Ama onun bu durumdan nasıl bir kazana..."

Lydia cümlesini tamamlayamadan kapı hızla açıldı ve sert bir rüzgâr saçlarını havalandırdı. Kızıl saçlarının bir tutamı da Chang'ın yüzüne gelmişti, fakat genç adam yine de girişte dikilen uzun boylu figürü görebildi. Yerinden hiç kıpırdamadı. Sadece sağ eliyle bıçağını kavradı.

Lydia şaşkınlıkla olduğu yerde sıçrayıverdi.

"Alexei Serov, Tanrı aşkına! Sizin burada ne işiniz var?" diyerek görüşünü kapatmak üzere tam önünde durdu. Fakat Chang, Lydia harekete geçmeden önce, adamın yeşil gözleriyle eğreti yatağına, ellerine, hatta tahta zemindeki kurumuş kan lekesine dikkatle baktığını fark etmişti.

Lydia, "Hemen eve geliyorsunuz," diyerek Rus gencinin üzerine yürüyüp geri geri gitmeye zorlayarak kararlı bir şekilde barakadan dışarı çıktı. Sonra da asma kilidi takıp kapıyı arkasından kilitledi.

"Aranan bir kaçağı evinizde barındırmanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hey, durun bir dakika, onun bir kaçak olduğunu da nereden çıkardınız? O, benim arkadaşım. Yaralı ve bakıma ihtiyacı var. Hepsi bu."

"Bir barakada mı?" Alexei Serov'un sesinden, söylediklerine inanmadığı anlaşılıyordu.

"Ben bu meselenin kesinlikle sizin üzerinize vazife olmadığını düşünüyorum," diye cevap verdi Lydia ters bir şekilde.

Salonun ortasında birbirlerine meydan okurcasına karşı karşıya dikiliyorlardı. Aslında Lydia onunla tartışmak niyetinde değildi, çünkü bir an evvel evinden gitmesini istiyordu. Onu içeride oturmaya davet etmediği gibi, tertemiz paltosuyla ipek eşarbını almayı da teklif etmemişti.

"Her neyse, siz barakanın etrafında meraklı meraklı ne aranıyordunuz öyle?" diye sordu Lydia. Onu böyle sorgulasa da, sohbeti eninde sonunda tatlıya bağlayacağına inamyordu.

"Aranmak mı? Bayan Ivanova, bu sözünüzü hakaret kabul ediyorum," diyerek gergin bir tavırla omuzlarını silkti Serov. Kısacık saçları diken diken olmuştu. "Ön kapınızı çaldım. Karşıma hizmetkârnız çıktı ve bana tavşanınızla birlikte barakada olduğunuzu söyledi. Bana oraya gidip bakmamı öneren de oydu zaten."

Alexei, aşçı VVaî'den bahsediyordu. Lydia öfkelenerek, *Lanet olasıca tembel, aptal adam*, diye sövdü içinden.

"Öyleyse özür dilerim. Size hakaret etmek istememiştim. Ben sadece sandım ki... öylesine..." Doğru kelimeyi bulamıyordu.

"Öylesine içeri daldığımı mı sandınız?" diyerek yardıma oldu Alexei.

"Evet."

Sorgulayan soğuk bakışlarla genç kızı süzerek bir adım yaklaştı. Sonra titizlikle paltosunun yakasına hafif hafif vurarak, alçak sesle konuşmaya başladı. "Sanırım yine büyük bir riske giriyorsunuz. Bakın, sizi tekrar uyarıyorum, Lydia Ivanova. Şiddet dolu bir dönemden geçiyoruz ve gerçekten çok dikkatli olmalısınız. Her yerde bombalar patlıyor, bin bir türlü anlaşmanın gölgesinde bir sürü entrikalar çevriliyor, neye bulaştıklarım bile anlayamayan insanların başına çeşitli felaketler geliyor ve sizin bunların hiçbirinden haberiniz yok. Üstelik sizin cesaret ettiğinizden çok daha azını yapan insanlar bile her gün öldürülüyorlar."

Lydia'mın özgüveninin bir kısmı buhar olup uçmuştu. Bu, yüzünden de anlaşılıyor olmalıydı ki, Alexei sesini biraz olsun yumuşatarak, "Tamam, sakın olun. Benden size zarar gelmez," dedi.

Lydia gülümseyerek kendini toparlamaya çalıştı. "Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, ama bunlar benim meselem değil."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye belirtti Alexei.

Lanet olasıca adam, aslında ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. "Benim bunlarla hiçbir alakam yok, demek istiyorum. Tabii ki, Junchow'da olanları biliyorum, ama..."

"Ama siz bu işlerin içinde değilsiniz. Öyle mi?"

"Evet, değilim."

"Barakanızdaki adam da komünist değil öyleyse?"

"Hayır, değil."

Alexei, o anda başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra da bembeyaz dişlerinin arasından üfleyerek alay eder gibi bir ses çıkardı ve "Hiç de usta bir yalancı değilsiniz, Bayan Ivanova," dedi.

Adamın bu lafı Lydia'nın içine oturmıştı. Bilakis o, tüm hayatı boyunca kusursuz bir yalancı olmuştı.

Lafı daha fazla uzatmadan, "Sizin buraya öncelikle hangi sebeple geldiğinizi bilmek isterim. Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?" dedi soğuk bir tavırla.

Serov, "Ah, evet. Tabii ki," diyerek kibarca başını eğip selam verdi ve paltosunun cebinden bir kart çıkarıp Lydia'ya uzatarak, "Sevgili annem Kontes Serova bunu size vermemi istedi," diye açıkladı.

Lydia zarfı alıp incelemeye başladı. Fildişi renginde boyanmış, oldukça kalın bir karttı ve üst kısmına altın kabartmalı bir hanedanlık arması işlenmişti. Kanatlarını alabildiğine açmış bir kartal figüründen oluşuyordu. Bunun Serov ailesine ait bir arma olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Kartın üzerinde, Rue Lamarque Caddesi'ndeki Serov villasında, pazartesi günü saat sekizde düzenlenecek olan baloya davetli olduğu yazıyordu.

Pazartesi mi? diye düşündü kendi kendine. O güne kadar daha asırlar var gibi geldi Lydia'ya. İlk önce kendisinin de Chang'in de bu haftayı sağ salım atlatmaları gerekiyordu.

"Sadece daveti resmileştirmek için," diye açıkladı Alexei tatlı bir sesle. Ama yüzünde yine o kibirli ifade vardı.

"Teşekkür ederim. Bu konuyu düşüneceğim, ama annem halayından yarın dönüyor ve ben, o gelene kadar gelecek haftaki programım hakkında kesin bir şey söyleyemem," dedi Lydia.

Genç adamın üstünlük taslayan ifadesi şaşkınlıktan hafifçe sarsılmıştı. Anlaşılan Serov, davetlerinin reddedilmesine pek alışık değildi. Ama yine de kendisini çabucak toparlayarak, "Tabii ki. Anlıyorum," diye cevap verdi.

Lydia, onu ön kapıya kadar geçirdi. Genç adam araba yoluna doğru yürürken, rüzgâr eşarbını uçuşturdu; fakat o bunu hiç umursamadan Lydia'ya dönüp kızın gözlerinin içine baktı. Bitmek bilme-

yen uzun bir an boyunca sessizce onu inceledikten sonra, "Tavsiyelerimi aklınızdan çıkarmayın, Bayan Ivanova," dedi son olarak.

Bu adam artık çizmeyi aşmaya başlamıştı. Lydia artık daha fazla dayanamayarak, "Alexei Serov, siz neden beni rahat bırakıp kendi işinize bakmıyorsunuz?" diye diklenerek kapıyı küt diye kapattı. Genel olarak düşünüldüğünde, adamla görüşmesi pek de verimli geçmemişti.

"Tatlım, sürpriz!"

Lydia sesi duyunca, bir an donup kaldı. Odasındaydı. Alexei Serov'la nasıl baş ettiğini Chang'e anlatmak üzere barakaya dönmenden önce, fazladan bir kazak almak için yukarı kata koşturmuştu.

Derken annesi bir kez daha seslendi. "Lydia, biz eve döndük."

"Anne!" diye haykırarak koş a koş merdivenlerden aşağı indi.

Koridorda duruyorlardı. Etrafları bavullar ve paketlerle çevrelenmişti. Sonra paltolarından kurtulup kahkahalar atarak ve üşüyen ayaklarını yere vurup ısıtmaya çalışarak bütün bir hafta boyunca çok sessiz olan evi gürültü ve heyecanla doldurdular. Sanki dışarıdaki dünyayı evin içine taşımışlardı.

Annesi, "Sevgilim," diyerek kollannı ardına kadar açtı. Lydia da hemen koşup genç kadına sarıldı.

O anda bir şey oldu ve Lydia buna tamamen hazırlıksız yakalandı. Valentina, kızına sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarılmıştı ve kızının yanağından öperken, narin bedeni içten içe titreyerek sarsılmaya başladı. Lydia aniden kılçık takılmış gibi boğazında bir acı hissetti.

"Beni özledin mi, sevgilim?" diye sordu Valentina.

"Sen bir yerlere mi gitmiştin? Ah, hiç fark etmemişim," diye takıldı Lydia.

Valentina, "Seni yaramaz," diye gülerken kızına tekrar sıkıca sarıldı.

Ardından Alfred, yanlarına gelip beceriksizce Lydia'nın sırtını sıvazladı. "Seni mutlu görmek çok güzel, hayatım. Ama Deng nerede?"

"Uşığı mı soruyorsunuz?" diye tekrarladı Lydia, sanki bilmiyormuş gibi. Hâlâ annesine sarılmış vaziyette, onun parfümünün kokusunu ciğerlerine çekiyordu. "Ona bir hafta izin verdim."

Alfred, "Hey Tanrım, neden böyle bir şey..." diye söylenmeye başlayacak oldu, ama sonra homurdanmaktan vazgeçerek, "Neyse. Ben de bavulları kendim taşıyım. Hem biraz egzersiz yapmış olurum," dedi.

Lydia, onun ayak seslerinin yavaş yavaş yukarı kata doğru tırmandığını duydu ve o an annesinin nefesini kulağında hissetti.

"Lydia," diyordu annesi sadece. "Lydia."

O da özlem dolu bir sesle, "Anneciğim," diye haykırdı.

Öylece bir süre koridorda kaldılar. İkisinin de diğerini bırakmaya niyeti yoktu.

"Görsen bayılırdın, Lydia," dedi Alfred, pırıl pırıl parlayan gözlerle genç kıza bakarak. Sonra piposundan tatminkâr bir nefes çekerek mavi dumanlarını sarmallar halinde tavana gönderdi.

Lydia tütünün hoş kokusunu, annesinin içtiği sigaraların ağır kokusuna her zaman tercih ederdi. Domuz bifteğı ve kaymaklı ananas tatlısından oluşan muhteşem bir akşam yemeğinden sonra hep birlikte salonda oturuyorlardı. Vvâi, efendisi eve döndüğünde bütün hünerlerini sergilemeye başlamıştı. Evde uşak olmadığı için, şömineyi Alfred yakmıştı ve bu işi yaparken sürekli ısıkl çalmıştı. Lydia, onda dikkat çekici bir değişiklik fark etti. O eski sinirli hallerinden eser kalmamıştı ve sürekli bir şeyler mırıldanıp ısıkl çalarak ya da konuşarak bir sürü sesler çıkarıyordu. Sanki içindeki mutluluk kendisini bu seslerle dışa vuruyordu.

"Bir gün, Lydia," dedi Alfred, elindeki kibrit çöpünü korlaşmış

kömürlerin arasına atarak. "Seni de Yungang Mağaraları'ndaki tapınaklara götüreceğim. Onların ne kadar hayret verici olduğunu ve bundan yaklaşık iki bin yıl önce Çinlilerin sahip olduğu mükemmel mimari becerileri kendi gözleriyle görmelisin. Ulu Tanrım, İngiltere'de bile onlarla boy ölçülebilecek bir eser yok. Gerçekten görmeye değer."

"Bu çok hoşuma gider," diye cevap verdi Lydia.

"Ah, *dochenka*, oturan Buda'yı görmeliydin. İnsanın ağzı açık kalıyor. On sekiz metre yüksekliğinde, san bir kayadan oyulmuş. Hayatımda hiç bu kadar iri bir adam görmemiştim," diye gülerek, sataşırcasına kanepede hemen yanında oturan Alfred'e baktı.

Ritmik bir caz şarkısı çalan radyonun yumuşak sesi arkadan gelirken, Alfred yine mınıldamıyordu. Lydia'ysa içinde bir avuç dolusu buz bulunan koca bir bardak limonatayı yudumlayarak konuşulanlara kulak vermeye çalışıyordu, ama akli dışındaki barakadaydı.

Chang'in ayaklarının altına koyduğu sıcak su şişesinin tekrar ısıtılması, yanıklarının üzerine sürdüğü lapaların temizlenip tekrar sürülmesi gerekiyordu. Ayrıca bitki çayı ilacının saati geçmişti.

"Tatlım, dinle lütfen. Kilometrelerce uzakta gibisin. Bütün o tapınaklarda ve mezarlarda kullandıkları *feng shui* denilen sistemi anlatıyordum. İki bin yılı aşkın süredir bu sistemi kullanıyorlarmış. Yerleşim alanlarının şey olması için ... Ah, kelime aklıma gelmiyor. Alfred, meleşim, ne diyorlardı?"

"Ferah mı?"

"Ah, evet. Yerleşim alanlarının ferah olması için bunun şart olduğuna inanıyorlar."

Valentina son derece canlı ve neşeli görünüyordu. Her zaman ki soğukkanlı ve ilgisiz tavımı üzerinden atmış, her şeye heves ve ilgiyle yaklaşan bir kadına dönüşmüştü. Annesinin bu hali Lydia'yı çok şaşırttı. Bu, içten gelen doğal bir değişim miydi, yoksa dış etkenler mi onu böyle davranmaya zorluyordu? Bir türlü karar vere-

medi. Oysa Alfred, genç kadındaki bu değişimden gayet memnun görünüyordu.

"*Ben feng s/ıui'nin ne olduğunu biliyorum, anne. Yalmz problem şu ki, biz Batılılar bu sistemi korumaya hiç  zen göstermiyoruz. Demiryollarımızı, onların kutsal kabul ettikleri yerlerden geçiriyoruz. Hatta misyonerler, özellikle Çinlilerin atalarına ait mezarlıkların dibine kiliseler inşa ederek onların ölülerini rahatsız ediyorlar. Ah, hadi ama anne, gülüp durma. Bu, onlar için gerçekten çok önemli. Kiliselerimizin sivri uçlu ha kuleleriyle gökyüzünü delerek, iyi ruhların yeryüzüne dönmesini engellediklerine inanıyorlar. Ayrıca *Feng shui*, rüzgâr ve su anlamına gelir."*

"Ah,  yle mi? Ne kadar akıllısın, tatlım. Ne kadar akıllı bir kızm var, değil mi, Alfred?"

Alfred, "Evet, gerçekten çok akıllı," diyerek yine pırıl pınl gülümseyen bir yüz ifadesiyle Lydia'ya baktı.

A ma Lydia çok iyi biliyordu ki, Valentina kızının pembe benekli parlak yeşil bir yaratık olduğunu iddia etse bile, Alfred yine aynı kabullenmişlik ve hevesle *evet* derdi. Lydia, bir an evvel Chang'in yanına gitmek için fırsat kolluyordu. Kısa bir süre sonra uykusu gelmiş gibi, son derece doğal bir biçimde gerinerek ayağa kalktı ve, "Sizi tekrar evde görmek çok güzel. Ama sizin için bir sakıncası yoksa bir an evvel gidip yatmak istiyorum," dedi.

"Bu kadar erken mi?"

"Hımm, uykum geldi," diyerek üvey babasına gülümsedi. "ş mineden yayılan şu muhteşem sıcaklıktan olsa gerek. Fakat yukarı çıkmadan önce, bir beş dakika kadar dışarı çıkıp Sun Yat-sen'i kontrol edeceğim. Yeni evine hâlâ tam olarak alışamadı ve..."

Alfred, o anda hemen sözünü keserek, "Hiç sanmıyorum, Lydia," dedi kararlı bir şekilde. "Karanlıkta dışanda dolaşmanı istemiyorum."

"Ama dışanda ay var. O kadar da karanlık değil ki."

"Hayır, hemen şimdi yatağına gidiyorsun, tatlım. Tavşanın

yarın sabaha kadar bekleyebilir," diyerek gülümsedi Alfred, fakat gözleri gayet ciddi bakıyordu. Lydia hemen o anda, onunla iki yüz dolar karşılığında yaptığı anlaşmayı hatırladı.

İç i daralmıştı. Bir yardımı olur umuduyla annesine baktı, fakat genç kadın o sırada kokteyl dolabının yanında içki hazırlamakla meşguldü. Kendisine bir bardak votka, kocası içinse bir kadeh kan-yak dolduruyordu.

"Lütfen, Alfred," dedi tatlı bir sesle, adamı ikna etmeye çalışarak.

"Bu gece olmaz, tatlım. Şimdi derhal yukarı gidip yatıyorsun. Lanet olasıca tavşanıyla yarın ilgilenirsin. Karşımda uslu bir kız görmek istiyorum. İyi uykular," diye kestirip attı Alfred.

Bunun üzerine Lydia, durumu kabullenerek başını salladı. "İyi geceler, anne," diyerek Valentina'yı hafifçe yanağından öptü. Gözlüklerinden sakınarak da olsa, Alfred'i de aynı şekilde öpmeyi ihmal etmemişti.

Fakat bu hırsla yukarı çıkar çıkmaz yaptığı ilk iş, bir kâğıda kocaman bir A harfi çizip üzerine iğneler batırmak oldu.

Lydia ve Chang, tozlu zeminin üzerinde battaniyelere sarınmış bir şekilde yatıyorlardı. Chang, başparmağıyla yumuşak ve yatıştırıcı bir biçimde göğüs uçlarını okşadı. Sonra beraberce, yavaş yavaş üzerlerine doğru kayan ay ışıklarını izlediler. Lydia, *Keşke bu gece dolunay olsaydı*, diye geçirdi içinden. O zaman sihirli bir küreye benzerdi ve aya bakarak bir sürü dilek tutabilirlerdi, ama dolunay olması na daha en az bir hafta vardı. Demek ki bazı gerçekler, yaşadıkları anın kusursuzluğunu bile bozabiliyordu. Lydia başım sevgilisinin omzuna dayamıştı. Bacakları o kadar birbirine dolanmıştı ki, kendi bacaklarının nerede başladığının, onunkilerin nerede bittiğinin bile farkında değildi. Tenleri ve nefesleri birbirine karışmıştı.

Birden, "Lydia," dedi Chang.

"Miran?"

Uzun bir süreden beridir, rahat bir şekilde birbirlerine sarılarak hiç konuşmadan yatıyorlardı. Çatıdaki pencereden vuran ay ışığı, tazeleyici ve saydam pırıltılarıyla çıplak vücutlarını gümüş rengine boyuyor, dudakları buluştukça, sırayla yüzlerini gölgeliyordu. Kısa bir süre önce sevişmişlerdi, fakat bu seferki birleşmeleri çok daha aç ve ateşli olmuştu. Sanki vücutları da birlikte geçirecekleri zamanın tükenmek üzere olduğunu fark etmiş gibiydi. Lydia onun yanına gelmek için, annesiyle Alfred'in uyuduklarından emin olana kadar odasında beklemiş, daha sonra aşağı kata süzülerek dışarı çıkıp çimenlerin üzerinde hızla koşmaya başlamıştı. Yerler buz tuttuğundan, ayaklarının altından çatır çatır sesler geliyordu. Nefes nefese koşarken, ağaçlar sivri dallarının ince uzun gölgelerini üzerine uzatmış, barakanın kilidini açarken de alçaktan uçan bir yarasa hemen başının üzerinden uçup gitmişti.

"İyi misin?" diye sormuştu Chang hemen. Kapıyı açtığında, sırtında bir battaniyeyle kapının yanında duruyordu.

"Hayır. İyi falan değilim. Hatta halim iyi olmanın yanından bile geçmez," diyerek Chang'i dudaklarından öpmüştü Lydia.

"Aynen söylediğin gibi annem eve erken döndü ve ben de seni ve senin Alexei Serov hakkında endişelendiğini düşününce evin içinde sıkışıp kaldım. Lanet olası adam. Tam da gelecek zamanı buldu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, onun bizi ele vereceğini sanmıyorum. Daha önceleri de bana bir kez yardım etmişti. Biliyorum, bazen gerçekten burnu büyük, adı herifin teki olabiliyor, ama özde o kadar kötü biri değil. Asıl tehlike kendisini Kuomintang'a karşı sorumlu hissediyor olması ve..."

"Tamam, tamam. Sakin ol. Biraz yavaşla, aşkım."

Chang, simsiyah gözleriyle genç kızın yüzündeki ifadeyi inceledi. Aklından geçen her şey zaten yüzüne yansıyor. Bu kıızı anlamak için yüzüne bakmak yeterliydi. Sonra onu kollarının arasına alıp battaniyeyi vücuduna doladı ve Lydia, kendisini saatlerdir ilk kez güvende hissetti. Her an çökecekmiş gibi duran küçük bir

barakada, iliklerine kadar donarak ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Üstelik hayatlarında her şey alabildiğine ters gidiyordu. Ama Lydia kendisini her şeye rağmen güvende ve mutlu hissediyordu. Ona bakınca mutlu oluyordu. Chang yanında olmadığı zamanlardaysa kendini mutlu hissedebilmesi için sevgilisini düşünmesi yeterli oluyordu.

Aniden, "Yarın buradan gitmeliyim," dedi Chang.

"Hayır," diye itiraz etti genç kız.

Chang saçlarını öpmeye başladı. Lydia onun derin derin nefes alarak kendisiyle konuşmaya hazırlandığını arılayabiliyordu. Aslında onun işini zorlaştırmaması gerektiğinin farkındaydı. Öte yandan, genç adamın tekrar ateşlenmeye başladığını hissetmişti. Gün boyunca yaşadıkları ve harcadığı çaba yüzünden, zaten nazik olan durumu kötüye gitmeye başlamıştı, fakat o gece kendisine bakmasına izin vermedi. Sadece ateşi çıkmasın diye, hazırladığı bitki karışımından içti. Bu arada Lydia içinden sürekli olarak, *Onun işini zorlaştırmamalıyım*, diye tekrarlayıp duruyordu.

"Şunu bilmelisin ki Lydia, senden ayrılmak yüreğimi binlerce parçaya ayıracak. Ama daha fazla kalamam. Bu senin için çok tehlikeli olur ve ben seni tehlikeye atamayacak kadar çok seviyorum."

Lydia, karşılık olarak ona iyice sokuldu, fakat hiçbir şey söylemedi. Ağzından yanlış bir şeylerin çıkacağından korkuyordu.

Chang parmak uçlarıyla kulaklarını okşayıp, "Junchow'dan ayrılmalıyım..." diyerek yutkundu.

Lydia, bunu duyar duymaz içinde dayanılmaz bir acı hissetmişti.

Chang konuşmaya devam etti. "Fakat bu çok zor olacak. Kuomintang askerleri tüm yollardaki giriş çıkışları kontrol ediyorlardır. Bu durumda gücümü toplayana kadar saklanacak başka bir yer bulmam lazım."

Lydia rahat bir nefes aldı. Demek ki onu görmeye devam edebilecekti.

"En azından nehri yüzerek geçebilecek kadar güçlenmem gotv kiyor. Başka yolu yok."

"Öp beni," diye fısıldadı genç kız. Gözlerini kapamıştı.

Chang'in dudakları anında genç kızın ağzına kapandı ve dili hemen onun yumuşacık ve duyarlı diliyle buluştu. Sonra elini aşağılara kaydırarak bacaklarının iç kısımlarını okşamaya başladı. Ay ışığının altında, hiç acele etmeden uzun uzun seviştiler.

Sonunda, şafaktan önce evden ayrılmasına karar vermişlerdi. Lydia, iki yüz dolardan geriye kalan tüm parayı getirerek bir kısmını deri çantasının içine koydu, bir kısmını bandajla kalçasına tutturdı, kalanını da çizmesinin içine tıktırdı.

Chang, "Sakin binek arabası çağırmaya kalkma," diye genç kıza uyardı.

"Neden?"

"Araba çeken adamların ağzı gevşek olur. Maaşlarını Çin Gizli Servisi'nden alırlar. Konuşacak olurlarsa, Kara Yılanlar tekrar peşime düşebilir. Tabii seni de rahat bırakmazlar. Bu yüzden yürüyerek gideceğim."

"O zaman Liev'i çağırayım," diye atıldı Lydia.

"Hayır, aşkım. Seninle ilişkisi olan kimsenin yardımını istemiyorum. Anlıyor musun? Bak, Po Chu'nun elinden kaçtım. Beni bulamayınca, boşluğuna yumruk yemiş kadar deliye dönmüştür ve bana yardım eden herkesi katletmek için..."

Lydia, bir parmağını dudaklarına götürerek onu bir saniyede susturdu ve battaniyelerin altında ona iyice sokularak, "Haydi, artık uyu," diye mınıldandı. "Şafağın sökmesine saatler var. Uyuyup gücünü toplamalısın." Böylece vücutları birbirine kenetlenmiş bir halde uykuya daldılar.

Fakat şafağın ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatmaya başladığında, Lydia, Chang'in o gün hiçbir yere gidemeyeceğini çoktan anlamıştı. Ateşi tekrar çıkmıştı.

"Bu odada tuhaf bir koku var," dedi Valentina dikkat kesilmiş bir halde.

Lydia'mn odasında durmadan dolanarak bir şeyleri eline alıp bırakıyor, saç fırçasındaki kızıl renkli saç tellerini topluyor, perdeyi çekiştiriyordu.

"Bitkilerdendir. Sen yokken Çinlilerin bitki çaylarından birkaçını denedim. Onların kokusunu sinmiştir," diye açıkladı Lydia.

"Tanrı aşkına, Lydia neden böyle bir şey yaptın?"

Lydia umursamazca omuzlarını silkerek, "Bir sebebi yok. Öylesine denedim işte," dedi.

Gergin bir şekilde yatağın kenarında oturuyordu. Bir yandan da sırrını açığa vuracak bir iz var mı diye gözleriyle sürekli olarak odanın içini tarıyordu. Neyse ki bu anlamda gözüne çarpan hiçbir şey yoktu. Doğrusu annesinin neyin peşinde olduğunu merak etmişti. Ailecek yapılan oldukça resmî ve bol yapmacıklı bir sabah kahvaltısından sonra, kaçarcasma üst kata fırlamış ve çok geçmeden annesi bariz bir hışımla odasına dalmıştı. Vücudunu ikinci bir deri gibi saran ve siyah saçların daha da çarpıcı bir hale getiren kırmızı, yünlü bir elbise giymişti. Bileğindeyse fildişinden oyulmuş yeni bir bilezik vardı. Lydia, onun yorgun görüldüğünü düşünürken, annesi nihayet pencerenin yarana gidip eşiğe yaslanarak durdu ve kızının yüzünü incelemeye başladı. Dışarıda yine kar başlamıştı.

"Evet, söyle bakalım, Lydia. Kim bu?"

"Ne?"

"Şanslı genç adamın kim olduğunu soruyorum," diye ısrarla yineledi Valentina.

Lydia'nın nabızı bir anda çılgın gibi atmaya başladı. "Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun, anne? Ne adamı?"

"*Dochenska*, ben kör değilim."

"Doğrusu neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, anne."

Valentina elini cebine atınca, Lydia bir an için cebinden onu suçlayabileceği bir delil çıkaracağından korktu. Hemen sonra, sadece sigarasını ve çakmağım çıkarmak derdinde olduğunu anladı. Valentina bir sigara aldı ve ucunu hafifçe kaplumbağa kabuğu şeklindeki sigara tabakasına vurduktan sonra, yakıp duman bulutunu Lydia'dan tarafa üfledi.

"Hayatım, son zamanlarda aynaya baktın mı hiç?"

Lydia, bakışların gardırobun önündeki aynaya çevirdi. Aynaya yansıyan tek görüntü sandalyenin üzerinde duran beyaz geceliğinden ibaretti. Aniden, *Üzerinde kan lekesi mi kaldı acaba?* diye paniğe kapıldı.

"Anne, eğer söyleyeceklerin bittiyse, şimdi gidip Sun Yat-sen'i beslemek istiyorum," dedi çabucak.

"Ah, seni küçük yalana. Söyle bakalım, dün gece ne işler çeviriyordun? Yo, hiç öyle şaşırmış gibi bakma bana. Barakaya gittiğini biliyorum."

Lydia avuçlarının terlediğini hissetti. Ellerini kuş tüyü yorganına sürterek, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Valentina keyifli bir kakhaha atarak anlatmaya başladı. "Dün gece bir türlü uyku tutmadı. Tavan arasında yaşadığımız eski günlerdeki gibi, sen de uyanık mısm, diye bakmaya geldim, ama sen burada değildin, yaramaz kızım."

"Ah."

"Hiç öyle *ah* falan deme. Alfred'in sözüne karşı geldin ve bizim

uyuduğumuza kanaat getirdiğin anda, senin için pek değerli olan o küçük haşere hayvanını beslemeye gittin. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Lydia. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"*Dochenka*, inan bana. Dünyanın en güzel tavşanı bile üvey babanla aram bozmana değmez."

Odada ağır bir sessizlik olmuştu.

Sonra, "Öyle değil mi, Lydia?" diye üsteledi Valentina.

"Haklısın. Tabii ki değmez, anne."

Ardından sigarasından uzun bir nefes çekip kıpkırmızı yanan ucuyla kızım işaret ederek, "Şimdi söyle bakalım. İçinde yanan bir ateş var gibi görünmene sebep olan genç adam kim? Hadi tatlım, anlat annene."

Lydia'mın yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Neden bahsettiğini anlayamıyorum..." diyecek oldu.

Annesi anında sözünü keserek, "Sersemleşme, Lydia. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Olanları görmemek için kör olmam gerek. Alfred de, sen de, masamın karşı tarafına çay ve tostlarınızın üzerinden bakıyorsunuz. Ve bunu yanlış yorumluyorsunuz," diye haykırdı. Sonra saçlarını genç bir kız gibi savurarak, "İkiniz de," dedi.

"Neyi yanlış yorumluyoruz, anne?" diye sordu Lydia.

"Aşk tabii ki."

Lydia o an boğulacak gibi oldu. Nefesi kesilmişti. "Saçmalama, anne," diye itiraz etmeye kalktı.

Bunun üzerine, Valentina komik bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Yoksa sen benim aşkın nasıl bir şey olduğunu hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Lydia, benim güzel çocuğum. Sen gerçekten çok değiştin. Âşık olduğun yüzünden okunuyor," dedi.

"Nasıl?"

"Gözlerin parlıyor, tenin ışıldıyor ve kimsenin bakmadığını zannettiğin zamanlarda gizli gizli gülümsüyorsun. Yürüyüşün bile

Rus Cariye

değişmiş. Haydi, tatlım. Söyle annene. Kim bu çocuk? Okuldan hoşuna giden biri falan mı?"

Okuldaki tıfıl oğlanları gözünün önüne getirerek küçümsercesine, "Ah, anne, tabii ki değil," dedi.

"Kim o zaman?"

"Of, anne, sadece tesadüfen karşılaştığım biri işte."

Valentina birkaç adım ilerleyip şeftali rengi yorganın üzerine, Lydia'nın yanında oturdu. Sonra kızının yüzünü ellerinin arasma alıp karanlık ve ciddi bir ifadeyle gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "O her kimse Lydia, eğer öyle gerekiyorsa sır olarak kendine saklayabilirsin, ama şimdi beni iyi dinle. Fazla ileri gitmek yok. Duyuyor musun beni? O gence hayatım adayıp bütün planlarımızı berbat edemezsin. Bitirmen gereken bir okul var. Sonra da üniversiteye gideceksin. Hem belki seni zamanında oraya gönderebilirsek, Oxford'a bile gidebilirsin. Zaten planımız buydu. Hatırlıyor musun?" diye sordu. Sonra kızının elleri arasındaki yüzünü iki yana sallayarak, "Bu sefer sözümü dinleyeceksin, kızım. Onunla fazla ileri gitmek yok. Hiçbir şekilde. Söz ver bana."

"Peki, anne."

"Güzel. Bu konuda anlaştığımıza sevindim."

Lydia gülümser gibi oldu, ama hâlâ bundan sonra nasıl davranacağından emin olamıyordu. Annesi onun bu tereddütlü halini görünce küçük bir kahkaha atarak, "Endişe etmene gerek yok, tatlım. Bu konuyu şimdilik burada kapatacağız. Ama o delikanlıya de ki, eğer benim kızımın kalbini kıracak olursa paslı bir kaşıkla gözlerini oyarım onun."

"Saçmalama, anne," dedi Lydia. Ama hemen sonra dayanamayıp annesine çabucak sanlıp, "Seni çok özledim," diye mırıldandı.

"Ah, tabii ya. Tıpkı bir kedinin, bir köpeği özlemesi gibi değil mi!" diyerek güldü Valentina.

Lydia, annesinin bir elini tutup kucağına götürdü. Elmas yüzük takılı olmayan sağ eliydi bu. Genç kız alışık olduğu sade haliyle annesinin bu elini daha çok seviyordu.

Sonra, "Ya sen?" diye sordu annesine. "Sen mutlu musun, anne? Yani Alfred'le demek istiyorum."

Valentina, hemen o anda yine o coşkulu yüz ifadesini takınmıştı. "Ah, evet, hayatım. O bir melek. Şimdiye kadar gördüğüm en tatlı, en sevimli adam," dedi.

"Ve sana tapıyor," diye ekledi Lydia.

"O da var tabii."

"Ben, senin mutlu olmam istiyorum, anne."

Valentina, "Aşkım, ben gerçekten mutluyum. Tann aşkına, bana şöyle bir dikkatli baksana," diyerek, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. O kadar güzel görünüyordu ki, bu ifadenin sahte olduğunu düşünmek imkânsızdı. Sadece simsiyah gözleri mutluymuş gibi parlamıyordu. O kadar."

"Artık hayalini kurduğun bütün o güzel şeylere kavuşacaksın. Hep istediğin gibi," dedi Lydia.

"Evet ya, tıpkı her zaman istediğim gibi," diyerek izmaritini Lydia'nın başucu sehpasında duran cam tabağa bastırıverdi. Hemen sonra bir sigara daha yakarak, "Ama sevgili Alfred'in çok istediği fakat benim hiç sahip olmak istemediğim bir şey var," dedi biraz sıkıntılı bir halde.

"Neymiş o?"

"Bir bebek."

Lydia'nın ağzı açık kalmıştı.

"Sanki ben de istiyormuşum gibi davranıyorsun, tatlım. Endişelenme. Bebek falan olmayacak. Ah, Tanrı aşkına ne oldu, Lydia? Neden ağlıyorsun?"

"Bir bebek," diye fısıldadı Lydia, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken. "Küçük bir erkek ya da kız kardeşim olacak." Bu olasılık

Rus Cariye

daha önce hiç aklına gelmemişti, ama bu pek tabii mümkündü. Annesi hâlâ bebek sahibi olacak kadar gençti. "Anne, bu harika bir şey olur. Eminim senin de çok hoşuna gider," diyerek heyecanla öpmek için genç kadına yaklaştı, fakat Valentina, onu ittirerek, "Neler diyorsun? Çıldırdın mı sen, *dochenka*?" diye haykırdı.

"Hayır, çıldırmış falan değilim. Yeni bir bebek harika olur. Hem ben de sana yardım ederim."

"Sen bebekler hakkında ne bilirsin ki?"

"Hiçbir şey. Ama öğrenebilirim, anne. Ah, lütfen anne, evet de. Alfred'in isteğini kabul et. Hem o sana, pis işleri yapması için bir dadı da tutar. O zaman bebeğe bakmak senin için o kadar zor olmaz. Ben de ona ninniler söylerim. Tıpkı senin de bana küçükken söylediğin..."

"Kes, hemen kes şunu, küçük hanım," diye bağırdı Valentina. Sonra Lydia'nın elini kendi elleri arasına alıp ovuşturarak, yüzünde tuhaf, asık bir ifadeyle, "Bu tarz bir tepki vereceğin hiç aklıma gelmezdi. Gerçekten bu kadar yalnız mı hissediyorsun, yavrum?" diye sordu.

"Hayır, ama sevebileceğim bir kız ya da erkek kardeşimin olması, çok... özel bir duygu." Bir an duraksayarak doğru sıfatı bulmaya çalışmıştı.

"O pis tavşana sahip olmak gibi mi?"

Lydia bu tuhaf soruya sırtarak, "Tam olarak değil, ama ona yakın bir şey işte," diye karşılık verdi.

"Tanrım sen aklımı koru," diye hayıflandı annesi.

Sonra, birlikte kahkahalarla gülmeye başladılar ve Lydia, bir an için ciddi bir şekilde barakayla ilgili tüm gerçeği annesine anlatmayı düşündü. Fakat annesinin ruh hali aniden değişiverdi. Korkuyla büyüyen gözlerle ayağa fırladı ve ellerini beline koyarak, "Şu Serovların çocuğuyla ilişkin yok, öyle değil mi?" diye haykırdı.

"Ne?"

"Ah, Yüce İsa. Bizi sen koru. Dün eve geldiğimizde, onun arabasıyla buradan uzaklaştığını gördüm. Kızıışmış bir kedi gibi kuyruk salladığın adamın o olmadığım söyle bana Lydia."

"Anne! Lütfen saçma..."

Valentina konuşmasına bile izin vermiyordu. Tekrar, "O olmadığını söyle bana," diyerek kızını bileğinden kavrayıp ayağa kaldırdı. "Onunla hiçbir ilişkin olamaz, Lydia. O adamdan uzak durmak zorundasın."

"Hayır, tabii ki o değil, anne," diyerek bileğini annesinin kıskaçından kurtanp ovuşturdu. "Alexei Serov'u sevmek bir yana dursun, ona katlanamıyorum bile."

Valentina gözlerini kısarak dikkatle kızına baktı. "Ah *dochenka*. Tanrı senin dilini bana ceza olsun diye böyle yaratmış. Bir şey söylediğin zaman, sana inanıp inanmayacağımı bilemiyorum. O kadar iyi bir yalancısın ki..."

Tam o sırada kapı zili canhıraş bir şekilde çalmaya başladı.

Aşağıda çok fazla ses vardı. Zaten onu ürküten de bu olmuştur. Alfred'in arkadaşlarından biri gelmiş olamazdı, çünkü herkes onun hâlâ balayında olduğunu sanıyordu. Hayır, Lydia bu ziyarette başka bir şeyin kokusunu alıyordu. Çok daha kötü bir şeyin. Sessizce sahanlığa doğru ilerleyerek aşağı kattaki ön kapıyı gözetlemek için cıllı tırabzanlara tutundu.

İşte o anda ciğerleri çökecek gibi oldu. Bu sadece daha kötü bir durum değildi. Olabileceklerin en kötüsüydü. Aşağıdaki daracık alan üniformalı asker kaynıyordu.

"Üzgünüm, Bay Parker," diyordu omzunda yıldızlı rütbesi olan İngiliz polisi. Hemen sonra, "İtirazlannızı kesinlikle anlıyorum, ama korkanm ki elimizde mülkünüzü aramak üzere çıkanılmış bir yetki belgesi var," diyerek Alfred'e doğru bir kâğıt uzattı.

Alfred, belgeyi aldı, fakat bir kere bile bakmaya yeltenmedi.

"Bu büyük bir rezalet. Son derece aşağılayıcı bir durum," diye söylendi sert bir biçimde.

Lydia daha fazla dayanamayarak aşağı süzülürdü. Panik, hareketlerini oldukça hızlandırmıştı, ancak yine de onlara görünmeden dışarı çıkması imkânsız görünüyordu. Alfred'in hemen arkasında duran Valentina, kızım çabucak kolundan yakalayarak, "Ah, *Lydochka*, ne heyecanlı değil mi? Bir yığın asker. Aç kurtlara benziyorlar," diye fısıldadı.

Holde dört adet İngiliz polis memuru vardı. Yüzlerindeki sert ifadeye rağmen, nezaketle davranan iri yarı adamlardı. İçeriye girince koyu lacivert üniformalarının omuzlarındaki kar taneleri erimeye başlamıştı. Fakat Lydia'yı asıl korkutan dışandakilerdi. Kapının önünde gri üniformalar giymiş beş adet asker duruyordu. Keplerinin üzerinde Kuomintang güneşi sembolü vardı. Bunlar Çinli askerlerdi. Soğuk ve duygusuz yüzleriyle dışarıda yağan karın altında sabırla bekliyordardı.

Sesler boğuk gelmeye başlamıştı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Hem de hemen şimdi.

"Anne, ne arıyorlarmış?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla bir komünisti arıyorlar. Yani Çinli bir baş belasını. Kötü niyetli hainin biri, onun burada saklandığına dair bir hikâye uydurmuş. Düşünsene, burada, bizim evimizde bir komünist saklanıyormuş. Sanki böyle bir şey olsa haberimiz olmayacakmış gibi. Ne kadar saçma. Öyle değil mi?" diyerek gülmeye başladı Valentina, fakat kızının yüzündeki ifadeyi görünce kahkahası boğazına takıldı. "Ah, hayır olamaz," dedi nefes gibi çıkan bir sesle. "Olamaz."

"Anne," diye fısıldadı Lydia, genç kadının elini ısrarla sıkıp çekştirerek. "Alfred'in onları burada daha uzun süre tutmasını sağlamalısın. Zamana ihtiyacım olacak." Sonra annesinin elini bir kez daha sıkıştırarak, "Anlıyor musun?" dedi ısrarla.

Valentina'nın yüzü kapının önündeki karlar kadar bembeyaz

kesılmıştı, ama yine de kocasına doğru birkaç adım yaklaşıp bir kolunu beline dolayarak, "Meleğim," diye mırıldandı tatlı bir sesle. "Neden bu seçkin memur beyleri bir içki ikram etmek için..." Valentina bir an duraksayarak salon kapısına baktı. Sonra neyse ki Fransız pencerelerinin barakaya baktığını hatırlayarak, başını yemek odasına doğru çevirip konuşmaya devam etti. "... Yemek odasına davet etmiyorsun? Hem orada daha rahat konuşa..."

Alfred cümlesini tamamlamasına bile izin vermeden, "Hayır, canım," diye cevap verdi. Ağzı öfkeden gerilerek çizgi halini almıştı. "Bırak da bir an evvel işlerini bitirip davetsiz misafirliklerini sona erdiresinler."

"Teşekkür ederiz," dedi İngiliz memur resmî bir şekilde. "Emin olun, sizi mümkün olduğunca az rahatsız etmeye özen göstereceğiz."

"Ah, hayır. Alfred, sevgilim. Bu... kabul edilemez bir şey," diye itiraz etti Valentina.

Genç kadının sesindeki küçük bir farklılık, kocasının dönüp kendisine bakması için yeterli oldu. Lydia panik halinde olmasına rağmen, genç adamın duyarlılığından etkilenmişti. Alfred karısının gözlerine baktı. Neredeyse her şeyi anlayarak kaşlarını çatıp sanki yine temizlemeye yeltenecekmiş gibi elini gözlüğüne götürdü, ama hemen vazgeçti. Bunun yerine, Lydia'ya çok hızlı bir bakış atıp vaziyeti kurtarmak için hafifçe öksürerek tekrar polislere döndü.

"Aslında düşündüm de, sanırım karım haklı. Ortada hiçbir sebep yokken evimi nasıl ararsınız? Bu konuyu daha etraflıca konuşmamız gerekiyor."

"Efendim, size zaten daha önce de gelişimizin sebebinden bahsettim. Uluslararası Yerleşim Bölgesi, onların yetki alanı dışında olduğu için, bu olayda onlarla birlikte çalışıyoruz. Gerçekten bu konuda daha fazla söylenebilecek bir şey yok."

Alfred duruşunu dikleştirdi. Şimdi son derece kendinden emin görünüyordu. "Bu meseleyi sizinle tartışmak durumundayım. Ay-

rica *Daily Report*'ta yazacağım bir sonraki makalede bu konuya yer vereceğim," dedi. Lydia'ya git anlamında bir el işareti yapıp, "Bizi yalnız bırak, kızım," dedikten sonra polis memuruna dönüp mağrur bir tavırla, "Kızımın bu... fiyaskoya tanık olmasını istemiyorum," dedi.

Lydia, bir gece önce kâğıt üzerine çizdiği A harfi üzerine sapladığı tüm iğneleri, o anda tek tek çıkardığını hayal etti ve tek kelime bile etmeden oradan ayrıldı.

"Askerler geldi. Hem de bir sürü. Haydi, çok hızlı hareket etmeliyiz."

Chang, Lydia içeri girer girmez zaten harekete geçmişti. Fakat battaniyelerin arasından sıyrılıp dengesini bulmaya çalışarak ayağa kalkarken hafifçe sendeledi ve kendini zorlayarak gözlerini kırıştırdı.

Lydia, hemen ona doğru uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve, "Bu, sana güç vermek içindi," diyerek gülümsedi.

Chang de, "Benim gücüm sensin," diyerek ceketine uzandı. Zaten ceketinin dışında, baştan aşağı giyinik durumdaydı. Çizmeleri bile ayağındaydı. Böylesi bir durum için hazırlıklı davrandığı anlaşılıyordu.

Lydia, bir gece önce ilaçlarını içine koyduğu deri çantasını alarak bir kolunu onun beline doladı ve, "Haydi gidelim," dedi.

Chang hemen, "Hayır," diye itiraz etti. Anlaşılan aşk ateşi aklını değil, sadece gözlerini köreltmmişti, çünkü genç kıza hemen battaniyeleri işaret ederek "İzlerimizin üzerini örtmelisin," diye komut verdi.

Lydia, bütün battaniyeleri toplayıp sıcak su şişesini de alarak, hepsini duvann yanında duran tozlu çuvallardan birine tıktı ve kurcalamak için uzanan elleri caydırması için, tavşan kafesinden bolca dışkılanmış saman alıp bu çuvalın üzerine yığdı.

"Teşekkürler, *xie xie*, Sun Yat-sen," dedi Chang ciddi bir şekilde.

Lydia, aslında böyle bir durumda kahkahayı basardı, ama o anda nasıl gülüneceğini bile unutmuştu.

Kar, imdatlarına yetişmişti. İri tanecikler halinde döne döne yağarak arkalarında bıraktıkları izleri hemen kapatıyordu. İnsanlar, hatta arabalar, bu bembeyaz dünyanın içinde görünmez olurken, kaldırımlar gittikçe kayganlaşıyor ve bütün sesler birbirine girip boğuklaşıyordu. Bahçenin içinden geçip mandalı kırık bahçe kapısından dışarı çıkarak anayolda koşmaya başlamışlardı.

Lydia, Chang An Lo'nun bunu nasıl yaptığını belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı. Buz gibi soğuk hava adeta yüzünü kesiyordu. Üstelik paltosunu da giymemişti. Üzerinde sadece yünlü, kalın bir kazak vardı, fakat bunlar diğer endişelerinin yanında hiç kalırdı. Kuomintang askerleri evlerindeydi. Peki, Chang'ı orada bulamayınca ne yapacaklardı? Tabii ki kaçıp kaçmadığını anlamak için bu yolu aramaya çıkacaklardı. Sürekli omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Neyse ki şimdiye kadar onları takip eden hiçbir figür gözüne çarpmamıştı. Sonra, *Ben onları göremiyorsam, onlar da beni göremezler*, diye düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Yoksa yanılıyor muydu? Kar, birkaç metreden ötesini görünmez kılan, son derece yoğun ve bembeyaz bir tabakayla her tarafı kaplamıştı ve çevrelerindeki insanlar başlan önlerinde, telaşla yürüyorlardı. Hiçbirinin, buzlu kaldırımında hızla yürüyen tuhaf bir çifte dikkat edecek hali yoktu.

Lydia'nın ikisi için de düşünüp kafasını çalıştırması gerekiyordu.

Nereye gideceklerdi?

Adımları kaldırımları aynı hızlı ritimle dövüyordu. Lydia'nın kalbi de bu ritme ayak uydurmuştu. Bir kolunu Chang'ın beline dolamış, bedenini sıkıca kendi vücuduna yaslamıştı. Genç adam ne

kadar zorlanırsa zorlansın, ağırlığını ona vermemeye çalışıyordu. Bir keresinde ayağı takılıp tökezleyince, yaralı eli yere çarptığı halde, gıkım bile çıkarmadan hemen toparlanıp koşmaya devam etti. Bu karmaşık kaçış plan gereğince tüm güçleriyle koşarlarken, Lydia ona olan hayranlığının arttığını hissetti. Olağanüstü güçlü bir iradesi vardı ve ruhunun derinliklerinde acısını ve bitkinliğini kontrol edebilen bir dinginliğe sahipti. Çenesindeki seğirme de olmasa, ne kadar zorlandığı hiçbir şekilde anlaşılamazdı.

Lydia'mn kafasını çalıştırıp bir an evvel bir çare bulması gerekiyordu, ama bu kadar yoğun duygular içerisindeyken mantıklı düşünemiyordu.

Sevgilisini, sol taraflarındaki Lauburn Caddesi'nden aşağı yönlendirdi. Biraz ilerledikten sonra sağa ve hemen ardından tekrar sağa saptılar. Bu şekilde zik zak çizerek takip edilmelerini zorlaştırmaya çalışıyordu. Nefesi iyice hızlanmış, kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Chang An Lo'yu caddeye doğru çekti. O sırada puslu havanın içinden savrularak üzerlerine doğru gelen bir bisikleti son anda fark ederek ezilmekten kurtuldular. Belki askerler de bu kadar yakına gelmişlerdi. Bisikleti fark edemediklerine göre, onları da görebilmeleri imkânsızdı. Bu düşünceyle kalbi daha da çılgın bir hızla atmaya başladı.

Aklına rıhtım dışında güvenli bir yer gelmiyordu. Tan Wah'm eski barakasına gideceklerdi. Tabii hâlâ yerinde duruyorsa, çünkü Liev Popkov, Chang'i oradan sırtlayıp götürürken eğreti yapının çatışım da yıkmıştı. *Ne yapalım, hiç yoktan iyidir*, diye düşündü içinden. Ama oraya varabilmek için daha çok yürümeleri gerekiyordu ve Chang, şimdiden halsiz düşmeye başlamıştı. Ayakları onu yarı yolda bırakacakmış gibi tekliyordu.

"Rıhtıma gideceğiz," diye mırıldandı Lydia. Nefesi buz gibi havada buhar halinde dağılıyordu.

Chang onaylayarak başım salladı. Kar taneleri kirpiklerine yapışmıştı.

"Oraya kadar yürüyebilecek misin?" diye sordu Lydia, sanki başka çareleri varmış gibi.

Genç adam nefesini tüketmekten kaçınarak, yine sadece başını sallamakla yetindi.

Lydia'nın tempoyu düşürmesiyle, koşmayı bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Onu biraz daha zorlayıp kollarında ölmesine izin veremezdi. Bu yüzden böylesi çok daha iyiydi. Yokuş aşağı yürüyorlardı. Tüm yapmaları gereken, Prince Caddesi ve Fleet Yolu'nun birleştiği geniş kavşaktan geçip tersanelere doğru yürümeye devam etmektir. Ama maalesef dört yol ağzına yaklaştıklarında, tam önlerindeki köşede duran iki polis gördüler. Bir tanesinin üzerinde İngiliz üniforması vardı, diğeryse Fransız'a benziyordu. Başlarını denizci kasketlerinin altında korumaya almış, birbirlerine yakın mesafede durarak sohbet ediyorlardı.

Lydia, yürümeye hiç ara vermeden, polislerden uzaklaşmak için, yollarını caddenin diğer tarafına doğru akan trafiğe çevirdi. Bu şekilde onlardan kurtulacağım zannetmişti. Fakat İngiliz polis, anında başını kaldırıp ona ve Chang An Lo'ya dik dik bakarak yanındaki arkadaşına bir şeyler söyledi ve ikisi birlikte, karlar arasında kendilerine küçük bir yol açarak hızla onlara doğru yürümeye başladılar. Ve Lydia kaçamadı. Chang yanındayken bunu yapması imkânsızdı. Bunun yerine, beyaz bir kızın omuzlarına yaslanmış bir Çinliyle böyle bir havada koşuşturmasını açıklayacak bir hikâye uydurmaya çalıştı.

Ama bunu da beceremedi.

Polisler yaklaşıyordu. Önlerinde engel olarak, kefen giymiş gibi bembeyaz karlara bürünmüş küçük bir insan kalabalığından başka bir şey kalmamıştı. Çocuğunu içine oturttuğu el arabasını ittiren yerli bir adam, önündeki araba kavşaktan geçmek üzere yavaşlarken sövüp saymaya başladı. Sürücü kalkışa hazırlanırken, arabanın vitesini yükseltti. O sırada çıkan ses, Lydia'yı şoför mahalline bakmaya yöneltti. Arabanın silecekleri bile karla kaplı olduğundan,

adamm yüzünü güçlükle görebildi, ama bu kadarı bile ona yetmişti. Hemen Chang'i de beraberinde sürükleyerek yola doğru atıldı ve arabanın penceresine vurarak, "Bay Theo, benim," diye seslendi.

Arabanın camı hemen aşağı indirildi ve Bay Theo, yüzüne çarpan soğuk rüzgâra karşı kısılmış gri gözleriyle genç kıza baktı. "Aman Tanrım, senin bu havada dışarıda ne işin var?" diye söylendi. Sonra gözlerini Chang'e doğru kaydırđı. "Hey Tanrım. Ne yaptın sen, Lydia?"

Polisler arabanın yamna ulaşmak üzereydi.

"Ben..." Genç kızın ağzı korkudan öylesine kurumuştı ki kekeliyordu. Hemen sonra bir kez daha denedi. "Benim arabanıza binmem lazım."

Lydia, Bay Theo'nun arabanın arkasına yaklaşmakta olan iki polisi fark ettiğini anladı. Bu arada Chang An Lo da nöbet geçirir gibi nefes almaya başlamıştı.

"Polisten falan kaçmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu genç adam.

"Hayır, Bay Theo," diye cevap verdi Lydia çabucak. "Kesinlikle böyle bir şey yok."

Adam onun yalan söylediğini anlamıştı. Lydia bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

"Atlayın," dedi. "Hemen."

Evet, bu gerçekten de ilginç bir gelişme olmuştu.

Theo, misafir odasının kapısına yaslanmış bir halde, son zamanlarda onu kısıracına alan sürekli baş ağrısına rağmen gülümseyordu.

Po Chu, artık onu çok sevecekti.

Çinli genç cehennem ateşleri içinde yatakta yatıyordu. Bu adamı ne hale getirmişlerdi böyle. Berbat görünüyordu. *Sakin öleyim deme. Sana canlı olarak ihtiyacım var*, diye geçirdi içinden.

Rus kızı, yatağın yanında dört yüz yıllık antika bir sandalyenin üzerinde oturuyordu, fakat şu anda kesinlikle oturduğu nesnenin güzelliğini fark edecek halde değildi. Sevgilisinin hasarlı ellerinden birini avuçları arasına almış, ısrarlı ve yumuşak bir sesle bir şeyler söylüyordu. Çok hafif bir sesle konuştuğundan, Theo söylediklerini anlayamıyordu, ama bunu hiç sorun etmedi.

Ne de olsa, Lydia Ivanova ona gerçekten paha biçilmez bir hediyeye getirmişti.

Theo, daha sonra genç kızı arabasıyla evine bıraktı. Onu hastanın kaldığı odadan çeke çeke çıkarmak zorunda kalmıştı. Genç kız, Chang'in yamndan ayrılmamak için direnmiş, ama Theo hiçbir itirazına kulak asmamıştı. Arada Alfred vardı. Bu yüzden öncelikle kızın evine teslim edilmesi gerekiyordu. Sonrasında aile bu meseleyi kendi içinde çözümleyebilirdi. Bu kızın Çinliye olan yaklaşımında, Theo'yu tedirgin eden, çok yoğun bir şeyler vardı. Genç adam ateşli olsun ya da olmasın, Lydia onun yatağına atlayacakmış gibi duruyordu. Bakalım Alfred bu duruma ne diyecekti?

Li Mei'i hastanın alnını bitki özleriyle ve deri çantadan çıkardığı ilaçlarla ovalamayı bırakıp Lydia'ya dönerek, annesi ve Alfred izin verdikleri an buraya geri dönebileceğine dair söz verdi. Ama onların onayı olmaksızın onu tekrar bu odaya kabul etmesi imkânsızdı.

Bir an kızın öfkeden yüzüne tüküreceğini zannetti. Neyse ki her şeye rağmen sağduyulu davranarak ister istemez pes etmişti. Bir süre gözlerinde bariz bir şüpheyile Li Mei'i izledi, ama sonunda Chang An Lo'nun emin ellerde olduğunu kabul etti. En azından buradayken polislerden uzakta olacaktı.

"Bir İngiliz centilmeni olarak sana söz veriyorum," dedi Theo. "Sen burada olmasan bile, Li Mei ona gayet iyi bakacaktır."

Bu sözler üzerine, bir an için kızın kendisini ısıracağı zannetti.

Valentina Ivanova Parker'ın kızgın olduğunu söylemek, o anki sahneyi hafife almak olurdu. Theo resmen şok olmuştu. Daha önce bir kadının böyle çirkin bir dil kullandığına hiç tanık olmamıştı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Alfred de kendisiyle aynı durumdaydı. Kadın, kızma hiç durmadan ağza alınmayacak İngilizce ve Rusça küfürler savuruyordu. Genç kıza hiç tepki vermeden, orada öylece duruyor ve bütün o korkunç sözleri ağlamadan veya kaçmaya çalışmadan, olduğu gibi kabulleniyordu. Arada sırada ellerini ıslanmış eteğine sürtüyor, bakışlarını su içinde kalmış ayakkabılarına dikeydi; ama çoğunlukla tek kelime bile etmeden annesinin gözlerinin içine bakıyordu.

Kadının tam tersine, Alfred hoşnutsuzluğunu sessiz kalarak dile getiriyordu. Ama o soğukkanlı bir İngiliz'di. Tabii ki bu çılgın Ruslara benzemeyecekti. Theo o ortamdan ayrılmaya yeltendi, ancak Alfred onu hemen durdurarak, "Bir sakıncası yoksa, biraz kalırmısın, dostum?" diye rica etti. "Olayların detaylarını senden dinlemek istiyorum, ama izin verirsen öncelikle Lydia'yla ilgilenmeliyim."

Böylece Theo da, onunla birlikte Valentina'tun konuşmasını bitirmesini bekledi. Bir ara kokteyl dolabına gidip üç büyük bardak viski doldurdu ve kendisinininkini yudumlamaya başladı.

Sonunda Alfred daha fazla dayanamayarak, "Yeter, Valentina. Yeter artık," diyerek keskin ve sert bir sesle çıkıştı.

Valentina, mesajı almıştı. Nihayet susmuştu. Hemen sonra daha çok kendi ana dilinde bir şeyler söylenerek doğruca Theo'nun uzattığı içkiye yöneldi. Bir dikişte bardağın içindeki viskinin tamamını bitirerek ürperdi.

Sonra da, "Viskiden nefret ederim," diyerek bardağını votkayla doldurdu.

Alfred üvey kızıyla sessiz, fakat sert bir biçimde konuştu. "Lydia, sadece bir haftadır benim ailemin bir üyesi konumundasm, ancak daha şimdiden benim adıma leke sürdün.

Lydia'mn bir yorumda bulunabileceğini düşünerek bir an duraksadı, fakat genç kız sadece kaşlarını çatarak bakışlarını yere indirdi. Theo, onu sınıfta azarladığı zamanlarda da belki yüzlerce defa aym tavrı sergilemişti.

"Duygularımız henüz çok taze," diye devam etti Alfred, olağanüstü bir dinginlikle. "Ve birbirimize daha sonradan pişman olacağımız şeyler söyleyebiliriz. Bu yüzden şimdi odana çıkmam ve yirmi dört saat orada kalmanı istiyorum. Böylece yaptıkların üzerinde düşünmek için vaktin de olacak. Bu zaman zarfında yemeklerin odana getirilecek. Haydi, git şimdi."

"Ama bunu yapamam. Onun yanına gitmek zorunda..."

"İtiraz etmek yok."

"Lütfen, Alfred, o çok hasta ve..."

"Lydia, lütfen durumu daha fazla güçleştirme," diyerek genç kızı son bir kez uyardı.

Theo, kızın bakışlarını annesine çevirdiğini fark etti, fakat Valentina kızma çoktan sırtını dönmüştü.

"Git artık," diye tekrarladı Alfred.

Ve Lydia gitti. Theo'nun ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Okuldayken kendisine hiç bu kadar itaatkâr davrandığım hatırlamıyordu. Bu Alfred'in insanları idare etme konusunda özel güçleri mi vardı acaba? Daha öğlen bile olmadığı halde, viski şişesinin çoğunu tek başma içtiğini fark etti. Başka birinin aile çatışmalarının arasında kalmak berbat bir şeydi. Bu kişinin Alfred gibi nazik bir insan olması bile durumun sevimsizliğini değiştirmiyordu. Türk purolarından birini yaktı ve nihayet viskinin vücudundaki acıları köreltmeye başladığım hissederek dalıp gitti. Bir süre sonra kendine geldiğinde, bu şekilde ne kadar süre kaldığının farkında bile değildi. Alfred, sürekli konuşuyordu, fakat kendisi ona bir türlü kulak veremiyordu. Çünkü aklı Chang An Lo'daydı ve tabii ki Po Chu'da.

"Haydi, bırak artık şunu, Tiyo. Bir işçi çağıralım da bu işi o halletsin."

"Hayır, bununla uğraşmak bana iyi geliyor."

Theo, öğrenci sıralarından birinin üzerini zımparalıyordu. İki gece önce, vücudu afyona karşı duyduğu ihtiyaçla acı ve umutsuzluk içinde kıvranırken uyuyamaz, düşünemez ve Li Mei'in rahatlatıcı sözlerini duyamaz bir halde sınıflardan birine dalmıştı. Zihnini işgal eden tek düşünce, Christopher Mason'a karşı duyduğu nefretti. Ve bu duygu beyninin içinde öyle bir büyümüştü ki, kafası baskıdan patlamak üzereydi. Hemen o anda mutfaktan keskin bir bıçak kapıp Polly Mason'ın sırasının üzerine, altı milimetre yüksekliğinde harflerle NEFRET kelimesini kazıdı.

Fakat sabah olunca bunu yaptığına pişman oldu. Okulun Noel tatili bu hafta sonu bitecek ve ardından yeni dönem başlayacaktı. Bu yüzden sırayı bir an evvel eski haline getirmeyi kendisine görev edinmişti. Zımpara kâğıdını tahtanın damarlı yüzeyi üzerinde tekdüze hareketlerle tekrar tekrar sürttükçe, tuhaf bir şekilde rahatladığını hissetti. İçindeki nefreti silip dinginliği yaratmak gibi

bir şeydi bu. Tatmin duygusunun kalbine doğru yayıldığım hissediyordu.

Ellerim ritmik bir şekilde sıramın üzerinde hareket ettirmeye devam ederek, sevgilisine döndü, "Chang An Lo'ya anlattın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki, anlatacak mısın?"

"Hayır."

Odada zımpara kâğıdının kulak tırmalayan sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Li Mei, diğer sıralardan birinin üzerine tünemiş ve ayaklarını altına almış bir halde onun çalışmasını izliyordu. Theo'nun sevdiği leylak rengi *çongsam'mu* giymiş, siyah saçlanna da ametist taşından yapılmış bir toka takmıştı. Theo, onun gece boyunca Çinli hastaya bakmaktan yorgun düştüğüne emindi, ama oval yüzü yine de zinde ve sakin görünüyordu. Hatta örselenen yerlerinin rengi bile açılmaya başlamıştı.

En sonunda bu konuda konuşmaya karar vererek, "Eğer ona Po Chu'nun kız kardeşi olduğumu söylersem, burada kalmak istemeyecektir," dedi Li Mei.

"Evet, tabii ki. Ayrıca onun gitmek istemesini de anlayabiliyorum doğrusu. Peki, bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır, kesinlikle. Onu benim erkek kardeşim yaraladığına göre, onu iyileştirmek de bana düşer. Tabii elimden gelirse."

Theo, ellerini işinden ayırmadan gözlerini sevgilisine çevirerek, "Yine *Seçmeler* 'ı okuyorsun değil mi?" diye sordu.

Li Mei hafifçe gülümsedi. "O eserde Konfüçyüs çok doğru şeyler söylemiş,"

"Ama Po Chu, Chang An Lo'nun burada barındığını öğrenirse çok kızacaktır," dedi Theo.

"Bunu asla öğrenmeyecek," diyerek duraksadı genç kadın. Sonra hemen, "Yoksa öğrenecek mi, Theo?" dedi sorgularcasına.

Rus Cariye

Theo, kendi içini ve sıranın üzerini NEFRET'ten arındırmaya odaklanarak hiç cevap vermedi.

Bu arada Li Mei, "Tiyo, Po Chu öğrenecek mi?" diye sorusunu tekrarladı.

Theo, işine ara vererek zımpara kâğıdını bir kenara koydu ve ellerini kaplayan talaşlardan kurtularak, "Aşkı, Po Chu seni zalimce hırpaladıktan sonra, biliyorsun ki ne şekilde olursa olsun ona acı vermekten ancak zevk duyarım. Po Chu, Chang'ın burada olduğunu öğrendiği anda büyük bir memnuniyetle gelip onu öldürecek-tir. Fakat avucunun içinden kaçırdığı adamın izini bulamazsa, daha beter kudurup deliye dönecektir. İşte bu yüzden, hayır, Chang'ın burada olduğunu ona asla söylemeyeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim, Tiyo."

Theo, kısa bir an sevgilisinin mutlu gözlerine baktıktan sonra tekrar zımparalama işine döndü.

"Tiyo?"

"Evet?"

"İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki onu babamla pazarlık yapmak için kullanabilirsin. Chang'e karşılık, Mason'ın seni Sir Edvvard'a şikâyet etmesini önleyebilir."

"Evet. İkimiz de bunun farkındayız. Haklısın."

"Peki, bunu yapacak mısın? Yani onu kullanacak mısın?"

"Bu konuyu çok düşündüm," diye cevap verdi Theo. Bir an için kulak tırmalayıcı zımpara sesinin kafasının içinden geldiğini zannetmişti. "Hangisi bizim için daha önemli, Li Mei? Benim hapse girmem mi, yoksa bu genç Çinlinin ölmesi mi? Söyle bakalım, senin şu Konfüçyüs'ün bu ahlaki ikilem için ne diyor?"

Li Mei hiç cevap vermedi. Gözyaşları, solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Theo bir elini Chang'ın alnına koydu. Hâlâ sıcaktı. Siyah gözler, o anda hemen açılarak temkinli bir ifadeyle kendisine odaklandı.

"Daha iyiyim," diye mırıldandı Chang, kalınlaşmış bir sesle.

"Sanmıyorum," dedi Theo.

"Lydia?"

"O iyi, ama seni görmeye gelemez. Şu anda ailesi buna izin vermiyor."

Genç adamın yüzü gerilmişti. Acı çektiği belli oluyordu. Fakat içinden bir ses, Theo'ya bunun fiziksel bir acı olmadığı söylüyordu. Bu delikanlıya karşı merhamet duymaya başlamıştı. "Üzülme, yann burada olur, çünkü yeni dönem başlıyor. Ben de sabah tenefüsünde seninle konuşmamı sağlarım," dedi.

Siyah gözlerindeki ısırap biraz olsun dinmiş görünüyordu. "Xie xie. Teşekkür ederim," dedi nazikçe.

Theo karşılık olarak başını salladı. Tam odadan çıkmaya hazırlanırken, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Chang.

"Neyi?"

"Demek istediğim; bana neden yardım ediyorsunuz?"

"Ah, sence?"

Chang, kısa bir süre, insanın içine işleyen keskin bakışlarla Theo'yu inceledi.

Sonra, "Çünkü sizin de yardıma ihtiyacınız var," dedi alçak bir sesle. "Bana yardım ediyorsunuz ve karşılığında birinin de size yardım edeceğini düşünüyorsunuz. Bu dengeyle ilgili bir şey."

Theo, bu yorumun sinir bozucu bir şekilde doğru olduğunu fark etti. Yelkenlideki kadının kedisi, Yeewai'i de bu yüzden almıştı. *Ektiğini biçersin*. Demek ki bütün dinlerin tanrıları bu konuda hemfikirdi.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Ağrın için daha kuvvetli bir şey ister misin?" diye sordu.

Rus Cariye

Chang yastığın üzerindeki başını iki yana salladı.

"Belki afyon istersin diye düşünmüştüm."

"Hayır, afyon kullanmam ben," diye cevap verdi Chang kesin bir dille.

"Aferin sana."

Ölmüş olabilir miydi?

Yoksa polisin eline mi geçmişti?

Onu özlüyor muydu?

Güzel Li Mei'e de ona gülümsediği gibi gülümsüyor muydu?

Kendi kendine bunun gibi yüzlerce soru soruyor, ama hiçbir cevap alamıyordu.

Keşke Alfred'e hiç söz vermemiş olsaydım, diye düşünüyordu. Tuson'un çay salonunda ondan aldığı iki yüz dolar karşılığında söylediklerine harfiyen uyacağına söz vermişti. Aslında daha önce-leri ona birçok kez yalan söylemiş, hatta ondan bir sürü değerli şey çalmış ve onu aldatmaktan başka bir şey düşünmemişti. Öyleyse neden şimdi kendini ona verdiği bu anlamsız sözü tutmaya mecbur hissediyordu? Neden?

Santimi santimine Chang An Lo'nun yattığı yere uzanmış, başını da yastığın üzerinde, onun başım koyduğu yere yerleştirmiş, ama bir türlü uyuyamamıştı. Saatler ilerlemiş ama gece bitmek bilmemişti. Yüzünü Mısır pamuğundan dokunmuş çarşafın ve yastık kılıfının arasına gömerek onun kokusunu almaya çalıştı. Ama bu da mümkün olmuyordu. Ondan geriye çok fazla bir şey kalmamıştı. Sadece bitkilerin kokusunu alabiliyordu. Kasvetli bir şafağın ilk ışıklan gökyüzünün zifiri karanlığını gümüşü bir griliğe çevirirken, yataktan kalkıp dışanyı izlemeye koyuldu. Bulutlar elini uzatsa dokunabileceği kadar alçakta ve bir o kadar da yoğun görünüyorlardı, fakat kar durmuştu. Pencereye yaklaşıp barakayı gördüğü anda yüreğinin özlemle sızladığını hissetti. Derme çatma, ahşap yapı, her

Rus Cariye

tarafını çevreleyen karlar yüzünden, bembeyaz bir koza içerisine alınmış gibi duruyordu. Uzunca bir süre onu seyretmekten kendini alamadı. Etrafım saran çıtır çıtır, buzlu karların üzerinde küçük bir kuşun cılız ayak izleri kalmıştı. Daha sonra tekrar yatağına dönerek yastığını kucakladı.

Verdiği sözü bozup, annesiyle Alfred uyurlarken sessizce evden sıvışabilirdi. Gerçi annesinin bir dakika bile uyuduğunu sanmıyordu. Hayır, büyük ihtimalle odasının içinde fırl fırl dönüp etrafı gözetleyerek en ufak bir çıtırtıya bile kulak kabartıp gün ışıyana kadar nöbet tutuyordu. Lydia, annesi için gerçekten çok endişeleniyordu. Onu hiç bu kadar kızgın ve kontrolden çıkmış bir halde görmemişti. Onu düşündükçe göğsünün sıkıştığını hissederek tekrar Alfred'e odaklandı.

Evet, tabii ki ona verdiği sözü bozabilirdi.

Neden ona sadık kalacaktım ki, dedi kendi kendine.

Sonra gözlerini kapayarak, Chang An Lo'nun acısını azatlamak için yaptığı gibi, burnundan derin bir nefes alıp ağzından yavaş yavaş geri verdi. Ama ne yaparsa yapsın, düşünceleri onu rahat bırakmıyordu. Bu yüzden yine Alfred konusuna geri döndü.

Ona yalan söyleyebilirdi. Bunu daha önce de defalarca yapmıştı.

Ama hayır, hayır.

Bu seferki farklıydı işte, çünkü bu... Bir türlü doğru sıfatı bulamıyordu. Bu... önemli bir meseleydi ve hepsini kökten etkileyebilirdi.

Umutsuzluk içinde kolunun üzerine devrilip yan yattı ve her şeyi bir kenara bırakıp Chang An Lo'yu hayal etmeye koyuldu. Bir anda bütün düşünceleri yuvasına dönen bir güvercin gibi Chang An Lo'ya odaklanmıştı. Gözlerini kapayarak onun vücudunu kendi bedeninin yanında, içinde ve üzerinde hayal etti. Dilinin ucunda onun teninin tadını alabiliyor, hatta *Seni seviyorum*, derkenki yüz

ifadesini görebiliyordu. Asıl önemli olan da buydu zaten. Chang An Lo onu seviyordu.

Öte yandan, dünden beri midesinde kaynamaya başlayan öfke ateşine gözlerini kapayamıyordu. Bu öyle dayanılmaz bir histi ki, asit gibi her yanını kavuruyordu. Sonunda kendi kendine itiraf etti. Alexei Serov ona ihanet etmişti.

"Günaydın, Lydia."

Cam konuşmak istemiyordu.

Ama ses ısrarla, "Günaydın, Lydia, dedim," diye tekrarladı.

Bu sefer içini çekerek, "Günaydın, Alfred/' dedi.

"Evet, böylesi daha iyi, çünkü konuşursan daha kolay anlaşabiliriz. Bak, sana kahve getirdim."

Lydia, "Teşekkür ederim," diyerek fincanı onun elinden aldı, ancak hemen komodinin üzerine bıraktı. Tamamen giyinik vaziyette, yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Alfred içeri girince ayağa kalkmak ya da nazik davranmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

"Konuşmamız lazım," dedi Alfred.

"Öyle mi?"

"Hepimiz bu şartlar altında olabildiğince olgun davranmak zorundayız."

"Bunu anneme söyle," diye çıkıştı Lydia.

Keskin bir ifadeyle genç kıza bakarak gözlüklerini çıkardı ve bembeyaz mendiliyle bir güzel parlattıktan sonra tekrar itinayla yüzüne yerleştirdi. Sonra mendilini de titizlikle katlayıp cebine koyarak, "Yanında oturmamın bir sakıncası var mı?" diyerek genç kızla konuşmaya hazırlandı.

Lydia sormasına bile şaşırmıştı. Başını sallayarak sandalyeyi işaret etti.

Rus Cariye

Alfred, "Teşekkür ederim," diyerek oturup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Şimdi ikisi de aynı seviyede duruyorlardı.

Lydia onun konuya girmesini bekledi, fakat Alfred hiç de aceleci davranmadı.

"Lydia, geçen hafta yaptığın şey çok yanlıştı ve annenle ben bu davranışına gerçekten çok üzüldük. Açıkçası yaptıklarından utanmalısın," diye konuşmaya başladı Alfred. Sonra bir an durup kahverengi gözleriyle genç kızı inceleyerek, "Ama maalesef hiç de utanmış gibi görünmüyorsun," diye devam etti. "VVai'yle konuştuğumda, seni bütün hafta boyunca nadiren gördüğünü ve bütün zamanım odanda ya da barakada geçirdiğini söyledi." Bir an Chang An Lo'yu, hâlâ kapının arkasında falan bulacakmış gibi etrafına baktı. "Anlaşılan tüm bu zaman zarfında Çinli arkadaşınla birlikteydin. öyle mi?"

Lydia cevap olarak evet anlamında başım salladı.

"Ve senin bu arkadaşın kaçak bir komünist?"

Lydia, şimdi daha temkinli bir ifadeyle bakmaya başlamıştı.

"Aslında ben... aranızdaki yakınlığın... derecesini sormayı düşünmüyorum," derken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Çünkü senin yanlış bir şey... Yani akılsızca, Hristiyanlık ve ahlak açısından yanlış bir şey yapmayacağına inanıyorum," dedi hızlı hızlı konuşarak.

"Alfred, o hastaydı ve ben de ona baktım. Bu dine aykırı bir şey midir?"

"Tabii ki hayır, camm. Bu takdire şayan bir davranıştır. Kutsal kitabımızda hastalara yardım edenlere Merhametli İnsan denir."

"Merhametli Rus," diye düzeltti Lydia.

Bu espri, Alfred'i gülümsetmişti. "Kesinlikle," dedi.

Genç adam az da olsa rahatlama belirtileri gösteriyordu. Lydia, *Bu da bir şeydir*, diyerek komodinin üzerinden fincanını aldı.

Bir yudum aldıktan sonra, "Mmm, çok lezzetli olmuş. Teşekkür ederim," dedi.

Alfred, sandalyede arkasına yaslanarak kollarını çözdü. "Asıl tartışmamız gereken konu, bundan sonra nasıl hareket edeceğimiz. Artık hiçbirimizin gereksiz yere üzülmelerini istemiyorum," diye tekrar konuşmaya başladı.

Lydia, gözlerine ve yüzüne yerleşen rahatlama ifadesini bastırmaya çalıştı. Alfred yeniden atağa geçmek üzereydi.

"Bu yüzden sanırım sana tekrar çay salonundayken bana verdiğin sözü hatırlatmak zorundayım. Yani pazarlığımızı," dedi genç adam.

Biraz önce vücuduna yayılan tüm rahatlama, bir anda yok olup gitmişti. Uğradığı hayal kırıklığım gizlemek için bir eliyle yüzünü kapadı ve, "Bu durumda bana ne emirler vereceksiniz?" diye sordu *kırılgan* bir sesle.

"Lydia, bak, bu ses tonunu hiç sevmiyorum. Ayrıca isteklerimi *emirler* diye adlandırmanın da münasebetsizlik olduğunu düşünüyorum. Ama dinle beni. Bir daha o Çinli komünistle görüşmemelisin. Bu senin için çok tehlikeli."

"Hayır, lütfen."

"Israr ediyorum, Lydia."

Lydia yüzünün düştüğünü ve ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Bu yüzden ellerini hemen yüzüne kapayarak acısını saklamaya çalıştı.

Odada uzun bir sessizlik oldu. Daha sonra Alfred, Lydia'nın yanına gelip omzuna hafifçe dokundu ve, "Ah, benim canım kızım. İnan bana. Hepimiz için en iyisi bu. Lütfen ağlama," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

O ağlamıyordu ki. Resmen acıdan ölüyordu.

"Alfred," dedi parmaklarını yüzünden çekmeden. "Sana, anne mi bir daha asla görmemelisin desem, nasıl hissederdin?"

"Ama bu çok farklı bir durum," diye itiraz etti Alfred.

"Hayır, değil."

Rus Cariye

"Ah, Lydia. Böylesi bir umutsuzluğu yaşamak için daha çok gençsin."

"Lütfen, Alfred. Onu görmeme izin ver," diye yalvardı Lydia.

Genç adam, saçlarını okşamaya başlamıştı ve Lydia, elinin dokunuşundan bile, hayır, diyeceğini hemen anlamıştı. Ayağa kalktı ve aniden gülümseyerek, "Annem bir bebek istediğini söyledi," diyerek son kozunu oynamaya başladı.

Alfred'in yüzü bir anda fena halde kızardı ve başım pencereye doğru çevirerek soğuktan tüyleri kabarmış bir serçenin pencere eşiği üzerinde kanat çırpışını izledi.

"Bence bu harika olurdu, Alfred," dedi Lydia.

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle böyle düşünüyorum."

"Mükemmel."

Genç adam çok keyiflenmişti. Lydia, bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. *Bu ruh haliyle benim düşüncelerime daha fazla önem verecektir,* diye düşündü.

"Peki, bu durumda ikinci bir pazarlığa ne dersin?"

"Pardon?"

"Yeni bir pazarlık yapalım, diyorum. Ben, annemi bebek sahibi olma fikrine alıştırmak için elimden geleni yaparım, eğer sen de..."

"Hayır."

"Bırak da sözümü bitireyim, Alfred. Eğer sen de Bay Theo'nun evindeyken, Chang An Lo'yu ziyaret etmeme izin verirsen."

"Bak, Lydia, ben..."

"Bay Theo, ben onunla görüşürken sürekli odada olabilir. Böylece asla yalnız kalmayız. Söz veriyorum. Lütfen, Alfred. Onun iyileştiğini ve hâlâ güvende olduğunu görmem lazım."

"Bu konu hiç hoşuma gitmedi," dedi Alfred. Kaşları çatılmıştı, ama şimdi daha yumuşak bir ifadeyle bakıyordu.

"Bu benim için çok önemli," diye ekledi Lydia sessizce.

Genç adam, derin bir nefes aldı. Bocaladığı her halinden belli oluyordu.

Lydia, hemen atılıp, "Bu aileye yeni bir bebek gelmesi harika olurdu," diyerek onu kendi lehine karar vermeye zorladı.

Kendisini ne kadar tutmaya çalışsa da, genç adamın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Ne kadar ikna edici olduğunu biliyorsun, değil mi, genç bayan?" dedi.

"Yani onu görebilir miyim?"

"Of, pekâlâ, Lydia. Onu görebilirsin. Ama o kadar sevinme. Yarın okul açıldığında, onu bir kereye mahsus ziyaret etmene izin veriyorum. O da vedalaşmak için."

Lydia hiç itiraz etmedi.

"Ben Bay VVilloughby'yle konuşup gerekli ayarlamaları yaparım," diye devam etti Alfred. "Artık bu meseleyi kapatabiliriz."

Lydia hemen o anda uzanarak yorgamn üzerinde duran eline dokundu. "İki ziyaret olsun, Alfred," dedi. "Lütfen onu en azından iki kere ziyaret etmeme izin ver."

Alfred kahkahalarla gülmeye başlayınca Lydia çok şaşırdı. "Asla vazgeçmiyorsun, değil mi, küçük hanım? Pekâlâ. İki ziyaret olsun. Ama kesinlikle Bay Willoughby'nin sıkı denetimi altında."

"Teşekkür ederim," dedi Lydia.

Alfred de gülümseyerek genç kızın şakağından öptü. Bu seferki öpücüğü daha öncekilere göre çok daha anlamlıydı. Daha sonra, "Anlaştık o halde," diyerek ayağa kalktı.

"Annemle konuşup ziyaretlerim için onun onayım da alacak-sın, değil mi?" diye sordu Lydia.

"Evet, tabii ki."

"Ben de onu yeni bir bebek sahibi olmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım. Yalnız ona bir piyano alırsan çok yardımcı olur."

Bir an için gözleri karşılaştı. Her ikisi de artık aralarında bir

bağ oluştuğunun bilincindeydi. Alfred, ne diyeceğini bilemeyerek sadece başını sallamakla yetindi.

"Alfred," dedi Lydia, "Daha önce hiç baba olmamış biri için bu konuda gerçekten çok iyisin."

Yine yüzü kızarmıştı. Farkında olmadan çenesini ovuşturdu, fakat kapıdan dışarı çıkarken gülümsüyordu.

"Anne."

Cevap yoktu.

Valentina bir gazeteyi kaldırmış, yüzünün önünde tutuyordu, fakat Lydia onun gerçekten okuyor olduğundan şüpheliydi. Bu, onun kendisini dış dünyadan soyutlama biçimiydi. Belirli aralıklarla kadife terlikli ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Akşam yemeği son derece zorlu ve resmî bir havada geçmiş, ama salona geçer geçmez Alfred, "Lydia, sen satranç oynamayı biliyor musun?" diye sormuştu.

"Evet," demişti Lydia.

"Peki, benimle oynamak ister misin?"

"Evet, tabii."

"Güzel."

Genç adam fildişinden oyulmuş muhteşem bir antika satranç seti getirerek, üstün taktikleri sayesinde onu kolaylıkla yenmişti. Ama Lydia bu sayede hem oyun, hem Alfred, hem de kendisi hakkında birçok şey öğrendiğini fark etti. Alfred'in sabrı olağanüstüydü fakat zihinsel disiplini çok katıydı. Oysa kendisi fazlasıyla tez canlıydı. Çok hızlı karar veriyordu ve bu bazen onu güçlü kılıp lehine olabildiği gibi, bazen de onu zayıf düşürerek aleyhine olabiliyordu. Demek ki biraz olsun yavaşlaması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, şah satranç tahtasının üzerinde boyulu boyunca yatarken.

"Aslında iyi bir oyuncusun, tatlım," dedi Alfred. "Sadece biraz daha..."

"Harekete geçmeden önce biraz daha düşünmem gerekiyor. Evet biliyorum."

"Aynen öyle," diye gülümsedi Alfred. Altın rengi çerçevesinin ardındaki kahverengi gözleri sıcacık bir ifadeyle genç kıza bakıyordu. "Bu kesinlikle çok doğru bir çıkarım," diyerek, satranç takımını yerine götürmek için odadan ayrıldı.

Lydia bir kez daha, "Anne," diye seslendi.

Valentina bu sefer gazeteyi indirerek soğuk gözlerle kızma baktı.

"Liev Popkov, senin Rusya'daki aileni tanıyor muydu?"

Valentina'nın yüz ifadesi değişmemişti, ama Lydia yine de onun bu sorudan hiç hoşlanmadığını söyleyebilirdi.

Genç kadın kısaca, "Babam için çalışıyordu. Uzun zaman önce," diyerek gazeteyi tekrar yüzüne doğru kaldırdı. Ve bu konu açıldığı gibi çabucak kapanıverdi.

Chang An Lo gözlerini açtığında onun yüzünü gördü. İlk önce bunun da tanrıların kendisine bahsettiği güzel rüyalardan biri olduğunu zannetti, ama onun elinin bileğini sıktığını ve üzerine eğildiği zaman saç buklelerinin tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

"Sen gerçeksın," diye fısıldadı.

Ve Lydia gülümsedi. Onun yüreğini çalan o ısıt ısıt, muhteşem gülümsemeydi bu. Chang, o anda bunun bir rüya olmadığına emin oldu. Lydia, biraz daha yaklaşarak onu ağzından öptü. Genç kızın dudaklan yumuşak ve davetkârdı.

"Bu gerçek olduğumu kanıtlamak içindi," diye mınıldandı.

Chang, genç kızı bir süre daha yakınında tuttu ve serin yanağını sıcak yüzünde duyumsadı, saçının ve teninin tertemiz kokusunu içine çekip hızla atan kalbinin sesini dinledi. Alev gibi saçlarıyla ve tüm enerjisiyle ne kadar hayat doluydu. Onu kaybetmek, çamurun içinde boğulmaktan farksız olurdu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lydia.

"Daha iyi."

"Ama yine ateşin çıkmış gibi görünüyor."

"Endişelenme, içim çok daha iyi," diyerek uzamp saçlarındaki alevlere dokundu. "Senin varlığın ateşi defediyor."

Lydia, gülerek başını yavaşça göğsüne koydu ve bir süre öylece tuttu. Chang de parmaklarıyla onun ele avuca sığmayan ipek-si saçlanm okşadı. Herhangi bir Çinli kız, saçlarını asla bu şekilde açık bırakmaz, yağlayıp düzleştirerek tokalarla toplar ya da sıkı sıkı

bağlardı. Fakat Chang, Lydia'mn saçlarının özgürce dalgalaruşmı seviyordu.

"Lydia," dedi kadife gibi bir sesle.

Genç kız başım kaldırıp, "Çok fazla zamanımız yok," diye mırıldanarak omzunun üzerinden kapıya baktı.

Siyah renkli akademisyen cüppesi içindeki okul müdürü, uzun ve zarif bedeniyle açık duran kapıya yaslanmıştı. Neyse ki bir elinde kötü kokulu sigarası, diğer elinde alıştırma kitabıyla sırtı onlara dönük duruyordu. Onları dinlemediğini göstermek için kasten okuyormuş gibi yapıyordu, ama Chang ve Lydia, yine de alçak sesle konuşmaya özen gösteriyorlardı.

"Annenle babanın tepkisi ne oldu?"

"Buradayken bile, seni iki kereden fazla ziyaret etmemi yasakladılar. Bu yüzden onlara sen buradan ayrılınca neler olabileceğinden hiç bahsetmedim." Amber renkli gözleri adeta ışık saçıyordu. "Bir teklifim var," dedi. Aniden utanmıştı,, ama heyecanı aynı şiddetle devam ediyordu.

Genç kızdan yansıyan parlak ışık, Chang'in içindeki karanlığı bir nebze de olsa aydınlatmıştı. Hiçbir teklife sıcak bakamayacağını biliyordu, fakat ne olursa olsun onu dinlemeye hazırdı.

Sevgilisinin kaşlarına ve kulağına dokunarak, "Sözlerine bu kadar heyecan katan şey nedir, Lydia?" diye sordu.

Lydia, ona iyice sokulup gözlerinin içine bakarak, "Buradan beraberce gidebiliriz," dedi.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Chang. Fakat içi bir anda hiç beklenmedik bir şekilde boğazına kadar umutla dolmuş, bacaklarına bile hayat gelmişti.

"Hayır, hayır, şaka falan yapmıyorum. Gayet ciddiym," diye fısıldadı Lydia. "Vebu plan üzerinde bayağı çalıştım. Sen Junchovv'dan ayrılmak zorunda olduğunu söylemiştin. Ben de seninle birlikte geleceğim. Hâlâ biraz param var. Hatta belki biraz daha bulabilirim.

Bu para, bizi geceleyin kürekle nehirden geçirmesi için bir kayık kiralamaya yetecektir. Sonra..."

"Hayır."

"Evet. Eğer gece karanlığında yolculuk edip gündüz uyursak, daha güvende oluruz. Biliyorum, bu şekilde yol almak çok uzun sürer ama buralardan kaçıp uzaklarda bir köye sığınabiliriz. Ben cenazedeki gibi, Çinlilerin giydiği tunikten giyip geniş siperli bir şapka takarım, böylece kimsenin dikkatini çekmem. Hem Çince de öğrenirim ve..."

"Hayır."

"Dinle beni, aşkım. Tek çaremiz bu. Ben her olasılığı etraflıca düşündüm. Sürekli burada kalamazsın. Bu yüzden başka çıkış yolumuz yok."

"Lydia, yapma bunu. Lütfen, Lydia."

"Ben aptal değilim. Zaten sonsuza kadar kaçamayız. Biliyorum ki sen iyileşip gücünü tekrar topladığın anda, şu komünist kamplarından birine dönüp Çan Kay Şek'e karşı savaşmaya devam edeceksin. Tabii ki biliyorum bunu. Ama..." Lydia duraksamıştı. Chang o sırada kızın pembe yanaklarının flamingo kanadı gibi hafifçe seğirdiğini fark etti. Lydia, hemen sonra kararlı bir şekilde konuşmayı sürdürdü. "Ama ben de seninle geleceğim. Kadınların da oralarda eğitilerek Mao Zedong'un ordusunda savaşıklarını biliyorum. Bu durumda benim de komünist düşünceli bir özgürlük savaşçısı olmamam için hiçbir sebep yok. Öyle değil mi?"

Okuldan sonra yapacak çok işi vardı. Ama öncelikle balo elbisesiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Bu yüzden ilk önce doğruca Madam Camellia'nın salonuna gitti.

"Teşekkürler, Madam Camellia. Elbisem yeni gibi olmuş," dediğinde, genç kadın, değişik bir şekilde süslediği başını zarif bir şekilde eğerek onu selamladı ve, "Bir şey değil, genç bayan, ama lütfen bir kez daha ıslanmaması için özen gösterin," dedi.

"Endişelenmeyin, bu kez çok daha dikkatli olacağım. Lütfen borcumu üvey babamın hesabına yazın."

"Tabii, Bayan Parker."

Bayan Parker mı? Bayan Parker? Lydia, VValnut Yolu üzerindeki Masonların evine doğru giderken kendi kendine kadım taklit edip gülüyordu. Açıkçası kendisine *Bayan Parker* diye hitap edilmesini hâlâ garipsiyordu. Polly, o gün okula gelmemiştir ve Lydia onun hasta olabileceğinden endişelenerek onlara uğramaya karar vermişti. Aslında, Chang An Lo'dan dolayı aralarında oluşan gerginlik yüzünden, sadece kendisiyle yüz yüze gelmemek için evinde saklanıyor olduğundan şüphe ediyordu. Eğer gerçekten kendisinden kaçıyor ise bu çok kötü olurdu. VValnut Yolu oldukça uzakta kalıyordu, ama neyse ki dışarıda açık ve pınlıtlı bir hava vardı. Gökyüzü dünyayı daha geniş gösteren zengin ve dupduru bir mavilikle kaplanmıştı ve buz gibi soğuk esen rüzgâra rağmen, güneş Junchow üzerinde öyle bir coşkuyla parılıyordu ki, Lydia bu şehre karşı duyduğu her zamanki nefretin belirgin bir şefkate dönüştüğünü hissetti. *Belki de artık buralardan ayrılacağım için böyle hissediyordumdur*, diye düşündü.

Evet, çok yakında, bir komünist destekçisi olarak buralardan ayrılacaktı. Lydia Ivanova, özgürlük savaşçısı. Yüksek sesle söyleyerek kulağını buna alıştırmaya çalıştı. Çok hoşuna gitmişti. Sonra kısa bir an için Lydia Chang ya da Çin'de söylendiği gibi Chang Lydia olarak çağırılmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Onunla evlenirse hayatının nasıl olacağıyla ilgili düşüncelere daldı, fakat hemen sonra bunun bilinmeze doğru bir yolculuk olduğuna karar verdi. Henüz bu kadarını düşünmeye hazır değildi. Böylece yaşadığı günün sorunlarına tekrar geri döndü. Chang An Lo, hayır demiyordu. Zaten o da farklı bir cevap beklemiyordu. Genç adam onun güvenliğinden endişe ediyordu. Ama Lydia, o an yüzüne yerleşen ifadeyi yakalamıştı. Ağzından mantığına ihanet eden kelimeler çıkacak korkusuyla dudaklarını germiş, gözbebekleri şaşkınlıkla büyümüştü. Ayrıca genç kız, onun içinde, derinde bir yerlerde bir duy-

gu patlaması yaşadığım hissederek kollarını bedenine sardığında, kalbinin çılgınca bir hızla attığım hissetmişti.

Ağızından hayır kelimesi çıkıyordu ama aslında, evet demek istiyordu.

Uluslararası Bölge'nin daha fakir mahalleleri arasındaki kestirme yoldan gitmeye karar vererek, St. Saviour Kilisesi'nin arkasında yer alan karlı patikadan aşağı inip küçük bir parkın içinden geçti. Burası, çocuklar için konulmuş birkaç gıcırtilı salıncak ve aşırı derecede büyümüş yabani otlarla parktan çok, çalılık bir arazi parçasına benziyordu. Patikadan yürüyerek yoluna devam ediyordu ki, onun arasını fark etti. Civardaki evlerin pis teraslarından uzakta, ileriye doğru uzanan bir dizi ağacın altına park edilmişti. Lydia, bu büyük, gösterişli Buick'i görür görmez tanıdı. Polly'nin babasının arabasıydı bu. Bej ve siyah renklerde boyanmış dört kapılı büyük araba, kenar mahalleleri kaplayan öğleden sonra güneşinin vurduğu gri karların üzerinde pınl pınl parlıyordu.

Adamın burada ne işi vardı, bilemiyordu, ama en azından buradan evine gidecekse onu da beraberinde götürebilirdi. Hem böylece ona Polly'nin nasıl olduğunu da anlatabilirdi. Arabaya doğru yürümeye başladı. Araba Lydia'ya göre arkası dönük park edilmişti. Bu yüzden ona doğru yaklaşırken, sadece arkasındaki büyük yedek lastiği ve yüksek arka penceresini görebiliyordu. Arabanın içi boş gibi görünüyordu. Fakat pencereden bakınca içeride bir hareketlilik olduğunu fark etti. Yan tarafa doğru geçerek içeride olanları daha net görmeye çalıştı, fakat bunu yaptığına pişman oldu. Çünkü bu asla görmek istemeyeceği bir sahneydi. Christopher Mason, kollarını sıvamış bir halde arabanın ön koltuğuna uzanmıştı. Vıcık vıcık briyantınli kahverengi başı durmadan eğilip bükülüyor ve ellerini sürekli olarak altındaki bir şey üzerinde hareket ettiriyordu.

Valentina'ydı bu.

Lydia bir saniye daha bakmaya dayanamayarak arkasını dönüp kaçtı.

"Merhaba, Lyd," dedi Polly. Hasta görünmediği gibi, kapıda arkadaşını gördüğüne sevinmiş de görünmüyordu.

"Bugün okula gelmedin."

"Evet. Hastaydım."

"Ah, çok üzıldüm."

"Yediğim bir şey dokundu herhalde."

"Doğrudur," dedi Lydia.

Sonra aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu. Lydia, arkadaşının onu hiç içeri davet etmeyeceğinden endişe etmeye başlamıştı.

"Sana kopyasını çıkarman için yeni dönemin ders programını ve bugün Coğrafya dersinde çizdiğimiz kabataslak haritaları getirdim," diyerek çantasını açıp karıştırmaya başladı.

Polly, "Ah... teşekkür ederim," diyerek bir adım geri çekilip içeri girmesi için arkadaşına yol açtı, fakat hâlâ gözlerini kaçırıyordu. "Haydi, içeri gel. Biraz sıcak çikolata ister miydin? Ah, bu arada, annem dışarıda. Briç kulübüne gitti, ama çıkmadan önce zencefilli kek yapmış. Tadına bakmak ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Lydia kibarca.

Polly hemen mutfığa yöneldi. Çoğu mutfak, sadece hizmetçilerin kullanacağı düşünülerek çok kasvetli dizayn edilirdi, ama Anthea Mason, kekler, taze rulolar pişirmeyi ve bir çırpıda sufler hazırlamayı pek sevdiğinden, Masonların mutfığı pınl pırl ve modern bir şekilde tasarlanmıştı. Yerler muşambayla kaplanmış, duvarlara fayans döşenmişti ve mermerli emaye ocak, genelde bütün evlerde bulunan siyah ocaktan çok daha hoş görünüyordu. Lydia, arka tarafta yer alan bulaşıkhanede iki hizmetçinin yumuşacık sesleriyle Çince sohbet ederek çalıştıklarını duyabiliyordu. Polly, onunla konuşmak yerine sütü ısıtmaya ve fincanlara kakao boşaltmaya odaklanmıştı.

Lydia, okulun ilk günü olanlar hakkında gevezelik ederek sessizliği bozmaya çalıştı ve James Malkin'in uçurtmasını kurtarmak için çıktığı garaj çatısından düşerek okula bacağı alçıya alınmış vaziyette gelişini anlattı, fakat Polly'nin yüzünde sadece zorlama bir gülümseme belirmişti. Beraberce sıcak içeceklerini yudumlarlarken, Lydia, soğuktan donmuş parmaklarının karn geri dönmesiyle ısındığını fark etti; fakat akıllı, yaşadığı şok yüzünden hâlâ uyuşmuş vaziyetteydi.

Buick'in içindeki kadın, annesiydi.

Sürekli olarak, "Ama neden?" diye sorgulamaktan kendini alamıyordu.

Bu arada Polly hâlâ gözlerini ondan kaçırmaya devam ediyor, içeceğini soğutmak için hafifçe üfleyerek kakaosunun içinde oluşan köpüklere bakıyordu.

Lydia daha fazla dayanamayarak, "Polly, o gitti," dedi.

Arkadaşının bakışları nihayet üzerine çevrilmişti. "Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Chang An Lo işte."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

"Askerler mi götürdü?"

"Hayır. Kendisi kaçtı. Bu yüzden artık... şey... yani gördüklerin hakkında endişelenmene gerek yok."

Polly büyük bir rahatlamayla içini çekerek, "Sevindim," dedi.

"Ben de öyle."

Birbirlerinin gözlerine bakarak sessizce gülümsediler. Daha sonra Lydia, fincanını sehpanın üzerine bırakarak gidip arkadaşına sarıldı. Polly'nin vücudundaki tüm gerginlik bir anda uçup gitmişti. O da Lydia'yı sıkıca kucakladı. Sonra sinirleri gevşedi ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Araları tekrar ısınmıştı. Sıcak içeceklerini yanlarına alıp salona geçtiler.

Polly, "Lydia, ben şu haritalarla ders programını alıp kendi def-

Rus Cartye

terime geçirmek için odama çıkacağım. Sen burada kalabilirsin. Çok uzun sürmez. Bu arada sen de kekini bitirirsin," diyerek üst kata çıktı.

Lydia, arkadaşı odadan çıkar çıkmaz harekete geçti. Holün parke zemininin üzerinde parmak uçlarına basa basa yürüyerek Christopher Mason'ın çalışma odasına yöneldi. Tokmağına asıldığı anda kapı açılıverdi. Bu durum, onu tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Adam, özel odasının kapısını açık bıraktığına göre saklayacak bir şeyi yok demekti. Yoksa yanılıyor muydu? Yavaşça içeri süzülerek kapıyı arkasından kapadı. Odanın içi loş ve kasvetliydi. Panjurlar yarı yarıya kapalıydı ve duvarları kaplayan uzun kitaplıklar o anda gözüne çok... ürkütücü ve tehditkâr görünmüştü. Sanki bu odaya kapatılmış ya da kapana kısılmış gibi hissetmeye başladı. Bel kemiğinden aşağı inen ürpertilere karşı koyarak başım sallayıp bu aptalca fikirleri kafasından atmaya çalıştı.

Çalışma masası. Evet, arama işine oradan başlaması en doğrusuydu. Masanın arkasına geçip Mason'ın masanın tam ortasına düzgünce yerleştirdiği deri kaplı 1929 ajandasını eline aldı. Hemen ocak ayının ilk günlerine göz gezdirmeye başladı. İşte oradaydı. VP. Vay vay vay, demek artık VI. yazmıyordu. *Valentina Parker öyle mi?* O anda bu rezil ajandayı camdan aşağıya fırlatmamak için kendini zor tutuyordu.

Sonra hemen çekmeceleri karıştırmaya başladı. Bir tabanca dışında ilgi çekici bir şeye rastlamadı. Sağ üst çekmecedeki yumuşacık bir toz bezinin altında, kendisine gözdağı verir gibi duruyordu. Onu eline alıp incelemeye başladı. Ordu tipi altıpatlar bir tabancaydı bu. Umduğundan çok daha ağırdı ve yağ kokuyordu. Gözlerini kısarak kapıya doğrulttu, tabancanın emniyetini indirip kaldırdı, fakat tetiği çekmeye cesaret edemedi. Sonra silahı yerine bırakarak çekmeceleri karıştırmayı sürdürdü. Sadece evle ilgili hesaplar, kırtasiye malzemeleri, üç ay önce eline geçirmiş olsa cebine indirebileceği üç adet altın kaplamalı dolma kalem ve İngiltere'den gelen birkaç mektup

bulabilmişti. Mektupları biraz daha inceledi. Yok, bunlar da işine yaramazdı. Jennifer ve Gaylord adlarında birileriyle mektup aracılığıyla gevezelik etmişti. Hırsıyla onu köşeye sıkıştırabileceği bir şeyler aramaya devam etti. Yeşim taşından bir kâğıt ağırlığı, bir kutu puro, tırnak makası ve en alt çekmece kedisinin Achilles'e ait bir fotoğraf. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Duyduğu bir sesle olduğu yerde donup kaldı. Odanın dışına kulak kabartarak sesin koridorda yürüyen bir hizmetçiden geldiğini anlayıp rahat bir nefes aldı. Sonra çekmeceyi kapattı. Köşede meşe ağacından yapılmış bir konsol duruyordu. Hiç tereddüt etmeden pirinçten kulplarına uzandı. İlk üç çekmece, kimyasal madde gibi bir şeyler kokan şişeler, bir deste fotoğraf kâğıdı ve gümüş bir cep şişesinin altında, film makaraları ve bunların negatifleriyle dolu bir karton kutu vardı. O anda Mason'ın çalışmalarını kendi kendine banyo eden, son derece hevesli bir fotoğrafçı olduğunu anladı. Bir keresinde onu kütüphanede fotoğrafçılıkla ilgili bir kitaba bakarken yakaladığını hatırladı. Tüm bu araç gereçler o günkü durumu da açıklıyordu.

En alt çekmeceyi zorlayınca içinde yepyeni bir umut ışığı belirdi. Çekmece kilitliydi. Demek ki bu adamın da saklayacak bir şeyleri vardı.

İşte bu, dedi içinden. Şimdi tek yapması gereken bu çekmecenin anahtarını bulmaktır. Bir dakika kadar gözlerini gayet soğukkanlı bir biçimde odanın içinde gezdirdi. Masanın çekmecelerinde hiç anahtara rastlamamıştı. Bu oda onun olsa anahtarını nereye saklardı? Kitaplık. Evet, kitaplığa saklamış olmalıydı. Merdivenlere kulak vererek Polly'nin gelip gelmediğini kontrol etti. Hiçbir ses duyulmuyordu. Böylece parmaklarını telaşla kitapların ve rafların üzerinde gezdirmeye başladı. Gerçi adam anahtarı bu ağır ciltlerden herhangi birinin içine saklamış olabilirdi. Eğer gerçekten öyle yapmışsa, o anahtarı bulma şansı olamazdı. Hem de hiç. Mason'ın deri kaplı masa koltuğunu kitaplığın yanına çekerek üzerine çıktı ve üst

raflara uzanarak el yordamıyla aramaya devam etti. Biraz toz ve ölü bir örümcekten başka hiçbir şeye ulaşamamıştı. Koltuğu biraz daha ileri itip ellerini tekrar kitap raflarının üstünde gezdirdi. Ve bu sefer parmaklarının metal bir şeye değdiğini hissetti.

"Lydia?"

Polly'nin sesiydi bu. Neyse ki hâlâ yukarı kattaydı. Hemen koltuğun üzerinden inip paldır küldür kapıyı açarak, "Evet?" diye seslendi.

"Neredeyse bitiyor."

"Acele etme. Ben burada iyiyim."

"Tamam. Çok sürmez."

Lydia, kapıyı kapatıp tekrar koltuğun üzerine çıktı ve metal parçasına uzandı. Evet, sonunda anahtarı bulmuştu ve şu anda avucunun içinde duruyordu. Ağzı kurumuştı. Aslında kilitli çekmecenin içindekileri görmek isteyip istemediğinden emin değildi, ama kafasının içinde şimdiden bir sürü şüphe uyanmıştı. Chang An Lo'nun gösterdiği gibi derin bir nefes çekip yavaş yavaş bırakarak konsola doğru yürüdü ve en alt çekmecenin önüne çömeldi. Anah-tar kilidin içinde kolayca döndü ve çekmece yağ gibi kayarak açıldı. Çokça kullanıldığı belliydi.

Çekmecenin içi ağzına kadar fotoğraflarla doluydu. Destelerce fotoğraf yığını lastik bantlarla bağlanarak kümelere ayrılmıştı. Lydia hepsini dağıtmaya başladı. Her birinde çıplak bir kadın vardı. Lydia, normalde utanıp sıkılması gerektiğini biliyordu, ama bunun için bile vakti yoktu. Desteleri birer birer eline alıp incelemeye başladı. Bir ara gözüne çarpan, üzerine siyah bir tazı çıkmış zenci bir kızın görüntüsü tüylerini ürpertmişti, fakat hiç ara vermeden, kadınların yüzlerini incelemeye devam etti. Kadınların çoğu boyalı yüzlü ve sert bakışlıydı. *Bunlar herhalde fahişelerin fotoğrafları*, diye düşündü. Çünkü sokaklarda ve rıhtımdaki barlarda bunlara benzer kadınlar görmüştü. Ve aradığı şeyi nihayet beşinci destede buldu. Narin vücutlu beyaz bir kadının ayı postu üzerinde cırlıçıplak

yatarken çekilmiş pornografik bir fotoğrafıydı bu. Bir elini başının üzerine kaldırıp parmaklarını gür, uzun saçlarının arasına geçirerek göğüslerini sergilemişti. Göğüs uçları koyu bir renge boyanmıştı. Bacaklarıysa gevşekçe iki yana açılmıştı ve bir parmağı kadınlığının etrafım saran yoğun tüyleri gösteriyordu ve iç kısımda solgun renkli, parlak bir sıvı göze çarpıyordu. Kadımnı dolgun dudakları gülümsüyordu, ama gözleri bir ölününkinden farksızdı.

Valentina'ydı bu kadın. Onun annesiydi.

Bütün vücudu hıçkıklarla sarsılmaya başladı. İçinde çığ gibi yükselen öfke ve utanç dalgaları arasında boğulmak üzereydi. Dişlerini sıkarak dayanmaya çalıştı. Yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Sonra kendini az da olsa toparlayarak geri kalan resimleri gözden geçirmeye koyuldu. Valentina'ya ait dört resim daha buldu. Ayrıca aynı destede Anthea Mason'ın yirmi tane, Polly'nin de iki tane fotoğrafı vardı.

Lydia o an çılgınlık atmamak için kendini zor tuttu.

Resimlerin hepsini alıp çantasına tıkıştırırmıştı ki, Polly'nin merdivenlerden gelen sesi duyuldu.

"Bitti."

Son bir gayretle, çantasındaki kitapları boşaltıp onlardan boşalan yere çekmecedeki tüm negatifleri doldurdu. Sonra anahtarı dibine attığı çekmeceyi, bir tekme savurarak kapattı ve bir koltuğunun altına kitaplarını, diğerine de çantasını alıp odayı terk etti.

"Senin için bir sakıncası olmaz, değil mi, tatlım?"

"Hayır, tabii ki. Zaten yapacak bir sürü ödevim var."

Lydia gözlerini annesinden alamıyordu. Her sigara yakışında saçlarını geriye savuruşunu ve Paris World dergisinin son sayısının yapraklarını çevirirkenki parmak hareketlerini gözünü kırpmadan takip ediyordu. Dergiye bakarken de *o parmağım* kullanıyordu. Poz verirken kullandığı parmağım. Valentina bunu neden yapmış ola-

bilirdi? Kahretsin! Neden? Neden? Bu soru resmen beynini kemi-riyordu.

Annesi aniden Alfred'e dönüp, "Geç saatlere kadar eve dönme-yeceğiz, değil mi, meleğim?" diye sordu.

Alfred ve Lydia, göz göze gelip, bıyık altından birbirlerine gülümsediler. O sabah Alfred işe giderken Lydia'yı da okuluna bır-akmıştı. Yolculuk esnasında Lydia ona annesinin, Chang An Lo ve askerlerle ilgili mesele yüzünden son günlerde çok gerildiğini, bu durumda bu akşam onu dışarı çıkarmasının iyi bir fikir olacağını söylemişti. Mesela kulüpte yemek yiyip ardından Flamingo'da dan-sa gitseler hiç fena olmazdı. Alfred bu fikrin üzerine atlamıştı.

"Artık saat kaçta döneriz, bilemiyorum, tatlım," diye cevap ver-di Alfred, gözlerinde bariz bir hayranlıkla karısına bakarak. Valenti-na gerçekten büyüleyici görünüyordu. Göğüslerinin dolgunluğunu tamamiyle gözler önüne seren, geniş dekolteli yeni bir siyah beyaz gece elbisesi giymişti. Ama Lydia onun göğüslerine bakamadı. Bu-gün gördüğü fotoğraflardan sonra bunu yapması olanaksızdı.

Alfred, eşine manşonunu uzatarak paltosunu giymesine yar-dımcı oldu.

"İyi eğlenceler," dedi Lydia neşeli bir sesle.

Ve arabanın hareket ettiğini duyar duymaz, üst kata koşup yeşil elbisesini gardırobundan çıkardı.

"Küçük serçe, *moi vorobushek*, senin bu yaşlı kadım unuttuğunu sanmıştım."

"Hayır, *nye*, geldim işte. Hatta resmî davetiyem bile var," diye-rek elindeki kabartmalı kartı salladı Lydia.

"Ah, ne güzel," diye keyifle kıkırdadı Bayan Zarya. İri göğüsle-ri tehlikeli bir biçimde sallanmıştı. Sonra bir kolunu Lydia'mn om-zuna atarak, "Bu güzel yeşil elbisenin içinde gerçekten çok hoş ve oldukça büyümüş görünüyorsun," dedi.

"Dans edebilecek kadar büyümüş müyüm?" diye üsteledi Lydia.

Bunun üzerine Bayan Zarya, tuvaletinin tafta eteklerini işveli bir hareketle savurarak, "Belki, *vozmozhno*. Ama dans edebilmen için öncelikle teklif alman gerek," dedi.

Fransız Bölgesi'ndeki Rue Lamarque Caddesi'nin bir ucunda bulunan Serov villası, görkemli sütunları, revaklı girişi ve çok sayıda arabayla dolup taşan geniş garajıyla tahmininden çok daha büyük görünüyordu. Balonun yapıldığı odalar, kristal avizelerle aydınlatılmıştı ve son derece şık gece elbiseleri içindeki yüzlerce misafirle doluydu. Etrafında sürekli olarak Rusça kelimeler uçuşuyor gibiydi: *Dobriy vecher, İyi akşamlar, Kak vi pozhivayete, Nasılsınız ? Kak togovlia, İşleriniz nasıl gidiyor?*

Lydia, Bayan Zarya tarafından bir sürü insana takdim edilirken, neyse ki "*Ochyen priatno*", "Tanıştığımıza memnun oldum," demeyi hatırlayabilmişti, fakat hiçbirinin isimlerini dinlemedi. O buraya sadece tek bir kişiyi görmeye gelmişti. O da henüz ortalarında görünmüyordu. Önceleri Bayan Zarya'nın yanında kalmayı tercih etti. Yaşlı kadının sıcak vücutundan yayılan tımsıkı naftalin kokuları, kendisine çok yabana olan bu pırıltılı dünyada güvende hissetmesini sağlıyordu. Çar Nicholas'inkine benzeyen sakallan ve favorileri olan yaşlı beyler, Bayan Zarya'yla flört etmek ve kibarca Lydia'nın elini öpmek için yanlarına gelirlerken, uzun, beyaz eldivenli kadınlar, Ruslara özgü tabiatlarını ve göz aha mücevherlerini sergilemek üzere odadan odaya gezinip duruyorlardı, öyle ki Lydia, pırl pırl ışıklar saçarak önünden geçen elmaslı taçların sayısını aklında tutamaz olmuştu.

Chang An Lo şimdi burada olsa, insanların bu halini nasıl yorumlardı? diye merak etti. Bu salonda takılan elmaslardan sadece bir tanesiyle bile kim bilir kaç tane silah alınabilirdi? Ya da şu şişman kadının iri altın küpeleriyle kaç kişinin karnı doyurulurdu. Aklın-

dan geçen bu düşüncelere kendisi bile şaşırmıştı. Aslında bunlar Chang An Lo'nun düşünceleriydi, ama onun zihnine de yer etmişlerdi. Bu duruma çok sevinmişti. Etrafındaki tüm bu servete bakıp gıpta etmek yerine onu eşitsizliğin ve dengesizliğin kol gezdiği bir toplumu düzenleme aracı olarak görmek, genç kız için kesinlikle çok yeni bir düşünce şekliydi. Denge. Chang'in, toplumun ihtiyacı olduğunu söylediği şey buydu işte. O sırada bir adamın besili bir domuzunkine benzeyen göbeğiyle kendisine uzatılan gümüş tepsiye doğru manevra yaparak, bir yığın altınla dolu kütük gibi tombul parmaklarıyla tepside bir bardak şampanya alışını izledi. Adam, tepsiyi tutan Çinli hizmetçinin yüzüne bakma zahmetine bile girmemişti. Oysa hizmetçi, zayıflıktan kurumuş yüzündeki her şeye boyun eğen gözleriyle onun hizmetinde koşuşturup duruyordu. Eşitlik bunun neresinde Tanrı aşkına diye söylendi içinden.

O anda tüm vücudu küçük bir şok dalgasıyla sarsıldı. Sadece fikirleri değil, bakış açısı da değişmişti. Anlaşılan, gerçekten komünist olmaya başlamıştı.

"Lydia Ivanova, gelebildiğinize çok sevindim." Bu ses, Kontes Serova'ya aitti. İncilerle kaplı, etekleri yerlere kadar uzanan, dik yakalı, krem rengi tuvaletiyle hiç olmadığı kadar muhteşem görünüyordu. "Ah, gördüğüm kadarıyla bu akşam yeni bir gece elbisesi giymişsin. Yeşiller içinde ne kadar hoş olmuşsun böyle."

Lydia, bu övgü ve aşağılama karışımı hitap şeklini çok sinir bozucu bulmuştu. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim, Kontes Serova," dedi, ama bu sefer kadının önünde reverans yapmadı. Hem bunu neden yapacaktı ki? O da sonuçta kendisi gibi bir insandı. "Oğlunuz da bu gece burada mı?" diye sordu.

Kontes Serova genç kızı soğuk, mavi gözleriyle ihtiyatlı bir şekilde süzdükten sonra, sorusuna cevap vermeden bakışlarını Bayan Zarya'ya çevirdi. "Olga Petrovna Zarya, *kak tnoledo vi viglyaditye*, bu gece ne kadar genç görünüyorsunuz."

Bayan Zarya, mest olmuş bir halde, üstünü başını düzelterek

kontesin önünde reverans yaptı, fakat Lydia onun kontese verdiği cevabı duyamadı, çünkü Kontes Serova'nın arkasında duran ve kadının hizmetlisi olduğu açıkça belli olan siyahlar giymiş genç bir kadın ona doğru eğilerek kendi dilinde, "O balo salonunda," diye mırıldandı.

Lydia, kadınlardan izin isteyerek müziğin geldiği tarafa yöneldi.

Piyanist kadın pırıl pırıl panldıyordu. Üzerinde payetlerle kaplı düşük omuzlu bir tuvaletle balo salonunun bir ucuna yerleştirilmiş piyanonun başına oturmuş, kırmızı tırnaklarını fildişi rengindeki tuşlara vurarak modern bir parça çalıyordu. Lydia müziği hemen tanımişti. Shostakovich'in popülerliğini çoktan yitirmiş bir parçaydı bu. Kadın, müziğin ritmine uygun bir şekilde san saçlarını sallayıp duruyordu. Bu abartılı icra şekli Lydia'yı çok sinirlendirmişti. Kontes bu gece burada çalması için neden annesini çağırmamıştı sanki? Bu fikri hemen kafasından atmaya çalıştı, çünkü ne zaman annesini düşünse gözünün önüne çekmecedan çıkan fotoğraflar geliyor ve midesi bulanmaya başlıyordu. Böylece kendisini yatıştırmak amacıyla, etrafını incelemeye karar verdi.

Balo salonu gerçekten çok güzeldi. Yüksek tavanına resmedilmiş güçlü kahramanlar, tanınçalar, kayın ağacından yapılmış cilalı parke zemini seyrediyorlardı. Uzun burunlu ve mağrur ifadeli insanlardan oluşan aile bireylerinin portreleri, altın yaldızlı çerçevelere yerleştirilerek konukların sinirlerini bozup etki altında bırakmak üzere sıra sıra dizilmişti. Işıltılı aynalar, avizelerden yayılan iğne ucu büyüklüğündeki binlerce ışığı yansıtarak, tekrar salonun içine ve bir uçtan bir uca süzülerek dans eden çiftlerin üzerine gönderiyorlardı. Fakat kısa bir süre sonra Lydia bu görkemli salonu incelemeye son verip bakışlarını başka bir yere, uzun kadife perdenin önünde hararetleli bir konuşmaya girişmiş bir grup adama kaydırıldı. Özellikle

de kusursuz bir gece kıyafetinin içindeki uzun, köşeli sırtı ve kısa kesimli kahverengi saçları görünce bütün tüyleri diken diken oldu.

Ve saldırıya geçmek üzere doğruca o tarafa yöneldi.

Siyah ceketinin omzuna dokunarak, "Alexei Serov," dedi buz gibi bir sesle. "Sizinle konuşmam lazım."

Genç adam aniden döndü. Kendisini gördüğü anda yüzüne yayılan yayvan bir gülümseme, Lydia'mn sinirlerini daha da havaya kaldırmıştı. Suratımn tam ortasına okkalı bir tokat indirmemek için kendisini zor tuttu.

"İyi akşamlar, Bayan Ivanova. Bu gece sizi aramızda görmek ne hoş," dedi Alexei gülümsemesine hiç ara vermeden. Daha sonra, duvann yanında hazır olda bekleyen, vişneçürüğü rengine uşak kıyafeti giymiş bir hizmetçiye doğru parmak şaklatarak, "Konuşmuza bir içki ikram edelim," diye komut verdi.

"İçki istemem, teşekkür ederim. Zaten çok fazla kalacak değilim," dedi Lydia.

Genç kızın sesindeki soğukluğu fark edince, kaşları çatılmıştı. Sonra gözlerini Lydia'mn gözlerine dikip ifadesini öyle dikkatli bir biçimde inceledi ki, Lydia onun yeşil gözlerinin içine gömülmüş gibi duran altın sarısı benekleri dahi görebildi.

Daha sonra, "Bir sorun mu var?" diyerek bir elini gür ve kabarık saçlarımn arasından geçirip ensesine kadar indirdi. Lydia, adamın çok küçük de olsa, ilk kez bir tedirginlik belirtisi gösterdiğine şahit oluyordu.

"Sizinle konuşmak istiyorum. Mümkünse yalnız," dedi kısaca.

Alexei başını geriye atıp ağzında yarım bir gülümsemeyle, çıkıntısız burnunun üzerinden ona baktı. Lydia, onun siyah kirpiklerini bir bariyer olarak kullanıp gözlerini kıymasına hiç aldırış etmedi. *Gizleyecek bir şeyleri olan bir adam daha,* diye düşündü sadece.

Genç Rus, "Elbette, Bayan Ivanova," dedi sonunda.

Ardından, bir elini genç kızın dirseği altına koydu ve onu hiç

zorlanmadan dans eden çiftlerin arasından geçirerek, uzaktan bakıldığında altın yaldızlı asma yapraklarıyla çevrelenmiş bir aynaya benzeyen, fakat yaklaştıkça kapı olduğu anlaşılan bir girişe doğru yönlendirdi. İçinde soluk yeşil bir şezlongdan ve duvarlara asılı duran, içi doldurulmuş hayvan başlarından başka bir şey olmayan küçük, penceresiz bir odaya girdiler. Lydia, bir anda on iki santimlik uzun dişleri olan bir erkek domuzla burun buruna gelerek yüzünü başka tarafa çevirdi. Ardından dirseğini adamın kısı kacından kurtararak hemen saldıny geçti.

"Alexei Serov, sen adi bir yalancısın."

Genç adamın soğukkanlı tavrı ciddi boyutta sarsıntıya uğramıştı, ama yine de iyi idare ediyordu. Yavaşça çenesini ovuşturunca kutsal Mısır böceği şeklindeki kol düğmeleri ortaya çıkmıştı. "Bana hakaret ediyorsunuz, Bayan Ivanova," dedi.

"Hayır, Kuomintang askerlerini evime sizin gönderdiğinizi anlamayacak kadar aptal olduğumu zannediyorsamz, asıl siz bana hakaret ediyorsunuz."

"Askerler mi?"

"Evet, askerler ya. Ve bunu neden yaptığınızı ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Üzgünüm. Gerçekten neden bahsettiğinizi anlayama..."

"Sakın. Sakın daha fazla inkâr ederek nefesini tüketme. Ancak lağıma yakışacak kadar zehirli yalanlanlnla beni daha fazla aşağılıyorsun. Senin yüzünden şu anda hapiste olabilirdim. Ve... ve arkadaşım... ölebilirdi. Bu yüzden bu gece buraya..." Bir an duraksadı. Sesinin soğukluğunu yitirdiğini ve yavaş yavaş kontrolünden çıkmaya başladığını hissetmişti. Sonra yutkunararak devam etti. "Bu gece buraya planının başarısız olduğunu ve senin dünyanın en aşağılık insanı olduğunu söylemeye geldim. Sen rezil bir Çan Kay Şek pezevengisin. Bana dost gibi davranıp..."

"Dur bir dakika, Lydia."

Rus Cariye

"Hayır, durmayacağım, seni rezil herif. Beni aldattın sen," diye bağırdı.

Bunun üzerine Alexei, genç kızı kollarından kavrayıp sarsarak, "Kes şunu," dedi.

Yüzünü genç kızın yüzüne yaklaştırmıştı. Gözlerinden öfke kıvılcımları saçarak birbirlerine baktılar. Lydia, adam öfkeyle yutkunurken boğazının arkasından gelen hırıltıları duyabiliyordu.

"Bırak beni," diye fısıldadı dişlerinin arasından, ısırır gibi konuşarak.

Alexei, ellerini hemen üzerinden çekmişti.

Daha sonra Lydia, içindeki tüm nefreti ve soğukluğu tek bir kelimeye yükleyerek, "Hoşça kal," deyip gergin bir şekilde kapıya yöneldi.

"Lydia Ivanova, Tanrı aşkına içinde ne çeşit bir şeytan barındırıyorsun? Bir ton suçlamayla evime gelip daha cevabımı bile dinlemeden çekip gidiyorsun. Kendini ne zannediyorsun sen?"

Lydia, bir eli pirinç kapı tokmağının üzerine gitmişken, genç adamın itirazlarını duyunca durdu fakat yüzünü ona dönmedi. Yalancı rezilin yüzünü görmeye bile dayanamıyordu. Sonra odanın içinde kısa süren bir sessizlik oldu. Ölü hayvanlar cam gözleriyle onları seyrederek gibi bakıyorlardı ve Lydia, çılgınca atan kalbinin sesini kulaklarında duyuyordu.

Alexei, "Şimdi sana söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum," diyerek sessizliği bozdu. "Evine gelen askerler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Yalanlarıyla birlikte, cehenneme kadar yolun var, Alexei."

"Ben sana ya da senin şu yaralı Çinli komünistine ihanet etmedim. Evinde gördüklerimden hiç kimseye bahsetmedim. Bunun üzerine yemin edebilirim."

"Bir yalancının ettiği yeminin tükürük kadar değeri yoktur."

O anda adamın öfkeyle burnundan soluduğunu duymak genç kızın çok hoşuna gitmişti.

"Doğruyu söylüyorum," dedi Alexei keskin bir sesle. Lydia çok iyi biliyordu ki onun karşısında kendisinin yerine bir erkek olsa, çoktan yumruğu yemişti.

"Sana neden inanayım?"

"Neden inanmayasın ki?" diye üsteledi Alexei.

Lydia, nihayet dönüp onun yüzüne bakarak, "Çünkü o askerleri bizim eve göndermiş olabilecek başka biri yok. Onun varlığını bir tek sen biliyordun," dedi.

"Bu düpedüz saçmalık. Ya aşçına ne demeli?"

"Wai mi?"

"Onun bilmediğini mi samyorsun? Bayan Ivanova, eğer bir aşçının evin içinde olup biten her şeyi bilmediğini samyorsan, daha öğrenecek çok şeyin var demektir."

Lydia yutkundu. "Bizi Wai ihbar etti, diyorsun. Öyle mi?"

Alexei Serov kontrolü tekrar ele alarak gerginliğini üzerinden atmıştı. Bıkkın bir tavırla hizmetçilerinin kaldığı müstemilatı işaret ederek, "Onların kapalı kapıların ardını görebilecek kadar keskin gözleri ve kafanın içinden geçenleri duyabilecek kadar duyarlı kullakları vardır," dedi.

"Ama Wai neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Neden olacak? Çil çil dolarlar için elbette. Bu bilgi karşılığında oldukça iyi para almıştır."

"Ah, Tanrı'nın cezası," diye sövdü Lydia.

Omuzlanmın düştüğünü ve bel kemiğinin içine göçtüğünü hissetmişti. Gözlerini duvarda asılı duran vaşak kafasının tüylü kulaklarına dikerek, adamın yüzüne saydığı tüm hakaretlere nasıl bir bahane uyduracağını düşündü. Hayvanın dik kulakları, bütün özürlerini dinlemek üzere tetikte ve hazır görünüyordu.

"Lanet olsun," diye mınıldandı.

"Yemin ederim ki, ben ne seni ne de onu ele verdim," dedi Alexei sessizce.

R.us Cariye

Lydia kendisini genç adamın gözlerine bakmaya zorladı. Bu çok rahatsız edici bir durumdu. Öfke su gibi kolayca çağlayabiliyordu, ama iş özür dilemeye gelince her şey zorlaşıyordu.

"Üzgünüm," dedi usulca. O anda pürüzsüz mermer zeminin üzerinde eriyip çirkin bir utanç gölcüğüne dönüşmeden önce kapıdan çıkmak ve kendisini buz gibi havanın içine atmak istedi. Dili resmen ağzına büyük geliyordu. Kelimeler nihayet ağzının içinde ezile ezile dışarı çıktı. "Özür dilerim, Alexei Serov."

Genç Rus gülümsememişti. Yarı kapalı gözlerine bakarak aklından geçenleri anlamak olanaksızdı. Zaten Lydia da bunları bilmek istediğinden emin değildi.

Alexei, "Özrünüz kabul edilmiştir, Bayan Ivanova," diyerek, genç kızın önünde resmî bir şekilde selam durdu. Topuklarını yere vururken çıkardığı takırtı Lydia'yı ürkütmüştü. Çünkü bu bir celâdın, bir insanın kafasını uçurmadan önce çıkaracağı türden bir sestti. Sonra Alexei, bir kolunu genç kıza doğru uzatarak, "Partiye dönerken size eşlik etmeme izin verin," dedi. "Bu konuşma burada bitmiştir."

Lydia bir an için tereddüt etti.

Genç adan konuşmaya devam ediyordu. "Ve umarım tazelenen dostluğumuzun nişanesi olarak bir sonraki dansı bana lütfedersiniz." Sanki bu talebinin kızı ne kadar tedirgin ettiğini anlamış gibi muzip bir ifadeyle hafifçe gülümsedi.

"Ama geçen sefer dans edemeyeceğin kadar küçük olduğumu söylemiştin," diye itiraz etti Lydia. Şu anda kollarının arasında süzûlmek istediği sadece bir tek erkek vardı. O da Alexei değildi.

"Ah, o dediğin altı ay önceydi. O zaman hâlâ çocuktun. Ama şimdi her santiminle güzel bir kadın gibi görünüyorsun," dedi ve hemen sonra tek kaşım kaldırarak, "Her ne kadar yetişkin bir kadın gibi davranmıyor olsan da," diye ekledi.

Lydia kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ah Tanrım, Alexei, dilim yine kontrolden çıktı. Değil mi? Ger-

çekten çok üzgünüm. Dikkat ettiğim zaman oldukça düzgün konuşabiliyorum, ama bir şekilde hep en kötü amma denk geliyorsun."

"*Rezil Çan Kay Şek pezevenği.*" Ah, bu gerçekten çok etkileyiciydi," diyerek, genç kıza yaptığı gafı bir kez daha hatırlattı Alexei.

Bunun üzerine Lydia, hemen onun koluna girerek, "Haydi dans edelim," dedi. Bu işten ne kadar çabuk kurtulursa, o kadar iyiydi.

Theo, sabahın üçünde, ayaklarının üzerine yatmış olan kedisiyle birlikte oturuyordu. Hava çok soğuktu. Rüzgârın içeri girmek için feryat edercesine pencereleri sarstığını duyabiliyordu. Bu sesler, ona geceleyin nehrin üzerinde yelkenliden yelkenliye yük taşırlarken çıkan deli rüzgârın mavnaları nasıl savurduğunu hatırlattı. Çalışma odasında oturmuş, Buda'nın sözlerinden feyz almak ve gücünü toplamak için onun vecizelerini okuyordu.

Geleceğini görmek istiyorsan,
Bugününe bak,
Çünkü bugünün, geleceğinin aynasıdır.

Buda'nın bu sözünü anlayıp özümsemeye çalıştı.

Geleceğinin nasıl olacağına çarşamba günü karar verilecekti. Çünkü o gün Christopher Mason'ın Sir Edvvard'la randevusu vardı ve ona Theo'nun uyuşturucu kaçakçılığına karıştığını fısıldayacaktı. Yani ne yapacağına karar vermek için sadece yirmi dört saati vardı.

Teknenin içini boşalt, yolcu
O zaman daha hızlı yol alırsın.
Arzu ve hasretlerinin yükünü hafiflet ki,
Nirvanaya daha çabuk ulaşasın.

Theo özlediği şeyin bu olduğunu düşündü: Bu hayatta omuz-

larında hiç yük olmadan yol alabilmek. Öte yandan kendisini aslında pek de iyi tanımadığı sonucuna vardı. Oysa yukarıda yatan Çinli genç, onu bir anda tanıyivermiş, zaaflarını fark edebilmişti. Bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. Chang An Lo, başına gelebileceklerle şimdiden hazırlıklıydı ve yükünü çoktan hafifletmişti. Hapse girmek, her ikisinin de kaderi olabilirdi ama kendisi bambu kafese kapatılmış bir kuş gibi pis bir hücreye tıklımayı kaldıracabilecek miydi acaba?

Düşmamndan kurtulmak için en doğru yol,
Onun bir hayal olduğunun farkına varmaktır.

Fakat ne Feng Tu Hong, ne de Christopher Mason, ona hiç de hayal gibi gelmiyordu. Aslında Feng, Mason'ı durdurabilirdi. Fakat o da Po Chu'yla olan tartışmalarına rağmen ya da sırf bu anlaşmazlık yüzünden, karşılığında genç Çinliyi isteyecekti.

Peki ya sonra? Feng'le Çinli gence karşılık pazarlık yaptığı takdirde, Li Mei onun için ne düşünecekti?

Daha da önemlisi o kendisi hakkında ne düşünecekti? Bundan sonra aynaya baktığında kendisinden nefret etmeyecek miydi?

Ayaklanna doğru eğilerek kedisinin başım okşadı. Hayvan bir süre keyifle mırıldandı, fakat hemen sonra doğasına karşı gelemeyerek san tırnaklarını onun etine geçiri verdi.

Lydia, yatak odası kapısının yavaşça açıldığını fark etti. Derken zeminde usulca ilerleyen ayak seslerini işitti. Göz kapaklarını araladı, fakat karanlıkta hiçbir şey göremedi. Gerçi görmesine de gerek yoktu. Bu nazik kıpırtıları nerede olsa tanırırdı.

"Ne oldu, anne?"

"Uyku tutmadı, tatlım."

"Gidip Alfred'i kaldır o zaman."

"Onun uykuya ihtiyacı var."

"Benim de var."

"Off, sen yarın sınıfta uyursun."

"Anne!"

"Şşşt! En iyisi ben sana Flamingo gece kulübünde gördüklerimi anlatayım. Ah, Lydia, Fabergé'in broşunu takan bir kadın vardı. Ah, ne şans, Tanrım! Ama tuvaleti tam bir fiyaskoydu."

Lydia yatakta biraz yana kaydı. Valentina da, tıpkı Lydia'nın ilk günlerde Chang'in yanına iliştiği gibi, yorganın altına girip battaniyelerin üzerine uzandı.

"İyi vakit geçirdiniz mi peki?"

"Eh, tahammül edilemez bir gece değildi."

"Dans ettiniz mi?"

"Tabii ki ettik. En güzel kısmı da dans ettiğimiz anlardı zaten. Yeterince büyüdüğün zaman seni de dansa götüreceğim. İşte o zaman dansın ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu anlayacaksın. Orkestra bütün gece yeni caz şarkılarım çaldı ve ..."

Valentina anlatmaya devam ediyordu, ama Lydia'mn akli başka yerlerde olduğundan onu dinlemiyordu. Yanağını annesinin omzuna dayayarak mis gibi parfümünü içine çekti. Chang An Lo da şu anda uyanık mıydı acaba? O da kendisini düşünüyor muydu? Lydia, aslında onun kendisini terk etmesinden, onu buralarda bırakıp kendi yoluna gitmesinden korkuyordu. Fakat Lydia'mn yardımı olmadan kolaylıkla yakalanacağını ve bu yüzden ona ihtiyacı olduğunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Gerçi Lydia'mn da ona ihtiyacı vardı. Kaçıp saklanmaları kesinlikle çok zor olacaktı. Önlerinde uzanan geleceğin belirsizliğinin ve onlara getireceği zorlukların farkındaydı, ama Chang iyileşip gücünü toplayana kadar en azından birkaç ay birlikte kalmaları, onlara rahat bir nefes aldırarak ve daha sonra ne yapacaklarına karar vermeleri için zaman kazandıracaktı.

"Eee?"

Lydia, hayal meyal annesinin konuşmasını bitirdiğini fark etti.

"Eee, dedim."

"Ne diyorsun, anne?"

"Senin şu Çinli Bolşeviğin kimin nesi olduğunu soruyorum."

"Onun adı Chang An Lo ve o bir komünist, fakat..." Bir an duraksayarak çok hızlı bir şekilde ekledi. "Ama Çin'in son imparatorunun emrinde çalışmış olan çok zengin bir aileden geliyor ve oldukça iyi bir eğitim almış. Aslında biraz sana benziyor..."

Bu laf üzerine annesi hemen atıldı. "Ben kesinlikle bir komünist değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıkmıştı. "Komünistler, büyük ve asil bir ülkeyi alıp onu çekiç ve oraklarıyla parçalayıp ezerek en düşük seviyedeki köylünün seviyesine indirirler. Benim zavallı Rusyamın halini görmüyor musun, *Rusmatushka*?"

"Anne," dedi Lydia nazik bir ses tonuyla konuşmaya başlayarak. "Komünistler ideallerini gerçekleştirmeye daha yeni başlıyorlar. Onlara biraz zaman ver. İlk önce bizi bu zorba yönetimden ve yüzlerce yıl süren bu zalimlikten kurtarmaları gerek. Rusya'daki

komünistlerin şu anda yaptıkları da bu zaten. Çin'in de bu insanlara ihtiyacı var. Herkesin sesini duyurabileceği, adil bir toplum inşa edebilecek tek grup onlar. Bak göreceksin anne, onların kurdukları ülkeler dünyadaki en güçlü devletler olacaklar."

"Ah, sen gerçekten aklım kaçırmışsın, tatlım. O Bolşevik çocuk senin aklını zehirleyerek bataklık çamuruyla doldurmuş. Öyle ki artık etrafına baktığında hiçbir şeyi doğru dürüst göremez olmuşsun."

"Hayır, yanıyorsun, anne. Şimdi her şeyi çok daha net görebiliyorum."

"Of, Lydia! Sadece iki dakikalık bir aşk macerası bu."

"Hayır, anne, hayır. Onu seviyorum."

Valentina sıkıntıyla içini çekerek, "Saçmalama, Lydia. Henüz aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar küçüksün," dedi.

"Sen de evden kaçıp babamla evlendiğin zaman sadece on yedi yaşındaydın ve onu sevdiğini biliyordun. Bu yüzden bana Chang'i sevmediğimi ve bunun geçici bir heves olduğunu söylemeye kalkma," diye itiraz etti Lydia.

Sonra aralarında uzun süren bir sessizlik oldu. Gecenin karanlığı etraflarını sararken, Lydia'nın gözlerine de ağırlık çökmeye başlamıştı, fakat genç kız uykuya teslim olmayı reddederek zihninin içinde Chang An Lo'ya ulaşmaya çalıştı. Bu sefer onu bulması çok kolay olmuştu. Şimdi onu o kadar yakınında hissediyordu ki, bu odada olmadığına inanası gelmiyordu. Artık onun da Bay Theo'nun evinde uyanık vaziyette, kendisine ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Zihninin kendisini gün ışıyla dolu, büyük, ferah bir odaya yönlendirdiğini hissederek gülümsedi ve odanın içinde Lizard Creek'teki suyun sırlılığını duydu. Burada huzurlu ve rahat bir şekilde nefes alabiliyordu.

"Dinle beni, anne," diyerek yatağın içinde hafifçe kımıldandı.

Artık annesinin de onun varlığından haberi olduğuna göre rahatça konuşabilirdi. Böylece annesine Chang An Lo'yu anlatma-

ya koyuldu. Chang'in o daracık yolda hayatını nasıl kurtardığını, kendisinin Lizard Creek'te onun ayağını nasıl diktüğünü, katıldığı Çinli cenazesini, hatta yanmış evdeki kavgalarını ve komünistlerin amaçlarına ulaşmak için kullandıkları bazı acımasız metotlar üzerine yaptıktan tartışmaları bile anlattı. Kelimeler ağzından su gibi dökülüp geliyordu. Konuşması bittiğinde, annesine iki konu hariç her şeyi açıklamıştı. Yakut kolye meselesini ve sevişmelerini kendine saklamaya kararlıydı. Bunları da anlatacak kadar aptal değildi.

Sözleri son bulduğunda kendisini havada süzülecek kadar hafif hissetti.

"Ah, benim tatlı kızım," diyerek yanaklarından öptü annesi. "Ne kadar aptalsın."

"Onu seviyorum, anne. Ayrıca o da beni seviyor."

"Ama bu ilişkinin bitmesi gerekiyor, *dochenka*."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

Valentina, yorganın altından Lydia'nın elini kavrayarak men-geneye alırcasına sıktı. "Üzgünüm, tatlım. Biliyorum, kalbin kırılacak, ama bu ilişkiye devam edersen başına daha beter şeyler de gelebilir. Bunu da atlatacağsın, tatlım. İnan bana. Bak, sen ve ben dişimizi tırnağımıza takıp bu noktalara kadar geldik. Senin için hazırladığım tüm olanakları elinin tersiyle itmene izin veremem. Artık seni üniversiteye gönderebilecek kadar çok paraya sahibiz. Sen saygıdeğer, bol paralı ve önemli bir meslek edinebilir, bir doktor, bir avukat, hatta bir profesör bile olabilirsin. Düşünsene, kendinle gurur duyacak ve başını daima dik tutacaksın. Sofrana ekmek koymak ya da parmaklarına değerli yüzükler geçirmek için, asla bir adama bağımlı olman gerekmeyecek. Lütfen şimdi her şeyi berbat etmeye kalkma. Bunu bize yapma, Lydia."

"Anne, annen ve baban sana aynen bu sözleri söylediğinde onları dinlemiş miydin?"

"Hayır, ama..."

"O halde ben de seni dinlemeyeceğim."

"Lydia," diye haykırarak aniden ayağa fırladı Valentina. "Ne diyorsam onu yapacaksın. Ve ben diyorum ki, şu andan itibaren o Çinli Bolşevikle olan ilişkin bitmiştir. Seni yatağa bağlayıp sadece ekmek ve suyla beslemem gerekse bile. Duyuyor musun beni?"

Lydia, aslında biraz sonra ağzından çıkacak olanları söylemek istememişti. Fakat çok kızmış ve incinmişti. Bu yüzden hiç düşünmeden, karşılık verdi.

"Belki de Alfred'e bugün Buick'in içinde gördüklerimi anlatırsam, o da sana bunların aynısını söyleyecektir."

Hemen sonra Valentina'nın öksürdüğünü duydu. Bir tavuğun boynu bükülüp kopanldığı zaman çıkardığı sese benzer bir kırılma sesiydi bu. Lydia, kendisine lanetler okuyarak ağzından kaçan kelimeleri tekrar boğazından içeri tıkmak istedi. Valentina bayılacak gibi sendeleyerek yatağın kenarına oturdu. Sırtı Lydia'ya dönüktü ve hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu.

"Neden, anne? Neden yaptın bunu? Üstelik seni çok seven Alfred'e sahipken. Neden?"

Valentina sabahlığının cebini karıştırıyordu. Lydia, onun sigara aradığını anladı. Fakat belli ki hiç sigarası kalmamıştı, çünkü çakmak sesi duyulmadı.

Sonunda son derece gergin bir sesle, "Bu seni hiç ilgilendirmez," diye cevap verdi genç kadın.

Lydia, yaklaşarak bir elini ona doğru uzattı. Gecenin zifiri karanlığı bile annesinin gergin bedenini saran karanlığın yanında hiç kalırdı. Onun omzuna dokundu ve o anda hızlı bir çağrışımla, akşamın erken saatlerinde bir erkeğin omzuna da bu şekilde uzanıp dokunduğunu hatırladı. Alexei Serov'un omzuna. Genç adam, onu arabasıyla evinin kapısına kadar getirmiş ve bu arada Lydia, yaptığı hata konusunda onun ne kadar hoşgörölü ve nazik davrandığını itiraf etmek zorunda kalmıştı. *Of, Tanrım,* diye hayıflandı içinden.

Rus Cariye

Resmen aptal gibi davranmış, adama bir ton hakaret etmişti. *Rezil pezevenk. Yalancı, adi herif.* Ve daha neler neler. Onu o anda kolundan tutup sokağa atmak için her türlü hakka sahipti. Fakat bunu yapmamış, sadece dans ederlerken her zamanki alaycı gülümsemesi biraz daha kibirli bir hal almıştı. Ve Lydia onunla sadece bir kez dans etmişti. Daha fazlasına dayanması mümkün değildi.

Parmaklarının altında annesinin kimonosunun sıcacık ipek kumaşını hissedebiliyordu. "Neden?" diye sordu tekrar.

Annesi, sanki aralarında hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkerek, "Öylesine bir çılgınlıktı işte," dedi.

"Anne, ben seni onunla birlikteyken gördüm. Ondan nefret ettiğin her halinden belli oluyordu."

"Tabii ki o şeytandan nefret ediyorum. Umarım Tanrı onun o kokuşmuş ruhunu tez zamanda çürütür."

"Fotoğraflar yüzünden mi onunla birlikte oluyorsun?"

Valentina'nın nefesi kesilmişti.

"Ben onları aldım," diyerek annesinin sırtını okşadı. "Negatiflerini de."

Valentina'nın nutku tutulmuştu. Hıçkırır gibi bir ses çıkararak, "Nasıl?" diye sordu.

"Çaldım onları."

"Ah, evet, sen bu konuda çok marifetlisindir."

"Evet, öyleyim."

"Teşekkür ederim," dedi Valentina fısıltıya benzer bir sesle.

"Rica ederim. Benim işim bu," diye gülümsedi Lydia.

"Güzel. Ben de senin soruna cevap vereyim," diyerek derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "Aslında VVilloughby Akademisi'ne girebilmen için burs falan yoktu. Sen bölgedeki öksüzler okulunda boşu boşuna dört sene geçirmiştin ve o okulda kalmaya devam edersen, zekânın ve tüm yeteneklerinin bastırılacağını ve ölene kadar beraberce yaşadığımız o cehennem çukurundan çıkamayacağı-

i nı biliyordum. Bu yüzden bir araştırma yaparak buradaki en iyi özel
| okulun VVilloughby Akademisi olduğunu öğrendim ve Junchovv'un
eğitim departmanı başkanı Bay Mason'a ulaştım. Sonra da sana
burs vermesi için ona bir teklifte bulundum. Bir burs yaratıp onu
ödül olarak sana verecekti. Karşılığında da..."

"Seni mi alacaktı?"

"Evet."

Lydia, kollarını annesine dolayarak onu hafifçe salladı. "Ah,
anne. Benim için neler yapmışsın sen."

I "Evlendikten sonra bile ondan kurtulamadım. O fotoğraflar
| yüzünden."

f "Onları yakacağım."

I "Ah, elimden gelse ben o adamın kendisini yakardım."

Bunun üzerine Lydia, "Anneciğim," diye inleyerek ona daha
sıkı sarıldı.

"Öyleyse şimdi de sen benim için bir şey yapacaksın," dedi Val-
lentina, dönüp kızının yüzüne bakarak. "O Çinli Bolşeviği bıraka-
caksın."

Lydia, paltosuna daha sıkı sarınarak, soğuktan hissizleşen ayakla-
rıyla okaliptüs ağacının altındaki kaya gibi sertleşmiş toprağın üze-
rinde tepinmeye başladı. Bir saattir orada bekliyordu. Arkasında
durduğu garaj, evi görmesini engellediği gibi, evdekilerin de onu
görmesini engelliyordu. Bu süre zarfında önünde dikilen duvarı
incelemek için bir sürü zamanı olmuştu. Kırmızı tuğlalardan örül-
müş bir duvardı bu ve Lydia, her sırada kaç tane tuğla olduğunu
defalarca sayarak tam altmış iki tane olduğuna karar vermişti. Daha
sonra sıvanın üzerinden üç tane sümüklü böcek kopararak çalılıkla-
rın arasına fırlatmıştı. Ardından kahverengi bacaklı bir örümceğin,
ağına takılmış bir böceğin etrafında koza oluşturuşunu izledi,

1 Derken bir karga başının üzerinde yükselen okaliptüs ağacının

gümüş rengi yapraklarını titreterek havalandı ve gür kanatlarıyla yaptığı birkaç çırpma hareketiyle, garaj çatısının üzerindeki kiremitlerin üzerinden süzülerek buz gibi soğuk havaya doğru yükseldi. Lydia, gözlerini kısarak onu gözden kaybolana dek izledi. Gökyüzü, beyaz renkli kıvrımlarla dolu, süt mavisi bir renk almıştı. Bu görüntü, genç kıza bir zamanlar sahip olduğu bir misketi anımsattı. Onu kaldırım kenarındaki bir oluğun içinde bulmuştu. Çamurun içine gömülmüş pırl pırl bir gökyüzü parçası gibiydi. Misketi dört gün boyunca cebinde tutup hiç çıkarmamıştı, fakat sonra oyun bahçesinde misket oynayan bir grup çocuk tarafından kışkırtılarak onlarla oynamış ve kaybetmişti. Misketinin bir avuç dolusu başka misketle birlikte toplanarak pis bir çıkının içine atıldığını görünce de aldatıldığını hissetmişti.

O sırada bir araba kapısının hızla çarparak kapandığını duydu. Sonra VValnut Yolu'nun aşağısında bir yerlerde bir araba motoru gürleyerek çalıştı. Bu iyi bir şeydi işte. İnsanlar nihayet uyanarak işlerine gitmek üzere yola çıkıyorlardı. Demek ki çok uzun zaman beklemesine gerek kalmayacaktı. Okul formasını giyip gizlice evden ayrıldığında, doğu ufkunda beliren altın renkli incecik ışıltı haricinde hava hâlâ karanlıktı. Kapıdan çıkmadan önce, bir not bırakma gereği hissederek, bir kâğıda, *Ödevimi bitirmek için kütüphaneye gidiyorum*, yazdı. Annesiyle Alfred kütüphanenin sekiz buçuktan önce açılmayacağını bilemezlerdi. Ayrıca Alfred'le birlikte kahvaltı yapma sıkıntısından kurtulduğu için de çok rahatlamıştı. Alfred sabahları çok huysuz oluyor, sütlü gevrek kâsesinin üzerinden kaşlarını çatarak, "Bu insanlar da nereden çıktı?" der gibi bakıyordu.

Lydia, eldivenli ellerini birbirine vurup uzunca bir iç çekerek, nefesinin sigara dumanı gibi yoğun bir şekilde havaya yükselişini izledi. Sonra derin bir nefes almaya çalıştı, fakat ciğerleri düzgün çalışmıyormuş gibi acıdığından soluması oldukça zor oluyordu. Bunun sebebinin annesinin sözleri olduğunun farkındaydı. Sanki her bir kelimesi kurşundan bir yük gibi içine oturmuş, göğsünü eziyordu.

"Bu hiç adil değil," dedi kendi kendine.

"Bay Mason."

"Ah, Aman Tanrım, korkuttun beni kızım."

Fötr şapkası ve alpaka kumaşından paltosuyla son derece şık ve kendine güvenli görünüyordu. Koltuğunun altına aldığı siyah kertenkele derisinden evrak çantası ve elindeki araba anahtarlarıyla saygıdeğer bir görünüm sergiliyordu. Dışarıdan bakıldığında, toplumun bel kemiğini oluşturan bir adama benziyordu. Lydia, hemen oracıkta onun gözlerini oyup kargalara yem etmek istedi.

"Sen neden benim garajımın etrafında dolanıp duruyorsun bakayım?"

"Dolaştığım falan yok. Burada sizinle konuşmak için bekliyordum."

"Ah, hayır şimdi olmaz. Hemen büroma gitmem gerekiyor."

"Evet, şimdi olacak," diye üsteledi Lydia buz gibi bir sesle.

Kızın sesindeki bir şey adamın duraksayarak dönüp kendisine bakmasını sağlamıştı. Daha sonra, "Bekleyemez mi?" diye sordu temkinli bir ifadeyle.

"Hayır."

Mason, "Pekâlâ," diyerek garajın kilidini açtı ve kapılar kendiliğinden açıldı. Bir anda kocaman Buick marka arabanın metalik farlarıyla göz göze gelmişti.

"Fotoğraflar elimde," diye birdenbire söze girdi genç kız.

O anda Mason, araba anahtarlarını elinden düşürüverdi. Hemen eğilip anahtarlarını yerden aldı ve, "Ne fotoğrafı?" diye sordu. Blöf yaparak onun elinden kurtulacağını sanıyordu.

"Yo, yo, sakın numara yapmaya kalkışmayın," diye uyardı Lydia.

Bunun üzerine adam ayağa kalkıp göğsünü dikleştirerek

Lydia'ya yaklaştı. "Bak, genç bayan. Ben meşgul bir adamım ve inan bana neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim..."

Lydia adamın daha fazla yalan söylemesine dayanamayarak suratının tam ortasına tokadı yapıştırdı. Kolunu uzatıp tüm avuç içini kullanarak şamarını yanağına aşk ettirmiş ve tokadın çıkardığı *şırak* sesi havada yankılanmıştı. Genç kız, boş bulunarak yaptığı bu hareketten dolayı şoke olmuştu, ama yine de adam kadar şaşırmış olması mümkün değildi. Mason'ın bakışları bir an için ifadesiz bir şekilde donuklaştı. Lydia'nın beş parmağının izi yanağında çıkmıştı. Adam bir anda yumruğunu havaya kaldırdı, ama Lydia hemen onun ulaşamayacağı bir mesafeye gerileyerek, "İşte şiddete maruz kalmak böyle bir şey oluyor, seni sapık. Sen karısını döven, öz kızının çıplak fotoğraflarını çeken bir sapıksın," diye haykırdı.

Adam hırılayarak üzerine gelince, Lydia yana çekilerek, "Bakalım Sir Edward Carlisle bütün bunları öğrenince neler diyecek?" dedi adamın gözlerinin içine bakarak.

"şimdi şunu açıklığa kavuşturalım bakalım, küçük hanım. Sen..."

"Hayır, senin o pis yalanlarım dinlemek istemiyorum, çamur herif. Sir Edward derhal kıcına tekmeyi basacak, artık işin falan da kalmayacak," diye bağırdı Lydia.

Adamın rengi kül gibi solmuştu. Yutkunmakta bile güçlük çektiği belli oluyordu, fakat gözlerinde hâlâ o kurnaz ifade vardı. Özenle manikür yapılmış ellerinden birini kaldırarak genç kızını kinleştirmeye çalışır gibi bir hareket yaptı.

"Pekâlâ, Lydia, şimdi tüm bu kızgınlıkları bir kenara bırakıp işimize bakalım. Bak, sen aptal bir kız değilsin. Anlaşalım seninle. Sana o fotoğraflara ve negatiflere karşılık on bin dolar veririm. Ne dersin?"

On bin dolar.

Bu bir servetti. Lydia, hafifçe sendelediğini hissetti.

Adam, konuşmaya devam ediyordu. "Üstelik bu parayı na-

kit olarak vereceğim sana. Bu öğleden sonra hepsini alabilirsin." Lydia'yı çok yakından izlemeye başlamıştı. Sonra aniden elini cebine atıp deri kaplı cüzdanın içinden kalın bir deste para çıkardı; onları iskambil kâğıdı gibi açarak genç kızın burnuna doğru salladı. "İşte. Başlangıç olarak bunları alabilirsin."

Lydia, *On bin dolar*, diye içinden tekrarlayıp duruyordu. Bu parayla her şeyi alabilirdi. Pasaportlar, vizeler, piyanolar, birinci sınıf gemi biletleri... Annesiyle birlikte buradan kaçıp İngiltere'ye gidebilir, onun istediği gibi Oxford Üniversitesi'nde okuyabilirdi. Tüm bu şans, orada, Mason'ın ellerinin içinde duruyordu. Tek yapması gereken, *evet* demekti. Ah, hatta Chang An Lo'yu bile güvenli bir şekilde yanında götürebilirdi.

Peki o, Çin'i terk edip kendisiyle gelir miydi?

Mason'ın dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Gülümsemeye çalışır gibiydi. "Anlaştık mı?" diye sordu hevesli bir şekilde.

Lydia, evet demek üzere ağızını açmıştı, ama ağzından çıkan cevap, "Hayır," oldu.

"Aptallık etme, kızım. Sana hayatının şansını sunuyorum."

"Ama fotoğrafları alacaksın."

"Ah, onları yok edeceğim. Söz veriyorum."

"Hayır."

"Ama neden?"

Lydia, o anda ellerini gökyüzüne doğru açıp tüm paranın uçup gittiğini hayal ederek cevap verdi. "Çünkü sen pisliğin tekisin ve ben sana güvenmiyorum. Ancak o negatifle elimde tuttuğum sürece, bir daha asla Polly'ye, karına ya da anneme parmağım bile sürmeyeceğinden emin olabilirim. Anlıyor musun beni?"

Mason kaşlarını çatarak başım çevirdi ve Lydia, adamın elindeki parayı tekrar cüzdanına yerleştirişini izledi. Onca parayı elinden kaçırdığı için üzgündü ve boğazında bir yanma hissediyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Seni bir daha evimin yakınında bile görmeyeyim," diye bağırdı.

Mason, "Cehenneme kadar yolun var, orospu," diyerek, başı önünde öfkeyle arabasına doğru yürüdü ve arabanın tekerleklerinden birine sert bir tekme savurdu.

Arkasından, "Bay Mason," diye seslendi Lydia.

Adam başını çevirip bakmıyordu bile.

"Bay Mason, Theo Villoughby'yi de rahat bırakın," diye ekledi Lydia.

Bunun üzerine adam, genç kızın belkemiğini ürperten bir ses çıkararak, "Ah, o konuda endişelenmene hiç gerek yok," dedi sert bir şekilde karşılık vererek. "Feng ve oğlu onunla ilgileneceklerdir." Sonra yılan gözlerini yavaşça ona doğru çevirdi ve kızın tenini ürperten bakışlarla onu baştan aşağı süzerek, "Tıpkı seninle de ilgilenecekleri gibi," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Artık o komüniste kimin baktığını biliyorlar," diye sırtıttı Mason.

"Ne komünisti?"

"Masumu oynama bana. Onların peşinde olduğu ve senin baktığın komünist işte."

Lydia o anda damarlarında süzülen karnı donduğunu hissetti. "Bu bir yalan."

"Hayır. Polly bana her şeyi anlattı."

"Polly mi?"

"Ah, evet. Senin küçük, sadık ve güvenilir arkadaşın, Polly. Sen de hâlâ onu korumaya çalışıyorsun, değil mi? Evet, o bana her şeyi anlattı. Tabii ki ben de onlara anlattım. Muhtemelen şu sıralarda evinde olmalılar," diye kahkahalarla gülmeye başladı. "Senin gibi aşağılık bir orospuya gerçekten de on bin dolar vereceğimi düşünmedin, değil mi? Sen ve senin o fahişe annen..."

Adam konuşmaya devam ediyordu, ancak Lydia'nın orada bir saniye daha harcayacak vakti yoktu. Çoktan evine doğru koşmaya başlamıştı.

Büyük bir telaşla evden içeri daldı ve, "Anne, anne," diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Cevap yoktu.

En iyisi uşağı çağırıyordu. Fakat adını bir türlü hatırlayamıyordu. Neydi o gencin adı? Deng? Evet, Deng'di. Adım seslenince genç çocuk koşu koşu geldi.

"Buyurun, Bayan Leeja?"

Nefes nefese, "Annem, nerede o?" diye sordu.

"Bilmiyor ben."

Bunun üzerine Lydia, çocuğun üzerine yürüdü ve sıksa omuzlarından tutup, sarsarak, "Burada mı?" diye bağırды.

"Hayır, o dışarıda."

"Erken mi çıktı?"

"O, efendiyle gitti. Onun arabayla," dedi genç çocuk yanm yamalak İngilizcesiyle.

"Arabada sadece ikisi mi vardı?"

Uşak, iki parmağını havaya kaldınp pınl pırl parlayan endişeli gözlerle genç kıza bakarak, "Efendi ve bayan. İki kişi," dedi.

Genç çocuğu serbest bırakıp böcek gibi eğilerek evi kolaçan etmeye başladı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı, boşuna endişelenmişti. Ama görünürde bir şey olmaması, tehlikenin yakınında olmadığı anlamına gelmezdi. Salona gidip Fransız pencerelerinden bakarak dışarıyı gözetledi. Bir insan, düşmanını gözleriyle göremediği zaman onunla nasıl savaşılabirdi? Alnını buzlu pencere camına dayayarak bu sorunun cevabını düşünmeye koyuldu. İçinde bir şeylerin gevşeyerek koptuğunu hissediyordu. Hayatındaki her şey çok ezici ve kaldıramayacağı kadar ağır gelmeye başlamıştı.

Sonra bakışlarını barakaya doğru çevirdi. Şu anda kendini Chang An Lo'ya en yakın hissedeceği yer orası olduğu için, cam kapıyı açıp küçük kulübeye doğru yürümeye başladı. Dışarıdaki soğuk ve taze hava sayesinde, daha net düşünebildiğini fark etti. Tam o sırada bir şeylerin çatırdadığını duydu. Bir yarasa barakanın dibindeki ahşap döşemelerden birini kemiriyordu. Bir anda nabızı hızlandı. O ahşap duvarın arkasında ne olabilirdi?

"Defol git," diye bağırınca, hayvan kaçışverdi.

Asma kilit hâlâ yerinde duruyordu, fakat onun bağlı olduğu sürgü işe yaramaz bir şekilde yere fırlatılmış, vidaları sökülmüştü. Lydia, endişe içinde hafifçe inleyerek elini uzatıp kapıya dokundu. Ahşap, güneşin etkisiyle ısınmıştı. Boğazına kadar adrenalinle dolmuş bir şekilde kapıyı ittirince gördüğü manzara karşısında çılgılığına engel olamadı.

Kan. Her yer ama her yer; duvarlar, yerler, tavan, hatta tavşan kafesinin telleri ve çuvalların üzeri bile yapış yapış kan içindeydi. Sanki birisi gelip tüm barakayı kanla boyamış gibiydi. Taze kanın baygınlık verici kokusu iğrenç bir dışkı kokusuyla karışmıştı, fakat Lydia buna hiç aldırmış etmeden içeri doğru ilerledi.

Ve o anda,"Sun Yat-sen," diye haykırdı.

Küçük tavşan yerdeki kan gölünün ortasında yatıyordu. Beyaz tüylerinin üzerindeki kıpkırmızı kanlar kuruyarak katılaşmıştı. Kocaman san dişleri bile kan içindeydi. Lydia, okul formasının kirlenmesini umursamadan, yanaklarından aşağı yuvarlanan gözyaşları içinde hemen onun yanına diz çöktü ve, "Sun Yat-sen," diye fısıldayarak onu kollarının arasına aldı.

Hayvanın vücudu hâlâ sıcaktı ve hâlâ hayattaydı, ama ölmek üzere olduğu belliydi. Aniden bir bacağı seğirdi ve nabız gibi atan küçücük bedeninden tuhaf, fısıltı gibi boğuk bir çılgılık yükseldi. Kulakları kesilerek ağzına tıkılmış ve boğazı kesilmişti. Yumuşacık uzun kulaklarını ağzından çıkararak ona daha sıkı sarıldı ve tıpkı bir bebeği avutur gibi bir şarkı mınıldanarak onu sallamaya başladı.

Ve son bir spazmla bel kemiği katılaşıp kanlanmış gözleri donuklaşana kadar bunu yapmaya devam etti.

Sonra hıçkırıklarla sarsılarak başını onun cansız bedeninin üzerine doğru eğdi. O anda başına aldığı darbe tüm acısını silip yok etti ve onun yerini uçsuz bucaksız bir karanlık aldı.

Chang'in gözleri aniden açılıverdi. Ters giden bir şeyler vardı. Bunu net bir şekilde hissedebiliyordu. Sanki tüm organları tellerle sarılıp cendereye alınıyor gibiydi.

Hiç kıpırdamadan, sessizce yatıp etrafı dinlemeye koyuldu.

Fakat bahçede oynayan çocukların ayaklamaları diğer seslerin tümünü bastırdığından, merdivenlerden yukarı çıkan bir askerin çizmesiyle çıkardığı ayak seslerini fark edemedi. Yastığının altındaki kızıl saç buklesini ve şiltenin altına koyduğu bıçağın alarak sessizce yatağından çıktı ve kapının arkasında beklemeye başladı. Burnuna kan kokusu geliyordu.

Li Mei hiç şaşkınlık belirtisi göstermedi. Badem gözleri elindeki bıçağa çevrilmiş olmasına rağmen yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Bu da nesi?" diye sordu, elindeki tepsiyi incelikle işlenmiş bal rengindeki şifonyerin üzerine bırakırken.

"Hiç. Sadece zihnimdeki soğuk bir rüzgâr."

"Her şey yolunda. Tiyo VVillbee onurlu bir adamdır. Ona güvenebilirsin," diyerek gülümsedi genç kadın.

Chang hiç karşılık vermeksizin, Li Me'in bambu saplı bir demlikten içinde kuru otlar bulunan bir kâseye sıcak su doldurmasını izledi. Bu işlemi onun gözleri önünde yapmakla, kâsenin içine fazladan zararlı bir şey ekmediğini göstererek ilaçlar konusundaki endişelerini gidermeye çalıştığının farkındaydı.

Bu inceliğinden ötürü genç kadına saygı duydu. Genç kadın ona büyük bir soğukkanlılık ve sakinlikle yaklaşmış ve özenle bak-

muştı; fakat Chang yine de Lydia'nın kendisine bakarkenki tutkusunu, onu tanrıların dişlerinin arasından söküp alırken gösterdiği kararlılığını ve sıcacık nefesiyle kanını ateşleyişini özlüyordu. Sevgilisinin şu anda yanında olması için neler vermezdi.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Duyduğum kadarıyla, gri karınlılar, Kuomintang güneşi taşıyan kepleriyle rıhtımı sarmışlar. Gemileri didik didik arıyorlarmış."

"Yabancı Çamuru, afyon mu arıyorlarmış?"

"Kim bilir?" diyerek kâseyi genç adama uzattı ve Chang başını hafifçe eğerek teşekkürlerini sundu. Li Mei'in saçlarından hafif bir tarçın kokusu geliyordu. "Halk arasında komünistlerin gemiyle Canton'a ve Mao Zedong'un kamplanna kaçırıldıklarına dair bir söylenti var. Bugün yer gök silah sesleriyle inliyordu."

"Teşekkür ederim, Li Mei," diyerek gülümsedi genç adam.

Bunun üzerine Li Mei başını eğip onu selamlayarak, "Sana bakmak, benim için bir onurdur, Chang An Lo," dedi ve şantuk ipeğinden eteklerini hışırdatarak odadan ayrıldı.

Chang'in burnuna hâlâ yoğun bir kan kokusu geliyordu.

"Lydia, gelmedi mi?"

"Hayır, Chang. Korkarım ki bugün okulda değil."

"Bu tuhaf bir durum, değil mi?"

"Hayır, özellikle de yılın bu zamam için çok normal bir durum bu. Okulumda bu dönemde fazlasıyla soğuk algınlığı ve grip salgını olur. Gerçi bütün okullarda olur ya neyse."

"Ama dün gayet iyi görünüyordu."

"Endişelenme, Chang. Onun bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Açıkçası ben bizim gıcık Alfred'in, senden uzak tutmak için onu eve kapattığından şüpheleniyorum. Doğrusu onu bu konuda fazla da suçlayamazsın, dostum. Biliyorsun, Lydia henüz çok genç."

"Onu suçladığım falan yok. Sonuçta o adam artık onun babası sayılır."

"Çok doğru."

"Ve Lydia'nın korunmaya ihtiyacı var."

"Kesinlikle."

"Ama onun tarafından değil. Babasının gücü onu korumaya yetmeyebilir."

Lydia'mın bacağı acıyor, başı zonkluyordu.

Gözkapaklarını zorlayarak aralayınca, bulunduğu yerin kafasının içi kadar karanlık olduğunu fark etti. Gözlerini tekrar açıp kapayarak görüşünün düzelmesini bekledi, fakat değişen hiçbir şey olmamıştı. Bir kolunu hareket ettirince, dirseğinin sert bir şeye çarptığını hissetti. Sonra kalçalarını ve baldırlarını yokladı. Çıplaktı ve tir tir titriyordu.

Sonunda bunun bir kâbus olduğuna karar verdi. Yine o korkunç kâbuslardan birinin içinde kapana kısılmış olmalıydı. Herkesin gözleri önünde, çıplak vaziyette cehennemden bir kesit yaşıyor gibiydi. Ama aslında kendi aklının içine sıkışıp kalmıştı.

Gözlerini kapayıp çok yakında sağ salim yatağında uyanacağını düşünerek simsiyah bir hiçliğin içine doğru yuvarlandı.

Ama bu karanlık yine de garipti.

"Benim babam afyon yüzünden kendini öldürdü."

Theo, daha önce hiç kimseye, hatta Li Mei'e bile anlatmadığı bu sırrın, dudaklarından rahatça döküldüğünü duyarak şok geçirdi. Uzun zamandır boğazını tıkayan bir taştan, onu kusarak kurtulmak gibi bir şeydi bu.

Genç Çinli, yatağının içinde doğrularak oturmuştu. Hiç iyi görünmüyordu. Zayıf yüzü grileşerek kül gibi cansızlaşmış, göz çukurları mor halkalarla kaplanmıştı. Kollarım halsizlikten iki yarana salıvermiş bir halde kukla gibi duruyordu, fakat siyah gözleri karanlık bir duyguyla dolup taşıyordu. Theo bu duygunun korku mu, nefret mi olduğuna karar veremedi, ama içinden bir ses bunun nefret olduğunu söylüyordu. Zaten bütün komünistler, topraklarında yaşayan yabancılardan nefret ederdi. Haksız da sayılmazlardı. Onları topraklarını işgal edenlere kızdıkları için kim suçlayabilirdi ki? Fakat Theo yine de bu insanların, Batılıların beraberlerinde getirdikleri avantajları görmezden gelmelerine kızıyordu. Sanayi, elektrik, hesap uzmanları ve daha bir sürü şey Batılılar sayesinde bu topraklara girmişti. Aslında Çin'in Batı'ya olan ihtiyacı, Batı'nın kendisine olan ihtiyacından çok daha büyüktü. Ama maalesef her şeyin bir bedeli vardı.

Çinli genç konuşmaya başladığında, sesinde bariz bir keskinlik hissediliyordu. "Çin'de böyle şeyler olduğunu duyuyordum. Sonuçta ölüm ve afyon, her zaman aynı yolun yolcusudur. Fakat İngiltere'de de durumun aynı olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bunun üzerine Theo omuzlarını silkerek, "Nerede yaşadıklarının bir önemi yok. İnsan her yerde insandır. Hepsi aynıdır," dedi.

"Birçok *fanqui* bunun tam aksi görüşte ama," diye itiraz etti Chang.

"Evet, öyle. Üstelik benim babam da onlardan biriydi. Bütün kalbiyle İngiltere'nin, özellikle de kendi ailesinin üstünlüğüne inanırdı."

"Acını kalbine ve kelimelerinin içine gömüyorsun. Evinin içinde ataların için ayıracağın özel bir anma köşesi, hem onların ruhunu onurlandıracak hem de senin acını hafifletecektir," dedi Chang.

"Benim bir de ağabeyim vardı." Theo, boğazım tıkayan taştan kurtulduğu için kelimeler ağzından su gibi dökülmeye başlamıştı.

Bir yandan da genç adamın biraz önceki tavsiyesini düşünüyordu. "Özel bir anma köşesi mi? Neden olmasın?" dedi içinden. Her Çinlinin evinde atalarının ruhunu beslemek ve onları mutlu etmek gayesiyle özel bir mabet bulunurdu. Kendisinin de böyle bir şey yapmaması için hiçbir sebep yoktu. Fakat bu evde daha ne kadar süre kalabilecekti ki? Orasını gerçekten bilemiyordu. Sonra bu çeşit bir şey de hapishanelere pek yakışmaz diye düşündü. Kaybedeceklerini düşündükçe içi burkuluyordu.

Ardından biraz olsun rahatlayabilmek için acıklı hikâyesini anlatmaya devam etti. "Ağabeyim Ronald yakışıklı bir gençti. Ve bir insanın hayatta isteyebileceği her şeye sahipti. Hatta Cambridge Üniversitesi'nin en iyi sporcu ödülünü alarak babamın gönlünde taht kurmuştu. "

"Baban şanslı bir adammış."

"Pek sayılmaz. Şöyle ki; babam aile işini ona devretmişti, fakat her şey ters gitmeye başladı. Ağabeyim geceleri uyuyabilmek için afyon kullanmaya başladı ve... şey... eski bir hikâye işte. Sonra bütün şirketin iflasına sebep oldu ve borçlarını kapatabilmek için müşterilerini dolandırmaya başladı. Sonunda..."

Theo, bir an susma ihtiyacı duydu. Bu anıların neden canlampa tekrar yüzeye fırladığını bir türlü anlayamıyordu. Bahsettiği insanların ikisi de çoktan ölmüş ve toprağın altına girmişti. Öyleyse neden şimdi? Ve neden bu Çinli komüniste tüm bu anılan anlatıp duruyordu? Şu anda kendisinin de, karşısındaki gencin de geleceğe ait tüm umutlan ve planlan, tıpkı babasınınmkiler gibi yitip gitmişti. Bu şekilde durumlanı özdeşleştiriyor olabilir miydi?"

Chang, "Sonunda?" diye hatırlatarak anlatmaya devam etmesi için teşvik etti.

Theo uzanıp bir sigara aldı, fakat yakmadan, sadece parmaklanmn arasında çevirerek konuşmaya devam etti. "Sonunda... babam, av tüfeğini aldı ve ağabeyimi öldürdü. Hem de ofisindeki masasında otururken. Sonra da kendi beynini uçurdu. Bu tüm aile için... korkunç bir olay, feci bir skandaldi tabii. Annem de olanları duyunca oldukça zararlı bir ilaçtan aşın dozda alarak intihar etti. Cenazelerden sonra buraya gelmeyi tercih ettim. İşte hepsi bu. Aradan on yıl geçti ve ben hâlâ buradayım."

"Sizi ağrlamak Çin için bir onurdur. Bizi şereflendirdiniz."

"Bu, bakış açısına göre değişir."

"Ben, güzel Li Mei'in de bu açıdan baktığına eminim."

Theo, o anda bu genç adama gerçekten inanmak istedi.

"Bir sakıncası yoksa, size bir şey sormak istiyorum," dedi Chang.

"Ne sakıncası olacak. Sor tabii."

"Bir Avrupalıyla bir Çinlinin birlikte olması çok sorun yaratıyor mu? Sizin dünyanızda demek istiyorum."

"Ah! Onu mu soruyorsun?" diyerek bir elini kısa bir an için genç Çinlinin giydiğı geleneksel sabahlığın üzerine koydu. Bu genç adama karşı yoğun bir sempati duymaya başlamıştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, evet, dostum. Gerçekten büyük sorunlar yaşıyoruz."

Kus Cariye

Chang acı bir haber almış gibi gözlerini kapamıştı.

Theo acısını hafifletmek ister gibi genç adamın omzunu sıvazlayarak, "İki ayn kültürden insanın birlikte yaşaması, maalesef son derece zor oluyor," dedi.

Soğuk tüm vücudunu bir kabuk gibi sarmıştı. Bu kalın tabakayı kuş gibi gagalıyor, zorla kırmaya, hatta tırnaklarıyla kazımaya çalışıyor, fakat çatlatamıyordu bile. Öyle ki çabalamaktan bitkin düşmüş, vücudundaki tüm organlar çökmeye başlamıştı. İç organlarının onu birer birer yarı yolda bırakarak uykuya daldıklarını hissetti. Belli ki soğuktan nefret ediyorlardı. Ancak bacaklarının arasında ani bir sıcaklık hissedince tekrar uyandı.

Gözlerini açtığı anda, yine her yer karanlıktı. Beynini çalıştırmaya uğraştı, ama onun da tek istediği uykuydu. Tanrı aşkına, tüm bu karanlığın sebebi ne olabilirdi?

Sonra akli parça parça yerine gelmeye başladı. Bacağında bir acı vardı. Baş şışmıştı ve yanağım sert bir şeye dayamıştı. Cildi buz gibiydi ve dizlerini çenesinin altına değecek şekilde toplamıştı. Yavaş yavaş top gibi sert ve yuvarlak bir şeyin içinde kıvrılarak yan yatmış olduğunu fark etti. Korkusunu bastırarak bir elini karanlığa doğru uzatmayı denedi, fakat fazla ileri uzanamadı, çünkü etrafında soğuk, metal duvarlar vardı. Kalbinin güm güm atan sesini kulaqlarında duyuyordu.

Neredeydi?

Daha sonra doğrulup oturmayı denedi. Hem de üç kere, ama her girişimi kendini daha da kötü hissetmesinden başka bir şeye yaramamıştı. Bunun sebebi, birisinden tekme yemiş gibi ağrıyan bacağı değildi. Çılgın bir kaleydoskopun içindeymiş gibi dönme-ye başlayan başı ya da gözlerinin arkasında beyninin içini kavuran san, mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönmesi de değildi. Bu kadar kötü

hissetmesinin tek sebebi, sadece üç santim yukarıdaki tavana dokunmuş ve nerede olduğunu anlamış olmasıydı. Bir kutunun içine kapatılmıştı. Metal bir kutunun.

Birden Chang'in sözlerini hatırladı.

Beni metal bir sandığın içine koydular.

Orada üç ay, belki de daha fazla zaman kaldım.

Yaşadığı korkuyla birden midesi kasıldı ve kusmaya başladı. Ekşi asit boğazım yakarak dizlerine saçılmıştı. Bu sıvının yapışkan sıcaklığı, durgun zihnine daha önce de bacaklarının arasından sızan sıcaklığı hatırlattı. Altındaki metal zemin üzerinde parmaklarım gezdirerek kontrol etti. Islaktı. Ah, Tanrım, işemişti.

Aklı korku ve çaresizlikten duracak gibi oldu ve çılgık çılgılığa bağırmaya başladı.

Önüne çıkan örümcek ağlarından kurtulup güçlükle ilerlemeye çalışıyordu. Ağlar gözlerine yapışıyordu ve kırmızı benekli, sarı kısıklı bir örümcek burun deliklerinden girerek beynine doğru tırmanmaya başlamıştı.

Aniden gözlerini açtı. Ve tekrar örümcekli rüyaya geri dönebilmeyi diledi. Gözünü açtığı dünya kâbusundan da beterdi. Çünkü bu gerçektir. Vücudunu çömelme pozisyonuna getirip ellerini, etrafını saran dört duvarın üzerinde yavaş yavaş gezdirerek minyatür hücresinin ebatlarını keşfetmeye çalıştı. Bacaklarını tam olarak uzatacak kadar olmasa da doğrulup oturacak kadar uzundu. Ayrıca dirseklerini iki duvara değdirebilecek kadar genişti. Kambur vaziyette oturduğunda başı için birkaç santimlik bir yükseklik kalıyordu. Sonra vücudunu kontrol etmeye koyuldu. Dizleri kokuyordu. Tabii ki kokacaktı. Küsmüştü ya. Bayatlamış idrarın iğrenç kokusu burun deliklerinin içini yakıyordu. Başının arkasında bir şişlik vardı. Sonra sol kalçasının üzerinde fincan tabağı büyüklüğünde bir şişlik daha olduğunu fark etti. Ama kesilen bir yeri yoktu. Kırık kemiği de yoktu. Ayrıca bütün parmakları yerinde duruyordu.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü.

Nasıl yani? dedi içinden bir ses. Tanrı aşkına, bu lanet olası sıçan deliğine kapatılmaktan daha beter ne olabilirdi ki?

"ölebilirdin de," dedi kendi kendine. "En azından bunu düşün."

Neyse ki soğuk artmıyordu. Tamam, ısınmıyordu, ama en azından daha beter soğumuyordu. Bu da bir şeydi. Yalnız sürekli titremesi konusunda endişelenmeye başlamıştı. Bu şekilde çok fazla enerji harcıyor, var olan gücünü, kuvvetini de yitiriyordu. Yoksa korkudan mı titriyordu?

Bir süre sonra aklı gidip gelmeye başladı.

Ne kadar zamandır karanlığın içinde tutsak olduğunu bulmaya çalışırken, bir anda aklı uçup gidivermiş, hafızası tamamen silinmişti. Bu durum, onu neredeyse kutunun içinde kapatılmak kadar korkutuyordu. Kafasına aldığı darbe yüzünden beyni hasar görmüş olabilir miydi? *A, hayır, lütfen, Tanrım. Böyle bir şey olmasın,* diye dua etti içinden. Yoksa doğrudan maruz kaldığı bu terör yüzünden aklını mı kaçıırıyordu?

Bir parça ısınabilmek umuduyla kollarını dizlerine dolayarak sıkıca kucakladı ve bacaklarını ovuşturdu.

Nefes al. Tut ve ona kadar say. Şimdi yavaş ve düzgünce bırak. Çek. Tut. Say. Bırak.

Kontrol. Kendini kontrol etmelisin. Konsantre ol.

Chang'den öğrendiği gibi nefes egzersizleri yaparak vücudunu ve aklını kontrol etmeye çalışıyordu. Şu anda düşünceleri cam kadar kırılıyordu. En ufak bir dokunuşta dağılıp parçalanabilirlerdi. Hiç farkında olmadan, karanlık köşelerden gelip üzerine doğru yayılan panik duygusunun etkisi altına girmeye başlamıştı.

"Chang An Lo," diye mırıldandı ve o anda şaşkınlıkla, kendi sesini duymanın iyi geldiğini hissederek, "Bu korkunç hücrede ak-

lını nasıl koruyabildin, sevgilim?" diye kendi kendine konuşmaya devam etti.

Düşüne düşün, üç şeyi açıklığa kavuşturmayı başarmıştı. İlk olarak, içine kapatıldığı şeyin basit bir sandık olduğundan artık emindi. İlk başlarda bir yaratığın onu bütün olarak midesine indirmiş olabileceğini bile düşünmüştü, ama artık bu konuda şüphesi yoktu. Ayrıca bir günden az bir süredir burada olduğunu da tahmin edebiliyordu, çünkü aksi takdirde bir kereden fazla işemiş olurdu. Bu arada bu kadar zamandır hiçbir şey içmediğini hatırladı ve... "Hayır, bunu düşünme bile!" diye bağırды kendi kendine. Susuzluktan dili damağına yapışmıştı ve boğazı adeta kavruluyordu. Üstüne üstlük bir de aptal gibi bağırıp çağırarak gücünü boşa harcamıştı. *Her neyse*, diyerek durumunu gözden geçirmeye devam etti. Şey de yapmamıştı değil mi? ... Bir an duraksayarak tekrar düşündü. Aklının bu olasılıktan çekindiğini biliyordu. Yo, yo, hayır, daha önemli olan tuvalet sorununu henüz yaşamamıştı. Bu durumda buraya kapatılalı yirmi dört saatten fazla zaman geçmiş olamazdı.

İkinci çıkarımıysa, yerin altında bir yerlerde olduğuydu. Burası bir mahzen ya da gizli bir zindan olabilirdi. Onu bu kamya vardırان şey, etrafındaki sıcaklığın hiç değişmemesi olmuştu. Buradaki hava sürekli soğuktu. Gündüz olunca ısınmıyor, gece olunca daha fazla soğumuyordu. Gerçi bu kutunun içinde gündüz mü gece mi olduğundan haberi de yoktu ya. Sadece karanlıktı işte. Ama gün ışığı alan bir yerde olsa, gece olduğunda daha karanlık ve daha soğuk olması gerekmez miydi? Hem etrafta en ufak bir ses yoktu. Yerin üzerinde bir yerlerde olsa ufak tefek sesler duyardı. Böylesi yoğun bir ölüm sessizliğinin içinde gömülü kalmazdı.

Ve üçüncü olarak, bu kutunun bir yerlerinde hava delikleri olduğuna karar verdi. Aksi takdirde şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Böylece parmaklarını kararlılıkla kutunun içinde gezdirerek bu delikleri aramaya koyuldu.

Ne tuhaf bir adamdı bu Theo Villoughby.

Chang, okul müdürünü bir türlü anlayamıyordu. Bu adamda ilim irfan sahibi bir öğretmende bulunması gereken bilgelikten eser yoktu. Bazen Batılı, bazen Çinli kıyafetleri giyiyor, bazen Çince, bazen İngilizce konuşuyordu. Çin yemekleri yiyip Çinli bir kadınla yatıyordu, ama onu Ulysses Kulübü'ndeyken *fanqui* arkadaşıyla birlikte içki içerken de görmüştü. Kütüphanesinin raflarında Hah-Shan'ın şiir kitapları olduğu gibi, kötü huylu bir kedi üzerine yazılmış İngiliz zıvalıklan da vardı. Özet olarak nereye varacağını bile düşünmeden istikrarsız bir şekilde, bir o yöne bir bu yöne savrulup duruyordu.

İşte bu, okul müdürünü tehlikeli hale getiriyordu.

Bir de Yabancı Çamuru vardı tabii; afyon. Bütün bunlar Chang'in, okul müdürünü, dönerken yolunu şaşırıp üzerine saplanabilecek bir Ninja bıçağı gibi görmesine sebep oluyordu.

Lydia'yla ilgili rüyaları, gittikçe daha vahşi ve şiddetli olmaya başlamıştı. Onunla birlikte dağların tepesinde bir mağaradaydılar ve dışarıda gece karanlığının içine sinmiş kurtlar hiç durmadan uluyorlardı. Mağaranın dışında art arda kar fırtınaları kopuyor, fırtınayla birlikte uğuldayan rüzgârın sesi hiç kesilmiyordu; ama onlar, bütün bu karmaşanın ortasında birbirlerinin kolları arasında yatıyorlardı. Lydia'nın saçlarındaki alevler karları eritip karanlığı aydınlatıyordu. Chang, genç kızın giysilerini üzerinden sıyrırken, parmaklarının yine yerlerinde olduğunu fark etti, fakat kızın göğ-

sünün üzerinde daire biçiminde bir yara izi vardı. Bıçak iziydi bu. Onun muhteşem dudaklarından öpmek için yüzünü ellerinin arasına aldığıdaysa, kızın yüzü pembe gözlü bir tavşanın yüzüne dönüşüverdi. Hayvanın boynu, bir telle sıkıca gerilmişti.

"Chang An Lo."

Li Mei'in sesiydi bu.

"Haydi, iç şunu."

Chang, genç kadının uzattığı sıvıyı yudumlayarak, "Yine gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi genç kadın. Sonra alınının üzerine serin ve güzel kokulu bir bez koyup yüzündeki ve boynundaki terleri silerek, "Biraz sabırlı ol. Yarın gelecektir. Ateş saçlı kız seni seviyor," dedi.

Chang, gözlerini kapadı ve Lydia'nın gülümseyen yüzünün hayaline tutunarak, onun komünist bir özgürlük savaşçısı olma planlarını anlatırkenki heyecamını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Lydia'yı düşünmek bile onu hayata bağlıyordu. Öyle ki, kalbi tanrıları uyandıracak kadar hızlı ve sağlıklı atmaya başlıyordu. Onu seviyordu ve tabii ki savaşırken de yanında olmasını istiyordu. Lydia, onun varlığının merkezinde sarsılmaz bir taht kurmuştu. Aldığı her nefeste ve aklından geçen her düşüncede o vardı. Artık tenleri bile bir olmuştu. Aşk kelimesi ona olan hislerini anlatmaya yetmezdi. Ona karşı aşktan da öte bir his besliyordu. Zihnini kontrol ederek düşünce yoluyla ona ulaşmaya çalıştı, fakat onu bulduğu anda hissettiği tek şey karanlık ve soğuk oldu.

Bir anda aklına gelen bir şüpheyle kırbaç yemiş gibi yerinden fırladı.

"Li Mei?"

"Evet?"

"Okul müdürüne acilen buraya gelmesini söyler misin, lütfen?"

Lydia hava deliklerini bulmuştu. Tam altı taneydiler. Üst köşelerden birine açılmışlardı. Küçük parmağı biraz sıkışarak da olsa aralarından geçebiliyordu. Dışarıda, tam deliklerin üzerinde yumuşak ve ince bir şey olduğunu fark ederek şaşırđı. Bir çeşit kumaştı bu.

Midesi bu sefer de umutla kasılarak yine onu hasta etmişti. Kumaşın üzerine bastırıp kıpırdatmaya çalıştı, ama bir milim bile yerinden oynatamadı. Sandıĝm üzerine örtülen şey her neyse onu biraz olsun ittirebilse, belki de karanlık hüccresine azıcık da olsa ışık girmesini sağlayabilirdi. Işık. Bir nebze ışık için neler vermezdi. Su için bile bu kadar çıldırmıyordu. Belirli aralıklarla ellerini gözlerinin önünde sallıyor, ama en ufak bir gölge bile göremiyordu.

Yoksa kör mü olmuştu? Kafasına aldığı darbe yüzünden görme yeteneğini yitirmiş olabilir miydi? Bu düşünceyle nefesi kesilmiş, boğulacak gibi olmuştu. Küçük parmağını kıvıra kıvıra deliklerden birine sokup kumaşı kenara doğru kaydırmaya çalıştı. Azıcık kaydırsa yeterdi. Birazcık şansı varsa, kumaşı belki iki santim kadar kenara çekebilirdi. *Anlaşılan, bu iş bayağı uzun zaman alacak,* diye düşündü. Parmağı acıyordu. Sonra çömeliş kolunu dizine dayayarak uğraşmaya devam etti, fakat yine de fazla umutlanmamaya çalıştı.

Onu neden ele geçirmek istemişlerdi ki?

Ne sebeple burada tutuluyordu?

Peki, onu kim kaçırmıştı?

Kara Yılanlar mı? Po Chu mu? Kuomintang mı?

Onu ne zaman buradan çıkarmaya geleceklerdi?

Ona ne yapmayı planlıyorlardı?

Sorguya mı çekeceklerdi?

Ne şekilde sorgulanacaktı?

Bıçaklarla mı? Levyeyle mi? Dağlama demirleriyle mi?

Yoksa kamçılarak ya da tecavüz ederek mi?

Chang An Lo, aşkım, bana güç ver, diye yakardı içinden.

Başarmak üzereydi. Aniden kumaşın ağırlığını hissetmeye başladı. Sonra kolaylıkla parmağının ucundan kaydığını hissetti. Ve işte kumaştan kurtulmuştu. Ancak değişen bir şey olmadı. Delikten ışıkm gelmediği gibi, ufacık bir grilik bile sızılmıyordu. Dışanda bir dünya olduğuna dair en ufak bir belirti yoktu. Büyük bir hayal kırıklığı içinde sinirlerine hâkim olamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ama hayır. Bunu yapmamalıydı. Vücudunda zaten çok az kalan değerli sıvıyı ağlayarak harcayamazdı. Derhal kendine acımaya bir son vermesi gerekiyordu.

Bu şekilde kendini telkin ederek ağlamasını durdurdu, fakat omuzları sarsılmaya devam ediyordu. Birkaç sefil deliği bu derece önemsemesi korkutucuydu doğrusu. Bu küçük şeylere karşı bu kadar aciz bir tepki verirse, yakında başına büyük belalar, kötü, gerçekten çok kötü şeyler gelince ne yapacaktı? Hayatta kalmak için kendini bir an evvel toparlayıp sinirlerini kontrol altına almak zorundaydı. Yüzünü hava deliklerinin bulunduğu köşeye yaklaştınp derin derin nefes aldı. Şimdi dışandan biraz daha taze bir hava gelmeye başlamıştı.

Deliklerin etrafındaki metali yaladı. Tadı kötüydü ama içerideki buğudan dolayı en azından nemliydi. Nem ve su. Dilinin üzerine birkaç su damlasından fazlası gelmemişti belki, fakat bu bile aklının tekrar çalışmasını sağlamıştı. O anda ilk kez birilerinin onu kurtarmaya geleceğini düşündü. Ne kadar aptaldı. Tabii ki okuldan dönmeyince, evdekiler onu merak edip aramaya başlayacaklardı. Belki önceleri Polly'nin evine falan uğradığını düşünerek yokluğunu önemsemeyeceklerdi, ancak gece olunca mutlaka meraklanıp onu bulmak için bir şeyler yapmaya başlarlardı.

Tahminine göre şu anda zaten gece yansı olmalıydı. Fakat ona çok daha uzun zamandır bu kutunun içindeymiş gibi geliyordu, çünkü saatlerdir daracık bir sandığın içinde iki büküm durmaktan bütün vücuduna ağırlar girmeye başlamıştı. Şu anda dışarıda elle-

rinde fenerlerle ve köpeklerle onu anyor olabiliyorlardı. Bir an için titremesini kontrol altına alarak başım kaldırdı ve gözlerini açtı. Etrafı dinleyip karanlığı gözlemek hiçbir şeyi değiştirmede, ama onu kurtarmaya geldikleri an için hazırlıklı olması gerektiğini hissediyordu. *Anne. Sakın bu konuda rahat davranma. Bu çok önemli bir durum. Söz konusu olan benim hayatım, anne. Ne olur durma, bir şeyler yap.*

Bir şeyler yap.

Valentina'nın eli, Chang'ın yanağına indi. "Seni iğrenç domuz pisliği parçası. Nerede o?"

Theo araya girmek için atıldı, fakat genç kadın her sorusunun sonunda nokta koyar gibi tokat atıyordu.

"Ne yaptın ona?"

Bir tokat.

"Söyle bana. Senin o kokuşmuş arkadaşların kızımı nereye götürdü?"

Bir tokat daha.

"Konus, seni Tann'ın belası açgözlü hırsız. Eğer ona bir şey olursa, yemin ederim ki seni..."

Hırsını alamayarak onu bir kez daha tokatlamak için elini kaldırdı, fakat bu sefer Theo tam zamanında müdahale edip bileğini kavrayarak onu salonun ortasında duran Chang'den hızla uzaklaştırdı ve, "Bu kadan yeter, Bayan Parker. Görüyorsunuz. Bu yaptığınız şeyin hiçbir yararı olmuyor," dedi kadını ikna etmeye çalışarak.

Valentina, ana dilinde o kadar yırtıcı bir şekilde küfür etti ki, Theo üçüncü tokadın kendi yüzüne ineceğini zannetti. Neyse ki kadının böyle bir şey yapmadı. Sadece bileğini onun elinden kurtararak odanın içinde bulunan üç adama dönüp hayalanın ısınıp koparacakmış gibi baktı ve, "Bulun onu," diye bağırdı. Sonra çaresizlik içinde ellerini darmadağın olmuş saçlarının arasından geçirdi ve öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünü tekrar Chang'e çevirerek, "Dinle beni, ko-

münist. Şimdi derhal gidip kızımı buraya getireceksin. Yoksa seni polise ihbar edeceğim ve tez zamanda asılacaksın. Bu yüzden..."

"Bırakın da kendini savunsun," dedi Theo sertçe. Sonra arkadaşına dönerek, "Alfred, Tanrı aşkına sustur şu karım, dostum. Görmüyor musun, acısından dolayı aklını kaçırmış durumda. Chang An Lo'nun onu kaçırmış olması imkânsız. Bu evden hiç çıkmadı. Ayrıca, haline baksana. Ayakta zor duruyor." Çinli gerçekten de ayakta sallanıyordu ve yüzü Valentina'nın tokadının etkisiyle kızaran yanağı haricinde kül gibi solmuştu.

"Hayır," diye itiraz etti Chang aniden. "Bayan Parker haklı."

"Ne?"

"Demek istediğim arama çalışmalarının hemen şimdi başlatılması lazım." Sesi pek düzgün çıkmamıştı. Bu yüzden Theo onun ateşten mi, Valentina'nın saldırısı yüzünden şok geçirdiği için mi, yoksa Lydia kayıp olduğu için mi böyle konuştuğundan emin olamadı. Her ne sebeple olursa olsun, genç adam gerçekten çok kötü görünüyordu.

"Polisi arayalım," dedi Alfred kararlı bir şekilde. O ana dek olaya karışmamış, kapının yanında sessizce beklemişti. "Onlar bu meseleyi nasıl çözeceklerini bilirler. Kaçırma olaylarına alışık oldukları için Lydia'mn izini sürüp suçlulan yakalayacaklardır. Ortada bir suçlu varsa tabii. Bence henüz bu kadar panik yapmayalım, canım. Belki de sana söylemeden, yeni bir evcil hayvan edinme sevdasıyla bir yerlerde dolanıp duruyordur. Onun nasıl bir çocuk olduğunu biliyorsun."

Valentina, "*Gospodi!* Bir embesil gibi konuşma, Alfred," diye kocasını tersleyerek tekrar Chang'e döndü. "Haydi, anlat bana komünist, neler oldu? Kızımı kim kaçırdı?"

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, ama şüphelerim var."

"Ne şüphesi?"

"Onu, Kara Yılanlar kaçırmış olabilir."

"Tanrı aşkına bu Kara Yılanlar da kim?"

"Gizli bir örgüt," diye açıkladı Theo. "İyi de onu neden kaçırsınlar ki, Chang?"

Chang bu soruya cevap vererek zaten çok az olan gücünü harcamak istemedi. Bunun yerine bir yandan çizmelerini giyerken, "Haklısınız, Bayan Parker. Ben hemen oraya gideceğim," dedi.

"Yavaş ol bakalım, dostum," dedi Theo hemen müdahale ederek. "Sen henüz sokaklarda dolaşacak halde değilsin."

Bunun üzerine Chang, kapının arkasında asılı duran keçeli paltosunu alarak sertçe cevap verdi. "Peki ya Lydia'nın durumu? Şu anda daha çok onun ne halde olduğunu düşünmeniz gerek."

Alfred yine, "Polis..." diye lafa girecek oldu, fakat Chang onun konuşmasına fırsat vermeden, sadece Valentina'ya bakarak, "Polisi çağırarak olursanız, soruşturmalarla vakit kaybedip işi ağırdan alacaklardır. Bu arada Lydia hayatını kaybedebilir. Ayrıca onlara benim buraya sığındığımı söylemek zorunda kalırsınız ki bu da öğretmenin hapse girmesine yol açar. Biliyorsunuz bir kaçağa yardım etmek kanunlarınıza aykırı," diye açıklama yaptı.

Alfred hemen ona doğru atıldı. "Bak, genç adam, bu bir..."

Fakat Valentina, kocasının konuşmasına izin vermedi. Elini mağrur bir hareketle havada sallayarak, "İsterse Bay VVilloughby sonsuza dek hapislerde çürüsün. Umurumda değil. Yeter ki kızım sağ salim geri dönsün. Bul onu, komünist," dedi.

Theo kadının bu sözlerinden alınmamıştı. İşin içinde sevgi olunca akılcı davranılması beklenemezdi. Zaten aşkta mantık olsa, kendisi Li Mei'le olamazdı. Ayrıca sevgilisi için yollara düşen Chang'ın arama tekniklerinin polisinkinden çok daha etkili olacağına inanıyordu. Tabii ayakları üzerinde kalmayı başarabilirse.

Bu arada Alfred sessizce araya girerek, "Ama polis öncelikle onu sorgulamak isteyecektir. Şeyi öğrenmek için..."

Rus Cariye

Theo bir kolunu arkadaşının omzuna atarak, "Boşuna nefesini tüketiyorsun, dostum," diye sözünü kesti.

"Tanrı yardımcın olsun, oğlum," diye mırıldandı Alfred.

Fakat Theo, Chang'e Tanrı'dan çok gömleğinin koluna gizlediği bıçağın yardımcı olacağım düşünüyordu.

Lydia, önsezilerini dinleyerek zifiri karanlığın içinde bekliyordu. Kara Yılanların eninde sonunda yanına geleceklerinden emindi. Yeterince zayıf ve çaresiz düştüğüne kanaat getirdikleri anda gelecek ve eğlencelerine başlayacaklardı. Chang An Lo'nun onların işkencelerini anlatmak için kullandığı kelime buydu. *Eğlence*. Başına gelecekleri düşünmek bile adeta kemiklerini eritiyordu.

Zamanı geldiğinde bu adamlara karşı tek savunması aklı olacaktı. Bu yüzden düşüncelerini ve iradesini kontrol ederek kendisini sorgulamalara, işkenceler süresince duyacağı acıya ve dirençli olmaya hazırlamaya başladı.

Birkaç saat öncesine kadar çıplaklık, soğuk, hatta kutunun içindeki zifiri karanlık bile gözüne hayati derecede önemli görünüyordu, ancak şimdi bütün bunları kafasının içinde başka bir yere kaldırarak kenara itmiş, korku ve endişe eşiğini aşmıştı.

Bu sadece odaklanma meselesiydi.

Daha sonra gözünün önüne yavaş yavaş güzel sahneler getirmeye başladı. Özellikle küçükken annesiyle yaşadığı pırlıl, neşe ve kahkaha dolu hatıralardı bunlar. Annesinin gece uyumadan önce Rus masalları anlatışını, *Dance of the Cygnets* adlı şarkıyı bölüşmelerini ve annesi sağ el notalarını çalarken, kendisinin de büyük bir gururla sol el notalarını çalışını, sıcak bir yaz günü nehirde yüzerek eve götürmek için balık kılçıkları toplamalarını ve Polly'yle okul bahçesinde yaptıkları kartopu savaşı birer birer gözünün önünden geçirdi.

Polly, ona neden ihanet etmişti? Oysa Lydia, ona resmen yal-

varmış, en azından kendi hatırı için sessiz kalmasını rica etmişti. Polly, babasına gördüklerini anlatmakla ona iyilik ettiğini düşünmüş bile olsa, şu anda ne fark ederdi ki? Metal bir kutunun içine hapsolmuşken iyi niyet neye yarardı?

Polly'yi aklından uzaklaştırdı. Şu anda güzel hatıralara ihtiyacı vardı. Lizard Creek'i, Chang An Lo'nun sıcak teninin dokunuşunu, saçının kokusunu, penisinin elinin içinde sertleşmesini ve onu içinde hissettiği o güzel anları hatırladı. Güzel anılar gücünü toplamasına yardımcı oluyordu.

Bu şartlar altında bile hayatta kalmayı başarabilirdi.

Ve başaracaktı da.

Silah sesi gibi bir gürültü duydu. Geçen saatler boyunca sessizliğe alışmış olan kulakları sesleri yanlış algılıyordu. Çekilen şeyin demirden bir sürgü olduğunu anlaması için epey kafa yorması gerekmişti. Dışarıda bir kapının kilidi açılıyordu. Birinin, ayaklarını 'ah'sap zemine sürterek kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Bulunduğu yere merdivenle mi iniliyordu? Biraz sonra olacaklar için hazırlıklıydı. Bunu kafasında binlerce kere prova ederek kendi kendine paniğini kontrol altına almayı öğrenmişti. *Sadece odaklan ve derin derin nefes al*, dedi içinden.

Ancak ne yaparsa yapsın, kalp atışları aşırı derecede hızlanmış, korku tüm vücudunu yeniden etkisi altına almaya başlamıştı.

"Merhaba?" diye seslendi.

Cevap olarak gırtlaktan gelen boğuk bir sesle Çince bir şeyler söylendiğini duydu ve kutunun bir tarafına bir darbe indi. Birisi elinin ayasıyla metal kutuya vuruyordu. Susmaya karar verdi. Şu anda yaşadığı durumun tek tesellisi nihayet ışığı görebilmiş olmasıydı. Altı küçük delikten süzülen sarımsı-kahverengimsi zayıf ışık huzmelerine odaklanarak kendini sakinleştirdi. Baygın bir ışıktı. Mum ya da gaz lambasından geliyor gibiydi. Ama sonuçta ışıktı ve şu anda Lydia için yaşam anlamına geliyordu. Şimdi dizlerini

seçebiliyor, bacağıının üzerindeki çürüğü ve ellerini görebiliyordu. Saatlerce zifiri karanlıkta kaldıktan sonra, etrafına gözlerini kısıarak bakabiliyordu ama yine de daha fazla ışık istiyordu; çünkü daha fazla ışık, daha fazla yaşam demekti.

Derken gıcirtılı, sürtünme gibi bir ses duydu. Yerde bir şeyler sürükleniyordu. Hiç kıpırdamadan oturup dinlemeye koyuldu. Tiz bir metal gıcirtısının ardından bir şırıltı duyuldu ve aniden hava deliklerinin arasından su gelmeye başladı. Lydia, tam bir şok yaşıyordu. Yüzünü hemen suya yaklaştırarak ağzını açtı. Asırlar gibi gelen susuzluktan sonra ağzını ıslatabilmenin sevinci her şeyin önüne geçmişti. Bu yüzden büyük bir açgözlülükle, hiç düşünmeden yutkunup sıvıyı midesine indirdi, ancak hemen sonra tadında bir tuhafılık olduğunu fark etti. Bu su ekşiydi. İçinde pis bir şeyler vardı. Üstelik kumluydu. Yere doğru öğürerek kustu. Ağzının içi yağlı ve asitli bir safrayla dolmuştu. Dilini dirseğine sürterek temizlemeye çalıştı. «!• -

Ama deliklerden hâlâ su geliyordu. Ağzıyla uğraşmayı bırakıp bağırdı. "Hey. Kesin şunu. Bu kadar su yeter."

Karşılık olarak bir adamın kahkahalarla gülererek bir kez daha kutunun kenarına vurduğunu duydu.

"Lütfen. Daha fazla su dökmeyin. Qing. Lütfen," diye yalvardı.

Fakat suyun akışı bilakis hızlanmış, derinliği şimdiden birkaç santimi bulmuştu. Dişleri soğuktan öyle bir zangırdıyordu ki, çenesi ağrımaya başlamıştı.

"Durun artık," diye bağırdı, ama çığlığı sessiz bir haykırıştan öteye gidememişti. Sürekli kendi kendine telkinlerde bulunuyordu.

Odaklan.

Derin bir nefes al.

Ve ciğerlerini doldur.

Su yükselmeye devam ediyordu. Şimdiden bel seviyesini aşmışb. Sandığın kapağına vurarak, bir kez daha, "Lütfen. Qing. Ne olur, durun artık," diye yalvardı.

Buna karşılık adam, daha yüksek sesle gülmeye başladı. Anlaşılan zafer kazanmış gibi şeytanca bir zevk alıyordu.

Her şeyi yanlış anlamıştı. Bu insanların derdi ona su vermek değildi. Onu boğmak istiyorlardı. Damarlarını zorlayan kalp atışları neredeyse kulaklarını sağır edecekti. Ama neden onu boğmak istenilerdi ki? Neden? Bunun hiçbir mantıklı sebebi olamazdı.

Yoksa amaçları Chang An Lo'ya ders vermek miydi?

Aşkım. Aşkım.

Suyun yüzeyi, göğsüne ve hemen sonra boynuna kadar yükselmişti. Soğuk iliklerine kadar işlemişti. Tüm bedeni felç olmuş gibi hissediyordu. Kalçasının üzerine oturarak vücudunu hareket ettirmeye çalıştı ve yüzünü kutunun kapağına doğru kaldırarak derin derin nefes almaya devam etti. Bütün bu odaklanma ve nefes egzersizleri arasında, bir anda öfkesi kabarıverdi ve kendisine daha fazla hâkim olamayarak metal çatıya vura vura bağırmaya başladı.

"Lanet olası katil pislikler, çıkarın beni buradan, sizi rezil şeytan dölleri. Piç herifler. Ölmek istemiyorum. Ben..."

Su ağızma kadar ulaşmıştı. Son kez derin bir nefes alıp gözlerini kapayarak nefesini tuttu. Buz gibi soğuk su, şimdi de burun deliklerini dolduruyordu. İlk olarak baldırlarında baş gösteren kasılmalar tüm vücuduna yayılmaya başlamıştı. Birden gözlerinin önünde Chang An Lo'nun onu gülümseyerek bekleyen yüzü belirdi ve uzayıp onun sıcak dudaklarından öptü.

Metal sandık ağızına kadar su dolmuştu.

Chang, bahçede barakaya yakın bir yerde durarak gizlendi. Buradayken kendini bir şekilde ona daha yakın hissediyordu. Arkasında daha yeni doğmakta olan güneş, havayı çok hafif kan kırmızısı ışıktı.

larla aydınlatıyordu, fakat yaprakları dökülmüş bir söğüt ağacının üzerine tünemiş bir ardıçkuşu şimdiden günün başladığını haber verir gibi ötmeye başlamıştı. Şeytan bakışlı bir kedi karanlığın içinde renksiz gölgeler sergileyerek, kendisine ait bölgenin sınırlarını belirliyormuş gibi buz tutmuş bahçenin kenarları boyunca turluyordu.

Barakadan içeri girmiş, bütün kam görmüş ve boş kafese dokunarak hüznlenmişti. Sonra da oracıkta Ateş ve İntikam Tannısı Chu Jung'a, dökülen kanlar, Lydia'nın değil de tavşanın kanıysa bir ömür boyu ona dualar edip hediyeler vereceğine dair söz vermişti.

Bütün gece çalışarak gözünün görebildiği her şeyi tek tek incelemişti. Po Chu'nun gümüş yüzüğünü taşıyan eller tarafından ard arda saldırıya uğrayarak iki kez bıçağını kullanmak zorunda kalmıştı. Ateş, tepkilerini yavaşlatmıştı, ama o kadar da değil. En azından havada dönerek savurduğu bir topuk darbesiyle birinin böbreğini ezip, kaplan pençesi yumruğuyla boğazını dağıtıp, son olarak da etkisiz hale geldiğinden emin olmak için kaburgalarına bıçağını saplayamayacak kadar yavaş değildi. Ayrıca insanların ikisi de atalarının ruhlarına katılmadan önce, onları sorgulamayı da ihmal etmemişti. Po Chu şu anda neredeydi? Karargâhını nereye kurmuştu? Ve nerede gizleniyordu?

Adamlardan birinin konuşması üzerine Chang, adamın söylediği yolu takip ederek Po Chu'nun peşine düştü, fakat ulaştığı yer sadece ölümün kol gezdiği daracık bir geçitti. Anlaşılan Po Chu bu sefer akıllı davranıyor, asla tek bir yerde çok fazla kalmayarak tehditlere karşı geceleri oradan oraya uçan bir yarasa gibi sürekli yer değiştiriyordu. Bu yüzden ona yaklaşması bile mümkün değildi.

"Po Chu, tüm tanrıların önünde yemin ederim ki eğer benim tilki kızımın saçının bir teline dahi zarar verirsen, seni bulup kendi karuna buladığım bağışsıklarını boğazından içeri tıkacağım."

Bu cümleyi eski Çin şehrinin karanlık sokaklarında bağırarak söylemişti. Meraklı gözlerin, gizlice araladıkları kapıların arka-

sından kendisini izlediğinden emindi; ama bunların pek azı yüzlerini göstermeye cesaret edebilmişti. Çünkü giysilerinin ve bıçağının üzerinde kanın pis kokusunu taşıyordu ve yaklaştığı herkes bu kokuyu alabiliyordu.

Şafağın sökmesini bekledi. Damarlarında kan yerine kurşun dolaşıyormuş gibi hissediyordu, çünkü gittiği her yere ölümü de beraberinde götürdüğünün farkındaydı. Ölüm, adımlarını sessizce takip ederek sürekli arkasından geliyordu. Öyle ki onun o pis soluğunu her an ensesinde hissedebiliyordu. İlk önce Tan VVah'ı almıştı ondan ve şimdi de Lydia'yı alacaktı. Bu yüzden biricik aşkını çok yakında kaybedeceğinden emindi. Po Chu, Chang'i tekrar ele geçirebilmek için Lydia'yı yem olarak kullanıyor olsa bile, Feng Tu Hong'un bu şeytan oğlu, onu gözleri önünde öldürmekten zevk alırdı. Gayesine ulaştığı anda Chang'i, onu rezil ettiğinden dolayı cezalandırmak için kızın boğazını kesecekti. Bir an için bile, bu şeytanın kendisine karşılık kızı serbest bırakacağına inansa bıçağını hemen elinden atıp onun karşısında diz çökerdi. Ama, hayır. Po Chu alçak bir adamdı. Onlarla eğlendikten sonra her ikisini de öldürürdü.

Bahçedeki buzdan çıtır çıtır olmuş çimlerden bir avuç dolusu kopararak göğsünü sıkıştıran acı çığlığı susturabilmek umuduyla ağzına attı. Birine âşık olmak, insanın kalbini dışarıya açarak her türlü tehlikeye karşı savunmasız bırakıyordu; kötü niyetli kargalar, acımasız gagalarıyla onu parçalamaya geldiklerinde yumuşacık ve çaresiz atan bir kalple karşılaşıyorlardı. Yüzünü umutsuzlukla ellerinin arasına aldı. Artık bandajlardan kurtulmuştu. Aşk, inşam yumuşak karmm açıkta bırakarak sırtüstü uyuyan bir kedi kadar savunmasız bırakıyordu. Kendisi de şu anda böyle hissediyordu işte. Zayıf, kolay incinebilir ve çaresiz. Bütün istediği Çin'i değil de sadece sevgilisini korumak olduğu sürece, nasıl savaşılabildi?

Bir zamanlar yerinde parmak kökünün bulunduğu taze eti ısıtarak, acımın aklının derinliklerine kadar ulaşip onu kendine getirmesini bekledi, ama ne yaparsa yapsın onu içine alan çemberden

kurtulamıyordu. Sonra kendisine Mao Zedong'un, "Bütün bir toplumun refahı söz konusu olduğunda şahsi ihtiyaçlar bastırılmak zorundadır/' şeklindeki doktrinini hatırlattı. Aslında bunun trtklp etmesi gereken ve onu düze çıkarabilecek tek yol olduğunu biliyordu, fakat şu anda kafası ancak batakhaneye düşmüş bir eşek kadar çalışıyordu.

Komünizm için savaşıırken, bedeni de akli da kolay kolay yenilmeyecek kadar güçlü oluyordu.

Ama şu anda sadece bir kız için savaşıyordu. Hem de bir *fanqui* kız için.

Biraz daha düşününce, onu bulup kurtarması için son bir yol daha olduğunu fark etti.

Ancak bu yolun sonunda hayatta kalması imkânsızdı. Acaba ülkesi yerine sevdiği kız için hayatını feda etmekle çok mu bencilce davranmış olurdu? Duymasını umut ederek sevgilisine yakarmaya başladı.

Lydia, ne olur ne bilmek istiyorlarsa anlat onlara. Sakın o adamlara dişlerini gösterme.

Sonra ağzına attığı çimenleri tükürerek ayağa kalktı ve sabahın gri ışıklarına doğru uzun adımlarla koşmaya başladı.

Su işkencesini iki kere daha tekrarladılar. Her seferinde biraz daha uzayan bu işkenceler boyunca ciğerleri yanarak pisliği kusmaya çalışmış, birazcık olsun hava alabilmek için çırpınıp durmuş, görüşü bile bulanıklaşmıştı. Artık acıdan dayanamaz hale gelip ölmek istemesine rağmen, son anda hayatta kalmak için savaşılan vahşi bir hayvan gibi çırpınmaya başlıyordu.

Şeytanca kahkahalar atan işkencecisinin bu işten zevk aldığı belliydi. Sürekli olarak kutunun kenarlarına vuruyor ve tiz sesiyle Çince bir şeyler söyleyip duruyordu. Ciğerleri ateşle kavrulmaya ve zihnindeki simsiyah tünelin diğer ucunda yıldızlar yamp sönmeye başlayınca, kesin bu kez boğulacağım düşünüyor, fakat adam bir anda tekrar ortaya çıkıp kutunun altındaki incecik çitayı yerinden çıkararak suyu boşaltıyordu. Ve sonuç olarak Lydia, her yanı acılar içinde yan ölü bir halde kutunun dibinde büzüşüp kalıyordu.

Öyle ki bağırsaklarının boşaldığını bile güçlkle fark edebilmişti.

Artık zaman kavramım da yitirmişti.

Arada sırada hâlâ hayatta olduğundan ve hâlâ Lydia Ivanova olduğundan emin olabilmek için yanaklarını çimdikliyordu. Çünkü artık kim olduğundan bile şüphe etmeye başlamıştı.

Sürgünün tekrar çekildiğini duyunca bütün vücudu kasıldı. Ardından merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duydu. Ciğerlerindeki en küçük hava kesesini bile doldurmaya çalışarak derin derin nefes

aldı. Su gelmeden önce, olabildiğince hava depolaması gerekiyordu. Teni soğuktan ve korkudan uyuşmuş bir halde kutunun bir köşesine büzüşerek bekledi.

Fakat bu sefer dışarıdan hortum sürüklenme sesi gelmedi. Bunun yerine tahtadan bir şeyin yere sürtünerek gıcırdadığını duydu.

Şimdi ne yapacaklardı?

Kalp atışları hızlanmıştı. Yine kendi kendini telkin etmeye başladı. *Odaklan. Nefes al. Sakın ağlama.*

Ve bir anda dünyası değişiverdi. Kutunun kapağı kaldırıldı ve içeri uzanan bir el saçlanm kökünden kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Soğuktan kaskatı kesilmiş vücudu son derece halsiz düşmüştü ve kulağı uğulduyordu. Siyah gözleri birbirine oldukça yakın duran, sivri suratlı Çinli adamın sarı tenli yüzüne dik dik bakmaya başladı. Adamın dişleri kıpkırmızıydı. Bir an dişlerindeki kırmızılığın kan olduğunu ve onun canlı bir hayvam yediğini düşündü, fakat hemen sonra, boştaki elinde tuttuğu kalın yapraklı kırmızı bir otu çiğnediğini fark etti.

"*Guo lail Gi nu.*"

Adam, onu aniden çekip kutunun içinden çıkardı ve Lydia loş ışıktaki kamaşan gözleriyle etrafına bakındı. Evet, doğru tahmin etmişti. Burası bir mahzendi. İki fare bir köşeye sinip tüylerini seğirterek genç kızı izlemeye koyuldu. Lydia başım çevirip hücreesine baktı. Ahşap bir kaidenin üzerine oturtulmuş, metalden küp şeklinde bir sandıktı bu. Altında suyu boşaltmaya yarayan bir oluk vardı ve yan tarafına küçük bir merdiven dayanmıştı. Ve Lydia bir anda o merdivenin üzerine çöktü. Ayakları o kadar uyuşmuştu ki, onlara söz geçirebilmesi mümkün değildi.

Ama iç sesi hiç susmuyordu.

Sakın ağlayıp yalvarmaya kalkma, Lydia.

Sadece şu herifin lanet suratına tükür. O kadar.

Ve ağlamadı. Yalvarmadı. Adamın suratına da tükürmedi. Sadece söylenileni yaptı. Esiri olduğu adam, bileklerine tahtadan zincirler geçirerek boynuna bir sicim bağladı ve onu bir köpeği yönlendirir gibi çekiştirerek mahzenden dışarı çıkarıp daracık, rutubetli bir koridor boyunca yürütmeye başladı. İki tarafında çıtalarla kaplı duvarlar vardı. Sanki iki binanın arasında yer alan bir pasajdan geçiyorlardı. Sonra beş adet basamak tırmandılar. Kaçmaya çalışmalı mıydı? Burada?

Bu adamın karşısında başı dik yürüyebilmek için tüm enerjisini harcamıştı. Ayağı takılıp tökezleyince boğazındaki ip gerildi ve Çinli, ipi o kadar güçlü bir şekilde çekti ki, adamın gücü konusunda hayale kapılmaması gerektiğini daha iyi anladı. Üstelik kendi vücudu tam bir enkaz halindeydi. Bu yüzden, hayır, henüz kaçmaya yeltenmemeliydi.

Sivri yüzlü adam, önlerine çıkan bir kapıyı ittirerek açtı.

Sıcaklık.

O anda ilk hissettiği muhteşem bir sıcaklık olmuştu. İpeksi altın renkli ısı dalgaları tüm vücuduna yayılarak iliklerine kadar işleyen soğuğu içinden söküp atmaya başlamıştı. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Bu sıcaklığı bahsettikleri için kendisini esir eden adamlara karşı aniden minnet duyduğunu hissetti, ama içinden bir ses bunun akıl dışı bir şey olduğu konusunda onu uyardı. Aslında onlara karşı sadece nefret duyuyordu. Katışıksız bir nefret.

Daha sonra etrafındaki sesleri fark etti. Odanın içinde öyle bir gürültü vardı ki, başı dönmeye başlamıştı. İri iri sesler ve taşkın kahkahalar, içi boşalmış gibi algıladığı kafasının içinde uğulduyor, etraftaki parlak ışıklarsa gözlerine kramplar girmesine sebep oluyordu. Sonra göz kapaklarını hafif hafif aralayarak ortama uyum sağladı ve ne çeşit bir yere getirildiğini anlamaya çalıştı. Oldukça geniş ve yüksek tavanlı bir odadaydı. Boyalı kirişlerin üzerine oyularak işlenmiş süslü figürler yukarıdan onu izliyormuş gibi duruyorlardı. Çıplak ayaklarının altında kırmızı desenli karolar vardı.

Pencereler de oldukça küçük ve parmaklıktı. Duvarlar son derece süslü perdelerle kaplanmış, hemen önlerine ahşap sıralar dizilmişti. Odanın içi onu parmaklarıyla gösterip alay ederek yerlere tüküren Çinli yüzlerle doluydu. Çok fazla kara figür. Çok fazla ölüm.

Üzerinde ilkel bir kelepçeden ve boğazındaki ipten başka bir şey olmamasım hiç dert etmiyordu. Bunun gibi konularda endişelenmeyi çok gerilerde bırakmıştı. Bir grup vahşi köpeğin önünde duruyormuş gibi düşünerek çıplaklığım hiç umursamadı. Zaten buradaki insanların aç köpeklerden hiçbir farkı yoktu.

O sırada yüzüne doğru bir yumruk geldiğini fark etti ve hemen eğilerek darbeyi savuşturdu. Odadaki yüzler, ağızlarım kocaman kırmızı birer mağara gibi açarak kahkahalarla gülmeye başladılar, ama ona vurma girişiminde bulunan adamın, bu durumdan eğlenecek bir şey çıkaramadığı yüzünden apaçık belli oluyordu. Geniş göğüslü, sağlam yapılı bir adamdı. Ayrıca pürüzsüz, yağlı ve tombul bir yüzü vardı. Lydia, Çinlilerin yaşım tahmin etmek konusunda pek başarılı sayılmazdı, ancak otoriter havasından dolayı, yaklaşık otuz yaşlarında olduğunu düşündü. Biraz daha dikkatli bakınca, adamın oldukça geniş alınlı olduğunu ve huysuz görünüşlü koyu renk bir ağzı olduğunu fark etti. İşin garibi, üzerinde Batıların giydiği tarzda, son derece düzgün bir takım elbise vardı. Lydia'nın önünde durup Çince küfretmeye başladı.

"Demek bok yiyen parmaksızın fahişesi sensin. Pis orospu." Genç kız, birden İngilizce konuşulduğunu duyarak şaşırmıştı. "Sen de parmaklarını kaybedeceksin. Hatta gözlerini ve kokuşmuş göğüslerini de. Onlan mahzendeki farelere yem edeceğim."

Tehditler, pürüzsüz ciltli adamdan değil, uzun, darmadağın saçlı ve sinirli sinirli bakan on dört-on beş yaşlarında genç bir delikanlıdan gelmişti, fakat tüm bu sözleri söylerken hiçbir şey hissetmediği çok belliydi. Şimdi ona küfreden iri yarı adamın arkasında duruyordu. Lydia, o anda bu çocuğun sadece iri yarı efendisinin sözlerini yansıtan bir çevirmen olduğunu anladı.

Böylece, bakışlarını tekrar efendiye çevirdi ve o anda beynindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı. Ve onu Chang ile beraber gittiği cenazeden taradığını fark etti. Tabutun arkasından yerlere kapanan beyaz giysili adamdı bu. Başka bir deyişle Yuesheng'in ağabeyi, Feng Tu Hong'un oğluydu. Şu anda bizzat Po Chu'yla, yani Chang An Lo'ya işkence eden adamlar karşı karşıyaydı. Hiç tereddüt etmeden yüzüne tükürdü. Adam da ona sertçe vurarak bir şeyler homurdandı.

"Ni ei xi xue hui vhun."

"Saygılı olmayı öğreneceksin," diye çevirdi çocuk.

"Bırak beni," diye tısladı Lydia, yanağının iç kısmında kendi karanın tadını duyumsayarak.

"Sorulara cevap vereceksin."

"Ben, nüfuzlu bir İngiliz gazetecisinin kızıyım. Beni hemen rahat bırakın, yoksa İngiliz Ordusu tüfekleriyle gelip hepinizi..."

"*Bao chi!*"

"Sessiz ol," diye yankılandı çocuğun sesi.

Adam bir tutam saçım kavrayıp kafasını geriye doğru çekti ve yüzüne doğru bağırmaya başladı. Ekşi ekşi alkol kokan nefesi ve karanlık bakışları, boğazında ve göğüslerinin üzerinde dolaşarak kalçalarından aşağıya indi. Lydia, adamın hakaretlerinden etkilenmemek için gözlerini kapadı.

İşte o anda adam saçlarını bırakıp eğildi ve kadınlığını kaplayan tüylerden bir kısmını kavrayarak hızla çekip kopardı. Genç kız, keskin fakat kısa süreli bir acı duyarak çılgınlığını bastırdı. Po Chu, bakır rengi kılları havaya kaldırarak, ele geçirdiği bir ganimeti sergilercesine herkese gösterdi ve duvarları çevreleyen adamlar sevinçle tezahürat yapmaya başladılar. Lydia, bu çılgın bağırışları dinlemek yerine, Chang An Lo'nun aym tüyleri sağlıklı parmaklarına dolayışını ve onlara tilki alevleri deyişini hatırladı. Fakat Lydia'yı Po Chu'nun hakaretlerinden daha çok üzen şey, ellerini kurtarmaya çalıştığı sırada gözüne çarpan kolunun feci görüntüsü olmuştu. Cildi ısırk

izleriyle kaplıydı. Üstelik bunlar kendi dişlerinin izleriydi. Kutunun içinde karanlıkta kalınca, kapana kısılmış bir tilki gibi kendi kolunu kemirmişti. İşte bu gerçekten dehşet verici bir şeydi.

Dik durmaya çalışarak, "Sir Edvvard Carlisle, bu yaptıklarınız yüzünden canlı canlı derilerinizi yüzdürecekler," dedi.

Çocuk söylediklerini hemen Çinceye çevirdi. Bunun üzerine Po Chu, gevrek gevrek gülererek, "*Zai m?* Chang An Lo nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Evet. Biliyorsun ve söyleyeceksin."

"Hayır, bilmiyorum. Kuomintang askerleri kapımıza gelince kaçıp gitti."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. *Bu*."

"Evet."

Kelimeler Po Chu'nun ağzından daha çıkarken, genç delikanlı yumuşak bir sesle İngilizceye çeviriyordu.

"Doğruyu söyle."

Bu sefer soru bir tokat eşliğinde gelmişti.

Sonra, "Doğruyu söyle," diyerek bir tokat daha attı. "Doğruyu söyle." Adam yılmadan genç kızı tokatlamaya devam ediyordu. Yediği tokatların sayısını kendisi bile şaşırmıştı.

Sonuçta dudağı yarılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kulakları uğulduyordu.

Adam sertliğini biraz daha artırarak tokatlamaya devam etti. Sonra bıçağının ucuyla sol göz kapağının köşesine bir çentik attı, gözünü yerinden çıkaracakmış gibi, bıçağı gözünün altına doğru kaydırmaya başladı.

"O öldü," diye haykırdı Lydia.

Bıçağın hareketi durmuş, tokatlar kesilmişti. Böylece Lydia, bi-

raz olsun soluklandı. Fakat nefesi yine de kesik kesik, korku dolu soluklar halinde çıkıyordu.

"Ne zaman öldü?" diye sordu Po Chu. Bu sefer İngilizce konuşmuştu. Ama Lydia bunu bile fark edecek halde değildi. O sırada aklını çalıştırabilmek için savaş veriyordu.

Po Chu, "Nasıl öldü?" diye sorarak bıçağın ağzını dairesel bir hareketle bir göğsünün etrafında dolaştırdı Lydia, keskin bir acının ardından kanının damlamaya başladığını hissederek, "Hastalıktan," diye cevap verdi.

"*Shen meshi hou?* Ne zaman?"

"Cumartesi günü. Onu rıhtıma götürdüm. Bakmaya çalıştım, ama... o eski bir barakada... ölüp gitti." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Bu durumdayken ağlaması hiç de zor olmamıştı.

Çocuk, söylediklerini hemen tercüme etmişti, ama Po Chu'yu asıl ikna eden gözyaşları olmuş gibi görünüyordu. Yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle, birkaç adım geri çekildi, ani bir hareketle bıçağını havaya atıp döndürdü ve tam düşmek üzereyken fildişinden oyulmuş sapını kıvrak bir el hareketiyle yakaladı ve gözlerini tekrar Lydia'ya çevirdi.

"*Guo lai.*"

Hemen, "Gel," diye İngilizceye çevirdi çocuk.

Po Chu, boynuna bağlı olan ipi çekiştirerek, onu odamn karşısında bir köşede duran özel paravana doğru sürükledi. Lydia, gözlerini lacivert taşı, mercan, fildişi ve sedeflerle işlenmiş panellere sabitledi. Eğer bu adi herif onu kör edecekse, gözünün önünde kalan son görüntünün kalıcı ve hoş bir şey olmasını istiyordu.

"Bak, *gi nu*," diyerek paneli araladı Po Chu.

Lydia, önünde açılan bölüme bakıp sandığın içinde boğulmuş olmayı diledi.

Bir masanın üzerine, iki sıra halinde, ancak bir ameliyat odasında bulunabilecek hassas cerrahi aletler dizilmişti. Pensler, bazıla-

rı testere gibi dişli, bazılarıysa iğne ucu kadar keskin uçlu bıçaklar vardı. Bıçakların hemen yanında kullanılmaktan körelmiş çekiçler, zincirler, deriden yapılmış tasma ve kelepçeler duruyordu. Daha sonra dikkati, sağlam ahşaptan bir sapı ve ucunda dar ve uzun bir küreği bulunan bir demir parçasına kayd. En vahşi rüyalarında bile bu aletin ne işe yaradığını tahmin edemezdi.

İç organlarının korkudan eridiğini ve birer birer iflas ettiğini hissediyordu. Sıcak sıvının kalçalarından aşağıya aktığını hissetti. Vücudunun korkuyu içinden atmaya çalıştığının farkındaydı. Hiç utanç duymadı. Bu duyguyu çoktan gerilerde bırakmış, hatta unutmuştu.

"Bak bakalım, *gi nu*," diye tekrarladı Po Chu. "Seni kokuşmuş fahişe. Başına geleceklere bak bakalım."

Genç kızın kulakları hâlâ çalışıyordu. Bu yüzden adamın sesindeki beklentiyi net bir şekilde duyabilmişti.

"Doğruyu söyleyeceksin," dedi Po Chu.

Lydia, başım salladı.

"Chang An Lo nerede?"

"O öldü," dedi Lydia kararlı bir şekilde.

Bunun üzerine Po Chu, demir dişli ağır bir pensi eline alıp gelişigüzel bir biçimde tartar gibi yaptıktan sonra, siyah kalın kaşlarını çatıp yaptığı işe odaklandı ve metal dişleri onun göğüs ucuna kenetleyerek sıkı.

Lydia acıyla haykırmaya başladı.

Kıpkırmızı kan boya gibi parlayarak tüm göğsüne sıçramıştı. Göğsündeki acı içini kavuruyordu. Tüm öfkesini ve nefretini adamın yüzüne doğru bağıra bağıra kustu ve eğer boynuna bağlı olan ip arkasından çekştirilmiyor olsaydı, onun üzerine saldırı gözlerini dişleriyle oyabilirdi.

"Güzel," dedi Po Chu yüzünde soğuk bir gülümsemeyle. Lydia'nın kanı onun da çenesine sıçramıştı. "Artık doğruyu söylersin herhâlde."

Onu hoyratça tutuyorlardı. Gri üniformalılar pislige üşüşen böcekler gibi bir anda her yarara sarıvermişti. Kaburgalarına bir yumruk, kasıklarına da bir tekme yediği halde hiç karşılık vermemişti. Sadece hasarlı elinin üzerine bir dipçik darbesi yediği sırada yere tükürmüştü. Hepsi bu. Karargâh, eski Junchow şehrinin sınırında, yeni inşa edilmiş betonarme gözetleme binasında kurulmuştu. Büyük taş duvarların gölgeleri arasında kalmıştı ve girişinde, üstlerini etkileme sevdasında olan iki genç Çinli subay nöbet tutuyordu. Puslu ışıklar altında karşılarında aniden Chang'i görünce, şaşkınlıkla gözleri büyüyerek bir an donup kalmışlardı. Daha sonra bir olay çıkaracağını zannederek çizmelerini yere vurup tüfeklerini ona doğru doğrultmuşlardı. Ancak umduklarının aksine, Chang hiçbir sorun çıkarmayınca, onu doğruca yüzbaşılannın odasına götürmüşlerdi.

"Sen, uzun zamandır peşinde olduğumuz o komünist köpeğisin," dedi Kuomintang subayı büyük bir keyifle. "Ben Yüzbaşı Wah."

Sonra kepini çıkarıp bir kenara fırlattı, masasının üzerindeki darmadağınık kâğıt yığınlarını karıştırarak telaşla bir şey aramaya koyuldu. Kısa bir süre devam eden bu karmaşanın ardından, bir dosya kâğıdını kol mesafesinde tutarak havaya kaldırıp inceledi. Bu, Chang An Lo'nun tarif üzerine oldukça ustalıkla çizilmiş olan portresiydi. Anlaşılan bu resim, bütün Çin birliklerinin ve polis karakollarının merkezine gönderilmişti. Chang, içi acıyarak, hangi arkadaşının bu kalleşliği yaptığını ve bunun karşılığında ne kadar para aldığını merak etti.

Yüzbaşı Wah, Chang'e soğuk ve acımasız bir ifadeyle bakarak ince bir puro yaktı. "İlk önce sorgulanacaksın, sokak faresi. Sonra

da bir polis mahkemesi hâkimi senin idam emrini verecek. Siz komünistler, hepiniz karınlarının üzerinde sürünen korkaklarsınız. Ayaklarımızın altında dolaşan solucanlardan hiçbir farkınız yok. Bu yüzden umutsuz davanıza karşı duyduğunuz değersiz sadakatinizle, Çin'in başına daha fazla dert açmayın. Yüce Buda'ya ant olsun ki, ülkemizi sizin gibi haşerelerin tamamından temizleyeceğiz."

Chang çok iyi biliyordu ki, bileklerindeki kelepçelere ve kanındaki ateşe rağmen, kapıda duran asker silahını bile çekmeden, bu pis herifin dişlerini boğazından aşağı dökebilirdi ve bunu yapmak şu anda ona çok cazip görünüyordu. Ancak beyni kurşunla dağılmış bir adamın Lydia'ya ne yararı olabilirdi ki?

Bu düşünceyle, gururunu bastırıp adamın önünde saygıyla eğilerek konuşmaya başladı. "Saygıdeğer Yüzbaşım, sizin de haklı olarak şüphe ettiğiniz gibi sizlere aktaracak önemli bilgilere sahibim, fakat tüm bildiklerimi sadece bir tek adama anlatacağım," dedi.

Yüzbaşı VVah'nın ağzı öfkeyle gerilmişti. "Her ne biliyorsan, bir an evvel bana anlatmaya başlarsan akıllılık etmiş olursun," dedi keskin bir tonla. Sonra gri üniforması içindeki uzun, ince bedeniyle ayağa kalktı ve tehditkâr bir biçimde ellerini masasına koyup öne doğru eğilerek, "Emirlerime itaat edeceksin yoksa seni yavaş yavaş Öldürürüm," dedi.

"Sadece bir tek adama," diye tekrarladı Chang sakince. "Kuomintang'ın sözünü dinlediği Rus'a anlatacağım her şeyi."

Rus lafını duyunca, yüzbaşının yüz ifadesinde bir değişiklik olmuştu. Yanaklarının içini çiğner gibi yaparak bir eliyle çiçekbozuğu lekeleriyle dolu olan çenesini sıvazladı. Şimdi gözleri daha düşünceli görünüyordu. Sonunda purosunun ucunu ısırıp yere doğru tükürerek, "Sanırım seni hemen şimdi astırsam en iyisi olacak," dedi.

"Sizi temin ederim ki yüzbaşı, böyle bir şey yaparsanız sözünü ettiğim Rus, sizi kemikleriniz görünene kadar kırbaçlatacaktır," diye mırıldandı Chang, adamın önünde hafifçe eğilip onu bir kez daha selamlayarak.

Rolls-Royce kaldırım kenarında hırlayarak durur durmaz, Theo arabaya binip deri koltukların ve paranın zengin kokusunu içine çekti ve yanında oturan iri cüsseli adamı, "İyi günler, Feng Tu Hong," diyerek selamladı.

Adam selamına karşılık vermeye tenezzül etmeden, doğrudan konuya girdi. "Benimle konuşacakların olduğunu söyleyerek sana vakit ayırmamı istedin. İşte buradayım ve seni dinliyorum."

Theo, vişneçürüğü rengindeki arka koltuğun konforu içine gömülerek yanında oturan düşmanını incelemeye başladı. Feng, yakasında gümüş rengi oldukça geniş bir kürk bulunan uzun gri bir palto giymiş ve oğlak derisinden soluk gri eldivenler takmıştı. Bütün bu şıklığına rağmen hâlâ saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu.

"İyi görünüyorsun, Feng," dedi Theo.

"Evet, ama şu sıralarda hayatımdan hiç memnun değilim doğrusu."

"Yoğun işlerine ara verip bana birkaç dakikanı ayırdığın için teşekkür ederim."

"İlgilenmesi gereken birçok işi olan ama sağ kolu mahiyetinde güvenilir bir oğlu olmayan benim gibi bir adamın her günü yoğun geçer," dedi Feng sitemkâr bir şekilde.

Theo, şoförün arkasındaki cam bölmeden dışarıya bakarak birkaç kar taneciğinin döne döne havada uçuşmasını izledi. Feng, farkında olmadan zaten konuyu açmıştı, fakat yine de dikkatle düşünüp adamı ikna edecek doğru kelimeleri kullanması gerekiyordu.

"Po Chu'nun da artık seninle yaşamadığını duyduğuma üzül-düm. Bir babanın kalbi, hayatta kalan tek oğlu kırııcı sözler söyleye-rek evini terk ettiğinde çok acı bir şekilde kırılıyor olmalı."

"Kız ya da erkek evlat fark etmez. Bir babanın kalbi böyle bir durumda daima kanar," diye cevap verdi Feng.

"Ben de zaten seninle Po Chu hakkında konuşmak için görüş-mek istemiştin," diyerek nihayet konuya girdi Theo.

"Ancak lağımlara yakışacak bir böcek o."

"Lağıma düşse yine iyi. Sanırım çok yakında hapse düşecek."

Feng, boynunu kürklü yakasının içine biraz daha sokarak öf-keyle parlayan gözlerini Theo'ya dikti. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, Feng Tu Hong. Kesinlikle doğruyu söylüyorum. Oğlun bir *fanqui* kızı kaçırmış. Üstelik bu kız, bir İngiliz gazetecinin kızı. Adam oldukça nüfuzlu biri ve kızı hemen serbest bırakılmazsa, İn-giliz Ordusu birliklerini Junchovv'un Çinli şeflerinin üzerine sala-cak."

Feng'in iri elleri, kucağında duran fildişinden oyulmuş basto-nunu aniden kavramıştı. Theo, Li Mei'den bunun kılıçlı bir baston olduğunu öğrenmiş, fakat şahsen kılıcın kendisini hiç görmemişti. Zaten böyle bir isteği de yoktu. Feng'in solukları hızlanmıştı ama hiçbir şey söylemiyordu.

"İnsanlarımız arasında oluşabilecek bir nefret, senin... işlerin için de kötü olacaktır," diye devam etti Theo.

Bunun üzerine Feng, "Benden ne istiyorsun, VVillbee?" diye ho-murdandı.

"Po Chu'nun o kızı nerede sakladığını öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi Theo.

"Hah, kızımı elimden aldın. Şimdi de oğlumu alacaksın öyle mi? Dikkat et de İngiliz, bu arada ben senin başını almayayım."

"Hayır, Feng. Beni yanlış anladın. İstedğim oğlun değil, o *fanqui* kız. Onu bir an evvel ailesine teslim edebilirsem, Po Chu bu

işten zarar görmeyecektir. Bu yüzden oğlunun ne çeşit bir tehlikede olduğu hakkında seni uyarmak istedim."

Feng, kederli yüzünü çevirip görmeyen gözlerle yanındaki camdan dışarı bakmaya başladı. Yolun karşısındaki kaldırımda bir akrobat, uzun cambaz ayaklarının üzerinde dengede dururken, kırımızı ceketli bir maymun para toplamak için elinde tuttuğu fincanı yoldan geçen insanlara uzatıyordu. Arabanın şoförü de maymuna doğru birkaç bozukluk fırlattı.

"Oğlum Po Chu bana itaatsizlik etti, VVillbee. Tıpkı daha önce kardeşi Yuesheng'in ve kızımın yaptığı gibi. Onu evimden kovdum, ama... bu durum hâlâ içimi acıtıyor. Çünkü her ne kadar genç ve güzel bakirelerle sevişmekten hâlâ zevk alıyor olsam da, yeni bir oğul sahibi olmam imkânsız. Aletim hâlâ istekli, ama kaplan eti yememe rağmen tohumlarım kuruyup gitti. Yaşlanıyorum," dedi ve bir elini pırl pırl parlayan saçlarının arasından geçirip hoşnutsuz bir biçimde kırılan saçlarına dokundu. "Anlayacağın, oğluma ihtiyacım var."

"Ama İngiliz mahkemeleri onun asılmasına karar verecektir," dedi Theo.

Feng, Theo'nun yüzüne bakmak için başını tekrar ona doğru çevirdi. Umutsuzluktan gözlerinin feri gitmişti. "Oğlum, her ne kadar ciğeri beş para etmez biri olsa da onu canlı istiyorum," dedi.

"Askeri yetkililer için içine karışmadan önce ona ulaşabilirsem, hâlâ bir şansı var demektir."

Feng, Theo'ya biraz daha yaklaşıncı, genç adam karşısındakine karşı duyduğu öfkenin yüzüne yansımaması için gerçekten büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Bu adamın Li Mei'e dayanılmaz acılar veren ve kendi başını da Mason'la belaya sokan kişi olduğunu göz ardı etmesi çok zordu.

"Pekâlâ, VVillbee," dedi Feng. "Sana güveniyorum. Zaten başka bir seçeneğim de yok. Po Chu, benim adamlarımdan herhangi birini yanına yaklaştırmayacak kadar tedbirli davranıyor. Ama sen

Rx1s Cariye

söz konusu olduğunda durum değişecektir. Belki sen onunla konuşabilirsin, çünkü seni bir tehdit olarak göreceğini sanmıyorum." Daha sonra vücudundaki tüm kasları titreten derin bir nefes alarak devam etti. "Oğlumu gizlice takip ettirdiğim adamlarım, onun, yandaşlarıyla birlikte, şehrin doğusunda Seven Woods yakınlarında bir çiftlikte saklandığım söylediler." Ardından bir an duraksayıp kapkara bakışlarım Theo'nun üzerine sabitleyerek, "Kurtar onu, öğretmen. Benim için, babası için kurtar onu," dedi inançlı bir ifadeyle.

Theo da adamın isteğini onaylayarak başım salladı ve, "Her şey bittiğinde, Po Chu hâlâ hayatta olursa ödülümü kendim tayin ederim," diyerek arabadan indi.

"Alfred."

"Ah, Tanrı'ya şükür gelebildin, Theo," diye atıldı arkadaşı. Alfred'in her daim düzgün olan üstü başı darmadağın olmuş, ceketı kırışmış, gözlüklerinin arkasında mor halkalar oluşmuştu. "Şansın yaver gitti mi bari?" diye sordu hemen.

"Size haberlerim var."

"Onu buldun mu yoksa?"

"Henüz değil," diye cevap verdi Theo, Alfred'in kendisine uzattığı viski bardağını memnuniyetle kabul ederek. "Annesi nasıl?"

"Öfkesinden içine kapandı. Öylece bekliyor işte. Onu böyle acı içinde kıvranırken görmeye dayanamıyorum, Theo. Üstelik polis de hiçbir işe yaramıyor. O kadar ağırkanh davranıyorlar ki..."

"Onları şimdiden işin içine kanştırmaman gerekirdi."

"Üzgünüm, dostum, ama buna mecburdum. Ama Lydia'nın Çinli arkadaşının kaçak bir komünist olduğunu onlara söylemedim. Bu yüzden seni herhangi bir şekilde suçlayamazlar. Her neyse, yeni haberlerim var, demiştin. Haydi, çabuk anlat."

"Bir çiftlikte. Lydia'yı bir çiftlikte tutuyorlarmış." Theo, arkadaşına olayın ne kadarını anlatacağı konusunda kararsızdı, çünkü

bu bilginin henüz polisin eline geçmesini istemiyordu. Öte yandan yanında onu destekleyecek birine ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Bunun üzerine, "Po Chu'yla pazarlık yapmak üzere gizlice oraya gideceğim," dedi.

"Harika!"

"Sen de benimle gelir misin?"

"Tabii ki gelirim."

"Tamam öyleyse. Silahını da yanında getir."

"Alfred, dinle beni, Liev Popkov'u da mutlaka yanında götürmelisin," diyerek kocasını uyardı Valentina.

"Kimi?"

"Of, bu kadar kalın kafalı olma, Alfred. Onu hatırlıyor olmalısın. Hani düğünümüzü basan sarhoş Rus vardı ya, onu diyorum. Liev'in oturduğu yeri biliyorum ve hemen birini gönderip onu buraya getirebilirim."

"Ah, evet, haklısın. O oldukça iri bir adam. Bizimle gelmesi çok iyi fikir."

"İkiniz de çok dikkatli olun. Kocamın ölmesini istemiyorum, Bay VVilloughby."

"Endişelenme, Valentina. Tann'ın izniyle *Lydia'yı da alıp geri* döneceğim. O artık benim de kızım. Biliyorsun."

"Ah, Alfred. Eğer bunu yaparsan, öleceğim güne kadar bastığın yerleri bile öperim senin... Tann'nın izniyle ya da her ne şekilde olursa olsun, mutlaka geri gelin."

"Sakin ol, sevgilim. Theo beni kollar."

"Güzel. O halde sakın ona engel olma."

Yol, o kadar engebeli ve çukurluydu ki, Theo'nun Morris Covvley marka arabası güçlükle ilerleyebiliyordu. Ufka doğru uzanan gri renkli çorak topraklarda yol almaya çalışıyorlardı. İlkbaharda yeni

buğday tohumları filizlendiğinde burası yemyeşil ekinlerle kaplı bir yer olabilirdi belki, ama şimdi kışın ortasıydılar ve önlerindeki yol bir kül denizinden farksız görünüyordu. Ayrıca gittikçe grileşen gökyüzü de iyice içlerini karartıyordu. Theo sıkı bir küfür savurdu, önüne çıkan başka bir çukurdan kurtulmaya çalışarak direksiyonu güç bela sola kırdı. Yanında oturan Alfred, hiç konuşmadan piposunu içiyordu. Adamın içine çektiği dumanı sakın sakın üfleyişi, Theo'nun sinirine dokunmaya başlamıştı, çünkü kendi kalbi buhar çekici gibi küt küt atıyordu. *Kahretsin*, diye sövdü içinden. Keşke evden çıkmadan önce, o da kendi piposunu yanına almış olsaydı. Kafasını dumanlayacak bir pipo, sinirlerine çok iyi gelirdi doğrusu.

Sonra daha fazla dayanamayarak arkadaşına döndü ve, "Alfred, ikimize de bir iyilik yapıp herkese geldiğimizi ilan eden şu lanet olasıca dumanları salmaya bir son verir misin lütfen?" diye çıkıştı.

Bunun üzerine Alfred, başım arkadaşına çevirip kısa bir süre onu inceledi, sonra araba camını aşağı indirip piposunu taşlık yola doğru fırlatarak, "İşte. Böylesi daha iyi mi?" diye sordu.

Theo hiç cevap vermeden, tüm dikkatini önlerinde uzanan yola verdi. Arka koltuktaki Rus da yüksek sesli bir kahkaha atarak öne doğru eğildi ve tetikte beklemeye başladı.

Dar bir patıkaya geldiklerinde yol bitti ve arabayı Feng Tu Hong'un orman diye adlandırdığı birkaç yolunmuş çam ağacının arkasına park ederek yürümeye başladılar. Çiftliğe beş yüz metre kadar bir mesafe kalınca, oldukları yerde çömelerek etrafı izlemeye koyuldular. Tek katlı ahşap yapılar, kare şeklinde bir meydanın üç tarafını çevrelemişti. Binaların ortasında geniş bir avlu vardı ve meydanın girişini oluşturan dördüncü kenan, kalın meşe ağacından yapılmış yüksek kemerli kapıları olan beyaz badanalı taştan bir duvarla desteklenmişti.

Theo'nun etrafı gözlemlemesine izin vererek yarım saat kadar orada beklediler. O sırada kanatları kırpık kırpık olmuş bir karga

sürüsü, gri bulutların arasından süzülüp evin önündeki dümdüz ve cansız toprağın önüne kondu ve yaşlı adamlar gibi bacaklarını gerip çalımli çalımli yürüyerek kurt bulabilmek umuduyla toprağı eşelemeye başladılar. Sonra aralarından bir tanesi boynunu yukarı dikip havalandı ve onların *fanqui* başları üzerinde cırlak bir sesle öterek dönmeye başladı. Theo, bunun bir uğursuzluk alameti olmamasını diledi.

Nihayet Theo, "Etrafta hiç kimse yok," diye son kanısını dile getirdiğinde, Alfred'in saati ikiye gösteriyordu. Her ikisi de heyecanla kapılara baktılar. "Oraya gidip baksak iyi olacak. Zaten Po Chu'yla benim halletmemiz gereken eski meselelerimiz de var," dedi Theo.

"Sen o adamı tanıyor musun?" diye sordu Alfred şaşkınlıkla.

"Ah, evet. O, Li Mei'in erkek kardeşi."

"Bunu daha önce söylemen gerekirdi."

"Şimdi söylüyorum işte. Ne fark eder?"

"O halde sen şahsi meselelerini halletmek için buraya gelmek istedin. Öyle mi?"

"Hayır, bugün sadece Lydia için buradayım."

"Anlıyorum."

O sırada tek gözlü Rus, çabucak silkinerek bir ağaç kümesinin arkasından hantal hareketlerle doğruldu ve siyah gözlerini Alfred ve Theo'ya dikerek, "*Zhdite zdes*. Siz burada," dedi. Sonra da harekete geçecekleri zamanı anlatmak için Theo'nun saatini işaret ederek, "Bir," dedi. Ardından söylediği iyice anlaşılсын diye yara izleriyle dolu iri işaret parmağını havaya kaldırarak, "Bir. Siz burada," diye tekrarladı.

"Bir saat mi demek istiyorsun?" diye sordu Theo.

"*Da*," diyerek başını salladı Liev.

"Bizim bir saat kadar burada kalmamızı istiyorsun. Öyle mi?"

"*Da*."

"Peki, sonra ne olacak?" diye atıldı Alfred.

Rus Cariye

"Siz... oraya," diyerek kapılan gösterdi Liev.

"Ya sen? Sen o sırada nerede olacaksın?"

İri cüsseli Rus, dudaklarını yayıp kapkara sakalının içinde kaybolan dişlerini göstererek kendi dilinde bir şeyler homurdandı. Sonra da ağaçların arasından süzülerek gözden kayboldu. Keçeleşmiş kürklü şapkası ve uzun gri paltosu içinde, sadece birkaç adım sonra araziyle bütünleşmişti sanki.

Theo, "Ulu Tannm," diye mırıldanarak olduğu yere çöküp beklemeye başladı.

Alfred'se gözlüklerini çıkarıp özenle camlarını parlatmaya koyuldu.

Bir saat sonra, Theo meşe kapıyı yumrukladı, Alfred de bir kenarda zinciri sallanan bronzdan küçük zili çaldı. Çok geçmeden kapı bir yüz girecek kadar hafifçe aralandı ve bir tanesi kalın bir zarla kaplı, diğeri de öfkeyle bakan bir çift Çinli göz üzerlerine dikildi.

Theo hemen, "Ben Feng Po Chu'yla görüşmeye geldim," dedi Çince konuşarak. "Efendinize saygıdeğer Tiyo VVillbee'nin burada olduğunu haber verin. Ve çok çabuk olun, çünkü dışarıdaki soğuk, şeytanın nefesinden farksız. Donuyoruz burada."

Çinli gözler büyüyerek endişeyle Theo'dan Alfred'e kaydı. Sonra tekrar Theo'ya dönüp, "Burada değil," diyerek ahşap kapıyı hızla kapattı.

Bunun üzerine Alfred, "Açın şu kapıyı, lanet herifler!" diye bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı. Darbelerin şiddetinden, ahşabın üzerindeki kilit bile zangırdıyordu.

İki adam, Theo'nun kopardığı yaygara sonucunda, içeride bir anahtarın döndüğünü ve ağır bir sürgünün yukarıdan aşağıya doğru çekildiğini duyunca çok şaşırmışlardı. Meşe kapı bir anda tekrar açılıvermişti. Önlerindeki parke taşların üzerinde eski stil, uzun saç örgülü yaşlı bir Çinli, bilinçsizce yatıyordu. Kapının hemen yanındaysa, elinde iri bir odunla, sakallı bir adam duruyordu.

"Liev Popkov!" diye haykırdı Alfred. "Sen nasıl?..."

Theo onu hemen susturarak, "Bırak şimdi nasıl içeri girdiğini," dedi. Sonra da, "Haydi, hemen içeriyi aramaya başlayalım," diyerek silahını eline aldı. Rus da, uzun namlulu tabancasını belinden hemen çıkarmıştı. Alfred'se küçük Smith&VWesson'ını beceriksizce binalardan tarafa sallıyordu. Theo içinin boğazına kadar adrenalinle dolduğunu hissetti. O fırtınalı gecelerde Peiho Nehri boyunca afyon kaçıırken de aşağı yukarı böyle hissettiğini hatırlıyordu. Karşılarına çıkan ilk kapıdan hızla içeri daldılar, fakat içeride boş odalardan başka bir şey yoktu. Daha sonra tüm meydanı, binaları, hatta yıkılmak üzere olan barakaları bile didik didik aramaya devam ettiler. Ancak Lydia hiçbir yerde yoktu. Bu yerde, bir çiftçiyle iki iri cüsseli oğlu ve bir avuç kadından başka kimse yaşamıyordu.

Genç kadınlardan bir tanesi, onlara kendi isteğiyle hemen itirafta bulundu. "Feng Po Chu iki gün önce gitti. Rezil adamlarını da beraberinde götürdü."

Liev Popkov kadını duyar duymaz, hayal kınıklığıyla, kükrer gibi bir ses çıkardı. Çok geç kalmışlardı.

Lydia göğsündeki acıya tutunmaya çalışıyordu. Dizlerini göğsüne doğru toplayarak bir elini kanamayı durdurabilmek için yarasının üzerine bastırdı. Tekrar kutunun içine tıklandığına bu kadar sevineceği hiç aklına gelmezdi, tekrar karanlığın içine kapatıldığında rahatlayarak ağlamıştı.

İşkence süresince, uydurduğu hikâyeye sadık kalmış, Chang An Lo'nun öldüğünü söylemişti. Po Chu'yu bu hikâyeye inandırabilirse belki hayatta kalabilirdi. "Hayır. Şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Bu çok sonra düşünebileceğin bir şey. Şimdi en fazla bir saniye sonrasına, daha çok da şu ana odaklanmalısın," dedi içinden bir ses.

Göğsünü kestikten sonra, onu birkaç kere daha tokatlamıştı. Hepsi bu. Kanının görüntüsü, kokusu ve çenesine sıçrayan damlayı yaladığı zaman aldığı tat, adamın dürtülerini tatmin etmiş gibi görünüyordu. Ama Lydia bunun sadece anlık bir tatmin olduğunu tahmin edebiliyordu. Adam, tüm diğer bağımlı insanlar gibi, ondan daha fazlasını almak için tekrar geri dönecekti. Göğüs ucu acıyla zonkluyordu, fakat bu acı sanki zihninin içinde bir düğmeyi çevirmiş gibi, gülen yüzüyle kollarını açmış halde bekleyen ölüm uyuşukluğunun içine girmemesi için onu uyanık tutuyordu. Hayatta kalmak, ölmekten çok daha karmaşık ve başarılması zor bir şeydi. Ve acı çekmesi hâlâ hayatta olduğunu gösterirdi. Bu yüzden kendi kendine acının iyi bir şey olduğunu söylemeye devam etti.

Chang An Lo.

Annesi.

Sun Yat-sen.

Hatta Alfred.

Narin yüzlerden oluşan bu topluluğu, içindeki korkuyu defetmek için kullandı.

Ve tabii ki Polly'ninkini. Aslında arkadaşının yüzünü gözünün önüne getirmeyi istememiş, ama sonunda dayanamamıştı.

Bunu yapabilirim, dedi kendi kendine. Her şeye rağmen hayatta kalmak. Benim en iyi becerdiğim şey bu zaten.

Of Of

Merdivenlerin yukarisından gelen sürgü sesini duyunca, kutunun suyla doldurulacağını düşünerek derin derin nefes alıp kendini olacıklara hazırlamaya çalıştı. Fakat bu seferki ayak sesleri farklıydı. Çok daha ağır ve tökezleyen adımlardı bunlar ve Lydia korkudan boğazının tıkanıldığını hissetti. Ayak sesleri yaklaştıkça, deliklerden gelen loş ışık parlamaya başlamıştı. Başını yukarı kaldırıp baktı. Bu sefer içeriye ne dökceklerdi acaba? Su mu? Kaynar su mu? Kızgın yağ mı? Yoksa asit ya da şu anda aklına gelmeyen başka bir şey mi? O anda korkudan aklım kaçırabilirdi.

Derken kutunun kapağı açıldı. Lydia, gözlerini kırıştırarak etrafını görmeye çalışırken, bir el onu saçlarından kavradı. Dizlerini betonun içine gömülmüş gibi hissediyordu, ama adam kafa derisini çekip sürüklemeye başlayınca yanındaki duvara tutunup ayağa kalktı. Mahzenin kirli zemini üzerine, onu tekmelemeye hazırlanan ayakların dibine fırlatıldı. Bir adam kahkahalarla gülüyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama tekrar düştü. Şeytani kahkahalar devam ediyordu. Sonra çizmeli bir ayak çıplak kalçalarına sıkı bir tekme indirince, tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve bu sefer başarılı oldu. Aslında işkencecisinin kim olduğunu anlamak için yüzünü görmesine bile gerek yoktu.

Po Chu'ydu bu. Ona işkence etmeye devam ederek daha fazla zevk almak için geri dönmüştü.

Şu anki hali bir öncekinden farklı görünüyordu. Adam sarhoştur. Üstelik tek başınaydı.

Adamın üzerine sinen alkol kokusunu alabiliyordu. Nefesi, hatta teri bile *maotai* kokuyordu. Alkol içine işlemiş, kaslarını titretiyordu.

Adam saçım bırakıp kolunu kavradı ve onu rutubetli toprak duvara yasladı. Lydia, bundan sonra başına ne geleceğini tahmin edebiliyordu. Adam ağzını onun dudaklarına kapayarak etini çiğnemeye başladı ve Lydia, adamın büyük yumuşak dilini ağzına sokmasına ve oradan da boğazından aşağı kaydırmasına izin verdi. Nefes alamıyordu. Boğulacak gibi oldu.

Adam, at kişnesine benzeyen kahkahalarla güldü. Sonra güçlü ellerinden biriyle kızın bileğini yakalayarak vücudunu duvara yasladı ve kalçalarını kızın kalçalarına bastırarak diğer elini bacaklarının arasına sokmaya çalıştı. Lydia'nın teni adamın dokunuşundan karıncalanmaya başlamıştı, ama karşı koymadı. Bunun yerine, boştaki eliyle adamın geniş sırtını okşadı. Po Chu, derin nefes alarak ağzını aşağıya, göğüslerine doğru kaydırды ve yarasını emmeye başladı. O anda hissettiği acı, Lydia'nın beynine şok edici sinyaller göndermişti, ama hiç istifini bozmadan vücudunu yay gibi gerip adamı okşamaya ve inler gibi mırıldanmaya devam etti. Daha sonra adamın kalçalanna doğru eğilerek pantolonunun içine yöneldi.

Onun dolgun penisini eline aldığı sırada adamın zevkle inlemesi midelerini bulandırmıştı. Ama Po Chu, bu sayede nihayet diğer bileğini de serbest bırakmış, onu ayağa kaldırarak kolunu çıplak beline dolamıştı. Daha sonra kızın işini kolaylaştırmak için pantolonunu indirdi. Lydia, adamın dikkatini dağıtmak için bir eliyle penisıyla uğraşırken, diğer elini de ceketinin altına kaydırды ve sol kolunun altındaki tabanca kılıfının sert çıkıntısını hissetti.

Rus Cariye

Genç kız bacaklarını aralayınca, adam hemen onun üzerine abandı ve Lydia hızlı bir hareketle tabancayı kılıfından çıkarıp namlusunu adamın kaburgalarına dayadı ve tetiği çekti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Po Chu, salyalarını yüzüne püskürterek çığlık çığlığa bir şeyler söyledi ve silahı elinden kapmaya çalıştı, fakat Lydia elini kaçırarak ağır metali onun kafasına indirdi. Po Chu dizlerinin üzerine çökmüştü, ama elleri hâlâ genç kızın üzerindeydi ve bacaklarından yukarı tırmanarak kızın kalçalarını mıcıkklamaya başlamıştı.

Lydia'mn nefesi kesilmişti, fakat zihni gayet net çalışıyordu ve hemen şimdi bu duruma bir son vermezse, çok yakında öleceğini biliyordu.

O sırada Chang'in sözlerini hatırladı. *Mecbur kalırsan, sen de bir insanı öldürebilirsin.*

Silahın üzerinde emniyet mandalını arayıp buldu. Namluyu tam adamın yüzüne doğru çevirdi ve ateşledi.

Patlama kulaklarında çınlamış ve Po Chu'yu sırtüstü yere savurmuştu. Merdivenlerin üzerinde duran gaz lambasının zayıf ışığı altında, adamın kafasının, beyaz beyaz panldayan kemik parçalarıyla birlikte, içinden siyah kanlar sızan bir kratere dönüştüğünü görebiliyordu. Bu görüntü karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Silahı tutan eli tir tir titriyordu. Adamı öldürdükten sonra korkuya kapılacağı zannetmişti, fakat hissettiği tek şey, derin bir tatmin duygusuydu ve bunu da savaş kazanmış bir asker gibi zafer çığlıkları atarak dışa vurdu.

Ve hemen ardından koşmaya başladı.

Koridorlar kafasını karıştırıyordu. Bir sağa bir sola dönerek onu dışarı çıkaracak bir kapı arıyordu, ancak açtığı her kapı sadece başka bir odaya açılıyordu. Bu arada arkasından sesler gelmeye başlamıştı. Yaklaşan gölgelere doğru tekrar tekrar ateş etti. Bu arada arkadan gelen bir kurşun omzunu sıyırdı. Panik halinde kendini bir odanın

içine attı. Bu odada iki küçük Çinli çocuk, korkudan sinmiş bir şekilde kaplan derisinden bir battaniyenin altında yatıyordu. Hemen o anda eline geçen bir tabureyi pencereye doğru fırlattı. Camlar ve panjurlar patlayarak açılmış ve içeriye buz gibi soğuk hava girmeye başlamıştı.

Ayaklarının altındaki cam kesiği acısını umursamadan, pencereden aşağı atladı ve kendini kış sebzelerinin düzenli bir şekilde sıralanarak yetiştirildiği bir bahçenin ortasında buldu. Dışarının karanlık olmadığını ve havanın zayıf puslu bir grilikle aydınlandığını görünce şaşırmıştı. Fakat şafak vakti miydi, yoksa akşam karanlığı mı çökmüştü bilemiyordu. Saçlarının arasından bir kurşun daha geçince, dönüp amaçsızca ve hiçbir yeri hedef almadan ateş etti. Sonra da gevşek toprak üzerinde hiç durmadan koşmaya başladı. Bir ahırın içine daldı. İçeride bir sürü at vardı ve köpekler havlıyordu. Koşarak tekrar dışarı çıktı. Bu sefer karşısına tarlalar arasında küçük bir patika ve ağaçlar çıkmıştı. Fakat arkasından gelen silah sesleri artıyor, adamlar gittikçe yaklaşıyorlardı. Aniden önünde kusursuzca dizilmiş bir dizi asker belirdi ve bir çift elin omuzlarını kavradığını hissetti. *Ah, hayır, şimdi olamaz. Tam da özgürlüğüme kavuşmuşken, beni tekrar ele geçiremezler,* diye düşünerek "Hayır," diye haykırdı ve silahını onu tutan adamın yüzüne doğrulttu.

"Lydia, benim," dedi adam yumuşacık bir sesle.

Bağırmayı bırakıp silahım yere indirdi. Gözlerini kısarak, bir insan yüzü olduğunu tahmin ettiği bulanık görüntüye baktı. Gri üniformalılar her yanını sarmıştı.

"İşte, al bakalım." Titreyen çıplak vücudu bir anda kalın, sıcak bir paltıyla sarmalanmıştı. "Her şey bitti. Artık güvendesin," dedi aym ses.

Kendisini zorlayarak gözlerim kırptırdı. Adamın yüz hatları, birden aşına olduğu bir görüntüye dönüştü ve, "Alexei Serov," diye güçlkle soluyarak, adamın göğsünden aşağıya kusmaya başladı.

"Anne."

"Ne oldu, canım?"

"Bütün gece yanımda oturmana gerek yok."

"Şşşt, haydi uyu artık."

"Ben iyiyim, biliyorsun."

"Tabii ki iyisin. Bu yüzden şimdi hemen gözlerini kapatıp tatlı rüyalara dalıyorsun. Tamam mı, tatlım?"

Valentina, Lydia'nın yatağının yanında alçak bir sandalyede oturuyordu. Dirseklerini yorgana dayayarak yüzünü ellerinin arasına almış, bakışlarını da kızının yüzüne sabitlemişti. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafında gri renkli ince çizgiler oluşmuştu. Lydia, ilk kez annesi yaşlanıp saçları beyazladığında nasıl görüneceğini tahmin ederek ona hafifçe gülümsedi. Her ikisi de biliyordu ki rüyalar güzel olmaktan başka her şey olabilirdi. Hastanedeki doktorlar ona sürekli olarak acısını ve beynini uyuşturup, uyumasını sağlayan, fakat kâbuslarını serbest bırakan ilaçlar vermişlerdi. Bu yüzden eve geldiğinden beri o ilaçları almayı reddediyor ve uyanık kalmayı tercih ediyordu.

Valentina üç gecedir kızının yanından hiç ayrılmamış, Lydia gözlerini her aralayışında onu yanı başında beklerken görmüştü. Bir sabah erken saatlerde annesini yumuşacık bir sesle *Romeo ve Juliet*'in giriş müziğini mmlıdanırken duyunca, gözyaşlarına engel olamayıp ağlamaya başladı ve, "O nerede, anne?" diye sordu.

"Kim?" dedi annesi anlamazlıktan gelerek.

Bunun üzerine Lydia, bir eliyle annesinin narin ellerinden birini avuçlayarak, "Kim olduğunu biliyorsun," dedi.

Yeşil abajur odanın bir köşesinde açık duruyordu, fakat Valentina üzerine kırmızı bir eşarp örtmüştü. Bu yüzden ışık yumuşamış ve odanın içi gün batımının renklerine bürünmüştü.

Valentina, kızının elini çevirip kendi avucunun içine aldı ve bir parmağım hayat çizgisinin üzerinde gezdirerek, "O mahkûm düştü," dedi.

"Nerede?"

"Ben nereden bilebilirim, *dochenka!*"

"Onu kim ele geçirmiş?"

"Çinliler tabii ki. Nasıl olduklarını bilirsin. Daima birbirlerinin gırtlığına basmaya can atarlar."

"Kuomintang'ın elinde mi demek istiyorsun?"

"Evet, sanırım öyle. Hani şu korkunç köylü üniformaları giyenler var ya, onlar yakalamış işte."

"Hayatta mı peki?"

Valentina uzunca içini çekti. Dudaklarındaki gerginlik yumuşamıştı. "Evet, senin sefil komünistin hâlâ hayatta," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Alfred'in bu konuda soruşturma yapmasını sağladım. Hemen sevinme öyle, Lydia. Hâlâ onun sana göre biri olmadığı düşünüyorum. O genci bir an evvel unutmalısın."

"Onu ancak nefes almayı unuttuğum gün unutturum."

"*Dochenka!* Yeterince olay yaşamadın mı? Bu çılgınlığa bir son ver artık."

"Onu seviyorum, anne."

"O halde onu sevmemeyi öğrenmelisin."

"Yapamam. En çok da şimdi."

Valentina, Lydia'mn elini nazikçe yorganın üzerine bırakarak

sandalyesinde doğruldu ve kimonosunu çekiştirerek üzerine iyice oturtup kollarını kavuşturdu.

"Pekâlâ, tatlım. Söyle bakalım. O küçük inatçı ruhun şimdi ne istiyor? O anlaşılmaz, karmakarışık zihninde yine gizli gizli ne planlar kuruyorsun?" diyerek kızım sorgulamaya başladı.

Ardından aralarında uzun bir sessizlik oldu. Aşağı kattaki sarı kaçlı dolap saati üçü vuruyordu. Lydia, annesinin nefesinin huzursuz soluklarını bir süre daha dinledikten sonra, "Anne, o kutunun içinde neredeyse ölecektim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ah, hayır. Şimdi bundan bahsetme. Bana bunları anlatma, hayatım. Lütfen," diye itiraz etti annesi.

"Hep hayatta kalmanın yeterli olduğunu düşünürdüm. Yanılmışım."

Genç kız aşağı kata indiğinde saat yedi buçuktu ve gün daha yeni ağanyordu. Valentina banyodaydı ve banyo kapısının altından gelen kokuya bakılırsa, daha uzun süre orada kalmaya niyetliydi. Bu yüzden Lydia, Alfred'in yalnız ve savunmasız olduğunu tahmin ederek kahvaltı masasına yöneldi.

"Merhaba."

"Aman Tanrı, Lydia, korkuttun beni," dedi Alfred. Önünde bir kâse dolusu dumam tüten yulaf lapasıyla, elindeki gazeteye dalmış bir halde kahvaltı masasında oturuyordu genç adam. "Senin yatakta olman gerekmiyor muydu, tatlım?"

Lydia, bir sandalye çekip onun karşısına oturarak, "Senin tavsiyelerine ihtiyacım var," dedi.

Alfred elindeki gazeteyi bir kenara bırakıp tüm dikkatini genç kıza yöneltti. "Eğer yardım edebileceğim bir konuya, inan sadece söylemen yeterli."

"Annem senin Chang An Lo hakkında soruşturma yaptığını söyledi."

"Doğru. Yaptım."

"Onun yanına gitmem gerek. Bu yüzden..."

"Olmaz, Lydia."

"Alfred, o olmasa ben çoktan ölmüş olurdum."

"Öyle mi? Ben o genç Rus beyefendinin seni kurtardığını..."

"Hayır. Beni asıl kurtaran Chang An Lo. Çin birliklerinin karar-gâhına gidip beni aramalarım o söylemiş. Beni buldukları ormanda Alexei Serov bana böyle söyledi. Kendini benim için feda edip tutuklanmak pahasına, birlik komutamna giderek beni kurtarmalarını söylemiş. Anlıyor musun? İşte bu yüzden onu görmem lazım."

Alfred, son derece tedirgin görünüyordu. Kaşığını eline alıp lapasını karıştırarak kâseye bir miktar şeker ekledi. Sonra üzgün bir ifadeyle başını sallayarak, "Üzgünüm, Lydia, ama bu konuda sana yardımcı olamam, çünkü Chang An Lo'nun yanına ziyaretçi girmesine izin verilmiyor."

"Peki, o nerede şimdi?"

"Chou Dong Hapishanesi'nde. O binalar nehrin aşağısında bir yerde samnm. Ama dinle beni," diyerek tostundan bir parça koparıp Lydia'ya uzattı ve genç kız bu ikramı hemen kabul etti, çünkü genç adamın kendisine yardım etmeye çalıştığını biliyordu. "Polis, Feng Po Chu'nun ölümünü ve tüm diğer şeyleri araştırırken, senin daha önce yaptığın hırsızlıkların da kokusu tekrar meydana çıktı gibi görünüyor. Anlayacağın olayı çok geniş çaplı bir incelemeye tabi tutuyorlar."

Lydia bir anda sarsılmıştı. "Temize çıktığımı, olayın nefsi müdafaa olarak nitelendirildiğini sanmıştım," dedi.

Alfred, "Yo, doğru düşünmüşsün," diyerek uzanıp güç vermesine Lydia'nın elini tuttu, ama her halinden bir duygu karmaşası yaşadığı belli oluyordu. Sonra sakince konuşmaya devam etti. "Anlarsın ya, Sir Edvard Carlisle, bu dava ne kadar çabuk kapanırsa o kadar iyi olur diye düşünüyor, çünkü doğrusunu söylemek gere-

kirşe bu olay Çin hükümetiyle aramızda ciddi bir gerginlik yarattı. Eğer şikâyetle bulunup ortalığı karıştırmaya devam edersen, işler daha da kötüye gidebilir. Beni dinleyecek olursan, sana olayların üzerine gitmemeni ve yatağına geri dönüp her şey sonuçlanana kadar orada kalmam tavsiye ederim. Çok üzgünüm, Lydia. Biliyorum. Çok zor ama en iyisi böyle davranman, tatlım."

Lydia, kızarmış ekmeğinin üzerine yağ sürüp onun üzerine de bal damlatarak ekmeği ikiye böldü ve, "Kim için en iyisi ?" diye sordu.

"Senin için tabii ki."

Genç kız bir an için üvey babasını inceledi. Genç adamın gözleklerinin arkasına saklanan gözleri ilgi ve şefkat dolu bakıyordu.

"Bugün, ofisine giderken beni de Serovlann villasına bırakabilir misin, lütfen?" diye sordu.

"Buna gerek yok ki."

"Bu ne demek şimdi?"

"Alexei Serov zaten her sabah buraya uğruyor. Saat tam dokuz buçukta, senin sağlığını sormak üzere kapımızda oluyor."

"Chyortl Neden kimse bunu bana söyleme zahmetine katlanmadı acaba?"

"Hadi ama, Lydia, annenin o genç hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Muhtemelen bunu sana söylediğim için bile canıma okuyacaktır."

Lydia, içinde küçük, ışıltılı bir umut kapısı açılmasına izin verdi.

"Alexei, haydi bütün olanları anlat bana. Lütfen. Her şeyi bilmem gerek."

Uzun boylu Rus genci rahatlamış görünüyordu; Lydia, onun aslında cevaplanması daha zor bir soruyu beklediğini anladı. Bacak bacak üzerine atmış vaziyette, deri kanepede oturuyordu. Eldi-

verilerini titizlikle katlayıp yanına koymuştu ve vücudu koyu renk düzgün kesimli takımının içinde hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu, fakat yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Çok daha iyi görünüyorsun, Lydia Ivanova," dedi Alexei.

Bu tabii ki bir yalandı, ama hoş bir yalandı doğrusu. Bu yüzden genç kız fazla üzerinde durmadan geçiştirdi. Daha sonra sohbetleri, tuhaf sessizliklerle bölünerek devam etti. Anlaşılan, alışlagelmiş nazik konuşma biçimleri artık onlar için tatminkâr olmuyordu. Aralarında öyle mahrem şeyler geçmişti ki, bu saatten sonra birbirlerine karşı resmî olmaları imkânsızdı.

"Anlat bana," diye talebini tekrarladı Lydia. "Beni nasıl buldun?"

"Çok zor olmadı. Ama sakın bunu Sir Edvvard'a söyleme," diyerek hafifçe güldü. "O benim bir kahraman olduğumu düşünüyor."

"Onunla aynı fikirdeyim," dedi Lydia gülümseyerek.

"Hayır, hayır. Sadece bağlantılarımı kullandım. O kadar. Kahramanlık ettiğim falan yok benim."

"Öyleyse neden Chang An Lo, o kadar insamn içinde sana geldi?"

Alexei öne doğru eğildi. Yeşil gözlerindeki ifade sertleşmişti. Lydia, şimdi onun içindeki askeri görebiliyordu. "Feng ve Po Chu'nun ayrıldığı öğrenmiş ve Po Chu'nun babasına karşı Kuomintang birliklerinin yanında yer aldığına dair bir söylenti duymuş. Bu da Kuomintang casuslarının mutlaka Po Chu'nun nerede saklandıklarını bildiği anlamına gelir. Böylece senin komünist aklım çalıştırıp seni tanıyan ama aym zamanda Kuomintang askerleri üzerinde etkisi olan kişinin kim olduğunu düşünmüş." Alexei, bir an konuşmasına ara verip omuz silkti ve ellerini açarak, "Ben. Ve bana çabucak ulaşmak için bildiği tek yol, Kuomintang birliklerine teslim olmaktan geçiyormuş."

"Anlıyorum. Ama şimdi Chang An Lo, hapiste," dedi Lydia.

Alexei, imalı bir şekilde kızın yüzünü inceleyerek, "Evet, doğru," dedi.

"Onu hapisten çıkarmak için bir şeyler yapamaz mısın? Lütfen, Alexei."

"Lydia, aptal olma lütfen. Bu bir oyun değil. Çan Kay Şek ve Kuomintang ordusu komünistlere karşı savaş açmış durumda. Her gün birbirlerini katlediyorlar. Bazen bir tek çarpışmada yüzlerce insan ölüyor. Chang de, Yüzbaşı VVah'ın kollarına koştuğu sırada bütün bunları biliyordu. Bu yüzden, hayır, onu dışarı çıkarmak için hiçbir şey yapamam."

"Ama, Alexei, o sadece oraya buraya birkaç poster yapıştırdı. Hepsi bu. Herhâlde bu kadarcık bir şeyden..."

Alexei, kızın cümlesini yarıda bırakan, alaycı bir kahkahayla güldü. "Lydia, saçmalama, Tanrı aşkına. O eğitimli bir şifre kırıcı. Hatta bu konuda en iyilerinden biri. Zaten bu yüzden Kuomintang subayları onu şu anda daha önce yaptıkları hakkında sorguya..." Bir anda susuverdi. Valentina, kapının önünde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlayınca, odamn içinde kati bir sessizlik oldu. Zaten annesini Alexei'e bu kadarcık nezaketi borçlu olduğuna dair ikna etmek çok zor olmuş, bir yığın tartışmadan sonra izin alabilmişti. Ve anlaşılan genç kadının sabrı da buraya kadardı.

"Alexei," diye son bir hamleyle genç adama ulaşmaya çalıştı Lydia.

"Bu konuda benden ne isterseniz isteyin, Bayan Ivanova, cevabım değişmeyecektir."

"Ama sen çok güçlü bir pozisyonundasın, Alexei."

Genç Rus çabucak ayağa kalktı ve eldivenlerini eline alarak, "Artık gitme zamamm geldi," dedi.

Alexei Serov'un bürosundaki duvarların yarısından yukarısı açık sarıya, aşağısı da mat bir zeytin yeşiline boyanmıştı. Masası, top

madeni tonlarında gri renkliydi ve yerlere sadece parke döşenmişti. Lydia, bir köşede bükme ağaçtan yapılmış bir sandalyede sessizce oturup Alexei'in bir yığın evrakla cebelleşmesini izlerken, bir yandan da hoşnutsuz bir ifadeyle odayı inceliyordu. Bir ara genç adamın saçının hâlâ kısa olmasına rağmen, kulaklarının arkasındaki kısmın kıvrıkcıklaşmaya başladığını fark etti. Sonra eline aldığı her belgeyi gerçekten çok hızlı bir biçimde gözden geçirmesi dikkatini çekti. Öte yandan bu adama sinir oluyordu. Nasıl bu kadar soğukkanlı ve sakin olabiliyordu? Özellikle de bu binanın başka bir tarafında bir yerlerde Chang An Lo o haldeyken? *Ne haldeyken?* diye sordu kendi kendine. Kötü olasılıkları insan bazen kendine bile itiraf edemiyordu demek.

Acı mı çekiyordu? Askıya mı alınmıştı? Zincirlenmiş miydi?

Yoksa ölmüş müydü? Bilemiyordu.

Sonunda ikinci kere Alexei'in çalışmasını bölerek, "Geliyor mu?" diye sordu.

Alexei, ikinci kere sıkıntıyla içini çekerek başını kaldırdı ve onaylamayan gözlerle genç kıza bakarak, "Onun büroma getirilmesi emrini verdim. Bu bile rütbemi aşan bir hareketti. Daha fazlasını yapamam. Unutma ki burası Çin. Sabırlı ol ve bekle," dedi.

Nihayet kapı açıldığında, Lydia orada tam iki saat kırk dakikadır beklemekteydi.

Chang An Lo'nun kalbi, Lydia'nın yüzünü gördüğü anda tekrar hayat buldu. Sevgilisinin gülümsemesi o ruhsuz küçük odanın tamamına yayılıyor, her tarafı ısıtiyordu sanki. Hele o saçları. Etrafındaki tüm havayı ateşe vererek pırıl pırıl alevler saçıyordu. Onun geleceğini, bir şekilde kendisine ulaşacağım bilmesi, kendini asla sahipsiz bırakmayacağına inanması gerekirdi.

Lydia onu görür görmez ayağa fırladı, fakat masada oturan Rus, bakışlarıyla onu ikaz edince, köşede sessizce durup ela göz-

lerini sevgilisinin yüzüne dikti. Bu arada ne yapacağını bilemez bir halde paltosunun düğmelerini çekiştirip duruyordu. Öyle bir heyecan fırtınasına kapılmıştı ki, sanki mümkün olsa bütün giysilerini üzerinden yırtıp atacaktı. Chang'ın arkasında iki Çinli asker, hazır olda bekliyordu. Chang, bu sarı karınlı kurtçukların, en ufak bir bahanede tüfeklerini sırtına indirip zaten var olan izlere yenilerini eklemek için can attıklarını biliyordu. Ama kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, o da bu ot kafalıların İngilizce bilmediğiydi.

"Chang An Lo," dedi Rus resmî bir ifadeyle konuşmaya başlayarak. "Seni bazı sorulara cevap vermek için buraya çağırdım."

Chang, gözlerini Rus'un üzerinden ayırmadan İngilizce konuşmaya başladı. "Seni görmek bile yüreğime neşe veriyor ve damarlarımdaki kanın gürül gürül akmasını sağlıyor."

Alexei şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bu arada Lydia'nın ağzından istemeden küçük bir ses çıkmıştı. Neyse ki Chang'ın arkasındaki askerler, gerçekten hiçbir şey anlamamışlardı ve sessizce beklemeye devam ediyorlardı.

"Burada ne kadar süre kalmama izin vereceklerini bilmiyorum. O yüzden sana bir an evvel şunları söylemeliyim. Sen benim için gökyüzündeki ay, güneş ve yıldızlardan, soluduğum nefesten farksızsin. Seni sevmek, yaşamak demek. Bu yüzden bil ki..." Bu arada Lydia yine tuhaf bir ses çıkarmıştı. Chang, cümlesini baştan aldı. "Bu yüzden bil ki ölsem de, senin içinde yaşamaya devam edeceğim."

Alexei daha fazla dayanamayarak, "Tanrı aşkına, yeter," diye patladı.

Fakat Chang, o anda Lydia'dan başka hiç kimseyi fark edecek halde değildi. Gözlerini köşeye doğru kaydırды. İki sevgilinin bakışları birbirini buldu ve Chang o anda genç kıza karşı öyle büyük bir arzu duydu ki, henüz ölmeye hazır olmadığını anladı.

Alexei, aniden askerlere dışarı çıkmalarını emrederek kendisi

Rus Cariye

de onlan takip etti, fakat kapıdan çıkmadan önce hızla dönüp, "Tam iki dakikanız var, daha fazla değil," diyerek onları yalmz bıraktı.

Chang An Lo hemen Lydia'ya doğru yürüyüp kollarını açtı. Lydia, bir adım sonra sevgilisinin kokusunu içine çekiyordu.

Theo çekmeceyi açıp özenle piposunu çıkardı ve bir elini fildişi sapı üzerinde gezdirirken, üzerindeki eski oymaların parmakları aracılığıyla kendisiyle konuştuğunu hissetti. Tekrar ihtiyacı olabilir diye, onu güvenli bir şekilde yatağının yanındaki çekmecedeki tutmak için güçlü bir istek duyuyordu. Aslında onu bir an evvel yok etmesi gerektiğinin farkındaydı. Alfred ve Liev PopkovTa birlikte çiftlikte geçirdiği o sıra dışı günden beri hayatının daha fazla riski kaldırmayacak kadar kırılgan olduğunu fark etmişti.

Belki bu hisse o tekinsiz meydanda elinde silahla hayata meydan okurcasına yürüdüğü için kapılmıştı. Belki de Po Chu'nun ölüm şekli yüzünden böyle düşünmeye başlamıştı. Komünist gencin çok yakında gerçekleşecek olan ölümü de bu duyguyu körüklüyor olabilir.

Ölüm, ben buradayım, diye kulağına fısıldıyordu sanki.

Yoksa Mason'dan aldığı, bundan sonra onunla tüm ilişkisini kestğini belirten kısa mektup yüzünden mi böyle hissediyordu? Mektupta yazanlar gerçekten kafasını karıştırmıştı. O rezil herifin fikrini değiştiren şey ne olabilirdi?

Şu anda kesin olarak bildiği tek şey, hayattan daha fazla şey beklediğiydi. Hem kendisi, hem okulu, hem de sevgili Li Mei'i için. Bakışlarını pipodan alıp sevgilisine doğru kaydırdı. Hiçbir mücevher takmadığı gibi, en ufak bir makyaj bile yapmamıştı. Saçlarını da yüzünden geriye çekip sıkı sıkıya yumru halinde toplamış, üzerine de beyaz bir orkide tutturmuştu. Bunların hepsi erkek kardeşi için yas tuttuğunu gösteriyordu. Ellerini dizinin üzerinde birbirine ka-

vuşturmuş bir halde pencerenin yanında oturarak badem gözleriyle Theo'yu izliyordu. Sadece ağzının kenarındaki küçük bir kas seğirmesi bunu ne kadar çok istediğini anlatıyordu.

Theo, pipoyu iki eliyle tutarak tanrılara sunulan bir kurban gibi yavaşça başının üzerine doğru kaldırdı. Kısa bir an için beyni, o tatlı dumam tekrar içine çekip fırıl finî döndürerek bırakmayı çok istiyordu. Theo, beyninden gelen bu isteği dinlemedi Ve pipo, aşağı doğru savrularak ayakucundaki pirinç tırabzanın tam üzerine düştü. Fildişi sapı paramparça olmuş, yüzlerce küçük parça odanın her yanına dağılmıştı. Hatta bir tanesi iyice uzağa sıçrayarak, Li Mei'in küçük ayağına değmişti. Genç kadın küçük bir tekmeyele onu hemen kendisinden uzaklaştırdı.

"Pekâlâ, artık teklifime evet diyecek misin?" diye sordu Theo.

Li Mei'in simsiyah gözleri mutlulukla parlıyordu. "Tekrar sor," dedi.

"Benimle evlenir misin, Li Mei?"

"Evet."

"Tiyo."

"Ne oldu, canım?"

"O yine geldi. Kapıda bekliyor."

"Kim?"

"Çinli kadın."

"Boş ver. Bir süre daha bekleyip kendi kendine gider."

"Belki kedisini geri istiyordur."

"Yeevvai'ı mı diyorsun?"

"Evet. O yaratık eskiden ona aitti. Sen kocasının idam edildiğini, yelkenlisinin hatta kızının bile elinden alındığını söylemiştin. Bu durumda hayvam ona geri vermemen için hiçbir sebep..."

"Eğer kedisini istiyorsa, söyle ona buraya gelip bana söylesin."

"O kadından da, kedisinden de hoşlanmıyorum, Tiyo. Onun başının etrafında kötü ruhlar dolaşiyor."

"Bu hurafeler zırvalık, aşkım. O kadın zararlı biri değil. Ama için rahat edecekse dışarı çıktığımda eline birkaç dolar veririm. Olur biter."

"Evet, mutlaka yap bunu, Tiyo. Belki para vermenin yaran olabilir."

Fakat Theo dışarı çıktığında, Yeewai'ın bir önceki sahibi ortalarda görünmüyordu. O da kadını daha fazla kafasına takmadan yoluna devam etti. Şehrin karşı yakasındaki trafik ağır işliyordu. Sokaklar cumartesi alışverişine çıkmış insanlarla doluydu. Bu yüzden Alfred'in evine ulaşması umduğundan daha uzun sürmüştü ve geç kaldığı için de çok sinirlenmişti. İlerideki günlerde bu anları tekrar tekrar aklından geçirerek bütün hareketlerini sırasıyla hatırlamaya çalışacak ve bir şeyleri farklı şekilde yapabilir miydim acaba diye kendi kendine sorup duracaktı. Fakat bazı şeyleri gerçekten hayal meyal ve belirsiz bir şekilde hatırlıyor olacaktı. Alfred'in evine vardığı an da bunlardan biriydi. Alfred'in kocaman Armstrong Siddeley'i park yerinin büyük bir bölümünü kapladığından, Morris Crovvey marka arabasını geri geri park ederek açık duran bahçe kapılarının önünde bıraktığını hatırlayacak, fakat o andan, Alfred yanına gelip omzuna vurana kadar geçen süre içinde neler olduğunu hiç hatırlayamayacaktı.

"Seni gördüğüme çok mutlu oldum, eski dostum. Lydia'nın da sana teşekkür etmek için sabırsızlandığına eminim," demişti Alfred.

Fakat kızın hali Theo'ya hiç de öyle gelmemişti. Lydia salondaki pencerenin yanında, ayakta kaskatı kesilmiş bir vaziyette duruyordu. Bu kız ya acı çekiyordu ya nöbet tutuyordu. Belki de iki tahmini de doğrudu. Theo, onun bakışlarını takip ederek dışarıda nereye baktığını anlamaya çalıştı. Baktığı yönde eski bir bahçe ba-

rakasından başka bir şey yoktu. Fakat genç kız gerçekten de hiç iyi görünmüyordu. Yanakları içine göçmüş, cildi saydamlaşmıştı. Ağzı gerginlikten kasılmıştı ve amber rengi gözleri birkaç ton koyulaşmış gibi görünüyordu. Yine de içlerinde bir ışık vardı. Sanki içinde, derinlerde bir yerde yanan parlak bir ışık bakışlarına yansıyor gibiydi. Theo bu türden bir ateşi daha önce hiç görmemişti. Daha sonraları genç kızın hayalini gözlerinin önüne getirmeye çalıştığında, bu ateşi hatırlayacaktı.

"Lydia, haydi gel ve Bay VVilloughby'ye merhaba de."

Konuşan Valentina'ydı. Büyüleyici bir gülümsemeyle Theo'ya bakıyordu. Öyle ki, genç adam onun peş peşe yuvarladığı votkalarla kendisinden birkaç kadeh önde olduğu hissine kapılmıştı. Theo daha sonra bu anları düşündüğünde sebebini bilemeden, genç kadının muhteşem görünüşlü uzun boynunu hatırlayacaktı. Krem gibi pürüzsüz boynunu, alt kısmında titrercesine atan hassas nabzıyla birlikte açıkta bırakan parlak bir elbise giymişti. Elbisenin rengi kırmızıya çalıyordu. Kırmızı ojeli parmaklarıyla sürekli boynuna dokunuyor ve durmadan gülümsüyordu. Ve gözlerinde kesinlikle sahte olmayan mutlu bir ifade vardı. Öyle ki, birkaç hafta önceki düğününde olduğundan çok daha genç görünüyordu.

"Seni sağ salim evine kavuşturabildiğimiz için gerçekten çok şanslı sayılırız, değil mi, tatlım?" diye güldü genç kadın. Her şeye rağmen kızına bakarken gözlerinde daha kırılgan bir ifade oluşuyordu. Sonra biraz hüzünlü bir sesle ekledi. "Neredeyse hiç yara almadan."

"Nasılslın, Lydia?" diye sordu Lydia.

"Artık iyiyim, Bay Theo."

"Aferin sana, genç bayan."

"Hadi ama, tatlım. Bu kadar kaba olma ve Bay VVilloughby'ye bir an evvel teşekkür et," diye uyardı annesi.

"Beni aradığınız için size çok teşekkür ederim, Bay VVilloughby."

"Of, ne biçim bir teşekkür bu böyle. Öğretmenin bundan çok daha fazlasını hak ediyor, Lydia. Düşünsene. O senin için hayatım riske attı."

Lydia titredi. Sonra gülümsemeye başladı. Sanki içinde birdenbire bir kapak açılmış ve bir an için gençlere özgü bir canlılığı açığa çıkarmıştı. Hemen elini tokalaşmak üzere Theo'ya uzatarak, "Yaptığınız her şey için size minnettarım, Bay VVilloughby," dedi.

"Sen asıl şu senin Rus ayına teşekkür etmelisin. İşin en zor kısmını o halletti."

"Liev/' diyerek Rus ayının adım koydu Lydia.

Sonra limonata bardağım eline alarak bir koltuğa çökmüş vaziyette oturan Liev Popkov'a döndü. Dev adam, o sırada tek gözüyle, iri pençesiyle kavradığı votka bardağının derinliklerine bakıyordu, fakat genç kızın kendisine baktığım fark edince, siyah sakalım sallayıp dişlerini meydana çıkararak gülümsedi. Bu şekilde gülümsediğinde bile, birini ısırmaya hazırmış gibi görünüyordu. Bunun üzerine Valentina, ona öfkeyle bakarak Rusça bir şeyler mırıldandı.

"Peki ya Chang An Lo ne oldu?" diye sordu Theo.

"O hapiste."

"Ah, çok üzüldüm, Lydia."

"Ben de öyle, efendim."

Daha sonra genç kız, iri cüsseli Rus'un yanına gitti; dizi onun dirseğinden sadece bir inç uzakta, pencereden dışarı bakmaya devam etti. Hiç konuşmamalarına rağmen, Theo, bu genç kızla Rus arasındaki bağı çok net bir şekilde hissedebiliyordu. Çok tuhaf bir şeydi bu. Aynı zamanda Valentina'mn bu ilişkiyi onaylamadığı da açıkça belli oluyordu. Belli ki Liev Popkov'u davet etmek onun fikri değildi. Kızı, hiç hoşlanmadığı Rus ayısının yamna gidince kadın da huzursuz bir şekilde votka şişesine doğru yönelmişti.

Theo, Alfred'in yanına giderek, "Chang'in akıbeti pek hoş olacak gibi görünmüyor, değil mi?" diye sordu alçak sesle. Eski dostu,

kömür rengi yeni takım elbisesinin içinde her zamankinden de şık görünüyordu. Valentina, bu adam üzerinde gerçekten de harikalar yaratmıştı.

"Korkarım ki öyle," dedi Alfred.

"Sence onu idam mı ederler?"

"Bu kaçınılmaz görünüyor. Birkaç gün içinde haberi gelir."

"Zavallı Lydia."

Alfred, büyük beyaz bir mendil çıkararak kelimeleri ağzından toplar gibi ağzım sildi ve, "Aslında uzun vadede düşünürsek, belki de en iyisi budur," dedi. Sonra mutsuz bir tavırla başını sallayarak mınıldandı. "Keşke senin şu okulundan şöyle hoş bir İngiliz genci bulabilse."

"Ah, benim tatlı meleğim neden bu kadar kederlenmiş bakayım?" dedi Valentina hoş bir kahkaha atarak.

Onlara doğru gelerek bir kolunu kocasının beline dolamıştı. Theo, Alfred'in bu şefkat gösterisi karşısında son derece mutlu fakat bir o kadar da utanmış olduğunu görerek çok eğlenmişti. Arkadaşının o anda küçük bir gülümsemeye tüm aşkım sığdırarak karısına bakışı, daha sonralan bir türlü gözünün önünden gitmeyecekti.

Sonraki bir saatte neler olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Gerçi bunun sebebini biliyordu. Yaşadığı şok yüzündendi. Sanki yazılarla dolu bir kâğıdın üzerine bir bardak su dökülmüş, bütün kelimeleri dağıtarak gözyaşları gibi birbirine karıştırmıştı. Hafızasına olanlar da aynen böyle bir şeydi işte. Nasıl olmuş da Valentina'nın ardından sokağa fırlamıştı? Çok net hatırlayamıyordu. Sadece sigaralarla ilgili bir sorun olduğunu ammsiyordu o kadar.

"Kahretsin! Dumansızlıktan ölüyorum," diye haykırmıştı Valentina.

"İşte al. Bir tane benimkinden dene," diyerek kendi sigara paketini uzatmıştı Theo.

Valentina da, "Ah, Tanrım, hayır. Onlar çok ölümcül kokuyorlar," diyerek reddetmişti.

Bunun üzerine onu o ağır kokulu Rus sigaralarını satan markete götürmeyi teklif etmiş, genç kadın da çok memnun olmuştu. Sonra kızının yanına gidip saçlarını okşayarak kulağına yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldamıştı. *Belli ki neden dışarı çıktığını açıklıyor,* diye düşünmüştü Theo. Lydia da durumu onaylarcasına başını sallamış, ama yine de suratım asmıştı. Annesinin gidişinden hiç mutlu olmamıştı genç kız. Ama Theo, araba yoluna çıktıkları sırada genç kadının kapışım açtığını çok iyi hatırlıyordu. Ve tabii ki o öpücüğü. Valentina, yumuşacık dudaklarını yanağına dokundurduğunda, onun o muhteşem kokusunu içine çekmiş ve elinin hafif dokunuşunu göğsünün üzerinde hissetmişti. O kadar mutlu ve hayat doluydu ki, neşesi bulaşıcıymış gibi içinden taşarak dört bir yana yayılıyordu. Kızı, hem Po Chu'dan hem Chang An Lo'dan kurtulmuştu. Üstelik Alfred'i de kendisine sınısıklam âşık ederek avucunun içine almıştı. Hayattan daha ne isteyebilirdi ki?

Theo sürücü koltuğuna oturduğunda, art arda onu şaşırtan iki şey fark etti. İlk gördüğü Lydia'ydı. Genç kız evin kapısının önünde dikiliyordu. Onun neden arkasından bakmak için dışarı çıktığını anlayamadı. İkinci olarak da yelkenlide kedisini kucağına atan ve iki haftadır kapısının önünde dolanan Çinli kadın gördü ve, *Tanrım, bu kadının ne işi var burada?* diye düşündü. Aptal kadın, bodur bedenini aniden arabanın önüne atmıştı. Kornaya basmasıyla kadının ablak suratı ve kısık gözleri nefret dolu bir ifadeye büründü ve ön cama tükürdü.

"Ah, bu çılğın şehir deli yaratıklarla dolu," diye yakındı Valentina, hiç de korkmuş görünmüyordu. O gün hiçbir şey onun keyfini kaçıramazdı.

Theo, "Sen burada bekle de ben şu kadını başımızdan savayım," diyerek arabadan indi. İşte o andan itibaren her şey ters gitmeye başladı.

Kadın kolunu geriye doğru savurup arabanın altına bir şey fırlattı. Theo onun arkasından koşmaya başladı, fakat kadın şaşıl-

cak kadar hızlı bir şekilde koşarak çoktan anayola ulaşmıştı. Bunun üzerine Theo, sıkı bir atakla koşmaya devam etti. Ve çıkış kapısına ulaştığı anda, dünya tam ortadan ikiye ayrıldı. Bu duyduğu şeyi tanımlayacak daha iyi bir ifade düşünemiyordu, çünkü kulaklarını sağır eden feci gürültü, şeytan kükremesinden farksızdı. Yolun karşı tarafına savruldu ve yere inerken bileğinin kırıldığını hissetti. Kulakları da patlamış gibiydi. Hiçbir şey duymıyordu.

Asfaltın üzerinde sürünerek dönüp arkasına baktı. Morris Covvley gitmişti. Onun yerinde büyükçe bir çukur ve şekli bozulmuş birkaç metal parçası duruyordu. Arkada duran Alfred'in Armstrong Siddeley'iye bir canavarın dişleri arasında kalmış gibi tamamen çökmüş görünüyordu. Kırılan camlar jilet kadar keskin yağmur damlaları şeklinde gökyüzünden yere indi. Yanıp kavrulan bahçenin on metre ilerisinde Valentina'nın bedeninden kalan parçalar duruyordu. Genç kadının güzel teni, çiğ ete dönmüştü. Lydia, parçaların hemen yanına diz çökmüştü ve annesinin harap olmuş yüzünü elleri arşıma almış vaziyette, Theo'nun duymadığı cıgıllıklarla avaz avaz bağıırıyordu.

Hemen sonra Theo yaşadığı şokun etkisiyle zihnindeki tüm görüntülerin birbirine girdiğini hissetti ve zifiri karanlık, buz gibi bir kuyunun içine doğru yuvarlandı.

Cenaze, zorunlu olarak katılması gereken bir olaydı. Neredeyse gitmekten vazgeçecekti, ama gerçeklerle yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu. Aslında yaralarını bahane edip onu mazur görmelerini isteyebilirdi. Önemli bir yarası yoktu, ancak görünüşü oldukça ikna ediciydi. Yüzünde kesikler ve morluklar vardı ve bir bileği alçıya alınmıştı. Ayrıca kulağı bir parça sıynldığı için sargılıydı. Her şeye rağmen sonunda gidip cenazeye katıldı. Aslında cenazesi yapılması gereken kişi kendisiydi ve Theo da bu gerçekle yaşamayı öğrenmek zorundaydı. Doğrusu Alfred ve Lydia'mn kendisini neden tekme tokat dışarı atmadığını anlayamıyordu, ama yapmıyorlardı işte. İkisi de baştan aşağı siyah giyinmişlerdi ve yüzleri, biraz sonra Valentina'yı içine alacak toprak kadar griydi. Theo, arka sıralardan birinde yerini aldı. Li Mei de saçlarına ilıştirdiğı bembeyaz yas çiçeğıyle hemen onun yamna oturup meraklı gözlerle etrafını incelemeye koyuldu.

"Sevgili dostlar, haydi şimdi hep birlikte Valentina'mn hepimize neşe ve mutluluk veren yaşamı için şükranlanmızı sunalım." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kürsüde konuşan kişi, İbrahim Peygamber kadar beyaz saçlarıyla Valentina ve Alfred'in düşününe de katılmış olan yaşlı misyonerdi. "O, sevgili Tanrı'mızın bu dünyaya gönderdiği pırıl pıl parlayan ışıklardan biriydi. Ve Tanrı ona biz diğer kullarına haz vermesi için müzik yeteneğı bahşetmişti," diye devam etti adam.

Theo'nun midesi bu tarz konuşmaları kaldıramıyordu. Zaten kiliselerden hayatı boyunca nefret etmişti. İnsanı değersiz bir günahkâr gibi hissettirmek için dizayn edilmiş ve olağanüstü hünnerli

bir şekilde gözdağıyla örölmüş bu şaheser mimariden hiç hoşlanmıyordu. Valentina gerçekten de bu muhteşem Tann'nın parlak ışıklarından biriye, neden onu bu kadar zalim bir şekilde söndürmüştü? Peki, Tann'nın en sadık hizmetkârlarından biri olan Alfred, neden bu korkunç acıya mahkûm edilmişti? Bütün bunlar, zihninde yer eden sevgi dolu Tanrı anlayışına ters düşüyordu. Hayır, hayır, Çinliler bu konuyu kesinlikle daha iyi biliyordu. Ruhlar kızdığı için kötü olaylar oluyordu. Bu görüş, çok daha mantıklıydı. Ruhlan dönem dönem sakinleştirmek gerekiyordu. İşte bu yüzden kendisi de Chang'in tavsiyesine uyarak evinin içinde babasının, annesinin ve erkek kardeşinin ruhlan için özel bir mabet yaptırmaya karar vermişti. Böylece onlann arkasına sığınarak, Valentina'ya yaptıkları kötülüğü Li Mei'e de yapmalanna fırsat vermemiş olacaktı. Ne de olsa burası Çin'di ve burada farklı kurallar işliyordu.

Bombalı saldırgan kadın da tabii ki tüm bunlan biliyordu. Kocasının idamından ve kızının Feng Tu Hong'un yatağında intihar etmesinden Theo'yu sorumlu tutmuş ve nihayetinde ikinci bir bombayla da acıdan yorgun düşen bedenini havaya uçurarak kendi sonunu hazırlamıştı. Fakat kadının ölmüş olması, tehlikenin bittiği anlamına gelmezdi. Bu yüzden Theo, her ihtimale karşı, Li Mei'e bundan sonra kediye kibar davranması için söz verdirmişti. Ne de olsa, ruhların ne yapacağı belli olmazdı.

Törene katılan topluluk ayağa kalkıp hep birlikte *Omvard Christian Soldiers* şarkısını söylemeye başlayınca, Theo oturduğu yerden kalkmadı. Sadece gözlerini kapayıp sıkıca Li Mei'in elini tuttu.

Başsağlığı kabul töreni daha da felaketti. Fakat Theo, Polly'nin tüm seramoni boyunca arkadaşının yanından hiç ayrılmayıp devamlı olarak onunla ilgilendiğini ve başsağlığı dilemek için gelenleri alelacele savuşturduğunu görünce çok memnun oldu. Alfred'se metin olmaya çalışarak oldukça iyi dayanıyordu. Onlan bu halde görmek insanın yüreğini parçalıyordu.

* İleri Hristiyan Askerleri, (yay. n.)

"Alfred, herhangi bir yardımım olabilirse, lütfen..." diye söze girecek oldu Theo.

"Teşekkür ederim, Theo. Ama şu anda yapabileceğin bir şey yok."

"Bir akşam beraber yemeğe çıkalım mı?"

"Çok nazıksın. Ama böyle bir şey için henüz çok erken. Belki daha sonra."

"Tabii. Sen nasıl istersen."

"Theo."

"Efendim, dostum?"

"Tayin başvurusunda bulunmayı düşünüyorum. Burada daha fazla kalamam. Şu saatten sonra mümkün değil."

"Anlıyorum, dostum. Nereye gideceksin?"

"Yuvama döneceğim."

"İngiltere'ye mi?"

"Doğru tahmin ettin. Ben bu medeniyetsiz ve günahkâr yerlerde yaşamaya uygun biri değilim."

"Seni özleyeceğim. Tabii satranç partilerimizi de."

"O halde sık sık İngiltere'ye gelip beni ziyaret etmelisin."

"Peki, kız ne olacak? Lydia'yı ne yapacaksın?"

"Onu da yanımda İngiltere'ye götüreceğim ve iyi bir eğitim almasını sağlayacağım. Zaten Valentina'nın istediği de buydu."

"Fakat omuzlarına gerçekten büyük bir sorumluluk yüklemiş olacaksın, dostum. Unutma ki, Lydia İngiltere hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ayrıca bu kızın... anlarsın ya işte, pek de uysal bir yapısı olduğu söylenemez. Yani demek istediğim, oraya uyum sağlaması çok zor olacaktır."

Bunun üzerine Alfred gözlüğünü çıkardı ve dikkatle camlarını parlatırken, "O artık benim kızım," dedi.

Theo, o anda kızın da aynı fikirde olup olmadığını merak etti.

"Çok üzgünüm, Alfred," diye konuşmaya devam etti Theo.

Bu sefer sesi oldukça tedirgin çıkıyordu. "Aslında o el bombası Valentina'yı değil, beni hedef almıştı. Bu konuda kendini ne kadar kötü hissettiğimi anlatamam, dostum."

Alfred'in ağzı yana doğru eğilmişti. "Hayır, bu senin suçun değil, Theo. Lütfen kendini suçlama. Bu olayın tek sorumlusu bu lanet olası ülke."

Fakat Theo kesinlikle kendini suçluyordu. Zaten aksini düşünmek elinden gelmiyordu. Bacaklarındaki ağrıyı azdıracağım bildiği halde, sokaklarda takır tukur yol alan binek arabalarından birine atlamaktansa yürümeyi tercih etti, çünkü ruhunu kemiren suçluluk şeytanım içinden atabilmesi için uzun uzun yürümeye ihtiyacı vardı.

Hiç şüphesiz, zaman durmadan akıp gidecek ve yıllar geçtikçe kalbinde bu duyguya da bir yer bulup onunla yaşamayı öğrenecekti. Hatta daha net düşünebildiği ilk dakikalarda bile Alfred'e hak vermeye başlamıştı. Her şeyin sorumlusu bu ülkeydi. Çin, binlerce yıllık vahşetle dolu bir tarihe sahipti ve şimdilerde de eşsiz güzelliği güç savaşı uğruna ayaklar altına alınarak harap ediliyordu. Üstelik bu yaptıkları şeyin adına adalet diyorlardı. Sözde eşitlik ve temel ücret için savaşıyorlardı, ama aslında bu yapıları yüzyıllardır Çin halkının boynuna geçirilen boyunduruğu kaldırmıyor, sadece adım değiştiriyordu. Oysa bu insanlar kesinlikle daha iyisini hak ediyorlardı. Hatta ona göre bombacı kadın bile daha iyisini hak ediyordu. Ne çeşit bir adalet sistemi, insanın kızım bir adamın yatağına atması ya da çocuklarını köle olarak vermesi karşılığında özgür kalacağım söyleyebilirdi ki?

"VVillbee, eğer dikkat etmezsen öbür kolunu da alçıya aldırıcaksın."

Theo, bir yığın araç hızla önünden geçerken, yoldan geriye doğru sıçradı. Otomobiller, bisikletler, binek arabaları hatta tekerlekli el arabalarından oluşan gürültülü bir trafik, sonsuz bir nehir gibi önünden akıp geçiyordu. Tekerlekli kızağa binen bir çocuk bile ona korna çalmıştı.

"İyi günler, Feng Tu Hong," dedi Theo, siyah Rolls-Royce'un arka camı açık bir halde kaldırım kenarında durduğunu görünce. Fakat arabanın içinde gördüğü adam, sadece birkaç gün önce etrafına güç ve enerji dalgaları yayan adam değildi. Theo, Feng Tu Hong'un yüzüne baktığı anda oğlunu kaybetmiş bir babanın şaşkın gözlerini görmüştü. Başına da beyaz bir saç bandı takmıştı.

"Ben de seni arıyordum, VVillbee. Bir dakikanı bana ayırarak şahsımı onurlandırır mısın, lütfen? Hem benim değersiz arabamla yapacağın kısa bir yolculuk yaralarımın acısını hafifletecektir," dedi Feng.

"Teşekkür ederim, Feng. Teklifini memnuniyetle kabul ediyorum."

İlk başta hiç konuşmadan, sessizce yol aldılar. İkisi de aralarında köprü oluşturacak kelimeleri bulamayacak kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Caddeler, pınl pınl kış güneşi altında işlerine koşturan insanlarla doluydu, fakat araba geçtiği her yerde bütün dikkatleri üzerine çekiyor, çok sayıda Çinli adam, başlarını eğip arabanın içine bakıyordu, ancak Feng hiçbir şeyin farkında değildi.

"Feng, kaybindan ötürü çektiğin acıyı paylaştığımı söylemek isterim. Olanları önleyemediğim için üzgünüm, ama bilmelisin ki oraya vardığımda çiftlik çoktan boşaltılmıştı."

"Öyleymiş. Öğrendim."

"Kızınız da aynı şekilde babasının acısını paylaşıyor."

"Saygılı ve sorumluluklarım bilen bir kız şimdi yanımda olurdu."

"Saygılı ve işini bilen bir baba da kızım öyle zalimce tehdit etmezdi."

Feng, inatla Theo'ya bakmıyordu, ama o sırada kendi karanlık dünyasını gözden geçirdiği anlaşılıyordu. Duygularını kontrol edebilmek için derin derin nefes alınca, zaten geniş olan göğsü iyice irileşmişti. Theo, bu adamın kendisinden bir şey istediğini anlamıştı. Zaten neyin peşinde olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Feng Tu Hong, anlaşmazlıklarla dolu bir geçmişimiz var ve

her ikimizin de çok sevdiği kızınızın hatırı için bile bu fikir ayrılıklarımızı bir kenara bırakamamamız beni gerçekten üzüyor. Yüreğinin son oğlunu da kaybetmenin acısıyla dolup taşıdığı böyle bir anda..." Son kelimelerini söylemeden önce biraz zorlanmıştı. "... Seni evimize davet etmek isterim."

Cümlesini bitirir bitirmez iri adamın hızlıca soluduğunu duydu.

"Tabii bizim ikramlarımız senin cömert sofralanna kıyasla çok yavan kalır, ama inan, kızın sana çay ikram etmekten onur duyacaktır. En azından bu acılı günlerde sesler yükselmemeli, Feng."

Feng yavaşça döndü. Bir boğamnkine benzeyen boynunu, savunmaya geçercesine kamburlaştırmıştı. "Teşekkür ederim, VVillbee," dedi. "Kızımı bir kez daha görmek yüreğimi serinletecektir. O, hayatta kalan tek çocuğum ve ona daha fazla acı çektirmek niyetinde değilim."

"Öyleyse lütfen misafirimiz olun."

Feng, öne doğru eğilip cam bölmeyi kenara çekti ve şoförüne yeni talimatlarını verdi. Camı tekrar kapayınca, deri koltuğun üzerinde huzursuzca kıpırdanarak kendini söyleyeceklerine hazırlarcasına boğazım temizledi.

Bu arada Theo tetikte bekliyordu.

"Tiyo VVillbee, biliyorsun, hayatta kalan son oğlum da öldü."

Theo, yorum yapmamayı tercih ederek sessizce başım salladı.

"Benim bir erkek toruna ihtiyacım var."

Theo gülümsedi. Demek istediği şey buydu. Yaşlı şeytan resmen yalvanyordu. Bütün dengeler değişmişti ve güç artık Li Mei'in elindeydi.

Araba VVilloughby Akademisi'nin bahçesinde durunca, "Lütfen buyurun," dedi Theo nazıkçe. "Birlikte çay içip konuşuruz."

Ve bu sadece bir başlangıçtı.

"Lydia!"

Çağrıldığını duyduğunda, odasındaydı. Dışarıdaki karanlığı ve yağmuru seyrediyordu. Saatlerdir yaşadığı yalnızlıkla örülmüş duygusal boşluğun içinde, aklı geçmiş günlere doğru kayıp gitmişti. O sırada oldukça gerilere giderek, annesinin tavan arasındaki odalarında bir elinde arpa ekmeği dediği küçük kare biçiminde bir somun, diğer elinde bir kalıp parıl parıl parıldayan san tereyağıyla dans ettiği güne dönmüştü. Lydia, kendisi için yeni bir şey olan ve bildiği somunlara zerrece benzemeyen bu ekmeğin tuhaf kokusunu alıp yumuşak ve nemli dokusunu hissedince çok heyecanlanmış, Valentina büyük yağ dilimlerini ekmeğin üzerine sürerken, bir sandalyenin üzerine çıkıp onu izlemeye başlamıştı. Daha sonra annesi, tıpkı bir yavru kuşu besler gibi ekmeği küçük küçük bölüp lezzetli parçacıkları tek tek kızının ağzına verdi. O anda annesinin o güzel yiyecekten ne kadar az yediğini ve bıçağın üzerinde kalan son yağ kırıntılarını yalayıp zevkle gözlerini kapadığını hatırlayınca içinin burkulduğunu hissetti.

"Lydia! Çabuk koş. Buraya gel."

Lydia'nın tehlikeyi sezme içgüdüğü artık iyice keskinleşmişti. Silah olarak kullanmak üzere hemen bir saç fırçası kapıp koridora fırladı ve hızla Alfred'in odasına daldı, olduğu yerde donup kaldı. Dayanılmaz bir şokla geçen bir an boyunca, içinde tekrar umut tohumları yeşermeye başlamıştı. Odanın içi insanlarla doluydu ve çok garipti belki, ama hepsi annesiydi. Alfred bir elinde iki adet zarfla kaskatı kesilmiş vaziyette yatağın kenarında oturuyordu. Diğer eliyle de, gerçekliğe tutunup ondan uzaklaşmaya korkar gibi bir tutam örtüyü sıkıca kavramıştı.

"Lydia, şunlara bak." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Mektup bunlar."

Lydia gözlerini hâlâ yerden alamıyordu. Annesinin giysileri birbirine uygun takımlar halinde her tarafa yayılmıştı.

Öyle ki lacivert elbisenin yanında lacivert ayakkabılar duruyordu. Krem rengi ipek takım, devetüyü rengi bluzla iç içe konarak taba rengi sandaletlerle kombine edilmişti. Ayrıca çoraplar, şapkalar, eldivenler, hatta mücevherler bile sanki o giymiymiş gibi yerli yerince düzenlenmişti. Fakat giysilerin içi boştu. Sanki annesi hem oradaydı, hem değildi. Oluşturulan her takımda, Valentina'nın yüzünün olması gereken yere bir eşarp konmuştu.

Bu kadarı da fazlaydı artık. Genç kız bu şok edici manzara karşısında boğulacak gibi oldu.

"Lydia," dedi Alfred tekrar, heyecan dolu bir sesle. "Valentina, bu mektupları bize yazmış."

Genç adam o sırada gözlük takmıyordu. Bu yüzden yüzü çıplak ve savunmasızmış gibi görünüyordu. Yatağın yanındaki saat gece yarısı dördü yirmi geçeyi gösteriyor olmasına rağmen, üzerinde hâlâ bir önceki gün giydiği buruşuk takım vardı. Ayrıca çenesi her zamankinden daha koyu renk görünüyordu ve acilen tıraş olmaya ihtiyacı vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lydia.

"Bunları şuradaki çekmecedeki iç çamaşırlarının altında buldum. İkimize de birer mektup yazmış," diye açıkladı Alfred. Sonra örtüleri bırakıp mektupları iki eliyle yanaklarına bastırdı.

Lydia, onun önünde halının üzerine çömelerek parmaklarını hafifçe dizlerine koydu ve zavallı adamın tüm vücudunun titremelerle sarsıldığını hissetti. Sonra başını kaldırıp yüzüne bakarak, "Alfred, Alfred," diye seslendi tatlı bir sesle. Gözyaşları genç adamın yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu, ama kendisi bunun farkında bile değildi. "Onu geri getiremeyiz," dedi Lydia acı dolu bir sesle.

"Biliyorum," diye haykırdı Alfred. "Ama Tanrı kendi oğlunu geri alabildiğine göre, ben neden karıma tekrar kavuşamıyorum?"

Sevgili Dochenka,

Eğer sen şu anda bu mektubu okuyorsan, bir annenin çocuğuna yapabileceği en kötü şeyi yapmış, başımı alıp giderek seni terk etmişim demektir.

Zaten ben bu annelik meselesinde hiçbir zaman başarılı olamadım, değil mi, tatlım? Bugün benim düşün günüm. Sana bu mektubu yazıyorum, çünkü içime yakında çok kötü şeyler olacağına dair korkunç bir his doğdu. Kefen gibi soğuk bir şey sanki boğazımı sıkıyor. Şimdi bunları sana söyleyecek olsam, eminim kahkahalarla gülüp o parlak saçlarını savurarak, "Votka yüzündendir," derdin. Bilemiyorum, tatlım. Belki gerçekten de üst üste içtiğim votkalar yüzünden zıvalıyorumdur. Ama ya doğru hissediyorsam?

Öyleyse, sana söylemem gereken şeyler var. Üstelik bunlar gerçekten çok önemli. Chyort! Beni bilirsin, tatlım. Öyle her şeyi anlatmam. Çok iyi sır tutartm. Birçok şeyi değerli mücevherler gibi içimde saklayıp sıkı sıkı tutarım. Bu yüzden sana her şeyi bir çırpıda anlatacağım.

Öncelikle, seni çok seviyorum, benim altın kızım. Hatta kendi hayatımdan bile daha çok seviyorum seni. Bu yüzden bu dünyadaki bedenim çoktan soğuduysa, sakın üzülme. Ben mutlu olacağım. Çünkü sen hayat-tasın ve önemli olan da bu. Zaten bu hayatı adam gibi yaşamak konusunda hiçbir zaman başarılı olamadım. Şeytan'la iyi geçineceğimizi umuyorum. Ve Tanrı aşkına, lütfen ağlama. Biliyorsun ağlamak güzel gözlerini berbat edecektir.

Şimdi en zor bölüme geliyorum. Sana bu sırrı söylemeye nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu yüzden sanırım pat diye söylemem en iyisi.

Baban, Jens Friis yaşıyor ve hâlâ bıraktığımız yerde olduğu söyleniyor.

O, Rusya'da, Tanrı'nın bile unuttuğu bir cehennem çukurunda, Stalin'e ait iğrenç çalışma kamplarından birinde. On yıldır oradaymış. Düşünebiliyor musun? Nereden bilebilirdim ki? Liev Popkov geldi ve senin eve gelip bizi konuşurken gördüğün o gün bana her şeyi anlattı. Üs-

Rus Cariyi

telik o sefil tavan arasında beni Alfred'le birlikteyken gördü. O gün aynı zamanda Alfred'in evlilik teklifine evet dediğim gündü. Şaka gibi, değil mi? Ha ha ha! İnan, o anda ölmek istedim, Lydia. Oracıkta acıdan ölmek istedim. Fakat şunu da düşünmek zorundaydım: Babanın sana ne yararı olabilirdi ki? Sibiry'a'nın soğuktan buz tutmuş bozkırlarında, bir yerlere sıkışıp kalmıştı ve muhtemelen yakın bir zamanda ölecekti. O zalim ölüm kamplarında hiç kimse çok uzun süre hayatta kalamazdı.

Böylece ben de sam yeni bir baba ayarlamaya karar verdim. Kötü mü etmişim? İkimize de çok iyi bakıp gözetebilecek bir adamla evlendim. Beni hiç unutma olur mu? Yoruldum, Lydia. ... İçi boş ve zayıfhissetmekten yoruldum. Senin çok daha güzel şeyler yaşamayı istiyorum.

İşte böyle. Babanla ilgili gerçeği anlattım sana. Daha önce söylemediğim için bana kızma olur mu?

Şimdi de, sana asla anlatmayı düşünmediğim bir sırrımızı açıklayacağım. İnan, kelimeler boğazıma düğümleniyor. Şu anda bile, bu sırrımı da kendimle beraber mezara götürsem mi, diye düşünüyorum. Öyle mi yap-sam acaba?

Tamam, tamam. Kulaklarıma doluşan solucanlara rağmen, çığlık çığlığa bağırdığını duyabiliyorum. Gerçekleri istiyorsun. Pekâlâ. Sana gerçekleri anlatacağım, benim küçük sokak kedim ama inan bana, bunlar sana hiç iyi gelmeyecek.

Sana daha önce de anlattığım gibi, babanı ilk gördüğümde görkemli bir Viking savaşçısına benziyordu. O kadar ateşli bir adamdı ki, odanın öbür ucunda Çar Nikola için piyano çalarken bile onun kalp atışlarını duyabiliyordum. Benden on yaş büyüktü, ama hemen oracıkta, bir gün bu İskandinav Tanrısı'yla evleneceğime dair kendi kendime yemin ettim. Bu hedefe ulaşmam üç yılını aldı, ancak sonunda başardım. Ama hayatta hiçbir şey çok kolay elde edilmiyor. Ben ona sırlısıkam âşık olduğum zaman, bana ikinci kere bakmasını sağlayamayacak kadar gençtim ve baban o sıralarda daha çok Tsarskoe Selo'da (Çar'ıtı köyünde) yer alan Alexander Sarayı'ndaki asillerle haşır neşir oluyordu. Ve işte en can alıcı noktaya şimdi geliyorum. Onun bir ilişkisi vardı. Ah, evet, benim Viking Tanrım

da sonuçta bir insandı. Üstelik kiminle ilişkisi vardı, biliyor musun? Rus fahişe Kontes Natalia Serova'yla ve kadın, Jens'in çocuğunu taşıyordu.

Evet, tatlım. Alexei Serov, senin üvey kardeşin.

Artık mutlusundur herhalde. Hayatımızın sırrını da öğrenmiş oldun.

Şu anda bile bu konu beni ağlatabiliyor ve gözyaşlarım, onun kirli ismine bulamıyor. Gerçi anlatacaklarım daha bitmedi. Kontes, Kızıl Fırtına hepimizi yerle bir etmeden önce olabilecekleri hissedip sağduyusuna güvenerek çocuğunu, parasını ve tüm mücevherlerini de yanına alıp Rusya'dan ayrıldı. Böylece boynuzladığı kocası Kont Serov'u da bir Bolşevik kılıcı altında ölüme mahkûm ederek terk etmiş oldu.

Şimdi her şeyi anlamışsındır herhâlde. İşte bu yüzden o yeşil gözlü piçi evimde görmek istemiyordum. Gözlerini babasından almış.

İşte böyle, dochenka. Her şeyi açık açık anlattım sana. Sırlarımı ne yapacağın sana kalmış, ama bana sorarsan, yalvarırım hepsini unut gitsin, canım. Rusya'yı ve Rusları unut ve benim sevgili Alfred'imın görgülü küçük İngiliz hanımefendisi ol. Bence senin için en iyisi bu olacaktır. Ve elveda, benim canım kızım. Lütfen senin için dilediğim şeyleri hiçbir zaman aklından çıkarma: İngiltere'de kaliteli, bir eğitim al, kendine yüksek bir kariyer edin ve asla hiçbir erkeğin seni kullanmasına izin verme.

Ve en önemlisi beni hiç unutma. Olur mu?

Pufffl Bütün bu saçmalıkların canı cehenneme. Henüz ölmeye hiç niyetim yok. Bu yüzden büyük ihtimalle bu mektup da, Fransız ipeğinden yapılmış en güzel iç çamaşıma sarılmış bir halde eskiyip sararacak ve sen bu sırları asla bilemeyeceksin.

Şu anda seni öpmek isterdim, tatlım.

Kucak dolusu sevgilerimle,

Annen.

Anne, anne, anne.

Lydia olağanüstü bir duygu selinin ortasında kalmıştı. Kendini odasına kapadı. Vücudu öylesine şiddetli bir şekilde zangırdıyordu ki, elindeki kâğıt bile titriyordu, fakat bir yandan da için için sevinmekten kendini alamıyordu.

Babam yaşıyor. Evet babam hâlâ yaşıyor. Üstelik bir erkek kardeşim var. Hem de burada, Junchozv'da. Alexei. Ah, anne. Beni hâlâ nasıl da kızdırabiliyorsun? Neden bunu bana daha önce söylemedin? Bütün bu sırları sen yaşarken paylaşsak ne olurdu sanki?

Gerçi bu sorunun cevabını tahmin edebiliyordu. Annesinin bu sırları kendisine saklamasının sebebi, çocuğu söz konusu olduğunda aşırıya kaçan koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu.

Anne biliyorum, benim inatçı ve dik kafalı olduğumu ve senin sözünü dinlemeyeceğimi düşünüyordun. Ama inan, dinlerdim, anne. Bana güvenmen gerekirdi. Biz birlikte...

Annesinin bir şekilde onu duyacağını biliyordu. Sonra gözlerinin önünde babasının hayali belirdi. Sanki zihninin içinde aniden şekillenivermişti. Artık uzun boylu değildi. Hatta kamburu çıkmıştı. Ayrıca çok zayıf görünüyordu ve saçları bembeyazdı. Zincirli ayaklarındaki yaralar iltihaplanmıştı. Lydia, daha önceleri babasını düşündüğünde, onu hep omuzları üzerinde panldayan Viking ısıltıları içinde hayal ederdi. Maalesef o ısıltılar da gitmişti. Üstü başı kir içindeydi ve soğuktan tir tir titriyordu. Genç kız, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve görüntü geldiği gibi bir anda kaybolup gitti. Fakat göz kapaklarını indirmeden hemen önce, Jens Friis doğrudan kendisine bakıp gülümsemişti. Çocukluğundan aşına olduğu ve hep hatırladığı gülümsemesiydi bu. Demek ki hâlâ içinde babasından bir parça taşıyordu. Onu tamamen kaybetmediği gibi, unutmamıştı da.

"Baba!" diye haykırdı, bu sefer de sesini ona duyurmayı umut ederek.

Sabahleyin saat yedide salonda oldukça geniş bir alana, annesi için özel bir anma köşesi hazırlamıştı. Genç kız hazırlıklarını yaparken, Alfred de huşu içinde oturup onu izlemişti. İlk önce ceviz büfenin üzerindeki her şeyi kaldırıp üzerine annesinin vişneçürüğü ve amber renkli eşarplarını serdi ve büfenin her iki ucuna yemek odasından aldığı uzun mumlan yerleştirdi. Tam ortaya, bu yeri onurlandırması için Valentina'ya ait bir fotoğraf koydu. Annesi, güneşten korunmak için elinde yağlı kâğıttan bir güneş şemsiyesi tutarak, başını yana eğmiş bir şekilde gülüyordu. Mutlu balayı günlerinde şipşak çekilmiş bir fotoğraftı bu ve Valentina, tanrıları bile *büyüleyebilecek* kadar güzel görünüyordu.

Ardından sıra eşyalarına geldi ve Lydia, annesinin diğer tarafta nelere ihtiyacı olacağını düşünerek bir sürü eşyasını resmin etrafına serpiştirdi. Bunlann arasında neler yoktu ki? Saç fırçası, ayna, ruj, fondöten, oje, hatta Alfred'in cüzdanından aldığı paraları içine tıktığı yılan derisinden çantası. Ayrıca mücevher kutusunu da kesinlikle unutmamalıydı. Sonra Valentina'nın rahatça uzanabileceği sağ köşeye, ağzına kadar Rus votkasıyla dolu kocaman bir bardak koydu.

Birkaç adım gerileyip eserine baktı. Yok, çok daha fazla eşyaya ihtiyacı vardı.

Böylece sağ tarafa bir yığın nota kâğıdı, sol tarafa da Chopin'in George Sand'le ilişkisini anlatan bir kitap ve sıkılırsa vakit geçirir diye düşünerek bir deste iskambil kâğıdı yerleştirdi. Bir kâse meyveyi ve bir tabak acı badem kurabiyesini de ihmal etmedi.

Daha başka ne gerekiyordu acaba?

Mutfaktan pirinçle kaplanmış bir servis tabağı getirip büfenin kenarına bıraktı. Sonra boş bir kâğıda, bir piyano, bir pasaport, bir araba, bir sürü giysi ve çiçek resimleri çizip tabağın içine koydu ve ardından bir kibrit yakıp kâğıdın üzerine attı. Etrafa berbat bir koku yayılmıştı. Kâğıt, tamamen yanıp bütün dumanlar dağıldığında, Lydia bu özel anma köşesinin her tarafına annesinin parfümünü boca

Rus Cariye

etti. Parfüm şişesinin yanındaki küçük lastik püskürtme pompasını şişe tamamen boşalana kadar defalarca sıkırmıştı.

Neden sonra Alfred, karısını rahatsız etmekten korkarcasına, sessiz ve nazik bir biçimde anma törenini izlediği yerden doğrularak büfenin yamna gitti ve alyansını çıkarıp Valentina'nın gülen yüzünü fotoğrafının yanına bıraktı.

"Vay, vay, vay. Şu kendi dilini konuşmayı bilmeyen küçük Rus *dye-vochkası*, Lydia değil misin sen?"

"Kontes Serova, *vashye visochyestvo, mozhno mnye pogovoryit Alexeyem?* Alexei'le konuşmak istiyorum."

"Ah, demek sonunda kendi dilini öğrenmeye başladın. Güzel. Ama soruna cevabım, hayır. Seni içeri alamam, çünkü şu an ziyaretçiler için çok erken bir saat."

"Ama söyleyeceklerim çok önemli."

"O halde daha sonra gel."

"Onu hemen şimdi görmem gerekiyor."

"Saygısızlık yapma, kızım. Daha kahvaltı bile etmedik."

"Beni dinleyin. Babam hâlâ yaşıyor."

"Hemen git buradan. *Yidil* Git, diyorum."

"*Nyet.*"

"Hayır. Cevabım hâlâ hayır. Anlıyor musun? Tanrı aşkına, Lydia, bunu anlamak için daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Alexei, kız kardeşin olarak senden bir kez daha rica ediyorum."

"Ama bu hiç adil değil?"

"Hayat ne zamandan beridir adil ki?"

Victoria Park'ın içinde yürüyor, bir yandan da önceki gece

Sibirya'nın çorak topraklarını aşıp uğuldayarak gelen ve ağaçları bile çatır çatır inleterek hırpalayan sert rüzgâra karşı başlarını eğip korunmaya çalışıyorlardı. Henüz kar yağmıyordu, fakat Lydia tenini ısırın soğuğu hissederek çok yakında kann da başlayacağını tahmin ediyordu. Koca parkta onlardan başka kimse yoktu.

"Bu kadan da fazla."

"Hayır, Alexei. İnan bana, değil. Biliyorum hâlâ şoktasın, ama en azından onun için ne kadar acı verici olsa da gerçekleri itiraf ettiği için annene saygı duymalısın."

"Acı verici mi?"

"Tamam, pekâlâ, acıyı unut. Onun için gerçeği itiraf etmek, dikenli teli ısırmak gibiydi, diyelim. Ama yine de yürekli bir kadınmış ki her şeyi anlatmaktan çekinmedi."

"Ben Danimarkalı bir piçim. *Nyezakonniy sin.*" Alexei uzun adımlarını hızlandırarak bir patikaya doğru dönüp yolunu değiştirdi ve "Çimenlere Basmayınız," tabelasını görmezden gelerek yakınlardaki bir çeşmeye doğru yürümeye başladı.

Lydia üzerine gitmemeye karar verdi. Genç adamın gururu kırılmıştı ve Lydia, bunun bir erkek için ne anlama geldiğini Chang sayesinde gayet iyi öğrenmişti. Onunla birlikte hiç konuşmadan çakıl taşlarıyla dolu patikada yürümeye devam etti. Dolambaçlı yolun sonunda parlak renkli sazanlarla dolu süs havuzuna ve ejderha biçimindeki çeşmeye ulaştılar.

Havuzun suyu bugün çok durgun görünüyordu. Kenarları şimdiden parmak parmak buz tutmaya başlamıştı. Alexei alçak sete tutunmuş, suyun altında hayalet gibi oradan oraya hızla yer değiştiren, altın ve gümüş renkli silüetleri seyrediyordu.

"Sen Danimarkalı bir piç değil, Jens Friis'in oğlusun," dedi Lydia usulca.

"Peki, söyle bana, Lydia, babamız tam olarak nasıl bir adamdı?" diye sordu Alfred. Öte yandan hâlâ balıkları seyrediyordu.

"O bir mühendisti. Hem de en parlak olanlarından biriydi. Sürekli olarak yeni plan ve projeler üreten yaratıcı bir adam olduğundan, Çar Nicholas ve Çariçe onu çok takdir ederlerdi. Öyle ki, St. Petersburg'un sulama sisteminin modernizasyonu için bile onun planlarını kullandılar," dedi Lydia. Sonra bir an için duraksayarak ekledi: "Keman da çalardı, ama bu konuda çok iyi sayılmazdı."

Bunun üzerine Alexei başını çevirip genç kıza bakarak, "Sen onu hatırlıyorsun. Öyle değil mi?" diye sordu.

Lydia, "Çok fazla değil. Beni kucağına alıp havaya fırlattığı zamanki kahkahasını ve tekrar yakaladığında beni elleriyle sıkıca tutuşunu hatırlıyorum. Beni asla düşürmeyeceğine inandığım çok güçlü ellerdi onlar," diyerek gözlerini kapadı ve o günleri daha net hatırlamaya çalıştı. "Ve tabii ki gülüşünü çok iyi hatırlıyorum. Babamın pırıl pırıl gülüşü benim dünyamdı adeta."

"Annene olanları duydum ve çok üzüldüm," dedi Alexei bir anda konuyu değiştirerek.

Lydia, bu konuya çok savunmasız bir şekilde yakalanmıştı. Bir an için yine onun üzerine kusacağını zannetti ve, "Bence babam hakkında konuşmaya devam edelim," dedi.

Alexei, onun bu isteğini anlayışla karşılayarak başını salladı. O anda genç adamın gözlerinde, Lydia'nın hafızasında çok gerilerde kalmış başka bir çift yeşil gözün hatırasını tetikleyen bir ifade belirdi. İçinde derinlerden gelen bir ses, hiç itiraz etmeden, sıkıca ona tutunmasını söylüyordu. Bir elini havuz parmaklıklarının üzerine koyarak süs havuzunun etrafında dolandı ve tekrar Alexei'in yanına geldi. Genç adam hâlâ elleri cebinde, kaskatı kesilmiş bir vaziyette duruyordu. Lydia ona yeteri kadar zaman tanıdığına karar verdi. Hatta belki de gereğinden de fazla zaman vermişti, çünkü her geçen saniye Chang An Lo'nun aleyhine işliyordu.

"Alexei," diye seslendi. Bu sefer daha kararlı davranacaktı.

Genç adam başını kendisine çevirince, onun ciddi bakışlı gözle-

rine bakarak dışardan kibirli görünen erkek kardeşinin özde nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalıştı.

Ve sonunda bir kez daha, "Bana yardım et," diye rica etti.

"Lydia, sen benden ne istediğinin farkında değilsin," dedi Alexei.

"Hayır, farkındayım."

"Sana yardım edecek olursam işimi kaybederim. Anlıyor musun? Üstelik Kuomintang, hainlere karşı hiç de kibar davranmaz."

"Sen neden bu işi yapıyorsun? Neden onlar için çalışıyorsun ki?"

"Çünkü komünistlere ve onların desteklediği her şeye karşıyım. Onlar her şeyi en alt seviyelere çekiyor, insan eliyle yapılan tüm güzellikleri ve yaratıcılığı yerle bir ederek insanların aklını felce uğrıyorlar. Şu Rusya'nın haline bak. Onlar yüzünden harap oldu. Resmen yıkılıp gitti. Bu yüzden, hayır, senin arkadaşın olsa bile o komüniste yardım etmek içimden gelmiyor. Ben bu güzel ülkeyi onların lanetinden kurtarmak için tüm gücümle Çan Kay Şek'e yardım etmeye ve güçlü bir devlet kurulması için elimden geleni yapmaya çalışıyorum ve böyle yapmaya da devam edeceğim."

"Çok yaralıyorsun, Alexei," dedi Lydia.

Genç adam omuzlanra silkti. "Sanırım bu konuda farklı düşündüğümüzü kabul edip birbirimize saygı göstermek zorundayız."

Sesi yine gayet canlı çıkmaya başlamıştı. Tonlamasında en ufak bir tereddüt bile yoktu. Anlaşılan bu adam, kendisini çok kolay toparlamasını sağlayan bir iradeye sahipti. Onu artık ikna edemeyeceğini biliyordu. Göğsünü buz gibi soğuk bir hissizlik kaplamıştı. Güçlkle nefes alabiliyordu. Zihin yoluyla Chang An Lo'ya ulaşmaya çalıştı, fakat tüm hissedebildiği onun kınlgan kalp atışlanydı ve bundan ötesi Liev Popkov'un sakalı kadar karanlıktı. O anda aniden uzandı ve kardeşini omzundan tutup kendisine çevirdi ve ellerini tuttu. Parmakları, onun kemiklerinin arasına gömülmüştü.

Rus Cariye

"Alexei Serov Friis," dedi hiddetli bir şekilde, "Ben senin kız kardeşin Lydia Ivanova Friis'im. Beni de, bu ricamı da geri çeviremezsin."

Lydia, tüm gün boyunca yorganına sarınarak barakada bekledi. Alfred, gazetede ki ofisine gitmişti ve genç kız, onun sanki hayatı sönmemiş, ayaklarının altında cehennem çukuru açılmamış gibi davranarak sorumluluklarını yerine getirmeye devam etmesine hayrandı. Fakat aynı zamanda kalbinin bir tarafı da onun bağırıp çağırmasını, acısını sergilemek üzere sokaklara çıkıp tüm dünyaya Valentina'sız bir hayatın dayanılmaz bir şey olduğunu haykırmasını istiyordu. Ama hayır, o böyle bir şey yapamazdı. Sonuçta o bir İngiliz'di ve İngiliz centilmenleri, bu tür yas gösterilerine inanmazlardı. Siyah bir takım elbise giyip siyah bir kolluk takmaları onlar için yeterliydi.

Lydia'ysa annesinin beyaz elbiselerinden birini giymeyi tercih etmişti. Oldukça geniş, dantelli bir yakası olan, üzerine göğüs kısmından aşağıya kadar oltu taşından düğmeler dizilmiş sade bir elbiseydi bu. Elbisenin kendi üzerinde kötü durduğunun farkındaydı, ama hiç umursamıyordu, çünkü bu bembeyaz giysi acısını az da olsa yatıştırıyordu.

Barakada otururken, kendini ahşap duvarların ve döşemenin üzerindeki kurumuş kan lekelerine bakmaya zorladı. İlk önce onları yıkayıp temizlemeyi düşündü, fakat hemen sonra vazgeçti. Bu, Sun Yat-sen'den son kalanları da yıkayarak evden atmak gibi bir şey olacaktı ve o bunu yapmayı hiç istemiyordu. Chang buradayken kullandıkları battaniyelerin aynılarını yere serip ortalarına oturdu ve tıpkı bir zamanlar beraberce yaptıkları gibi, başının üzerinde yükselen gökyüzünü seyre daldı. Saatler geçmesine rağmen hiçbir değişiklik olmadı. Sadece hava biraz daha kararmıştı. Tatlı bir sesle onun adım söylemeye başladı.

"Chang An Lo, Chang An Lo, Chang An Lo."

İçinden bir ses, eğer adını söylemeyi bırakırsa, sevgilisinin öleceğini söylüyordu. Böyle çılgın gibi onun adını tekrarlamasının sebebi bu kadar basitti işte.

Kollarındaki tüyler diken diken olmaya başlayınca, onun yaklaştığını hissetti. Hemen yanında duran tek mum, etrafındaki duvarlarda yassı gölgeler oluşturan titrekle alevle yanarken, başının üzerindeki gökyüzü koyu bir karanlığa bürünmüştü.

Kendi kendine barakanın çatlak duvarlarından ve kapının altından sızan şeyin dışarıda uğuldayan rüzgâr olduğunu söyleyerek rahatlamaya çalıştı. Buna gerçekten inanmak istiyordu; fakat onların, yani ruhların soluklarını duyabiliyordu.

Etrafında toplanmaya başlamışlardı.

Ve işte oradaydı. Kapıda duruyordu. Siyah saçları rüzgârdan dar-madağın olmuş, ona daha da vahşi bir hava vermişti. Omuzlarına palto yerine pis, yeşil bir battaniye atmıştı. Ve Lydia'ya bakan gözlerinde büyük bir özlem vardı.

Genç kız nefes nefese, "Chang An Lo," diye haykırarak onun kollarına atladı.

Genç adam da neşeyle gülüp bir tekmeyle kapıyı kapatarak onu battanilerin üzerine taşıdı. Kelimelere ihtiyaçları yoktu. Nasıl, ne zaman ya da ne ile başlayan sorulara da. Sadece birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Hatta vücutları aşka o kadar açtı ki, özlem artık sancıya dönüşmeye başlamıştı. Bacakları birbirine dolamırken dudakları tekrar buluştu ve her ikisi de dilini kullanarak karşısındakinin çukur ve tatlı yerlerindeki zevk noktalarını aramaya başladı.

Lydia'nın elleri Chang An Lo'nun düzgün bedenini bir kez daha keşfederken tekrar tekrar hayat buluyor, uzun baldırlarını ve geniş göğsünü okşarken olağanüstü bir zevk alıyordu. Daha sonra

genç kız, parmak uçlarını önceden aşına olduğu yanık izlerinin üzerinde gezdirirken, oldukça kötü görünümlü yeni yaralar fark ederek Po Chu'ya ve Kuomintang'a lanetler yağdırmaya başladı. O kadar ateşli bir öfkeyle söylenip duruyordu ki, Chang An Lo gülmeye başladı ve kahkahaları kızın göğsünü görene kadar devam etti. Lydia, o dakikadan sonra genç adamın ağzından dökülenlerin tek kelimesini bile anlayamadı. Çünkü çok sert bir Çinceyle konuşmuştu ve siyah gözlerindeki öfkenin arkasında, kin ve nefret dolu bir şeyler gizliydi. Lydia, bu türden bir bakışı onun gözlerinde daha önce hiç görmediğini düşündü.

"Po Chu'nun yüzünü uçurmana çok üzıldüm, Lydia," dedi Chang, bir elini korumaya alırcasına kızın yaralı göğsünün üzerine kapatarak.

"Ama neden? O piç herif bunu çoktan hak etmişti. Kokuşmuş bir şeytandı o."

"Çünkü bunu ben yapmak isterdim," dedi Chang öfkeyle. "Ama öncelikle o tohumuz taşaklarını doğrayıp kurtlanmış ağzına tıkmadan ölmesine izin vermezdim."

Lydia, onu göğsünden öperek dudaklanmn altında güçlü bir şekilde atan kalbini hissetti. Sonra bir elini sert hatlı kalça kemikleri üzerinde dolaştırıp aşağılara, gür siyah çalılıkların çevrelediği erkekliğine kaydırıldı. Bunun üzerine Chang, başını aşağılara doğru eğdi ve dilini onun solgun tenli karnından, baldırlarını kaplayan narin tenli yumuşak kıvrımlarına kadar sürükledi. Lydia da vücudunu yay gibi gerdi, sevgilisini okşayıp arzuyla kucaklayarak ve elinin uzanabildiği her yerine dokunup onu iyice baştan çıkararak sevmeye devam etti. Ta ki Chang daha fazla dayanamayıp onun ateşinin içine hapsolana ve onlan tek vücut haline getirene kadar... Kusursuz bir birleşmeydi bu. İki yarımın birbirinin içinde eriyip kaynaşarak tek bir bütünü oluşturması gibi bir şeydi. Sonrasında uzunca bir süre birbirlerine kenetlenmiş halde uzanıp yattılar. Nefeslerinin sıcaklığı çıplak vücutlarını yalıyordu ve kalpleri bile uyum içinde aym ahenkle atmaya başlamıştı.

Birden, "Lydia," diye seslendi Chang.

Gülümsedi genç kız. Onun ağzından kendi adım duymak bile mutlu olmasına yetiyordu, ama aynı zamanda göğsüne keskin bir acı saplanmıştı. Onun koltuk altına kıvrılıp başını köprücük kemiğinin üzerine yaslayarak bacaklarını onun bacaklarına doladı. Soma sevgilisinin nefesinin ve teninin kokusunu da içine çekip gözlerini kapayarak o am hafızasına kazımaya çalıştı.

Ardından gözlerini açıp, "Biliyorum, aşkım," dedi. "Bana söylemek zorunda olduğun şeyi biliyorum."

"Junchovv'dan ayrılmak zorundayım," dedi Chang kısaca.

"Evet."

Chang sevgilisine sıkıca sarıldı. O sırada damarlarında akan kanın bile ürperdiğini hissediyordu. "Seni burada bırakmak zorundayım, hayatımın ışığı. Tabii ki senin emniyetin için," dedi Chang.

"Biliyorum." Genç kızın boğazı daralmıştı ve göğsündeki sancı öylesine artmıştı ki bıçak yarasından da beter bir acı veriyordu. "Po Chu tarafından ele geçirildiğimde, böyle karar vereceğini anlamıştım. Bir kamp dolusu komünist savaşçımın da oradaki adamlardan farkı olmayacaktır. Ne yaparsam yapayım, onlara göre ben daima kurtulmak için savaştıkları her şeyi çağrıştıran ve akıllarını zehirleyen bir yabancı olarak kalacağım. Ve ben yanında olduğum sürece tehlikede olacaksın. İşte buna dayanamam. Üstelik düşman senin gücünü kırmak için beni kullanmaya kalkabilir."

Chang, bir elini genç kızın ağzına götürerek dudaklarını nazikçe mühürlemeye çalıştı.

Fakat Lydia, zorlanarak da olsa konuşmaya devam etti. "Sana zincirlerden de beter ayak bağı olacağımı da biliyorum. Bu yüzden oraya yalnız gitmen gerektiğini anlıyorum."

"Sevgilim, zincirlediğin tek şey kalbim. Ve yemin ederim, kalbimin tek sahibine geri döneceğim."

Chang'ın gözleri mum ışığında bile pırıl pırıl parlıyordu. Ar-

tık tamamen ateşten arınmışlardı. Lydia, onun gözlerindeki ifadeye baktığında henüz verdiği sözün doğruluğunu kanıtlayan belirtilerin yanı sıra, çok yakında bunu geri getireceğine dair duyduğu sabırsızlığı gördü ve göğsündeki bıçak yarasına benzeyen sancı biraz daha şiddetlendi.

"Dönsen iyi olur," diyerek güldü ve hemen sonra saçlarını geriye doğru savurup dişlerini göstererek, "Yoksa seni geri almak için dağlara bile çıkarım."

Chang genç kızı boynundan öperek, "Hem komünistler, hem Kuomintang askerleri, karşılarında böylesine kızgın bir tilki ruhu görünce, korkudan bağıra bağıra kaçacaklardır," dedi.

"Senin için bir sırt çantası hazırladım," diyerek duvar kenarında üst üste yığılmış çuvalların üzerinde duran, saplı ve aym zamanda omuz askılı, şişkin deri çantayı işaret etti ve, "İçinde yiyecek ve giysi var. Hatta bir miktar para bile koydum."

"Bıçak?"

"Tabii ki. İyi bir tane."

Chang, memnun olmuş bir şekilde başım salladı. "Teşekkür ederim, aşkım. Yanılıyor muyum, yoksa baban bugünlerde biraz daha mı cömertleşti?"

"Babam..." Genç kız sesindeki titremeyi fark ederek bir an için duraksadı. Hemen sonra yutkunup kendini toparlayarak konuşmaya devam etti. "Üvey babamın kafasında şimdi bambaşka şeyler var," dedi ve işte o andan sonra annesine olanları, onun kendisine yazdığı mektubu ve Alexei Serov hakkındaki gerçekleri sevgilisine bir bir anlatmaya başladı. Sözleri bittiğinde, Chang onu kendisine doğru çekti ve Lydia, annesinin ölümünden beri ilk kez kendisini serbest bırakıp sıcakık gözyaşlarının akmasına izin verdi. O anda muhteşem bir rahatlama duygusuyla birlikte, içinde kaskatı bir yumru haline gelmiş bir şeylerin gevşeyerek akıp gittiğini hissetti.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, "Kuomintang askerleri yine peşine düşecek mi?" diye sordu.

Rus Cariye

"Taze et kokusu almış kurtlar gibi."

"Peki ya Alexei?"

"Benim salınma emrimi onun verdiği anlaşılınca, Rus danışman onlara hesap vermek zorunda kalacaktır," dedi Chang.

Lydia hüznle başını salladı.

Chang'ın bakışları bir an sessizlik içinde genç kızın üzerine kitlendi ve gözleri büyüdü. Hemen sonra kıvrak bir hareketle dirseğini kaldırıp eliyle kızın çenesini kavradı ve hafif hafif iki yana salladı. Bu arada Lydia, parmağının kesildiği yerdeki yaranın neredeyse tamamen iyileştiğini fark etti.

"Harika bir plan yapmışsın," dedi Chang. "Öyle ki, planın bir şekilde komünistlerin davasına da katkıda bulundu."

Lydia tekrar başını salladı.

"Sonuçta Kuomintang, burada, yani Junchow'daki askeri danışmanını kaybedecek." Genç adamın sesi sakın çıkıyordu, ama yüzü son derece solgundu. Sonra, "Peki senin durumun ne olacak?" diye sordu kendi kendine. "Ah, hayır. Lydia, sen resmen ejderhanın ağzının içine düşeceksin."

Genç kız, sevgilisinin duygu yüklü simsiyah gözlerine bakarak gülümsedi ve bir parmağını onun elmacık kemiğinin sert hatları üzerinde gezdirerek, "Sevgilim, ejderhanın kuyruğunu bükmeyi senden öğrendim ben," dedi.

Bunun üzerine Chang, genç kızın, kafasının içindeki düşünceleri anlamaya çalışır gibi, elini başına bastırarak saçlarını okşadı. "Rusya'ya geri döneceksin, değil mi?" dedi sonunda.

"Evet."

"Babanı bulmak için."

"Evet."

"Bu çok tehlikeli bir iş."

"Her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı olacağım. Söz veriyorum."

"Tanrılar biliyor ki, seninki benimkinden bile zorlu bir yolculuk

olacak, ama yemin ederim, benim ruhumu her an yanında hissedeceksin."

Lydia, içinden yükselen coşkuyla uzamp onu göz kapaklarından öptü ve, "Beni anladığın için çok teşekkür ederim, sevgilim," dedi. "Sonuçta sen nasıl inandığın değerler uğruna savaşma zorunluluğu hissediyorsan, ben de kendimi bu yolculuğu yapmaya mecbur hissediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum, Lydia, ama yine de sana bir şey olacak diye endişelenmekten kendimi alamıyorum. Öyle ki, korku iliklerime kadar işliyor, sevgilim."

"Korkma, aşkım. Bunu da birlikte atlatacağız. Şimdiye kadar hep hayatta kalmanın her şey demek olduğuna inandım ve tüm hayatım boyunca, bu kokuşmuş dünyada yiyecek bir şeyler bulup nefes almaya devam etmek için savaştım. Tıpkı annemin bana yakıştırdığı *sokak kedisi* lakabına uygun hareket ettim; fakat senden, sıkıcı dostum Alfred'den, hatta o kutunun içinde yaşadığım vahşetten öğrendiğim bir şeyler var. İnsanın yaşamak için bir sebebi olmalı."

Chang An Lo, oturduğu yerde doğrularak Lydia'yı sıkıca kucakladı ve genç kızı yiyip bitirmek ister gibi dudaklarını onun narın omuzlarının üzerinde gezdirerek öpücüklere boğdu. Bir yandan da, "Ah, benim Lydia'm, içindeki yaşam rüzgân ne kadar güçlü esiyor," diye inledi.

"Aşk ve sadakat. Benim hayatta kalma sebeplerim bunlar. Rusya'da sıkışıp kalmış olan adam benim babam ve ben onu on yıl boyunca o rezil Rus esir kampında hayatta tutan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum, Chang."

"Bir adamın kalbinin dayanıklılığı beynindeki güçten gelir," dedi Chang.

"Kadının da öyle."

Chang gülümsedi, ama çok bariz bir gülümseme değildi bu. Sonra yerde yığın halinde duran, alelacele çıkardığı giysilerine uzanarak, "Sana bir hediyem var," dedi ve eline aldığı deri bir kesenin

içinden pembe renkli, küçük bir kolye çıkararak Lydia'nın avucunun içine bıraktı.

"Bu güçlü bir Çin sembolüdür," dedi. "Aşk anlatır."

Lydia, kolyeyi dikkatle inceleyerek, "Bu bir ejderha," dedi. Kıvrılıp yatmış bir kedi yavrusu gibi son derece zarif bir biçimde yapılmıştı.

"Evet. Pembe kuvarstan oyulmuştur. Bunu hiç üzerinden çıkarma. Ben geri dönene kadar kötü ruhları etrafından uzak tutarak seni koruyacaktır."

Lydia, "Çok güzel bir hediye bu. Çok teşekkür ederim," diyerek sevgilisini öptü. Sonra yavaş yavaş, hiç acele etmeden, her dokunuşun ve lezzetin tadına vararak ve sadece bütünleştikleri o son anda birbirlerine çılgın bir arzuyla sarılarak bir kez daha seviştiler. Sonrasında Lydia, bedeni son zevk kasılmalarını yaşarken, Chang'de bir değişiklik olduğunu hissetti ve genç adam içgüdüsel bir hareketle onun ağzım kapayarak kulağına doğru eğilip, "Dinle," diye fısıldadı.

Lydia dışarıya kulak verdi, ancak ağaçları çatırdatan rüzgârın sesinden başka bir şey duymadı. Fakat kalbi ve midesi birbirine girmiş gibi hissetmeye başlamıştı. "Sanırım çantana koyduğum bıçağa ihtiyacın olacak," dedi.

Barakamn kapısı tekmelenerek açıldı. Köhne kapımn menteşeleri gacırdayarak yerinden çıkınca, kapı hızla duvara çarparak geri sekmiş ve o anda bir İngiliz subayı, atik ve keskin bakışlarla küf kokulu barakadan içeri dalmıştı. Arkasındaysa bir grup gri üniformalı Kuomintang askeri birbirine bağlanmış av köpekleri gibi dizilmiş bir halde bekliyordu.

Lydia, hemen ayağa fırlayıp bir battaniyeye sannarak, "Çıkmın dışarı! Ne cüretle böyle aniden içeri dalarsınız? Burası özel bir mülktür," diye bağırdı.

Bunun üzerine subay, "Arama iznimiz var," diyerek elindeki

kâğıdı kaba bir şekilde kızın yüzüne doğru salladı ve, "Bize masumu oynamayın, bayan. Nerede o?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Beraberindeki askerler de çoktan barakadan içeri dalmış ve battaniyeleri, kutuları, hatta örümcek ağlarının arkasını didik didik aramaya başlamışlardı. Herhâlde avlarının buralarda bir yerde saklanmış olabileceğine inanıyorlardı. Arkadaki duvara dayalı duran çuvalları hızla çektikleri anda, ifadesiz suratlı Çinli yüzbaşı küfürler savurarak adamlarına dışarıyı aramalannı emretti. Çuvalların durduğu yerin altında bir insanın sığabileceği genişlikte bir boşluk vardı. İki döşeme tahtası testereyle kesilerek özenle yerinden çıkarılmıştı. Lydia'nın öğleden sonra bekleyişi amaçsız değildi.

İngiliz subay, öfkeden deliye dönmüş bir halde dişlerini sıkarak sordu. "O nerede, bayan?"

"Gitti," diye cevap verdi Lydia. Daha sonra kırılgan bir sesle kendi kendine birkez daha tekrarladı. "Gitti."

Lydia, o geceden sonra akıp giden zamanda neler olduğunu bölük pörçük hatırlıyordu. Günler hafızasında hiçbir iz bırakmadan gelip geçmişti. Geriye bakıp düşündüğünde gözlerinin önüne sadece anlık görüntüler geliyordu. Bunlar da son derece bulanık ve anlamsız hayallere benziyorlardı. Sadece Polly'yle son buluşması hafızasında yer edebilmişti.

Polly bir gün ansızın kapıda belirerek, "Çok üzgünüm, Lydia," diye özür dilemiş ve ona eflatun rengi kurdeleyle bağlı, hoş bir kütuda acı badem kurabiyesi getirmişti. "Lütfen, affet beni, Lyd," demişti genç kız. "Sadece senin için en iyisi olduğuna inandığım şeyi yaptım."

Tabii ki Lydia'nın öfkesini yenmesi pek kolay olmamış, fakat daha sonra mantıklı olarak düşününce şu sonuca varmıştı: Po Chu'nun adamları, o gün Polly'nin ihbarı sayesinde onu barakada yakalamasalardı, illaki başka bir gün ve başka bir yerde ellerine geçireceklerdi ve sonuçta hiçbir şey değişmeyecekti. Yine kutuya tıkıp suyla boğmaya çalışacaklar ve yine o demir dişli pensle göğüs uçlarını parçalayacaklardı. Hiçbir şey tüm bu olacakların önüne geçemezdi.

Böylece Polly'nin üzgün bakışlı mavi gözlerine bakıp gülümsemi ve arkadaşını sıkıca kucaklayarak, "Tamam, Polly. Anlıyorum. Gerçekten. Beni korumak için böyle davrandın ama olaylar umduğun gibi gelişmedi işte," dedi.

"Biliyorsun, babam..." diye tekrar söze başlayacak oldu Polly.

Ama Lydia hemen arkadaşının sözünü keserek, "Tamam, Polly,

sakin ol. Unut gitsin. Olanlar senin hatan değildi. Sadece baban baze doğru olmayan hareketler yapıyor. O kadar/' dedi.

Ama artık yapamayacaktı. Christopher Mason, artık kızına çirkin hareketler yapamayacaktı. Ardından Lydia arkadaşının solgun yanaklarından öperek Junchovv'dan ayrılacağı haberini vermişti. Bunun üzerine Polly uzun uzun ağlamış, fakat daha sonra birbirlerine sıkı sıkı sanlarak bir gün mutlaka Londra'da, güvercinlerle dolu Trafalgar Meydam'nda buluşacaklarına dair sözleşmişlerdi. Ve o günlerde bu görüşme dışında hiçbir olay Lydia'mn hafızasında bir iz bırakmamıştı. Ta ki koltuğunun altına bir file dolusu portakal yerleştiren, eline Vladivostok'a giden trenin biletini tutuşturan Alfred'le birlikte tren istasyonundaki peronda beklemeye başladığı ana kadar... Sonra, algılan iğne ucu kadar keskinleşti. Her şey zihnine acı verecek kadar net ve berrak görünüyordu.

Lokomotifin püskürttüğü yağlı dumanlan gördükçe heyecanı artıyordu. Etrafları sürekli birbirlerine bağırarak koşuşup duran yolcularla doluydu. Bir hamal, ıkına sıkma bir yığın bavulu taşımaya çalışıyordu. Sokak sahaları, kavrulmuş fıstık ve dergi tezgâhlarını genç kızın gözüne sokarcasına, önüne önüne ittirerek zillerini çalıyor ve mallarına dikkat çekmek için bağırıp çağırıyorlardı. Derken tüm bu kanşıklığın arasında, safran rengi cüppelere bürünmüş beş kişilik bir gruptan oluşan Budist rahipleri belirdi ve sürekli dualar mınıldarup tütsü kokuları yayarak sapsarı bir nehir gibi akıp geçtiler. Lydia da, Chang An Lo'nun tanrılarını mutlu etmek için bir tanesinin elindeki dilek kâsesine birkaç bozukluk atıverdi.

Sonra Alfred'e dönerek, "Seni özleyeceğim," dedi.

"Ah, benim sevgili kızım. Seni şu anda bile yammda kalmaya ikna edemem. Öyle değil mi?"

"Evet, ama inan bana. Tüm yaptıkların için sana minnettarım," dedi Lydia.

Alfred bu içten konuşma karşısında şaşırılmıştı. Oysa gerçekten her türlü övgüyü hak ediyordu. Adamcağız genç kızı kararından

caydıramayacağını anladığı anda, elinin uzanabildiği tüm bağlantılarını harekete geçirerek Sir Edvard Carlisle'ın katı bürokrasisini tersine çevirmiş ve marnlamayacak kadar kısa bir sürede Lydia için bir vize ve pasaport çıkarmayı başarmıştı. Tabii ki bu belgelerin her ikisi de, genç kızın dilinin hâlâ alışamadığı *Lydia Parker* adına çıkarılmıştı.

"İyi bir İngiliz pasaportu, bu dünyada rahatlıkla her ülkeye girip çıkmanı sağlar," diye ısrar etmişti Alfred. "Üstelik seni koruyacaktır. Bak göreceksin, İngiliz İmparatorluğu'nun gücünü arkada hissedeceksin."

Aslında hiç şüphesiz, bu konuda çok haklıydı. Ama Lydia, üvey babasının imparatorluğundan çok kendisine güveniyordu. Bu yüzden Alfred'in haberi olmadan kemerine bir de Rus pasaportu ilaştırivermişti. Sahteydi tabii ki. Lydia Ivanova adına düzenlenmişti ve bu belge de her ihtimale karşı hayatta kalmak için başvuracağı malzemeler arasında yerini almıştı.

"Mümkün olan en kısa sürede telgraf çekeceğim, Alfred. Söz veriyorum," diyerek genç adamı biraz olsun rahatlatmaya çalıştı Lydia.

"Öyle yap, kızım. Biliyorsun çok endişelenirim," dedi Alfred.

Lydia genç adamın yüzüne bakarak, fark ettirmeden incelemeye başladı. Aslında bu kadar kısa sürede aralarındaki öfkenin sevgiye dönüşmesi anlaşılır bir şey değildi, ama olan buydu işte. Aralarında gerçek bir sevgi bağı kurulmuştu. Alfred birkaç kilo zayıflamış gibi görünüyordu. Sanki gözleri de önceki haline göre daha da içine çökmüştü. Bir zamanlar bu gözlerin kibirli olduğunu nasıl düşünebilmişti acaba? O anda öne doğru atılıp, Alfred'e sımsıkı sarıldı.

"Yeterince paran olduğuna eminsin, değil mi?" diye sordu genç adam.

"Eğer giysilerime biraz daha İngiliz altını dikip ayakkabılarımda da biraz daha altın para yapıştırırsam, tren beni dağ-

lardarv yukarı taşımak için fazladan bir motora ihtiyaç duyacaktır," dedi Lydia.

Alfred, kahkahalarla gülererek, "Pekâlâ, küçük hanım," dedi. "Londra'daki avukatımın adresini biliyorsun. Bu sayede bana her an kolaylıkla ulaşabilirsin. Ben de yanıma, yani İngiltere'ye gelmen için sana hemen bir tren bileti gönderirim. Buralarda artık daha fazla kalamayacağım, Lydia. Çin, bana göre bir yer değil."

Lydia, bir an onun ellerini tutup o ana uygun düşecek sözleri bulmaya çalıştı, fakat kafası durmuş gibiydi. Bir türlü güzel bir veda cümlesi düşünemiyordu. "Umarım İngiltere'de mutlu olursun. An-nem de senin mutlu olmanı isterdi," dedi sonunda.

"Biliyorum," diyerek başını salladı Alfred. Kaybettiği eşinin adı geçtiği anda üzüntüden dudakları gerilmişti. Hafifçe genç kızın kolunu sıvazlayarak, "Kendine dikkat et, sevgili kızım. Tanrı seninle olsun," dedi.

Bunun üzerine Lydia, "Merak etme, Alfred. Hem Tanrı, hem de ayım yanımda olacak," diyerek gülümsedi ve bineceği vagona baktı.

Liev Popkov, çoktan vagondaki yerini almıştı. Kocaman yumruğuyla sakalını sıvazlıyor ve her nasıl başarıyorsa, bu basit hareketi bile düşünceli görünmekten ziyade, tehditkâr görünerek yapıyordu. Lydia'ran deri kaplı küçük bavulu, bank şeklindeki koltuğun üzerinde hemen onun yanında emniyetli bir şekilde duruyordu. Hatta eşyalarını İngiliz Merkez Bankası'na emanet etmiş olsa bile, muhtemelen bu kadar güvende olamazdı. Alfred bile, vagonun içeri girmeye yeltenen iki adamın, Liev'in simsiyah tek gözüyle karşılaşp ileri doğru uzattığı dev bacaklarını gördükten sonra, kızgın bir boğayla karşılaşmış gibi geri geri kaçışmalarına kendini tutamayıp kahkahalarla gülmüştü.

Kondüktör kapıları çarparak kapatmaya başlamıştı. Buhar şeklindeki dumanlar perona sis bulutlarını gönderirken, Lydia'nın bu-run delikleri kızgın demir kokusuyla doldu. Derken trenin motoru

sarsılarak çalışmaya başladı ve acı acı öttürülen düdüğü sesleri duyuldu. Artık Junchovv'dan ayrılması an meselesiydi. Kalbi heyecandan güm güm atmaya başladı, ama aym zamanda yüreğinin içinde bir arada tutamadığı bir şeylerin parçalandığını hissetti. Bir ayağını vagonun önündeki basamağı attı ve tam o anda ipek fuları ve kısa kahverengi saçlarıyla, sanki dünyadaki bütün zaman kendisine aitmiş gibi peron boyunca tembel tembel sallanarak yürüyen uzun boylu figürü fark etti. Genç adam, gezintiye çıkmaya hazırlanıyor-muş gibi onun vagonuna yaklaştı ve yeni alındığı belli olan kürkly şapkasını genç kızın başına geçirdi.

Lydia, "Alexei," diye haykırarak gülümsedi. "Benimle gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Genç adam, "Fikrimi değıştirdim. Burası artık pek ilgimi çekmiyor. Anlarsın ya, Junchow'un havası benim için biraz serin olmaya başladı," diyerek omzunun üzerinden istasyonun girişine baktı. Renk vermemeye çalışıyordu, ama Lydia onun bakışlarındaki huzursuzluğu hemen fark etmişti.

"Fazla sıcak, demek istiyorsun herhâlde. Aman boşversene. Babam da seni yanımda gördüğünde çok sevinecektir," diyerek bir adım yana kaydı genç kız.

Alexei, o anda bir anlam veremediğı tuhaf bir bakış attı, fakat Lydia bunu hiç umursamadı. Ne de olsa, erkek kardeşi yanındaydı ve onunla birlikte Rusya'ya geliyordu. İki adam dostça el sıkışırken, Alfred, "Ona iyi bak, delikanlı," diye mırıldandı. Alexei de kolayca vagona atlayıp Lydia'nın yanında durdu.

Ardından, sözcüklerin üzerine basa basa konuşarak, "Sanırım bir refakatçimiz var," dedi ve şüpheli bakışlarını kocaman, yağlı Rus'a dikti.

Lydia, kahkahalarla gülmeye başladı. Her şey gittikçe daha ilginç bir hal almaya başlamıştı. Uzun bir yolculuk olacaktı.

Yerine oturduğunda, başının üzerinde gri renkli kasvetli bulutların yükseldiğini fark etti. Başını titreyen cama dayayarak ciğerleri-

ne derin bir nefes çekti ve sonra da soluğunu Chang'den öğrendiği gibi yavaşça bırakarak camın buğulanışını ve dışarısının iyice seçilmez hale gelişini izledi. Önünde uzanan gelecekten korkuyor, hatta bazı olasılıkları düşündükçe dehşete düşüyordu. Fakat ne olursa olsun, hayatta kalacağını biliyordu. Belki de yüzlerce defa bunu kendi kendine tekrarlamıştı. Hayatta kalmak! Bu onun gerçekten başarılı olduğu bir konuydu. Zaten şu ana kadar yaşadıklarıyla bu meziyetini kanıtlamamış mıydı? Ve işte şimdi de babasının hayatta kalmasına yardım edecekti.

Pencereyi eliyle silerek cam çerçeveyi temizledi.

Şimdi artık, hiç kimsenin tek başına hayatta kalmasının mümkün olmadığı gayet iyi anlamıştı. İnsanın hayatına bir şekilde dâhil olan herkes, küçük de olsa bir dalga etkisi bırakıyordu. Kişi o anda fark etmese de, bu dalgaların hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Lydia bütün hepsinin içinde kabarıp çağlayarak aktığım, sonra da tekrar iki misli büyüyerek gelip üzerini kapladığını hissedebiliyordu. Ve bütün bu dalgaların merkezinde sadece Chang An Lo vardı. Kuvars taşından oyulmuş ejderha kolyesini sıkıca kavradı. Tüm bu karmaşa sona erdiğinde, Chang de kendisi de hâlâ yaşıyor olacak ve birbirlerine yeniden kavuşacaklardı. Bundan emindi. Önünde uzanan tepelerin alçak sırtlarında komünistlerin kamp kurduğu söyleniyordu. Sanki salt irade gücüyle onu güvende tutabilecekmiş gibi, tüm dikkatini toplayarak o yöne baktı ve kendi dalga etkisini sevgilisine doğru gönderdi.

Ve tren homurdanarak hareket etti.